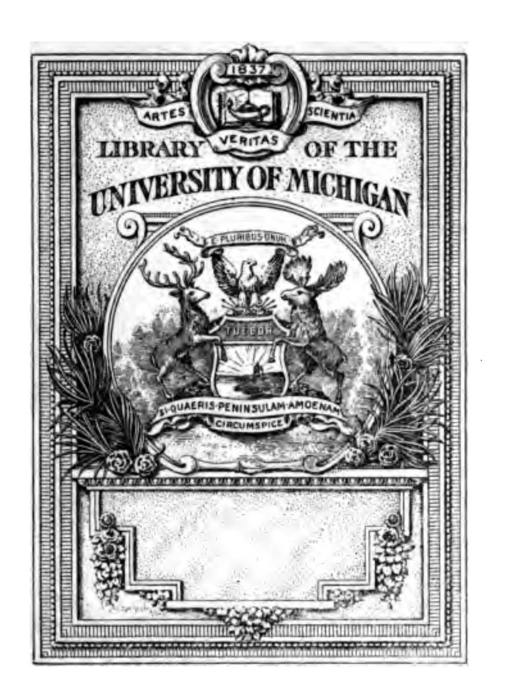

1837
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

PLATONIS OPERA

GRAECE

RECENSVIT ET ADNOTATIONE CRITICA

INSTRVXIT

CAR. ERN. CHRISTOPH. SCHNEIDER

LITT. ANT. PROF. VRATISL.

VOLUMEN TERTIUM

CIVITATIS LIB. VIII. VIIII. X.

ET INDICEM ADNOTATIONIS AD OMNES CONTINENS

LIPSIAE

SVMPTIBVS B. G. TEVBNERI ET F. CLAVDII

MDCCCXXXIII.

PRAEFATIO EDITORIS.

Quemadmodum in primi voluminis praefatione de rebus quibusdam ambitu maioribus, quam quae annotationi commode insererentur, verba nobis facere licuit, ita huius prooemium incipere ab rei amplioris tractatione licebit cum critica, quam profitemur, et cum iudicio de loci, quo continetur, scriptura sane coniunctae, numeri illius dico, quem initio L. VIII. Plato significavit. De quo quum ante nos multi sententiam tulerunt, tum nos ipsi a. MDCCCXXI. *commentationes duas, quarum prior novam eius explicationem continet, posterior aliorum de eo opiniones recenset*, Vratislaviae edidimus, nec postea defuerunt qui denuo operam eadem in re illustranda collocarent. Primus inter hos exstitit Friesius, philosophus Ienensis, qui a. MDCCCXXIII. Heidelbergae libellum vernacula scriptum publicavit: Platons Zahl, de Republica l. 8. p. 546. Steph. Ein Vermuthung von Jakob Friedrich Fries. (4. fol. 14.) Secundus Schleiermacherus, in annotatione ad interpretationem Civitatis vernaculam Berolini a. MDCCCXXVIII. editam, p. 589—596. Tertius Christophilus Iulius Branis, a quo edita est Vratislaviae *de numero Platonis disputatio*, quam ibidem philosophorum ordinis auctoritate pro loco professoris extraordinarii rite capessendo

d. XIII. Sept. MDCCCXXX. defendebat. (8. min. fol. 24.) Eorum omnium non magis, quam superiorum quisquam alteri penitus assensus est, immo plures, quam capita, sensus apparuere, quum plerique ne sibi ipsis quidem per omnia satisfecissent. In quibus nos quoque et antea fuisse confitemur et nunc etiam in extremis nonnihil haesitabamus, sed propius a vero, quam antea, abesse nobis visi, aliorum vero errores perspectos habere existimantes, simul lectori omnia considerandi et diiudicandi potestatem facturi primum commentationes nostras, quia venales esse desierunt, repetere, deinde recentiorum placita breviter exponere et examinare, denique eam, in qua acquievimus, interpretationem exhibere statuimus.

COMMENTATIO PRIOR.

De numero Platonis scripturus non vereor, ne arrogantiae crimen subeam, quod tantam rem aggrediar, quae magnitudine sua etiam in proverbium abierit, ut antiquitus qui obscurissimum significare vellent, numero Platonis obscurius esse dicerent, quemadmodum Cicero in quadam ad Atticum epistola loquitur. Nam Graecis quidem tantum abest ut inaccessus fuerit, ut ne difficilem quidem admodum aut obscurum habuisse videantur, quum neminem eorum, qui mentionem eius faciunt, ea de re conqueri, plerosque autem ut de comperto exploratoque loqui videamus. Inter Romanos vero Ciceronem constat primum Platonis scripta et placita divulgasse, cui obscurum fuisse non est mirum, quum multa Platonis male intelligeret, quae hodie recte explicata habemus. Huius tamen viri auctoritas tanta fuit, ut verbum illud, quod commemoravimus, ad famam obscuritatis numeri plurimum vel potius nihil non contulisse videatur. Nec magis Procli vox in *Commentariis super primo Euclidis* (libro primo, pag. 7. ed. *Basil.*) ad numerum Platonicum explicandum universa opus esse mathematica pronuntiantis deterrebat non tali tantaque supellectile instructum, quum facile appareret non universae eam mathematicae scientiam requirere, sed ex omnibus matheseos disciplinis aliquid conferendum censere ad declarandam Platonis sententiam. Accedebat quod difficultatibus iis, quae in rebus inessent, industria virorum duorum mathe-

matice doctorum multo supra hanc memoriam remotis adituque ab ea parte munito reliquae ita comparatae videbantur, ut accuratiore verborum interpretatione, quorum isti incuriosiores fuissent, superari possent, idque eo felicius, quo certius hodie de textu Platonis constaret.

Consilium autem huius scriptionis non hoc est, ut omnium, qui de eodem numero scripsere, opiniones recenseantur, neque hoc, ut ostendantur et declarentur omnia, quae numero Platonis vel fundamenti instar substrata sint theoremata vel instrui posse videantur: utrumque enim longum esset: sed unius maxime memorabilis interpretis sententia explorata nostram de significatione verborum ac de sensu totius loci opinionem quam fieri poterit brevissime exponemus eandemque Aristotelis et aliorum veterum, quorum aetate nondum exstinctus esset veri sensus, fuisse demonstrabimus, cetera mathematicorum, inprimis astronomorum, iudicio relicturi.

Initio igitur libri *Civitatis Platonicae* octavi Socrates expressa optimae rei publicae optimique hominis forma ad deteriores conversus primum indagandum esse censet, qui fieri possit, ut illa respublica praestantissima immutetur. Id nisi dissentiant inter se magistratus accidere posse negans qua ex re ea dissensio oriatur, Musas secundum Homerum ut sibi dicant advocat. Vocatae veniunt et tragice velut apud pueros ludibundae et cavillantes serio se dicere simulantes magnifice hunc fere in modum loquuntur:

Difficilis quidem commotio rei publicae sic constitutae. Sed quum ortum omne intereat, ne talis quidem constitutio cuncto persistet tempore, sed solvetur. Solutio autem haec est. Non solum plantis terrae insitis, verum etiam in terra versantibus animalibus fertilitas et sterilitas animi corporumque accidit, quando conversiones singulis orbium circuitus coniungunt breve victuris breves, contrariis contrarios. Generis autem vestri fecunditatem et sterilitatem quamvis sapientes sint quos ad regendam rem publicam instituistis nihilo magis ratione cum sensu assequentur, sed fugiet eos et generabunt liberos quandoque, cum non debebunt. *ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ἀνθρωπείῳ δὲ ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι τρεῖς ἀποστάσεις τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων πάντα προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν· ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται τρὶς αὐξηθείς, τὴν μὲν ἴσην ἰσάκις ἑκατὸν τοσαυτάκις, τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν, τῇ προμήκει δὲ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδος δεομένων ἑνὸς ἑκάστων, ἀῤῥήτων δὲ δυεῖν, ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος. ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικὸς τοιούτου κύριος, ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων· ἃς ὅταν ἀγνοήσαντες ὑμῖν οἱ φύλακες συνοικίζωσι νύμφας νυμφίοις παρὰ καιρὸν, οὐκ εὐφυεῖς οὐδ' εὐτυχεῖς παῖδες ἔσονται.* (p. 546. *Steph.*)

Non facile quemquam inventum iri putamus, quin tenebras sibi hunc locum inspicienti primum offundi sentiat. Quibus pellendis qui inter ipsos Graecos Platonis asseclae operam dederunt, non multum ex eorum studio ad nos commodi redundavit, declarationibus illis aut pridem ex memoria hominum exstinctis aut non minore, quam quibus dilucidandis inservirent, obscuritate laborantibus aut alio, quam quo opus erat, intentis. Neque Italorum, qui seculo a Christo nato XV. Platoni dediti in eiusque scriptis legendis et interpretandis defixi erant Florentiae, quemquam credibile est huius loci interpretem exstitisse, postquam dux ac princeps eorum, Marsilius Ficinus, plus eum difficultatis, quam ponderis habere et Apolline interprete egere iudicasset; ipse vero quod promiserat in Commentario super Timaeo de eo verba facturum non praestitit. At seculo XVI. duo reperti sunt viri docti, quorum opera partibus nonnullis lux affulserit, prior Iacobus Faber Stapulensis, in *Commentario super Aristotelis Politicorum quinto* ab ipso Aristotele occasione data Platonis numerum explicare conatus, alter Franciscus Barocius Venetus, singularis de eodem numero libelli auctor, in quo quum aliorum, inprimis Fabri, tum suam sententiam, non admodum illam a Fabro discrepantem, copiosissime exposuit. Nec postea defuerunt qui expediendo numero operam darent, sed nemo probabiliora invenit, quam Barocius. Itaque cum Barocio nobis res sit. Qui vir quum vulgo non satis notus sit, antequam quid senserit de loco Platonis afferam, quis fuerit breviter significabo. Fuit natione Venetus, gente patricia ortus, litteris a pueritia deditus. In philosophia Marcum Antonium Passerinum, in mathematica Petrum Catenam Patavii praeceptores habuit. Post annum MDL. in gymnasio Patavino, deinde in Bononiensi professor matheseos fuit, postea urbis Iadrae in Dalmatia praefectus, cui muniendae studiosius, quam corpus affectum pateretur, intentum aetate nondum provecta mortuum scribit Moletius anno MDLXXII. Contra ex ipsius scriptis effici auctor est Foscarinus ad aetatem decrepitam usque litteris eum studuisse summa cum industria, itinera per Europae Asiaeque regiones fecisse, litterarum commercium habuisse cum doctissimis Transalpinorum et miros fortunae casus subiisse. Firmat haec et explicat Mazzuchellus, magicae artis condemnatum anno MDLXXXVII. pecunia et vinculis multatum testans. Caeterum diu vixisse Cretae ibique aliquando, quum maxima siccitas esset, ingentem vim pluviae de coelo deduxisse. Reliquit magnam codicum manu scriptorum copiam, quos ab eius nepote eodemque herede Iacobo emtos Anglus Comes Pembrocinus bibliothecae Oxoniensi donavit anno MDCXXVIIII. qui adhuc Barociani nominantur. Ipse edidit *Orationes* in laudem mathematicae et philosophiae, Procli *Commentaria in librum primum Euclidis* Latine vertit ex codicibus multo integrioribus et emendatioribus textu vulgato, item Heronis *Librum de machinis bellicis et geodaesiam* e codice transtulit scholiisque illustravit, de *Cosmographia* libros IIII. vulgavit. Sed maxime delectabatur nodis solvendis eiusque amoris tria

monumenta reliquit: *Problema de duabus lineis in eodem plano designandis, quae nunquam coeant in idem, licet producantur in infinitum et quanto protrahantur longius tanto sibi evadant propiores*, *tredecim modis demonstratum*; *Explicationem Rhythmomachiae Pythagoreae* Italice scriptam, et eum, quem nos examinandum suscepimus, libellum de numero Platonis. Cuius libelli inter Italos soli Mazzuchello commemorati et ne huic quidem conspecti inter nostrates memoriam instauravit Boeckhius, vir doctissimus, in *Studiis Heidelbergensibus* T. III. p. 44. quo loco plerosque eorum, qui de eadem re scripsere, nominavit. Titulus hic est: FRANCISCI BAROCII JACOBI FILII PATRITII VENETI COMMENTARIVS IN LOCVM PLATONIS OBSCVRISSIMVM *et hactenus à nemine rectè expositum in principio Dialogi octavi de Rep. ubi sermo habetur de numero Geometrico*, *de quo proverbium est*, *quòd numero Platonis nihil obscurius. Ad Illustrissimum*, *et Reverendissimum* GABRIELEM PALAEOTVM *Cardinalem amplissimum*, *et optimum. Cum licentia R. D. Vicarii Episcopalis*, *ac R. P. Inquisitoris.* BONONIAE, *Typis Alexandri Benacii.* MDLXVI. (4. min. fol. 34.) Quid autem propositum habuerit Barocius et qua ratione usus sit, ipse in prooemio declaravit his verbis:

„Propositum meum est eum Platonis in octavo de Rep. locum exponere, qui cùm omnium, quae sub humanam cognitionem cadere possunt, obscurissimus sit: hactenus à nemine (quod pace omnium dicam) non modò non rectè declaratus, sed nequidem perceptus est: imò tritum inde proverbium apud Antiquos ortum fuit, quod nempe numeris Platonicis nihil obscurius. Nam spero studiosis omnibus gratissimum fore tam obscuri loci veram, lucidissimam, ac iam pridem à nobis ope divina repertam expositionem perlegere. In hac itaque re pertractanda hoc ordine mihi procedendum est. Primo quidem autores omnes, qui de hoc loco Platonis aliquid dixerunt, in medium afferam, eorumque testimoniis rei difficultatem ostendam: Secundò quid etiam mihi de hac difficultate videatur, adiiciam: Tertiò quaedam ad intelligentiam rei spectantia declarabo: Quartò ad ipsius loci dillucidationem, expositionemque me conferam, in quo quidem dillucidando, exponendóque talem etiam ordinem servabo. Primo quorundam obscurorum Platonis verborum significationes aperiam: Secundò Platonis sententiam verbis ipsis applicabo: Tertiò quomodo locum hunc alii declararint, et quae ab eis rectè, atque malè dicta, quaéque penitus praetermissa sint ostendam: Quartò et ultimo locum alium Platonis in nono de Rep. satis etiam obscurum, et ab interpretibus non rectè declaratum, illustrabo; cuius loci intelligentia ex his, quae in octavo de Rep. dicuntur, tanquam corollarium dependet.“

Atque haec lucido ordine, ut mathematicum decebat, sed verbosius paullo, quam necesse erat, deinceps pertractavit. Ex quibus ea, quae quartae partis primum obtinent locum, quum ad nostrum consilium maxime pertineant, integra hic apponemus, ex reliquis,

quae opus erunt, excerpemus. Postquam igitur verborum a Musis pronuntiatorum partem primam, cuius nos supra sententiam tantum reddidimus, verbis Graecis omissis, quoniam ea in disputationem nunc nolumus vocare, deinde illa de numero perfecto, a quibus et ipsis abstinendum nobis putavimus, ut potuit, explicavit, hoc modo pergit:

„*Humanae vero geniturae is utique in quo primo augumentationes superantes, et superatae tres distantias, atque quatuor terminos cùm acceperint similantium, et dissimilantium, et crescentium, et decrescentium, cuncta correspondentia, et effabilia invicem effecerunt.*“ In his verbis quinque particulae nobis declarandae sunt. Prima „*augumentationes superantes, et superatae*“ Secunda „*tres distantias, et quatuor terminos*“ Tertia „*similantium, et dissimilantium*“ Quarta „*crescentium, et decrescentium*“ Quinta „*correspondentia, et effabilia.*“ Augumentationes itaque superantes apud Platonem sunt Rationes maioris inaequalitatis, videlicet Multiplices, Superparticulares, Superpartientes, Multiplices superparticulares, et Multiplices superpartientes. Augumentationes verò superatae sunt apud eum Rationes minoris inaequalitatis, utputa Submultiplices, Subsuperparticulares, Subsuperpartientes, quaeque ex his tribus componuntur: quas quidem omnes Rationes in superioribus declaravimus. Distantias quidem appellat Plato rationum intervalla; terminos autem, quantitates, inter quas intervalla ipsa cadunt. Et est adnotandum quod distantiae semper à terminis unitate superantur, nempe si termini quatuor fuerint, distantiae tres erunt: quòd si termini tres, distantiae duae: si denique duo termini, unica inter eos erit distantia, pauciores autem duobus terminis esse non possunt, quandoquidem (ut in praecedentibus diximus) Ratio est duarum eiusdem generis quantitatum mutua quaedam habitudo. Quod verò de terminis, atque distantiis diximus, tale quidem est. sint exempli gratia termini quatuor continuè proportionales, ut viginti septem, decem et octo, duodecim, octo, inter hosce igitur quatuor terminos tres cadunt Sesquialterae, tresque Subsesquialterae distantiae, si tanquam superantes, et tanquam superatae considerantur, una quidem à viginti septem ad decem et octo, altera autem à decem et octo ad duodecim, tertia vero à duodecim ad octo, omnes utique Sesquialterae: similiter una quidem ab octo ad duodecim, altera autem à duodecim ad decem et octo, tertia verò à decem et octo ad viginti septem omnes porrò Subsesquialterae. Praeterea similantes, et dissimilantes Plato vocat eos numeros, qui ab Arithmeticis Similes, et dissimiles appellantur: crescentes autem ac decrescentes eos, quos illi Abundantes, et Diminutos, seu Plusquamperfectos et Imperfectos nuncupant; hasce autem omnes numerorum species in superioribus declaravimus. Correspondentia invicem, et effabilia vocat Plato terminos, qui sibi invicem Ratione correspondent, quique numeris, vel integris, vel fractis possunt exprimi, cuiusmodi sunt quatuor termini, quos paulo ante continue proportionales in Sesquialteris, et Subsesquialteris Rationibus esse diximus. illi nanque tum

Ratione sibi invicem correspondentes, tum etiam Effabiles sunt. Effabiles enim quantitates illae sunt, quae numeris, vel integris, vel fractis quantae sint exprimi possunt, quos Graeci ῥητὰς, hoc est Dicibiles, maior verò pars latinorum Mathematicorum improprio nomine Rationales appellant. Similiter autem Ineffabiles quantitates eae sunt, quae nec integris, neque fractis exprimi possunt numeris, quos graeci quidem ἄῤῥητας καὶ ἄλογας (sic) hoc est Ineffabiles, et Indicibiles ἀπὸ τοῦ εἰρῆσθαι, καὶ ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι, id est à fari, et dici. latini verò ferè omnes Mathematici impropriè Surdas, et Irrationales nuncupant; credentes nimirum, quod ἄλογας eas graeci vocarint à privatione τοῦ λόγου, hoc est Rationis, quasi nullam tales quantitates inter se Rationem haberent, quod tamen falsissimum est: quippe cùm omnes eiusdem generis quantitates, sive dici possint, sive non, Rationem aliquam habeant invicem comparatae; quae quidem si fuerint Effabiles, Ratio quoque ipsarum erit Effabilis; si vero Ineffabiles fuerint, earum Ratio quandoque Effabilis, quandoque Ineffabilis erit; quam quidem Rationem Ineffabilem Graeci quidem λόγον ἄλογον; id est Rationem Indicibilem; ipsi verò latini Rationem Irrationalem appellant. Hoc autem idem est ac si dicerent Rationem absque Ratione, quo nihil absurdius. „*Quorum sesquitertia radix quinario coniugata duas harmonias praebet ter aucta.*" Hic quoque duo declaranda sunt, primum quaenam sit Sesquitertia radix: secundum quae sint duae harmoniae, quas ipsa Sesquitertia radix quinario coniugata praebet ter aucta. Quoad primum itaque sciendum est, quod ubi Sesquitertia radix latinè legitur, textus graecus (ut iam vidimus) habet ἐπίτριτος πυθμὴν, quae verba alii vertunt Sesquitertia radix, ut Marsilius; alii Sesquitertia propago referente Fabro, alii Sesquitertium fundum, ut Thermacides Pythagoreus; aliique demum Sesquitertius Cubus, ut Leonardus Aretinus. ipsa nanque dictio graeca πυθμὴν quatuor haec significat, nempe radicem, propaginem, fundum, atque solidum. ἐπίτριτον πυθμένα autem intelligit hic Plato septenarium numerum. Quare qui ἐπίτριτον πυθμένα Sesquitertiam radicem vertunt id accommodatè facere videntur, quippe cùm septenarius numerus primus quidem limites, terminos, atque radices ipsius Sesquitertiae Rationis complectatur. quandoquidem ex ternario, quaternarióque septenarius constat, quippe qui sunt limites, termini, et radices Sesquitertiae Rationis, cum ipsi sint primi, atque minimi numeri Sesquitertiam Rationem habentes. Qui verò Sesquitertiam propaginem interpretantur, non immeritò id faciunt, nam propago quidem nihil aliud est, nisi vitis quaedam vetula, et suppressa, ut ex ea plures fiant à pangendo dicta, quia porrò pangatur: septenarius verò similiter quaternarii, et ternarii propago quaedam est, in quibus primum Sesquitertia Ratio consistit, quemadmodum etiam quinarius ex binario, ternarióque constans ipsorum binarii ac ternarii propago est, in quibus Ratio Sesquialtera primum reperitur. Qui autem Sesquitertium fundum convertunt, convenienter hoc agunt. Pythagoreo-

rum enim mos est (quos imitatur Plato) minimos in aliqua Ratione numeros fines, et fundum appellare; fines quidem, ut extremitates, ac terminos quoad minus illius Rationis; fundum verò, quoniam ut vas super fundum, sic omnes numeri Rationis eiusdem super illos minimos adiunguntur. septenarius autem minimos numeros Sesquitertiae Rationis continet ut fines eius Rationis, et fundum omnium numerorum, qui eandem Sesquitertiam Rationem habent. Quare non immeritò septenarius numerus Sesquitertium fundum vocabitur. Qui demum ἐπίτριτον πυθμένα Sesquitertium Cubum, nempe numerum Solidum hoc loco latinè reddunt, falsam tralationem efficiunt, quippe cùm ἐπίτριτον πυθμένα Plato septenarium hìc intelligat, septenarius autem nullo modo Solidus numerus esse possit. Solidus enim numerus (ut in superioribus declaravimus) producitur ex mutua trium numerorum multiplicatione, quod septenario minimè competit. Quamvis igitur (ut iam diximus) πυθμὴν quandoque radicem, quandoque propaginem, quandoque fundum, quandoque solidum significet, in praesentia tamen tum radicem, tum propaginem, tum etiam fundum significare potest: Solidum vero numerum nequaquam, ut Leonardus voluisse videtur, qui πυθμὴν Cubum, Solidum scilicet numerum interpretatus est. Cubus etenim numerus (ut in praecedentibus explicavimus) ille dicitur, qui ex multiplicatione alicuius numeri in se ipsum, et in productum oritur; quod nullo pacto septenario convenire potest. Verùm hoc declarato consequens est explicare, quaenam sint duae harmoniae, quas ipsa sesquitertia radix quinario coniugata praebet ter aucta. Duas igitur harmonias hic Plato vocat duos numeros alterum Quadratum et alterum Cubum; quorum Quadratus quidem est ipse centum quadraginta quatuor à duodenario in se multiplicato productus: Cubus autem est ipse mille septingenta viginti octo duodenarii Cubus. duodecies enim duodecim centum quadraginta quatuor, et duodecies centum quadraginta quatuor, mille septingenta viginti octo producunt. Isti duo itaque numeri, nempe centum quadraginta quatuor Quadratus, et mille septingenta viginti octo Cubus à duodenario producti duae harmoniae sunt, quas de mente Platonis septenarius, sive Sesquitertia radix quinario coniugata nobis praebet ter aucta. Non ab re autem adiecit Plato particulam illam „*ter aucta*" nam in praebendis hisce duabus harmoniis septenarius quinario coniugatus ter augetur. primùm enim dicimus septem, et quinque, duodecim, ecce primum septenarii augumentum: deinde duodenarium in se ipsum multiplicamus ut prima nobis centum quadraginta quatuor quadrata producatur harmonia, ecce secundum augumentum ipsius septenarii: postremò ipsum centum quadraginta quatuor Quadratum numerum duodenario multiplicamus ut secundam habeamus mille septingenta viginti octo cubicam harmoniam, ecce demum tertium septenarii augumentum. Praeterea septenarius mox cùm ipsi quinario coniugatus fuerit, ter augetur: quoniam duodenarius ex ea coniugatione producitur, qui ad tria usque intervalla auctus est, cùm Solidus sit; bis enim tria sex,

et bis sex, duodecim; similiter bis duo, quatuor, et ter quatuor, duodecim. quare cùm septenarius quinario coniugatus duodenarium efficiat, ex quo postea duae iam dictae harmoniae oriuntur; non immerito hac etiam secunda ratione dixit Plato, quòd septenarius quinario coniugatus duas nobis praebet harmonias ter auctus. Est autem hic adnotandum quòd non ab re Plato Quadratum, et Cubum numerum harmonias appellat. quemadmodum enim harmonia tunc esse perfectissima dicitur, cùm soni, seu voces omnes invicem aequales ita sunt, ut quoad sonorum, vel vocum magnitudinem, ne una quidem superet aliam: sic etiam numeri tum quadrati, tum cubi maximam in se harmoniam habent, quoniam eorum latera sunt semper aequalia, nec unum ab alio superatur. „*Unam quidem aequalem aequaliter centum centies.*“ His verbis explicat Plato unam ex duabus harmoniis, quas Sesquitertia radix nempe septenarius quinario coniugatus praebet ter auctus. eam autem esse dicit aequalem aequaliter centum centies. quae porrò verba rectè percipientur uno prius declarato, quod scilicet volens Plato quibusdam obscuris verbis declarare duas harmonias, quas diximus esse duos numeros, Quadratum scilicet centum quadraginta quatuor, et Cubum mille septingenta viginti octo: explicat eas per similitudinem duorum aliorum numerorum illis consimilium, quorum alter est numerus decem millia, alter verò numerus millena millia. quemadmodum enim numerus centum quadraginta quatuor erat Quadratus duodenarii, sic decem millia numerus, est Quadratus centenarii; et sicut numerus mille septingenta viginti octo erat duodenarii Cubus, ita millena millia numerus est Cubus centenarii. Nam centies centum faciunt decem millia Quadratum, centies autem decem millia, producunt millena millia Cubum. Duas itaque iam dictas harmonias centum quadraginta quatuor Quadratum, et mille septingenta viginti octo Cubum per hos alios duos numeros decem millia Quadratum, et millena millia Cubum explicat Plato, quos etiam ratione iam dicta duas harmonias nuncupat. harum autem unam esse dixit aequalem aequaliter, centum centies, ipsum scilicet decem millia Quadratum numerum habentem latera aequalia, nempè centum unitatum eorum unumquodque. quem utique numerum Quadratum non immeritò aequalem aequaliter dixit, quoniam omnis numerus Quadratus aequalis aequaliter ab Arithmeticis dicitur; hoc est ab aequalibus lateribus tum productus, tum contentus. Haec igitur est prima Platonis harmonia, per cuius similitudinem explicavit nobis primam duarum harmoniarum, quas Sesquitertia radix quinario coniugata praebet ter aucta. „*Alteram verò aequalis quidem longitudinis, sed praelongiori, centum quidem numerorum ex diametris effabilibus quinariis indigentibus uno singulis, duabus autem ineffabilibus; centum verò cuborum trinitatis.*“ Secundam ex iam dictis duabus numerorum decem millia, et millena millia harmoniis in hac parte divinus, admirandusque Plato quibusdam verbis, omnium certè Platonicorum verborum obscurissimis circunscribit. hanc autem harmoniam inquit esse aequalis quidem longitudinis,

sed praelongiori, centum quidem numerorum ex diametris effabilibus quinariis indigentibus uno singulis, duabus autem ineffabilibus; centum verò cuborum trinitatis. quae porrò circunscriptio nil aliud nobis indicat, nisi cubum ipsum numerum millena millia. Verùm ut haec obscurissima verba prorsus candida reddantur in memoriam revocandum est, quòd quilibet Solidus numerus habet tria latera, quibus producitur, atque constat; unum quidem longitudinis, alterum verò latitudinis, tertium autem altitudinis. ut exempli gratia si dicamus bis tria, sex, et quater sena viginti quatuor: hic est numerus solidus, cuius longitudo quidem tria, latitudo autem duo, altitudo verò quatuor sunt. similiter si numerum centenarium in se ipsum multiplicemus, oritur Quadratus decem millia numerus: quod si rursus eodem centenario numero iam dictus decem millia Quadratus numerus multiplicetur, ex hac utique multiplicatione gignitur numerus millena millia Cubus: huius autem Cubi tria latera sunt tres numeri centenarii, quandoquidem eius longitudo, latitudo, altitudóque centum unitatum existit, cùm omnes invicem aequales esse debeant. Quòd si numerum hunc non quatenus Cubum, sed quatenus Planum consideremus (quilibet enim Solidus numerus tum quatenus Solidus, ex tribus scilicet lateribus productus; tum quatenus Planus ex duobus videlicet productus lateribus considerari potest) nempe quatenus ex duobus centenario, et decem millia lateribus producitur: erit eius latitudo quidem numerus centenarius, longitudo verò decem millia numerus. quemadmodum enim imaginamur Cubum numerum figuratum, cuius longitudo centum, et latitudo centum, et altitudo itidem centum unitatum est: ita etiam Antelongiorem, seu Praelongiorem numerum Planum (quem qualis sit in superioribus declaravimus) iuxta formam parallelogrammi rectanguli figuratum imaginari possumus; cuius latitudo quidem sit centum, longitudo verò decem millia. Uterque autem istorum duorum numerorum erit ipse millena millia numerus. Hunc itaque numerum, seu secundam harmoniam Plato quibusdam obscurissimis verbis circunscribere volens, dixit eam esse „*aequalis quidem longitudinis*“ scilicet longitudini prioris harmoniae iam declaratae, cuius etiam longitudo centum erat „*sed Praelongiori*“ hoc est ipso eodem millena millia numero tanquam Praelongiori suscepto, erit utique iuxta longitudinem, et latitudinem simul „*centum quidem numerorum*“ quorum unusquisque scilicet in se decem millia continet: centies enim decem millia iam dictum millena millia numerum procreant, „*centum verò Cuborum trinitatis*“ hoc est si idemmet numerus tanquam Solidus, et Cubus accipiatur; erit iuxta altitudinem centum Cuborum. nam ipse millena millia numerus tanquam Cubus consideratus, centum in altitudine parvos Cubos habet ex unitate productos, quos equidem Plato Cubos trinitatis non immeritò vocavit: tum quoniam omnis Cubus tribus suis lateribus, ac dimensionibus trinitatem corpoream indicat: tum etiam quia iam dicti centum parvuli Cubi denotant altitudinem ipsius millena millia Cubici numeri, quae quidem altitudo cuique corpori soliditatem, trinamque di-

mensionem, ac demum trinitatem ipsam praebet. mox enim cùm longitudini, latitudinique tertium intervallum, altitudo scilicet advenerit, corpus perficit, ipsique trinitatem exhibet. Hoc igitur modo Plato centenarii Cubum, ipsum scilicet millena millia circunscripsit. Verùm ut hanc circunscriptionem adhuc obscuriorem redderet cum dixisset iam dictum Cubum, tanquam Praelongiorem numerum consideratum fore iuxta longitudinem simul, et latitudinem centum quidem numerorum: statim subiunxit „*ex Diametris effabilibus quinariis indigentibus uno singulis, duabus autem Ineffabilibus;*" quibus planè verbis circunscripsit unumquemque illorum centum numerorum, quorum quilibet est decem millia, circunscriptio verò talis est, quòd scilicet unusquisque centum illorum numerorum componitur ex Diametris aliquot Effabilibus quinariis indigentibus uno singulis, et ex duabus Ineffabilibus. Verùm ut haec obscurissima circunscriptio luce clarior fiat, revocandum rursus in memoriam, quòd sunt quidam numeri vocati Diametrales, sive Diametri (ut in superioribus declaravimus) quorum alii quidem sunt Effabiles, alii verò Ineffabiles: horum autem utrique duplices; alii nanque sunt Diametri Parium Quadratorum, alii Quadratorum Imparium, et Parium quidem Quadratorum Diametri (ut in superioribus dicebamus) in se multiplicati producunt Quadratos numeros duplos Quadratorum, quorum ipsi Diametri sunt uno superabundante; Quadratorum autem Imparium Diametri possunt duplum Quadratorum, quorum Diametri sunt uno deficiente. Hisce commemoratis, dico quòd volens Plato circunscribere quemlibet iam dictorum centum numerorum comprehendentem unitates decem millia, dixit eorum unumquemque fieri „*ex Diametris*" id est numeris nuncupatis Diametralibus, seu Diametris „*Effabilibus quinariis*" hoc est Diametris Quadrati producti a quinario, quippe qui sunt ipsi septenarii numeri Effabiles „*indigentibus uno singulis*" id est quorum (sic) Diametrorum potentiae uno indigeant ad complendum duplum Quadrati ab ipso quinario producti, quae nimirùm est proprietas Diametrorum Imparibus tum costis, tum earum Quadratis correspondentium „*duabus autem Ineffabilibus*" hoc est non solum componitur iam dictus decem millia numerus ex septenariis, qui sunt Effabiles Diametri ipsius Quadrati a quinario producti indigentes uno singuli, verum etiam ex duabus Ineffabilibus insuper adiunctis; ita ut ex aliquot septenariis, unà cum duabus Ineffabilibus simul compositis ipse decem millia numerus conficiatur. Animadvertendum autem quòd Platonis intentio non est ut ex duabus Diametris Ineffabilibus numerus iste constituatur; sed ex Potentiis, seu Quadratis duarum ineffabilium Diametrorum, quae quidem Potentiae quanvis Dicibiles sint, (ut in superioribus diximus) Ineffabiles tamen propterea vocantur quòd Diametrorum Ineffabilium Potentiae sunt: de his igitur Potentiis intelligit Plato cùm inquit „*duabus autem Ineffabilibus*" unde etiam non immeritò cùm de ipsis Effabilibus locutus est, posuit particulam „*Diametris*" cùm verò de Ineffabilibus mentionem fecit, particulam ipsam „*Diametris*" non apposuit, sed absolutè dixit „*Duabus autem*

Ineffabilibus." quòd si quis dicat ibi quoque iam dictam particulam subintelligi, respondendum quòd Diametros Ineffabiles Plato pro Diametrorum Ineffabilium Potentiis, nempe Quadratis accepit. nullo pacto nanque Diametri simul Ineffabiles componi possunt, ut ex eorum compositione numerus Effabilis oriatur qualis est ipse decem millia, qui producendus est. Omnis enim effabilis numerus divisus per numerum Effabilem, in numeros Effabiles perpetuò dividitur: Effabilis verò per Ineffabilem divisus, in partes Ineffabiles semper dividitur: Ineffabilis autem per Effabilem si dividatur, in partes Ineffabiles semper dividetur: Ineffabilis demum per Ineffabilem divisus, quandoque dividitur in partes Effabiles, quandoque in Ineffabiles. Undè manifestum est quòd ex Effabilibus quidem numeris invicem compositis Effabilis numerus semper creatur: ex Ineffabilibus verò compositis ad invicem, Ineffabilis semper fit: ex Effabili autem, et Ineffabili fit semper Ineffabilis; ut iis perspicuum est, qui circa numeros tum Effabiles, tum Ineffabiles consumatissimi sunt, qualis est praestantissimus omnium huiusce rei professorum Aeques Pompeus Bolognettus hac nostra tempestate certè mirandum Individuum. Talis igitur est circunscriptio, qua numerum decem millia Plato circunscribere voluit. Ut autem ipsa magis eluceat, exemplis quoque declaranda est. Suscipiatur itaque septenarius numerus, qui Effabilis Diameter est quinarii, unóque indiget ad complendam Potentiam duplam potentiae eiusdem quinarii; et multiplicetur per numerum mille quadringenta decem: producetur quidem ex ea multiplicatione numerus novem millia octingenta septuaginta, qui complectitur in se mille quadringentos decem septenarios, hoc est Effabiles quinarii Diametros indigentes uno singulos. posthaec accipiantur duae Ineffabilium Diametrorum potentiae, quarum una quidem sit triginta tria, Potentia scilicet Diametri Quadrati à quaternario producti: altera verò nonaginta septem, videlicet Potentia Quadrati à costa septem producti, quae porrò duae potentiae superiori novem millia octingenta septuaginta numero addantur, totáque summa inde proveniens in unum colligatur: dubio procul numerus decem millia producetur, ut in subscripto patet exemplo. numerus itaque decem millia constat ex mille quadringentis decem septenariis, id est Diametris Effabilibus quinariis indigentibus uno singulis, qui simul collecti faciunt novem millia octingenta septuaginta: et duabus Ineffabilibus, hoc est duabus Ineffabilium Diametrorum Potentiis, triginta tribus scilicet, et nonaginta septem. Similiter autem potest etiam ipse decem millia numerus creari ex duabus aliis Ineffabilium Diametrorum Potentiis, unà cum paucioribus septenariis. ut in secundo subscripto exstat exemplo. Rectè igitur quanvis obscurè Plato ipsum decem millia numerum circunscripsit dicens eum fieri ex Diametris Effabilibus quinariis indigentibus uno singulis, duabus autem Ineffabilibus. Hactenus autem manifestum est quaenam sit etiam altera, secundáque harmonia, per cuius similitudinem explicuit Plato secundam harmoniam duarum, quas ipsa Sesquitertia radix, sive septena-

rius quinario coniugatus praebet ter auctus. „*Universus autem hic numerus Geometricus huiusmodi, autor potiorum deteriorumque generationum est.*“ Duo hic quoque declaranda sunt, primum quisnam sit geometricus numerus, secundum quae sint potiores, deterioresque generationes, quarum ipsum Geometricum numerum autorem esse Plato dicit. Geometricum itaque numerum vocat Plato ipsum Cubum mille septingenta viginti octo, quem declaravit per similitudinem alterius Cubi millena millia. Hoc autem nomen „*Geometricus*“ communiter hic accipiendum est pro „*Mathematicus*“ perinde ac si Mathematicum numerum Plato eum nuncupasset. Is enim Platonis mos est saepe Geometriae nomen pro tota Mathematica suscipere, ut patet ex eius praecepto, quod in foribus scholae suae scripsisse fertur *οὐδεὶς* (sic) *ἀγεωμέτρητος εἰσίτω* hoc est, nemo Geometriae ignarus ingrediatur. Volebat enim Plato suos auditores non solùm Geometriae, verùm etiam Arithmeticae, Musicae, Astronomiae, totiusque demum scientiae Mathematicae peritos esse: quanvis dixerit neminem Geometriae ignarum ingredi; quod etiam quodam alio mysterio fecit, quod in praesentia brevitati studentes relinquimus. Cùm igitur nomen Geometriae pro totius Mathematicae nomine Plato quandoque usurpet, non ab re hic quoque Geometricum numerum pro Mathematico numero suscepit. quandoquidem ad constituendum, ac declarandum ipsum mille septingenta viginti octo numerum, quem Geometricum, hoc est Mathematicum appellat, quatuor praecipuis Mathematicis scientiis indiguit Plato, Arithmetica nempe, Musica, Geometria, et Astronomia: Arithmetica quidem, quoniam ex variis numeris eum constituit: Musica verò, quoniam in eo constituendo de harmoniis habetur sermo: Geometria autem, quia numerus ille Cubicam Geometricam figuram repraesentat, nec non in eius constitutione Diametrorum, et Quadratorum, et figurarum Praelongiorum fit mentio, quae omnia sunt Geometriae subiecta: Astronomia denique Plato indiguit, quandoquidem (ut in sequentibus videbimus) numerum hunc motibus coelestibus accommodat, ex quibus rerum omnium ortus, atque interitus, mutationesque fiunt, ac demum universus regitur mundus. Talis itaque numerus Geometricus Platonis, ac eius etymologia sit. Potiores autem generationes vocavit Plato eas, quae à duobus bonis: deteriores verò eas, quae à duobus malis genitoribus fiunt. nam ex duobus quidem bonis vult Plato prolem nasci bonam; ex duobus verò malis malam; ex bono autem, et malo neque omnino bonam, neque prorsus malam, quemadmodum etiam in numeris si Par Parem multiplicet, semper Par nascitur: si autem Impar Imparem multiplicet, Impar continuò procreatur: si verò Par Imparem, vel Impar Parem multiplicet, Pariterimpar, vel Impariter par semper exoritur; qui sunt medii inter Imparem, et Pariter parem. At Pythagorei, Platonicique Impares quidem numeros bonos appellabant, Pares verò malos: Parium autem eos quidem, qui Pariterpares sunt, vocabant omnium pessimos; eos verò, qui sunt Pariterimpares, vel Impariter-

pares, neque omnino malos, neque penitus bonos esse dicebant, sed partim bonos, partim malos, quatenus ex Paris, et Imparis natura participant. Hactenus itaque manifestum nobis est quisnam Geometricus numerus, quaeque potiores, ac deteriores generationes apud Platonem sint, quarum ipsum Geometricum numerum autorem esse dicit."

Haec Barocius, partim recte, partim secus. Nos vero ea, quae recte explicuit, infra, ubi nostram interpretationem proponemus, significabimus; in praesentia errores ab eo commissos notabimus. Primum igitur erravit eo, quod *αὐξήσεις δυναμένας τε καὶ δυναστευομένας augumentationes* interpretatus est *superantes et superatas*, seu rationes maioris et minoris inaequalitatis, ut quum deinceps ponantur numeri 27, 18, 12, 8, ratione sesquialtera singuli singulos proximos superantes, rursusque inverso ordine positi 8, 12, 18, 27, ratione minoris inaequalitatis, quae subsesquialtera dicitur, singuli a singulis proximis superati. Neque enim numero, cuius ad alterum ratio minor est, tamquam tali *αὔξησις* tribui potest; neque *δύνασθαι* est superare, aut *δυναστεύεσθαι* superari.

Secundus error Barocii commissus est circa *τὸν ἐπίτριτον πυθμένα*, quem numerum septenarium esse putat, quamobrem eos probat, qui sesquitertiam radicem vel propaginem, vel etiam sesquitertium fundum verterunt, qui vero sesquitertium cubum, eos impugnat. Sed *πυθμὴν* a veteribus arithmeticis dicebatur minimus cuiusque generis numerus, in quo primo conspiceretur id, quod proprium eius generis esset. Cuius significationis quum multa ex scriptoribus graecis proferri possint documenta, unum instar omnium erit. Itaque in eo libro, quem *Θεολογούμενα τῆς ἀριθμητικῆς* inscriptum nuper typis repeti iussit Astius, p. 27. ubi sermo est de numero quinario, iustitiae imagine, verba leguntur haec, quae paullo emendatiora, quam scripta sunt ab Astio, apponam. *Εἴ τις τοίνυν ἀριθμὸς ἰσάκις ἴσος ἐστὶν, οὕτως δικαιοσύνης εἰδοποιὸς καὶ ἐπιδεκτικὸς ἂν εἴη. πᾶς δὲ τετράγωνος ἰσάκις ἴσος ὑπάρχει, ἀλλ' οὐ πᾶς μεσότητος δεκτικὸς, ἀλλὰ μόνος δηλονότι ὃς ἂν περισσὸς εἴη· καθόλου γὰρ ἀρτίου ἀριθμοῦ μεσότης οὐ φαίνεται· περισσῶν δὲ προσεχέστατος καὶ οἰκειότατος ἂν εἴη ὁ πυθμὴν, εἰ καὶ τῶν αὐτοῦ λόγων ἐπιδεκτικὸς ὁ μετ' αὐτόν. Ἐπιστημονικαὶ δὲ καὶ φιλόσοφοι ἀποδείξεις ἀεὶ τοῖς πυθμέσιν ἐλαχίστοις ἔτι καὶ ἂν .. πόστοις ἐπιχρῶντ[illegible]καὶ ἐνορῶσιν ἐν αὐτοῖς ὡς ἐν παραδείγμασί τισι τὰς ὁμοιότητας τῶν ὁμογενῶν, οἷον διπλασίων μὲν ἀπείρων φύσει ὄντων, ἐν δυάδι μᾶλλον πρὸς μονάδα, ἡμιολίων δὲ ἐν τριάδι πρὸς δυάδα· ὥστε ἡ τῆς δικαιοσύνης ἔννοια καὶ φύσις ἐν ἰσάκις ἴσῳ δεικνυμένη ἀριθμῷ, τουτέστι ἐν τῷ τετραγώνῳ, ἐν ἀρτίῳ μὲν οὐκ ὀρθῶς δειχθείη ἂν μεσότητας ἀμοιροῦντι, ἀλλ' ἐν περιττῷ δηλονότι καὶ τῶν περιττῶν ἐν πυθμενικωτάτῳ καὶ οἱονεὶ σπέρματι τῶν ἄλλων, διὰ τὸ ἐπιστημονικόν. ἐν ἄρα πρωτίστῳ τῷ $\overline{\vartheta}$. οὗτος*

γὰρ καὶ ἀπὸ πρώτου περισσοῦ ἀριθμοῦ τοῦ γ πυθμὴν τετράγωνος συνίσταται, τρὶς τρία ὢν, πλευρισμοῦ μεσότητα πρώτου ἔχοντος τετράγωνος καὶ αὐτὸς μεσότητα πρῶτος ἔχων. In his *περισσῶν δὲ προσεχέστατος* scripsi pro *περισσὸν δ. π.* Pro *τῶν αὐτοῦ λόγων* scribi poterit *τ. αὐτῶν λ. ἂν.. πόστοις* significare videtur *ἀνοπόστοις. τὰς ὁμοιότητας* feci e *τὰ ὁμοιότατα*, et *ἐν τῳ τετραγώνων* ex *ἐν τῇ τετ.* Verba *διὰ τὸ ἐπιστημονικόν* commate a praecedentibus separavi. Denique *πρώτου ἔχοντος* reposui pro *πρῶτον ἔχ.* et commate post *ἔχοντος* sublato *τετράγωνος* cum *πλευρισμοῦ*, h. e. lateribus constantis numeri, coniunxi. Reliqua sana sunt, eamque, quam nomini *πυθμὴν* significationem tribuimus, confirmant. Iam vero proprium sesquitertii est, quod numerum aliquem totum insuperque tertiam eius partem continet, seu tertia eum parte superat. Quod tantum abest ut primo appareat in septenario, ut omnino ab eo alienum sit. Illud autem, quod Barocio fraudi fuit, quod ad sesquitertiam rationem et ternario et quaternario opus est, qui uterque coniunctus septenarius est, facile explicatur. Nam inest in quaternario simulque cum eo apparet idem ille, qui rationem perficit, numerus ternarius. Quem si extrinsecus addi ad alterum oporteat, ut sesquitertia scilicet ratio conspiciatur, ne septenarius quidem sufficiet, sed accedere debebit monas, qua quidem ternarium superat quaternarius, et *ἐπίτριτος πυθμὴν* erit octonarius. His quoque confirmandis, simul vocabuli *πυθμὴν* usui uberius declarando unus inserviat veteris arithmetici locus, Nicomachi Geraseni, ex eius *Introductione arithmetica* Lib. I. cap. 19. p. 95. ed. *Ast.* quo loco postquam rationum superparticularium primam, sesquialteram, explicuit, de secunda haec habet: *Ἐὰν δὲ ἐπισκέψασθαι θέλωμεν τὸ δεύτερον εἶδος τοῦ ἐπιμορίου, τουτέστι τὸ ἐπίτριτον — συνεχὲς γὰρ μέρος φυσικῶς μετὰ τὸ ἥμισυ ὑπάρχει τὸ τρίτον — ὅρον μὲν αὐτοῦ ἕξομεν τοῦτον, ἀριθμὸς ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ὅλον τε τὸν συγκρινόμενον καὶ μέρος αὐτοῦ τρίτον πρὸς τῷ ὅλῳ· ὑποδείγματα δὲ αὐτοῦ εὔτακτα ληφθήσονται ἡμῖν οἱ ἀπὸ τετράδος συνεχεῖς τετραπλάσιοι, συνεζευγμένοι τοῖς ἀπὸ τριάδος τριπλασίοις, ὁμοταγεῖς ὁμοταγέσιν, οἷον ὁ $\bar{δ}$ τῷ $\bar{γ}$, ὁ $\bar{η}$ τῷ $\bar{στ}$, ὁ $\bar{ιβ}$ τῷ $\bar{θ}$, ὁ $\bar{ιστ}$ τῷ $\bar{ιβ}$, καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐφ᾽ ὁσονοῦν. Δῆλον δὲ, ὅτι ὁ ἀνθυπακούων τῷ ἐπιτρίτῳ, λεγόμενος δὲ σὺν τῇ ὑπό προθέσει ὑπεπίτριτος, ἐστὶν ὁ ἐμπεριεχόμενος ἐκείνῳ ὅλος τε καὶ προσέτι αὐτοῦ τρίτον, ὡς ὁ μὲν $\bar{γ}$ τῷ $\bar{δ}$, ὁ δὲ $\bar{στ}$ τῷ $\bar{η}$, ὁ δὲ $\bar{θ}$ τῷ $\bar{ιβ}$, καὶ οἱ ἀκόλουθοι τῶν ὁμοταγῶν. Παρατηρητέον δὲ τὸ παρεπόμενον πᾶσι τούτοις γλαφυρὸν, ὅτι οἱ μὲν πρῶτοι καὶ πυθμένες λεγόμενοι ἐγγύς εἰσιν ἀλλήλων ἐν τῷ φυσικῷ χύματι, οἱ δὲ δεύτεροι ἀπὸ πυθμένων ἕνα μόνον ἀριθμὸν διαλείπουσιν, οἱ δὲ τρίτοι δύο, οἱ δὲ τέταρτοι τρεῖς, οἱ δὲ πέμπτοι $\bar{δ}$, καὶ ἀεὶ οὕτως, μέχρις οὗ βούλει. Ἔτι γε μὴν καὶ ὅτι τὸ μόριον, οὗ παρώνυμός ἐστιν ἕκαστος τῶν ἐπιμορίων, ἐν τοῖς ἥττοσι*

θεωρεῖται τῶν πυθμένων, ἐν δὲ τοῖς μείζοσιν οὐδαμῶς. Non vereor, ne quis Barocii opinionem confirmari putet eo, quod ad rationem sesquitertiam Nicomachus coniungi iubet quadruplices cum triplicibus, eamque σύζευξιν non additionem, sed σύγκρισιν esse neget. Nam qui duo πυθμένας, maiorem alterum eumque ἐπίτριτον, alterum minorem et ὑπεπίτριτον distinguit, quomodo is numerum utrique coniuncto parem πυθμένα ἐπίτριτον dicat aut existimet? Minorem quidem poterit, quum subsesquitertia ratio natura non differat ab sesquitertia. Certe idem Nicomachus Lib. II. c. 19. p. 134. novenarium ἐπίτριτον πυθμένα duodenarii, non ὑπεπίτριτον, dicit.

Tertium falsus est Barocius, quod duas harmonias nihil nisi numeros quadratum et cubum significare putavit, eosque non certae cuiusdam radicis, sed cuiuslibet. Nam verbis eius accuratius perpensis tantum ad speciem et exempli gratia positam duodenariam radicem, re ipsa perinde esse intelligitur, quaecunque ponatur, dummodo ea quadratum et cubum numeros producere valeat, quod nulla non valet. Itaque vanum erat, unum ex reliquis potius eligere numerum duodenarium, quam eum, qui in superioribus significatus esset, retinere orationemque ita instituere: — ἀπέφηναν· ὃς τρὶς αὐξηθεὶς etc. Sin autem eligi debebat ille, cuius scilicet cubus esset numerus a Musis significandus, vanum erat etiam priorem harmoniam vel uno verbo attingere, quum praesertim inter priorem et posteriorem secundum Barocianam quidem harmoniae declarationem nihil prorsus interesset. Atque hoc ipsum certius etiam documentum habemus, errasse hac in re Barocium. Aequalitatem sonorum enim, qua ille perfectissimam constare harmoniam dicit, sive in pari intentione vocis, sive in eo, quod unisonum vocatur, seu denique in similitudine et consensu eorum, quae quamvis diversa sint, tamen consona dicuntur, positam esse intelligas, non eam aliter referet et quasi repraesentabit numerus quadratus, aliter cubus, quippe qui pariter aequilateri sint. Neque ita excusari potest Barocius, ut duorum sonorum consonantiam quadratam, trium cubicam harmoniam intellexisse dicatur. Primum enim non hoc dicit, deinde si diceret, falleretur, quum aequalitatis ratio non mutetur terminorum numero, qua de causa ea harmonia, quae duorum aequalitate sonorum efficitur, si per hanc ipsam aequalitatem harmonia est, nullo modo differre potest ab ea, quae tribus item aequalibus sonis constat. Itaque duae harmoniae dici non poterant. Accedit quod, si quadratum et cubum simpliciter intelligi vellet scriptor, omittere debebat verba τρὶς αὐξηθεὶς, quibus adiectis et eo quidem sensu, quo usus iubebat, dictis non aliter locutus esset, ac si quis nostratium diceret: welche Zahl zweimal mit sich selbst multiplicirt zwei gleichseitige Producte giebt, ein Quadrat und einen Cubus. Cuius locutionis vitium ipse sensisse videtur Barocius idque sublaturus aliam addidisse verborum τρὶς αὐξηθεὶς interpretationem, non magis probabilem. Casu enim accidit, ut ἐπίτριτος ille πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς numerum efficiat solidum, neque haec eius soliditas

aut per *συζυγίαν* istam producta aut ulla ad harmonias gignendas efficacia praedita est.

Denique in explicanda harmonia posteriore semel et iterum labitur Barocius, dum praecepta opinione securus et rerum et verborum rationem negligit. Quod ad verba attinet, non eget demonstratione, *τῇ προμήκει δὲ* significare non posse *tanquam praelongam* seu oblongam, sed pro iis aut *τῇ προμηκείᾳ δέ*, aut *ὡς προμήκη δέ*, aut simpliciter *προμήκη δέ* scribi debuisse. Nec defuere, qui tale quid scriptum a Platone coniicerent, ut H. Stephanus, I. Cornarius et alii, qui quum praeterea nihil coniecerint, ne nominandi quidem videntur. Sed concedamus Barocio, quod concedi non debet, verba recipere eam interpretationem, ut sensus sit, alteram harmoniam, quandoquidem ut cubus consideretur, eadem esse qua priorem longitudine, sed ut numerum oblongum constare centum numeris a diametris quibusdam productis, et centum cubis ternarii: nonne centum illis diametrorum numeris longitudinem harmoniae oblongae, centum autem cubis ternarii latitudinem eiusdem constare putabimus? Verborum quidem structura per *μὲν* et *δὲ* iunctorum id iubet, qua non intellecta Barocius extrema *ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος* a prioribus diiuncta novam definitionem eiusdem numeri millies millenarii, nec velut oblongi, sed velut cubici, habere existimat. Sed rerum quoque rationem adversariam habet maxime, quum cubum ternarii non numerum viginti septem, sed omnino cubum significare contendit. Quam opinionem quum non verendum sit ne cui persuadeat, diutius in ea refutanda morari nolo.

His igitur fundamentis, non admodum firmis, Barocius hanc totius loci instruxit interpretationem, quam ipsius verbis, quamquam interdum vitiosis, exponere visum est.

„Cùm ostendisset Plato finem, qui dari potest in corporibus coelestibus; modò declarat finem rerum omnium generabilium, et corruptibilium quodam numero, quem circunscribit illis difficillimis, ac profundissimis mathematicis circunscriptionibus, quas in superioribus declaravimus. Quod autem hic ait Plato est huiusmodi. Finis rerum omnium generabilium, et corruptibilium est ille (sic) rerum periodus, quem etiam superius dixit, in quo coelestes revolutiones singulis rebus circulorum generationis, et corruptionis coniungunt ambitum; quando scilicet unaquaeque res genita ad suae vitae, ac durationis terminum pervenerit. Hunc autem terminum, quoniam soli Deo cognitus est, per cuiusdam numeri similitudinem Plato declaravit, nempe ipsius mille septingenta viginti octo, quem Geometricum rationibus superius dictis appellavit. Hunc siquidem numerum inquit Plato autorem esse generationis, et corruptionis rerum; quoniam cùm ad finem suum res pervenerint, statim corrumpuntur, ex eisque aliae generantur; quippe cùm unius corruptio generatio alterius sit, ut affirmat etiam Aristoteles: nil aliud autem apud Platonem numerus iste significat, nisi rerum finem, statum, et generationem; et hoc non immeritò. numerus enim iste scilicet mille septingenta vi-

ginti octo producitur à duodenario (ut in superioribus vidimus) estque ipsius duodenarii Cubus, quare quatenus Cubus est significat rerum finem: quoniam quemadmodum ultra solidum non transit magnitudinum potestas, ita quaelibet res genita non transcendit suae durationis terminum: quatenus autem à duodenario productus est iste numerus Geometricus, designat rerum omnium generationem, statum, atque permanentiam; quandoquidem numerus duodenarius tum a Pythagoreis, tum à Platonicis propter maximas eius perfectiones, quas in praesentia longum esset enarrare, mundum regere et conseruare dicitur, et universi numerus appellatur. Undè etiam in Legibus Plato numero duodenario civitatem, agros, custodias, et magistratus disponit: in Phaedro verò duodecim adducit ordines divinorum: in Timaeo duodecim faciebus informat mundum: in Critia plagis duodecim antiqua ante diluvium regna describit: ac demum in Epinomide duodenarium numerum Iovis imperium vocat propter sphaeras mundi visibiles duodecim, scilicet octo coelestes, et quatuor elementares. Praeterea quadam etiam alia ratione Plato per huius numeri similitudinem terminum rerum generabilium declaravit, ipsumque potiorum, ac deteriorum generationum autorem esse dixit, quae quidem ratio talis est. quoniam (ut in superioribus diximus) Plato vult ex bonis nasci bonum, et ex malis malum, et ex bono simul, et malo, neque omnino bonum, neque malum: boni autem numeri sunt: Impares, Perfecti, Aequilateri, Similes, Quadrati, Cubi, Effabiles, et id genus; mali vero his oppositi scilicet Pares, Imperfecti, Inaequilateri, Dissimiles, Partealtera longiores, Praelongiores, Ineffabiles, et huiusmodi alii: non immeritò numerus Geometricus mille septingenta viginti octo potiorum deteriorumque generationum autor dicitur; cùm eius constitutionem à Platone positam omnes iam dictae tam bonorum, quàm malorum numerorum species ingrediantur. His itaque duabus rationibus Plato numerum hunc geometricum ipsius rerum ortus, atque interitus autorem esse posuit, eiusque similitudine rerum generabilium terminum declaravit."

His exhibitis nihil morari videtur, quin nostram sententiam de toto loco aperiamus. Itaque de integro Musas, hoc est Platonem, audiamus. Humanae proli dicit esse periodum, quam comprehendat numerus quidam, in quo primo incrementa quaedam, postquam tria intervalla et quatuor terminos certae cuiusdam indolis acceperint, omnia certò quodam modo comparata praestent, quorum sesquitertia radix certa quaedam passa duas harmonias praebeat; quibus harmoniis descriptis universus hic, inquit, numerus geometricus ea vi praeditus est, ut meliorum et deteriorum generationum auctor sit, quarum inscii quum civitatis custodes importuno tempore sponsas sponsosque copulaverint, liberi non bona indole nec fortunati erunt. In his primum hoc notandum, illum numerum, qui generis humani periodum comprehendat, diversum ab eo esse, qui in fine dicitur meliorum deteriorumque generationum auctor. Nam idem si esset, neque illa de

sesquitertia radice et de duabus harmoniis adiicienda erant, quippe quae non modo ad significandum et uberius declarandum numerum illum nihil utilitatis habitura, sed tenebris eum non tam per ludibrium, quam stulte et temere involutura essent; neque vero *universus* hic et *geometricus* in fine dici debebat numerus, quum qui proxime significati essent harmoniarum duarum numeri non possent non per verba *ξύμπας οὗτος comprehensi et cum primo illo in unum coniuncti*, idque per multiplicationem, videri. Quomodo autem possit uterque diversus esse, sic intelligetur. Periodus tempus definitum est, quo praeterlapso id, cuius est periodus, cursum denuo incipit. Tales plantarum et animalium fertilitatis ac sterilitatis ratione habita periodi sunt, quae dum volvuntur, eadem generationis vel fecundae vel infecundae lex obtinet, finita periodo novus ordo secundum novam legem usque ad finem periodi constaturus inchoatur. Iam si generis rerum alicuius natura ea sit, ut plures deinceps periodi consimili vel fecunditate vel sterilitate soleant esse, et quae priorem quamque, eadem fere posteriorem temperet lex, certo autem periodorum numero confecto diversus a priori status oriatur, bonus, si praecesserit malus, malus, si bonus: nonne eum, qui curam susceperit rerum tali legi subiectarum, si providere velit, ne quid detrimenti capiant, et ad singularum periodorum et multo magis ad illius certo numero confecto secuturae initium attendere in eoque omnia facere oportebit, quae ad avertendam corruptionem vim habitura videantur? Itaque duorum huic numerorum cognitione opus erit, et eius, qui periodos definiat, et illius, qui periodorum et ipsas quasi periodos contineat, quorum priorem inesse et includi in posteriore apparet. Eodem modo homines animo et corpore certis periodis subiectos esse initio orationis Musae docuerunt, quarum periodorum ambitum hoc loco primum significant. Id autem ita faciunt, ut numerum quendam (annorum, ut consentaneum est,) definiant, in quo primo incrementa quaedam efficiant aliquid. Hic ego satis mirari nequeo, quod Barocius hunc quoque septenarium esse sibi persuasit. Verba ipsius appono ad fidem faciendam. „Hactenus itaque Plato, inquit, nil aliud nobis, nisi numerum septenarium circumscripsit illis verbis *in quo primo — Effabilia invicem effecerunt;* primus enim numerus in quo tria, et quatuor simul reperiri possunt est ipse septenarius, quippe qui ex tribus, et quatuor conficitur. quare volens Plato septenarium ipsum circunscribere, ut ex eo numerum Geometricum producat, non immeritò ex trium distantiarum, quatuorque terminorum numeris tanquam ex veris ipsius septenarii partibus ternario, et quaternario, primo scilicet Impari, primóque Pari eum formavit. Verum enim verò cùm septenarium ipsum hoc modo formasset, sequitur declarans quomodo ex eodem septenario Geometricus ipse numerus producatur; illis verbis „*quorum*“ scilicet quatuor terminorum, et trium distantiarum „*sesquitertia radix*“ id est septenarius ex ternario, et quaternario distantiarum, terminorumque numeris creatus etc. Haec mirum quantum

a vero distant. Scilicet significatur numerus minimus productus ex aliis numeris per incrementa illa effectis, qui numeri ita debent comparati esse, ut tribus intervallis et quatuor terminis quibusdam positis omnia appellationem eandem accipiant et effabilia fiant. Sed primum omnium declarandum est, quae illa incrementa sint. αὐξήσεις dicuntur δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι. αὐξήσεις autem constat dici incrementa ea, quibus numerus aliquis per semet ipsum multiplicatus augetur. Porro δύνασθαι significat vim, qua praeditus est numerus vel linea ad quadratum ex sese producendum; ut δύο δύναται τέτταρα, δίπους δύναται τετράπουν. δυναστεύεσθαι autem, cuius verbi in mathematicis exemplum aliud reperire non memini, quum haud dubie oppositum sit activo δύνασθαι, oppositam rationem significet necesse est, qua exempli gratia quadrupedale quadratum productum a linea bipedali eius quasi imperio et dominatui subiectum sit. Itaque αὔξησις δυναμένη τε καὶ δυναστευομένη brevius dicitur incrementum per multiplicationem radicis seu lateris et quadrati mutuam factum. Quum vero actio ipsa augendi, quae proprie dicitur αὔξησις, neque intervalla neque terminos accipere possit, quae non sunt nisi numerorum vel magnitudinum, hoc loco numeros per eiusmodi αὐξήσεις effectos αὐξήσεις obscurius dici intelligitur: ii vero cubi sunt. Confirmatur haec explicatio iis, quae deinde effecta per illas αὐξήσεις dicuntur, ut quatuor terminis positis omnia προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα praestent, quod ad eosdem cubos ducit. προσήγορα enim πρὸς ἄλληλα in numeris sunt, quibus inter ipsa comparatis eadem convenit appellatio, velut quum quatuor deinceps propositi sunt numeri rationem sesquialteram habentes, haec ipsa ἡμιολίου appellatio convenit omnibus. ῥητὰ autem seu effabilia ea sunt, quae dici et pronuntiari possunt; ut sesquialterum quaternarii senarius, senarii novenarius, novenarii autem non item dici, quamquam et cogitari et oculis conspici potest sesquialterum. Itaque 4, 6, 9, et προσήγορα sunt et ῥητὰ πρὸς ἄλληλα, quartum terminum, qui idem sit προσήγορος et ῥητὸς πρὸς αὐτά, non recipiunt. Iam theorema est Euclidis Lib. VIII. 12: δύο κύβων ἀριθμῶν δύο μέσοι ἀνάλογόν εἰσιν ἀριθμοί. Quando igitur iubemur numeros ponere, qui quatuor in terminis omnia προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα efficiant, cubos si posuerimus, procul dubio fieri iussum poterit. Quae quum ita sint, porro videndum, quot et quos cubos ponamus; quod utrumque monstrant verba ἐν ᾧ πρώτῳ. Nam numerus, in quo primo cubi sint, haud dubie is est, in quo duo minimi sunt. Sed aliud praeterea requiritur hoc, ut interpositis inter cubos istos pro una tribus distantiis seu intervallis (ἀποκαταστάσεις, quod ante Bekkerum vulgo legebatur, etiam sine codicum auctoritate corrigendum erat) quatuor exsistant termini ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων. Quorum verborum significationem Barocius secundum Fabrum exposuit, quam multis probare non opus est, quum satis certum sit ὁμοίους numeros esse, quorum latera in eadem ratione sunt, ut quo

modo latitudo ad latitudinem, eodem longitudo sese habeat ad longitudinem, ὑπερτελεῖς autem dici eos, quorum partes summam ipsis numeris maiorem efficiunt. quod ne absurdum videatur, observandum est partem numeri esse eum numerum, qui ipsum metitur. Illud tantum monendum, quod praetermisere Barocius et Faber, non sine causa Platonem vulgata nomina ὁμοίων et ἀνομοίων, ὑπερτελῶν et ἐλλιπῶν vertisse in verba, ad vim et efficaciam eorum numerorum declarandam, quorum qui ipsi *similes sint*, iidem similia reddant alia, qua re nihil aliud, nisi incrementum ipsum, quod recipiendis similibus efficitur, significari videtur, nec aliter in reliquis. Et pertinet hoc ad idem loquendi genus, obscurum illud et Musarum vaticinio conveniens, quo αὐξήσεις δυναμένας τε καὶ δυναστευομένας appellaverat numeros per αὔξησιν δυναμένων et δυναστευομένων productos. Similes igitur et dissimiles et abundantes et deminutos habere debebit series illa quatuor numerorum, quae interiectis inter cubos istos duobus analogis efficitur. Qui si reperiuntur in serie a duobus minimis cubis comprehensa, dubitari non potest, quin eos ipsos Plato hoc loco significaverit. Atqui in ea reperiuntur. Nam e numeris 8, 12, 18, 27, duo extremi et deminuti et similes sunt, duo medii autem et abundantes et dissimiles. *) Ergo numerus periodum humanam finiens is est, in quo sunt numeri 8 et 27, sive qui compositus ex his duobus est. Sed hic dubitatio oritur, utrum per additionem eorum, an per multiplicationem producendus videatur. Si per additionem, prodibit numerus triginta quinque, sin per multiplicationem, ducenta sedecim. Triginta autem quinque annis quominus putemus periodum generis humani, qualem supra declaravimus, terminasse Platonem, quum ipsius numeri exiguitas facit, tum quod in eo ait cubos duos recipere duos terminos medios, qui si per additionem productus est numerus, non in eo sunt, sed extra eum, sin autem per multiplicationem, sunt in eo; nam 12 decima octava et 18 duodecima ducentorum sedecim pars est. Accedit, quod apud eos, qui ex Pythagorae disciplina Platonem haec hausisse existimant, aliquid ponderis habiturum videtur, quod idem numerus 216, quem nos periodum humanam finire statuimus, renascentis ipsius Pythagorae periodos finire est creditus, auctore Anatolio in *Theologumenis arithmeticae* p. 40. ed. *Ast.* Ἀνδροκύδης δὲ ὁ Πυθαγορικὸς, ὁ περὶ τῶν συμβόλων γράψας, καὶ

---

*) Haec Schleiermacherus p. 592. erroris arguit, 8 et 18 itemque 12 et 27 similes, contra 8 et 12 et item 18 et 27 dissimiles, abundantes vero 8 et 27, deminutos 12 et 18 pronuntians. Sed abundantes non ii sunt, quos putat vir doctissimus, qui maiores sint partium suarum summa, sed contra, qui minores; et similitudo ac dissimilitudo his numeris non quatenus plani, sed quatenus solidi sunt, tribui videtur.

Εὐβουλίδης ὁ Πυθαγορικὸς καὶ Ἀριστόξενος καὶ Ἱππόβοτος καὶ Νεάνθης, οἱ κατὰ τὸν ἄνδρα ἀναγράψαντες, σιστ ἔτεσι τὰς μετεμψυχώσεις τὰς αὐτῷ συμβεβηκυίας ἔφασαν γεγονέναι· μετὰ τοσαῦτα γοῦν ἔτη εἰς παλιγγενεσίαν ἐλθεῖν Πυθαγόραν καὶ ἀναζῆσαι, ὡσανεὶ μετὰ τὴν πρώτην ἀνακύκλωσιν καὶ ἐπάνοδον τοῦ ἀπὸ ἓξ ψυχογονικοῦ κύβου, τοῦ δ' αὐτοῦ καὶ ἀποκαταστατικοῦ διὰ τὸ σφαιρικόν. Sed gravissimum argumentum infra proferetur. Ponamus igitur numerum multiplicatione duorum primorum cuborum procreatum significari, et ex hac hypothesi reliqua consideremus, quae si ita comparata sunt, ut eam firment, alterum non admittant, verum nos posuisse credamus. Sequitur autem hoc: ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται τρὶς αὐξηθείς: cuius partem iam attigimus, quum Barocii errores singillatim arguebamus. Sed primum explicandum est ὧν (pro quo codex Regius vitiose habet ὡς) a Barocio propter maiorem, puto, vicini πυθμένος difficultatem neglectum, cuius tamen neglectionis poenam dedit eo, quod ne πυθμένα quidem invenit, sicut fieri non poterat, ut radicem inveniret, qui nesciret, cuius radix esset. Referri autem debet pronomen ad αὐξήσεις illas, quas numerum 216 producere vidimus, qui quum originem ducat a cubis duobus, necessario et ipse cubus est. Hanc eius naturam significaturus Plato, simul sensum quantum par esset occultaturus, pro singulari ad ἀριθμὸν referendo et facilius intelligendo uti maluit plurali, qui grammatice referretur ad αὐξήσεις, re ipsa ad earum multiplicatione effectum numerum. Qui quoniam cubus est, tribus cubis constat, quorum minimus latus habet dimidium lateris eius, ex quo tripartitus ipse natus est, medii latus sesquitertium est dimidii, maximi sesquiquartum medii seu sesquitertii. Cuius theorematis probatio hoc loco necessaria non est, applicatio autem ad nostram rem huiusmodi: Cubus 216 constat tribus cubis 27, 64, 125, quorum minimus latus habet dimidium senarii, ex quo ipse cubus 216 prodiit, medii latus quaternarius est, sesquitertiam ad latus minimi rationem habens, maximi quinarius, cuius ratio sesquiquarta ad quaternarium est. Ex his efficitur ἐπίτριτον πυθμένα illarum αὐξήσεων sive numeri per eas producti esse latus medii ex tribus minoribus cubis, quorum summa ipsum αὐξήσεων numerum exaequat, hoc est quaternarium, qui aptiore nomine dici non poterat, quum nomen πλευρά, quo latera quadratorum et cuborum appellari solent, senarium ut latus numeri αὐξήσεων significaturum fuisset, hic autem unum ex illis lateribus significandum esset, quae tria cuique cubo subsunt. Atque haud scio an unum πυθμένος nomen ex omnibus Graecae linguae nominibus huic rei conveniret. Quaternarium igitur copulari cum quinario iubent verba πεμπάδι συζυγείς, unde prodit novenarius. Nam σύζευξις seu συζυγία est συνδυασμός. Et mirum foret, ni novenario, uni ex omnibus excellentissimo, in his numeris locus esset. Hic vero duas harmonias praebere dicitur ter auctus:

δύο ἁρμονίας παρέχεται (ita scribendum cum Bekkero; παρέχηται, quod vulgatum erat, ferri non potest) τρὶς αὐξηθείς. quorum sensus hic est, quadratum novenarii unam, cubum alteram harmoniam praebere. Harmonia autem uno numero contineri nequit. Quare et quadrato et cubo apponendus alter est, cui collatus utervis suam harmoniam praebeat; quem quum Plato non significaverit, dubium non est, quin adhuc tractatum et descriptum numerum 216 intellectum voluerit, qui cum quadrato novenarii unam, alteram cum cubo eiusdem harmoniam efficiat. Sed priusquam ea de re disputemus, considerauda nobis et explicanda sunt verba, quibus ipsas harmonias definivit, quae ita comparata sunt, ut nihil minus, quam novenarii quadratum et cubum significare videantur. Si quidem priorem, ἴσην ἰσάκις, hoc est in numero quadrato positam, ait esse ἑκατὸν τοσαυτάκις. (nam nihili faciendum est codicis Regii ἑκαστον τος.) quod si centum centies est, quadratus est non novenarii, sed centenarii, et ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς hunc ipsum centenarium, altera autem harmonia, ut tertio eius incremento producta, millies millenarium significabit. Atque sic Barocium statuere vidimus. Sed quoniam verba ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος eiusmodi interpretationem respuunt, experiamur, an servata et horum verborum genuina significatione, et reliquorum interpretatione ea, quam recte et acute instituisse Barocius videtur, talem totius loci sensum efficere valeamus, qualem esse debere posuimus. Et primum ostendere conabimur alteram harmoniam cubo novenarii contineri, quo probato priorem eiusdem quadratum esse facilius nobis concedetur, etiamsi in explicanda ratione, qua ea significata sit, fortasse non omnibus satisfecerimus. Ordiendum autem a verbis ἰσομήκη μὲν, τῇ προμήκει δὲ, quae Barocius non intellexit, de quibus sic statuendum est, arcte ea cohaerere et alteram harmoniam, hoc est cubum, significare tam recondite, quam aperte priorem, hoc est quadratum, significant verba ἴσην ἰσάκις. Nam dativus τῇ προμήκει pendet ab ἴσος, quod inest in ἰσομήκει, et referendus est ad priorem harmoniam, quae quum antea ἴση ἰσάκις dicta ideoque ut aequilatera cogitata esset, nunc προμήκης dicitur et tamquam numerus ex duobus plus quam monade differentibus inter se lateribus (nam is dicitur προμήκης) productus cogitatur, eique sic cogitatae ἰσομήκης esse dicitur harmonia altera. Numerus autem aequilaterus seu quadratus quum aliis modis προμήκης reddi potest, tum ita, si laterum, quibus constat paribus, alterum tamquam numerus et ipse quadratus, cui et ipsi duo paria latera subsint, cogitatur et horum minorum altero alterum maiorum laterum multiplicatur. Quo effectus numerus si rursus multiplicatur altero, quod reliquum est, duorum minorum laterum, fieri non potest, quin producatur numerus idem, qui ex maioribus lateribus duobus producitur, latera autem plus quam monade inter se differant. Porro si horum inaequalium laterum maius per semet ipsum multiplicatur, numerus quadratus prodeat necesse est, qui par sit cubo eiusdem numeri, cuius quadratus est προμήκης red-

ditus. Nam latus illud constat ex latere altero minorum, quae duo subsunt radici, et ipsa radice. Quare dum per semet ipsum multiplicatur, non solum latus minus in radicem, radix in quadratum excrescit, sed multiplicatur etiam radix per quadratum, atque hoc est cubum producere. Exemplo sit numerus 16, quadratus quaternarii, quem προμήκη redditurus quaternarium alterum ex duobus, qui latera eius sunt, cogites ut ex duobus binariis productum. Iam si alterum eorum binariorum multiplicaveris per alterum quaternariorum, alterum autem per eum, qui ex hac ipsa multiplicatione prodiit, octonarium, haud dubie eundem numerum 16, sed προμήκη, productum habebis. Octonario autem per semet ipsum multiplicato efficietur cubus quaternarii. Atque eadem ratione omnes cubi sunt quadrati lateris maioris e duobus, quae supra monstrata via producunt numerum quadrato parem, sed προμήκη; id est, omnes cubi sunt eiusdem longitudinis atque quadrati ex lateribus cubicis producti, ubi hi quadrati monstrata ratione προμήκεις redditi cogitantur. Itaque quum dicitur altera harmonia ἰσομήκης μὲν, τῇ προμήκει δέ, cubus esse significatur non secus ac prior ἴση ἰσάκις dicta quadratus esse ostenditur. Sic procul remotis ab hoc loco emendatricibus manibus illud quoque assecuti sumus, ut sequentem numeri eius, qui alteram harmoniam continet, descriptionem solam per se considerandam, et proxima illa ἰσομήκη μὲν, τῇ προμήκει δέ non ita cum sequentibus coniungenda esse videamus, ut quicunque sit alterius harmoniae numerus, eum sub specie προμήκους expositum praesignificent, qua opinione seductus Barocius ἀριθμοὺς, qui deinceps nominantur, ἀπὸ διαμέτρων oriundos pro longitudine, numerum autem centenarium pro latitudine harmoniae ipsius, tamquam numero προμήκει inclusae, accepit; cui rationi etiam artam membrorum ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν — ἑκατὸν δὲ κύβων juncturam obstare supra monuimus. Ea enim talis est, ut totum numerum alterius harmoniae duobus numeris compositum esse declaret, quorum maior utique longitudinis, minor latitudinis nomine appellari, totusque compositus προμήκης dici poterit, tantum ne verbis τῇ προμήκει δὲ haec eius προμήκεια praemonstrata existimetur. Sed in investiganda longitudine et latitudine ab ordine Platonis recedere cogimur eo, quod, qui priorem locum obtinent, ἑκατὸν ἀριθμοὶ ita comparati sunt, quod postea magis intelligetur, ut, nisi extrinsecus auxilium accesserit, summa eorum definiri nequeat. Exponamus igitur primum latus alterum certis verbis indicatum, centum cuborum ternarii, hoc est numerum bis mille septingentorum. Qui si re vera latus est eius numeri, quem nos alteri harmoniae tribuimus, septingentorum undetriginta, facile intelligitur, bis mille septingenta hoc loco non integrum numerum esse, quippe maiorem illo, cuius latus esse dicitur, sed integri cognominem particulam, Graece ὁμώνυμον μόριον nuncupatam: $\frac{1}{2700}$. Quam ὁμωνυμίαν Plato de industria, ut numerum suum Musae involucris quibusdam tegerent vulgique oculis subducerent, in συνωνυμίαν detorquens pro bis millesimo

septingentesimo bis mille septingenta dixit, neque id temere aut ita, ut intelligi a nemine posset. Nam litterarum quidem notas easdem integri numeri atque cognomines eorum particulae habebant, nec differebant nisi eo, quod particularum notis acutus, integrorum transversa linea superimponebatur, quo fiebat, ut β͵ψ utrumque, $\overline{β͵ψ}$ integrum 2700, β͵ψ' particulam $\frac{1}{2700}$ significaret. Ea de re legendus est Friedericus a Drieberg in libro inscripto: *Die Arithmetik der Griechen*, parte prima, p. 72. cuius viri praestantissimi opera effectum est, ut nobis non necesse sit ea quae de particulis cognominibus diximus, ipsis Graecorum auctorum verbis confirmare; ille enim et locos eorum significavit et rem perspicue et acute, ut solet, exposuit. Inspiciamus igitur alterum latus ἑκατὸν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων, et videamus, an numerus, qui particula bis millesima septingentesima multiplicatus cubum novenarii producit, dici possit esse ἑκατὸν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδος δεομένων ἑνὸς ἑκάστων, ἀῤῥήτων δὲ δυεῖν. Atque hoc loco maxima gratia debetur Barocio, qui primus verborum obscurissimorum sensum perspexit et aperuit, quibus non intellectis interpretes fieri non poterat ut verae totius numeri Platonici interpretationis cursum tenerent. Itaque alii alio delati sunt, Barocius autem, quamquam ne ipse quidem portum cepit, quum in aliis partibus offendisset, hunc quidem scopulum superavit felicissime. Neque vero laude sua carere patiamur Iacobum Fabrum Stapulensem, cuius opera inprimis adiutum sese Barocius professus est. Ex horum igitur duumvirorum laboribus nos haec colligimus, diversa paullulum ab iis, quae collegerunt ipsi, numerum a diametris hoc loco eum esse, qui constet quadratis diametri, non quo ipsae diametri sint numeri quadrati, sed quod praepositio ἀπὸ eam vim habet, ut progressum et dilatationem a latere in quadratum significet. Sic Socrates in *Menone* Platonis, ut uno duntaxat exemplo res minime obscura illustretur, p. 83. B. *Steph.* ἀπὸ τῆς διπλασίας, inquit, οὐ διπλάσιον, ἀλλὰ τετραπλάσιον γίγνεται χωρίον. Itaque ἀριθμὸς ἀπὸ διαμέτρου est numerus diametri quadratus, ab ipsa diametro profectus. Numerus autem a diametris alius esse hoc loco nequit, nisi ab una diametro, sed pluries ea posita profectus seu pluribus unius diametri quadratis constans. Nam quominus latus numeri ἀπὸ διαμέτρων pluribus iisque diversis diametris constare putemus, obstat additum πεμπάδος (ita Bekkerus pro vulgato πεμπάδων, quod tamen ferri posset) quod unam diametrum indicat. Neque illud, quod verba permittunt, ut latus eius significari existimetur pluribus diametris quinarii vel additis inter se vel multiplicatis constare, per addita ἀῤῥήτων δὲ δυεῖν fieri licet. Quibus enim machinis ineffabiles diametri duae addi ad effabiles aliquot possint, ut certi cuiusdam numeri latus ex earum summa oriatur? Quadratos vero ineffabilium diametrorum cum effabilium quadratis coniungi nihil vetat. Itaque numerus a diametris effabilibus quinarii duabusque ineffabilibus eadem, qua alia in superioribus, obscuritate haudquaquam inexplica-

bili dictus est numerus, qui constet quadratis aliquot diametri effabilis quinarii et duobus quadratis ineffabilis alicuius diametri: ἀριθμὸς ἀπὸ διαμέτρων pro ἀριθμὸς ἐξ ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρου. Id magis etiam perspicitur ex verbis δεομένων ἑνὸς ἑκάστων, quae nisi de quadratis diametri dicta esse nequeunt. Nam sicut in figuris ea diameter est, cuius quadratum par sit quadratis lateris utriusque, ita in numeris, cuius quadratus duplex sit quadrati alius numeri, diameter eius numeri est. Sed quoniam nullus est numerus quadratus, qui duplex sit quadrati alius, diametri nomen arithmetici ad numeros translaturi iis numeris indidere, quorum quadrati non amplius monade differrent a duplicatis quadratis. Itaque septenarius, cuius quadratus undequinquagenarius a quinquagenario, qui duplus est quadrati e quinario prodeuntis, non amplius monade differt, diameter quinarii effabilis est, quum ipsa quinarii diameter ineffabilis sit. Sed ineffabiles diametros eorum numerorum dicebant, quorum duplicati quadrati, etiamsi augerentur vel minuerentur monade, latus tamen haberent ineffabile, velut ternarii, cuius duplicatum quadratum etiamsi monade imminueris, nihilo minus ineffabile latus manebit. Idem de quaternario dicendum, cuius duplicato quadrato qui addiderit monadem, nihilo magis effabili latere praeditum habebit numerum. Itaque et ternarii et quaternarii diameter ineffabilis est, quoniam neque detracta in impari neque addita in pari monade efficitur, ut numerus, qui ipsorum quadrati duplus est, latus ostendat effabile. Quinarii autem, in quo detracta monade illud efficitur, diameter est effabilis. Quae quum ita sint, dubitari non licet, quin verba δεομένων ἑνὸς ἑκάστων non ad diametrum quinarii, sed ad eius diametri quadratum referenda sint, qui quum re vera sit quinquagenarius, ablata tamen monade undequinquagenarius statuitur. Quibus omnibus efficitur, numeros illos centum ἀπὸ διαμέτρων singulos constare aliquot undequinquagenariis et duobus praeterea quadratis ineffabile latus habentibus. Sed quum significatum nusquam sit, quot ii undequinquagenariis nec quibus duobus a diametro ineffabili profectis numeris constent, ipsi inveniri non poterunt, quod supra monueramus, nisi extrinsecus auxilium accesserit. Id igitur petendum est ab altero latere, quod centum cubis ternarii, hoc est bismillesima septingentesima particula constat. Hanc autem, si producere eum, quem nos significari putamus numerum, cubum novenarii volueris, multiplicare per 1968300 seu per centum numeros 19683 debebis. Quorum si singulos constare inveneris aliquot undequinquagenariis et duobus praeterea quadratis ineffabile latus habentibus, nostram rationem quoque constare fateberis. Constat autem numerus 19683 quadringentis et uno undequinquagenariis et duobus septendenariis seu quadratis diametri ternarii, quae primum inter ineffabiles locum obtinet. Atque hoc ipso probabiliorem rationem nostram, quam Barocianam esse contendimus, quod et unam nos et primam ineffabilem diametrum adhibuimus, illius numero duae nec ipsae satis certae conveniunt. Iam erato alterius harmoniae numero 729, non aliter verbis expresso, quam hodie scriptura

huiusmodi $\frac{1968800}{2700}$, revertamur ad priorem ἴσην ἰσάκις, ἑκατὸν τοσαυτάκις dictam; quibus verbis novenarii quadratum significari ex iis, quae adhuc disputavimus, tam veri simile factum putamus, ut pro vero habendum sit, si ratio aliqua inveniatur, qua possit verbis illis significatus videri. Ac succurrit quidem Barocius non inepte excogitata ratione suum quadratum duodenarii alio item quadrato, sed centenarii, repraesentatum eoque sub velo absconditum ferens, quod idem nobis de nostro quadrato affirmare liceat. Verum quum Plato non solum fallendi causa scriberet, sed a prudentibus legi vellet et intelligi, Barocii inventum sufficere non putamus, sed orationem hic quoque talem quaerimus, quae et vulgus fallere et satisfacere intelligentibus posset. His vero non erat, cur aut diserte diceretur aut declararetur exemplo, quis esset numerus ἴσος ἰσάκις, ab ipsis scilicet facile intelligendus, dummodo nossent latus, quod πυθμένος vim assecuti ignorare non poterant. Iidem alterius harmoniae definitione moniti etiam hic reconditam quandam et a vulgari loquendi computandique consuetudine diversam rationem suspicari debebant. Eandem igitur viam ineuntes, qua in isto centenariorum pari cubum novenarii deprehendissent, eiusdem quadratum in verbis ἴσην ἰσάκις ἑκατὸν τοσαυτάκις agnituri erant, si ἴσην ἰσάκις pro ἐννέα ἐννεάκις acciperent eique numero prius ἑκατὸν ita iungerent, ut efficeretur ἐννεακαιογδοηκοντάκις ἑκατόν, denique hunc numerum per alterum ἑκατὸν in τοσαυτάκις latentem sed eum in ὁμώνυμον μέρος mutatum multiplicarent eodem modo, quo in posteriori harmonia centum cubos ternarii per centum numeros a diametris multiplicandos esse vidimus. Quibus ita institutis numerum quadratum novenarii $(\frac{8100}{100})$ effici necesse est. Quod autem centenarium potius, quam denarium aliumve minorem numerum assumsit, eo consilio videtur fecisse, ut omnia amplius et magnificentius sonarent, eundemque ad alteram harmoniam significandam adhibuit, quo magis utraque similitudinis cuiusdam et quasi cognationis specie falleret, quemadmodum fefellit Barocium et alios. His explicatis superest, ut qua ratione numeri 81 et 729 harmoniae sint doceamus. Harmoniam constat esse sonorum intervallo separatorum concentum seu consonantiam. Intervallum autem, quum duo terminos requirat, uno numero contineri nequit. Vbi igitur duae harmoniae duobus numeris contineri dicuntur, ibi necesse est tertium accedere, qui cum utrovis compositus utramvis harmoniam efficiat. Hunc tertium numerum hoc loco esse 216 supra demonstravimus. Qui si cum 81 compositus unam, cum 729 alteram harmoniam praebet, et ipsum et reliquos duos a Platone significatos esse probabile est, praesertim si harmoniae non ex numero vulgarium sint; nam insolitis verbis res quoque novas subesse consentaneum et Platone dignum est. Atqui tales illae sunt. Intervallo enim numerorum 216 et 81 sive octonarii et ternarii continetur harmonia διὰ πασῶν καὶ διὰ τεσσάρων, quam nostri musici undecimam vocant. Eam Pythagorei antiquiores dissonare dixerant propterea, quod ratio octonarii

et ternarii neque multiplex esset neque superparticularis, sed superpartiens. Qua de re consulendus est Driebergius supra laudatus in libello: *die mathematische Intervallenlehre der Griechen*, p. 11. Sed aurium iudicio comprobata, quamvis numerorum ratione diversa, fortasse hic primum inter harmonias recepta est, quem locum postea obtinuit. Altera similiter comparata dissimilem eventum habuit. Numeri enim 729 et 216 seu 27 et 8 finiunt intervallum, quod Graecis musicis διὰ πασῶν καὶ τετρατόνῳ καὶ ἡμιτονίῳ appellatum pariter atque simplex dissonum semper visum, hodie octava cum sexta dictum consonum statuitur. Conferatur Driebergius libro proxime laudato p. 6. et 5. Has igitur harmonias praebet novenarius ter auctus cum periodorum numero compositus. Atque huic periodorum numero significando et definiendo quum reliqua, tum harmoniae inservire, et omnia ad unum illum fatalem optimae reipublicae declarandum dicta viderentur, si ea, quae sequuntur, sic fere haberent: οὗτος οὖν ὁ ἀριθμὸς τοιούτου κύριος. At sequuntur haec: ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικὸς τοιούτου κύριος. In his et particula δὲ continuari necdum absolutam esse, sed nunc demum absolvi numeri fatalis descriptionem ostendit, et adiectiva ξύμπας οὗτος singulos adhuc definitos numeros pro partibus maioris cuiusdam haberi et in unum coniungi iubent. Itaque duo numeros descriptos habemus, alterum periodorum, alterum fatalem ipsum compositum ex priore aliisque commemoratis in unum coniungendis, qua de re quid nobis omnino videretur, in superioribus dictum est. Hic vero novae quaestiones oriuntur duae: una, qualis ea coniunctio sit, altera, qui potissimum numeri coniungi debeant. Priorem solvit additum nomen γεωμετρικός, non additione, sed multiplicatione coniunctionem efficiendam docens. Ea enim quum universae geometriae, circa ἐπίπεδα, quibus in numeris respondent multiplicatione producti, versantis, tum progressionum et proportionum geometricarum natura est, quae multiplicatione nituntur. Neque aliter eo nomine usus est Aristides Quintilianus *de Musica* Lib. III. p. 122. ed. *Meibom.* quo loco septenarium ἀγνείαν vocari tradit: μόνος γὰρ τῶν ἐντὸς δεκάδος οὔτε γεννᾶται γεωμετρικῶς ὑφ' ἑτέρων οὔθ' ἕτερον γεννᾷ. Contra, quae addendo fit coniunctionem ἀριθμητικὴν dicit p. 151. de triangulo rectangulo disputans: τοῦ δὲ τοιούτου τριγώνου, συνεστῶτος ἐκ τριῶν καὶ τεσσάρων καὶ πέντε, εἰ τὰς πλευρὰς ἀριθμητικῶς συνθείημεν, ἡ τῶν δώδεκα πληροῦται ποσότης. Atque hanc potissimum ob causam cubos periodorum auctores multiplicandos supra statuimus. Sed utrum omnes praeter numerum periodicum commemoratos, an duos tantum harmoniarum numeros per semet ipsos et per periodicum multiplicatos fatalem numerum rei publicae producere existimemus? Dicam quod sentio. Consulto mihi Plato eam rem indefinitam reliquisse videtur, et in eo potissimum ἱρεσχηλίαν Musarum agnosco ludificaturam eos, qui divinas leges eventuum humanorum apprime ab hominibus intelligi numerisque certis definiri posse autumarent. Aliter eum de periodis rerum huma-

narum sensisse puto, quae experientia diuturna et observandis civitatum conversionibus cum aliqua probabilitatis specie, ut naturae magis rerum, quam humano arbitrio subiectae, constitui et definiri posse viderentur. Itaque tempus, quo mutatio ipsa eventura esset, significare simulat, re vera non significat; periodorum ambitum certo numero finit, sed diffidens sagacitati humanae eum numerum non plane enuntiat, sed velut vaticinans tenebris operit. Sed uberius eam rem persequi ab nostro consilio alienum est, et haec ipsa sufficere puto ad iudicium de iis, qui locum Platonicum seria disputatione dignum non esse iudicant. Admirabilis quidem verborum in summa brevitate amplitudo et egregio artificio effecta in obscuritate perspicuitas animadverti ab iis non poterat, quum verba non intelligerent.

Nunc explorata Barocii, nostra exposita sententia de Aristotele aliisque veteribus superest ut dicamus, qui quidem eundem numerum a Platone significatum existimasse videantur, quo nos periodos rerum humanarum ab eo definitas esse statuimus. Atque hunc periodicum numerum iidem et nescio an omnes eundem fatalem rerum publicarum habuerunt, sive quod alterum erui non posse intelligerent, quae nostra opinio est, sive quod eum, qui initio dicitur *ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις*, non diversum putarent ab eo, qui in fine est *ξύμπας οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικός*. Aristoteles autem in utra sententia fuerit, anceps iudicium est propter verborum, quibus utitur, brevitatem, in qua tamen perspici potest, quid de periodico senserit, quem deficiente altero fatalem Platonis numerum dicere liceat. Verba Aristotelis sunt in *Politicorum* libro quinto cap. X. p. 236. ed. *Schneider*. *Ἐν δὲ τῇ τοῦ Πλάτωνος πολιτείᾳ λέγεται μὲν περὶ τῶν μεταβολῶν ὑπὸ τοῦ Σωκράτους, οὐ μέντοι λέγεται καλῶς. τῆς τε γὰρ ἀρίστης πολιτείας καὶ πρώτης οὔσης οὐ λέγει τὴν μεταβολὴν ἰδίως. φησὶ γὰρ αἴτιον εἶναι τὸ μὴ μένειν μηθὲν, ἀλλ' ἔν τινι περιόδῳ μεταβάλλειν· ἀρχὴν δ' εἶναι τούτων, ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται, λέγων ὅταν ὁ τοῦ διαγράμματος ἀριθμὸς τούτου γένηται στερεός· ὡς τῆς φύσεώς ποτε φυούσης φαύλους καὶ κρείττους τῆς παιδείας· τοῦτο μὲν οὖν αὐτὸ λέγων ἴσως οὐ κακῶς· ἐνδέχεται γὰρ εἶναί τινας, οὓς καὶ γενέσθαι σπουδαίους ἄνδρας ἀδύνατον. ἀλλ' αὕτη τί ἂν ἴδιος εἴη μεταβολὴ τῆς ὑπ' ἐκείνου λεγομένης ἀρίστης πολιτείας μᾶλλον, ἢ τῶν ἄλλων πασῶν καὶ τῶν γιγνομένων πάντων;* Ex quibus quae ad numerum Platonis ipsum spectant perpauca neque ea satis intellecta sunt. Nam primum *τούτων* ante *ὧν*, quod Barocius ad res commutandas seu, ut eius verbis utar, generabiles et corruptibiles refert, *ἀρχὴν* principium mutationis interpretans, alii ad ipsas *μεταβολὰς* retulerunt verbo *μεταβάλλειν* significatas, et ad *ὧν* addiderunt *ταῦτα*. Neutri recte. *τούτων* ad *ὧν* pertinet, et sensus verborum talis est: Principium mutationis positum esse in numeris (Plato *αὐξήσεις* dixerat) quorum sesquitertia radix etc. Deinde verba *λέγων ὅταν* declarant tempus, quo Plato initium mutationis posuerit, minime vero, quod Barocius voluit,

conditionem et rationem, qua sesquitertia radix quinario iuncta duas harmonias praebeat, quam rationem ab ipso Platone verbis τρὶς αὐξηθεὶς sat perspicue monstratam ineptus fuisset Aristoteles, si omnino declarandam aut tali modo interpretandam duxisset. Denique τὸ διάγραμμα τοῦτο est ipsa illa figura geometrica, quam numeri periodici ex tribus cubis compositi radices constituunt, ubi pro numeris ternario, quaternario et quinario lineae tres eiusdem magnitudinis in triangulum coierint. Barocius hic nescio quod magnum diagramma Platonis somniat, cuius etiam formam delineavit, quod numeros omnium generum, quae in oratione Musarum commemorari interpretibus visa sunt, perfectos, superantes, superatos, abundantes, diminutos, similes, dissimiles cum utrorumque longitudinibus et latitudinibus, aequilateros, quadratos, solidos, sphaerales, diametrales, mares et feminas ad denarium usque exhibet, in cuius fine positus est numerus 1728. Tunc igitur harmonias duas existere, quum Geometricus numerus in fine magni diagrammatis Platonis descriptus efficiatur solidus, id est, completus formatusque fuerit solidus et Cubus. Id vero est nugari. Τούτου dicit Aristoteles, quod ἐπίτριτος πυθμὴν, cuius mentionem fecerat, unus de tribus numeris diagrammatis eiusque basis est. Quod si minus breviter loqui vellet, diceret τοῦ διαγράμματος τοῦ πυθμένος τούτου. Atque erunt fortasse, quibus etiam interpositum ἀριθμὸς displiceat et τούτου ad πυθμένα referendum videatur, a quibus equidem dissentiam. Neque opus est, quum sententia verborum haec eadem sit: Platonem causam atque initium mutationis numero tribuere, cuius sesquitertia radix quinario iuncta duas harmonias praebeat, quibus verbis significari eum, qui prodeat tum, quum figurae, cuius pars sit illa radix, solidus seu cubus factus sit numerus. Cuius sententiae cum explicatione nostra consensus cernitur primum eo, quod αὐξήσεις illas cubicas esse declarat, dum ea, quorum sit ἐπίτριτος πυθμὴν, quae ipsae αὐξήσεις Platonis sunt, per στερέωσιν fieri dicit; deinde quod easdem αὐξήσεις, hoc est, numerum per eas productum, tribus minoribus constare agnoscit; nam cui numero ἐπίτριτον πυθμένα tribuat Plato, eum prodire per στερέωσιν numeri figurae cuiusdam; quam figuram, si quidem eius laterum unum sesquitertium sit, omnium autem στερεωθέντων summa cubum efficiat, tribus constare lateribus necesse est. Et numerus per talis figurae στερέωσιν productus necessario velut tribus cubis compositus tribusque quasi radicibus enatus cogitatur. Sed hac brevitate Aristoteles fecit, ut falsa opinio de numero Platonis oriretur, quae plerosque tenuit et a vera interpretatione seduxit. Nam quum intelligerent diagramma ab Aristotele significatum triangulum rectangulum esse tribus lateribus 3, 4, 5 compositum, eiusque diagrammatis viderent numerum dici solidum factum, colligendam laterum summam rati duodenarium numerum figurae, indeque numerum 1728 fatalem Platonis ab ipso Aristotele declaratum putarunt, non cogitantes illi, collecta laterum summa numerum effici non trianguli illius, sed aut lineae aut

plani duplo maioris triangulo, Aristotelem igitur trianguli numerum solidum factum quum dicat, aut trium laterum unumquodque singillatim aut numerum senarium, quae superficiei magnitudo est, solidum factum dicere, utrumvis autem esse 216. Atque haec quidem de Aristotele sufficiant.

Coniungendus ei est Nicomachus Gerasenus, qui *Institutionis Arithmeticae* libro secundo, cap. 24. p. 143. ed. *Ast.* de analogia geometrica disputans eius natura explicata haec addit: *Εὐκαιρότατον δ' ἂν εἴη ἐνταῦθα γενομένους ἐπιμνησθῆναι παρακολουθήματος χρησιμεύοντος ἡμῖν εἰς Πλατωνικόν τι θεώρημα. Οἱ μὲν ἐπίπεδοι μιᾷ μεσότητι συνέχονται πάντως, οἱ δὲ στερεοὶ δυσὶν ἀνάλογον κειμέναις. δύο γὰρ τετραγώνων συνεχῶν εἷς μόνος εὑρίσκεται μέσος, ἀναλογίαν σώζων γεωμετρικὴν, πρόλογος μὲν πρὸς τὸν ἐλάττονα, ὑπόλογος δὲ πρὸς τὸν μείζονα, οὐδέποτε δὲ πλείονες. Δύο ἄρα διαστήματα θεωροῦμεν πρὸς ἑκάτερον τῶν ἄκρων αὐτοῦ τοῦ μέσου ἐν σχέσει λόγων ὁμοίων. Πάλιν δὲ δύο κύβων συνεχῶν δύο μόνοι εὑρίσκονται ἀνάλογον μέσοι ὅροι κατὰ τὴν γεωμετρικὴν ἀναλογίαν, πλείονες δὲ οὐδέποτε. Τρία ἄρα διαστήματα, ἓν μὲν τὸ μεταξὺ τῶν μέσων πρὸς ἀλλήλους, δύο δὲ τὰ μεταξὺ τῶν ἄκρων πρὸς τοὺς μέσους ἑκατέρωθεν. Οὕτω τὰ μὲν στερεὰ σχήματα λέγεται τριχῇ διάστατα, τὰ δὲ ἐπίπεδα διχῇ, οἷον ὁ $\overline{α}$ καὶ ὁ $\overline{δ}$ ἐπίπεδοι, μέσος δὲ ἀνάλογον ὁ $\overline{β}$· ἢ οἷον ὁ $\overline{δ}$ καὶ ὁ $\overline{θ}$, δύο τετράγωνοι, μέσος δὲ αὐτῶν ἀνάλογον ὁ $\overline{στ}$, ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ἐχόμενος ὑπὸ τοῦ μείζονος καὶ ἔχων τὸν ἐλάττονα, ἐν ᾧ καὶ διαφορὰ διαφορὰν ἔχει. Τούτου δ' αἴτιον, ὅτι αἱ τῶν δύο τετραγώνων πλευραὶ, ἑκατέρου μία ἰδία, αὐτὸν τὸν $\overline{στ}$ ἅμα ἀμφότεραι ἐγέννησαν. Ἐν δὲ κύβοις, οἷον τῷ $\overline{η}$ καὶ τῷ $\overline{κζ}$, μία μὲν οὐκέτι, δύο δὲ μεσότητες εὑρίσκονται, ὅ τε $\overline{ιβ}$ καὶ ὁ $\overline{ιη}$, ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ἑαυτάς τε καὶ τοὺς ὅρους ποιοῦσαι, ἐν ᾧ καὶ αἱ διαφοραὶ αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας εἰσί. καὶ τούτου δ' αἴτιον τὸ τῶν κυβικῶν πλευρῶν μίγδην σύστημα εἶναι τὰς δύο μεσότητας, δὶς δύο τρὶς καὶ τρὶς τρία δίς. Ἐὰν μὲν οὖν καθόλου τετράγωνος τετράγωνον λάβῃ, τουτέστι πολυπλασιάσῃ, τετράγωνον πάντως ποιεῖ· ἐὰν δὲ τετράγωνος ἑτερομήκη ἢ ἑτερομήκης τετράγωνον, οὐδέποτε τετράγωνος ἀποτελεῖται· κἂν κύβος κύβον, πάντως κύβος γενήσεται· ἐὰν δὲ ἑτερομήκης κύβον ἢ κύβος ἑτερομήκη, οὐδέποτε κύβος. καθάπερ ἀμέλει ἂν ἄρτιος ἄρτιον πολυπλασιάσῃ, πάντως ἄρτιος γεννᾶται, κἂν περισσὸς περισσὸν, πάντως περισσός· ἂν δὲ περισσὸς ἄρτιον ἢ ἄρτιος περισσὸν, πάντως ὁ γινόμενος ἔσται ἄρτιος, οὐδέποτε δὲ περισσός. Ταῦτα δὲ τῆς οἰκείας σαφηνείας ἐπιλήψεται ἐν τῇ Πλατωνικῇ συναναγνώσει κατὰ τὸν τοῦ λεγομένου γάμου τόπον ἐν τῇ Πολιτείᾳ ἀπὸ προσώπου τῶν Μουσῶν παρεισαγομένου.* Hic quoque, ut Aristoteles, numeri Platonici quasi sedem in iis verbis, quae *αὐξήσεις* illas describunt, agnovit; et quae ab eo *διαστήματα*, qui *ὅροι* inter cubos interpositi commemorantur,

quae de cuborum duorum multiplicatione ex eaque necessario producendo novo cubo affert, quae omnia utilia dicit ad numerum Platonis inveniendum, ea ita sunt comparata, ut ad amussim respondeant interpretationi nostrae. Quid quod ipsos cubos nostros, 8 et 27, ipsosque medios eorum terminos, 12 et 18, nominat? Neque illud praetereundum, quod verbo λαβεῖν utitur pro πολυπλασιάσαι atque hoc ipsum explicationis causa addit. Respexisse enim videtur ad illa Platonis τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι, quamquam hoc loco non ea vi praeditum esse vel additae ἀποστάσεις ostendunt. Sed suspicari licet Nicomachum duo numeros a Platone significatos statuisse. Quo magis dolendum est ipsam eius interpretationem loci Platonici hodie nusquam inveniri vel potius editam ab eo nunquam fuisse.

Tertius Plutarchus est, cuius locum a Camerario indicatum Schneiderus, vir doctissimus, in Commentario ad locum Aristotelium p. 360. apposuit, ex libro *de Iside et Osiride* T. II. p. 373. E. *Francof.* (p. 181. *Hutten.*) *Αἰγυπτίους δὲ ἄν τις εἰκάσειε τῶν τριγώνων ὃ* (Steph. vitiose *τὸ*) *κάλλιστον, τούτῳ τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ὁμοιοῦντας· ᾧ καὶ Πλάτων ἐν τῇ Πολιτείᾳ δοκεῖ προσκεχρῆσθαι, τὸ γαμήλιον διάγραμμα συντάττων. ἔχει δ' ἐκεῖνο τὸ τρίγωνον τριῶν τὴν πρὸς ὀρθὰς καὶ τεττάρων τὴν βάσιν καὶ πέντε τὴν ὑποτείνουσαν, ἴσον ταῖς περιεχούσαις δυναμένην. Εἰκαστέον οὖν τὴν μὲν πρὸς ὀρθὰς ἄῤῥενι, τὴν δὲ βάσιν θηλείᾳ, τὴν δὲ ὑποτείνουσαν ἀμφοῖν ἐκγόνῳ.* In his etsi erroris, qui deinde universam arithmeticam Platonis interpretationem pervertit, vestigia agnosco, illud tamen nondum invenio, quod Camerarius ait, Plutarcho videri numerum duodenarium propositum esse a Platone, sed conciliari eius verba cum vera numeri expositione posse existimo. Alter autem Plutarchi locus, *de Procreatione animae Platonica*, p. 1017. C. (p. 298. *Hutten.*) a Boeckhio quoque citatus, quem Schneiderus uberiorem numeri Platonici declarationem habuisse statuit, quam ingens lacuna abstulerit, mihi quidem consilium Plutarchi reputanti, quantum ad nostrum locum spectet, integer omnino videtur. Neque ego ea, quae Plutarchus ibidem de harmonia in numero 35 ex Pythagoreorum doctrina protulit, ad nostras harmonias explicandas adhiberi velim, quippe quae omnia ad numeros animae in Timaeo referenda sint.

Similis Plutarcheo locus Procli est in *Commentario super primo Euclidis*, lib. IV. p. 111. ed. *Basil.* quem quoniam nihil a vera interpretatione Platonis abhorrens habet, non omittendum putavimus, quum praesertim ad comprobandum id, quod supra de diametris dictum est, nonnihil faciat. Verba haec sunt: *Διττῶν δὲ ὄντων τῶν ὀρθογωνίων τριγώνων, τῶν μὲν ἰσοσκελῶν, τῶν δὲ σκαληνῶν, ἐν μὲν τοῖς ἰσοσκέλεσιν οὐκ ἄν ποτε εὕροιμεν ἀριθμοὺς ἐφαρμόσαι ταῖς πλευραῖς. οὐ γάρ ἐστιν τετράγωνος ἀριθμὸς τετραγώνου διπλάσιος, εἰ μὴ λέγοι τις τὸν σύνεγγυς. ὁ γὰρ ἀπὸ τοῦ $\bar{\zeta}$ τοῦ ἀπὸ τοῦ $\bar{\varepsilon}$ διπλάσιός ἐστιν $\bar{\alpha}$ δέοντος. ἐν δὲ τοῖς σκαληνοῖς δυνατὸν λαβεῖν ἐναρ-*

γῶς ἡμῖν δείκνυται τὸ ἀπὸ τῆς ὑποτεινούσης τὴν ὀρθὴν ἴσον τοῖς ἀπὸ τῶν περὶ τὴν ὀρθήν. Τοιοῦτον γάρ ἐστι τὸ ἐν Πολιτείᾳ τρίγωνον, οὗ τὴν ὀρθὴν περιέχουσιν ὅ τε τρία καὶ ὁ τέσσαρα, ὑποτείνει δὲ αὐτὴν ὁ ε̅· τὸ γοῦν ἀπὸ τοῦ ε̅ τετράγωνον ἴσον ἐστὶν τοῖς ἀπ' ἐκείνων. τοῦτο μὲν γάρ ἐστιν εἰκοσιπέντε, τὰ ἀπ' ἐκείνων δὲ, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ γ̅, θ̅, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ δ̅ ἑκκαίδεκα.

Agmen claudat Aristides Quintilianus, quamquam dubitari potest, an is rectius ex hoc ordine removeatur. Nam eo loco, quo Platonis numerum attingit, de duodenarii virtutibus disputat interque alias eam recenset, quod par sit perimetro trianguli rectanguli. Huius deinde trianguli praestantiam enarrans haec dicit, *de Musica* libro tertio p. 152: *ἀλλὰ καὶ τῶν τεσσάρων λόγων ἐστὶ τὸ σχῆμα δεκτικόν. ἡ μὲν γὰρ ἐκ τριῶν εὐθεῖα διαιροῖτ' ἂν ἐς τὸν διπλασίω λόγον· ἡ δὲ ἐκ τεσσάρων εἰς τὸν ἴσον· ἡ δὲ ἐκ πέντε εἰς τὸν ἡμιόλιον. αἱ δὲ τὴν ὀρθὴν περιέχουσαι δηλοῦσι τὸν ἐπίτριτον. Τούτου δὴ καὶ Πλάτων φησὶν ἐπίτριτον πυθμένα πεντάδι συζυγέντα.* Is igitur duodenario locum in numero Platonis videtur tribuisse. Sed verba ipsa, si separata a reliquis expendantur, non minus, quam Procli, probabilia sunt ideoque tamquam ultima veritatis evanescentis vestigia notanda hic videbantur.

COMMENTATIO POSTERIOR.

Quum ad iudicium de qualibet nova opinione faciendum utilissimum sit, quid alii eadem de re senserint, cognitum habere, mota nuper de numero Platonis quaestione et nova eius proposita solutione moveri simul necesse erat plenioris opinionum de eo diversarum notitiae desiderium. Quae quum et rarioribus ex libris neque ex his facillime petenda sit, non abusuri nobis hac altera eaque laetissima *) scribendi occasione videmur, si id, quod tunc ob angustiores illius scriptionis limites fieri non poterat, nunc facere instituamus telamque inceptam pertexamus. Quamvis longe enim pleraque eorum, quae relaturi sumus, ab nostra sententia recedunt, tamen rei propositae ea natura est, ut disputatio nondum ad finem perducta, sed undique verioris fortasse interpretationis materia quaerenda esse videatur. Neque si nihil omnino ad sensum Platonis investigandum adiuvent, continuo pro inutilibus abiicienda erunt. Sunt enim partim ingeniose excogitata ideoque digna, quae ab oblivione vindicentur, et laudabi-

*) Regis dies natalis celebrandus indicebatur. Priorem commentationem inter professores ordinarios locum capturi scripseramus.

lem industriam superioris aevi longissime ab hodierna nonnullorum levitate remotam ostendunt et in eiusmodi rebus versantur, quarum disciplina, quum ad intelligendos philosophos Graecos, inprimis Platonem, maxime conducat, hodie minime quaeritur. Nam quotusquisque est, qui veteres arithmeticos legat? In recensendis autem singulis ex duabus rationibus, quae poterant institui, ut aut summae sententiarum referrentur, aut ipsi sua oratione loquentes quasi in scenam producerentur, hanc, quod et tutior esset et ad docendum accommodatior, sequendam rati tamen, quoniam futurum erat, ut ne huius quidem scriptionis fines omnium omnia caperent verba, nonnullorum sententias ex fideli Francisci Barocii relatione summatim exhibuimus: reliquorum, quos Italus aut non vidit aut videre non potuit, omnia dedimus, passim correcta et a vitiis purgata, interdum etiam, ubi obscuriora essent, explicata; quibus locis parentheseos signis nostra ab alienis distinximus. Sed Platonis ipsius verba, quae leguntur *Civitatis* libro VIII. p. 546. *Steph.* praescribere supervacaneum videbatur, quod et omnibus aditus ad ea pateret, et in sequentibus aliquoties ponenda essent.

His praefationis loco dictis statim subiicimus Iamblichi Chalcidensis de numero Platonis sententiam, quam exposuit in libro *περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς*, edito a Tennulio Arnhemiae MDCLXVIII. eo capite, quod est *περὶ ἑτερομηκῶν ἀριθμῶν*, p. 115—117. *Ἐπεὶ οἱ μὲν τετράγωνοι δυνάμεις εἰσὶν ἰδίῳ τινῶν μήκει αὐξηθέντων ἀριθμῶν, ἑτερομήκεις δὲ οὐκ ἰδίῳ, ἀλλ' ἑτέρῳ, οὐκ ἀπεικότως ἑτερομήκεις ἐκλήθησαν, οὗ κατ' ἀντιδιαστολὴν τοὺς τετραγώνους οὐκ ἦν ἀπρεπὲς ἰδιομήκεις καλεῖν.* (haec conferenda sunt cum loco Nicomachi in *εἰσαγ.* lib. II. cap. 18. p. 132. ed. *Ast.* *οὐκοῦν ὅτι μὲν οἱ τετράγωνοι ὑπὸ τινῶν ἀριθμῶν τῷ ἰδίῳ μήκει μηκυνθέντων γίνονται, ταὐτὸν ἔχοντες τὸ πλάτος τῷ μήκει, ἰδιομήκεις ἂν κυρίως καὶ ταυτομήκεις λέγοιντο.*) *Οἱ δὲ παλαιοὶ ταυτούς τε καὶ ὁμοίους αὐτοὺς ἐκάλουν, διὰ τὴν περὶ τὰς πλευράς τε καὶ γωνίας ὁμοιότητα καὶ ἰσότητα, ἀνομοίους δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου καὶ θατέρους* (ita scribendum pro *θατέρου*, atque ita scriptum est in codice Cizensi.) *τοὺς ἑτερομήκεις. Ἐν δὲ τῇ ἐκθέσει ἑκατέρου εἴδους οἱ μὲν ἕνα παρ' ἕνα περισσοὶ καὶ ἄρτιοι γενήσονται, ὅτι οἱ τοιοῦτοι αὐτοὺς αὐξάνουσιν, οἱ δ' ἑτερομήκεις πάντες ἄρτιοι, ὅτι περισσὸς ἄρτιον, ἢ ἄρτιος περισσὸν μηκύνει. πᾶς δὲ περισσὸς κατ' ἄρτιον αὐξηθεὶς ἄρτιον γεννᾷ. Καὶ ἐπεὶ ἐνταῦθα λόγου ἐσμὲν, ἰστέον, ὅτι χρήσιμον ἡμῖν τοῦτο ἔσται τὸ παράδειγμα* (dicit *ἔκθεσιν ἑκατέρου εἴδους στιχηδὸν* faciendam, qualem paullo post a Bullialdo institutam videbis.) *εἰς τὸν ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ γαμικὸν ἀριθμὸν, ἔνθα φησὶν ἐκ δύο ἀγαθῶν ἀγαθογονίαν πάντως ἔσεσθαι καὶ ἐκ δύο τῶν ἐναντίων τὸ ἐναντίον, ἐκ δὲ μικτῶν πάντως κακογονίαν, οὐδέποτε δὲ ἀγαθογονίαν. Καὶ γὰρ ἐκ μὲν τῆς τῶν περισσῶν καθ' ἑαυτοὺς συνόδου καὶ ἐπισυνθέσεως* (Tennulius male *ἐπὶ συνθέσεως*) *ἡγουμένης μονάδος ἐγίνοντο τετράγωνοι τῆς ταγα-*

θοῦ (vulgo τ' ἀγαθοῦ, sed videtur scribendum ταὐτοῦ.) φύσεως ὄντες ἀπὸ τοιούτων. αἰτία δὲ τούτου ἥ τε ἰσότης καὶ πρὸ ταύτης τὸ ἕν. Ἐκ δὲ τῆς τῶν ἀρτίων ἡγουμένης δυάδος ἑτερομήκεις τῆς ἐναντίας φύσεως ὄντες, διόπερ καὶ οἱ γεννήτορες. πάλιν δὲ αἰτία τούτου ἥ τε ἀνισότης καὶ πρὸ ταύτης ἡ ἀόριστος δυάς. καὶ εἰ κρᾶσις δὲ γίνοιτο καὶ ὡσὰν εἴποι τις γάμος ἀρτίου καὶ περισσοῦ, οἱ γεννώμενοι ὄγκοι καὶ τῆς θατέρου (ita cum Bullialdo scribendum pro τῆς καθ' ἑκατέρου) φύσεως, εἴ τε μονάδι διαφέροιεν οἱ γεννήτορες εἴ τε καὶ μείζονί τινι ἀριθμῷ. ἢ γὰρ ἑτερομήκεις ἢ προμήκεις οἱ ἀποτελούμενοι. (hoc loco notandum, quod differentiam inter ἑτερομήκεις et προμήκεις ἀριθμοὺς non solum Euclides, reprehensus propterea ab Iamblicho p. 105. sed ipse etiam Plato ignorat. Vide eius *Theaetetum*, p. 148. A.) Καὶ πάλιν ἐκ μὲν τετραγώνων ἀλλήλοις μιγέντων οἱ γινόμενοι τετράγωνοι, ἐκ δὲ ἑτερομηκῶν ὅμοιοι, ἐκ δὲ μικτῶν οὐδέποτε μὲν τετράγωνοι, πάντως δὲ ἑτερογενεῖς. Καὶ τοῦτό φησιν ὁ θειότατος Πλάτων παριδόντας (Tennulius παραδιδόντας, Bullialdus παραδιδοὺς) τοὺς τῆς πολιτείας αὐτοῦ ἄρχοντας καὶ ἀρχούσας διὰ τὸ μὴ τετράφθαι ἐν τοῖς μαθήμασι, ἢ εἰ καὶ ἐντραφεῖεν, (vulgo ἢ δὲ καὶ εἰ τραφεῖεν. Bullialdus δὲ eiecit. Sed quum Cizensis liber habeat ἢ εἰ καὶ εἰ τραφεῖεν, verum videtur quod nos reposuimus.) παρενθυμηθέντας τοὺς γάμους φύρδην ἀναμίξειν· ἀφ' ὧν φαῦλοι γενόμενοι οἱ ἔγγονοι ἀρχὴ στάσεως καὶ διαφορᾶς τῇ συμπάσῃ πολιτείᾳ γενήσονται. Quae deinde disputat Iamblichus usque ad p. 123. ad eandem quaestionem spectantia, eorum summam Ismael Bullialdus in fine Theonis Smyrnaei ab se editi Lutet. Paris. MDCXLIIII. proposuit hanc:

1. 4. 9. 16. 25. 36. 49. 64. 81. 100.
2. 6. 12. 20. 30. 42. 56. 72. 90. 110.

Sint numeri isti expositi superiores quadrati ab unitate, (inferiores) altera parte longiores à binario. Conferantur inter se 2. ad 1. duplus, et radix rationis duplae; 6. ad 4. sesquialter, 12. ad 9. sesquitertius, et sic progrediendo rationes superparticulares inveniuntur unitate se superantes sesquiquarta, sesquiquinta, et aliae. Deinde comparati numeri unius ordinis inter se, inveniuntur quadrati differre à se invicem imparibus à ternario continua serie acceptis; altera parte longiores paribus continua etiam serie à quaternario acceptis differre. Differentiae duorum altera parte longiorum ad differentiam duorum quadratorum (ratio) est superpartiens, (immo superparticularis. Iamblichus p. 118: ἑκάστη διαφορὰ τῶν ἀνομοίων σύνδυο λαμβανομένων πρὸς τὴν διαφορὰν — vulgo perperam ὁμοιότητα — τῶν ὁμοίων λόγον ἕξει ἐπιμόριον.) sed rationes illae tantum nomina imparia habent. Verbi gratia differunt 2. et 6. quaternario, et 1. et 4. ternario; ergo differentia 4. ad differentiam 3. est sesquitertia. Sex et 12. differunt 6. Quatuor et 9. differunt 5. ergo ratio differentiae 6. ad differentiam 5. est sesquiquinta, et sic deinceps. Qui à primo simili seu quadrato 4. generantur, omnes similes et quadrati sunt,

quater quatuor 16. quater novem 36. quater 16. 64. Qui à dissimilibus generantur, plane sunt dissimiles, ut qui ex 2. et 6. duodenarius, qui ex 6. et 12. fit 72. et sic deinceps. Quod si ex dissimili, 6. et simili, 4. multiplicatis aliquem producamus, erit dissimilis oblongus 24. et in ordine malorum. In gnomonibus quadratorum (gnomon numeri quadranguli est numerus, qui summae utriusque lateris detracta monade efficitur) et gnomonibus altera parte longiorum talis occurrit analogia:

1. 3. 5. 7. 9. 11. 13. 15.
2. 4. 6. 8. 10. 12. 14. 16.

Si accipiantur tres gnomones quadratorum 1. 3. 5. summa est 9. et duo altera parte longiorum 2. et 4. summa est 6. qui est subsesquialter ad 9. Si accipiantur quatuor quadratorum, summa erit 16. et trium altera parte longiorum 2. 4. 6. summa est 12. est autem 16. ad 12. sesquitertius, deincepsque sunt sesquiquarti, et sesquiquinti. Quodsi comparentur quadrati, et qui inter illos sunt medii altera parte longiores, ratio primae analogiae est dupla, 1. 2. 4. secundae sesquialtera 4. 6. 9. tertiae sesquitertia 9. 12. 16. et sic deinceps. Comparatis vero altera parte longioribus, et mediis quadratis, invenientur rationes cognatae et connexae dupla cum sesquialtera 2. 4. 6. sesquialtera cum sesquitertia 6. 9. 12. sesquitertia cum sesquiquarta 12. 16. 20. et ita deinceps. Insuper omnis quadratus et similis cum subiecto altera parte longiori et dissimili efficit trigonum. (trigonus seu triangularis numerus est, cuius monades in formam trianguli aequilateri disponi possunt, velut ternarius, ex uno et duobus compositus, senarius unum, duo et tria complectens, denarius seu unum, duo, tria et quatuor, quindenarius, et sic porro.) 1. 2. dant 3. trigonum. 4. et 6. dant 10. trigonum, et sic deinceps. Item si addantur primus dissimilis secundo simili, vel secundus dissimilis tertio simili, erunt etiam trigoni. Duo et quatuor 6. sex et 9. 15. etc. Ita declaravit Iamblichus numerum illum nuptialem.

Sic Bullialdus. Nobis vero haec Iamblichi declaratio a Platonis sententia longissime videtur aberrare. Atque haec caussa fuit, cur alium eiusdem locum in *vita Pythagorae* cap. XXVII. etsi ita comparatus esset, ut veritatis testimoniis annumerari posse videretur, tamen in iis referre dubitaremus et huc potius reiiciendum duceremus, quoniam minime consentaneum esset eum, qui semel tale iudicium fecisset, alias recte iudicasse. Sed multas ille locus difficultates habet atque etiam in novissima editione, cui praefuit doctissimus Kiesslingius, ita constitutus est, ut sanus videri nequeat. Sic enim legitur p. 276. *Πολιτειῶν δὲ γραμμάς τινας τοιάσδε τρεῖς συστησάμενον, τοῖς ἄκροις ἀλλήλων συμψαυούσας, καὶ μίαν ὀρθὴν γωνίαν ποιούσας· τὴν μὲν ἐπίτριτον φύσιν ἔχουσαν· τὴν δὲ πέντε τοιαῦτα δυναμένην· τὴν δὲ τούτων ἀμφοτέρων ἀνάμεσον. Λογιζομένων δ' ἡμῶν τάς τε τῶν γραμμῶν πρὸς ἀλλήλας συμπτώσεις, καὶ τὰς τῶν χωρίων τῶν ὑπὸ τούτων, βελτίστην ὑποτυποῦσθαι πολιτείας εἰκόνα. σφετερίσασθαι δὲ τὴν δόξαν Πλάτωνα λέγοντα φανερῶς ἐν τῇ Πολιτείᾳ, τὸν ἐπί-*

τριτον ἐκεῖνον πυθμένα, τὸν τῇ πεμπάδι συζευγνύμενον, καὶ τὰς δύο παρεχόμενον ἁρμονίας. In his primum displicet participium συστησάμενον, orationem imperfectam relinquens. Quod si quis referendum putet ad superiora: ὅλως δὲ εὑρετὴν αὐτὸν γενέσθαι φασὶ καὶ τῆς πολιτικῆς ὅλης παιδείας, εἰκόντα μηδὲν εἰλικρινὲς εἶναι τῶν ὄντων πραγμάτων, ἀλλὰ μετέχειν καὶ γῆν πυρὸς καὶ πῦρ ὕδατος — ἐκ δὲ ταύτης τῆς ὑποθέσεως λαβεῖν τὸν λόγον τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ὁρμήν· δύο δὲ εἶναι κινήσεις καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, τὴν μὲν ἄλογον, τὴν δὲ προαιρετικήν: grammaticae rationi prospiciens sententiae vim et damnum faciat. Neque ab horrida totius libri oratione aliena talis structura est, ut fortasse ne lenissima quidem mutatione, qua sublata particula δὲ post λογιζομένων et puncto post ἀνάμεσον deleto participium cum verbo ὑποινχοῦσθαι activam vim habente construatur, opus sit. At quomodo γραμμαὶ τρεῖς dici possunt μίαν ὀρθὴν γωνίαν ποιοῦσαι? atque ut hoc feramus et effectum per eas triangulum rectangulum significari putemus, quomodo una ex iis lineis ἐπίτριτον φύσιν ἔχουσα, altera πέντε τοιαῦτα δυναμένη, tertia denique τούτων ἀμφοτέρων ἀνὰ μέσον potest dici? in quibus maxime obest illud τοιαῦτα, quod neque cum πέντε coniungi potest neque omnino habet, quo referatur, si quidem unius tantum lineae in prioribus mentio facta est; nec minus ineptum videtur, quod altera κάθετος, quae et ipsa sesquitertiam naturam habet, non statim post alteram, sed post ὑποτείνουσαν commemoratur. Quare aut magnopere fallor, aut duarum diversarum rationum explicationes confusas hoc loco habemus, alteram triangulum, alteram quadrangulum describentes, utramque referendam ad talem fere Iamblichi sententiam: πολιτειῶν δὲ γραμμάς τινας τοιάσδε συστησάμενον, τὰς μὲν τοῖς ἄκροις ἀλλήλων συμψαυούσας καὶ μίαν ὀρθὴν γωνίαν ποιούσας, τὴν ἐπίτριτον φύσιν ἐχούσας, τὴν δὲ τοιαῦτα δυναμένην. quibus verbis ille et τῶν καθέτων rationem sesquitertiam et tertiae lineae vim illis paria (τοιαῦτα) producendi significaverat, figuram, tribus an quatuor lateribus constaret, quod ad rem ipsam nihil intererat, indefinitam reliquerat; quam deinde alii triangulam interpretantes τρεῖς adscripserunt insuperque πέντε, ad magnitudinem hypotenusae declarandam, alii quadrangulam intelligentes pro hypotenusa diagonalem posuerunt, eamque verbis τὴν δὲ τούτων ἀνὰ μέσον significarunt. Quibus omnibus postea ab imperitis librariis in textum receptis pessime inquinatus locus est.

Revertimur ad Bullialdum, qui suam ipsius sententiam loco citato exposuit p. 292. praepositis Platonis verbis, quemadmodum in prima Basileensi legantur: Ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ (Basil. recte habet γεννητῷ) περίοδος ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος. ἀνθρωπείῳ δὲ ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις, δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι τρεῖς ἀποκαταστάσεις, τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε, καὶ ἀνομοιούντων, καὶ αὐξόντων, καὶ φθινόντων πάντα προσήγορα, καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν. ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο

ἁρμονίας παρέχηται τρὶς αὐξηθεὶς, τὴν μὲν ἴσην ἰσάκις ἑκατὸν τοσαυτάκις. τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν, τῇ προμήκει δέ. (in Basil. hoc loco nulla interpunctio est.) *ἕκαστον μὲν ἀριθμὸν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένων ἑνὸς ἑκάστων, ἀῤῥήτων δὲ δυοῖν, ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος. ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικὸς τοιούτου κύριος ἀμεινόνων, τε καὶ χειρόνων γενέσεων.* Hic locus (inquit Bullialdus) ita corruptus, et obscurus est, ut ex illo sensus aliquis vix elici queat. Priusquam autem explicationem illius aggrediamur., alias lectiones aliarum editionum afferemus. Editio Basileensis Henricpetri habet *τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν, προμήκει δὲ ἑκατὸν μὲν ἀριθμόν.* (minus accurate Bullialdus Basileensem secundam inspexit, in qua non aliter, quam in prima, scriptum est *τῇ προμήκει.*) Editio Henrici Stephani, et alia Francofurtana habent, *τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν αὐτῇ, προμήκη δὲ ἑκατὸν μέν.* (hoc quoque falsum; nam ea coniectura est Stephani in margine posita.) Idem Henricus Stephanus in notis aliam affert lectionem, *τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν οὔ, προμήκη δὲ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένου ἑνὸς ἑκάστων.* (ne haec quidem codicis lectio ullius est, quamquam Stephanus ita loquitur; sed mera Cornarii coniectura, qui in *Eclogis* p. 102. ed. *Fischer.* Graeca secundum suam emendationem ita vertit: „Alteram vero aequalis quidem longitudinis non, ex altera tamen parte longam, centum quidem numerorum, ita ut a diametris dictarum quinariarum singulis, unum desit: ab his autem, quae dici non possunt, duo: a centum vero cubis, ternarius." Sed addit. „Quamquam autem ea, quam converti, lectio recta esse videatur: tamen obscura est tota haec geometricorum numerorum res, ut non facile sit pronunciare, quo tempore sponsum cum sponsa concumbere oporteat, ut ingeniosi et fortunati liberi gignantur, iuxta propositam hoc loco a Platone sententiam. Et neque Aristoteles, qui hunc locum V. Polit. partim probat, partim improbat, quicquam tradit, quod ad intelligendum ipsum faciat.") Petrus Prades locum illum ita edidit anno 1625. *δύο ἁρμονίας παρέχεται τρὶς αὐξηθείς. τὴν μὲν ἴσην ἰσάκις, τὴν δὲ ἰσομήκη τε καὶ προμήκη, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδος, δεομένων ἑνὸς ἑκάστων, ἀῤῥήτων δὲ δυοῖν. ἐσχάτου δὲ κύβου τριάδος.* Quid voluerit exprimere Plato isto numero satis perspectum est, nempe in generationibus hominum vicissitudines accidere exque bonis deteriores nasci; et ut boni nascantur ex bonis, vult observari à magistratibus, quos appellat *φύλακας*, tempora idonea nuptiis, et opportuna, ut ingeniosi, et felices nascantur; docere insuper contendit ex bonis bonos nasci; ex malis malos, atque etiam ex bonis et malis mixtis malos solummodo posse nasci. Illa radix rationis sesquitertiae coniuncta sesquiquartae, et ter aucta, sic se habet:

3. 4. 5.
9. 12. 16. 20. 25.
27. 36. 48. 64. 80. 100. 125.

Verum quid inde deduci possit clarum non est; boni equidem Platoni sunt, qui eodem semper modo se habent, et aequalitatem servant, quales sunt quadrati numeri qui ab imparibus gnomonibus generantur, et in bonorum serie à Pythagoricis collocantur. Mali sunt altera parte longiores et oblongi. Ex bonis ergo nascuntur boni, ut ex ternario se multiplicante fit 9. quadratus numerus; sic ex quaternario fit quadratus 16. ex quinario 25. qui gnomonum circumpositione imparium generantur. ex multiplicatione ternarii et quaternarii id est ex coniunctione boni et mali, fit 12. altera parte longior et ideo malus; ex alia parte etiam oritur 20. ex multiplicatis inter se 4. et 5. Pariter ex quadratis se multiplicantibus 4. et 9. fit quadratus 36. deinde ex 4. et 16. fit 64. ex 4. et 25. 100. qui omnes boni sunt. Deteriores vero 48. et 80. nam ex altera parte longioribus quater multiplicatis nascuntur, et sunt oblongi, et ab aequalitate longius recesserunt. tales etiam sunt 27. et 125. qui cubi sunt equidem, verum tamen (si) ut plani considerantur oblongi sunt. Incrementum rationis perduxit ad cubum, quia agitur de corporum productione, quae ternario analoga est, et cubus tertius magnitudinis gradus est.

Diversam a Bullialdo rationem iniit Hieronymus Cardanus *de proportionibus*, propositione ducentesima quinta, p. 234. (ed. *Basil.* ex officina Henricpetrina a. MDLXX.) locum Platonis *de fine Reipub.* ita interpretans: Est autem ei quod divinitus generandum est circuitus, quem numerus continet perfectus. Humanae verò, in quo primum augumentationes (liber habet *argumentationes*; neque proxime sequentia vitio carent; sed ea mutare ausi non sumus.) superantes, ut superatae tres distantiae: quatuor autem terminos accipientes, similium et dissimilium, abundantium et deficientium cuncta correspondentia, et rationem habentia invicem effecerunt. Quorum sexquitertium fundamentum quinario iunctum duas efficit harmonias ter aucta quidem: aequalem aequaliter centum toties, quandam autem aequalem quidem, longitudine autem singulum quidem (secutus est vitiosam Basileensium scripturam ἕκαστον) numerorum à diametris rationem habentibus quinarii indigentibus uno singulis: non habentibus rationem autem duobus, centum autem cuborum ternarii. Totus autem hic numerus geometricus talem authoritatem habet ad potiorem deterioremque generationem. Quem locum Aristoteles ita declarat. Quorum sexquitertium fundamentum quinario coniunctum duas exhibet harmonias, inquiens, quando numerus diagrammatis huius efficiatur solidus. *Πυθμὴν* fundamentum interpretatus sum, quod radix pro latere in hac materia accipi posset. Par est ut in divina generatione numerus acciperetur perfectus: ut intelligat generationem confestim sequi corruptionem: nam sermo est de corruptione, corrumpitur autem unumquodque ut aliud generetur, malum enim est ob bonum, non contrà. Liquet autem ex Euclide talem numerum esse octies mille centum viginti octo. (tribuebat videlicet Cardanus appellationi *perfecti* eam vim, qua arithmetici perfectum numerum dicunt eum, qui parti-

bus suis par est, qui quomodo inveniatur, Euclides VIIII. 36. docet, de quo peculiarem libellum scripsit M. I. W. *Pauli*, editum Lipsiae a. MDCLXXVIII. Is, quem Cardanus intelligit, quartus est.) Et hic est finis omnium urbium divinus, cuius quadruplum velut in coeli restitutionibus, ac continuato ordine solet observari, est propè annus magnus: verisimile est enim tanto tempore confundi, decima scilicet totius circuitus parte. Humanae verò intelligit quatuor à monade numeros, aut in quavis ratione principium lineam superficiem corpus, (haec corrupta videntur) ut unum, duo, quatuor, octo; pariter octo, duodecim, decem octo, viginti septem: inter haec sunt tria spatia, et octo cum viginti septem sunt dissimilia (immo similia) et deficientia: maiora enim sunt suis partibus à quibus numerantur. Contrà decem octo et duodecim sunt similia (immo dissimilia) atque abundantia, et correspondentem habent rationem invicem. Haec Aristoteles omittit, ut ad introductionem, non rem pertinentia, velut et finem tanquàm ex praecedentibus notum. Vnde verba Aristotelis sunt ad unguem eadem verbis Platonis, scilicet: Quorum sexquitertium fundamentum quinario iunctum duas efficit harmonias: loco autem ter aucta quidem, scribit Aristoteles: efficiatur solidus, id est cubus, ut in quadratum suum ducatur: loco autem verborum aequalem aequaliter centum centies, usque illuc à diametris rationem habentibus quinarii ponit numerum diagrammatis. Est autem diagramma, quod Plato vocat diametrum, cùm numerus potest fermè duplum numeri alterius, ut 3 duplum 2, et 7 duplum 5, et 17 duplum 12, et semper numerus hic dimetiens excedit duplum alterius uno, quod ex his patet quae ab Euclide demonstrata sunt in decimo libro. Quare si debet esse quadratum eius monade maius duplo alterius quadrati, et duplum alterius quadrati est par, igitur addita monade erit impar, ergo latus eius dimetiens impar semper: latera autem ipsa quadratorum, quae duplicantur aliquando paria sunt ut 2, et tunc quadratum dimetientis est unum plus duplo, ut 9 est maius 8 monade, si verò latera imparia sint, erit quadratum dimetientis uno minus duplo, ut 49 quadratum 7 est minus uno 50, duplo 25, quadrati 5. Ex quo patet agnatio, ut ita dicam, inter 7 et 5. Cum ergo dicit: quorum sexquitertia, est, ac si diceret, ex horum numerorum serie sumemus septenarium principium epitritae, et dimetientem 5, quos simul iungemus.

Hanc Cardani explicationem non magis, quam superiorem illam Bullialdi probabat Marcus Meibomius, qui in *notis in Aristidem Quintilianum* p. 331. alibi se monstraturum significavit frustra laborasse utrumque. Sed nullam vidimus Meibomii de numero Platonis disputationem. Itaque transimus ad Casparum Peucerum, qui in *Commentario de praecipuis generibus divinationum* Witebergae 1560. recens edito p. 237. de sortibus agens haec habet:

Commenticia tota est ἀριθμάντεια. (sic). Vnde sit enim vis σημαντικὴ numerorum non video. Aut enim ipsis inest numeris natura, aut accedit extrinsecus. Natura non inest. Etenim numeri

per se sunt aut quantitates, quas mens intuens et velut ordinans obiecta singularia sensibus subiecta cogitando format, nec differunt ab ipso intelligendi actu, hocque cessante abeunt atque evanescunt: aut characteres picti, quibus notantur et exprimuntur numeri. Illas sensu perceptorum aut cogitatorum individuorum multitudinem significare: hos certum unitatum numerum, nec praeter haec aliud quidquam, adeo evidens est, ut demonstratione non egeat. Si aliunde advenire dicitur, eodem res redit, quo in Geomantia. (eam paullo ante demonstraverat neque a sideribus aliave physica causa, neque ab incorporea aliqua divina aut angelica, nisi forte ab diabolo, auctoritate ulla praeditam esse.) Credo Arithmantiae nomen initio toti numerorum doctrinae tributum a primis et summis artificibus, qua haud scio an sit perfectior ulla aut vitae accommodatior, aut naturae intelligenti convenientior. Mirae enim sunt et variae numerorum proprietates et analogiae inter sese: series non fortuita, sed aptissime distributa: discrimina varia, eaque non ἄχρηστα, sed usibus pene infinitis accommodata; quos cum ingeniorum acumine artifices eruissent et explicassent, mirati artificiosam rationem caeteri, quae numerorum inter se commixtionibus, amplificationibus, diminutionibus, partitionibus, analogiis, ceu quadam divinatione deduceret ad cognitionem rerum, quibus in artibus et vita opus erat: vim numeris divinam inesse finxerunt, sicut revera nullum expressius aut evidentius divinae sapientiae exemplum in depravata hominum natura reliquum est hac ipsa numerorum notitia. Proportiones numerorum transtulerunt argute ad politica, atque inde de politiarum periodis, ut constitutionibus, duratione, fatalibus mutationibus erudite sunt philosophati: quae proportiones imperia instaurent, stabiliant, muniant, ac tueantur: quibus vigeant et consistant: quae dissolvant eadem atque evertant rursus, denique quibus sint periodis durationes circumscriptae. Exstat arithmeticum vaticinium Platonis de Rerumpub. periodis octavo πολιτειῶν. ἔστι μὲν θεῷ γενητῷ (sic) περίοδος, ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ἀνθρωπείῳ δ᾽ ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις, δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι τρεῖς ἀποκαταστάσεις, τέτταρας δ᾽ ὅρους λαβοῦσαι, ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων, καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων, πάντα προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν, ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχειται (sic) τρὶς αὐξηθεὶς, etc. Aristoteles hunc locum 5. Politicorum interpretatur et reiicit, ubi de periodis disputat, φησὶ, inquit, Plato αἴτιον εἶναι τὸ μὴ μένειν μηδὲν, ἀλλ᾽ ἔν τινι περιόδῳ μεταβάλλειν, ἀρχὴν δ᾽ εἶναι τούτων, ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται, λέγων ὅταν ὁ τοῦ διαγράμματος ἀριθμὸς τούτου γίνεται (sic) στερεὸς, ὡς τῆς φύσεώς ποτε φυούσης φαύλους, καὶ κρείττους τῆς παιδείας. Etsi autem utrumque locum alii aliter intellexerunt: tamen hoc velle Platonem iudico, stabilitatem imperiorum, vigoremque his numeris comprehensum esse ac definitum, ut ineuntibus duabus proportionibus, quas sesquitertia radix cum quinario constituit,

erigantur atque efflorescant imperia: auctis iisdem atque in solidum numerum conversis, cum natura ultra solidi numeri perfectionem nihil intendat absolutius, labi rursum eadem in deterius ac deficere, occupantibus gubernationem hominibus non idoneis. Sit ergo diagrammatis sesquitertia radix, ut 4 et 3 connexa diagono quinario. Hi tres numeri duas constituunt harmonias usurpato ternario pro communi termino, nimirum sesquitertiam et superpartientem duas tertias: iidem triplicati, id est, aucti cubica multiplicatione, et coniuncti quartum terminum producunt, 216, qui στερεὸς καὶ κύβος ἀριθμὸς est: et annorum quibus imperia vertuntur, periodos continet. Sicut autem in Musicis διατεσσάρων et διαπέντε iuncta διαπασῶν complent: ita duae harmoniae sesquitertia et superpartiens tertias additae integrum absolvunt, quod ubi auctum τριπλασίονι λόγῳ excrevit in solidum, finit imperia. Etsi autem applicationem, quae sequitur in Platone, et numerorum cum hac periodo congruentiam non satis intelligo, et videtur in textu mendum esse: tamen non alienam esse à sensu Platonis hanc interpretationem praecedentia περὶ τῶν τριῶν ἀποκαταστάσεων καὶ τεσσάρων ὅρων indicant, et vult haec προσήγορα esse καὶ ῥητὰ, non ἄλογα vel ἄῤῥητα, id est, irrationalia vel innominata. Eiusmodi fortasse Pythagoreorum fuit ἀριθμάντεια: considerarunt et naturas et proportiones numerorum: tum quousque hae progrederentur, ubi rationalium usu resistente ac deficiente, τοῖς ἀλόγοις καὶ ἀῤῥήτοις utendum esset: deprehenderunt scite apteque haec inter se congruere: et his ad vitam communem accommodatis, similem ἁρμονίαν καὶ συμμετρίαν in imperiis et publica privataque vita cuiusque requisiverunt: utque confusio harmoniarum in numeris et ultra debitum extensio rumpit ac destruit analogias, et discrepantiam efficit: sic iisdem proportionibus in communi vita mutatis, aut ad summam perfectionem auctis, sequi conversionem inclinationemque in deterius voluerunt. Postea vel imperiti vel superstitiosi assuerunt numeris aliena et falsa significata. De quaternario integrum condidit volumen Democritus, sed haec procul explodo et removeo.

Post generum praestantissimum socerum audiamus praestantiorem, quamquam hanc quaestionem obiter magis tractantem. Is Philippus Melanchthon est, in declamatione quadam *de periodis imperiorum* numeri Platonis mentionem iniiciens: (Declamationum Argentorati 1562. editarum T. III. p. 722.) Plato rem tantam involvit aenigmatibus, inquiens causam esse, cur mutentur imperia, quia sesquitertia radix iuncta quinario, duas efficiat harmonias: ultra quas cum natura postea deteriores gignat circumactam periodum finire imperia. Hoc dictum multo obscurius est Sibyllae foliis: sed tamen quid mihi videatur, breviter dicam. Vult Plato esse aliquo modo finem à natura ordinatum imperiorum. Sicut in Musicis, ubi post διὰ πασῶν ulterius natura non progreditur. Fit autem διὰ πασῶν iunctis διὰ τεσσάρων et διὰ πέντε. Hic et coelestem, arcanam, et

moralem causam coniungit. Aliquantisper sentit gigni bonos et praestantes gubernatores, quorum virtute teneantur imperia. Postea ait nasci languidiores, qui ipsi suis furoribus evertunt imperia.

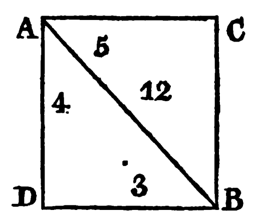
Cuius rei exemplis aliquot ex historia allatis Melanchthon quaestionis gravissimae orantisque vires superantis explicationem defert ad praesentem Casparum Crucigerum, cuius responsio ibidem edita est haec: Perspicua et illustria testimonia sunt providentiae divinae, certa corporum coelestium et elementorum series, certi siderum motus, ac specierum conservatio, et mentis humanae noticiae, quae sunt artium fontes. Haec omnia cum intuemur, fateri cogimur, esse mentem architectatricem mundi, quae velit coli iuxta normam ac leges, quas nobis indidit. Postea verò cum confusiones imperiorum, gentium interitus, et dissipationes intuentur, homines attoniti admiratione stupent, ac rursus dubitant, an casu imperia nascantur, et rursus casu dilabantur, ut formicarum examina. Nec profectò tristius ullum spectaculum est, quam intueri inde usque ab initio ruinas tot florentissimorum regnorum. Quanta virtus fuit civitatis Atticae? Nunc quo in loco fuerit, non satis sciri potest. Propter hanc tantam varietatem eventuum, multa de causis mutationum Philosophi quaesiverunt: nec explicari res, nisi in doctrina Ecclesiae potest. Plato igitur videns inextricabilem quaestionem esse, Musis eum sermonem attribuit, quas velut vaticinantes fingit obscurè causam recitare. Ideò certas esse politiarum periodos, quia in generatione iungatur sesquitertiae quinarius. Eius dicti etsi multae interpretationes à doctis quaesitae sunt: tamen hanc simplicissimam esse iudico, ut consonantiarum finis natura ordinatus est, cum ad διὰ πασῶν ventum est: ita legibus fatalibus ait subinde nova imperia exoriri ruentibus prioribus, propterea quòd praestantiora deficiant, donec rursus fatali aliqua lege fiat instauratio. quae ipsa sententia tamen affirmat, divina providentia sic ordinatam esse et rerum et hominum naturam, ut ruentibus imperiis alia constituantur. Sed causam ruinae monstrat doctrina Ecclesiae, quae adfirmat mutationes imperiorum poenas esse scelerum, quae populi et reges perpetrarunt. (in eamque sententiam paucula addit, quae hic repetenda non videbantur, utpote ad locum Platonis non amplius respicientia.)

Crucigeri responsioni subiecta legitur in eodem libro explicatio Matthiae Lauterwald, qui praescriptis verbis Platonis: ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπτάδι (sic) συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται τρὶς αὐξηθεὶς hunc in modum disserit: Quae deinde in Platone sequuntur, obscuriora, ut videntur, huic sententiae omnia sunt inclusa, ut et Aristoteles in ultimo capite quinti Politicorum iudicavit. Quapropter hac sententia explicata, reliqua omnia facilius patebunt. Duo autem in hac sententia quaeruntur. Primò quasnam harmonias ὁ πυθμὴν sesquitertius praebeat in mutatione legum et status imperiorum. Deinde quo tempore illa mutatio fiat. Ad primam quaestionem respondeo,

quod triplicatis lateribus τοῦ πυθμένος sesquitertii, excrescant super Diatessaron, Semiditonus cum Diapente, et Diapason cum semiditono, id est, septima et decima super quartam, ut nunc vulgò loquimur. Etsi enim aliis Musicis modulis intervallum $2\frac{10}{27}$ rationis explere possemus, tamen illud minimè faciendum esse censemus. (sic haud dubie scripsit Matthias, triplicata latera cubos dicens ternarii et quaternarii, quorum illa ratio est. In libro numeri 2, 10 et 27 temere dissipati, 10 ante *Etsi*, 2 ante *rationis*, 27 ante *faciendum* leguntur.) Quod Platonis sententiae magis conveniunt harmoniae, quas praebent bina media proportionalia, quae inter triplicata latera existunt. Alioqui enim plures harmoniae quam duae accederent sesquitertiae rationi. Appellemus igitur duas harmonias peculiari modo: semiditonum cum diapente, et Diapason cum semiditono. Quarum posterior, hoc est, decima, etsi a cantoribus pro harmonia habetur: tamen Musici, praesertim Pythagorici, eam reiiciunt tanquam prorsus dissonam, ipsum Diapason excedentem. Caeterum semiditonus cum Diapente seu septima, uno ore ab omnibus et Musicis et cantoribus inter stridulas symphonias abiicitur. Constat igitur, Sesquitertiam rationem dulcisoni Diatessaron ter compositam, praebere duas dissonantias, maximè secundum Pythagoram, à quo Plato plurima numerorum theoremata sumpsit, harmoniis accommodata, idque non iniuria. Pythagoras enim inventor illarum rationum, et summus artifex fuit. Ad secundam quaestionem respondeo verbis Platonis, quod illae mutationes fiant, quando ὁ πυθμὴν sesquitertius triplicatur, sive ut Aristoteles loquitur, quando numerus diagrammatis sive quadranguli fit solidus, hoc est, 1728 annis. Haec ut explicentur, et appareat, num haec rectè ex sententia Platonis protulerimus, necesse est nos initio quaedam vocabula explicare. Primò quidem τὸν πυθμένα non rectè verterunt cubum. Ipsum enim vocabulum, propriè significat fundamentum, seu fundum, sive extremum alicuius corporis, quod revera ex Geometria constat esse superficiem. Quapropter sciamus Platonem hoc vocabulo superficiem significare, et quidem quadrangulum, sicut liquet ex Aristotele, qui τὸν πυθμένα per vocabulum diagrammatos explicat, quo absolutè hic significatur quadrangulum, quamvis et alias species planarum figurarum comprehendat. συζυγία autem quinarii fit per diagonalem, habentem quinque partes coniugantes duo latera, quorum alterum tres, alterum quatuor habet partes. Sequitur in textu, δύο ἁρμονίας παρέχεται. Quae verba totam Platonis sententiam Cimmeriis tenebris videntur involvere, ita ut totum dictum foliis Sibyllae, aut aenigmate Sphingis videatur obscurius. Quomodo enim id in hac rerum natura possibile est? vel ratione numerorum, vel cuiuscunque quantitatis, Sesquitertiam rationem componendo, vel unam praebere harmoniam? Id enim impossibile est ex Pythagorica definitione, et ex doctrina proportionum. Sicut enim Diapente quotiescunque auctum, non praebet ullam consonantiam, ita nec Diatessaron: quia neu-

trum est in aliqua multiplici ratione, ut est Diapason. Quae tantum harmonia aucta constituit harmonias. Ideo ei soli Aristoteles tribuit antiphona, ut est videre in decima nona sectione Problematum. Deinde quasnam harmonias efficeret composita sesquitertia, cum in tota rerum natura, tres tantum perfectae harmoniae inventae sint, nempe Diapason, Diapente, et Diatessaron. quibus congruunt compositae, Disdiapason, et Diapason cum Diapente. Quae harmoniae nullo modo fiunt ex compositione aut Diatessaron, aut Diapente. Num igitur ignorantiae, aut illibertatis, quod sua noluerit intelligi, accusandus est Plato, Philosophorum praestantissimus? Neutrum horum ullo modo concedendum est: verùm respondendum est, eum abusum esse nomine harmoniae pro dissonantia, quae generata est ex concinna et suavi harmonia Diatessaron. Sicut vulgò receptaculum cadaveris dicimus sepulchrum hominis, ipsi cadaveri tribuentes priorem habitum. Ita prorsus intelligendum est vocabulum τῆς ἁρμονίας, si retinenda est haec lectio, quae etiam in Aristotele extat. Si verò satis graecè posset dici δυσαρμονία, pro δύο ἁρμονίας legerem δυσαρμονίας, quasi dicat, Sesquitertia ratio Diatessaron, quae est imago Reipublicae aucta secundum ternarii perfectionem, non producit retinentia suae originis iustam harmoniam et suavitatem, sed puras putas dissonantias. Ita et optima Respub. cum pervenit ad perfectam sui auctionem, non retinet suum naturalem statum, ab initio constitutum, sed prorsus contraria producit destruentia harmoniam ipsius, nempe leges et totam imperii formam. Per Harmoniam enim praecipuè Platonem depingere leges Rerumpub. facile constat ex Aristotelis sectione decima nona, Probl. 28. (Aristotelis verba nil tale docent: διὰ τί νόμοι καλοῦνται οὓς ᾄδουσιν; ἢ ὅτι πρὶν ἐπίστασθαι γράμματα, ᾖδον τοὺς νόμους, ὅπως μὴ ἐπιλάθωνται;) Caeterùm cum omnia exemplaria legant δύο ἁρμονίας, nec usitata, imò durissima sit appellatio δυσαρμονία, retineamus usitatam lectionem. Et credo hanc veriorem esse, eò quod Plato maximas Rerumpublicarum dissipationes et confusiones voluerit pingere duabus maximè insignibus dissonantiis, quae in hac triplicatione laterum dulcisono diatessaron accedunt, manetque ipsa similitudo illustrior. Pertineret praeterea ad explicationem vocabuli harmonias, definitio eius Pythagorica, cum quadam explicatione. Item erudita disputatio de fundamento concordantiarum, quibus utuntur hodie cantores in Contrapuncto, ut vocant: quomodóque illae ipsae consentiant cum harmoniis Pythagoricis. Item an ex concordantiis cantorum quidam rectè concludant, Diatessaron non esse harmoniam. Sed hoc loco habenda est ratio brevitatis. Ideo hoc labore supersedebo, praesertim cum haec maxima ex parte possint peti ex Musica Boetii, aut Stapulensis. Postremò igitur in hoc dicto Platonis Triplicatio intelligatur ea, quam vulgò cubicationem vocamus. Sicut infra in Geometrica progressione Platonis, surdesolida multiplicatio utriusque numeri 4. et 3. dici potest quintuplatio. Eo enim

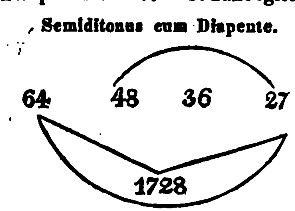
modo sesquitertia ratio, Diatessaron quinquies additur, et constituitur Disdiapason cum semitonio minore, id est, decimasexta, quae complectitur utranque dissonantiam politias destruentem. Ideo Plato tanquam in termino ibi consistit, et colligit annos totius progressionis ab unitate, seu principio politiae. (Haec per se satis obscura magis etiam implicabantur vitio typothetae, quod sustulisse nobis videmur *surdesolida* reponentes pro *sursolida*, et commate post *quintuplatio* in punctum verso *Eo enim modo* scribentes pro *Deo enim modo*. Surdesolidum enim seu supersolidum seu primum relatum ante Diophantum editum appellabant quadratocubum seu numerum, qui fit ex quadrato in cubum ab eodem profectum latere, teste Bacheto Meziriaco ad Diophantum p. 3. Itaque Matthias aliam hoc loco interpretationem verborum *πεμπάδι συζυγεὶς* proponit, cuius vis intelligi poterit ex numeris in extrema declaratione ab eo descriptis. Caeterum quae proxime sequentibus iunctim praefixae et vitiose depictae figurae sunt in libro, eas nos correctas suis reddidimus locis.) Haec omnia ut intelligantur, sit quadrangulum seu *πυθμὴν* AB sesquitertius, hoc est latera AC et AD, sive DB et BC, eam

inter se habeant rationem. Quantitas autem illorum laterum sit talis, ut Diagonalis AB quinque partium existat. Constat verò ex erudita calculatione, quòd nulli (in libro est *multi*) alii numeri per quinarium hoc modo coniugentur, quam 3 et 4. Ergo DB erit 3 et AD 4, qui numeri sunt termini sesquitertiae rationis, à qua hoc quadrangulum denominatur. Ait igitur Plato, quod in universali mutatione legum et statuum imperiorum, in quibus est principium, medium, finis, ratio dulcisoni diatessaron, secundum has tres perfectas vicissitudines, ter aucta, producat duas diversissimas harmonias, sive potius dissonantias, prioris harmoniae dulcedinem et naturalem consensum turbantes, simulque easdem ascendunt ultra totum Diapason dissonantes, evertuntque sua clamositate omnes harmonias, quae sunt infra diapason perfectissimae, et propter sonorum gravitatem mollissimae modulationis, ut liquet ex 19 sectione Aristot. Proble. 50. (ne hic quidem Aristotelem intellexit Matthias noster. Quaerit enim ille: *διὰ τί τῶν συμφωνίαν ποιούντων φθόγγων ἐν τῷ βαρυτέρῳ τὸ μαλακώτερον;* itaque et diapente et diatessaron in gravioribus mollius, quam in acutioribus sonare statuit.) Communi quidem persuasione oporteret

Respub. plurimum auctas florere, et in honesta disciplina colenda esse diligentiores, propter diuturnam consuetudinem. Sed contrarium fieri asserit Plato etiam in optima Repub. et optimè convenienti naturae, idque ait fieri naturali quadam conversione. Nam inter perfectas harmonias naturae valde convenit ea, quae est sesquitertii soni, seu Diatessaron, eò quòd semper molles voces, ut fa, (hodie ce ef) naturales, re sol: (de ge) sonoras, mi la, (e a) coniungat: ita ut voces ipsae nihil inter se discrepent, sed omnes optimè conveniant ad dulcem et naturalem sonum. Sicut et ipsi agricolae oblectantes equos aratrum trahentes, utuntur aliquo modo hoc soni intervallo natura duce. Sed ut appareat diatessaron, non modò per se dulcisonans esse intervallum, verùm dulcem quoque et suavem venustamque harmoniam maximè supra diapente, ascendamus ex Γ in Dsolre, ex eòque loco in Gsolreut, (id est ex Ge magnae octavae in de parvae, ex eoque in ge eiusdem) et audiemus tribus vocibus simul sonantibus, admodum concinnam et perfectam harmoniam, utpote concurrentibus perfectissimis harmoniis, quae symphonia tota est imago heroici magistratus, cum pulcherrimis legibus optimae Reipub. consentientis, ut infrà dicetur. Caeterum haec mollis et dulcisonans harmonia perfectè secundum ternarium numerum aucta, non assequitur meliorem harmoniam: verùm illa naturali auctione transcendit in durissimam, clamosam, et secundum Pythagorae doctrinam dissonantem harmoniam, quae est Diapason cum semiditono, habentis rationem quae est inter 64 et 27, stridente interim tumultuosè semiditono cum Diapente, seu septima, sub dulcisono et iucundissimo Diapason. Huius enim septimae maxima est dissonantia et deformitas, ut propter aurium incolumitatem necesse sit hoc intervallum pausa interrumpi, si aliquando cantilenae extrudi non potest. Haec ut in numeris cernantur, ratio sesquitertia quae est diatessaron, ter componatur, et prodibit dupla superdecempartiens vigesimas septimas, (id est $2\frac{10}{27}$) quae consistit inter duos cubos, nempe 64 et 27. Cadant igitur

Semiditonus cum Diapente.

Diapason cum semiditono.

inter eos duo medio loco proportionalia hoc modo, 64. 48. 36. 27. Conferantur autem primò tres numeri quicunque, medio exempto, et habebimus rationem $1\frac{7}{9}$, quae est semiditoni cum Diapente. (Similis hoc loco confusio numerorum in libro, qualem p. XXXXIIII. notavimus.) Conferantur postea extremi numeri 64 et 27, et habebimus rationem,

quae est Diapason cum semiditono. Horum igitur duorum modorum ut violenta inter ipsos dissonantia consideretur, ascendamus primò per septimam ex Γ in Ffaut, postea ex hoc loco per decimam ascendamus usque ad excellentes in aalamire. (id est ad a semel notatae octavae.) Simul igitur sonantibus horum trium locorum vocibus, audiemus dirum ululatum, imò clamores Lapitharum et Centaurorum, inter se dissono, vario et deformi rugitu certantes. Haec tanta dissonantia non tantum à Musicis sed etiam ab omnibus cantoribus malè audit, distat enim à Γ decima sexta. Diligenter igitur consideretur, has duas dissonantias non simpliciter per se esse dissonas: sed etiam inter se, tanquam duo pessima mala contraria acerrimè pugnare: qua maxima pugna, strepitu et tumultu, omnes totius scalae cum Diatessaron optimae harmoniae non modò non audiuntur, sed prorsus obruuntur et intereunt. Ita, ait Plato prorsus fieri in optima Repub. quae naturali modo perfectè secundum ternarium cum aucta est, profert sibi contraria: quae inter se pugnantia violentissimè, faciunt turbationes et totales mutationes legum et imperiorum. Cum autem hi numeri 64 et 27 proferunt eas dissonantias, multiplicantur simul inter se procreantes numerum annorum, quo ista contraria evertentia leges et status Rerumpub. existunt, nempe 1728 annos. Horum partem subtriplam supertripartientem octavas (id est eum numerum, qui eandem ad 1728 rationem habet, quam habet 8 ad 27) tribuunt mutationibus principatuum, nempe 512 annos, cubum ex octo, ad quae 12 habent sesquialteram rationem; hoc est, 12 habent se ad 8, ut 3 ad 2, quae est ratio vividi et gestientis Diapente. Status igitur et leges constituunt cum principibus hanc exhilarantem suavitatem Diapente, dum principes manent simplices numeri, hoc est, subiecti legibus, ut binarius multis modis est subiectus ternario. Cum verò fiunt solidi, hoc est, negligentes legum, contemptoresque omnis disciplinae, sua tantum quaerentes et augentes, non statum publicum, turbant hanc concinnam et vivificam Diapente harmoniam, qua turbatione sibi interitum accersunt ultrò, sicut octonarius repraesentans principes, dum nullum alium numerum, nisi se ter auget, procreat eum numerum, quem Plato constituit eversorem principatuum. Habet autem haec ratio celeriores mutationes, quàm ratio sesquitertia legum, ut convenit Diapente, quod vehementius fertur et est excitatius, quam Diatessaron: quod etsi est dulcisonans, tamen aliquanto remissius, et languidius sonat. Talis est status legum et Reipub. si non accedat heroicus quidam zelus magistratus, qui est viva vox legum, constituens cum illis vivificam Diapente harmoniam, ita ut hoc modo ex Diapente et Diatessaron constituatur una quaedam et perfectissima et absolutissima harmonia, omnes alias complectens, nempe suavissimum Diapason, omnis dissonantiae expers. Superior verò numerus invenitur quoque, si numerus τοῦ πυθμένος seu diagrammatos fiat solidus, hoc est, si 12 quae numerant aream prioris quadranguli, cubicè multiplicentur.

Hoc modo simpliciter procedit Aristoteles, et primò quidem ipse Plato. qui tamen postea alium videtur modum subiungere, cum scilicet à numeris laterum, pro ratione, quam habent ad unitatem, progreditur usque in quintum locum, hoc modo:

1.	
4.	3.
16.	9.
64.	27.
256.	81.
1024.	243.

Hi numeri omnes aggregati cum unitate etiam procreant 1728. quem numerum constat Platonem tribuere totalibus legum mutationibus, ex tota illa speculatione, quam habet de (hanc praepositionem omisit liber) duratione mundi. Hanc sententiam dicti Platonis simpliciter elicere conati sumus, salvo cuiusque meliori iudicio.

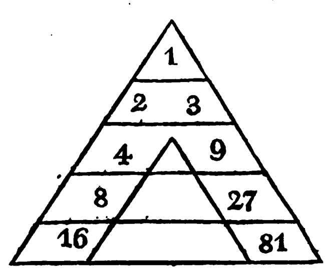
Lauterwaldi expositionem cum Peuceriana contulit M. Bartholomaeus *Bredelo*, Regiom. Prussus, in dissertatione *de numero quem Plato rebusp. fatalem statuit*, Lipsiae defensa a. MDCLXVIII. §§. 10—30. Atque initio quidem falsus est, quum ait consentire utrumque in eo, quod *πυθμένα* superficiem quadrangulam rectangulam denotare putent, ideoque ambo vocem illam Latine reddidisse fundamentum vel fundum. Peucerum enim non ita reddidisse supra vidimus. Caetera magis vere, at sine iudicio refert, ut audire eum in hac parte nihil attineat. De reliqua eius opera postea dicetur: nunc interrogetur alius, qui et ipse ab eodem Bredelone citatus est, Ioannes Bodinus, qui duobus locis de Platonis numero disputavit, primum in *Methodo historica*, deinde in libris *de Republica* vernacula primum scriptis, post Latine ab ipso editis. In *Methodo* quidem capite sexto *de statu* agens *rerum publicarum* conversionibus earum commemoratis p. 223. (ed. *Basil.* 1576.) His explicatis, inquit, videamus utrum ex numeris Pythagoricis conversiones imperiorum haberi possint. Absurdum sanè mihi videtur, quod Plato Rerumpublicarum exitus et vicissitudines sola numerorum potestate metitur. Tametsi enim Deus immortalis omnia numeris, ordine ac mensura mirabili colligavit: non tamen numerorum viribus, multò minus fato tribuendum est, sed maiestati divinae, quae ipsa, ut Augustinus scribit, fatum est, aut nullum omnino aliud existit. Itaque cùm Aristoteles causis consequentibus omnia tribueret, Platonis numeros irrisit, libro quinto de Republica, quo nihil melius est in tota illa disputatione, aut accuratius ab eo tractatum. Causas autem conversionum multas affert, quae mihi videntur generibus omnino contineri. Sunt autem iniuria, honor, metus, contemptus, nimiae paucorum opes, nimia multorum inopia. Quae quod ab illo copiosè disputata sunt omitto. Sed cùm Plato in illa Republica quae propriè Socrati tribuitur, modis omnibus providisse fingatur, ne quis alteri ullam iniuriam inferret, ne quis alium metueret aut contemneret, néve honoris aut lucri causa Rempublicam

perturbaret: postremo pestes illas antiquissimas civitatum, scilicet opes et inopiam, de sua Repub. summovisset: non poterant illa quae sunt ab Aristotele allata, interitum Reipub. afferre, si demus talem esse, qua nulla melior fingi potest. Interitum tamen sentiet, inquit Socrates, sua ipsius vetustate: quoniam eiusmodi est omnium rerum natura. Miror tamen cùr Plato, qui mundum divina bonitate perpetuum fore putavit, alioqui suopte morbo ac senio ruiturum: non etiam de optimo Reipub. statu idem iudicarit. Platonis interpretes exitium Reipublicae tum demum fore tradiderunt, cùm harmonia numerorum labefactaretur: non igitur optimus esset ille status, quem Socrates animo concipiebat, si morbo interiore aut concentu perturbato Respublica ruitura sit. Illud autem numeris acceptum ferre absurdum videatur. Vt enim numeri malè sibi cohaerentes discrepantiam ingratam efficiunt, propterea quod ex his soni conflati misceri non possunt, et cùm alius alium pellat utrique vi quadam aures subire conantur, concentu verò sonorum suaviter confuso, id est, cùm rationi congruentibus numeris aptè miscentur, nihil discrepare potest: sic Respublica suavi semper concentu temperata confusáque, ubi nullum dissidium, nulla sonorum discrepantia est, neque ex hypothesi esse potest, non video quo modo labefactari queat. Quare falsum est quod ait Foresterus, voluisse Platonem Respublicas initio bene constitutas, et eam praesertim quam nobis proposuit ad imitandum, temporis decursu veluti numeros initio benè sibi congruentes, paulatim discrepare: idque fieri putat, cùm à sesquitertia ratione disceditur. Sed ab eo tam multa peccantur, ut quid maximè dici non possit. Primùm quod rationes harmonicas tripla et quadrupla ratione connectit, quae paribus et imparibus numeris dupla tripláque ratione debent copulari, ut ipsa numeri nuptialis natura docet. Itaque suavissimus ac primus omnium concentus, cùm ab unitate discesseris, est ea quae ratio sesquialtera dicitur duorum ac trium, quae nullo interiecto medio copulantur. Postea novem et quatuor vehementer discrepant, quia sine medio cohaerere non possunt: igitur senarius utrunque aequa ratione copulabit, et cum utroque suaviter concinet. Consimiliter XXVII. cum VIII. eadem ratione qua superiores coniunguntur, duobus interiectis mediis, scilicet XII. et XVIII. nec si in infinitum progrediare isto modo, ulla discrepantia futura est. Itidem in ratione sesquitertia trium et quatuor non quidem iusta est harmonia, ut ille voluit: cùm neque veteres, neque nostri concentum illum ferre possint, sine tertia aut quinta; sed tamen is concentus suam quoque servabit venustatem, si, ut in prioribus, intermedios numeros quaeramus. Quid enim ineptius quàm eandem rationem constituere trium ad quatuor quae est XXVII. ad LXIIII. Demus igitur veram rationem inter utrunque XXXVI. et XLVIII. idem erit proximi cuiusque concentus ad alterum, qui est trium ad quatuor. Haec autem harmonia concors perpetua futura est, etiamsi in infinitum progrediare. Vt si demus CCXLIII. et MXXIII. qui in numero nuptiali dupla tripláque

ratione sunt quadrati, in concentu aeque discrepabunt, ac XXVII. et LXIIII. Sin rationes medias inserueris, scilicet CCCXXIII. CCCCXXXII. DLXXVI. DCCLXVIII. proximus quisque finitimo tam bene concinet et cohaerebit, quàm tribus quatuor; quia in omnibus sesquitertia ratio est. In hoc etiam vehementer labitur, quòd aliorum opinionem secutus magnum Platonis numerum duodenarii cubum facit; quod quidem si verum esset, cur Plato altera parte longiorem quaeri voluit? Sed quoniam nihil obscurius ac difficilius Platonis numeris videtur, nihil temerè affirmabo: illud tantùm, quod ad conversiones imperiorum pertinet, voluisse Platonem Respublicas quantumvis bene constitutas, etiam domestico vitio, vel externa vi certo quodam annorum decursu labefactari: ut adamas et aurum tanta naturae vi ac praestantia colligata sunt, ut per se ipsos violari non posse videantur: a se tamen violantur, id quod ex principiis constat; tum etiam externa vi, quia diuturnis ignibus aut aqua chrysulca paulatim effluunt et corrumpuntur.

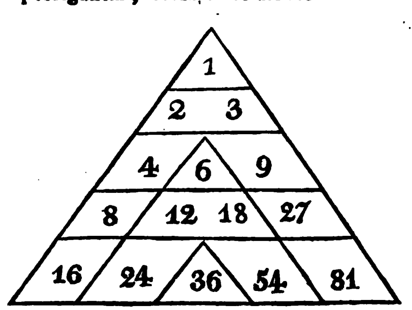
Haec Bodinus in *Methodo*; sed aliquanto his subtiliora in libro *de Republica* quarto, capite secundo, quo quaerit, *an Rerumpublicarum conversiones prospici possint.* Ibi postquam de Copernici opinione, qui eas ab eccentrico terrae motu pendere putavit, iudicium iniquius fecit, p. 640. (ed. *Francof.* 1609.) haec scribit:

Sed ad Platonis sententiam veniamus. Is enim respublicas conturbari et occidere putavit, cum suavitatis illius quae ab harmonia exsistit, concentus interrumpitur aut violatur: id autem fit, cum in numero nuptiali ab illis (in libro est *aliis*) rationibus, quas musici διὰ τεσσάρων et (haec copula non est in libro) διὰ πέντε vocant, longius discesseris. Numerum vero nuptialem definit, qui ab unitate incipiens, dupla ac tripla ratione scinditur, ut dextra quidem maris, id est impares, sinistra foeminae, id est pares numeri, continua serie hunc in modum constituantur:

media vero loca numeris perfectis, imperfectis, quadratis, sphaericis, cubicis, ut nulla numerorum ratio desit, compleantur. Haec autem numerorum series infinita esse potest, quia toni vis ac potestas aeque est infinita partitione, ut dimensio quaelibet. Ita respub. bene constituta forma stabilis erit, quamdiu rationes rectas et aurium suavi-

tati congruentes servabit: dupla quidem, seu diapasôn, ab unitate ad binarium: sesquialtera, à binario ad ternarium, quae fit διὰ πέντε: sesquitertia trium ad quatuor, quae fit διὰ τεσσάρων, tripla quae fit διὰ πέντε καὶ διὰ πασῶν; quae quod omnes concentus complectitur, σύστημα vocatur. Si ulterius progrediare ad eam rationem quae est quatuor ad novem, insuavis ratio et auribus supra modum ingrata futura est. Illud est quod voluit Plato, ut quidem opinor: quoniam qui facem in locis tam obscuris praetulerit, habemus neminem: ut non immerito questa sit antiquitas, nihil Platonis numeris obscurius esse. Nam Foresterus longissime à Platonis sententia discedit, cum rationes triplas et quadruplas consectatur: quoniam numeri nuptialis fundamenta, ac trianguli latera, quae ex dupla triplaque ratione exsistunt, labefactat. Illud etiam absurdum, quod eandem rationem inter 27 et 64 esse putat, quae est trium ad quatuor; cum sit 3 ad $7\frac{3}{27}$. At Plato iubet aream trianguli numeris compleri; et iis quidem numeris, qui ex mutuo marium ac foeminarum complexu exsistunt: ut si duo ducantur in tria, gignitur senarius; qui medius complet aream vacuam, quae est inter 4 et 9. qui duo numeri nulla quidem ratione concentum efficiunt: sed utriusque ad senarium ratio eadem est quae trium ad quatuor, id est, sesquialtera seu διὰ πέντε. Item si ducantur duo in sex, ac rursum tria in sex, duo numeri prodeunt, 12 et 18. qui complebunt aream trianguli vacuam, quae inter 8 ac 27. interiacet. Item si ducantur 2 in 12, et 3 in 18, procreantur 24 et 54: ac rursus 3 in 12. vel quod idem est, 2 in 18, exsurgunt 36. qui tres numeri 24, 36, et 54, aream trianguli complebunt, quae vacua erat inter 16 et 81. quorum numerorum interiectorum rationes mutuae, et cum proximis quibusque numeris accommodatae, perpetuum continent suavitatis tenorem, etiamsi in infinitum trianguli latera porrigantur, cuius haec sit forma:

Si igitur rationum, quae suavem concentum efficiunt, delectus habeatur, in perpetua serie numerorum, sempiterna respub. futura sit: si quidem ab harmonia rerumpub. status pendet. Sed ab ea, inquit Plato, disceditur; ut necessario pereant concentus, et respublicae tandem intereant. Num potius metuendum est ut (sic) cives ab

optimo et naturae congruenti legum ac morum concentu discedentes, leges iniquas amplectantur? Neque tamen dubium est, quin maxima semper fuerit harmoniae in republica vis ac potestas; ut non modo Platoni, verum etiam Aristoteli quoque placet: tametsi non putat Cicero cantibus reipub. mutatis, respublicas mutari, sed vita victuque civium mutato. Cuius rei memorabile exemplum habemus de republica Cynaethensium Arcadiae populorum etc. (omittimus enim ea, quae de Cynaethensibus ex Polybio refert, item quae de vi musicae in Gallis conspicua memorat p. 643.) Nulla tamen ex omnibus quae attulimus de conversionibus futuris interituque Rerumpub. iudicando, praecepta certa videmus; tametsi probabiles coniecturas habemus; quarum nulla certior aut facilior mihi videtur quam quae ex numeris elici potest. Sic enim opinor, Deum opt. max. qui rerum omnium naturam mirabili sapientia coagmentavit, ac singula suis quibusdam numeris, modo, ratione, concentu, futura colligavit, Res etiam publicas suis quibusdam numeris circumscripsisse; ut stato quodam annorum decursu, etiamsi optimis moribus ac legibus utantur, intereant tamen, ut Platoni cum Aristotele convenit. Quando vero id futurum esset, neuter definit; nisi Platonem numeris obscuris id significare quisquam putet, libro 8. de Repub. quem ad scopulum non modo Academici omnes, sed etiam omnium pene philosophorum familiae navim afflixerunt. Primus quidem Aristoteles locum hunc quasi vallum transiit, neque ut solet, magistrum momordit, cum propter obscuritatem non haberet qua parte illum carperet. Proculus septem quidem Platonis de Repub. libros satis accurate interpretatus octavum attingere noluit, rei difficultate, ut opinor, revocatus. Theoni quoque Smyrnaeo non modo Platonicae philosophiae, sed artium quoque mathematicarum peritissimo — alius est Theon Alexandrinus, qui ad Ptolemaeum commentarium Graece scripsit — cum Platonis Rempub. interpretaretur, aqua haesit; nec sibi locum hunc interpretandum putavit. M. Tullius numerorum Platonis obscuritatem uno verbo excusavit. Marsilius Ficinus, Academicorum omnium, quantum quidem opinor, acutissimus, se, quid Plato vellet eo loco, nescire plane confitetur; veritus ne idem illi (sic) usu veniret quod Iamblicho, qui tribus verbis rem per se obscurissimam non illustrasse, sed obscurius involvere voluisse videtur. Philo Hebraeus, Platonis ubique imitator, numerum illum quinquaginta esse putavit: idque significari scribit orthogono scaleno, quale Pythagoras tribus numeris 3. 4. 5. complexus est: eoque referri putat verba illa Platonis *sesquitertia radix quinario coniuncta:* est enim 3. ad 4. ratio sesquitertia. sed in eo fallit, quod numerum planum invexit, cum appareat Platonem solidum numerum quaeri voluisse, qui omnia numerorum genera praeter perfectos complectatur. Philo tamen ex his radicibus 3. 4. 5. singulatim in se ductis tres quadratos efficit: unde conflantur 50. numeri, omnes plani. (bene fecit Bodinus, quod in libris *de vita Mosis* esse locum Philonis a se intellectum in margine ostendit: aliter non crederemus. Nam libro

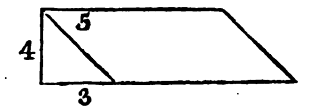
tertio pag. 666. B. ed. *Paris.* 1640. quo solo loco quinquagenarii ex triangulo rectangulo prodeuntis mentionem facit, ut alius a Bodino significatus esse non possit, de Platone eiusve numero nihil plane dicit, quinquagenarium tantum extollit, his verbis: *ὁ ἁγιώτατος πεντηκοντάδος ἀριθμὸς, δύναμις ὢν τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου, ὅπερ ἐστὶ τῆς τῶν ὅλων γενέσεως ἀρχή.*) At Platonis verba centesimum cubum complectuntur. Praeterea nulli sunt dimetientes lateribus incommensurabiles, ut in numero Platonis, cuius verba describere, eaque interpretari placet: tum quod interpretes inter se plurimum discrepant; tum etiam quod eius numeri ignorationem civitatum moderatoribus prope capitalem esse praedicat. Sic igitur Plato: *ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος. ἀνθρωπείῳ δὲ, ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις δυνάμεναι καὶ δυνησόμεναι τρεῖς ἀποκαταστάσεις, τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων καὶ ἀνομοιούντων, καὶ αὐξόντων, καὶ φθινόντων πάντα προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν, ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς, δύο ἁρμονίας παρέχεται τρὶς αὐξηθεὶς, τὸν μὲν ἴσον, ἰσάκις ἑκατὸν, τοσαυτάκις· τὸν δὲ ἰσομήκη τῇ προμήκει, ἑκατὸν μὲν ἀριθμὸν, ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένων ἑνὸς ἑκάστων ἀῤῥήτων δὲ δυοῖν, ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος. ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικὸς τοιοῦτος, κύριος ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων.* Id est, ut ego interpretor: Rerum quidem earum, quae divinitus oriantur, ambitum numerus complectitur perfectus: humanarum vero, is numerus in quo reperiantur numeri superantes ac superati ex incremento ac decremento tribus intervallis quatuor terminis comprehensis; ex quibus efficiuntur cum similes, tum dissimiles inter se numeri, aucti atque imminuti: qui propriis nominibus efferantur, et inter se comparentur. quorum sesquitertia radix quinario coniuncta, duos concentus efficiat: ter aucta, unum: aequalem, aequaliter; centies, centum. alterum aequalem una parte sui longiorem centum ex dimetientibus quae inter se comparari possunt, detractis quinariis unitate minoribus; duabus vero ineffabilium rationum centum vero solidorum ipsius ternarii. Atque hic numerus geometrica ratione conflatus in rebus humanis potentissimus est ad eos qui meliorem quique deteriorem originem sortiuntur. (haec interpretatio Graecis, quae praescripsit Bodinus, minime respondet. Itaque dubito, an ea ab alio forte, cuius doctrinam magni faceret, constituta, sed parum a se intellecta, mutuatus hic posuerit.) Hic Plato non aliter, quam Polypus, ne irretiatur, atramento undequaque suffuso, elapsus est. in quo quidem Heraclitum, ad cuius scripta interpretanda Delio natatore opus esse dicebat, imitari visus est; idque iam inde ab Heraclito commentum, cum saepissime discipulis illud ingereret, *σκότησον*, non tantum à Platone, sed etiam ab Aristotele saepius usurpatum est; ut rerum difficillimarum et in abditis naturae arcanis retrusarum caligine peritis aeque ac imperitis obducta admirabilitatem sui excitarent. Id potissimum animadvertimus in libris De natura, quos Aristoteles se dedita

opera ita scripsisse gloriatur, ut intelligi nollet; Platonis Timaeum obscurissimum imitatus: quod de se ipse Lucilius scripsit, se non intelligi quam reprehendi maluisse. Sed Platonis fucum detegere placet ex iis quae aperte scribit; ut de iis quae verborum obscuritate involvit, certius iudicari possit. Voluit enim res eas quae divinitus oriantur, perfecto numero definiri. Sed quae tandem res est quae ortus sui principium immortali Deo non alia causa interiecta, aut intercedentibus causis, non debeat? coelestia quidem et angelos per sese nulla interiecta causa Deum procreasse, non tantum Plato, sed ipsi quoque Manichaei confitentur, qui impie terrestria à malorum principe ortum habuisse putabant. Terra quidem procreavit stirpes et animalia bruta: aquae vero piscium et avium genera: utrumque tamen Dei praepotentis iussu. ad hominis vero procreationem angelos adesse voluit. quamquam Aristoteles formas rerum omnium divinitus quodammodo infusas esse putavit, cum scriberet in omnibus inesse θεῖόν τι. mentem vero hominis, non obscure aut ambigue, sed aperte dixit θύραθεν ἐπεισιέναι, id est, ut ego interpretor, ὑψόθεν, θεόθεν, οὐρανόθεν, non traduce semine, ut de reliquis animantibus, de quibus tamen in universum Maro *igneus*, inquit, *est ollis vigor et coelestis origo*. Igitur omnia perfectis numeris includi, si Platoni credimus, confitendum sit. Demus tamen Academicis, quod impium

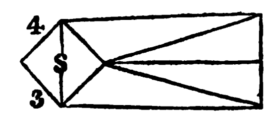

est, haec terrestria quae tractamus, aliunde quam ab omnipotente Deo ortum habuisse; an propterea perfecti numeri, uti praestantiores, rebus divinis tribuantur? at potius terrestribus perfecti numeri convenirent, quia perfecti numeri quotquot sunt, pares sunt, foeminae sunt; alioqui perfecti non essent. nec plures sunt quatuor intra centum millia. Supraperfecti quoque sunt numeri; sed qui nec ad res divinas, nec ad humanas aut terrestres accommodari possint. Cum igitur senarius sit primus perfectorum, rebus divinitus procreatis congruere debuisset, ex Platonis sententia. videmus tamen vilissimis animantibus convenire. lepores enim, legibus divinis immundum animal et sancto populo vetitum, 6. annos ad summum vivere scribit Aristoteles. totidem annos muribus immundissimis idem tribuit. Insectis quoque muscarum generibus quibusdam, puta vespis et apibus, sex anni à Marone tribuuntur, et alvearia ipsa sexangulari figura semper constructa. quae tamen animalia, excepto lepore, putredine concrescunt. At *numero Deus impare gaudet*, ut ait Poeta: et impares numeri maribus tribuuntur. Nam quod Seneca scribit, *Septimus quisque annus aetati notam imprimit*, de maribus tantum dictum est: nam foeminis annus quisque sextus aetati notam aliquam indidit, ut cum mares anno decimo quarto, foeminae duodecimo pubescant. Feriae quoque divinae omnes septenariis aut imparibus numeris concluduntur. nascuntur etiam quam plurimis in locis adamantes sexangulo laevore ab ipsa natura distincti, ut Plinius lib. 33. (37, 15. *Hard.*) prodidit: idque contritum est in Pyrenaeis. Est igitur absurdum quod Plato rerum divinarum origines et occasus perfectis numeris tribuit. At

Porphyrius, Philosophorum suae aetatis clarissimus, cum illud Platonis ex Timaeo interpretaretur; *τοῖς μὲν Ἀθηναίοις ἐννακισχίλια*, scribit rerum omnium publicarum status, ac daemonum vitam, ad summum 1000 definiri. Plutarchus in libro *περὶ τῆς ἐν τῷ Τιμαίῳ ψυχογονίας* longius progredi putat daemonum vitam: sed neuter perfectos numeros conquisivit. Quod si Plato in tanta perfectorum numerorum paucitate, qui rebus divinitus ortis conveniret, explicare non potuit, quibus tandem numeris rerum humanarum tantam varietatem expediret? aut si numerum illum scisset, cur à musis precaretur, ac vota faceret, ut numerum illum indicarent? Quamquam necesse est, ex verbis Platonis non unum aliquem numerum, sed corpus geometricum exprimere voluisse, in cuius lateribus ac dimetientibus omnis (in libro perperam editum est *annis*) illa numerorum varietas, quam hac tabella complexi sumus, contineatur: (tabellam omisimus, quoniam a diagrammate Fabri, quod infra descriptum est, non differt, nisi eo, quod numeros perfectos secundum Bodini interpretationem rebus divinis proprios ab humanisque excludendos non habet.) quia geometrica ratione numerum conflari scribit, nec rationes surdae sive ineffabiles ullae in numeris comperiuntur. Corpus tamen illud perfectum esse non potest, cum sex omnino perfecta sint, nec plura excogitari possint corpora in tota rerum natura, scilicet globus, Pyramis, cubus, octaedrum, dodecaedrum, icosaedrum. At cum Plato altera longiorem quaeri iubet, satis indicat numerum illum perfectis corporibus, quae usquequaque aequabilia suique quam simillima sunt, congruere non posse. Non est etiam parallelepipedum, cuius definitio repugnat cubo: centesimus autem cubus à Platone proponitur in eo corpore solido: nec cylindrus, cuius extrema sunt circularia; nec item prisma, cum extrema prismatis latera sint aequalia, tresque pyramides semper complectatur: at in corpore geometrico Platonis, partim inaequalia sunt inter se latera, partim aequalia. Quod si quis putet corpus solidum esse in cuius extremis sint orthogoni scaleni (scribere debebat *orthogona scalena*) sesquitertia ratione quinario coniuncta hunc in modum:

nusquam tamen dimetientium incommensurabilium, nec eorum numerorum qui hic à Platone proponuntur, ulla mentio exstabit: nec si corpus illud duplicaveris hoc modo:

idque protendas in denarium aut amplius, nulla ratio incommensurabilis alteri exsistet, nec quadratum, nec cubus: nec dimetientes illi effabiles et ἄῤῥητοι, quos Plato proposuit, exsurgunt: sed omnia geometriae legibus inter se comparata, mensuram admittunt, nec tantum in magnitudine, sed etiam in numeris. nam quadratorum parium diameter, duplo et unitate plus potest quam latus: quadratorum vero imparium unitate minus potest quam duplum in numeris, cum tamen in geometricis rationibus semper hypotenusa duplum utriusque lateris orthogoni potestate contineat. Id autem perpetua serie numerorum perspicuum est: si latus quadrati primi diametro coniunxeris, sequentis quadrati latus exsurget. Verbi gratia, unitas primi quadrati latus est, eademque sui ipsius diameter: si unitati coniunxeris unitatem, exsurget binarius, radix quadrati sequentis. Diameter vero secundi quadrati conficitur, si praecedentis quadrati diametro duplicatum latus adiunxeris. Cum enim primi quadrati latus sit unitas, dimetiens quoque unitas, si unitati bis unitas addatur, exsurget ternarius, secundi quadrati dimetiens. Aut si radicem quadratorum inquiris, duplicatum secundi quadrati latus, et praecedentis latus coniunctum, efficit radicem quadrati sequentis; ut binarius duplicatus cum radice primi quadrati, quae est unitas, efficit quinarium, radicem quadrati sequentis. Sic quoque duplicato diametro, et antecedentis quadrati diametro coniuncto, efficies diametrum sequentis quadrati. ut (quum) ternario secundi quadrati diametro adieceris unitatem, primi quadrati diametrum, exsurgit septenarius dimetiens tertii quadrati. Quo fit ut omnium quadratorum dimetientes sint impares et latere sui quadrati maiores differentià lateris praecedentis. Caeterorum vero quadratorum seu parium, seu imparium, qui diametros habent ineffabiles, id est ἀῤῥήτους, quas nostri inepte *surdas* appellant, quod nullo numero designari possint, geometricis demonstrationibus rationes perspicuae sunt. Haec autem dimetientium cum lateribus incommensurabilis ratio nusquam reperiatur in solido corpore superius proposito: quantumvis contrahatur. Hic dicet aliquis, centesimum cubicum procreare 1000000 et in solidi corporis figura exprimi posse, cuius denarius sit linea, centenarius superficies, mille vero corpus denarii: rursus denarii linea sit centum; quae in se ducta centies centum efficiat, hoc est, decem millia, superficiem (centenarii, quae ipsa denuo multiplicata per centenarium millies mille) procreabit, corpus centenarii: eumque cubum esse τριάδος Platonicae. (in libro ea, quae inter *superficiem* et *procreabit* interpolavimus, non exstant; sed quilibet videt sine iis aut similibus orationem mancam et mutilam esse.) Demus illud certe: nusquam tamen in eius cubi lateribus illa varietas numerorum parium, imparium, oblongorum, lateralium, solidorum et dimetientium incommensurabilium reperiatur. Quodsi quis ex orthogono scaleno 3, 4, 5, effici putet 12, numerum in sese concentus omnes complectentem; et radicem esse magni numeri, quem fatalem nonnulli putarunt, scilicet 1728: cui si detrahatur prior numerus,

1, eique addatur unitas, relinquetur novenarii cubus 729: est illud quidem partim verum: partim in coniectura positum: non tamen efficit eam quam ex Platonis verbis inquirimus dimensionum rationem. Multo minus caetera corpora non rectangula conveniunt. Quae à nobis accuratius exquisita sunt; ut planum sit ex partium singulari enumeratione nullum corpus geometrica ratione coagmentatum ad eas, quas Plato posuit, numerorum rationes accommodari posse: ut rerum humanarum periodos ac fines ex his eliciamus. Denique ut planum sit Platonem eo loco sui ipsius oblitum esse, satis indicant rationes geometricae ineffabiles, quas eo corpore complecti voluit, quod ab arithmeticis rationibus ac numeris plane est alienum. Altius igitur intuentem oportet eos numeros investigare qui rerum humanarum conversiones significare possint, et qui diuturna experientia probati sint, non levibus et inanibus coniecturis: cuiusmodi septenarium esse statuo, et novenarium, (et) eorum quadratos et cubicos 49. 81. 343. 729. Vt enim senarius qui primus est omnium perfectorum, mores foeminarum aut habitum ac naturam immutat, ita septenarium mares quodammodo immutare antiquissima vetustas comprobavit; et ut septenarius ac novenarius hominibus initium nascendi tribuere solent, ita quoque numerus ex utriusque propagatione coalescens exitum afferre consuevit. Idem ego ad Respublicas transfero, ut numeri septenarii ac novenarii quique ex eorum quadratis et cubicis exsistunt, Rebuspublicis saepius occasum et interitum afferunt.

Bodini sententiam summam collegit Bredelo in dissertatione supra commemorata inde a §. 31. sed errorum ab eo commissorum unum tantum notat §. 62. negans τέλειον Platonis ἀριθμὸν arithmeticorum perfectum numerum esse: de numero rebus publicis fatali quale Bodini iudicium sit, aut quid ipse indicet, non ostendit, nisi quod in extremo libello Davum se non Oedipum profitetur. Itaque ne nobis quidem plura de eo dicenda sunt. Si cui tamen libeat dissertationem ipsam inspicere, asservari eam scito in honestissimae Societatis Silesiacae bibliotheca mathematicis libris instructissima.

Post Bredelonem qui dedita opera Platonicum locum tractaverit, aut etiam aliquid ad inveniendum numerum utile contulerit, nos quidem scimus neminem praeter Kleukerum, cuius Germanicam Graecorum interpretationem, quum serio cogitasse auctorem et nonnulla certe rectius, quam alios, intellexisse ostendat, adscribere non supervacaneum putavimus. Der Umkreis der göttlichen Zeugungen hält eine vollkommene Zahl in sich: aber mit der periodischen Zahl der menschlichen Zeugungen verhält es sich so, daß die Vermehrungen der Grundzahl, nämlich drei potentiirende und potentiirte Fortrückungen zur Vollendung, welche vier unterschiedene Bestimmungen des Aehnlichen und Unähnlichen, des Wachsenden und Abnehmenden annehmen, alles in gegenseitigen Beziehungen und ausgedrückten Verhältnissen darstellen. Die Grundzahl dieser Verhältnisse, nämlich die Einsdrei (Viere) mit der Fünfe verbunden, giebt, nach dreifacher Vermehrung, eine zwiefache Harmonie; (die

man das Diatessaron und Diapente nannte.) eine gleiche ins Gevierte, als hundert in der Länge und hundert in der Breite; eine andere, die zwar von gleicher Länge ist, aber mit Verlängerung der einen Seite, so daß zwar auch hundert an der Zahl, nach dem diametrischen Ausdruck der Fünfen darin liegen, wovon aber jede dieser Fünfen noch eine bedarf, und zwei Seiten unausgedrückt sind: hundert aber folgen aus den Kuben der Dreiheit. Diese ganze Zahl ist nun geometrisch, und regiert über die vollkommneren oder unvollkommneren menschlichen Zeugungen. Wenn diese aber von euern Schutzhütern des Staats nicht erkannt werden, und sie also Jungfrauen und Junggesellen zur Unzeit ehelich verbinden, so werden keine gutgebildete und segensvolle Kinder entstehen. Haec etsi non satisfaciunt, tamen certam sententiam produnt, cuius etiam exspectationem vir doctissimus in annotatione ad hunc locum movit, copiam nondum, quod sciam, fecit. Alii, qui nostra aetate scripserunt, ignorantiam suam aut aperte confessi sunt aut callide dissimulaverunt aut leviter excusarunt. His igitur silentio transmissis ad antiquos illos nos convertimus, quorum notitiam Francisco Barocio debemus, cuius ex libro nunc satis cognito, quae de variis eorum opinionibus agunt, haec excerpsimus:

Nunc ad aliorum interpretum expositiones nos conferamus, ut eis declaratis, atque confutatis, eò magis praesens nostra huiusce loci expositio confirmetur. Quoniam igitur ut ab initio diximus, clarissimorum autorum de hoc Platonis loco sermonem habentium alii quidem locum ipsum tantummodo tetigerunt, et nihil ad eius intelligentiam dixerunt, alii verò breviter eum exposuerunt, multaque praetermiserunt: de iis, qui locum duntaxat attigerunt, nil mihi dicendum est: at de iis, qui locum exponere conati sunt, in praesentia sum verba facturus. Cùm autem Iacobus Faber Stapulensis omnium in hac re diligentissimus fuerit, idcirco primùm quidem eius expositionem diligenter examinabo, deinde caeterorum etiam expositiones paucis expediam. Quoad expositionem itaque Fabri, sciendum est, quòd ipse non explicuit quaenam sit in hoc loco Platonis intentio, nec eius sententiam verbis ipsis applicavit, ut nos in praecedentibus fecimus; sed ipsorum tantùm verborum Platonicorum significationes declaravit, quod nos etiam in superioribus egimus antequam Platonis mentem aperiremus. in exponendis autem verbis ipsis alia quidem optimè declaravit, alia verò quanvis acutissimè non tamen rectè, aliáque demum omnino silentio involvit. nec admirandum esse censeo quòd tantus vir omnia consequi non potuerit, quoniam et locus (ut iam vidimus) obscurissimus est, et non omnia possumus omnes, quandoque enim bonus etiam dormitat Homerus. in primis igitur universam eius expositionem recensebo, deinde quaenam ab eo rectè, et quae malè exposita, quaeque penitus praetermissa sint, ostendam. Clarissimus igitur iste vir hunc in modum verba Platonis explicat. Primò exponit verbum illud graecum πυθμήν, et ait quòd quatuor significare potest, scilicet radicem, propaginem, fundum, et solidum; quódque his quatuor modis

vocabulum hoc à diversis latinè redditum fuit. nam Marsilius quidem radicem, alii verò (Fabro referente) propaginem, Thermacides autem fundum, Leonardus demum Cubum (qui est numerus solidus) vertit. Verùm ait Faber, quòd in praesentia sive radix, sive propago, sive fundum vertatur rectè vertitur (ut nos etiam in superioribus adnotavimus) Cubus autem hic nullo modò converti potest, cùm hoc vocabulo πυθμὴν Plato septenarium intelligat, qui neque Cubus, neque prorsus solidus numerus esse potest. Secundò declarat Faber quòd ambitus, circuitusque circulorum, de quibus Plato loquitur, sunt orbium coelestium motus, utputa motus septem planetarum, et caeterarum sphaerarum; aitque Platonem loqui iuxta mentem priscorum Astrologorum volentium, ac praecipientium horas gignendi prosperas eligi stellarum, praecipueque septem planetarum observationibus; nec non motus, atque circuitus, qui in illis fiunt horis agnosci: tum ut omnia, quae gignuntur, prosperè nobis succedant; tum ut eorum opificis Dei Optimi Maximi summam sapientiam, potentiam, et providentiam admiratione prosequamur. Quod sanè (inquit Faber) quanvis liberale sit: vaticinari tamen ex illis, futuráque praesagire, et quaerere quae in divino secreto recondita sunt; vanum prorsus, à religionéque alienum est. Tertiò praeterea declarat quisnam sit numerus perfectus, de quo in praesentia Plato sermonem habet: et ait, quòd alii quidem volunt Platonem numerum perfectum hic intelligere numerum seculorum, annorum, mensium, dierum, atque horarum qui soli Deo cognitus est: alii verò tanquam quippiam impudens coarguunt, quippe qui divinis non interfuerit consiliis ut momenta seculorum agnosceret, quae pater in sua potestate posuit. Quartò exponit quas vocet Plato augumentationes superantes, quasque superatas: et ait superantes quidem augumentationes Platonem in praesentia dicere Rationes maioris Inaequalitatis, superatas verò minoris Inaequalitatis Rationes. Quintò ait distantias quidem Platonem appellare ipsa Rationum intervalla: terminos verò eos numeros, inter quos intervalla illa cadunt. Sextò declarat quid sibi Plato vult illis verbis: „*similantium et dissimilantium, crescentium et decrescentium*" et ait Platonem similantes, et dissimilantes quidem eos hic appellare numeros, quos omnes Arithmetici Similes, et Dissimiles nuncupant: crescentes autem, et decrescentes eos, quos illi Abundantes, et Diminutos vocant. Septimò exponit quaenam sint duae harmoniae, de quibus Plato loquitur, et ait eas esse Diatessaron, et Diapente, quae in Sesquitertia, Sesquialteráque Rationibus consistunt. quarum utique Rationum Sesquitertiam quidem continet in se numerus septenarius, qui ex ternario, et quaternario componitur: Sesquialteram verò quinarius in se comprehendit, quippe qui ex binario, et ternario coalitus est. has autem duas Harmonias (inquit Faber) exhibet nobis ipse septenarius quinario coniunctus, duodenariumque constituens. Octavò ait Platonem nominasse centum centies ipsum numerum fatalem, et ait eum dixisse centum centies, et non decem millia (idem enim est) ut

ostenderet eum decem millia numerum esse superficiem Cubi à numero centenario producti scilicet ipsius millena millia numeri Cubi, quippe qui sex constat quadratis, quorum unumquodque continet in area sua centum centies, hoc est decem millia parva quadrata. Nonò inquit Platonem appellasse Cubum trinitatis ipsum millena millia Cubum à centenario productum: duasque huius appellationis assignat rationes. primò quoniam à centenario producitur, qui tertia unitas est, secundò quoniam omnis Cubus trinitatem habet in sua productione, cùm in eo producendo ter fiat unius, eiusdemque numeri replicatio, sive repetitio; iuxta scilicet ipsius Cubi longitudinem, latitudinem altitudinemque generandam. ut bis duo bis, ter tria ter, quater quaterna quater; Cubos 8, 27, et 64 nobis procreant. His itaque duabus rationibus, inquit Faber ipsum millena millia Cubum à Platone Cubum trinitatis appellari, quarum profectò rationum secunda quidem per se patet, prima verò declaratione quadam indiget, quae sit huiusmodi. Tres ponit Faber unitates, quarum primam quidem eam esse dicit, quae re vera unitas est, punctóque Geometrico correspondet, quaeque virtute potest accipi, et tanquam punctum, scilicet tanquam indivisibilis unitas: et tanquam linea, videlicet tanquam numerus Superficialis: ac demum quatenus corpus, hoc est quatenus numerus Solidus. Secundam autem unitatem Faber ait esse Denarium: tertiam verò centenarium numerum, hac scilicet ratione. posita enim (inquit) prima unitate pro puncto, erit utique denarius ut linea, et centenarius ut superficies, et millenarius ut corpus. nam quemadmodum in Geometria quidem ex fluxu puncti fit linea; et ex motu lineae in latitudinem, scilicet ipsius in alias lineas multiplicatione creatur superficies; nec non ex superficiei in altitudinem, hoc est eius in plures superficies multiplicatione producitur corpus: ita etiam in Arithmetica ex unitatis propagatione gignitur numerus Linearis, et ex multiplicatione Linearis numeri fit numerus Superficialis, ex ipsiusque numeri Superficialis multiplicatione fit solidus numerus. Posito rursus (inquit Faber) denario pro secunda unitate, quae puncto correspondeat; erit nimirum centenarius ut linea, et decem millia ut superficies, millena millia ut corpus rationibus iam dictis. Similiter autem si centenarius pro unitate, quae puncto correspondeat ponatur, erit iuxta hunc ordinem unitas tertia centenarius ipse, à quo numerus millena millia Cubus oritur, atque propterea Cubus trinitatis (inquit Faber) à Platone vocatur. Talis igitur est prima ipsius Fabri ratio. cuncta verò haec quae pro huiusce rationis explicatione diximus in subscripto patent exemplo.

PVNCTVM	.	1	VNITAS PRIMA
LINEA	—	10	
SVPERFICIES	□	100	
CORPVS	◫	1000	CVBVS DENARII
PVNCTVM	.	10	VNITAS SECVNDA
LINEA	—	100	VNITAS TERTIA
SVPERFICIES	□	10000	
CORPVS	◫	1000000	CVBVS CENTENARII

Decimò ait, duas quidem Diametros quinitati comparabiles, atque proportionales Platonem dixisse Latus et Diametrum primi in numeris expressi Quadrati, scilicet binarium, ac ternarium, qui inter se comparationem habeant Sesquialterae Rationis, id est harmoniae Diapente, et simul coniuncti quinarium efficiunt: duas verò incomparabiles, et improportionales ait Platonem dixisse Latus, et Diametrum tertii Quadrati, nempe quinarium, et septenarium, qui non habent comparationem in Ratione cuiusdam harmoniae, sicut duo primi iam dicti numeri. Vndecimò potiorem quidem generationem à Platone vocari dicit aureum genus, id est prolem eam, quae à duobus bonis genitoribus; deteriorem verò eam, quae à duobus malis fit. Duodecimò ait Faber, quòd Plato dixit suum Geometricum numerum magnam vim habere ad prolem bonam, et non bonam, quia in eo sunt Impares numeri et Pares: Aequilateri, Inaequilateri: Plani, Oblongi: Solidi, Laterales, Diametrales: consonantiae potiores, et deteriores; quoniam (inquit) vult Plato ex duobus bonis prolem nasci bonam, ex duobus autem malis malam: ex bono verò, et malo, neque omnino bonam, neque omnino malam: bonos autem (inquit) numeros intelligunt Platonici, et Pythagorei Aequilateros, Quadratos, Cubos, Perfectos, Impares, et id genus; oppositos verò iam dictis censent malos. Tertiodecimò dicit Faber magnum unum numerum fatalem Platonis, ipsum scilicet Geometricum esse iuxta communem omnium sententiam mille septingenta vigintiocto Cubum ipsius duodenarii, quem ait ipse Faber produci; tum ex duodenario, qui est eius radix Cubica; tum ex radice Cubica ipsius 729 numeri Cubici, quae est novenarius; tum etiam ex radice Cubica ipsius viginti septem Cubi, quae ternarius est. Verùm quomodo quidem ex duodenario producatur manifestum est, cùm eius Cubus sit; duodecies enim duodecim, centum quadraginta quatuor et duodecies centum quadraginta quatuor, faciunt mille septingenta vigintiocto. Quomodo verò ex novenario quoque, ternarióque producatur, tali Faber declarat exemplo. Si (inquit) ab ipso 1728 numero Geometrico prima figura dematur, quae est unitas, et residuo, id est ipsi 728 eadem unitas adiiciatur; dubio procul numerus 729 creabitur, qui est novenarii Cubus. novies enim novem, octoginta unum; et novies octoginta unum, reddunt septingenta vigintinovem. Similiter (inquit ipse) si ab eodem 1728 Geometrico numero auferan-

tur duae primae figurae, quae sunt 17, relinquuntur 28; à quo numero si detrahatur unitas, supererit 27 Cubus ternarii. ter enim tria, novem; et ter 9, vigintiseptem faciunt. quod autem ait Faber, tale est. sit à novenario productus Cubus 729, à quo unitas auferatur, remanebit numerus 728; in cuius principio si ponatur unitas, producetur ipse 1728 Geometricus numerus. Ecce quomodo numerus ipse Geometricus ex novenario producitur. Sit praeterea Cubus à ternario productus 27, cui addatur unitas, fient 28; ante quem numerum si ponantur hae duae figurae 17, creabitur iterum numerus 1728 Geometricus, ut in subscripto videri potest exemplo.

NVMERI CVBICI	1728	729	27
LATERA CVBICA	12	9	3

Hoc igitur modo Faber numerum Geometricum ex tribus Cubicis Radicibus ternario scilicet, novenario, duodenarióque producit. Quoniam autem (inquit ipse) tres istae Radices, nempe 3, 9, et 12 maximam in se dignitatem habent, propter multas (quas ipse ibi narrat) ternarii, novenarii, duodenariique perfectiones; idcirco iam dicti tres Cubi rerum status designant. Quoniam verò ex tribus iam dictis Cubis unus est ipse mille septingenta vigintiocto Geometricus numerus, quippe qui ex duobus etiam reliquis dictorum trium Cuborum (ut vidimus) producitur: propterea (inquit Faber) numerus ipse Geometricus complementum, statumque universorum apud Platonicos significat; qui sanè status (inquit ipse) quando adveniet, soli DEO cognitum est. Quartodecimò docet ipse Faber regulas illas pulcherrimas, quas à Theone Smyrnaeo excerpsit, quibus utuntur Arithmetici ad inveniendos numeros Laterales, et Diametrales Quadratorum tum Effabiles, tum Ineffabiles, ut nos etiam in superioribus docuimus. Quintodecimò et ultimò postquàm haec omnia Faber ita declaravit, adiecit magnum Platonis Diagramma, de quo mentionem fecit Aristoteles prope finem quinti Politicorum, ubi dicebat „*quando numerus Diagrammatis huiusmodi efficiatur Solidus.*" Platonis autem Diagramma nil aliud est, nisi figura quaedam, in qua describitur ad denarium usque species unaquaeque numerorum, de quibus in praesenti loco Plato sermonem habet; ut omnes hosce Platonicos numeros in illa figura tanquam per compendium descriptos affigere memoriae possimus. Magnum itaque Platonicum Diagramma, quod Faber in medium attulit, est huiusmodi.

DIAGRAMMA AD DENARIVM VSQVE SECVNDVM FABRVM

	Numeri Perfecti.	Superantes.	Superati.	Abundantes.	Diminuti.	Similes in Ratione Sesquialtera Plani Oblongi.	Longitudines.	Latitudines.	Dissimiles, et iidem Oblongi, et Inaequilateri Plani.	Longitudo.	Latitudo.	Aequilateri Trigoni Plani.	Quadrati.	Solidi: Cubi decem.	Numeri Sphaerales, seu Sphaerae decem.	Diametrales.	Mares.	Foeminae.
1	6	10	1	12	2	6	3	2	6	3	2	3	1	1	125	1	3	2
2	28	9	2	18	4	24	6	4	8	4	2	6	4	8	216	3	5	4
3	496	8	3	20	8	54	9	6	12	4	3	10	9	27	625	7	7	6
4	8128	7	4	24	10	96	12	8	15	5	3	15	16	64	1296	17	9	8
5	130816	6	5	30	16	150	15	10	20	5	4	21	25	125	3125	41	11	10
6	2096128	5	6	36	22	216	18	12	24	6	4	28	36	216	7776	99	13	12
7	33550336	4	7	40	26	384	24	16	30	6	5	36	49	343	15625	239	15	14
8	536854528	3	8	42	32	600	30	20	35	7	5	45	64	512	46656	577	17	16
9	8589869056	2	9	48	34	864	36	24	42	7	6	55	81	729	78125	1393	19	18
10	137438691328	1	10	54	38	1536	48	32	48	8	6	66	100	1000	279936	3363	21	20

P L A N I

C E N T E S I M V S C V B V S

1 0 0 0 0 0 0

Et haec pro obscuris numeris Platonis.

Haec itaque mihi videtur esse tota Iacobi Fabri Stapulensis in hunc locum expositio, de qua iudicium nostrum nunc afferendum est. Verum ut id commodè fieri possit, rursus quindecim illa iam enarrata capita percurremus, ac primùm ponderabimus quaenam à Fabrò rectè, quaéque malè dicantur. deinde quae penitus ab eo praetermissa sint, ostendemus. Quoad primum igitur dico quòd omnia, quae Faber de verbo illo Graeco *κυθμήν* dixit, rectè sese habent; sic enim et nos illud exposuimus. Quoad secundum autem, ubi ait quod ambitus, circuitusque circulorum sunt intelligendi motus orbium coelestium;

eosque voluisse Platonem in generationibus humanis observari iuxta mentem Priscorum Astrologorum etc. Dico quòd Faber in hoc tripliciter erravit; primò quoniam duo haec verba *ambitus* et *circuitus* tanquam unum accepit, cùm tamen apud Platonem diversa sint diversisque in locis legantur, ut in superioribus nos declaravimus. nam alterum quidem legitur ibi: *quando revolutiones singulis rebus circulorum coniunxerint ambitus*, alterum verò aliquantulum inferius ibi: *est autem ei, quod divinitus genitum est circuitus etc.* secundò erravit quoniam haec duo verba *ambitus circulorum*, et *circuitus* tanquam unum ab eo suscepta malè exponuntur. Ambitus enim circulorum in hoc loco non significant motus orbium coelestium, sed conversiones circulares generationis, corruptionisque rerum omnium, quae oriuntur, et intereunt, ut nos in superioribus exposuimus: circuitus verò in eo loco, ubi apud Platonem legitur, significat motum illum tardissimum secundi mobilis, ut ibi diximus. Tertiò erravit Faber, cum dicit Platonem loqui iuxta mentem priscorum Astrologorum volentium horas gignendi prosperas eligi stellarum observationibus, etc. Haec enim non est ipsius Platonis sententia, imò (ut nos in superioribus declaravimus, utque ex verbis Platonis apertissimè constavit sic) horas ipsas gignendi bonas, et malas: in quibus bonae, et malae generationes fiunt, Plato dixit etiam sapientibus ignotas esse;, quod quidem bis quoque replicavit, ut ab eodem Platone in superioribus audivimus. Hos itaque tres evidentissimos errores, circa hoc secundum caput Faber commisit. Quoad tertium, ubi dicit iuxta quorundam expositionem, quòd numerum perfectum intelligit Plato numerum seculorum, annorum, mensium, dierum atque horarum, qui soli DEO cognitus est, etc. Dico quòd non intellexit hìc Faber mentem Platonis, quoniam non loquitur Plato de numero seculorum, annorum, mensium, dierum atque horarum, quando scilicet ait *est autem ei, quod divinitus genitum est circuitus*, *quem numerus continet perfectus* sed pro numero perfecto intelligit Plato numerum 49 multas perfectiones habentem, iuxta quem secundum Platonicorum, et Alphonsinorum opinionem (ut in superioribus diximus) motus secundi mobilis perficitur. Verùm deceptio eorum, qui dicunt Platonem hìc intelligere numerum perfectum esse numerum seculorum, annorum, mensium, dierum, atque horarum, orta est ex iis, quae dicit Plato in nono de Rep. ubi numerum suum Geometricum accommodat annis, mensibus, diebus et noctibus, ut in illius loci declaratione perspicuum nobis erit. Quoad quartum, et quintum, et sextum capita, in quibus declarat Faber quaenam sint apud Platonem augumentationes superantes, et superatae; distantiae tres, et termini quatuor; nec non similantes, et dissimilantes, crescentes, et decrescentes numeri: rectè omnia haec exposuit, sic ut etiam nos in superioribus exposuimus. Quoad septimum autem, ubi Faber duas harmonias, de quibus Plato loquitur, ait esse Diatessaron, et Diapente in Rationibus Sesquitertia, Sesquialteráque consistentes, etc. Dico quòd hìc etiam malè verba,

mentemque Platonis explicuit. quanvis enim verum sit quòd septenarius quinario coniunctus, duodenariumque producens duas nobis praebet harmonias, nempè Diatessaron, et Diapente, quae in Rationibus Sesquitertia septenarii, et Sesquialtera quinarii consistentes intra duodenarium comprehenduntur: nihilominus haec expositio non est ad propositum, quoniam verbis ipsius Platonis minimè quadrat. mox enim declarans Plato duas illas harmonias, ait unam quidem earum esse aequalem aequaliter, centum centies; alteram verò aequalis quidem longitudinis, sed praelongiori etc. ut in superioribus audivimus, quibus porrò Platonis verbis mea quidem sententia Fabri expositio nequaquam accommodari potest. Quoad octavum, ubi dicit Platonem nominasse centum centies ipsum numerum fatalem, etc. Dico quòd falsum dicit, primò enim verbum hoc *fatale* in litera Platonis non legitur, deinde, si legeretur, nullus alius numerus à Platone fatalis appellaretur, nisi ille 1728 numerus Geometricus, quippe qui rerum statum, ortum, atque interitum significat. Quare nullo modo Plato centum centies numerum fatalem vocavit, cùm ipse centum centies, hoc est decem millia numerus ab ipso 1728 verè fatali numero maximè differat. Quoad nonum, ubi Faber inquit Platonem appellasse Cubum trinitatis ipsum millena millia Cubum à centenario productum duabus illis rationibus adductis à Fabro, quas iam declaravimus: dico quòd maximè decipitur. quanvis enim ea, quae dicit acutissima, ingeniosissimaque sint: attamen huic loco non conveniunt, quippe cùm ipse Plato non de unico tantum Cubo trinitatis (ut Faber voluit) hic loquatur, sed de centum Cubis trinitatis, ex quibus secundam duarum harmoniarum constare dicit. Undè si Cubum trinitatis accepisset hic Plato pro Cubo centenarii (ut Faber vult) sequeretur ex verbis Platonis, quòd ipsa secunda harmonia constaret ex centum Cubis centenarii, qui faciunt centies millena millia. quòd autem neutra ex duabus Platonis harmoniis hunc in se numerum contineat, tum iuxta nostram veram duarum harmoniarum declarationem, tum etiam iuxta falsam Fabri earundem expositionem perspicuum est, neque enim duo numeri decem millia, et millena millia; neque duae Rationes, Sesquitertia, et Sesquialtera numerum ipsum centies millena millia in se comprehendere possunt. Quoad decimum ubi ait Faber duas quidem Diametros quinitati comparabiles, atque proportionales Platonem dixisse Latus, et Diametrum primi in numeris expressi Quadrati; etc. Dico quòd circa hoc etiam hallucinatur magnopere Faber. nam primò quidem malè legit Platonis literam, cùm ipse legat *à Diametris comparabilibus quinitati singulis indigentibus uno, duobus verò, qui non sunt comparabiles* ubi tamen legendum est *ex Diametris Effabilibus quinariis indigentibus uno singulis, duabus autem Ineffabilibus* ut nos in superioribus legebamus: secundò verò cùm literam ipsam malè legat, necessariò malè quoque mentem Platonis explicat. nam ea, quae de Diametris Faber exponit, haudquaquam iis, quae Plato de Diametris ait, convenire meo quidem iudicio possunt, ut cuilibet etiam literam

Platonis rectè legenti perspicuum esse poterit. quo modo autem haec Platonis verba sint intelligenda nos in superioribus diximus. Quoad undecimum, et duodecimum capita, ubi Faber exponit, quae sit apud Platonem potior, deteriorque generatio: nec non cur Plato dicat numerum suum Geometricum magnam habere vim ad prolem bonam, et non bonam, etc. Dico quòd haec duo capita rectè declaravit; quoniam ea, quae dicit ipse Faber, à nostris etiam superioribus expositionibus non dissentiunt. Quoad tertiumdecimum caput, ubi Faber affirmat magnum numerum fatalem Platonis iuxta communem omnium sententiam esse ipsum 1728. ipsumque produci ex tribus Radicibus Cubicis, etc. ut ibi declaravimus: dico quòd omnia, quae dicit ibidem Faber vera sunt. Sed primùm quidem sibi contradicit, quando quidem superiùs dixerat Fatalem numerum à Platone vocari centum centies, id est ipsum decem millia; nunc autem communi omnium opinione videtur affirmare quòd numerus fatalis Platonis est ipse 1728. undè patet quod Faber sibi ipsi non constat. Secundò verò cuncta ea, quae dicit dum ipsum 1728 numerum Platonis Geometricum, seu fatalem ex ternario, novenarióque producit: non sunt ad propositum Platonis in hoc loco, quoniam ex duodenario solo suum numerum Geòmetricum in praesentia Plato producit. quo modo autem ex novenario quoque producat eum Plato, in Nono de Rep. manifestum nobis erit, cùm locum illum dilucidabimus. At ex ternario, neque hic, neque illic eundem numerum Geometricum Plato produxit. Quoad quartum decimum, ubi Faber tradit regulas inveniendi numeros Laterales, et Diametrales Quadratorum tum Effabiles, tum Ineffabiles: dico quòd omnia rectè doctissiméque declarat. Quo demum ad quintum decimum, et ultimum caput, in quo Faber adiecit magnum Platonis Diagramma: dico quòd omnia rectè disposuit, duobus exceptis. Primò quia non descripsit in ipso Diagrammate, numerum 1728 Geometricum, qui potissimum describendus erat: sed eius loco numerum millena millia posuit, quem appellavit Planicentesimum Cubum, hoc est à sex planis quadratis aequalibus ex centenario productis contentum. Secundò, quoniam in describendis decem numeris Perfectis posuit duos numeros, qui non sunt Perfecti, sed Abundantes, alterum quidem in quinto loco, ipsum scilicet 130816: alterum in octava sede, ipsum videlicet 536854528. Quare falsa est descriptio decem numerorum Perfectorum, quam Faber attulit. Causae verò, propter quas in hunc secundum errorem inciderit, duae sunt. Prima quidem causa est, quia produxit iam dictos duos numeros ex numeris Secundis et compositis credens eos esse Primos et incompositos. quippe cùm omnes numeri Perfecti semper producantur ex numeris Primis et incompositis, ut docet Euclides in ultima propositione libri noni Elementorum. numeri enim ex quibus eos produxit sunt 511, et 32767, qui non sunt Primi, quoniam eorum uterque mensuratur à septenario, alter quidem vicibus 73. alter verò vicibus 4681. Secunda verò causa est, quoniam credidit Faber veram esse regulam illam, quam docent

multi Arithmetici (inter quos etiam Lucas de Burgo in Articulo primo, et quarto secundi Tractatus primae Distinctionis) quòd scilicet numeri Perfecti consequenter inventi debent alternatim semper in senarium, et octonarium finire. quae tamen regula falsissima est, ut quilibet numeros Perfectos iuxta doctrinam Euclidis consequenter inveniens cognoscere potest. Cùm itaque magnum Diagramma Platonis à Fabro descriptum iam dictos errores contineat, non erit ab re Diagramma perfectum, exquisitumque describere, quod sit huiusmodi. (Id omisimus, utpote a Fabri diagrammate non differens nisi eo, quod sublatis numeris duobus abundantibus duo perfectos ultra eum quem Faber decimo loco scripsit, exhibet: 35184367894528 et 441151878074204l6, et quod in fine pro verbis *Planicentesimus Cubus* 1000000 haec habet: 10000 *prima harmonia similis ipsi* 144 *primae harmoniae.* 1000000 *secunda harmonia similis ipsi* 1728 *secundae harmoniae, seu Geometrico numero.* Tum Barocius pergit:) Verum enim vero quoniam nostrum de Fabri expositione iudicium iam attulimus; nunc breviter etiam dicemus, quaenam ab ipso penitus indeclarata relicta sint. Haec igitur septem sunt numero, quae quidem eo ordine enarrabo, quo in Platonis litera leguntur. Primò quidem non declaravit Faber fertilitates, ac sterilitates animae, corporumque de quibus Plato loquitur: secundò non explicuit, quaenam sint revolutiones, de quibus Plato sermonem habet: tertiò non exposuit quodnam sit divinitus genitum, quisque eius circuitus, de quibus Plato mentionem facit: quartò non dixit, quae sint illa correspondentia, et effabilia invicem, de quibus etiam Plato verba facit, quae etiam verba malè legit ipse Faber, cum legat *correspondentia, et comparabilia invicem.* textus enim graecus habet προσήγορα, καὶ ῥητὰ hoc est correspondentia et effabilia: quintò non declaravit quomodo ter auctus ipse septenarius duas illas harmonias praebet. nullum enim fecit verbum de particula illa Platonis *ter aucta:* sextò tres etiam illas particulas penitus indeclaratas reliquit, nempe illam *aequalis quidem longitudinis* et illam *sed praelongiori* ubi ipse malè legit *sed praelongiorem* et illam *centum quidem numerorum:* septimò, et ultimò nullam Geometrici numeri etymologiam tradidit, perinde ac si manifestum omnibus esset cur eum numerum ita Plato vocaverit: cùm tamen (ut patet ex iis, quae superiùs diximus) huius nominis ratio aliquantulum recondita sit. Haec etiam sunt, quae Faber ipse praetermisit, quae quam obscura sint, et ad intelligentiam huius loci necessaria, maturis iudiciis eorum, qui superiorem nostram expositionem iam perlegerunt, iudicandum relinquo. Verùm expeditus iam ab ipso Iacobo Fabro Stapulensi, ad caeteros autores hunc locum exponentes nunc me convertam, eorumque breviter expositiones examinabo. Hi autem sunt (ut à principio diximus) Iamblichus Chalcidensis Platonicus, Thermacides Pythagoreus, Sebastianus Foxius, Raphael Volaterranus, Divus Thomas, atque Donatus Acciaiolus. De Iamblichi itaque et Thermacidis expositionibus nullum nos iudicium facere possumus, quoniam eas non vidimus, cùm non extent impressae: sed hoc

solùm adnotabimus, quòd Marsilius Ficinus, qui Iamblichi expositionem manuscriptam viderat, inquit Iamblichum implicuisse dum locum hunc explicare voluit. Similiter etiam de Sebastiani Foxii expositione nullum erit nobis verbum, quoniam (ut ab initio diximus) ipsemet fatetur se locum hunc non intellexisse, ideóque indeclaratum eum reliquisse. Quare trium tantum interpretum expositiones examinandae relinquuntur, videlicet Volaterrani, Divi Thomae, et Acciaioli. Volaterranus itaque Platonis mentem non intellexit, ut patet ex iis, quae de hoc loco dicit in libro Trigesimoquinto suorum urbanorum commentariorum: Ideoque ubicunque de hac re mentionem fecit, eam sicco pede praeteriit. At in Trigesimo sexto libro eorundem commentariorum sive in argumento suo in Quintum Politicorum Aristotelis quandam errorem in verbis commisit. quamvis enim ipse Volaterranus in iam dicto trigesimo quinto libro dixerit numerum Platonis fatalem, hoc est ipsum Geometricum esse 1728, nihilominus in iam dicto postea trigesimo sexto libro malè eum explicat; quoniam videtur dicere, quòd numerus iste sit 20736. ibi enim de Aristotele Platonis mentionem faciente loquens habet haec verba. *Narrat praeterea causas omnes, quibus Reip. status corrumpitur, sive Aristocratiae, sive Regiae allegando Platonis certos numeros, in quibus mutationes fiunt civitatum, quos alibi attigimus, videlicet in Epitome libri Platonis, et in Arithmetica.* Dixit autem non immeritò *attigimus* quoniam adeo breviter ibi rem attigit, ut eam minimè declararit. Cùm verò haec dixisset, statim subiunxit quaedam verba, quibus breviter explicat quisnam sit ipse fatalis, seu Geometricus Platonis numerus, dicens: *Hic est numerus duodenarius, et multiplicatus per Aequilaterum suum Planum, et Solidum.* Quae quidem verba nil aliud mihi sonare videntur, quàm quòd numerus hic est 20736. nam si duodenarius multiplicetur per Aequilaterum suum Planum, hoc est per suum Quadratum (Aequilaterus enim Planus duodenarii numerus, est Quadratus ab eodem duodenario productus) qui nimirum est 144. dubio procul ipse 1728 Cubus duodenarii nascetur. quodsi rursus idem duodenarius per hunc eius solidum 1728 multiplicetur, orietur utique numerus 20736. Quare cùm dicat Volaterranus iam dictum Platonis numerum esse duodenarium multiplicatum per Aequilaterum suum Planum, et Solidum, nihil aliud dicere videtur quàm quòd numerus iste sit 20736, quòd profectò falsum est. Haec etiam de Volaterrani expositione dicta sint. Divus Thomas autem quanvis multa de hoc loco Platonis dixerit, attamen pauca possunt ex eius expositione colligi, quae ad intelligentiam praesentis rei pertineant. mox enim in principio commentarii sui fatetur opinionem Platonis ei non esse benè cognitam quoniam ipse non viderat Platonis literam ut ipsemet attestatur dicens: *Circa primum est intelligendum quòd opinio Platonis de corruptione Rerump. non est benè cognita à nobis, tum quia non venit ad nos per libros eiusdem, nec expositorum eius: tum quia dicta Aristotelis hic de ea obscura sunt valde propter brevitatem ipsorum etc.* In iis itaque pau-

cis, quae pro huius loci declaratione Divus Thomas dixit, duos commisit insignes errores, quorum primus quidem est, quod septenarium, quem Plato graece ἐπίτριτον πυθμένα, id est radicem Sesquitertiam, vel Sesquitertiam propaginem, vel Sesquitertium fundum appellavit: ipse Sesquitertium Cubum vocat iuxta Leonardi Aretini tralationem, quam in superioribus falsam esse ostendimus. Secundus error Divi Thomae est, quòd ipse quoque asserit (quemadmodum etiam Faber) duas à Platone commemoratas harmonias esse Rationes Sesquitertiam, et Sesquialteram. Haec circa Divi Thomae expositionem erant nobis adnotanda. Donatus autem Acciaiolus in declaranda Platonis opinione in quinto Politicorum Aristotelis quinque commisit errores insignes. Primò quoniam inquit Platonem dicentem Sesquitertia radix, intelligere de radice secundum Arithmeticos, quod falsum est. Radix enim secundum Arithmeticos est quilibet numerus sive integer, sive fractus, sive Effabilis, sive Ineffabilis, qui vel in se tantùm, vel in se, et sui multiplicationem ductus producit aliquem numerum, cuius ille iam multiplicatus in se numerus radix esse dicitur, radix inquam, vel Quadrata, vel Cubica; at septenarius nullo modo radix esse potest ipsius numeri Platonici: quandoquidem eius Cubica radix est ipse duodenarius, septenarius autem est radix Quadrata quidem ipsius 49, Cubica verò ipsius 343. quare non est ad propositum Platonis hic accipere numerum septenarium tanquam radicem secundum Arithmeticos. Secundò errat Acciaiolus cùm dicit quòd novenario efficiuntur duae harmoniae, videlicet Diatessaron, et Diapente, quia scilicet novenarius componitur ex quaternario, et quinario, quos ait ipse duas harmonias esse, nempe Sesquitertiam, et Sesquialteram; Sesquialteram quidem ipsum quinarium, qui primus in se continet Sesquialteram Rationem; Sesquitertiam verò ipsum quaternarium, qui (inquit ipse) est primus Sesquitertius numerus, quia continet ternarium, et tertiam partem ternarii. Haec enim omnia, quae sic Acciaiolus dicit, neque ad Aristotelis, neque ad Platonis propositum sunt; imò nullo modo quaternarius Sesquitertia harmonia vocari potest, quoniam quamvis ad ternarium Sesquitertius ipse sit, non tamen Sesquitertiam in se Rationem continet sicut ipse quinarius Sesquialteram; primus enim numerus Sesquitertiam in se Rationem continens est ipse septenarius, quem hac de causa Plato Sesquitertiam radicem appellavit. Tertiò errat Acciaiolus cum ait, quòd Platonici dicant ex novenario numero oriri annum magnum Platonis, cuius anni ambitu, et conversione mutationes rerum mutabilium fieri volunt. Quandoquidem annus magnus Platonis est (ut ipsemet Plato multis in locis, omnesque boni Platonici expositores declarant) tempus 49000 annorum, in quo secundum mobile perficit suum motum omnium coelestium motuum tardissimum, quo completo fiunt illa infinita, alternatáque diluvia, atque incendia res terrestres corrumpentia, de quibus Plato, aliique prisci autores mentionem fecerunt. Causa verò quòd in hunc Acciaiolus errorem inciderit, est quia non intellexit locum Platonis in Nono de Rep. ut ibi dicemus,

quoniam iamiam eum quoque sumus expositurı. Quartò committit etiam Acciaiolus errorem illum ab omnibus expositoribus commissum, qui dicunt duas harmonias Platonis esse Sesquitertiam, et Sesquialteram Rationes. Quintò et ultimò commisit errorem Acciaiolus, cùm dicit, quòd duodenarius dicatur ab Aristotele fieri Solidus, quia constat ex ductu quaternarii in ternarium, quae sunt eius duo latera. non enim ideo dicitur ipse duodenarius Solidus quia fiat ex multiplicatione quaternarii in ternarium, hac enim ratione potius Planus est iuxta numeri Plani definitionem. Sed duodenarius dicitur Solidus, quià potest produci ex trium numerorum multiplicatione iuxta Solidi numeri definitionem; bis enim tria, sex; et bis sex duodecim; bis duo, quatuor; et ter quatuor duodecim. Adde etiam quòd non loquitur Aristoteles de Duodenario cùm ait *quando numerus Diagrammatis huiusmodi efficiatur Solidus*, sicut credidit Acciaiolus, et D. Thomas: sed de ipso Platonis numero Geometrico in fine magni Diagrammatis descripto; ut inferiùs in Aristotelis litera declaranda videbimus.

Haec erant, quae ante hos decem annos referre de aliorum opinionibus haberemus. Interim Wachlerus, vir litteratissimus, nos docuit Freytagium Apparatus litterarii T. II. p. 987. mentionem fecisse libelli a Martino Rakocio scripti, in quo numeri Platonici explicatio quaedam inesset. Ea quamquam nihil a Matthiae Lauterwaldi ratione differret nec ullo modo posset probari, tamen instituti caussa et quod carmine inclusa esset, supplementi loco hic commemoranda visa est. Titulus libelli secundum Freytagium hic est: Libellus de Partibus Reipub. et Causis Mutationum Regnorum, Imperiorumq. in plerisque ad imitationem Aristotelis, scriptus Carmine per M. Martinum Rakocium. — Viennae Austriae excudebat Raphael Hoffhalter Anno 1560. (4. fol. 23.) Auctor, eodem teste, Martinus Rakowzki de Rakow, Camerae Hungaricae scriba fuit. Versus ipsos, quibus secundum Platonem numerus inter caussas mutationum regnorum affertur, Freytagius pro specimine apposuit hos:

— Numerus placet altera caussa Platoni,
Qui duplici harmonia discrepet ipse sibi,

Quando superficies Epitriti πεμπτάδι iuncta
    Auctaque ter gemina dissona voce strepit.
5 Cumanae vatis quamvis oracula vincant
    Haec tenebris, breviter sic tamen ista cape.
Dat natura bonos et disciplina regentes,
    Principio quorum florida regna vigent.
Postea degenerant frenis paullisper omissis,
10 Quae disciplinae fecerat ante rigor.
Postremo veluti vitiorum laesa senecta
    Prorsus cum dominis praecipitata ruunt.
Vt tribus ascendit modulis symphonia dulcis,
    Ante Deum quando musicus ordo canit,
15 Quos si transscendat tollatque supra Diapason,
    Horrendo strepitu concava templa frement,
Nec iam cantus erit, sed erit vox illa boatus
    Et docta minime gratus in aure fragor:
Sic sit Epitritus ($1\frac{1}{3}$) cuius Diagrammate quinque
20 Sit radix, costas parte ab utraque ligans.
Haec tibi dulcisonas reddet symphonia voces
    Per quartam docto suaviter ore sonans.

Duc cubice costas, (4. 3.) media duo pone, (48. 36.) require,
    Quos extrema (64. 27.) dabunt cum mediis strepitus.
25 Dimidius ditonus tibi cum diapente patebit,
    Qui modus est unus non ita durus adhuc.
Surget ab extremis (64. 27.) Diapason dimidiusque
    Dittonus: heu, quantum iunctus uterque frement.
Multiplica simul (64. 27.) veniet (1728.) plus disdiapason
30 Latrans, Tartareas ut canis ante fores,
Offensas feriet duris clamoribus aures,
    Obruet inceptum vox ululata melos.
Summa cadunt igitur sua post exordia prorsus,
    Hic fati numerus cum solidatus adest. (1728.)
35 At diatetradion clementer postea rursus,
    Cum vult, post strepitus inchoat ipse Deus.
Sic aetas olim pulchrum mutavit inane
    Adversus Dominum flagitiosa patrans,
Et rudis Israel factus fatalibus annis
40 Cum disciplina concidit ipse sua.
Nec procul a nostro situs est hic terminus anno: (1728.)
    Nescio, terrigenis quid feret ille novi.
Incipiunt autem tractas sentire ruinas
    Imperia et fati deteriora sequi
45 Anno (512.) qui diapente facit collatus ad illum
    Et logon hunc ($3\frac{3}{8}$) mensus, si trutinetur, habet.
Sed brevibus non est Elegis evolvere tanta:

Lativagi longe res erat ista pedis.
Non bene magna capit, pelago ducenda profundo,
50 Et quae ipsam *) superent pondera, parva ratis.
Credite, fatales numeros momentaque volvunt
Conscia virtutem sidera passa Dei.

*) *ipsam* in libro omissum de coniectura addidimus. Etiam v. 29. post *simul* videtur *haec* excidisse.

Iam alteram disputationis partem aggrediamur et quid recentiores illi deinceps protulerint videamus. Friesius numerum 5040, quem in Legibus quoque Plato civitati praescripserit, hic ab eo significari statuit, secundum quem nuptiae bene et feliciter instituantur, quoque regnante connubiorum rationem et liberorum educationem fortunatam, denique civitatis statum incolumem manere necesse sit. At eiusmodi numerum, qui omni tempore necessario idem futurus esset, statim ab initio conditae civitatis regnare et a magistratibus respici atque observari oportebat. Iam non apparet, quid magistratus aliquo tempore adducere possit, ut a norma antiquitus et perspicue tradita et cum totius civitatis salute coniuncta recedant. Itaque non caussam corrumpendae, quemadmodum professus est, sed signum corruptae civitatis scriptor hoc loco tradidit, si de tali numero cogitavit. Accedit quod initium orationis Musarum nullo modo Friesii opinionem admittit. Verba extrema autem, ἃς ὅταν ἀγνοήσαντες — παῖδες ἔσονται, quae admittere eam videntur, quamquam illud παρὰ καιρόν temporis potius, quam numeri cogniti neglectionem arguit, haud dubie cum initio consentire ideoque sic intelligi debent, ut custodes adesse aliquando tempus humani generis periodis conveniens, quo generationes vel meliorem vel deteriorem conditionem recipiant, ignorare dicantur. Minus etiam probabilis est mo-

dus, quo Friesius numerum suum a Platone designatum ostendit. Eum dici statuit, in quo primo quadratum producentes et alieno imperio subiectae multiplicationes tres repetitiones et quatuor terminos nactae omnia simile vel dissimile gignentia omniaque augentia et deminuentia in concordiam redigant atque invicem effabilia reddant. (in welcher zuerst d. h. welche die kleinste Zahl ist, in der ins Quadrat erhebende und beherrschte Vermehrungen (Multiplicationen) drei Wiederholungen und vier Grenzen (terminos) bekommend alles ähnlich oder unähnlich bildende, alles vermehrende und vermindernde befreunden und rational gegen einander machen.) Scilicet αὔξησιν δυναστευομένην esse duorum diversorum numerorum multiplicationem, quae alterum alterius imperio subiiciat, veluti quum e quinario quadruplicato prodeat vicenarius, qui quinque simul et quatuor partibus constans quinquepartitum (das fünftheilige) utpote iam quadripartitum redditum quaternario subiectum exhibeat. Τρεῖς ἀποκαταστάσεις autem (hanc enim lectionem praeferendam esse) metaphorice dici tres deinceps instituendas multiplicationes seu multiplicationis repetitiones, per quas ex quatuor terminis numeri totius fundamentum continentibus primum numeri quidam minores efficiantur, qui deinde ipsum numerum 5040 producant. Porro terminos illos quatuor esse ternarium, quaternarium, quinarium et septenarium, quorum primus et alter semet ipsi, tertius quarto multiplicati numeros novem, sedecim et triginta quinque efficiant, ex quibus invicem multiplicatis exsistat numerus 5040. Horum terminorum tres priores nominatim indicari verbis ὧν (sc. ὅρων) ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγείς; radi-

cem enim sesquitertiam duo numeros minimos, quorum ea sit ratio, appellari, et additum τρὶς αὐξηθεὶς idem, quod τρεῖς ἀποκαταστάσεις significare; quartum vero ex duabus harmoniis, quas tres priores exhibere dicantur, colligi. Harmonias enim hoc loco esse numerorum cognationes (Zahlenverwandtschaften) qualem inter ternarium, quaternarium et quinarium intercedere triangulum illud rectangulum doceat, cuius latera minora alterum ternario, alterum quaternario paria sint. Quinario autem proxime iunctum cognatione esse septenarium, quippe cuius quadratum pene duplum sit quadrati illius. Ac priorem quidem harmoniam cerni in eodem illo triangulo, et verba τὴν μὲν ἴσην ἰσάκις ἑκατὸν τοσαυτάκις ad numerum ternarium, quaternarium et quinarium relata nihil aliud significare, nisi duorum priorum quadrata exaequare quadratum postremi; servata enim proportione et mutato tantum numerorum ambitu centies centena esse tria milia sexcenta et sex milia quadringenta, sive quadrata senarii et octonarii paria esse quadrato denarii. (Denn nur mit verändertem Maaßstab ist hundert hundertmal oder $10000 = 3600 + 6400$ d. h. $6^2 + 8^2 = 10^2$.) Posteriorem vero harmoniam spectare ad quadratum: τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν, τῇ προμήκει δέ, *aequilateram quidem, sed forma oblonga indutam*, (zwar eine gleichseitige aber zum oblongen gebildet) quibus verbis numeri rationem lateris et diametri in quadrato obtinentem indicantes, quinarius et septenarius, ad rectangulum oblongum seu numerum 35 producendum adhiberi iubeantur ita, quemadmodum verbis sequentibus accuratius demonstratum sit. Sed ea corrupta atque sic emendanda esse: ἑκατὸν μὲν ἀριθμὸν ἀπὸ

διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένων ἑνὸς ἑκάστων· ἀῤῥήτων δὲ δυεῖν· ἑκάστων (seu *τῶν*) *δὲ κύβων τριάδος*, sensum autem hunc continere: numerus enim centenarius e quadratis diametri effabilis quinarii prodit ita, ut singulis diametris unum, e diametris ineffabilibus ita, ut duo, in cubo autem, ut tria desint. (Hundert nemlich ist die Zahl aus den Quadraten der aussprechbaren Diagonalen der Fünfen, so daß jeder Diagonale eins fehlt; den unaussprechbaren (Diagonalen) aber so daß zwei fehlen; diesen (nemlich unaussprechbaren Diagonalen) am Würfel, so daß drei fehlen.) Scilicet diametrum effabilem quinarii esse septenarium, cuius e quadratis si centenarius componatur, unicuique rationaliter monadem deesse, irrationali autem quadrato (98 = 2. 49) deesse duo, denique ad cubum ascensione facta quadratum diametri cubi effici = 98 + 49 = 147, cui numero ad plenum eius diametri quadratum (150) tria desint. Ac totidem proximo a 147 effabili quadrato, duodenarii, ad ipsa 147 deesse. Sic posteriorem harmoniam lateris esse et diametrorum in cubo: in quadrato enim latus ad diametrum fere ut quinarium ad septenarium, in cubo latus ad diametrum cubi fere ut septenarium ad duodenarium se habere, denique quinarium septenario indeque productum quadrato duodenarii multiplicatum praebere universum numerum geometricum 5040. Hanc interpretationem nemo vel mediocri linguae Graecae peritia instructus serio probaverit. Nihil dicam de verbi *δυναστεύεσθαι* declaratione, quod quum inusitatum sit, varias explicationes recipit: etiam *ἀποκαταστάσεις* invitis codicibus admittam et quamquam de orbibus tantum coelestibus post magnum temporis spatium ad pristinum

locum revolutis dictas esse constat, vel repetitiones multiplicationis vel productos iis numeros significare sinam: tamen neutra significatione adhibita tres ἀποκαταστάσεις sufficere video ei, qui ex quatuor fundamenti loco positis numeris, ternario, quaternario, quinario et septenario, universum istum producere velit. Deinde ὁμοιούντων etc. πάντα pro πάντα τὰ ὁμοιοῦντα etc. dici usus et ratio linguae vetant, neque apparet, qualia sint ista ὁμοιοῦντα etc. Nam quod numerum 5040 amicitia iungere ait quatuor primorum numerorum simplicium genera et diversissimas partitiones admittere, eorum nihil certae et exploratae adiectivorum ὅμοιος et ἀνόμοιος, ῥητὸς et προσήγορος de numeris usurpatorum significationi convenit, neque sunt isti numeri quatuor (3, 4, 5, 7,) omnes simplices, aut si quaternarium tamquam duplicatum binarium tamen inter eos referre cum Friesio volumus, primum inter simplices locum binarius, sed monas obtinet. Quae de dictione ἐπίτριτος πυθμὴν disputat, non urgebo, quia varie explicari potest, sed ut ternarium et quaternarium significet, hic uterque quinario iunctus si τρὶς αὐξηθῆναι iubetur, quis eam αὔξησιν ad septenarium quoque spectare credat, cuius nulla dum mentio aut significatio facta sit? et quis hanc ipsam αὔξησιν, quam constans usus cubum efficere docet, eandem illam triplicem ἀποκατάστασιν scilicet esse in animum inducat? Denique, ut harmoniarum rationem perobscuram et precariam omittam, quis ἰσομήκη aequilateram, quis τῇ προμήκει forma oblonga indutam seu in eam figuram translatam intelligat? quis in verbis ἑκατὸν μὲν ἀριθμόν particulam μὲν et accusativum absolutum ferat? quis κύβων *in cubo* interpretetur? Sed casuum et particularum doctrinam

omnino minus curandam hoc loco existimasse vir doctissimus videtur, quum extrema etiam sic emendari posse ostendat: ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεῖ μὲν οὖν ἑνὸς ἑκάστων, eisque verbis hanc sententiam inesse putet: wenn jemand hundert aus den Quadratzahlen der aussprechbaren Diagonalen der Fünfen zusammenzählt, so fehlt ihm bei jeder Diagonale Eins.

Venio ad Schleiermacherum. Is priori parte usque ad ἀπέφηναν statuit eundem numerum, quem ego, iisdemque de caussis significari, ceterum Platonem non duo, quemadmodum mihi visum est, sed unum numerum illum indicare neque vero extrema consulto, ut explicari non possent, obscurare voluisse. Tamen se verbo ξύμπας pendentem animi redditum demonstrat, cubumne senarii, an qui ex multiplicatione omnium quatuor terminorum exsistat, quadratum eius cubi numerum designatum existimet, et utri eorum sequentia magis respondeant, eum praeferendum censet. At haec ipsa minime ad liquidum sibi videri perducta. Harmonias fortasse non proprie intelligendas esse, neque apparere, quid ἴση ἰσάκις ἁρμονία sit. Ἰσομήκη construi posse cum τῇ προμήκει sic, ut altera harmonia priori ex quadrata oblongae redditae par longitudine habeatur. Defectum monadis ad septenarium ipsum non minus recte, quam ad eius quadratum referri. Ineffabiles diametros et ipsas quinarii dictas videri, sed ea ratione, quamquam verbis convenientissima, numeri integritatem tolli. An igitur effabilibus unum, ineffabilibus duo seu unum cum fractione infinita pro uno habenda detrahi haberi, et sic utrobique senarium designari? Denique obscurum relinqui, quo modo ex his

centum numeris totidemque cubis ternarii harmonia posterior efficienda sit. Horum ego ea, quae mecum sentit vir doctissimus, numerum a Platone significatum esse 216, et dativum τῇ προμήκει, si ita scripserit, ab ἰσομήκη pendere, quum etiam nunc pro veris habeam, non magis possum non probare, quam quod harmoniarum interpretationem meam improbat, cuius partem priorem ne mihi quidem satisfacere iam tum ostendi. Sed posterioris explicandae rationem, qua senarium numerum duobus modis et altero quidem veritati repugnante designatum esse suspicatur, vereor ut quisquam probabiliorem iudicet. Quod unum sit, non duo numeros Platonem significare debuisse, universum quidem totius loci consilium et prima verba haud dubie de uno quodam cogitari iubent, qui generis humani fertilitatem et sterilitatem regens eius periodum sic, ut divini perfectus et aliarum rerum terrestrium alius determinet, neque verbis ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν etc. usque ad κύβων τριάδος nihil, nisi accessionem et quasi corollarium definitionis praegressae contineri negaverim; sed quod deinde et statim post maiores illos harmoniarum numeros ξύμπας οὗτος et γεωμετρικὸς dicitur, id novum aliquem eumque multiplicatione omnium antecedentium efficiendum indicare videtur, quem ego, quia prior verbis ἐν ᾧ πρώτῳ minimus sui generis dictus eoque certissime descriptus esset, a priore diversum, et quoniam item ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων κύριος appellaretur, non minus priore fatalem atque plurium periodorum, quarum quaeque per illum finita non necessario mutationem in peius afferret, numerum esse putabam. Nec secum ipse satis consentit Schleiermacherus, quum eo-

dem illo ξύμπας adductum se dicit, ut dubitet, numerum 216, an eius quadratum malit significatum putare. Quae dubitatio iniusta esset, nisi Plato de duobus numeris verba facere videretur. Neque enim propterea, quod harmonias nondum satis explicatas habebat, de priori numero ambigere, aut ξύμπας et γεωμετρικὸς quid significaret, in dubitationem vocare poterat. Itaque hoc pro certo posuerim, Platonem verba extrema ita instituisse, ut qui de alio quodam numero cogitaret: id vero non temere eum, sed caute et simul ἐρεσχηλοῦντα, quemadmodum in commentatione docui, fecisse et tamen numerum periodicum nihilo minus certo describere voluisse et descripsisse puto.

Novissimus huius loci interpres Branisius non solum duo, sed aliquot numeros a Platone designatos statuit, unum humanae naturae convenientem, qui quasi imago humani generis naturam eius atque indolem typice exprimat, alios periodicos, a quibus fertilitatis humanae ac sterilitatis periodi contineantur, ex quibusdam primi illius mutationibus seu revolutionibus oriundos. Primum illum verbis ἐν ᾧ πρώτῳ usque ad ἀπέφηναν declaratum duodenarium esse, quippe quem primum multiplicationes simplicium compositorumque numerorum trifariam progignant, et cuius partes seu factores similantes et dissimilantes atque augentes et deminuentes sic iungi possint, ut quatuor terminos proportionis geometricae exhibeant. Periodicorum autem descriptionem incipientem verbis ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν etc. usque ad αὐξηθεὶς, quae sexagenarium solida multiplicatione a tribus factoribus, ternario, quaternario et quinario, producendum denotent, continuari et absolvi sequente harmoniarum dua-

rum significatione, quarum prior quadrato, posterior cubo constet sexagenarii. Harmoniam enim esse numerum aliquos certo modo inter se concinentes numeros continentem et quadratum sexagenarii constare centum quadratis senarii, cubum vero, si pro oblongo accipiatur, duo habere latera, quorum longius (18000) centum numeris 153, oriundis illis a quadrato septenarii et a duobus ineffabilium diametrorum quaternarii et senarii quadratis (153 = 49 + 32 + 72) et centum cubis ternarii constet, brevius autem per se clarum ideoque a Platone non nominatum ipse numerus sit duodenarius. (12. 18000 = 216000) In his primum offensioni est quod dictionem *ἀνθρωπείῳ δὲ* non e proximo petendis verbis *περίοδός ἐστι ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει*, sed nescio unde advocandis *ἀριθμός ἐστι* supplere eoque numero indolem generis humani, de qua nusquam sermo fuit, adumbratam credere iubemur. Quod autem plures numeros etiam necessarios dicit, quia fieri nequeat, ut unus, vel ut ipsius vocabulo utar, singulus numerus melioris itidemque deterioris generationis (*ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων*) vim exprimat, non reputavit *κύριον εἶναι* non significare vim exprimere, sed vi vel potestate et auctoritate praeditum esse, neque quicquam obstare, quominus, quod Pharaonem olim expertum scimus, idem numerus fertilitatis et sterilitatis periodum definiat, particulas autem *τε καὶ* plane ut Latinorum *vel—vel* utriusvis rei efficiendae parem vim et auctoritatem illi uni numero vel potius periodo eo comprehensae tribuere. Quae si reputasset, fortasse non eo licentiae progressus esset, ut verba *ξύμπας οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικὸς* collectiva significatione de universa ista numerorum

planorum ac solidorum serie intelligenda diceret, quam significationem dum locis quibusdam Theaeteti et Phaedonis asserere contendit, quibus ὁ ἀριθμὸς πᾶς, ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας, ὁ ἕτερος στίχος τοῦ ἀριθμοῦ dicitur, pronominis οὗτος vim prorsus neglexit vel ignoravit. Non minus offensionis illud habet, quod αὐξήσεις δυναμένας τε καὶ δυναστευομένας multiplicationes eas dicit, quae a numeris simplicibus compositisque fiant. Veteres arithmeticos ait simplices numeros γραμμικούς, lineares, vocasse, lineas autem respectu planorum, quae ab eis produci possint, δυναμένας dici licuisse, itaque omnes simplices numeros δυναμένους potuisse nuncupari. Id vero non efficit omnes δυναμένους simplices esse, aut si qui δυνάμενος appelletur, eundem simplicem esse significari, nisi forte, quia omnes homines mortales et omnes philosophi homines sunt, philosophus idem, quod mortalis, et quivis mortalis philosophus est. Profecto validioribus argumentis uti debebat qui persuadere vellet Platonem αὐξήσεις δυναμένας istas dixisse et a verbi δύνασθαι certa in mathesi et constante significatione recessisse, cuius eo magis eum tenacem esse conveniebat, quo minus usitatum nec nisi ex opposito intelligendum alterum verbum esset, quo αὐξήσεις diversi generis designaret δυναστευομένας eas appellans. Sed faciles simus: δυνάμεναι αὐξήσεις simplicibus, δυναστευόμεναι compositis factae numeris multiplicationes sunto: num duodenarius primus ab istis productus erit, quemadmodum Branisius vult, non octonarius? Octonarium ipse dicit primum quaerenti sese offerre, quippe cuius factores, 1, 2, 4, primos numeros simplices primumque compositum

praestent, sed reiiciendum esse propter pluralem δυναστευόμεναι, qui innuere videatur numerum descriptum plus uno composito continere. Nonne videbat quartum factorem, 8, eodem iure, quo 1, adnumerandum, qui alterum compositum praestaret? praesertim quum paullo post duodenarium cum monade inter factores duodenarii relaturus esset. Non igitur hanc ob caussam, quam ostendit, reiiciendus ei erat octonarius, sed quod tres distantias, quales quidem ipse sibi finxisset, non praebere videretur. Istas vero distantias considerantes novam offensionem accipere oportet. Persuasum sibi esse dicit accusativum τρεῖς ἀποστάσεις a verbo ἀπέφηναν pendere neque ad λαβοῦσαι referendum esse, quia, si Plato dixisset numeros quosdam tria intervalla quatuorque terminos accipere, sine dubio pleonastice locutus esset. Per se enim patere intra quatuor terminos tria intervalla contineri, nullamque id proprietatem certorum quorundam numerorum exprimere. Talibus argumentis non erat quod persuaderi sibi de pervertenda constructione naturali pateretur. Neque enim hoc proprium illorum numerorum haberi vult Plato, quod tria intervalla et quatuor terminos accipiant, sed quod acceptis utrisque omnia effabilia et communi nomine appellanda praestent; neque simpliciter terminos quatuor accipere eos ponit, sed ὁμοιούντων etc. quae indicari sine nomine ὅρων non poterant. Itaque primum numeros illos, 8 et 27, uno intervallo separatos tria pro uno accipere iubet, deinde, ne obscurum sit, quo modo hoc fieri velit, terminos intervallorum demonstrat. Simul intervalla quoque, id quod a me praetermissum Schleiermacherus observavit, pariter ac terminos ῥητὰ καὶ προσήγορα πρὸς ἄλληλα fieri significa-

tur. Sic ne umbra quidem pleonasmi relinquitur. Sed videamus, qua ratione Branisius multiplicationes suas tres distantias *manifestare* statuat. Inter duos quoscunque numeros diversos distantiam intercedere monet; de binis igitur numeri alicuius factoribus, qui invicem multiplicati eum producant, dici posse distantiam eos manifestare; ergo omnes numeri cuiusdam factores datos tot distantias manifestare, quoties numerum, cuius sint factores, producant. Iam αὐξήσεις illas multiplicationes esse, quibus certus numerus e factoribus ipsius producatur; si igitur eae tres distantias manifestare dicantur, nihil nisi id innui, numerum illum ex ipsis trifariam progigni. Haec eodem vitio laborant, quo illa, quibus δυναμένας αὐξήσεις simplicibus numeris factas esse multiplicationes probatum ibat: ex eo, quod multiplicaturus, dum factores intuetur, ad differentiam eorum animum convertere et intervallum, si quod intercedit, observare potest, colligit, quoties quis intervallum observare posse dicatur, toties eum multiplicare dici, quasi id ipsum sit multiplicare, intervallum observare, ac non potius multiplicatio tantisper cesset atque eius in locum subtractio et comparatio succedat, et numeri illi, qui ad multiplicationem factores sunt, simul atque inter se comparentur, factores esse desinant. Quid, quod ipse vitium sensisse videtur, quum vulgatam lectionem ἀποκαταστάσεις magis sibi arridere demonstret, hac tamen caussa allata, quod non credibile sit librarium quemdam pro ἀποστάσεις, verbo usitato et primo aspectu clariori, ἀποκαταστάσεις, longe rarius idemque obscurius vocabulum, scripsisse, contra difficilius intellectu ἀποκαταστάσεις in planius ἀποστάσεις mutasse

multo probabilius sit. Ἀποκατάστασιν cuiuslibet rei motae recursionem ad unum idemque punctum significare. Multiplicationes igitur tres ἀποκαταστάσεις exhibentes tales esse, quae ternis vicibus ad eundem numerum productum recurrant. Id vero exemplis probandum erat. Quae quum aliter, quam quemadmodum supra de Friesii commentis disputans ostendi, ἀποκατάστασιν dictam esse non doceant, inepto ad rem pusillam et multis numeris communem nomine abstinuisse Platonem codicibus optimis plurimisque non credere temerarii est. Neque incognitum adeo erat vocabulum ἀποκατάστασις, etiam in sacris litteris obvium, ut sciolis augusta quaedam et ampla aucupantibus in mentem venire non posset. Sequitur terminorum declaratio superioribus similis, hoc est, offensionis plena. Ὅροι, inquit, sunt numeri rationem quandam terminantes (nobis Glieder); αὐξήσεις igitur ὅρους λαβοῦσαι multiplicationes sunt numeros producentes tales, qui termini sint rationum quarundam. Ergo dicit Plato, numeros 1, 2, 3, 4, 6 (per αὐξήσεις δυναμένας καὶ δυναστευομένας indicatos) ita inter se multiplicari posse, ut producantur quatuor rationum quarundam termini. Indoles autem multiplicationum, quibus hunc ad finem opus est, verbis designatur ὁμοιούντων καὶ ἀνομοιούντων καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων. Hic si forte quis miratur ὅρους λαβούσας multiplicationes dici quae terminos producant, quum λαβεῖν non producere significet, sed accipere, genitivos ὁμοιούντων etc. ita intelligendos sciat, ut numeros indicent, a quibus terminos accepturae sint αὐξήσεις, eos autem numeros non alios esse, nisi per αὐξήσεις indicatos, has igitur terminos a semet ipsis acci-

pere, hoc est, eos producere dici. De reliquis vero sic habeat, terminos ipsos esse numeros 3, 6, 12, 24, acceptos illos seu productos primum a similantibus, 3 ab 1. 3, 12 a 2. 6, 6 a 2. 3, 24 a 4. 6, tum a dissimilantibus, 3 ab 1. 3, 6 a 2. 3, 12 a 2. 6, 24 a 4. 6, tertio ab augentibus, hoc est, qui duodenario maius quid producant, 24 a 4. 6, denique a deminuentibus seu minus duodenario producentibus, 3 ab 1. 3 et 6 a 2. 3, duodenarium autem ipsum in serie illorum quatuor terminorum propterea inesse debere, quod, quum quasi mensura sit, qua adhibita numeri tum αὔξοντες tum φθίνοντες nuncupentur, eundem etiam exemplar esse conveniat, cuius ratione numeri tum ὁμοιοῦντες tum ἀνομοιοῦντες dicantur. Quorum verborum extrema, quum non appareat, qua alia, nisi mutua ipsorum ratione et invicem comparati 6 et 24 a similantibus, 3 et 6 a dissimilantibus producti appellari queant, et quid huic eorum rationi significandae duodenarii accessio inserviat, eo consilio adiecta videntur, ut dubitantibus, quo modo in numero duodenario (ἐν ᾧ πρώτῳ) numeri 1, 2, 3, 4, 6 quatuor terminos, quorum tertius ipse duodenarius sit, accipere seu producere possint, scrupulum eximant, quo liberati sperandum est fore, ut iidem quarti termini caussam magis etiam absconditam aliquando e tenebris eruant. Post haec ad alteram loci partem se convertit Branisius, cuius interpretatio ei melius cessit. Quamquam enim ne hic quidem pugnantia ponere, incerta pro certis venditare, linguae usum susque deque habere dubitavit, denique numerorum, quos profert, nullum veritatis aut probabilitatis notis instruxit, tamen duabus in rebus recta via ingressus monstravit, qua parte adhuc

obscuris lux clarior affundi posset. Harmoniam enim priorem ἴσην ἰσάκις, ἑκατὸν τοσαυτάκις a Platone dictam numero aliquo quadrato centies multiplicato constare, posterioris vero descriptionem centum numeris a diametris profectis centum ternarii cubos addere statuit, quod utrumque verum puto. Neque ego, si αὐξήσεις numeri 1, 2, 3, 4, 6 essent, et duodenarium scriptor in antecedentibus tamquam planum rectangulum designavisset, pronomen ὧν ad illos quinque numeros referentem et quaternarium cum ternario ἐπίτριτον πυθμένα rectanguli illius dictum censentem improbarem. Sed de numeris illis et de duodenario omnino cogitandum non esse vidimus. Atque ipse sibi repugnat aperte, dum ἐπιτρίτου πυθμένος declarationem suam eo, quod duodenarius planus et rectangulus sit, firmans nihilo minus duodenarium hic non ut planum, sed ut lineam considerari et numeris 3, 4 et 5 partes lineae duodenariae tamquam eius numeri proprietatem quandam denotari perhibet. Verbum enim συζυγεὶς nec multiplicationem nec additionem, sed id tantummodo significare ait, numeros 3 et 4 cum quinario una serie componendos esse, eamque compositionem sic facit, ut linea duodenaria prodeat, cuius tamen partes duas paullo ante ut latera plani rectanguli, mox omnes tres ut latera solidi considerari iubet. Nempe verbis τρὶς αὐξηθεὶς non cubicam, quam linguae usus requirit, sed omnino solidam multiplicationem tribus quibusvis factoribus conficiendam indicari statuit, cuius opinionis firmandae caussa locum L. VIIII. p. 587. D. commemorans τρίτην αὔξην ibi nullam, nisi cubicam esse posse non animadvertit. Quae igitur de verbis ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς

et τρὶς αὐξηθεὶς disputat, ut sexagenarium ex iis efficiat, omnia vel inter se vel cum linguae usu pugnant et fundamento prorsus destituta sunt. De nominis harmoniae significatione quae dicit Friesio aliisque suffragans, velim equidem vera sint, ne numeris, quibus utraque contineri dicitur, probabili verborum interpretatione inventis propterea, quod harmoniam musicam nullam ostendere videantur, diffidere cogamur. Sed neque argumentis definitionem suam probavit neque illud moratus est, quod, quum quadratum et cubum quivis numerus producere possit, nec sexagenarii nec alius cuiuspiam proprium dici poterat tales harmonias duas producere. Ad ipsas harmonias quod attinet, priorem iam supra ostendi recta mihi via ab eo declaratam videri, et verba ἴσην ἰσάκις, ἑκατὸν τοσαυτάκις posse quadratum sexagenarii significare; qui si in proximis indicatus esset et harmoniam nihil aliud, nisi quadratum esse constaret, omnino probabilem interpretationem dicerem. Etiam posterioris explicationi partim assensus sum, sed quod solum ἰσομήκη statuit ad cubi significationem sufficere, non magis probare potui, quam quod ad τῇ προμήκει supplendum censet πλευρᾷ, aut quod centum priores numeros ex undequinquagenariis et ex ineffabilium quaternarii et senarii diametrorum quadratis componit. Numeros ἰσομήκεις a veteribus dici ait quos nostrates potentias eiusdem radicis dicant. Itaque secundam harmoniam aeque ac primam sexagenarii potentiam et, quia numerus sit geometricus ac proinde tertiam potentiam non excedat, eius cubum esse doceri. Neutrum verum. Ἰσομήκεις sunt omnes, qui alterutrum latus commune habent. Id non tantum in eiusdem potentias radicis

cadit, sed centenarius, ut hoc utar, vicenario, tricenario et ceteris a denario productis non minus ἰσομήκης est, quam millenario. Itaque si cui numero quadrato ἰσομήκης alter dicitur, potest is quidem eiusdem radicis potentia haberi, sed nisi aliunde accesserit alterius lateris indicium, pro certo haberi non potest. Neque ex nostra geometriam finiendi ratione de Platonis geometrico numero pronuntiandum et ultra tertiam positas potentias eo significari potuisse negandum est, praesertim quum tertiam quoque Plato ipse L. VII. p. 528. B. disciplinae a geometria diversae tractandam attribuat. Ellipsis autem nominis πλευρὰ et omnino inusitata et hoc loco ob ambiguitatem aliena est. Denique quum effabilis quinarii diameter septenarius sit, eius quadratus fieri non potest ut monade detracta nihilo minus undequinquagenarius maneat, quod quidem et ipse olim statui et Branisius tuetur, verba δεομένων ἑνὸς ἑκάστων ideo addita putans, quo disertius non diametri, sed quadrata earum intelligenda docerentur. At ea ratione ἀῤῥήτων dicendum erat, non ῥητῶν. Ineffabiles vero non solum quaternarii et senarii, sed etiam monadis et binarii, quamquam horum effabiles quoque, ut quinarii, diametros esse constat. Vt igitur duas ineffabiles ad duos ex istis duodenarii factoribus, 1, 2, 3, 4, 6, referendas concedamus, quod, quia de istis numeris Plato omnino non cogitavit, concedi nequit, tamen nulla caussa est, cur ad quaternarium et senarium potissimum referri debeant.

Nunc, quoniam de aliorum opinionibus satis dixisse videmur, superest, ut nostram proponamus. Ac de priori parte eadem sentimus, quae antea, idque eo magis, quo

gravior nobis assensor contigit Schleiermacherus, quoque a probabili longius dissentientes Friesius et Branisius aberrarunt. Iidem sesquitertiae radicis declarationem in commentatione priore exhibitam tenemus quum aliis de caussis ibidem demonstratis, tum quod singulari Platonem, si duos voluisset numeros significare, usurum non fuisse verisimile est. Sed συζυγίαν quaternarii et quinarii iam non addendo, ut antea, sed multiplicando efficiendam putamus, quo sensu Iamblichus in verbis commentationis posterioris initio positis τετραγώνων ἀλλήλοις μιγέντων item quadratos gigni dicit. Vicenarium igitur pro novenario ponentes, qui ter auctus, hoc est, quadratus primum, deinde cubus factus, duas harmonias praebeat, harmonias ipsas, quas olim adhibito numero fatali monstrasse nobis videbamur, nunc musicis investigandas tradimus, si forte ex descriptione vicenarii eiusque quadrati et cubi colligere eas potuerint. Nostrum enim non est canonem secare, sed Platonis verba interpretari. Is igitur priorem ἴσην ἰσάκις, ἑκατὸν τοσαυτάκις dicens numerum quadratum aliquem sumi eoque centenarium multiplicari iubet. Iam deficientibus quadrati illius indiciis primum de primo cogitandum, quem ob id ipsum, quod ceteros antecedit, potius, quam alios, scribentis animo obversatum probabile est. Sed monas, quae primum inter quadratos locum tenet, multiplicandi vi caret. Quare ne frustra centenarium multiplicare iubeamur, secundum a monade seu primum inter multiplicantes sumamus, quaternarium, quo multiplicatus centenarius quadringenarium producit, vicenarii quadratum. Atque hoc priorem harmoniam contineri statuimus. Alterius in descriptione verba prima, etsi

secundum vulgatam lectionem commode explicari poterant, ita ut haec harmonia aequale priori, sed ex quadrato in formam oblongi traductae, latus alterum habere et sic cubus eiusdem, cuius illa quadratum, radicis esse indicaretur, tamen ob codicum auctoritatem mutanda et accusativo *προμήκη* pro dativo recepto sic scribenda videntur: *τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν τῇ, προμήκη δέ*, qua lectione et vocabulorum per particulas *μὲν* et *δὲ* oppositorum ratio in concordiam redigitur, et offensio, qua articulus dativo *προμήκει* additus non prorsus carebat, tollitur, sensus vero aeque commodus et pene idem efficitur, quandoquidem cubus, qui quadrati latus retinet, ipse oblongi formam accipit, cubum autem significari verbis *τρὶς αὐξηθεὶς* demonstratum est. Qui sequuntur centum numeri a diametris, iis unam huius harmoniae partem, alteram centum ternarii cubis constare, et utrosque additione, non multiplicatione coniungendos esse interpreter. *Ἀριθμοὺς ἀπὸ διαμέτρων* etc. eos intelligo, qui a diametris etc. prodeant, hoc est, quorum singulis singulae quinarii diametri effabiles et binae diametri ineffabiles radicum instar subsint, ita ut eorum unusquisque uno diametri effabilis quinarii quadrato, sed monade subtracta, et duarum ineffabilium diametrorum quadratis constet. Iam quum diameter effabilis quinarii septenarius sit, cuius quadratus undequinquagenarius est, unumquemque centum illorum numerorum, quippe cui monas ad quadratum deesse dicatur, duodequinquagenarium esse consequitur. Sed quia centum illi numeri non solum a diametris effabilibus quinarii, sed etiam a duabus ineffabilibus prodire dicuntur, quadrata duarum diametrorum ineffabilium ad duodequinquagenarium

addenda sunt. Quae diametri quum neque quinarii esse possint, quippe qui unam, non duas ineffabiles diametros habeat, neque alia ratione a scriptore indicatae sint, eadem via, qua in priore harmonia indaganda quadratum illic significatum quaesivimus, hic quoque ingredi et ex omnibus diametris ineffabilibus duas primas eligere debemus. Atqui prima omnium monadis est, radix binarii. Huius igitur quadratum, hoc est, binarium, primum addamus. Pro secunda ternarii radicem ponimus, quae quamquam numerum, cuius diameter sit, effabilem non habet, nihilo tamen minus diameter est, quam binarii radix. Quemadmodum enim radices ineffabiles laterum vicem subeuntes definitam quantitatem accipiunt, haud secus numerus ille ineffabilis, cui ternarii radicem diametrum tribuimus, lateris vicem subit et tamquam latus quadrati, quod dimidium ternarii est, certa quantitate gaudet et certum quadratum producit, cuius diametrum quoque certam esse necesse est. Huius igitur quadratum seu ipsum ternarium una cum binario ad duodequinquagenarium addamus. Sic eum numerum efficimus, qui centies sumptus et centum ternarii cubis additis auctus octiesmillenarium, cubum vicenarii, praebet. Atque hanc alteram harmoniam esse puto.

Alter locus argumento non ita dissimilis dubitationibusque et ipse nonnullis obnoxius est L. VIIII. p. 587. C. — 588. A. ubi Socrates, postquam viri iusti seu philosophi eiusdemque regis vitam non solum optimam, sed etiam iucundissimam esse atque eius voluptatem quoque longe voluptati iniusti sive tyranni antecellere tribus argumentis demonstravit, differentiam voluptatis utriusque ad calculos revocat

et modi, quo altera alteram superet, numerum definit. Hic quum de ipso numero dubitari nequeat, quin septingentorum undetriginta sit, nam et codices in eo consentiunt et reliqua omnia eodem ducunt et quae in margine Vind. B. posita est coniectura, sive ea sexcentorum sive undetriginta et sexcentorum numerum reponi iubeat, certe falsa est, tamen de consilio Platonis, quid spectaverit, ut sola conscientia comprehensam et uniuscuiusque sensu metiendam rem numero definiret, tum de convenientia, quam septingentis undetriginta esse cum vita diebus et noctibus et mensibus et annis constanti praedicat, denique de trium, quos statuit, graduum ratione ambigi potest. Iam quod ad primum attinet, Schleiermacherus in annot. p. 605. numeris Platonem ideo uti debuisse opinatur, quod ipse nullius rei mensura numeroque carentis veram scientiam esse statuerit. (*Das Unternehmen dieses auf Rechnung zu bringen, mag Platon selbst rechtfertigen; er war gebunden durch den Saz — und hat ihm möglichst durchgeholfen — dass in allem nur soviel wahre Wissenschaft sei, als Maass und Zahl darin ist.*) Sed idem Plato voluptatem tyranni ab scientia longe remotam esse statuit, alias vero res cum scientia haud dubie coniunctas, velut iustitiae et reliquarum virtutum naturam, tamen sine numerorum ope quum alibi tum in Civitate explicavit. Non magis mere ludibundus, quemadmodum Stallbaumius autumat, arithmeticam rationem adhibuisse et ioco intempestivo rem seriam inquinasse existimandus est. Potius crediderim virum in mathesi diu multumque versatum similitudine quadam rerum ductum in hanc se viam contulisse, ut differentiae inter regem et tyrannum magnitudinem quam

maxime insignem redderet, ipse a vulgo tyrannos felices praedicante quam longissime recederet eaque, quae super his disputata essent, in animis et memoria hominum quam altissime imprimeret. Praeterea virtutem reconditam septingentorum undetriginta numeri non in vulgus efferre, sed doctis et familiaribus significare hoc dato commodissimo loco voluisse et propterea illum potius, quam alium, qui ex tripli triplo exsisteret, elegisse videtur. Ille enim is est, qui et annum et mensem et diem et noctem sic metitur, ut temporis partitio proxime ad eam, qua hodie utimur, accedens inde proficiscatur, cuius partitionis veritas simul clarissima in luce collocata apparet. Itaque hoc numero posito si quaeratur, quanto felicius tyranno vivat rex, responderi potest tantundem huic singulis minutis, quas dicimus, voluptatis suppetere, quantum illi totis diebus, singulisque vel horis vel diebus noctibusve perceptam ab hoc voluptatem aequare illius menstruam vel annuam. Atque hanc ego convenientiam numeri et vitae dictam a Platone suspicor, quam Schleiermacherus non alio spectare ratus, nisi eo, quod septingentorum undetriginta dimidium sit trecentorum sexaginta quinque numerus, inanem hunc lusum dicere coactus est propterea, quod qui inter regem et tyrannum interpositi sint virorum vitae eadem mensura quum contineantur, tamen aeque convenientem numerum non habeant, (*Wenn aber Sokrates hernach rühmt, dass er für diesmal eine gar angemessene Zahl herausgebracht: so hat er wohl bei seinem Winke auf die Zeiten schwerlich etwas anderes im Sinne, als dass 729 das doppelte ist von 365, denn ein fehlendes ward bekanntlich bei den Griechen in solchen Fällen nicht*

gerechnet. Auch dieses kann uns nur als eine bedeutungslose Spielerei erscheinen, da die zwischen beide gestellten Männer mit ihrem Leben doch auch unter demselben Zeitmaasse stehen, eine ebenso angemessene Zahl aber nicht erhalten würden.) cuius censurae partem priorem Stallbaumius sine iudicio repetiit. De tertio eorum, quae in dubitationem vocari h. l. posse ostendi, ita sentio. Quum quaesitum esset, quanto infelicius rege viveret tyrannus, h. e. quanto magis ipsius voluptas a vera distaret, quam regia, quae minimo distare dicta erat, primum distantia ἀριθμῷ, *numero*, seu secundum longitudinem (numerus enim omnis quatenus monadibus constat, lineae instar habendus) definitur ita, ut quoties regis distantia pro mensura sumpta in tyrannica insit, significetur. Sed quia voluptates quinque virorum non pari modo a vera absunt, quum duo extremi ne adulterinarum quidem ullius compotes sint, progressionis, quae ad tertium usque facta fuerat, modulo aucto distantia voluptatis quartae a tertia aequalis esse ponitur distantiae tertiae a prima, et tyrannicae voluptatis distantia novies tanta fit, quam quanta regiae. Hic quoque immerito Schleiermacherus et quia sensum verborum τῶν νόθων εἰς τὸ ἐπέκεινα ὑπερβὰς non perspexerat, scriptorem reprehendit his verbis: — *da ja gefragt wird, wie weit der Tyrann von dem Könige abstehe, so sollte billig der Abstand gemessen werden; es werden aber die Stellen gezählt. Statt also zu sagen, vom König bis zum Timokraten ist eine Länge, und vom Timokraten bis zum Oligarch wieder eine, so dass der Oligarch vom Könige um Zwei absteht, wird gesagt, der König ist der erste, der*

Timokrat der zweite und der Oligarch der dritte. Ja auch so wird nicht etwa weiter gezählt, dass dann der Demokrat der vierte wäre und der Tyrann der fünfte; sondern beim Oligarchen wird abgesetzt, und auf den Grund, dass zwischen Oligarch und Tyrann nur Einer ist, wie zwischen König und Oligarch nur einer war, wird nun gesagt, der Oligarch verhalte sich zum Tyrannen wie der König zum Oligarchen; wonach also der Tyrann Neune wird, wie der Oligarch drei war, was doch offenbar keine Rechnung oder Zählung mehr ist, da sie 1 zu 5 in 1 zu 9 verwandelt. Iam vero longitudinis ratione demonstrata, quum voluptas tyrannica non vere voluptas, sed voluptatis simulacrum, simulacri autem non solum longitudo, sed etiam latitudo sit, via, quam semel ingressus est, pergens Socrates hac quoque ratione ipsius et regiae differentiam breviter significat verbis ἐπίπεδον ἄρ᾽, ὡς ἔοικε, τὸ εἴδωλον κατὰ τὸν τοῦ μήκους ἀριθμὸν ἡδονῆς τυραννικῆς ἂν εἴη, quorum sensus hic videtur: si quis simulacrum voluptatis tyrannicae planum ponat, ei longitudinis numero iam indicato utendum et secundum eum plani magnitudinem definiendam esse. Nam quod verba seorsum spectata significare possunt, voluptatis tyrannicae simulacrum secundum longitudinis numerum ipsi voluptati convenientem planum esse, quemadmodum scholiastes intellexisse ea videtur, ideo probari nequit, quod utrum planus an non planus esset ille longitudinis numerus, demonstrare nihil attinebat, id vero, quod longum est, si forte longitudinis numerum planum habet, minime ipsum planum fit, nisi numerus ille longitudinis altero, qui latitudinis sit, multiplicetur. Itaque recte impro-

bavit hanc interpretationem Schleiermacherus, sed qua ipse usus est, (*Und das Schattenbild der tyrannischen Lust wäre also die Fläche, die zu jener Zahl als ihrer Wurzel gehört*) nexum haec inter et antecedentia obtinentem non est assecutus. Dicendum erat: *Fläche also wäre das Schattenbild der tyrannischen Lust nach Maassgabe der Längenzahl.* Nam illud vere monuit, *ἐπίπεδον* h. l. quadratum cogitandum esse, quum antea de longitudine, paullo post de tertio auctu sermo sit. Socrates vero, quia quadrato non usurus erat ad differentiam indicandam, nec magnitudinem eius enuntiat nec ipsum faciendum esse dicit, sed brevi rationis, qua et illa inveniri et ipsum fieri possit, significatione contentus hoc quasi corollario inserto statim tertium gradum proponit eiusque numerum iam perspicuum esse dicit verbis *κατὰ δὲ δύναμιν καὶ τρίτην αὔξην δῆλον δὴ ἀπόστασιν ὅσην ἀφεστηκὼς γίγνεται*, in quibus *τρίτην αὔξην* per epexegesin ad *δύναμιν* additum est. Scilicet quadratum quoque *κατὰ δύναμιν* exsistit; cuius mentio si non obiter tantum facta esset, fieri sic poterat, ut *κατὰ δύναμιν καὶ δευτέραν αὔξην* oriri ex longitudinis numero diceretur. Nunc quasi cubi demum in effectione, quippe numerum illum, quem Socrates spectabat, praebentis, potentiam suam longitudo exserat, hinc nascens differentia *κατὰ δύναμιν καὶ τρίτην αὔξην* nasci dicitur. Schleiermacherus iterum partem veri vidit et verba *καὶ τρίτην αὔξην* epexegesin facere sensit, sed *δύναμιν* radicem interpretatur ex eaque et tertio auctu, h. e. si tertium augeatur radix, differentiam appariturum dici putat, et tamen ipse fatetur non quamlibet radicem, sed irratio-

nalem tantum δύναμιν appellari Theaet. p. 148. A. nec fugere eum poterat, quae propria eius nominis significatio esset, in Politici et Euclidis locis ab Heindorfio ad Theaet. p. 147. D. citatis iam satis conspicua, illa vero, quam ipse statuit, adhibita verba κατὰ δύναμιν prorsus supervacanea fieri. Minus etiam probare rationem possum, qua haec cum superioribus iungit: *Aus der Wurzel und der dritten Potenz also wird erhellen, um welche Entfernung er absteht.* Non post δῆλον demum inferendum, sed adversativi loco inter κατὰ et δύναμιν ponendum erat δὴ, si id voluisset Socrates, quod Schleiermacherus vult, quod ipsum ne verum quidem esset, quum etiam longitudinis et superficiei commemoratio supra facta ad distantiam significandam pertineat. Itaque Germanice sic dicendum: *Nach dem Vermögen aber und der dritten Steigerung betrachtet ist wohl klar wie gross seine Entfernung wird.* Atque hinc enato in numero consistit Socrates, partim quod ultra tertiam dimensio non erat, partim ob convenientiam numeri, quam declaravimus.

Sed ne nimium nobis nostraeque sententiae tribuisse videamur, et quo aequius ac verius iudicari de hoc loco possit, scholiastae explicationem, cuius partem attigimus, integram adiicere, deinde aliorum interpretationem verbis ipsorum ut in libri VIII. numero enarrando adhibitis apponere placuit. Scholion igitur ad verba prima p. 587. D. adscriptum secundum Bekkerum hoc est: Εἰλήφθω κατὰ τὴν μονάδα αὐτὴν ὁ βασιλικὸς, κατὰ δὲ τὸν γ' ὁ ὀλιγαρχικὸς, τῆς μονάδος πολλαπλασιασθείσης ἐπ' αὐτὸν, κατὰ τὸν θ' δὲ ὁ τυραννικὸς, τοῦ γ' γεγονότος ἐφ' ἑαυτόν. τοῦ τριπλασίου

ἄρα τῆς μονάδος τοῦ γ', τουτέστι τοῦ ὀλιγαρχικοῦ τοῦ πρὸς τὸν βασιλικὸν ἀφεστῶτος τριπλάσιον, ὡσαύτως τριπλάσιον τῷ [θ'] ἀριθμῷ ἀφέστηκεν ὁ τυραννικός. ἔστι δὲ οὗτος ἐπίπεδος ἀριθμὸς κατὰ τὸ μῆκος τὸν γ' τὸ πλάτος τὸν γ' καὶ αὐτὸν ὄντα πολλαπλασιασθείς. εἴδωλον δὲ τὸν τυραννικόν φησι τοῦ βασιλικοῦ τὸ ἔσχατον. δύναμιν δὲ τὸν γ' καλεῖ, ὅτι δὴ καὶ ἡ μονὰς [κατ' αὐτὸν] καὶ αὐτὸς ὁ γ' ἐφ' ἑαυτὸν καὶ ὁ θ' κατ' αὐτὸν ἐπολλαπλασιάσθησαν, οὗ μὲν γ', οὗ δὲ θ', οὗ δὲ κζ' ποιήσαντα. τρίτην δὲ αὔξην λέγει τὴν τοῦ θ' ἐπὶ τὴν δύναμιν τὸν γ' πολλαπλασίασιν καὶ ποιήσασαν τὸν κζ', τὸ βάθος ἤγουν στερεὸν ἀριθμόν. δευτέρα γὰρ ἦν ἡ ἀπὸ τοῦ γ' ἐφ' ἑαυτὸν γενομένου καὶ ποιήσαντος τὸν θ', τὸ πλάτος ἤγουν τὸν ἐπίπεδον, ὥσπερ ἡ τῆς μονάδος ἐπὶ τὸν γ' πολλαπλασίασις πρώτη αὔξη τε ἦν καὶ τὸ μῆκος ἐποίει αὐτό. τελειωθεῖσαν δὲ πολλαπλασίασιν τὴν τοῦ κζ' ἐφ' ἑαυτὸν γινομένην· αὕτη γὰρ ποιεῖ τὸν ψκθ'. In his quae uncis inclusa vides, primum θ' a Ruhnkenio (qui scholion ipsum paullo inferius sub lemmate τριπλασίου collocavit) omissum Bekkerus incertum ex codice an de coniectura, et, si hoc, praeter necessitatem inseruit: alterum κατ' αὐτόν, quod propter sequentium verborum similitudinem facile potuit excidere, quia salvo sensu abesse non posse videbatur, nos inserendum putavimus. Post verba ἔστι δὲ οὗτος ἐπίπεδος ἀριθμὸς κατὰ τὸ μῆκος τὸν γ'. comma a Ruhnkenio et Bekkero positum sustulimus, ut scholiastes illud, quod supra significaveram, dicat, numerum hunc novenarium esse planum, quippe qui longitudine sua, ternario, latitudinem eodem ternario constantem multiplica-

tam habeat. Nam πολλαπλασιασθεὶς τὸ πλάτος κατὰ τὸ μῆκος idem est, quod τὸ πλάτος ἔχων πολλαπλασιασθὲν κατὰ τὸ μῆκος. Ceterum pro πολλαπλασίασιν et πολλαπλασίασις et ἤγουν Ruhnkenius πολλαπλασίωσιν et πολλαπλασίωσις et ἤτοι aeque probabiliter scripsit, minus bene ἢν post δευτέρα γὰρ omisit, perperam denique καὶ ποιήσοντός τὸν θ′ pro καὶ ποιήσαντος τὸν θ′ et ἐπὶ τοῦ γ′ pro ἐπὶ τὸν γ′ edi est passus. Explicationem ipsam non opus est ut refutemus.

Pluribus Barocius locum nostrum illustrare studuit, quae Commentario de numero Platonis appendicis instar adiecta, quia liber rarissimus est, desiderari noluimus. „Hactenus itaque" inquit „praesentem Platonis locum obscurissimum dilucidavimus: modò reliquum est, ut illum etiam alium eiusdem in Nono de Repub. locum ex iam declaratis omnino dependentem illustremus. Qua in re sic est mihi procedendum. Primò ponam verba graeca Platonis, eorumque fidelem nostram conversionem subscribam, quoniam à Marsilio Ficino, et ab aliis malè tralata mihi videntur. Secundò totam Platonis in hoc loco sententiam explicabo, eamque verbis ipsis applicabo. Tertiò, et ultimò Sebastiani Foxii locum hunc exponentis errores ostendam. Quoad primum igitur verba graeca Platonis haec sunt." (Ea nos, quia fideliter ad Aldinum exemplar expressa sunt, omisimus et pro iis Ficini interpretationem subiectis Grynaei mutationibus posuimus, quo facilius quid Barocio placuerit appareat. Sic igitur Ficinus: *So*[1]) *Scisne*,

1) Personarum nomina omisit Grynaeus.

quanto vivit tristior rege tyrannus? Glau. Sciam certe, si dixeris. So. Cum tres cupiditates sint, et una quidem legitima sit, adulterae[1]) *duae, adulterarum*[2]) *tyrannus suprema sortitus fastigia; dum legem fugit et rationem, servis*[3]) *quibusdam et satellitibus voluptatibus se commiscet; et quam longissimo intervallo a voluptate legitima sit seiunctus, haud facile aliter, nisi forsitan hunc in modum, exprimi potest. Glau. Quemadmodum? So. Ab homine paucorum imperii cupido tertius apparuit esse tyrannus. medius namque istorum popularis vir extitit*[4]). *Glau. Ita est. So. Cum tertio itaque voluptatis, quo ad veritatem*[5]) *simulacro post illum congreditur, si vera in superioribus diximus. Glau. Sic est dicendum. So. Quin etiam paucorum potentiae deditus tertius est a rege*[6]), *si in eodem locamus*[7]) *optimatem ac regem. Glau. Tertius utique. So. Triplo igitur numero secundum tripli rationem*[8]) *distat*[9]) *a vera voluptate tyrannus. Glau. Apparet. So. Planum itaque simulacrum secundum longitudinis numerum tyrannicae voluptatis existet*[10]). *Glau. Valde*[11]). *So. Secundum vero potentiam*[12]) *et tertium augmentum, manifestum est, quanto discrepat*[13]) *intervallo. Glau. Manifestum quidem computatori. So. Si quis converso ordine, quantum*[14]) *voluptatis veritate superat rex tyrannum, quaesiverit, peracta multiplicatione inveniet regem vitae dulcedine superare tyrannum et tyrannum vitae amaritu-*

---

1) *adulterinae ac spuriae* Gryn. 2) *adulterinarum* 3) *et servis* 4) *vir popularis erat* 5) *quod ad veritatem quidem attinet* 6) *a rege est* 7) post *regem* 8) *Tripli igitur triplum numero quidem* 9) post *tyrannus* 10) *est* 11) *Prorsus* 12) *potentiam vero* 13) *discrepet* 14) *quanto*

dine regem, gradibus viginti novem et septingentis. Glau. Mirabile nimium intervallum hoc inter iusti et iniusti viri vitam quoad voluptatem atque dolorem cumulavisti. So. Verus hic certe et conveniens vitis hominum numerus: si quidem ipsis conveniunt dies, noctes, mensesque et anni. Glau. Conveniunt quidem.) „Nostra verò eorundem fidelis tralatio sit huiusmodi. *Scisne quantò vivit tristior Rege Tyrannus? Sciam certè, si dixeris. Cum tres (ut videtur) voluptates sint, una quidem legitima, duae verò adulterinae: adulterinarum Tyrannus suprema sortitus fastigia, dum legem fugit, et rationem; servis quibusdam, et satellitibus voluptatibus se commiscet: et quàm longissimo intervallo à voluptate legitima sit seiunctus, haud facilè aliter nisi forsan hunc in modum exprimi potest. Quomodo? Ab homine Paucorum potentiae dedito tertius apparuit esse Tyrannus, medius nanque istorum vir Popularis erat. Ita est. Cum tertio itaque voluptatis simulachro, quo ad veritatem post illum simul habitat, si vera in superioribus diximus. Sic est dicendum. Quin etiam Paucorum potentiae imperans à Rege tertius est, si in eodem loco Optimatem, et Regem ponamus. Tertius utique. Tripli igitur triplum numero quidem à vera voluptate Tyrannus distat. Apparet. Planum itaque (ut videtur) simulachrum secundùm longitudinis numerum Tyrannicae voluptatis est. Prorsus. Secundum verò Potentiam, et tertium augumentum manifestum est quanto distet intervallo. Manifestum quidem Computatori. Si quis igitur ordine converso veritate voluptatis Regem à Tyranno distare dicat: quantùm distant* 729 *feliciorem ipsum vivere inveniet peracta multi-*

„*plicatione: Tyrannum verò infeliciorem eadem ipsamet distantia. Immensum intervallum discriminis duorum istorum virorum, iusti scilicet, et iniusti quoad voluptatem, atque dolorem cumulavisti. Certè verum, et convenientem vitiis numerum: si quidem ipsis conveniunt dies, et noctes, et menses, et anni. Conveniunt quidem.* Haec itaque nostra fidelis, et vera loci huius tralatio sit. Quoad secundum verò sciendum est, quòd cùm tres animi vires à Platone in libris de Rep. positae sint civitatum generibus correspondentes, scilicet addiscendi, irascendi, et concupiscendi vis: tres etiam hominum voluptates (inquit Plato) totidemque cupiditates esse necesse est, cognitionis nempe, ambitionis et lucri. Quamobrem tres sunt in universum Civitatum status: unus, qui à Platone proprio nomine Resp. dicitur; alter, quem Remp. Ambitiosam: tertius, quem Remp. Quaestuariam appellat. et homines quidem Reip. proprio nomine dictae, Philosophos: homines autem Ambitiosae, Contentiosos, sive Ambitiosos: homines verò Quaestuariae, Avaros nuncupat, à proprio scilicet fine unumquenque denominans. Horum igitur trium civitatis statuum, unumquenque rursus in duos Plato partitur: Remp. quidem in illam perfectissimam, ac veram Remp. quam Optimatum Remp. vocat, et in Regiam: Ambitiosam verò in Censu potestatum Remp. quam etiam propriè vocat Ambitiosam, et in Paucorum potentiam: Quaestuariam autem, in Popularem gubernationem, et Tyrannidem. Saepe autem duas illas species, nempe Regiam, et Optimatum in unum contrahit, ut etiam in praesenti loco fecit: et tunc quinque duntaxat erunt Reip. species. Quae cùm ita sint, volens Plato in praesenti loco ostendere maximam esse distantiam

„inter Tyrannicam vitam, et Regiam (quandoquidem alteram dulcissimam, amarissimam alteram, in praecedentibus esse docuit) hoc non aliter facilè quàm per numeros ait exprimi posse. Quod cum dixisset, mox distantiam hanc numeris planis simul, et solidis explicat. Verùm ut rectè percipiatur quomodo Plato hoc faciat disponantur sex Reip. species, quemadmodum eas maximo cum artificio videtur hic Plato disponere. ponatur igitur in primo quidem loco Regia, non quia omnium perfectissima sit (perfectissima siquidem omnium Resp. Optimatum est) sed ut extrema duo singularium hominum sint, Regis scilicet et Tyranni, inter quos Plato maximam esse distantiam ostensurus est. in primo itaque loco Regia constituatur, in secundo autem Optimatum, in tertio verò Censu potestatum, in quarto Paucorum potentia, in quinto Popularis, in sexto et ultimo Tyrannis, ut in subscripto patet exemplo.

729	1 { REGIA / OPTIMATVM }	RESPVBLICA
243	CENSV POTESTATVM }	AMBITIOSA
81	3 PAVCORUM POTENTIA }	
27	POPVLARIS }	QVAESTVARIA
9	9 TYRANNIS }	

Rebus publicis ita dispositis, earum etiam homines eodem ordine dispositi esse intelligantur. inquit igitur Plato [*cum tres voluptates sint*] ut scilicet paulo superius ipse docuit [*una quidem legitima, duae vero adulterinae*] vocat autem legitimam cognitionis voluptatem, reliquas verò duas adulterinas: quoniam illa quidem vera voluptas est, hae autem non verae voluptates sunt [*adulterinarum*] scilicet voluptatum [*Tyrannus suprema sortitus fastigia*] hoc est ul-

„tima iuxta superiorem ordinem voluptate fruens [*dum legem fugit, et rationem; servis quibusdam, et satellitibus voluptatibus se commiscet:*] hoc est dum à ratione discedit, servilibus voluptatibus deditus est, atque propterea inquit Plato [*quàm longissimo intervallo a voluptate legitima sit seiunctus, haud facilè aliter, nisi hunc in modum exprimi potest.*] Modum autem statim subiungit his verbis [*Ab homine Paucorum potentiae dedito tertius apparuit esse Tyrannus, medius nanque istorum vir Popularis erat.*] iuxta scilicet ordinem superiorem. [*Cum tertio itaque voluptatis simulachro quo ad veritatem post illum simul habitat si vera in superioribus diximus.*] id est tertium voluptatis gradum quoad veritatem Tyrannus post Popularem sortitur. dixit autem gradum, sive simulachrum voluptatis tertium quoad veritatem Tyrannum post Popularem sortiri: quoniam superius iam ostendit Regis voluptatem veram voluptatem esse, Tyranni verò adulterinam: Popularis autem iuxta superiùs digestum ordinem, tertio voluptatis gradu primus fruitur. Deinde subiungit [*quin etiam Paucorum potentiae imperans à Rege tertius est, si in eodem loco Optimatem, et Regem ponamus.*] id est si tanquam unum eos accipiamus. [*Tripli igitur triplum numero quidem à vera voluptate Tyrannus distat.*] id est tripli triplum intervallum iuxta numerum Tyrannus à vera Regis voluptate distat. Veruntamen quod sit intervallum hoc tripli triplum, sic intelligendum est. Ponatur ubi quidem Rex, unitas: ubi verò Paucorum potentiae deditus, ternarius; quoniam ipse à Rege tertius est: ubi autem Tyrannus, novenarius; quoniam Tyrannus etiam à Paucorum potentiae dedito tertius existit. Paucorum igitur potentiae deditus ad

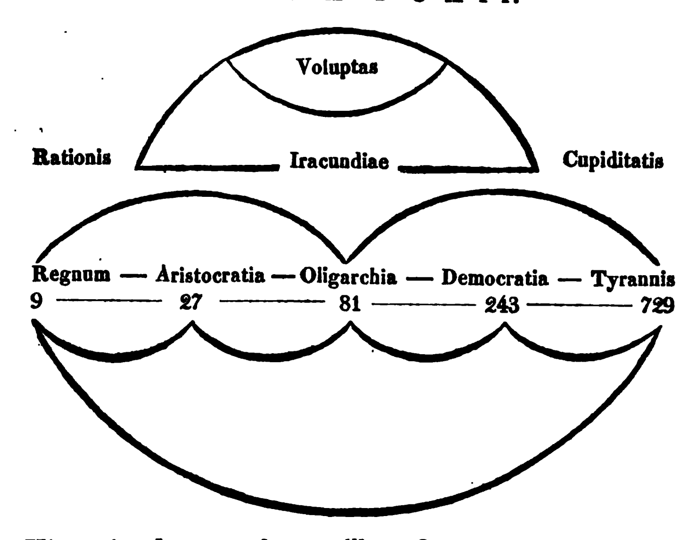
„Regem quidem Triplam, ad Tyrannum verò Subtriplam habet Rationem. Quamobrem eandem Rationem Tyrannus ad Paucorum potentiae deditum, quam ipse Paucorum potentiae deditus ad Regem habet, Triplam scilicet. per decimam ergo definitionem quinti elementorum Euclidis Ratio, quam habet Tyrannus ad Regem, est duplicata Rationis, quam habet ipsemet Tyrannus ad Paucorum potentiae deditum; hoc est Ratio Tyranni ad Regem est composita ex Ratione Tyranni ad Paucorum potentiae deditum, et ex Ratione Paucorum potentiae dediti ad Regem. Quare si multiplicentur invicem denominationes duarum iam dictarum, ex quibus ipsa componitur rationum; producetur per quintam definitionem sexti Elementorum Euclidis ipsa Ratio Tyranni ad Regem. Cùm autem illae duae Rationes Triplae sint, dubio procul si multiplicentur invicem, producent Noncuplam Rationem. Tyrannus igitur ad Regem Noncuplam habet Rationem. Noncupla verò Ratio Triplae Rationis Tripla est. triplum ergo tripli intervallum iuxta numerum Tyrannus à vera, sive Regia voluptate distat. Posthaec autem subdit Plato [*Planum itaque (ut videtur) simulachrum secundum longitudinis numerum Tyrannicae voluptatis est.*] hoc est novenarius itaque numerus Planus existens, quoniam Quadratus est, Tyrannicae voluptatis est simulachrum, et imago secundum longitudinis numerum, id est quatenus est numerus longitudinis numeri 81, cùm eius radix Quadrata sit. Deinde ait [*Secundum verò Potentiam, et tertium augumentum manifestum est quanto distet intervallo.*] hoc est secundum verò Quadratum novenarii (Potentiae nanque numerorum quemadmodum etiam linearum, sua Quadrata dicuntur)

„quippe quod est 81: et tertium augumentum, nempe numerum 729 Cubum novenarii ad tertiam usque dimensionem auctum: manifestum nobis est quanto Tyrannica voluptas à Regia, veráque voluptate distet intervallo; quòd scilicet eo distat intervallo, quo novenarius à numero 729 distat. Caeterùm ut hoc etiam rectè percipiatur, ponatur iterum in superiori exemplo, ubi quidem Tyrannis, novenarius: ubi verò Popularis, 27: ubi autem Paucorum potentia, 81: ubi verò censu potestas, 243: ubi demum Optimatum, et Regia Resp. pro una accepta, 729, qui numeri omnes erunt in Tripla Ratione continuè proportionales, sicut erant etiam tres ipsi priores, nempè unitas, ternarius, et novenarius. His etiam ita dispositis perspicuum nobis est, quòd intervallum inter Tyrannum, et Regem est maximè remotum, quantùm scilicet novenarius à 729 numero removetur. est autem numerus 81 (ut iam diximus) potentia, sive Quadratum ipsius novenarii, numerus verò 729 est tertium augumentum eiusdem novenarii, hoc est Cubus ipsius. Rectè igitur dixit Plato, quòd secundum potentiam, et tertium augumentum, scilicet novenarii manifestum est quanto Tyrannus à Rege distat intervallo. nam ab ipso quidem Paucorum potentiae dedito distat secundum potentiam, scilicet numerum 81 Quadratum, ab ipso verò Rege, secundum tertium augumentum, videlicet numerum 729 Cubum. Quod cùm ostendisset Plato, subiungit [*Si quis igitur ordine converso veritate voluptatis Regem à Tyranno distare dicat; quantùm distant 729 feliciorem ipsum vivere inveniet peracta multiplicatione: Tyrannum verò infeliciorem eadem ipsamet distantia.*] hoc est, si quis ordinem convertat, et quemadmodum prius Tyrannum Regi compa-

„rabat, eumque reperiebat distare à Rege secundum novenarii potentiam, et tertium augumentum, id est quantum novenarius à numero 729 distat; ita etiam nunc Regem Tyranno comparet: inveniet peracta multiplicatione scilicet ipsius novenarii in se ipsum, et in productum, Regem quidem vivere feliciorem Tyranno quantùm distat 729 ab ipso novenario, Tyrannum verò infeliciorem eadem ipsamet distantia. Posthaec autem subdit Plato [*Immensum intervallum discriminis duorum istorum virorum, iusti scilicet, et iniusti, quoad voluptatem, et dolorem cumulavisti.*] id est maximum quidem ò Socrates intervallum esse inter ipsius Regis, Tyrannique voluptatem, et dolorem ostendisti. Respondens autem Glauconi Socrates ait [*Certè verum, et convenientem vitis numerum:*] hoc est certè verum huius intervalli numerum ego ostendi: qui numerus convenit etiam vitis, id est qui 729 numerus ipsis rerum generabilium, et corruptibilium vitis accommodari potest. quoniam scilicet si à novenario ultima huius numeri figura detrahatur unitas, quae ante septenarium primam eiusdem figuram scribatur, formabitur ipse 1728 numerus Geometricus, quem in superioribus ostendit Plato vitas rerum generabilium, et corruptibilium significare. Deinde hoc ratione confirmat Socrates dicens [*si quidem ipsis conveniunt dies, et noctes, et menses, et anni*] hoc est, numerus iste convenit vitis rerum, quoniam ipsis rerum vitis conveniunt dies, et noctes, et menses, et anni; videlicet totus earum periodus, qui fit, mensuratúrque diebus, noctibus, mensibus, et annis: quem quidem periodum ipse 1728 numerus Geometricus significat. Hinc autem orta est deceptio eorum, qui dicunt in octavo de Rep. Platonem ap-

„pellasse numerum perfectum ipsum numerum seculorum, annorum, mensium, dierum, atque horarum; credentes scilicet quod Plato numerum perfectum ibi vocasset ipsum 1728 Geometricum numerum, cùm tamen ibi Plato loquutus sit de numero 49 determinante motum secundi mobilis, ut ibi nos ostendimus. Hinc etiam manifestum nobis est, quomodo Plato ex novenario numerum suum Geometricum produci intelligat, quod praeter propositum in octavo de Rep. exponebat Faber, ut ibi diximus. Ex hoc etiam loco Accialolus deceptus est, qui credidit annum magnum Platonis esse 729 annorum; ideóque dicit Platonicos annum magnum producere ex numero novenario, quod tamen est falsum, ut in superioribus ostendimus. Verùm hactenus hoc etiam Platonis loco dillucidato, quosdam nunc Sebastiani Foxii locum hunc exponentis errores animadvertemus, ac demum praesenti negotio finem imponemus. Volens itaque Sebastianus Foxius locum hunc declarare, sic ait. *Hic Plato comparationem Regis cum Tyranno facit in primis, tanquam ipsa inter se extrema conferens [Scis ne quantò vivit] propositis incommodis Tyrannicae cupiditatis, et commodis Regiae, regnum Tyrannidi praefert [haud facilè aliter] ut discrimen omnium Reip. formarum inter se ostendat, tum gradus earundem inter se brevi quadam ratione numerorum, quae eadem ferè est cum obscurissima illa ex octavo libro, quam nos intactam omisimus, designat. Quam ipsam nos ruditer sanè, et quasi coniecturis ducti, hoc modo constituere posse videmur.*

FIGURA FOXII.

„*Hic animadvertes plenam illam figuram, et oblongam à Platone hic significatam, in qua ordine propositi Cubici numeri unicuique Reip. formae respondentes describantur; tum eaedem omnes formae singulis animi cupiditatibus, seu voluptatibus respondeant, ut quantùm à Ratione, id est Regno caeterae distent intelligatur. Deinde per intervalla locorum tertio quoque spatio dissitorum species Reip. collocatae, ut Plato vult, Tripla sese proportione superant, ita ut Regnum à Tyrannide longissimo intervallo distet, id est* **729**, *qui numerus Triplus sit reliquorum numerorum Tripla se proportione superantium. Atqui hoc modo locum hunc explicari posse arbitror, et illum item è libro octavo, quorum utrunque nec Ficinus, nec alius quisquam Platonicorum explicuit. [Hic certè conveniens vitis hominum numerus] cur hi numeri iam propositi humanae vitae, quae temporis decursu transigitur, assignantur? an quia Cubici sunt, et Cubica soliditate mundus constat, ut in Timaeo*

„*dicitur? an quia hominis aetas ut per numeros quosdam; sic per dies, menses, et annos, tanquam mensuram temporis distinguitur?* Talis est expositio Foxii, in qua porrò quatuor commisit errores. Primò quoniam in sua figura posuit Aristocratiam, hoc est Optimatum Remp. in secundo loco, ubi nos de mente Platonis Remp. Censu potestatum, sive Ambitiosam propriè dictam posuimus, quod quidem apertissimè contra Platonis mentem est, qui Regiam, et Optimatum Remp. pro una hic accepit, ambasque in eodem primo loco statuit. Secundò erravit Foxius, quia numeros quinque Rerump. ordine contrario disposuit. novenarium enim in Regno posuit, et 729 in tyrannide; cùm tamen è contrario faciendum erat, ut nos de mente Platonis superius disposuimus. manifestè enim Plato novenarium dicit esse Tyranni simulachrum, et secundum eius potentiam, et tertium augumentum ait apparere quanto Tyrannus à Rege distet intervallo. Tertiò errat in illis verbis [*ita ut regnum à Tyrannide longissimo intervallo distet, id est 729, qui numerus Triplus sit reliquorum numerorum Tripla se proportione superantium.*] Falsum enim ait quòd scilicet numerus 729 sit Triplus reliquorum illorum numerorum 243, 81, 27, et 9 Tripla sese ratione superantium. non est enim Triplus nisi soli ipsius 243, reliquorum autem Triplus esse non potest. Quartò errat, cùm ait [*cur hi numeri, etc.*] Videtur enim velle quòd illos quinque numeros 9, 27, 81, 243, et 729 Vitis hominum Plato assignaverit, tum quia Cubici sunt; tum quoniam hominis aetas per numeros quosdam dierum, mensium, et annorum distinguitur. Quae quidem expositio est omnino falsa, et contra mentem Platonis in hoc

„loco triplici Ratione. primò enim Plato non multos numeros vitis ipsis hic assignavit, sed unicum tantum 729 numerum ipsis vitis convenientem esse dixit. Deinde non vitis hominum tantùm, sed vitis absolutè Plato dixit eum numerum convenire; omnium scilicet rerum generabilium, et corruptibilium vitis; quibus etiam ait convenire dies, et noctes, et menses, et annos. Praeterea non omnes illi quinque numeri 9, 27, 81, 243, 729 Cubici sunt, nisi duo tantum ex eis, nempe 27, et 729: reliqui verò nullo modo possunt esse Cubici numeri. Tales igitur errores illi sunt, quos in expositione Foxii nos animadvertere oportebat."

Haec Barocius; cuius interpretatio post ea, quae de sensu verborum *ἐπίπεδον ἄρ'* etc. et *κατὰ δὲ δύναμιν καὶ τρίτην αὔξην* diximus, nobis non magis, quam Foxiana, quae ceteroquin comparari cum ea nequit, multis refellenda videtur. Foxium secutus est Francogallicus Civitatis interpres de la Pillonniere p. 280. (Lond. a. 1726. 4.) Socratem ita perorantem faciens: *Soient donc les plaisirs du Sage, et ceux de l'Oppresseur du Genre humain, les deux extrémes d'une progression geometrique. Ceux de l'Ambitieux, de l'Avare, et du Voluptueux, seront les moïens. Si nous la reduisons en nombres; je dis que les chiffres suivants representeront assez bien le rapport cherché:*

9: 27: 81: 243: 729.

C'est à dire, comme les Mathematiciens l'entendront facilement, qu'un Tiran sera, dans un jour, dans un mois, dans tel espáce de temps qu'on voudra marquer, sept cents vingt neuf fois moins heureux qu'un honnéte homme, revétu de la Souveraine puissance. Hunc iure vituperavit Grouius pro-

plusque ipse ad verum accessit interpretationis Francogallicae T. II. p. 323. (Paris. a. 1762. 8.) non propius tamen, quam Barocius aut scholiastes. Grouii conversio haec est: *Socrate. Le tyran est le troisiéme, à compter depuis l'oligarchique, car le démocratique est entre deux. Glauc. Oüi. Socr. Par conséquent, si ce que nous avons dit plus haut est vrai, le phantôme de plaisir dont joüit le tyran est trois fois plus éloigné de la vérité, que le phantôme de plaisir de l'oligarchique. Glauc. Cela est ainsi. Socr. Mais si nous comptons pour un seul, le royal et l'aristocratique, l'oligarchique est aussi le troisiéme après lui. Glauc. Il l'est en effet. Socr. Le tyran est donc éloigné du vrai plaisir le triple du triple. Glauc. Oüi, ce me semble. Socr. Par conséquent le phantôme de plaisir du tyran, à le considérer selon sa longueur, peut être exprimé par un nombre plan. Glauc. Oüi. Socr. Or en multipliant cette longueur par elle-même, et l'élevant à la troisiéme puissance, il est aisé de voir combien le bonheur du tyran est éloigné de la vérité. Glauc. Rien de plus aisé pour un calculateur. Socr. Maintenant, si l'on renverse cette progression, et qu'on cherche de combien le plaisir du roi est plus vrai que celui du tyran, on trouvera, le calcul fait, que le roi est sept cens vingt-neuf fois plus heureux que le tyran, et que celui-ci est plus malheureux dans la même proportion. Glauc. Vous venez de trouver par un calcul tout à fait surprenant l'intervalle qui sépare le bonheur du juste et celui de l'injuste. Socr. Ce nombre exprime au juste la différence de leur condition, si tout convient de part et d'autre, les jours, les nuits, les mois et*

les années. Glauc. Tout convient d'une et d'autre part. Horum extrema, quae de convenientia numeri et vitae agunt, etiam obscuriora Graecis sunt: numerorum ipsorum rationem in annotatione hanc reddidit: *Cette méthode de calculer le plaisir et la douleur, ne déplaira point à notre siécle, où l'on soumet tout au calcul. Mais comme on pourroit trouver quelque obscurité dans celui-ci, j'en vais donner l'explication qui me paroît la plus approchante du texte. Le bonheur du tyran a trois fois moins de réalité que celui de l'oligarchique: celui de l'oligarchique en a trois fois moins que celui du roi: le bonheur du tyran a donc neuf fois moins de réalité que celui du roi. Le nombre neuf est un nombre plan, puisque c'est le quarré de trois. Ensuite Platon considérant ces deux bonheurs, l'un réel, l'autre apparent, comme deux solides, dont toutes les dimensions sont proportionnelles, et leurs distances de la réalité,* **1** *et* **9**, *comme une de leurs dimensions, leur longueur, par exemple, multiplie chacun de ces nombres deux fois par lui-méme, pour avoir le rapport de ces deux solides, qui par-là se trouve être celui de* 1 *à* **729**; *c'est-à-dire, que le bonheur du tyran est* **729** *fois moindre que celui du roi. Ce calcul est fondé sur ce théoréme de géométrie: Les solides dont toutes les dimensions sont proportionnelles, sont entre eux en raison triplée, ou comme les cubes d'une de leurs dimensions. Cette explication me paroît plus conforme au texte que celle de M. de la Pillonniere, qui a recours à cette progression géométrique,* **9: 27: 81: 243: 729,** *qu'il a fait entrer dans sa Traduction, et dont il n'y a pas le moindre vestige dans le Grec.* Ex Gronio totus etiam

hic pendet Klenkerus, cuius epitomen annotationis Grouianae Stallbaumius sententiae loco cum lectoribus suis communicavit. Astius in comm. nihil nisi scholiasten conferri iussit.

Denique est quod ad locum L. VIIII. p. 580. A. ab omni si minus caligine, certe depravationis suspicione liberandum addam iis, quae p. 148, a. b. de eo dixi. Quae quum lectionem ὁ διὰ πάντων κριτὴς sanam esse posse probent, idem pro certo affirmari ut liceat, Hesychii glossa facit: διὰ πάντων κριτής. Βοηθός φησι ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐκέλευσε τοῖς κρίνουσιν γράφειν τὰ κεφάλαια ἕκαστον. Boëthum Photius cod. CLIIII. et λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴν et περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων scripsisse testatur. Itaque vix dubitari potest, quin eorum librorum ex alterutro glossa petita ad hunc ipsum Civitatis locum explicandum pertinuerit. Quam utrum magna parte truncatam, quemadmodum Hemsterhusius opinabatur, an ab Hesychio sciente et volente inchoatam tantum imperfectamque relictam habeamus, non discernam: illud iam apparet, minus probabiliter Hemsterhusium, quem Platonis locus fugerat, sensum Hesychii hunc statuisse, *Platonem a Boëtho narrari leges suas proponentem praecepisse iudicibus, ut singula actionis controversae capita adnotarent, quo melius et accuratius reddi posset iudicium,* propiusque a vero Petitum afuisse legem quandam Athenis publice receptam a Boëtho significari existimantem. Quae si iudices vel arbitros certarum caussarum pro se quemque summa rei capita notare iuberet, quibus deinde perspectis omnibus unus sententiam ferret et iudicium faceret, ad eius

similitudinem in musicis certaminibus is, quem in annotatione significavi, ὁ διὰ πάντων κριτής dici potuit. Verum eam quaestionem Attici iuris peritis absolvendam relinquimus.

Quod ad codices attinet, praeter eos, qui omnes Civitatis libros habent, in hoc volumine et Mon. C. adhibitus est, de quo v. Vol. II. pag. XXXVII., et is, qui a Bekkero nota 𝔟 significatus, a nobis Palatinus A. dictus, excerptos ex L. VIII. VIIII. et X. locos continet p. 566. D. — 569. C. 573. C. 588. B. — 592. A. 613. A. et 613. E. usque ad finem. Eum Bekkerus comm. crit. praef. p. VII. inter Palatinos Vaticanos, qui olim Iannotii Manetti fuerunt, primum de tribus ita describit: 173, membr., f. quadr., ff. 163, manu Coislinianum 345 referente. insunt Apologia, Phaedo, Alcibiades primus, Gorgias, Meno, Hippias maior: deinde a pagina 109 loci excerpti (immixtis scholiis) e Theaeteto, Convivio, Phaedro, Timaeo, Re publica, Protagora, Euthyphrone, Cratylo, Sophista, Politico, Parmenide, Legibus, Epistolis, Definitionibus. ea excerpta in catalogo Vat. lexicon Platonicum vocantur." Sequitur familiam optimi. Bekkerus eum post editam Graeci contextus recensionem contulit.

Pal.A

Nunc reliquum est ut eorum, quae Vol. II. p. XXXVI. demonstrata sunt, confirmandorum caussa ostendamus, quae in his tribus libris ex Vind. B. et Mon. B. Bekkerus vel referre neglexerit vel falso retulerit. Partem eorum significatam habes ad L. VIII. p. 543. C. nota 6. 544. C. 12. 546. A. pen. B. 4. a f. C. 3. D. 1. 547. E. 4. 549. A. 8. B. 8. 550. E. 3. 551. A. 4. C. 2. 12. 552. A. 1. B. 2. 553. C. 7.

D. 8. 554. B. 1. 556. B. 7. 558. C. 2. 561. A. 11. pen. 563. D. 2. 564. C. 4. E. pen. L. VIIII. p. 571. D. 5. 573. D. 5. E. 8. 574. C. 10. 576. D. 2. 8. 579. A. 7. 580. E. 3. 581 D. 3. 582. E. 3. 568. A. 4. 587. A. 9. E. 3. 589. B. pen. 591. B. 8. L. X. p. 596. A. ult. 597. B. 3. 6. 598. B. 13. 599. B. 7. E. 3. 601. E. 4. 603. E. 11. 604. A. pen. C. 17. E. 5. 607. A. pen. B. antep. D. 4. 608. D. 8. 610. D. 8. E. 3. 614. A. pen. C. 3. 616. A. 9. 617. A. 6. Reliqua sunt haec:

L. VIII.

p. 543. C (377, 8) ὡς διεληλυθὼς] ὡς διελήλυθας cum punctis a m. s. sub ὡς positis M. (sec. Bekk. ὡς omnino deest.)

(377, 11) καὶ ταῦτα — ἄνδρα] om. M. (Par. DK.)

p. 544. A (377, 15) ὧν καὶ δεῖν cum punctis M.

(377, 20) ἔχοι] ἔχει, sup. οι, V. (ἔχει sec. Vat. BM. Ven. B. Mon. B. Bekkerus scripsit et ex V. ἔχοι retulit.)

(ib.) λέγοις] Ita V. sed in οι corr. (λέγοις sec. Bekk.)

B (378, 2) δεῦρο] δεῦρ' V. (Ang. B. Vat. HM.)

(378, 5) δύνωμαι] δύναμαι V.

C (378, 9) ἡ Κρητικὴ — ἐπαινουμένη] in m. V.

(378, 13) καὶ] καὶ ἡ V. ut Bekk. ostendit, sed punctis circumscripto καὶ, de quo tacet.

E (379, 3) ῥέψαντα] ῥήψαντα, a m. s. ῥίψ., M. (ῥήψ. sec. Bekk.)

p. 544. E (379, 3) ἐφελκύσηται] In V. ἀ super ἐ scriptum. (ἀφ. Ven. B. Vat. H.)

(379, 4) ἔγωγ', ἔφη] ἔφη ἔγωγ' V. (ἔφη ἔγωγε sec. Bekk.)

(379, 5) αἱ] int. vers. M.

p. 545. A (379, 13) τελέα] τελήα, a m. s. τελεία, M. (τελεία sec. Bekk.)

B (380, 2) ταύτην] ταύτῃ M. a m. pr. (Vind. B. Vat. H. et a m. s. Par. A.)

C (380, 5) καὶ ἰδόντες] int. vers. V.

D (380, 15) οὖν δή, εἶπον] ἦν δὲ εἶπον, a m. s. ἦν δὲ ἐγώ, M. (ἦν δ' ἐγὼ sec. Bekk.)

p. 546. A (381, 4) μενεῖ] μένει V. (Ven. B. Vat. H.)

(381, 5) ζώοις] om. M.

(381, 8) ἐναντίοις] ἐναντίως M. a m. pr.

C (382, 3) πεμπάδος] πεμπάνδων M. (πεμπάδων sec. Bekk.)

p. 547. A (383, 1) γενεᾶς] Ita et M. non γενεῆς. (Par. ADK. Vat. BM. Ven. C. Ang. B.)
B (383, 9) ἀργυροῦν] ἀργύρεον M. (Ang. B.)
C (383, 16) αὐτῶν] αὐ. M. a m. s.
D (384, 3) τῷ] τὸ M. (Vat. BHM. Ven. C. Par. DK.)

p. 548. A (384, 14) ἑαυτῇ] ἑαυτῆς cum punctis sub ς M. (ἑαυτῇ Par. A. Vat. M.)
(ib.) αὖ τὰ] αὐτὰ cum punct. sub αὐ M. (αὐτὰ sec. Bekk.)
(384, 19) οἷ] οἳ V. (Vat. H.)
(384, 20) νεοττιὰς] Ita et M. ut Par. A. (νεοττίας sec. Bekk.)
B (385, 2) φιλαναλωταὶ] φιλαναλῶται M. (quod Bekk. ex Vat. BM. Ven. C. Par. DK. recepit.)
E (386, 6) δ'] δὲ V.

p. 549. A (386, 12) τε] om. M. simpliciter. (sec. Bekk. a m. pr.)
D (387, 9) αὐτῇ] Ita M. sed in ῇ corr. (αὐτῆς Ang. B.)
E (387, 19) ὑμνεῖν] ὑμεῖν M.

p. 550. C (389, 3) τεταγμένον] Ita M. a m. pr. τεταγμένον a m. s. (τεταγμένον sec. Bekk.)

p. 551. A (390, 6) φιλονείκων] φιλονίκων a m. s. M.
(390, 9) ἀτιμάζουσι.] ἀτιμάζουσιν. M.

p. 551. B (390, 19) αὐτὴν] αὐτὰ a m. pr. M.

p. 552. B (392, 12) τοιοῦτος] τιοῦτος M.
(392, 15) ἢν αὐτῆς] ἢ ναύτης cum litura inter ἢ et ν M. (ἢ ναύτης Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)
C (392, 18) τοιοῦτον] τιοῦτον M.
(393, 6) εἰσί] ἀεί M. sed ε a m. s. est. (ἀεί sec. Bekk.)
E (393, 12) καὶ] om. V. (Vat. H.)

p. 553. A (394, 1) γίγνεται] fortasse μίγνυται a m. pr. M.
(394, 5) διώκῃ] διώκει V.
B (394, 8) ἤ τιν'] ἤ τινα M.
C (394, 16) σμικρὸν] μικρὸν V.
(394, 17) ξυλλέγεται] ξυλλέγηται a m. pr. M. (Par. ADK. Ven. C. Vind. B. Vat. H.)
(ib.) τοιοῦτον] τιοῦτον a m. pr. M.
(394, 20) ἑαυτῷ] αὐτῷ V. (Vat. H.)
(ib.) ἀκινάκας] ἀκιννάκας ante corr. M.
(ib.) Ἔγωγε] ἔγωγ' V. (Vat. H.)
(394, 21) γε] γ' V.
D (395, 2) τὸ μὲν] τῷ μὲν M.
(395, 4) δὲ] δ' V. (Vat. M.)
(395, 9) φιλοχρήματον] φιλοχρημάτων a m. pr. M.

p. 554. C (396, 8) Οἶσθ'] οἶσθα M.

p. 554. C (396, 11) ξυμβαίνει] ξυμβαίνοι V.
(396, 14) ἑαυτοῦ βίᾳ] αὐτοῦ βία V. (Vat. H.) ἑαυτοῦ βίᾳ a m. s. M. (Bekkerus utrumque silens cum Steph. ἑαυτοῦ βίῳ habere ostendit, idque fuit a m. pr. in M.)
E (397, 2) ἂν ἔχοι] ἂν ἔχον, in m. a m. s. vulg., M.

p. 555. A (397, 11) ξυμμαχίαν] συμμ. V.
B (397, 19) αὖ τὸν] αὐτὸν, sup. ʼ super ὐ, V.
(ib.) παραστησώμεθ'] παραστησώμεθα V.
D (398, 17) καὶ] in m. a m. s. M.
E (399, 3) κομιζόμενοι] κομιζόμενος a m. pr. M.

p. 556. A (399, 7) ἦ] ᾗ V. (Vat. H.)
C (399, 23) παραβάλλωσιν] cum puncto sub altero λ V. (παραβάλλωσιν sec. Bekk.)
(400, 3) στρατείας] στρατίας a m. pr. M. (στρατιὰς Ven. B. Par. DK.)
(ib.) ξυστρατιῶται] συστ. V.
D (400, 7) ἐσκιατροφηκότι] Ita et M. ut Par. ADK. Vat. B. Ven. C. (ἐσκιατραφηκότι sec. Bekk.)
(400, 11) παραγγέλλειν] παραγγέλειν a m. pr. M.
(400, 12) ἡμέτεροι] ὑμέτεροι cum η super ὑ V. (ὑμέτεροι sec. Bekk.)

p. 556. E (400, 12) εἰσὶν] εἰσὶ γὰρ V. (Vat. H.)
(ib.) οἶδα] post μὲν οὖν M.
(400, 18) ξυμμαχίαν] συμμ. V. M.

p. 557. A (400, 21) γίγνεται] in m. a m. s. M. (om. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)
(401, 4) γίγνονται] γίγνωνται M. (Par. ADK. Ven. BC. Vind. B. Vat. H.)
C (401, 16) μάλιστα] om. M. μάλιστ' V. (Ang. B. Vat. H.)
D (402, 6) ἀρέσκῃ] Ita V. ut Bekk. ostendit, sed corr. in η, de quo tacet.
(402, 8) γοῦν] γ' οὖν apicibus a m. s. additis M.
E (402, 10) μηδὲ] μὴ δ' V.
(402, 13) μηδ'] μὴ δὲ M.

p. 558. A (403, 1) πολλούς] πολοί, deleto quod int. vers. fuerat priori λ, M. (πολλοί sec. Bekk.)
(ib.) γ'] γε V.
B (403, 2) αὐτῆς] cum ο' super ῆ V.
(403, 4) μή] Ita M. in contextu et a m. pr., καί in m. et a m. s. (καί M. corr. sec. Bekk.)
(403, 7) καταπατήσασ'] Ita a m. s. M. καταπατήσας a m. pr. (καταπατήσασ' sec. Bekk.)

p. 558. C (403, 10) γενναία] γενναῖα a m. pr. M. (Vind. B. Par. DK. Vat. HM.)
D (403, 19) ἤθεσι] Ita V. M. (ἤθεσιν sec. Bekk.)
(404, 4) Οὐκοῦν ἅς τε] om. in contextu M. habet in m. a m. s. inscripta verbis ὅσας δὴ ab alia manu prius ibi positis. („ἅς τε] ὅσας δὲ rc q, om pr")
p. 559. A (404, 15) ὑγιείας] ὑγείας M. (Par. K.)
B (404, 17. sq.) ἤ — ἤ] Ita corr. M. (Par. A. corr. Ven. B. Vind. B. Vat. M.)
(404, 20) ἤ] ἡ V. et a m. pr. M. (Ven. B. Par. K. Vat. M.)
C (405, 9) τὸν τῶν] ita V. ut Par. A. Ang. B. (τῶν sec. Bekk.)
D (405, 12) λέγωμεν] λέγομεν V. (Ang. B. Vat. H.)
E (405, 21) ξυμμαχίας] ξυμμαχίαις cum punct. sub altero ι M.
p. 560. A (406, 14) ξυγγενεῖς] συγγ. V.
C (407, 7) ἀφικνῆται] ἀφικνεῖται V.
E (408, 2) μεγαλοπρέπειαν] μεγαλοπρεπίαν ante corr. M.
(408, 3) ἀνδρίαν] ἀνδρείαν V.
p. 561. B (408, 12) καταδέξηται] Post id αἰ int. vers. habet M.
(408, 17) γ'] γε V.
D (409, 9) ἀναπηδῶν] ἀναποδῶν M.
p. 561. D (409, 9) πράττει] πράττη V.
p. 562. B (410, 13) Ἀληθῆ] ἀληθῆς, a m. s. ἀληθῶς, M. (ἀληθῶς sec. Bekk.)
C (410, 17) τε] int. vers. V.
D (411, 7) κολάζει] κολάζη V.
(411, 8) γε] γ' V.
(411, 11) ἀρχομένους] Ita M. sed μένοις in m. a m. s.
p. 563. A (412, 5) ξυγκαθιέντες] συγκ. M. (ξ. sec. Bekk.)
C (412, 21) τὰς] τοὺς V. (Ang. B.)
D (413, 4) ξυνηθροισμένων] συν. M.
E (413, 9) ἤ] ἦ, sup. ˜, V.
(ib.) μάλα] μάλ' V. (Ang. B. Vat. HM.)
p. 564. B (414, 9) ἀφωμοιοῦμεν] ἀφομοιοῦμεν a m. pr. M. (Par. AD. Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Ang. B.)
(414, 10) γ'] γε M.
C (414, 12) ὧ] ὦ V.
(414, 17) Δία] δι' V. (Vat. HM.)
p. 565. A (416, 1) μεταλαμβάνῃ] μεταλαμβάνον a m. pr. M.
p. 566. A (417, 14) ἀναδασμὸν] ἀνάδασμον V. M.
B (418, 8) δείσαντες] θαρρήσαντες V. Bekkerus ex eo θαρσήσαντες refert, ut id pro θαῤῥήσαντες habere videatur. At habet θαρρήσαντες μὲν ὑπὲρ ἐκείνου, θαρρήσαντες δὲ ὑπὲρ ἑαυτῶν.

p. 566. C (418, 11) Κροίσῳ] κρίσῳ M.
(418, 13) πολυψήφιδα] πολυψηφίδα M. (Ven. B. Par. K.)
(ib.) παρ' Ἕρμον] παρ' ἕρμον V. παρέρμον M.
(418, 14) μένει] μένοι a m. pr. M.
p. 567. A (419, 13) ἐπιβουλεύωσι] ἐπιβουλεύωσιν M. ut ipse Bekk.
C (420, 9) γε] γ' V. (Vat. H.)
(420, 10) οἱ ἰατροὶ] οἰατροὶ V.
D (420, 17) οὐχὶ] οὐχ V.
(420, 18) πιστοτέρων] πιστοτέρον a m. pr. M.
E (421, 7) γε] γ' V. (Ang. B. Vat. H.)
p. 568. B (421, 19) γ'] γε M.
D (422, 18) ποτὲ] ποτ' V.
E (422, 21) τε] *om.* V. (Vat. H.)
(423, 1) ἦν] ἔφην ἦν M. (ἔφην Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B.)
(423, 3) αὐτῷ, ἔφη] Ita et M. ut Par. A. Vat. B. (ἔφη αὐτῷ sec. Bekk.)
p. 569. A (423, 9) τρέφοι] τρέφει V. (Vat. H.)
(423, 15) Δία] δί' V. (Vat. H.)
C (424, 6) ταῦτα] ταῦθ' V.

L. VIIII.

p. 571. A (425, 3) τίς] int. vers. V.
B (425, 7) ζήτησις] ζήτισις M.
(425, 8) ἔτι] ἔτ' V. (Ang. B. Vat. H.)
p. 571. B (425, 9) γ'] γε V.
C (426, 7) ζητῇ] ζητεῖ M. (Par. K.)
(426, 8) οἶσθ'] οἶσθα M.
D (426, 18) σύννοιαν] σύνοιαν a m. pr. M.
p. 572. A (427, 3) οἶδεν] οἶδε V.
(427, 6) τὼ δύο] τῶ δύω M.
B (427, 16) συγχωρεῖς] ξ. M. (Par. DK. et ipse Bekk.)
(427, 17) ξυγχωρῶ] σ. V.
C (427, 20) δὲ] δὲ δὴ V. (Vat. H.)
D (428, 7) ἀπολαύων] ἀπολαβὼν V. (ἀπολάβων cum υ super β Vat. B.)
E (428, 15) δ' ὑπὸ] δὲ ὑπὸ V.
p. 573. C (429, 20) δὲ] δὴ M.
(430, 2) τοῦτο] int. vers. V.
E (430, 12) πάντ'] πάντα M.
(ib.) ἐπιλίπῃ] ἐπιλήπῃ M.
(ib.) ἄρ'] Ita V. ut Ang. B. Pal. A. Vat. H. (ἄρα sec. Bekk.)
p. 574. A (431, 7) ἄρ'] Ita V. ut Ang. B. Vat. HM.
B (ib.) ἐπιχειροῖ] ἐπιχειρεῖ V. (Vat. M.)
(431, 12) δρᾶσαι] δράσαιτο M. (δρᾶσαι τὸ sec. Bekk.)
(431, 15) ἑταίρας] ἑτέρας, in m. a m. s. ταί, M. ἑταίρας cum ε super αι V.
C (431, 17) ἀναγκαῖον] int. vers. V.
(432, 1) γε] γ' V. (Ang. B. Vat. HM.)

p. 574. D (432, 3) ἐν αὐτῷ] ἐν ἑαυτῷ V.
E (432, 14) φόνον] Ita a m. pr. M. φόβον a m. s. (φόβον sec. Bekk.)
p. 575. A (432, 17) τε] om. M.
B (433, 7) Οἷα] οἷον V.
C (433, 14) ἔκταρ βάλλει] ἔκταρ βάλει cum altero λ a m. s. addito M.
(433, 16) αἴσθωνται] αἴσθωται a m. pr. M.
(433, 18) αὐτῶν] αὐτ cum litura super τ M.
D (433, 21) ὑπείκωσιν] — ω — corr. M.
(434, 1) μητέρα καὶ πατέρα] π. κ. μ. V.
(434, 2) τ'] τε idque int. vers. V.
p. 576. C (435, 7) ἀθλιώτατος] ἀθλιώτος a m. pr. M.
(435, 10) δοκεῖ] δοκῇ a m. pr. M. (Par. DK.)
p. 577. A (436, 10) οὖν] punct. notat M.
B (436, 15) κινδύνοις] om. M.
C (437, 1) τὴν ὁμοιότητα] bis V.
(437, 4) λέγε. Τὰ]: λέγε τα a m. pr. M. γλ. (id a m. s.) λέγε τὰ V. (ι λέγε τὰ Vind. B. Par. DK.)
(ib.) μὲν] μὲν εἰπεῖν cum punct. sub verbo M. (μὲν εἰπεῖν Par. K.)
(437, 5) πόλιν εἰπεῖν] His β α a m. s. superscripta habet M.
(437, 8) σμικρόν γέ τι τοῦτο] Ante haec σω. post ea γλ. a m. s. habet V.

p. 577. D (437, 12) δουλείας] δουλίας a m. pr. M.
(437, 14) σμικρὸν] μικρὸν V.
E (437, 21) μεταμελείας] μεταμελίας M.
p. 578. A (438, 4) φόβον] βόβον a m. pr. V.
(ib.) ἆρ'] ἄρα M.
B (438, 12) τήν γε] τήν τε a m. pr. M. (Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Par. DK.)
(438, 17) Οὔπω] οὕτω a m. pr. M.
C (438, 21) καὶ] in fine vers. a m. s. M.
(439, 2) ἀληθῆ λέγειν] ἀληλέγειν, sup. θῆ, M. (ἀληθῶς λέγειν sec. Bekk.) Cf. not.
(439, 3) ἀλλ' οὐκ] Ita V. M. (ἀλλὰ οὐκ sec. Bekk.)
(439, 5) τε] om. M. (Par. D.)
D (439, 11) Οἶσθα] οἶσθ' V. (Ang. B. Vat. H.)
E (439, 19) ὅπου] ὅποι V. (Ven. B. Vat. H.)
p. 579. A (440, 9) λαμβάνοιεν] λαμβάνοι ἐν ante corr. V. (Ang. B.) λαμβανάνοι ἐν a m. pr. M.
B (440, 15) τῶν] τῶ V. (Vat. H.)
(440, 16) ὅσων] ὅσω ante corr. V.
C (441, 2) ὡς] punctis postmodum deletis notatum fuit in M.
(441, 4) ἐπιχειρήσῃ] ἐπιχειρήσει V. (Vat. H.)
(441, 5) ἀκράτορι] ἀκράτρι a m. pr. M.
E (441, 14) ἐπιθυμίας] ἐ.

καὶ δουλείας M. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)

p. 579. E (441, 17) ἐπίστηται] ἐπίσταται M.

p. 580. A (442, 1) αὐτῷ] αὐτοῦ M.

B (442, 12) γὰρ] οὖν in m. a m. pr. sub eoque καθάπερ οὖν ὡς εἰκάζω a m. s. M.

C (443, 1) τε μὴ] τε καὶ μὴ V. (Ven. B. Vat. H.)

D (443, 6) λογιστικὸν] λογιστικὴν, corr. λογιστικὴ, M. (λογιστικὴ sec. Bekk.)

p. 581. A (443, 20) μάλιστ'] μάλιστα V.

(444, 5) ἀεὶ] δεῖ cum punct. M. (δεῖ sec. Bekk.)

B (444, 10) μέλει] μέλλει V.

(444, 11) καλοῦντες αὐτὸ] αὐτὸ κ. αὐτὸ cum punct. sub hoc M.

C (444, 14) τύχῃ] τύχοι, sup. η, V. (τύχοι sec. Bekk.)

(444, 15) λέγομεν] λέγωμεν a m. pr. M. (Par. A. Ven. C. et ipse Bekk.)

p. 582. A (445, 16) Ἀλλ'] ἀλλ' M.

B (446, 5) πέφυκε] πέφυκη V.

(446, 8) ἄρ'] ἄρα V.

C (446, 13) ἐπὶ] ἐπεὶ V.

D (446, 21) δι'] in m. a m. s. M.

E (447, 9) δ'] γ' a m. s. M.

(447, 10) φιλόλογος] Ita a m. s. M. (Par. A. corr. Ven. C. Vind. B.)

p. 582. E (447, 11) ἄρα] ἄρ' V. (Vat. M.)

p. 583. A (447, 14) μέλλει] μέλλο, ut videtur, ante corr. M.

C (448, 13) Ἄρα] ἄρ' V. (Vat. HM.)

E (449, 5) ἔφη] punct. not. M. (om. Vat. BM.)

p. 584. A (449, 18) σημαίνει] σημαίνῃ a m. pr. M.

C (450, 14) Κατὰ ταὐτά.] κ. ταῦτα. M.

D (451, 1) ἄλλως] ἀλλ' ὡς ante corr. V.

p. 585. B (452, 5) Πότερα] πότερ' V.

E (453, 7) ἂν] ὃν ἧττον M. (ὃν sec. Bekk.)

p. 586. B (453, 20) κυρίττοντες] κηρίττοντες M.

C (454, 8) περιμαχήτους εἶναι] περιεῖναι, in m. a m. s. μαχήτους, M.

(454, 9) φησι] φασι a m. pr. M.

p. 587. A (455, 12) ἄλλα] ἀλλ' V. (Vat. H.)

B (456, 3) ἀηδέστερον] ἀηδέσται a m. pr. M.

p. 588. A (457, 16) ἐπειδὴ] Ita V. sed in η corr. (ἐπειδὰν Vat. H.)

B (458, 2) ἵνα] ἵν' V. (Vat. H.)

p. 589. D (460, 12) λαμβάνων τὸ] λαμβάνοντὸ, a m. s. λαμβάνοντι, V. (λαμβάνοντο cum ϊ super altero o sec. Bekk.)

p. 590. B (461, 7) συντείνηται] συντείνεται a m. pr. M.

(461, 13) ἐθίζῃ] ἐθίζει V.

p. 590. D (462, 2) αὐτῷ] ἑαυ. V. (Pal. A. Vat. H.)
E (462, 12) αὑτοῖς] ἑαυτ. V. (Pal. A. Vat. H.)
p. 591. C (463, 12) ἀπεργάσεται] Ita M. sed in σ corr. (ἀπεργάζεται Par. A. Ven. B. Vind. B. Pal. A. Vat. H.)
(463, 13) γ'] γε M.
D (463, 18) ἀλλ'] ἀλλὰ M.
(463, 19) ξυμφωνίας] ἁρμονίας, in m. a m. pr. γράφεται συμφωνίας, V. (ἁρμονίας sec. Bekk.)
(463, 21) Οὐκοῦν] οὔκουν a m. pr. M.
E (464, 5) αὐτῷ] ἑαυ. V. (Vat. H.)

L. X.

p. 595. B (466, 12) τὸ εἰδέναι] τοῦ εἰδ. M. (Vat BM. Par. DK. Ang. B.)
C (467, 4) τούτων] *om.* M.
(467, 7) μᾶλλον] μᾶλλον δή. μᾶλλον cum linea sub μᾶλλον δή M.
(467, 9) ξυννοῶ] ξυνοῶ a m. pr. M.
(467, 10) ξυννοήσω) συν. V.
p. 596. A (467, 14) τε εἴην] τ' εἴην V.
B (468, 5) ταὐτά] ταῦτα M.
(468, 7) πῶς γάρ;] γλ. a m. s. praepositum in V.
D (468, 21) τε] τ' V.
(469, 2) πολλαχῇ] πολλαχὺ a m. pr. M.
E (469, 5) τἆλλα] τὰ ἄλλα V.
p. 596. E (469, 13) οὐκ ἄρτι) σω. a m. s. praescriptum in V.
p. 597. A (470, 1) ὅν] *om.* V.
B (470, 4) μία] μίαν cum punct. sub ν a m. s. positis M.
(470, 6) τίνα] τίν' V. (Vat. H.)
(470, 8) δή] δὲ V.
D (471, 1) ἐπειδήπερ] σω. a m. s. praepositum habet V.
(471, 3) Τί] item.
E (471, 7) μιμητής] μηνυτὴς V. (Vat. H.)
(ib.) δημιουργοί] δημιουργεῖ V.
(471, 10) ἄρα] ἄρ' V. (Vat. H.)
p. 598. A (471, 18) τε ἐκ] τ' ἐκ V.
B (472, 7) οἷον] cum punct. a m. s. factis M.
(472, 8) ἡμῖν] οἷον in m. a m. s. additum habet M.
C (472, 11) γράψας] γράψαι V. (Vat. H.)
D (472, 18) ὁτονοῦν] ὁτοοῦν a m. pr. M.
(472, 20) πάσσοφος] Ita a m. pr. M. (Par. AD. Vat. B. a m. pr. et Ven. C.)
(472, 21) οἷός τ'] οἷός τε M.
p. 599. A (473, 10) αἰσθάνονται] ὅτι in fine vers. a m. s. additum habet M.
B (474, 6) ὁντινοῦν] ὀντιναοῦν V.
C (474, 8) ποιητής] λέγεται ποιητής, omisso in sqq. verbo λέγεται, M. (Bekkerus h. l. λέγεται pro ποιητής, tum

ποιητὴς pro λέγεται in eo scriptum tradit.)

p. 599. D (474, 15) ἀνθρώπου] ἀνθρώπων corr. in ων V. (ἀνθρώπων sec. Bekk.)

(474, 19) ἐπιτηδεύματα] ἐπιτιδεύματα M.

E (475, 6) οὔκουν] οὐκοῦν M. σω. a m. s. praepositum in V.

(475, 6) Ἀλλὰ] non alteri tribuit V.

p. 600. B (475, 18) τρόπον] post ἐπονομάζοντες V. (Ven. B. Vat. H.)

C (476, 7) ἄρα] ἀρ' V. (Vat. HM.)

D (476, 15) ἄρα οἱ] ἄρά οἱ V.

(476, 16) ἀνθρώπους] ἀνθρώποις ante corr. M.

(476, 17) περιιόντας] περιόντας M. (Par. K. Ang. B.)

E (477, 3) περὶ] πέρι M. (Par. K.)

(477, 4) τῆς δὲ] τῆς δ' V.

p. 601. B (477, 17) ἐφ' αὐτῶν] ἐφ' ἑαυτῶν M.

C (478, 3) ἡμίσεως] ἡμισέως V. ἐφ' ἡμίσεως M. (ἐφ' ἡμισέως sec. Bekk.)

(478, 4) Ζωγράφος] ζωγράφου V.

D (478, 13) κάλλος] κάλος a m. pr. M.

(478, 20) οἷ] οἷα corr. in α M.

p. 602. A (479, 5) τοῦ εἰδότος] τοῦ μὴ εἰ. ante corr. V.

(479, 7) ἕξει] Ita M. a m. s.

p. 602. A (479, 12) ποιήσει] ποιήσει V. (ποιήσει sec. Bekk.)

C (480, 4) ἐστιν] ἐστὶ M.

(480, 9) ὕδατί τε θεωμένοις] ὕδατι τεθεωμένοις V.

(480, 10) δὴ] δεῖ ante corr. V.

D (480, 12) ἡμῖν] μῖν M.

(480, 15) Ἀρ'] ἄρ' M.

E (480, 20) γε] τε M.

(480, 21) Τούτου] τοῦτο ante corr. V.

(481, 2) ταὐτά] ταῦτα V. (Mon. B. Vat. M.)

(481, 3) ταὐτὰ] ταῦτα V. τὰ αὐτὰ M.

p. 603. B (481, 17) ἢ καὶ ἡ κατὰ] Ita M. (sec. Bekk. ἡ omnibus deest.)

E (482, 20) τόδ'] Ita V. non τόδε. (Ang. B. Vat. HM.)

p. 604. A (483, 5) γίγνηται] γίγνεται M.

E (484, 17) αὐτὸ] om. M.

p. 605. A (485, 3) ἀλλὰ — εἶναι.] ut delenda notat M.

(ib.) ἀγανακτητικόν τε] ἀγανακτικόν τε in m. V.

B (485, 11) τοῦτ'] τοῦτο V.

C (485, 19) εἰδωλοποιοῦντι] εἰδωλοποιοῦντα a m. s. M.

(486, 3) οἱ] οὐ ante corr., σω. οἱ corr., V.

E (486, 17) αἰσχύνοιτο] αἰσχύνοιτ' V.

(486, 18) Δι'] δία M.

p. 606. A (486, 19) ἐκείνῃ] 'κείνῃ M. (κείνῃ sec. Bekk.)

C (487, 16) αἰσχύνοιο] Ita V. (Par. ADK. Ven.

B. Mon. B. Ang. B. Vat. HM.)
p. 606. C (487, 18) μὴ μισῇς] μιμήσεις corr. V. μιμήσης, ut videtur, ante corr. (μισήσης sec. Bekk.) οὐ μισήσεις M. (οὐ μιμήσεις sec. Bekk.)
(487, 21) ἀνίῃς] ἀνείης ante corr. V. (Ven. G. Par. DK.)
(ib.) ἔλαθες] ἔλαθαις a m. pr. M.
D (488, 3) τε] cum punct. a m. s. positis M.
E (488, 12) παιδείαν] παιδίαν M.
(488, 13) ἀναλαβόντι] ἀναλαβώντι V. (ἀναλαβὼν τι Vind. B. Vat. HM.)
p. 607. A (488, 16) ξυγχωρεῖν] σ. V.
(488, 18) ὕμνους — παραδεκτέον] οὐχ ἑκτέον corr. in aspero, ση. ἑκτέον in m. a m. pr., M. (οὐχ ἑκτέον sec. Bekk.)
(ib.) θεοῖς καὶ] κ. θ. V. (κ. θ. καὶ sec. Bekk.)
C (489, 16) καὶ ἡ] καὶ om. ἡ delet M. (om. καὶ sec. Bekk.)
(489, 19) προδιδόναι] προδιδόμαι a m. pr. M.
p. 608. A (490, 17) λέγομεν] Ita et M. ut Par. ADK. Vat. BM. Ven. C. (ἐλέγομεν sec. Bekk.)
B (491, 8) τε] τὸ ante corr. M.
D (491, 19) ἔγωγ'] ἔγωγε V. M.
p. 608. D (491, 21) ἡμῶν] int. vers. V.
p. 609. A (492, 15) προσεγένετο] — σε — int. vers. M.
B (493, 1) εὑρίσκωμεν] εὑρίσκομεν V.
(493, 3) ἀπολλύον] ἀπολύον a m. pr. M.
(493, 4) οὕτως] οὗτος V. (Vat. HM.)
(493, 5) ἄρ'] ἄρα V.
(493, 6) μάλ'] μάλα V.
C (493, 8) διαλύει] διαδύει a m. pr. M.
(493, 9) ἐννόει] ἐννοεῖ V.
D (493, 16) οὕτω] — τω int. vers. M.
E (494, 3) ᾗ] Ita M. corr. in spiritu, non ἥ (Par. AK. Vat. B. Vind. B. et a m. s. Ven. B.)
p. 610. A (494, 16) ἐξελέγξωμεν] ἐλέγξωμεν M. (Par. DK.)
B (494, 17) μήποτε] μή τε V. (Ven. B. Vat. H.)
(494, 21) ἀποδείξῃ] ἀποδείξι a m. pr. ut videtur, M. ἀποδείξει a m. s.
(495, 4) μήτε] μήτ' V. (Vat. M.)
C (495, 5) δείξει] δείξῃ V.
D (495, 15) τοὺς δὲ] τοὺς δ' V. (Ang. B. Vat. H.)
(495, 17) Δία] δι' V. (Vat. HM.)
(495, 19) οἶμαι] ὦμαι a m. pr. M.
E (495, 21) παρέχουσαν] παρέχουσα V. (Vat. H.)
(496, 3) κακὸν] καλὸν a m. pr. M.
(496, 4) τό γε] τό γ' M.
(496, 7) κακοῦ] καλοῦ a m. pr. M.

p. 611. A (496, 9) ἀθάνατόν] ἀθάνατος a m. pr. M.
(496, 10) δ'] corr. V.
B (497, 2) οἱ ἄλλοι] οἱ om. M.
(497, 3) λελωβημένον] λευωσημένον, in m. a m. pr. λελωϋη, a m. s. λελωβη, M.
C (497, 5) οἷόν] οἷ a m. pr. M.
D (497, 19) Ποῖ] πῆ V. (Vat. BM.)
E (497, 21) τῷ ἀεὶ] Ita V. sed τῷ int. vers. (τῷ ἀεὶ sec. Bekk.)
(498, 4) γῆν] νῦν V. (Vat. H.)
p. 612. B (498, 16) τ' ἔχῃ] τε ἔ. V.
C (499, 1) παρ'] παρὰ M.
(499, 7) θεὸς καὶ] καὶ om. M. a m. pr.
D (499, 12) παρὰ ἀνθρώπων] παρ' ἀ. V. (Ang. B. Vat. HM.)
(499, 14) ἃ] post κτωμένη V. (om. sec. Bekk.)
E (500, 1) ὅσα γε] ὅσα τε M. (Vat. BM. Par. DK. Ang. B.)
p. 613. A (500, 4) ὑπῆρχε] ὑπῆρχεν V. (Bekk.)
(500, 5) ἐάν τ'] ἐάν τε M.
(500, 6) τε ἐν] τ' ἐν V. (Ang. B. Pal. A. Vat. H.)
(500, 10) καὶ] om. M. („καὶ q")
C (500, 22) ἆθλα] ἄθλα M. item pag. 614. A. 621. C.
(501, 3) καὶ τοῦ] καὶ om. M.
D (501, 8) ὁπόθεν] ὅθεν V. (Vat. H.)

p. 613. E (501, 16) οἷον] οἷον V.
p. 614. A (502, 5) ἑκάτερος] ἑκάτερον V. (Par. A. et a m. pr. D. Vat. BH. Ven. B. a m. pr. Mon. B.)
(ib.) ἀπειλήφῃ τὰ] ἀπειληφότα τὰ M. (ἀπειληφότα sec. Bekk.)
B (502, 8) Ἡρὸς] ἡρὸς M.
(502, 9) Ἀρμενίου] ἀρμενίου V.
C (502, 16) τῆς τε] Ita V. ut Ven. B. Par. K. Mon. B. Pal. A. Vat. HM. non τῆς γε
(502, 17) ἄλλα] ἀλλὰ V. (Par. D.)
E (503, 15) τὰς] τὰ a m. pr. M.
p. 615. A (504, 1) διηγήσασθαι] διδιηγήσασθαι cum punct. sub altero δι M.
(504, 4) ἑκατονταετηρίδα] ἑκατονταετηρίδαV.
B (504, 6) καὶ οἷον] καὶ punct. not. in M.
(504, 7) πολλῶν] πολλοὶ cum punctis M. (πολλοὶ Par. A. Vind. B. Mon. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. sec. Bekk.)
C (504, 13) δὲ εὐθὺς] δ' εὐθὺς V. (Vat. H.)
D (505, 3) φάναι] φᾶναι V.
p. 616. A (505, 17) κνάμπτοντες] κνάπτονταις a m. pr. M. („κνάπτοντες q")
C (506, 11) εἶναι — ὑποζώματα] εἶτα M. (εἶναι sec. Bekk.)
(506, 15) ἠλακάτην] ἠλακάτην M.
D (506, 21) ἐξεγλυμμένῳ] ἐξεγλυμμένω, sup. altero μ, ν.

p. 616. D (506, 21) ἐλάττων] ἐλάττω V.
E (507, 7) ἐληλάσθαι] ἐληλᾶσθαι M.

p. 617. A (507, 20) ὅλον] ὅλην V.
B (508, 6) γόνασιν] γόνασι M.
(508, 7) αὐτοῦ] αὐτῶν ante corr. V.
(508, 8) λεῖαν) λεῖσαν V.
C (508, 13. 14) Κλωθὼ] κλωθῶ M.
D (509, 5) ὑμᾶς] ἡμᾶς V. (Ang. B.)
E (ib.) λήξεται] φ super ξ habet V.
(ib.) ὑμεῖς] ἡμεῖς ante corr. V.
(ib.) αἱρήσεσθε] αἱρήσεσθαι V.
(509, 11) ἢ δὲ] αἶ δε V. in lacuna a m. s. (lacuna in Vat. M.)

p. 618. B (510, 4) τὰ δὲ] τὰ δ V. (Ang. B. Pal. A. Vat. H.)
(ib.) ὑγιείαις] ὑγίαις M.
E (511, 5) δὴ ἄλλα] δ' ἄλλα V. (Pal. A. Vat. H.)

p. 619. A (511, 12) βίον] βίων a m. pr. M. (Ven. B. Vind. B. Par. K. Vat. HM.)
C (512, 2) βρώσεις] βρῶσις V.
D (512, 12) τῆς γῆς] τῆς om. M.

p. 620. A (513, 4) γελοίαν] γελοῖαν V.
E (514, 20) ἄγειν] ἄγει V. (Ven. B. Ang. B. Vat. H.)

p. 621. C (515, 19) σώσειεν] σώσει, M. corr. ut videtur. (σώσει sec. Bekk.)

ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΛΟΓΟΣ ΟΓΔΟΟΣ.

Lugd. (491) Εἶεν· ταῦτα μὲν δὴ ὡμολόγηται, ὦ Γλαύκων, τῇ μελ- Steph. T. II. 543 λούσῃ ἄκρως οἰκεῖν πόλει κοινὰς μὲν γυναῖκας, κοινοὺς δὲ παῖδας εἶναι καὶ πᾶσαν παιδείαν, ὡσαύτως δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα κοινὰ ἐν πολέμῳ τε καὶ εἰρήνῃ, βασιλέας δὲ αὐτῶν εἶναι τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ τε καὶ πρὸς τὸν

Πλάτωνος πολιτειῶν, . Η'. Lob. Πλάτωνος πολιτειῶν, ὀγδόη: Mon. B. πολιτειῶν λόγος ὄγδοος Vind. B. πολιτεία η' Vind. F. πολιτεία ὀγδόη Flor. R. Πλάτωνος πολιτεῖαι ἢ περὶ δικαίου η' Flor. V. Πλάτωνος πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος ὄγδοος Flor. AC. (hic *om.* Πλάτωνος) Ald. Bas. ab. Η̄. Vind. E. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ὄγδοος Steph. *H.* Bekkerus et Stallbaumius in pr.

543 Εἶεν· ταῦτα] Εἰ ἐνταῦθα Vind. F. ἶεν τ. Vind. E. Εἶεν *om.* codex B. Stobaei, qui serm. XXXXI. p. 264. haec usque ad κοινὰς δὲ πᾶσι. B. excerpsit. Neque Ficinus εἶεν reddidit.

τῇ μελλούσῃ] His Vat. B. particulam δὴ vocali a m. s. addita interpositam habet.

πόλει] πόλιν Vind. F. πόλει. Ald. Bas. ab.

μὲν] Ita Par. A. Lob. Mon. B. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RU. Stob. μὲν δὴ Vind. BE. Flor. ACTV. editi ante Bekkerum, qui reliquorum codicum suorum immemor fuit.

κοινοὺς] κοινοῦς Ald.

ὡσαύτως] ὡσαύτω Vind. E.

δὲ] δὲ καὶ Flor. T.

εἰρήνῃ] ἐν εἰρ. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACR. Stob. cod. A. Editiones ante Bekkerum post εἰρήνῃ plenius interpungunt, ut et paullo ante post παιδείαν.

δὲ] Hoc e Lugdunensi editione tacite receptum a Bipontinis sequentes merito tenuerunt pro δή, quod in prioribus et Bekkero teste in Par. A. Vat. HM. Ang. B. et quantum ex silentio Stallbaumii colligitur, in Flor. UV. exstat. Mei quidem quinque omnes δὲ habent, et Ficinus *autem* posuit. In Stobaei editionibus erat τε, quod Gaisfordius secundum cod. A. in δὲ correxit. L. II. p. 376. A. codicem optimum vidimus contrario errore depravatum. Cf. nota Vol. II. p. 338, a. sq.

ἐν] *om.* Stob. cod. A.

πόλεμον γεγονότας ἀρίστους. Ὡμολόγηται, ἔφη. Καὶ
B μὴν καὶ τάδε ξυνεχωρήσαμεν, ὡς ὅταν δὴ καταστῶσιν
οἱ ἄρχοντες, ἄγοντες τοὺς στρατιώτας κατοικιοῦσιν εἰς
οἰκήσεις οἵας προείπομεν, ἴδιον μὲν οὐδὲν οὐδενὶ ἐχού-
σας, κοινὰς δὲ πᾶσι. πρὸς δὲ ταῖς τοιαύταις οἰκήσεσι
καὶ τὰς κτήσεις, εἰ μνημονεύεις, διωμολογησάμεθά που,
οἷαι ἔσονται αὐτοῖς. Ἀλλὰ μνημονεύω, ἔφη, ὅτι γε οὐδὲν
οὐδένα ᾤόμεθα δεῖν κεκτῆσθαι, ὧν νῦν οἱ ἄλλοι, ὥσπερ

B δὴ] δὲ Flor. A.
ἄγοντες] *in expeditionem euntes* Fic. Cf. L. III. p. 415. D. — In editionibus ante Astii sec. comma non ante hoc, sed post στρατιώτας positum est.
οἰκήσεις] οἰκίσεις Ald. Bas. ab.
μὲν] δὲ Stob. (μὲν cod. A. et ed. Gaisf.)
οὐδὲν] post ἐχούσας Par. K. om. Lob. Vat. BM.
οὐδενὶ] om. Flor. T. Stob. cod. AB.
κοινὰς] κοινὰ Vind. E. Cf. Bernhardy synt. p. 474.
οἰκήσεσι] οἰκήσουσι Ald. Bas. a.
τὰς κτήσεις] *de supellectili et possessionibus* Fic.
εἰ μνημονεύεις] ἣν μνημονεύῃς Mon. B. Flor. U.
διωμολογησάμεθά] διωμ. Vind. F. διωμολογησά Vat. B. Vind. E.
που, οἷαι] ποι οἷαι Par. D. πῃ οἷαι Par. K. Mon. B. Flor. U. πόσοι ἂν Vind. F. πόσαι ἂν Ang. B. Flor. R.
ὅτι γε] γε om. Vat. M. Male. ὅτι γε idem valet, quod τόδε γε, ὅτι. Cf. L. VI. p. 505. B: Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθόν, τοῖς δὲ κομψοτέροις φρόνησις. Πῶς δ' οὔ; Καὶ ὅτι γε, ὦ φίλε, οἱ τοῦτο ἡγούμενοι οὐκ ἔχουσι δεῖξαι, ἥτις φρόνησις, ἀλλ' ἀναγκάζονται τελευτῶντες τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φάναι. Ib. A: ἐπεὶ ὅτι γε ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα, πολλάκις ἀκήκοας. L. IIII. p. 435. E: Ἆρ' οὖν ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ, πολλὴ ἀνάγκη ὁμολογεῖν, ὅτι γε τὰ αὐτὰ ἐν ἑκάστῳ ἔνεστιν ἡμῶν εἴδη τε καὶ ἤθη, ἅπερ ἐν τῇ πόλει; 433. A: Καὶ μὴν ὅτι γε τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστί, καὶ τοῦτο ἄλλων τε πολλῶν ἀκηκόαμεν καὶ αὐτοὶ πολλάκις εἰρήκαμεν. L. III. p. 412. C: Ὅτι μὲν πρεσβυτέρους τοὺς ἄρχοντας δεῖ εἶναι, νεωτέρους δὲ τοὺς ἀρχομένους, δῆλον. Δῆλον. Καὶ ὅτι γε τοὺς ἀρίστους αὐτῶν. Καὶ τοῦτο. L. II. p. 375. B: Τὰ μὲν τοίνυν τοῦ σώματος οἷον δεῖ τὸν φύλακα εἶναι, δῆλα. Ναί. Καὶ μὴν καὶ τὰ τῆς ψυχῆς, ὅτι γε θυμοειδῆ. Καὶ τοῦτο. His omnibus locis γε non tam restringendi vim habet, qua nostro praeditum statuit Matthiae gramm. p. 1208., quam confirmandi. Ante ὅτι γε Aldus punctum posuit: colon ferri posset.
ᾠόμεθα] bis deinceps positum in Vind. E. οἰώμεθα Vind. F. Ang. B. Flor. R.
δεῖν] νῦν Lob. Vind. E. Vat. M.
ὧν] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRT. et Ficinus: *nihil eorum quae —*. Reliqui codices cum editis ante Bekkerum ὡς habent.
δὲ] νῦν Vind. E. ante corr.
τε] om. Vat. M.
C εἰς ταῦτα] Haec verba a Ficino omissa, a Bernhardyo synt. p. 281. perperam ad μισθὸν relata pertinent ad officia τῆς φυλακῆς et breviter significant ea, ὅσων δέονται ἄνδρες ἀθληταὶ πολέμου σώφρονές τε καὶ ἀνδρεῖοι L. III. p. 416. D.
αὐτῶν] αὑτ. Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

δὲ ἀθλητάς τε πολέμου καὶ φύλακας, μισθὸν τῆς φυλακῆς δεχομένους εἰς ἐνιαυτὸν τὴν εἰς ταῦτα τροφὴν C παρὰ τῶν ἄλλων, αὐτῶν τε δεῖν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως ἐπιμελεῖσθαι. Ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις. ἀλλά γ' ἐπειδὴ τοῦτ' ἀπετελέσαμεν, ἀναμνησθῶμεν, πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα, ἵνα πάλιν τὴν αὐτὴν ἴωμεν. Οὐ χαλεπόν, ἔφη. σχεδὸν γάρ, καθάπερ νῦν, ὡς διεληλυθὼς περὶ τῆς πόλεως τοὺς λόγους ἐποιοῦ, λέγων,

τε δεῖν] τελεῖν Vind. F.

τῆς ἄλλης] τοῖς ἄλλοις idem ante corr.

ἔφην] ἔφη Vind. BE. Ang. B.

ἀλλά γ'] Ita Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. (: ἀλλὰ γ' Vind. E.) ἀλλά γε Bas. b. Ast. pr. sec. (Flor. ACRV.) Ἀλλά γε Ald. Bas. a. Steph. ἀλλ' ἄγε Lob. Mon. B. Flor. TU. ἀλλ' ἄγ' Thomas Mag. p. 891. in Φέρε haec verba usque ad ἐξετραπόμεθα inter exempla coniunctivi cum adverbiis hortandi constructi referens. „ἀλλ' ἄγε vel ἀλλ' ἄγ' Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B." Ἀλλ' ἄγε Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. De Par. A. Ven. B. Vind. B. Bekkerus tacuit, ut de Par. K. Bipontini. *Sed postquam haec absolvimus, repetamus iam* etc. Fic. qui non videtur ἄγε legisse. Idem mihi improbari Vol. I. p. 16, a. ostendi. Scilicet in proximis Glauco argumentum libri tertii et partis quarti, quam verba eius postrema respiciunt, ita indicaverat, ut Socrati omnino probaretur. Sed haec nondum sufficere ratus insuper sciscitatur Socrates, quomodo, *postquam primam illam civitatis et viri boni descriptionem absolvissent*, ad librorum V. VI. et VII. sermones delati sint. Huic sententiae, quam aoristus ἀπετελέσαμεν male ab interpretibus pro perfecto acceptus aperte demonstrat, ἀλλά γε unice convenire videtur. γε ad sequentia ἐπειδὴ τοῦτ' ἀπετελέσαμεν pertinet et priora recte quidem dicta a Glaucone, sed unum idque non leve reliquum esse significat, quod item sit in memoriam revocandum, ut relictam viam denuo capessere possint. Itaque initio Socrates quum ἐπειδὴ τοῦτ' ἀπετελέσαμεν diceret, nihil aliud nisi quaerere ex Glaucone volebat: πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα; sed quia caussam quaestionis (ἵνα πάλιν τὴν αὐτὴν ἴωμεν) additurus erat, verbum ἀναμνησθῶμεν ei praemisit. Cui si ἀλλ' ἄγε tribuas, quod coniunctivum ἀναμνησθῶμεν loquentis animo iam obversantem arguit, dictionem haud probabiliorem efficias, quam si Latine dicas: *Sed hortor te, ut, postquam hoc absolveramus, recorderis, unde huc deveneritmus.* Denique caussa non erat, cur Glauconem superiorum tam bene memorem gravius hoc loco ad recordandum excitaret.

τοῦτ'] ταῦτ' Vind. E. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stallbaumius.

σχεδὸν — ὁμοίους 544. A.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 265 Trincavellus omisit.

ὡς διεληλυθὼς] Ita Par. A. Vind. BEF. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. cod. A. ὡς διεληλυθὼς Ang. B. ὡς διελήλυθας Vat. B. Ven. C. Par. DK. Flor. U. et cum punctis a m. s. sub ὡς Mon. B. διελήλυθας Lob. Ven. B. Vat. M. Stob. Ald. Bas. a. Steph. Ast. διεληλύθας Bas. b. Cf. L. V. p. 450. A: ὅσον λόγον πάλιν ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας· ἣν ὡς ἤδη διεληλυθὼς ἔγωγε ἔχαιρον.

ἐποιοῦ] ἐποίου Vind. F. ἐποίουν Stob. cod. A.

ὡς ἀγαθὴν μὲν τὴν τοιαύτην, οἵαν τότε διῆλθες, τιθείης πόλιν καὶ ἄνδρα τὸν ἐκείνῃ ὅμοιον, καὶ ταῦτα, ὡς ἔοικας, καλλίω ἔτι ἔχων εἰπεῖν πόλιν τε καὶ ἄνδρα. ἀλλ'
544 οὖν δὴ τὰς ἄλλας ἡμαρτημένας ἔλεγες, εἰ αὕτη ὀρθή. τῶν δὲ λοιπῶν πολιτειῶν ἔφησθα, ὡς μνημονεύω, τέτταρα εἴδη εἶναι, ὧν καὶ πέρι λόγον ἄξιον εἴη ἔχειν καὶ ἰδεῖν αὐτῶν τὰ ἁμαρτήματα καὶ τοὺς ἐκείναις αὖ ὁμοίους, ἵνα πάντας αὐτοὺς ἰδόντες καὶ ὁμολογησάμενοι τὸν ἄριστον καὶ τὸν κάκιστον ἄνδρα ἐπισκεψαίμεθα, εἰ ὁ ἄριστος εὐδαιμονέστατος καὶ ὁ κάκιστος ἀθλιώ-

ὡς] *om.* Vind. F. Flor. R. ὅτι δὴ Ang. B. h. e. ὅτι δηλονότι, quod ipsum Flor. R. int. vers. superscriptum h. l. habet.

τότε] post διῆλθες Ven. B. Vind. E. *om.* Fic.

τιθείης] *om.* Vat. M. *vocares* Fic.

ὅμοιον] *persimilis* Fic.

καὶ ταῦτα — ἄνδρα] *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U. Stob. cod. A. Scilicet post illud ἄνδρα in Lob. Vat. M. ὅμοιον, in Vat. B. τὸν ἐκείνῃ, in Ven. C. vero τὸν ἐκείνῃ ὅμοιον e proximis perperam repetita leguntur, qua abundantia ortum homoeoteleuton defectum peperit.

ὡς ἔοικας] ὡς ἔοικε Stob. Ald. Bas. ab. Ast. tert. ὡς ἔοικεν Vind. E. nisi fallor, Steph. et Ast. pr. sec. *ut apparuit* Fic. Socratem iam tum, quum finem disputationi de optimo viro optimaque civitate quasi perfectae imponeret, etiam pulchrioris utriusque imaginem animo comprehensam habuisse satis probabiliter Glauco ex libri VI. et VII. sermonibus colligit, quos habere ille non potuisset, nisi in eam intueretur. Tamen Schleiermacherus in interpretatione *wie es schien* posuit et in adnotatione mirari videtur, quod initio libri V. Socrates nullam eiusmodi significationem dederit.

ἔχων] ἔχω Vind. F. ἔχεις Ang. B.

ἀλλ' οὖν] ἀλλοῦν Vind. F.

εἰ] ἢ idem et Stob. cod. A. 544

ἔφησθα] ἐφῆσθα Vind. F.

εἶναι] ἔχειν Stob. Gesn.

ὧν καὶ — ὁμοίους] *om.* Stob. Gaisf.

πέρι] περὶ Vind. E. post λόγον Vind. F. Ang. B.

εἴη] οἴει Ven. B. Vat. H. Flor. ACT. et Vind. E. in quo verbum ἔχειν ante ἄξιον οἴει positum est. Pro ἔχειν καὶ in Mon. B. ἔχειν ὧν καὶ δεῖν ἐπιμνησθῆναί τε καὶ cum punctis a m. s. verbis ὧν καὶ δεῖν subscriptis legitur. Eadem Flor. U. sed quinque posteriora in margine habet. Petita sunt ex L. IIII. p. 445. C: φαίνεται — ἓν μὲν εἶναι εἶδος τῆς ἀρετῆς, ἄπειρα δὲ τῆς κακίας, τέτταρα δ' ἐν αὐτοῖς ἄττα, ὧν καὶ ἄξιον ἐπιμνησθῆναι.

αὖ ὁμοίους] Ita Par. AK. Vind. BE. Mon. B. Ven. B. Flor. ACTUV. Vat. H. et a m. pr. B. ὁμοίους margo Par. D. *similes* Fic. ἀνομοίους Lob. Vind. F. (Ven. C. Par. D. Ang. B. Vat. M. Flor. R. et a m. s. Vat. B) Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. „Ita quidem et in praec. edit. legitur καὶ τοὺς ἐκείναις ἀνομοίους: sed non dubium est quin substituenda sit lectio ex vet. libro petita, καὶ τοὺς ἐκείναις ἄνδρας ὁμοίους." Steph. p. 25. ἄνδρας ὁμοίους Cornarius ecl. p. 101. legendum docuerat nulla vet. libri mentione facta. αὖ ὁμοίους secundum Kleukeri con-

τατος, ἢ ἄλλως ἔχοι. καὶ ἐμοῦ ἐρομένου, τίνας λέγοις τὰς τέτταρας πολιτείας, ἐν τούτῳ ὑπέλαβε Πολέμαρχός B τε καὶ Ἀδείμαντος, καὶ οὕτω δὴ σὺ ἀναλαβὼν τὸν λόγον δεῦρο ἀφῖξαι. Ὀρθότατα, εἶπον, ἐμνημόνευσας. Πάλιν τοίνυν, ὥσπερ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν πάρεχε καὶ τὸ αὐτὸ ἐμοῦ ἐρομένου πειρῶ εἰπεῖν ἅπερ τότε ἔμελλες λέγειν. Ἐάνπερ, ἦν δ' ἐγώ, δύνωμαι. Καὶ μήν, ἦ δ' ὅς, ἐπιθυμῶ καὶ αὐτὸς ἀκοῦσαι, τίνας ἔλεγες τὰς τέτταρας πολιτείας. Οὐ χαλεπῶς, ἦν δ' ἐγώ, C ἀκούσῃ. εἰσὶ γὰρ ἃς λέγω, αἵπερ καὶ ὀνόματα ἔχουσιν,

iecturam ex Par. K. primus exhibuit Astius.

ἰδόντες] ἰδόντας Bas. b.

ὁμολογησάμενοι] ἀνομολογησάμενοι Lob. Vind. F. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

κάκιστον] κάλλιστον Par DK. Flor. T. Ald. Bas. a. „Pro κάκιστον autem quod habes statim post, perperam in iisdem scriptum est κάλλιστον." Steph. l. c. Hoc quoque Cornarius ecl. p. 102. et vere emendaverat.

ἐπισκεψαίμεθα] ἐπισκεψώμεθα Lob. Vat. M.

ὁ κάκιστος] οὐ κ. Vind. E.

ἀθλιώτατος, ἢ] ἀθλιώτατος ἤ. Vind. F.

ἄλλως] ἄλλως ταῦτα Vind. B.

ἔχοι] ἔχει Lob. Vind. E. et, sup. οι, B. Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Flor. ACTV. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius; quae mihi mutatio non magis necessaria videtur, quam ab iisdem editoribus in eodem genere facta L. VII. p. 515. D.

ἐρομένου] ἐρωμένου Vind. F.

λέγοις] Ita Par. A Vind. F. et correctus in diphthongo B. Ven. C. Flor. V. ἔφης Mon. B. Par. DK. Flor. U. λέγεις Lob. Vind. E. (Flor. ACRT.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. De quinque reliquis codicibus Bekkerus tacet.

τὰς] om. Vind. B.

B δὴ] δὺ Bas. b.

σὺ ἀναλαβὼν] συναναλαβὼν Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. D.

δεῦρο] δεῦρ' Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM.

Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

εἶπον] εἶπεν Lob. εἴπομεν Vind. F.

αὐτὴν] αὐτῶν Par. D.

πάρεχε] παρέχε Vind. E.

αὐτὸ] αὐτοῦ Vat. H.

ἐρομένου] ἐρωμένου Vind. F.

λέγειν. Ἐάνπερ] λέγειν, ἐ. Ald.

δύνωμαι] δύναμαι Vind. BE. Flor. AC.

Καὶ μὴν — Τί μήν; E.] habet Stobaei cod. A. ex quo Gaisfordius T. 43. n. 115. ea exhibuit. Eadem cum proximis ἵνα πάντας etc. coniuncta et cum primis illis σχεδὸν γὰρ etc. continuata in suo codice invenit Gesnerus, sed non exhibuit.

ἐπιθυμῶ] ἐπιθυμῶ γε Vind. EF. Stob.

ἔλεγες] λέγεις Stob.

τέτταρας] τέσσαρας (Par. D.) Ald. Bas. ab. Steph. Cf. Vol. II. p. 245, b.

C ἀκούσῃ] ἀκοῦσαι Ang. B. οἶμαι ἀκοῦσαι Flor. RT. ἀκούσει Vind. F. et, sup. η, Par. D. Astius, Bekkerus, Stallbaumius.

αἵπερ] αἵ τε Ven. B.

καὶ] καὶ τὰ Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor. ACT.

ὀνόματα ἔχουσιν] ὀνόματ' ἔχουσι Stob. „h. e. quae quidem

ἥ τε ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπαινουμένη, ἡ Κρητική τε καὶ Λακωνικὴ αὕτη, καὶ δευτέρα καὶ δευτέρως ἐπαινουμένη, καλουμένη δ' ὀλιγαρχία, συχνῶν γέμουσα κακῶν πολιτεία, ἥ τε ταύτῃ διάφορος καὶ ἐφεξῆς γιγνο-492 μένη δημοκρατία, καὶ ἡ γενναία δὴ τυραννὶς καὶ πασῶν τούτων διαφέρουσα, τέταρτόν τε καὶ ἔσχατον πόλεως νόσημα. ἤ τινα ἄλλην ἔχεις ἰδέαν πολιτείας, ἥτις

etiam valde celebrantur. Nam hoc significatu formulam ὄνομα ἔχειν accipiendam esse luculenter docent verba proxima. Fallitur Sch'eiermacherus p. 586." Stallbaumius. Sed aliud est ὀνόματα ἔχειν, neque ad Creticam et Laconicam tantum, sed ad omnes quatuor politias haec verba pertinent, quae proprie intelligenda esse Schleiermacherus mihi quidem recte statuere videtur. Cf. L. IIII. p. 428. E: ὅσοι ἐπιστήμας ἔχοντες ὀνομάζονταί τινες εἶναι. Illud non concedendum puto Schleiermachero, Platonem iam hic nomen τιμοκρατίας seu τιμαρχίας in mente habuisse, quod infra p. 545. B. tamquam novum producit, aut hanc quoque ἀριστοκρατίαν dici voluisse, cui primum inter corruptas locum assignat. Quidni hoc ipsum *nominis* loco habeamus, quod *Creticam et Laconicam* dicit? Num si quaeratur, quam formam reipublicae bello Peloponnesiaco victae civitates acceperint, *Laconicam* dicere dubitabimus?

ἡ Κρητική — ἐπαινουμένη] om. Vind. F. in m. habet Vind. B.

δ' ὀλιγαρχία] δὲ ὀλ. Vind. F. Stob.

ταύτῃ] Astius in sec. coniiciebat ταύτης. Frustra. Cf. Leg. L. VIII. p. 843. C: διὸ χρὴ πάντως εὐλαβεῖσθαι γείτονα γείτονι μηδὲν ποιεῖν διάφορον. et Matthiae gramm. §. 366. nota 3. cui Stallbaumius non debebat eiusdem libri §. 428, 2. coniungere, quippe quo loco vir doctissimus diversum loquendi modum illustrat. Ceterum hanc rerum publicarum seriem, quam et res ipsa et sequens disputatio confirmat, Alcinous vel, quod magis credibile, eius librarius pervertit isag. c. 33. p. 122: πέντε δέ φησιν εἶναι πολιτείας· τήν τε ἀριστοκρατικήν, ὁπόταν οἱ ἄριστοι ἄρχωσι, καὶ δευτέραν τὴν τιμοκρατικήν, φιλοτίμων ὄντων τῶν ἀρχόντων, καὶ τρίτην τὴν δημοκρατικήν, καὶ μετὰ ταύτην τὴν ὀλιγαρχικήν, τελευταίαν δὲ τὴν τυραννίδα, χειρίστην ὑπάρχουσαν.

γενναία] γενναῖα Vind. BF.

καὶ] ἐκ Mon. B. Flor. U. καὶ ἡ Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. quod quamquam secundum ea, quae Vol. I. p. 27. disputavimus, ferri quodammodo potest, ob insolentiam et ob ambiguitatem, quum quinti nominis exspectationem moveri necesse esset, recipere non sustinui. καὶ in Vind. B. punctis circumscriptum neque a Ficino expressum est, quo deleto servatoque articulo lectio exsistit probabilior etiam, quam vulgata, quae tamen et ipsa bona et a codicibus firmior est. Cf. Leg. L. V. p. 730. D: ὁ δὲ καὶ ξυγκολάζων εἰς δύναμιν τοῖς ἄρχουσιν, ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει καὶ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθω νικηφόρος ἀρετῇ.

διαφέρουσα] διαφεύγουσα Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Flor. ACTUV. Reliqui sunt quatuor (Vind. E. Ven. B. Ang. B. Flor. R.) cum Stobaeo et Ficino (*ab his omnibus differens*) vulgatam editionum omnium et unice veram scripturam tuentes. Errori, quem Mon. B. Flor. U. interpolanda praepositione corrigere frustra conati sunt, occa-

καὶ ἐν εἴδει διαφανεῖ τινὶ κεῖται; δυναστεῖαι γὰρ καὶ D ὠνηταὶ βασιλεῖαι καὶ τοιαῦταί τινες πολιτεῖαι μεταξύ τι τούτων πού εἰσιν, εὕροι δ' ἄν τις αὐτὰς οὐκ ἐλάττους περὶ τοὺς βαρβάρους, ἢ τοὺς Ἕλληνας. Πολλαὶ γοῦν καὶ ἄτοποι, ἔφη, λέγονται. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ ἀνθρώπων εἴδη τοσαῦτα ἀνάγκη τρόπων εἶναι, ὅσαπερ καὶ πολιτειῶν; ἢ οἴει ἐκ δρυός ποθεν ἢ

sionem pronuntiatio non absimilis dedisse videtur.

τέταρτόν τε] *om.* Stob.

ἤ τίνα] ἅτινα, e corr. a m. pr. ἥτινα, Vind. F. ἤ τινα Lob. Vind. E. Mon. B. Stob. Idem Bekkerum in suis libris invenisse et ut rem nullius momenti praeterisse ex eius silentio de Mon. B. et ex eo colligo, quod pro ἤ in Par. K. (de quo Bipontini tacent) εἴ (non εἰ) scriptum referens τινα, quod idem haud dubie pro τίνα exhibet, commemorandum non putavit. ἤ τινα etiam Ficinus legit: *An aliam habes rei publicae formam* etc. et Astius in tert. et Stallbaumius in sec. scripserunt. Sensus eodem redit, sed τινὰ Plato post ἄλλην positurus erat. Cf. Vol. II. p. 116, b.

ἰδέαν πολιτείας] ἰδίαν πολιτείαν Stob.

ἥτις] εἴ τις Vat. B. Ven. C.

τινὶ] *om.* Par. K. Cf. Polit. p. 285. B: πρὶν ἂν ἐν αὐτῇ (sc. τῇ τῶν πολλῶν κοινωνίᾳ) τὰς διαφορὰς ἴδῃ πάσας, ὁπόσαιπερ ἐν εἴδεσι κεῖνται.

D δυναστεῖαι] δυναστείαι Vind. EF. Cf. Xenoph. Hell. V. 4, 46.

πολιτεῖαι] πολιτείαι Vind. F.

τι] τοι Vind. B. *om.* Lob. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Flor. ATU.

εἰσιν] εἰσι Stob.

ἐλάττους] ἐλάττον Vind. E.

περὶ] *om.* Vind. F.

Πολλαὶ] πολλοὶ Stob.

γοῦν] οὖν Par. K.

Οἶσθ'] οἶσθα Stob.

ὅτι] post καὶ Vind. F. Ang. B.

τρόπων] Ita Par. A. Vind. BEF. Vat. H. Flor. ACRTV. τρόπον Ven. C. a m. pr. Stob. τινὰ τρόπον Ang. B. τρόπον τινὰ reliqui codices, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et Ficinus, qui haec Socratis verba usque ad πολιτειῶν ita reddidit: *Totidem quoque sunt hominum quodammodo species atque mores.* Etiam Schleiermacherus vulgatam ante Bekkerum lectionem praetulit ut ad eiusmodi similitudinem non quoquo versus pertinentem accommodatiorem, et quod εἴδη τρόπων hominum tantum, non rerum publicarum cogitari dicique possint. Contra Stallbaumius recte monuit hanc numeri convenientiam inter morum humanorum et rerum publicarum genera ex mente Platonis omnino et necessario, non quodammodo seu quadamtenus intercedere, ad πολιτειῶν autem non εἴδη τρόπων, sed solum εἴδη referendum esse. Scilicet τρόπων eo loco positum est, ut qua ratione ἀνθρώπων εἴδη, quae etiam σώματος aliarumque rerum dici possunt, h. l. dicta sint, accuratius definire videatur. V. quae Vol. II. p. 289. de verbis ψυχῆς ῥαστώνης μεταστροφῆς disputavimus. Etiam Themistius τρόπων legisse videtur, qui or. II. p. 35. A. haec habet: τῷ γὰρ ὄντι κινδυνεύει τοσαῦτα εἶναι εἴδη πολιτειῶν, ὅσαπερ καὶ ἀνθρώπου ψυχῆς. οὐ γάρ που ἐκ δρυὸς οὐδ' ἐκ πέτρης συνίστανται αἱ πολιτεῖαι, ἀλλ' ὅτι ἀπασῶν ἴχνη καὶ σπέρματα τῇ ψυχῇ ἐμπέφυκε τῇ ἀνθρωπίνῃ.

ὅσαπερ] ὁσάπερ Stob. ὥσπερ Lob. Vat. B.

πολιτειῶν;] πολιτειῶν. editi ante Astium.

ἐκ δρυός] Proclus in Civ.

ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν
E ἠθῶν τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἃ ἂν ὥσπερ ῥέψαντα τἆλλα
ἐφελκύσηται; Οὐδαμῶς ἔγωγ', ἔφη, ἄλλοθεν, ἢ ἐντεῦ-
θεν. Οὐκοῦν εἰ τὰ τῶν πόλεων πέντε, καὶ αἱ τῶν
ἰδιωτῶν κατασκευαὶ τῆς ψυχῆς πέντε ἂν εἶεν. Τί μήν;
Τὸν μὲν δὴ τῇ ἀριστοκρατίᾳ ὅμοιον διεληλύθαμεν ἤδη,
545 ὃν ἀγαθόν τε καὶ δίκαιον ὀρθῶς φαμὲν εἶναι. Διεληλύθαμεν.
Ἆρ' οὖν τὸ μετὰ τοῦτο διιτέον τοὺς χείρους,
τὸν φιλόνεικόν τε καὶ φιλότιμον, κατὰ τὴν Λακωνικὴν

p. 412, 9. locum L. IIII. p. 435. E. illustrans simulque hunc nostrum respiciens πρῶτον μὲν γάρ, inquit, ἐπιδείκνυσιν, (ὁ Σωκράτης) ὅτι οὐκ ἀλλαχόθεν αἱ διαφορότητες αὗται τῶν ἀνθρώπων εἰσίν, ἢ (an αἱ?) κατὰ τὴν ζωήν, οὔτε ἐν μιᾷ πόλει μόνῃ θεωρούμεναι ταγμάτων ἄλλων καὶ ἄλλων οὔτε ἐν ὅλοις ἔθνεσιν, ἢ ἀπὸ τῆς ψυχικῆς διαφόρου ζωῆς. οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός φησιν οὐδ' ἀπὸ πέτρης. τοῦτο δέ ἐστιν οὐκ ἀπὸ τῆς ἐσχάτης φύσεως, ἧς ἡ δρῦς εἰκών, οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ἀψύχου καὶ στερεοῦ σώματος, καθὸ σῶμα· τοῦτο γὰρ ἡ πέτρα δηλοῖ. Probabilius scholiastes ad h. l. Homeri versu Od. XVIIII. 163. οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης, qui etiam Proclo obversatus est, ut secundum eum Platonis verba immutaverit, commemorato sensum dictionis proverbialis declaravit: οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν τοὺς πρὸ αὐτῶν (αὐτῶν Bekkerus) γεννηθῆναι ὑπελάμβανον, διὰ τὸ τὰς τικτούσας εἰς στελέχη καὶ σπήλαια τὰ βρέφη ἐκτιθέναι· ἐπεὶ καὶ τὰς μίξεις κατὰ τὰς ἐρημίας ἐποιοῦντο οἱ πάλαι ἄνθρωποι, δρυῶν ἢ πετρῶν πλησίον. Aliter Goettlingius ad Hesiodum p. 7. statuit, cuius opinioni quum alia obstant, tum additum a Platone ποθὲν refragari videtur.

οὐχὶ] οὐκ Vind. B. οὐχὶ καὶ Lob. Vat. M.

τῶν ἐν] Articulum Par. A. a m. pr. et Astius in pr. (hic per errorem) omittunt, et poterat omitti non minus, quam L. V. p. 463. B. in verbis τῶν ἀρχόντων ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, ad quem locum similes quasdam dictiones adscripsi. Ex eodem genere est illud in Euthydemo p. 277. D. ἐν τῇ τελετῇ τῶν Κορυβάντων et fortasse p. 274. B. δεικνὺς αὐτῷ τοὺς ἐραστὰς τοῦ Κλεινίου. Sed unius codicis et eius correcti auctoritas ad eiiciendum non sufficit.

E ἃ ἂν] ἐὰν Par. DK. Mon. B. Flor. U. αἳ ἂν Stob. οἳ ἂν Ven. B. et editi; quod quamvis elegantem habeat brevitatem et egregie congruat verbo ῥέπειν, cedere tamen debet alteri a tot codicibus oblato minimeque reprehendendo. Rei publicae formae eos dicuntur sequi mores, qui in quavis civitate veluti pondere praegravantes ad se suamque regionem attraxerint reliquos. ῥέπειν eadem significatione absolute dixit Herodotus L. VII. c. 139: οὗτοι γὰρ ἐπὶ ὁκότερα τῶν πρηγμάτων ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἔμελλε.

ῥέψαντα] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RTU. Stob. Bas. b. ῥήψαντα, a m. s. ῥίψαντα, Mon. B. ῥεύσαντα reliqui codices editique ante Bekkerum et Ficinus: *qui quocunque fluxerint, cetera secum rapiunt.* Id totius loci sententiae repugna-

ἑστῶτα πολιτείαν, καὶ ὀλιγαρχικὸν αὖ καὶ δημοκρατικὸν καὶ τὸν τυραννικόν, ἵνα τὸν ἀδικώτατον ἰδόντες ἀντιθῶμεν τῷ δικαιοτάτῳ, καὶ ἡμῖν τελέα ἡ σκέψις ᾖ, πῶς ποτὲ ἡ ἄκρατος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν ἄκρατον ἔχει εὐδαιμονίας τε πέρι τοῦ ἔχοντος καὶ ἀθλιότητος, ἵνα ἢ Θρασυμάχῳ πειθόμενοι διώκωμεν B ἀδικίαν, ἢ τῷ νῦν προφαινομένῳ λόγῳ δικαιοσύνην; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, οὕτω ποιητέον. Ἆρ' οὖν ὥσπερ ἠρξάμεθα ἐν ταῖς πολιτείαις πρότερον σκοπεῖν

re non cum Lobeckio ad Phryn. p. 739. dixerim. Sententia eadem manet, metaphora alia fit et similis illi L. VI. p. 492. C: ποίαν ἂν αὐτῷ (οἴει) παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξειν, ἣν οὐ κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοιούτου ψόγου ἢ ἐπαίνου οἰχήσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοῦν ᾗ ἂν οὗτος φέρῃ —; Sed ῥέψαντα elegantius est et codicum caussa haud dubie praeferendum.

τἆλλα] τὰ ἄλλα Vind. F. Stob. τἄλλα Vind. BE. Mon. B. Steph. Ast.

ἐφελκύσηται] ἀφελκύσηται Vat. H. et, sup. ἐ, Ven. B. ἐφελκύσηται, sup. ἀ, Vind. B.

ἔγωγ', ἔφη] ἔγωγε ἔφη Vind. F. Stob. ἔφη ἔγωγ' Vind. B.

ἄλλοθεν] ἄλλοθι Ven. B.

εἰ τὰ] αἱ Stob. Supplendum est εἴδη.

αἱ] int. vers. Mon. B.

κατασκευαὶ] sine accentu Vind. F.

πέντε] πέντ' Vind. F. Ang. B.

Τὸν μὲν δὴ] τὸ μὲν δὴ Vind. E. τὸν δὴ Lob. Vat. BM. τὸν μὲν γὰρ Mon. B.

διεληλύθαμεν] διηληλύθαμεν Vind. F.

ἤδη] δὴ Par. A. a m. pr. om. Fic.

ὀρθῶς φαμὲν] ὀ. ἔφαμεν Vind. F. Ang. B. φ. ὀ. Par. K. φαμὲν Vat. M. *asseruimus* Fic. ὀρθῶς ad ἀγαθόν τε καὶ δίκαιον pertinet, ut L. I. p. 341. C. ὁ ὀρθῶς κυβερνήτης is dicitur, qui τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ, τῷ ὄντι, ἀληθῶς gubernator est.

εἶναι.] εἶναι; Lob.

Ἆρ' οὖν] Ἄρ' οὖν editi ante 545 Astium cum Vind. F. (Flor. RT.) om. Fic. (*Deteriores deinceps narrare decet*)

τὸ μετὰ τοῦτο] τὸ μετα τοῦτο Mon. B. τὸ μετατοῦτο Vind. EF. Bas. ab. το μετα τοῦτο Vind. B. τομετατοῦτο Ald.

διιτέον] δι τέον, sup. αιρε, Vind. F. διανοητέον Ang. B.

φιλόνεικόν] φιλόνικόν Vind. E.

φιλότιμον] φιλόνεικον Par. K.

τὸν τυραννικὸν] τὸν om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τελέα] τελήα, a m. s. τελεία, Mon. B.

σκέψις] σκῆψις Vind. F.

ἄκρατος] ἀκρατῶς Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. *summa meraque* Fic.

ἄκρατον] ἀκρότατον Vat. B. *summam ac meram* Fic.

πέρι] περὶ Vind. E.

καὶ ἀθλιότητος] om. Mon. B.

πειθόμενοι] πειθόμενος Ald. Bas. a.

διώκωμεν] διώκομεν Vind. F.

δικαιοσύνην] δικαιοσύνης Vat. B B. Signum interrogandi Bekkerus posuit. Habet etiam Mon. B.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Flor. R.

τὰ ἤθη, ἢ ἐν τοῖς ἰδιώταις, ὡς ἐναργέστερον ὄν, καὶ νῦν οὕτω πρῶτον μὲν τὴν φιλότιμον σκεπτέον πολιτείαν (ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω λεγόμενον ἄλλο· ἢ τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν αὐτὴν κλητέον) πρὸς δὲ ταύτην τὸν τοιοῦτον ἄνδρα σκεψόμεθα, ἔπει-
C τα ὀλιγαρχίαν καὶ ἄνδρα ὀλιγαρχικόν, αὖθις δὲ εἰς δημοκρατίαν ἀποβλέψαντες θεασόμεθα ἄνδρα δημοκρατικόν, τὸ δὲ τέταρτον εἰς τυραννουμένην πόλιν ἐλθόντες καὶ ἰδόντες, πάλιν εἰς τυραννικὴν ψυχὴν βλέποντες, πειρασόμεθα περὶ ὧν προὐθέμεθα ἱκανοὶ κριταὶ γενέσθαι; Κατὰ λόγον γέ τοι ἄν, ἔφη, οὕτω γίγνοιτο ἥ τε θέα καὶ ἡ κρίσις.

ἢ] *om.* Vind. F.

πρῶτον] Proclus in Alc. T. II. p. 295: μετὰ τὴν κατὰ τὸν λόγον πολιτείαν ἡ φιλότιμός ἐστι καὶ τιμοκρατική· προσεχῶς γὰρ αὕτη μετ' ἐκείνην ὑφίσταται, καὶ ἥ τε ἔκβασις ἀπὸ ἀρίστης ζωῆς εἰς ταύτην πρώτην πρόεισιν, ὥσπερ φησὶν ὁ ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης, καὶ εἰς ἄνοδον ἀπὸ ταύτης ἐσχάτης καθαίρεται.

τὴν φιλότιμον] Articulum a Stephano et Astio in pr. omissum Stallbaumius in pr. e Flor. ACU. et Par. K. insertum a se dicens in reliquis Florentinis non inventum significare videtur, sed in sec. omnes codices tueri eum dicit. Mei quidem et Bekkeriani omnes cum Ald. Bas. ab. eum habent, neque consulto praetermissum a Stephano puto.

πολιτείαν] πολιτείαν. Ald. Bas. ab. πολιτείαν; Steph.

ἢ τιμοκρατίαν] „Suspicor Plat. scripsisse, εἰ μὴ τιμοκρ. ut ὄνομα ἄλλο intelligamus nomen aliud quam τὴν φιλότιμον πολιτείαν.“ Steph. in m. Non ineptum erat εἰ μή, sed ἢ idem valet.

πρὸς δὲ ταύτην] πρὸς δὲ ταύτῃ Vind. BE. Vat. H. Flor. UV. et a m. pr. Mon. B. et a m. s. Par. A. πρὸς δὲ ταῦτα Flor. T. *post eam* Fic. immo *ad hanc.* Sic Tim. p. 24. A: τοὺς μὲν οὖν νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῇδε. Similiter Phaedr. p. 255. B: οὐδ' οἱ ξύμπαντες ἄλλοι φίλοι τε καὶ οἰκεῖοι μοῖραν φιλίας οὐδεμίαν παρέχονται πρὸς τὸν ἔνθεον φίλον. Cf. L. VIIII. p. 575. C. In quibus omnibus dativo locus non est.

σκεψόμεθα] σκεψώμεθα Lob. Vind. F. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Flor. R.

δημοκρατίαν] δημοκρατείαν C Vind. E.

θεασόμεθα] θεασώμεθα Ven. C. Par. D. et iidem, qui σκεψώμεθα. (Par. K. de quo Bipontini iterum tacent, cum ὁ super ω.)

τέταρτον] τάρτον Par. K. sec. Bip.

καὶ ἰδόντες] int. vers. Vind. B.

πειρασόμεθα] πειρασώμεθα Vind. F. Ang. B. Flor. R.

γενέσθαι;] γενέσθαι. editi ante Bekkerum. (γενέσθαι Ald.)

γέ τοι ἄν, ἔφη, οὕτω] ἔφη ἂν γένοιτο εἰ οὕτω Lob. Vat. BM. Bas. b. γέ τοι ἔφη οὕτως ἂν Flor. T.

θέα] θεὰ Vind. E.

ἡ] η Ald.

πειρώμεθα] πειρόμεθα Ald. Bas. a.

τιμοκρατία — ἐξ ἀριστοκρατίας] δημοκρατία — ἐξαρ. Vind. E.

Φέρε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πειρώμεθα λέγειν, τίνα τρόπον τιμοκρατία γένοιτ' ἂν ἐξ ἀριστοκρατίας. ἢ τόδε μὲν ἁπλοῦν, ὅτι πᾶσα πολιτεία μεταβάλλει ἐξ αὐτοῦ D τοῦ ἔχοντος τὰς ἀρχάς, ὅταν ἐν αὐτῷ τούτῳ στάσις ἐγγένηται, ὁμονοοῦντος δέ, κἂν πάνυ ὀλίγον ᾖ, ἀδύνατον κινηθῆναι; Ἔστι γὰρ οὕτω. Πῶς οὖν δή, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ἡ πόλις ἡμῖν κινηθήσεται, καὶ πῇ στασιάσουσιν οἱ ἐπίκουροι καὶ οἱ ἄρχοντες πρὸς ἀλλήλους τε καὶ πρὸς ἑαυτούς; ἢ βούλει, ὥσπερ Ὅμηρος, εὐχώμεθα ταῖς Μούσαις εἰπεῖν ἡμῖν, ὅπως δὴ πρῶτον στάσις ἔμπεσε, καὶ φῶμεν αὐτὰς τραγικῶς, ὡς E πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας καὶ ἐρεσχηλούσας, ὡς

ἢ] *Quin* Fic.

D τοῦ ἔχοντος] τοῦ *om.* Ang. B.

ἐγγένηται,] ἐγγένηται. Ald. Bas. ab. ἐγγένηται; Steph. Bekkerus et Stallbaumius. Hi videntur δὲ post ὁμονοοῦντος referendum putasse ad μὲν post τόδε: mihi hoc μέν, ut sexcenties post pronomen, elliptice positum et alterum membrum ὁμονοοῦντος δὲ etc. quemadmodum prius πᾶσα πολιτεία etc. ab ὅτι pendere videtur.

κἂν — ᾖ] καὶ — ἢ Vind. F. corr. in huius accentu.

ἀδύνατον] ἀδύνατος Flor. U.

οὕτω.] οὕτως. Bekkerus.

Πῶς] πῇ, sup. ποῖ, Par. K. sec. Bip.

οὖν δή, εἶπον] ἦν δὲ εἶπον, a m. s. ἦν δὲ ἐγώ, Mon. B.

ὦ Γλαύκων] *om.* Vat. M.

ἡμῖν] ἡμῶν Flor. C.

καὶ πῇ] καί πῃ Lob. καὶ πῇ, sup. οἷ, Par. K. sec. Bekk.

οἱ ἐπίκουροι καὶ οἱ ἄρχοντες] Alterum οἱ *om.* Vind. F. Ang. B. *principes et defensores* Fic.

εὐχώμεθα] εὐχόμεθα Flor. AC.

πρῶτον] *om.* Lob. Vat. BM.

ἔμπεσε] ἔπεσε Vat. B. ἐμπέσῃ Vind. F. Ang. B. Flor. RT. ἐνέπεσε Bas. b. Idem Stallbaumius in sec. non monito lectore exhibuit, immemor cum ceteris loci Homerici, ex quo haec petita sunt, Il. XVI. 112. Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν. Eodem usus est Cicero ad Att. L. I. ep. 16. in re non absimili.

E τραγικῶς] Huic in Mon. B. int. vers. a m. s. praepositum est μή, cui inserendo occasionem dedisse videtur quod in eodem codice paullo post legitur δὲ pro δὴ inter ὡς et σπουδῇ. Scilicet τραγικῶς λέγειν iste non synonymum, ut est, sed opposituni existimabat τῷ ὑψηλολογουμένας λέγειν. Alio modo erravit Schleiermacherus τραγικῶς ad φῶμεν referens.

ἐρεσχηλούσας] Ita Par. A. et a m. pr. Ven. C. quos cum Bekkero sequendos putavi: reliqui scripti et editi ἐρεσχελούσας habent. Haud aliter Phaedr. p. 236. B. ἐρεσχηλῶν et Leg. L. X. p. 885. C. ἐρεσχηλοῦντες optimi libri, Clark. Vat. A. Ven C. et novem alii in Phaedro, Par. A. et Vat. C. in Legibus, pro vulgatis ἐρεσχελῶν et ἐρεσχελοῦντες scribi iubent, quod fecit Bekkerus, et Phileb. p. 53. E. Clarkianus, quamquam solus et ex emendatione, ἐρεσχηλεῖ exhibet. Eodem modo scriptum est in Moeridis codicibus, ἐρεσχη-

δὴ σπουδῇ λεγούσας, ὑψηλολογουμένας λέγειν; Πῶς; Ὡδέ
546 *πως. Χαλεπὸν μὲν κινηθῆναι πόλιν οὕτω ξυστᾶσαν· ἀλλ'
ἐπεὶ γενομένῳ παντὶ φθορά ἐστιν, οὐδ' ἡ τοιαύτη ξύστασις*

λεῖν vel *ἐρισχηλεῖν*, „quam scribendi rationem et hic et alibi, ut apud Pollucem L. X. 20. et Lucian. Lexiph. II. p. 336. (T. V. p. 182, 2. Lehm.) damnarunt homines eruditi, altera probata per *ε*, quae frequentius occurrit. Nos autem *ἐρεσχηλεῖν* per *η*, si non unice veram, certe alteri formae non postponendam censemus. Etymologus p. 374. l. 50. Ἐρίσχηλος. ὁ λοίδορος. ἀπὸ τοῦ ἐρίζειν διὰ τῶν χειλέων. ἢ ἐρίχελός τις ὢν παρὰ τὴν ἔριν καὶ τὴν λέσχην, ὁ ἐξ ἔριδος λεσχαίνων. Παρθένιος ἐν Ἡρακλεῖ· — ἐρισχήλοις κορυνίταις. καὶ ἐρισχηλεῖν, τὸ εἰς ἔριν προκαλεῖσθαι. ubi, si ε reponas, in leges metricas peccabis.“ Piersonus ad Moer. p. 159. Cuius iudicio multa post ipsum reperta testimonia suffragantur, velut Photii secundum Porsoni codicem *ἐρεσχηλεῖν*, non, ut ab Albertio ad Hesych. in v. *ἐρεσκλεῖ* refertur, *ἐρεσχελεῖν*, *πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρὰ Ἴωσιν. γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρᾷν καὶ ἀπὸ τῆς λέσχης* dicentis; lexicographi Bekkeriani anecd. p. 258, 29: *ἐρεσχηλεῖν· σκώπτειν*. Bachmanniani anecd. I. p. 235, 17: *ἐρεσχηλοῦντα· σκώπτοντα καὶ χλευάζοντα καὶ οἷον ἐρίζοντα*. quae eadem apud Suidam, sed ad *ἐρεσχελοῦντα* adscripta leguntur; scholiastae Luciani ab eodem editi II. p. 323, 11: *ἐπὶ τῶν φιλίως διαλεγομένων ἐρεσχηλεῖν λέγεται ἢ ἀμφισβητεῖν ἢ φιλονεικεῖν*. codicis Vaticani secundum Schweighaeuserum Appiani T. I. p. 402, 33. *ἐρεσχηλοῦσα*, et Veneti secundum Dindorfium Athenaei L. VI. p. 223. E. *ἐρεσχηλεῖ* cum Palatino, et L. XV. p. 685. F. *ἐρεσχηλῶν* exhibentis, quae Dindorfius merito recepit. Etiam notationes grammaticorum quamvis parum probabiles longam tamen potius, quam brevem eis penultimam visam esse arguunt. Quorum neminem *χηλὴν* respexisse miror.

δὴ] Pro eo Budaeus apud Stephanum in ind. thes. in v. *ἐρεσχελῶ* hunc locum commemorans *δὲ* scripsit, quod in Mon. B. exstare supra dixi.

σπουδῇ] *σποδῇ* Ald.

ὑψηλολογουμένας] Proclus in Tim. p. 300, 31. de pulchritudine orationis divinae, quae Tim. p. 41. A. refertur, disputans *διαφερόντως μὲν οὖν*, inquit, *ὁ Πλάτων ἐπιτηδεύει ταῦτα ἐν ταῖς μιμήσεσι τῶν θείων λόγων. ὥσπερ καὶ ἐν Πολιτείᾳ δεδήλωκε, τὰς Μούσας ὑψηλολογουμένας παραδοὺς καὶ τὸν προφήτην ἐπί τι βῆμα ὑψηλὸν ἀνιόντα*, (L. X. p. 617. D.) *καὶ δὴ καὶ ἑκατέρους συντομίᾳ καὶ σεμνότητι κοσμήσας καὶ ταῖς τῶν κώλων ἀπηκριβωμέναις δυνάμεσι χρώμενος, ἄντικρυς διὰ τοῦ τοιοῦδε τύπου τῶν λόγων τὰς θείας νοήσεις ἀπεικονιζόμενος.*

ξυστᾶσαν] *ξυνστάσαν* Vind. F. 546

ἐπεὶ] *ἐπὶ* idem a m. pr.

γενομένῳ παντὶ φθορά ἐστιν] Proclus in Tim. p. 88, 15: *ἐν δὲ Πολιτείᾳ σαφῶς διωρίσατο, μᾶλλον δὲ οὐκ αὐτὸς, ἀλλ' αἱ Μοῦσαι, παντὶ γενομένῳ φθορὰν ἐξ ἀνάγκης εἶναι.* p. 90, 1: *εἰ γὰρ τὸ κατὰ χρόνον γενητὸν φθαρτὸν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ γέγραπται, τὸ ἄφθαρτον ἀγένητόν ἐστιν.* ib. v. 42: *καὶ ὁ Πλάτων τούτοις συγχωρεῖ τοῖς ἀξιώμασιν, ἐν Πολιτείᾳ μὲν γράφων, ὅτι παντὶ τῷ γινομένῳ φθορὰ ἕπεται, ἐν Φαίδρῳ δὲ, ὅτι τὸ ἀγένητον καὶ ἄφθαρ-*

τὸν ἅπαντα μενεῖ χρόνον, ἀλλὰ λυθήσεται. λύσις δὲ ἥδε· οὐ μόνον φυτοῖς ἐγγείοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπιγείοις ζώοις φορὰ καὶ ἀφορία ψυχῆς τε καὶ σωμάτων γίγνον-

τόν ἐστι. p. 304, 21: γελοῖον οὖν τὸ λέγειν λυτὰ ὄντα καθ' αὑτὰ ἄλυτα μόνως εἶναι διὰ τὴν τοῦ πατρὸς βούλησιν, ὃ δὴ λέγουσιν ἐκεῖνοι, σώζειν ἐθέλοντες τὸ λέγον ἀξίωμα, πᾶν γεννητὸν ἔχει φθοράν, καὶ τὸν κόσμον γεννητὸν λέγοντες, ἵνα μὴ δοκῇ τῇ προτεραίᾳ τοῦ Σωκράτους ἀκούσας ὁ Τίμαιος, τοῦ λέγοντος, (sc. τὸ ἀξίωμα) ἀντιφάσκειν τὸ γεννητὸν ἄφθαρτον τιθείς.

οὐδ' ἡ] οὐδὲ vel οὐδὴ Vind. F.

ξύστασις] ξύνστασις idem.

μενεῖ] μένει Vind. B. Ven. B. Vat. H. Flor. AC.

ζώοις] *om.* Mon. B.

φορὰ καὶ ἀφορία] φορά τε καὶ ἀφ. Par. K. φορὰ καὶ ἀφθορία Flor. C. φορὰ ἀφθορία Ang. B. φθορὰ καὶ ἀφθορία Vind. E. φθορᾶ καὶ ἀφθορία Vind. F. — Aristoteles Rhet. L. II. c. 15: φορὰ γάρ τίς ἐστιν ἐν τοῖς γένεσιν ἀνδρῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς κατὰ τὰς χώρας γιγνομένοις, καὶ ἐνίοτε, ἂν ᾖ ἀγαθὸν τὸ γένος, ἐγγίνονται διά τινος χρόνου ἄνδρες περιττοί, κἄπειτα πάλιν ἀναδίδωσιν. Origenes in Celsum L. IIII. p. 206: ἀλλ' οὐ τὰ αὐτὰ ἀεὶ οὐδ' ὁμογενῆ συμβαίνει ἐν τοῖς ὅλοις· οὔτε γὰρ εὐφορίαι, ἀλλ' οὐδὲ ἐπομβρίαι οὔτε αὐχμοί· οὕτω δὲ οὐδὲ ψυχῶν κρειττόνων εὐφορίαι τεταγμέναι ἢ ἀφορίαι, καὶ χειρόνων ἐπὶ πλεῖον χύσις ἐπ' ἔλαττον. (f. ἢ ἐπ' ἔλ.) Proclus in Tim. p. 50, 21: Ὠριγένης δὲ περὶ εὐκρασίαν ταύτην (Tim. p. 24. C.) ἐς τὴν οὐρανοῦ κυκλοφορίαν ἀνέπεμπεν. ἐκεῖθεν γὰρ εἶναι τὰς φορὰς καὶ τὰς ἀφορίας τῶν ψυχῶν, ὥς φησιν ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης.

γίγνονται] Ita Par. ADK. sec. Bekk. (γιγνόντων sec. Bip.) Vind. BF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRUV. γίνονται Vind. E. ἔσονται Flor. T. γίγνεται Lob. (Vat. BM. Ven. B.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *contingit* Fic. Pluralis Musarum magniloquentiae accommodatior.

ἑκάστοις κύκλων περιφορὰς] Ita Vind. E. Flor. ACV. et Ficinus: *quando revolutiones singulis circulorum coniunxerint ambitus.* cuius ductu I. G. Schneiderus in comm. ad Aristotelis polit. p. 358. vulgatam lectionem ἑκάστης κύκλων περιφορᾶς emendavit. Eum merito secuti sunt Astius in sec. et tert. Stallbaumius et Bekkerus, qui ἑκάστοις etiam in Par. A. Ven. C. Vat. H. et a m. s. B. scriptum testatur, de altero quippe accentu tantum differente tacet. In Lob. quemadmodum in reliquis ἑκάστης κ. περιφορᾶς, sed οις super ης et ὰς super ᾶς legitur. Si genitivos servari codices iuberent, pro κύκλων cum Vat. H. κύκλον scribendum esset. Sed plurales omnino praestant, quorum primus ad ζώοις ita referendus est, ut singula animantium genera certis periodis, alia longioribus, alia brevioribus subiecta intelligantur, quibus finitis orbibusque circulorum in sese reversis novum cursum fecunditatis sterilitatisve ordiantur. Ceterum quae in scholiis ad hunc locum relata exstant, ea haud dubie ad numerum perfectum paullo post commemoratum pertinent, ubi aliter, quam apud Bekkerum, distincta adscripsi, et recte a Ruhnkenio post scholium θεῖον γεννητὸν illustrans collocata, sed alieno lemmati περιτροπαὶ ἑκάστης κύκλων περιφορᾶς iuncta et minus emendate, quam a Bekkero, scripta sunt.

ται, ὅταν περιτροπαὶ ἑκάστοις κύκλων περιφορὰς ξυνάπτωσι, βραχυβίοις μὲν βραχυπόρους, ἐναντίοις δὲ ἐναντίας. γένους δὲ ὑμετέρου εὐγονίας τε καὶ ἀφορίας
B *καίπερ ὄντες σοφοὶ οὓς ἡγεμόνας πόλεως ἐπαιδεύσασθε, οὐδὲν μᾶλλον λογισμῷ μετ' αἰσθήσεως τεύξονται, ἀλλὰ*

ξυνάπτωσι] ξυμπίπτωσι Par. DK. Mon. B. Flor. U. Bas. a. ξυμπίπτωσι Ald.

βραχυβίοις] βραχυβίους Flor. R.

βραχυπόρους] καὶ β. Vind. F. Ang. B. Flor. R. βραχύποροι Mon. B. Flor. U. Hinc ducta videntur quae Proclus habet in Tim. p. 247, 15 a f. κύκλων δὲ ἄλλων ἄλλοι βραχυπορώτεροί τε καὶ μακροπορώτεροι. Cf. idem in Civ. p. 367, 11 a f. et in Tim. p. 271. quae verba infra ad τέλειον ἀριθμὸν apposui.

ἐναντίοις] ἐναντίως Vind. E. et a m. pr. Mon. B.

ἐναντίας] ἐναντίαι Mon. B. Flor. U. Ang. B. cuius signum a Bekkero per errorem pro Mon. B. de quo tacet, positum suspicor.

ὑμετέρου] ἡμ. Lob. Vind. EF. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. et sec. Bekk. Par. K. cum ὑ super ἡ.

B πόλεως] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. et a m. pr. C. Vat. H. Flor. ACRTV. et Ficinus. De Par. D. Bekkerus sibi non liquere ostendit. Reliqui cum editis ante Bekkerum πόλεων habent, quod Matthiae gramm. p. 771. repetere non debebat.

ἐπαιδεύσασθε] ἐπαιδεύσασθαι Vind. F. ante corr. et cum ε super αι E.

λογισμῷ] λογισμοῦ Ang. B.

αὐτοὺς] αὐτοῖς Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. RU. et a m. s. Vind. F. (αὐτοὺς a m. pr.)

ποτε] plerumque Fic. Post ποτε Vind. F. οὓς a m. s. int. vers. superscriptum habet.

γεννητῷ] γενητῷ Vind. B. Ven. B. Vat. H. et scholion apud Bekkerum: θεῖον γενητὸν (γεννητὸν Ruhnk.) οὐ τὸν ὅλον φησὶ κόσμον, εἰ καὶ προηγουμένως τοῦτον, οὔτε τὸν ἐν οὐρανῷ μόνον οὔτε τὸν (τὸ R.) ὑπὸ σελήνην, ἀλλὰ πᾶν τὸ ἀεικίνητον καὶ περιφερόμενον, εἴτ' ἐν οὐρανῷ εἴθ' ὑπὸ σελήνην, ὡς μὲν σωματικὸν γενητὸν (γενν. R.) καλούμενον (οὐδὲν γὰρ σῶμα αὐθυπόστατον) ὡς δ' ἀεικίνητον, θεῖον· μιμεῖται γὰρ τὰ θειότατα τῶν ὄντων (τὰ θειοτάτων ὄντων R.) ἄγρυπνον ἔχοντα ζωήν. Item Proclus in Tim. p. 89, 33: ὥσπερ (v. ὅπερ) ὁ Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ μὲν θεῖον γενητόν, ἐνταῦθα δὲ (Tim. p. 34. B.) θεὸν εὐδαίμονα προσειπεῖν κόσμον ἠξίωσε. Contra idem ib. p. 255, 33: ἔστι γὰρ θείου γεννητοῦ περίοδος, ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ὥς που φησιν ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης. et iterum p. 271. in verbis proxime sequenti nota relatis. Ut γεννηθῆναι et γενηθῆναι, ita γεννητὸν et γενητόν, ἀγέννητον et ἀγένητον persaepe a librariis permutata sunt. Cf. Tim. p. 37. D. 40. D. 41. B. Phaedr. p. 245. D. 246. A. Et θεῖον quidem γενητὸν h. l. dici poterat divinum illud, quod factum est et exstitit aliquando, diversum ab aeterno et originem non habente, ἀνθρώπειον vero non item. Itaque recte habet lectio vulgata. Eandem secutus est Ficinus, sed perperam reddidit *ei, quod divinitus generandum est.*

κάρπωσιν αὐτοὺς, καὶ γεννήσουσι παῖδάς ποτε οὐ δέον. ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ἀνθρωπείῳ δὲ ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι τρεῖς ἀποστάσεις, τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούν-

τέλειος] *Perfectum* quendam in Timaeo quoque numerum Plato dicit, p. 39. D: ὅ γε τέλεος ἀριθμὸς χρόνον τὸν τέλεον ἐνιαυτὸν πληροῖ τότε, ὅταν ἁπασῶν τῶν ὀκτὼ περιόδων τὰ πρὸς ἄλληλα ξυμπερανθέντα τάχη σχῇ κεφαλὴν τῷ τοῦ ταὐτοῦ καὶ ὁμοίως ἰόντος ἀναμετρηθέντα κύκλῳ. quibus explicatis Proclus in comm. p. 271, 11. haec addit: προσκείσθω τοῖς εἰρημένοις, ὅτι τοῦτον τὸν τέλειον ἀριθμὸν ἐκεῖνον τοῦ ἐν Πολιτείᾳ ῥηθέντος, ὃς τὴν παντὸς τοῦ θείου γεννητοῦ περιλαμβάνει περίοδον, οἰητέον (v. additum est δὲ) διαφέρειν, μερικώτερον ὄντα καὶ μόνων τῶν ὀκτὼ περιόδων ἀποκαταστατικόν. ἐκεῖνος γὰρ καὶ τῶν ἐν τοῖς ἀπλανέσι κινήσεων ἰδίων καὶ τῶν ἐν πᾶσιν ἁπλῶς τοῖς ἐν οὐρανῷ κινουμένοις ἀφανῶς ἢ ἐμφανῶς θείοις γένεσιν ἢ μετὰ θεοὺς, καὶ τῶν ἐν τοῖς ὑπὸ σελήνην μακροπορωτέρων ἢ βραχυπορωτέρων περιόδων φορῶν τε καὶ ἀφοριῶν ἐστι περιληπτικός. διὸ καὶ τοῦ ἀνθρωπείου γένους τῆς περιόδου κύριός ἐστι. Brevius idem, sed in eandem sententiam et de eodem hoc nostro perfecto numero p. 256, 28. καὶ ἡ μὲν μία, inquit, τοῦ χρόνου μονὰς αὐτὴ τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς καὶ παντελής. Scilicet universum tempus complectens terrestrium quoque rerum periodos simul comprehendere et humani generis periodi auctor et arbiter videri poterat numerus perfectus ita, ut periodi istae omnes metiri ipsum fingerentur. Neque aliter sensisse videtur auctor scholii a Ruhnkenio et Bekkero ad κύκλων περιφορὰς relati, quod certe aptius* huic loco et, nisi fallor, sic scribendum et distinguendum est: εἰ ὁ πᾶς χρόνος αἰῶνός (αἰών Ruhnk.) ἐστι τοῦ παντὸς εἰκὼν, (λέγεται γὰρ καὶ (id R. om.) ὁ αἰὼν πᾶς· τὸ μὲν οὖν παράδειγμα τὸν ἅπαντα αἰῶνά ἐστι.) μέτρον δ' ὁ πᾶς αἰὼν, μέτρον ἄρα (om. R.) καὶ ὁ πᾶς χρόνος. ἀλλ' (χρόνος ἄλλοις, R.) ὁ μὲν τῆς τοῦ νοητοῦ ζωῆς μέτρον, ὁ δὲ τῆς τοῦδε τοῦ κόσμου ζωῆς, ὁ χρόνος. καὶ εἴη ἂν τῆς τῶν (τοῦ R.) ἐν αὐτῷ πάντων ἀσωμάτων κινήσεως καὶ σωματικῶν πασῶν (om. R. supple κινήσεων) κοινῆς συναποκαταστάσεως μέτρον παντελὲς, ὃ δὴ πολλάκις συνελισσόμενον (συνειλ. R.) ποιεῖ τὸν ἄπειρον χρόνον. Verba, quibus parentheseos signa circumdedimus, αἰῶνα quoque πάντα dici Platonis auctoritate Tim. p. 38. C. τὸ παράδειγμα πάντα αἰῶνα εἶναι dicentis confirmant.

πρώτῳ] πρῶτον Vind. F. ante corr.

αὐξήσεις] αὐξήσει Mon. B.

ἀποστάσεις] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. Bekkerus et Stallbaumius. In reliquis editionibus ut in Mon. B. Flor. U. ἀποκαταστάσεις legitur, quod Bekkerus silentio praetermisit neque de Mon. B. Par. DK. de quo etiam Bipontini tacent, quicquam significavit, sed tantum ἀποστάσεις ex illis octo quasi discrepantem a sua lectionem retulit. Nec defuerunt qui ἀποκαταστάσεις praeferrent, qua de re in prooemio disputatum est.

ἀνομοιούντων] ἀνομιούντων Vind. E. ἀνομοιοιούντων Ald.

των καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων πάντα προσήγορα
C καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν· ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν
πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται τρὶς αὐξηθεὶς, τὴν μὲν ἴσην ἰσάκις, ἑκατὸν τοσαυτάκις, τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν τῇ, προμήκη δὲ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδος δεομένων ἑνὸς ἑκάστων, ἀῤῥήτων δὲ δυεῖν, ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος. ξύμπας

αὐξόντων] αὐξανόντων Par. K.

πάντα] πάντων Lob. Vat. M.

C πρὸς ἄλληλα] προσάλλ. Vind. BF.

ὧν] ὡς Par. K.

πεμπάδι] πεμπάσι Flor. T. πεντάδι Vind. B. Vat. M. et Par. K. secundum Bekkerum, cui vereor ne simile quid iis, quae Vol. II. p. XXXVI. extr. notavi, hic quoque acciderit. Certe Vind. B. mentionem non fecit. πεντάδι etiam Aristides Quint. loco in prooemio p. XXXIII. allato scripsit.

συζυγεὶς] ξυζ. Ang. B. ξυνζυγεὶς Vind. F. συζυγὴς Mon. B. Par. D. Flor. U. συμμιγεὶς Vat. M.

παρέχεται] Ita Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. RT. παρέχηται reliqui cum editis ante Astii sec. qui indicativum in re certa et definita sane necessarium Aristotelis haec ipsa loco in prooemio p. XXVIIII. citato afferentis auctoritate firmare poterat.

ἑκατὸν] ἕκαστον Lob. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Par. K. Ang. B. Flor. ARU. et a m. pr. Vat. B.

δὲ ἰσομήκη] δ' ἰσ. Vind. F. Ang. B. δὲ ἰσομήκην Lob.

μὲν τῇ, προμήκη δὲ] Vulgo erat μὲν, τῇ προμήκει δὲ, quam lectionem in commentatione, quum alteram nondum cognitam haberem, adversus Cornarii et Stephani coniecturas tuitus nunc quoque mutata tantum interpunctione servassem, nisi optimi libri Par. A. Ven. C. cum Vind. EF. et Flor. RT. προμήκη (Flor. RT. superscripta super ultima ει) praebuissent, quod quia cum dativo articuli, cuius loco Flor. T. πῇ exhibet, consistere non posse videretur, a librariis in dativum mutatum esse valde probabile est. Accusativum quo modo interpreter, praefationis p. LXXXXI. exposui; articulum τῇ pronominis demonstrativi potestate praeditum quum tragicorum in diverbiis usus haud infrequens, tum ipsius Platonis loci quidam firmant. Cf. Theaet. p. 179. D: τῷ τοι, ὦ φίλε Θεόδωρε, μᾶλλον σκεπτέον. Euthyd. p. 291. A: ἀλλὰ μὴν τό γε εὖ οἶδα, ὅτι. quo tamen loco Lob. Vat. M. τόδε pro τό γε habent. Sed ib. p. 271. C. secundum optimos scribendum videtur πάνσοφοι ἀτεχνῶς τώ γε, οὐδ' ἤδη etc. pro vulgato π. ἀτεχνῶς. ὡς ἔγωγε οὐδ' ἤδη. Utraque dictio quamvis enclitico fultum articulum habens a communi scriptorum usu non propius abest, quam nostra. Iam Stephani quoque et Cornarii coniecturis locus concedendus est, quorum ille in margine ἰσομήκη μὲν αὐτῇ, προμήκη δὲ, ἑκ. scribendum suspicatur, hic ecl. p. 102. hanc emendationem proponit: τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν οὔ, προμήκη δὲ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν, ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένου ἑνὸς ἑκάστων· ἀῤῥήτων δὲ, δυοῖν· ἑκατὸν δὲ κύβων, τριάδος. cuius sensum ita declarat: *alteram vero aequalis quidem longitudinis non, ex altera tamen parte longam, centum*

δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικὸς, τοιούτου κύριος, ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων· ἃς ὅταν ἀγνοήσαντες ὑμῖν οἱ φύλακες συνοικίζωσι νύμφας νυμφίοις παρὰ καιρὸν, οὐκ εὐφυεῖς οὐδ' εὐτυχεῖς παῖδες ἔσονται· D ὧν καταστήσονται μὲν τοὺς ἀρίστους οἱ πρότεροι, ὅμως δὲ ὄντες ἀνάξιοι, εἰς τὰς τῶν πατέρων αὖ δυνάμεις ἐλθόντες ἡμῶν πρῶτον ἄρξονται ἀμελεῖν φύλακες ὄν-

quidem numerorum, ita ut a diametris dictarum quinariarum singulis, unum desit: ab his autem, quae dici non possunt, duo: a centum vero cubis, ternarius. Cornarii coniecturam Stephanus annot. p. 25. tamquam aliam lectionem, uti solet, commemorat: Huius loci alia etiam affertur lectio: haec nimirum, τὴν δὲ etc. usque ad ἑκάστων. In sequentibus autem, ante δυοῖν et ante τριάδος ponendae hypostigmae fuerint."

ἑκατὸν] ἕκαστον Ald. Bas. a.

ἀριθμῶν] ἀριθμὸν Vind. E. Ald. Bas. ab. „Legitur in praecedent. edit. ἕκαστον μὲν ἀριθμὸν ἀπὸ διαμ." Stephanus in m.

ἀπὸ διαμέτρων] ἀποδιαμ. Vind. E.

πεμπάδος] πεντάδος Vat. M. πεμπάνδων Mon. B. πεμπάδων Ven. C. Par. DK. Flor. U. cum editis ante Bekkerum.

δυεῖν] Ita Par. A. Ven. C. Flor. C. Reliqui δυοῖν cum editionibus ante Astium. Cf. Vol. II. p. 92. sq.

κύβων] κύβον Vind. E. — Ficinus totam numeri descriptionem sic convertit: *in quo primo augmentationes superantes et superatae tres distantiae, atque quatuor terminos accipientes, simulantium et dissimilantium, et crescentium et decrescentium, cuncta correspondentia et comparabilia invicem effecerunt: quorum sesquitertia radix quinitati coniuncta duas harmonias praebet ter aucta: unam quidem aequalem aequaliter, centum centies: alteram vero aequalis quidem longitudinis, sed oblongioris, centum quidem numerorum ex diametris comparabilibus invicem quinitatis, indigentibus uno ex singulis; duobus vero, qui invicem dici nequeant; centum vero cuborum trinitatis ipsius.*

ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικὸς] Horum imitatio videtur illud, quod legitur apud Proclum in Tim. p. 225, 28: καὶ ὁ σύμπας ἀριθμὸς γεωμετρικὸς ἂν εἴη τις ἀριθμός.

κύριος] κύριον Mon. B. Flor. U.

ἃς] *quod* Fic.

ὅταν] ὅτ' ἂν Ald. Bas. ab.

ὑμῖν] ἡμῖν Vind. BF. Ven. B. Ang. B. Flor. R.

συνοικίζωσι] συνοικίζουσι D Vind. F. συνοικίζωσιν Ald. Bas. ab. Steph. Ast. quos tacite sequitur Bekkerus.

καταστήσονται] καταστήσουσι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μὲν] μὲ Ald. Bas. a.

οἱ πρότεροι] *maiores* Fic. Immo *proxime antecedentes*, nulla dum labe affecti.

ἡμῶν] ὑμῶν Mon. B. Flor. RTU. In Par. D. ὑ super ἡ positum. Etiam Ficinus aut ὑμῶν legisse aut ἡμῶν neglexisse nec reliqua satis perspecta habuisse videtur, quum verba haec inde ab ὅμως usque ad φύλακες ὄντες sic interpretatus sit: *tamen quia indigni erunt parentum subcessione, in ipsis magistratibus subiectos negligent.* Rectius Proclus in Civ. p. 411, 29: τεκμήριον δὲ οὐ λέγω τὸ καὶ τὴν ὅλην λύεσθαι πολιτείαν οὐ διὰ γυμναστικῆς ἀμέλειαν, ἀλλὰ

τες, παρ' ἔλαττον τοῦ δέοντος ἡγησάμενοι τὰ μουσικῆς, δεύτερον δὲ τὰ γυμναστικῆς· ὅθεν ἀμουσότεροι γενήσονται ὑμῖν οἱ νέοι. ἐκ δὲ τούτων ἄρχοντες οὐ πάνυ
E φυλακικοὶ καταστήσονται πρὸς τὸ δοκιμάζειν τὰ Ἡσιό-
547 δου τε καὶ τὰ παρ' ὑμῖν γένη, χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν καὶ χαλκοῦν καὶ σιδηροῦν. ὁμοῦ δὲ μιγέντος σιδήρου ἀργύρῳ καὶ χαλκοῦ χρυσῷ ἀνομοιότης ἐγγενήσεται καὶ ἀνωμαλία ἀνάρμοστος, ἃ γενόμενα, οὗ ἂν ἐγγένηται, ἀεὶ τίκτει πόλεμον καὶ ἔχθραν. ταύτης τοι γενεᾶς χρὴ φάναι εἶναι στάσιν, ὅπου ἂν γίγνηται ἀεί. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, αὐτὰς ἀποκρίνεσθαι φήσομεν. Καὶ

μουσικῆς, ὡς αὐτός φησι ὁ τῶν Μουσῶν ἱερὸς λόγος, τῶν ἀρχόντων διὰ μουσικῆς ἀμέλειαν ἀναξίων ὄντων πατέρων. Quamquam Plato Musarum contemptum ab eorum indignitate, non indignitatem a contemptu repetit.

παρ' ἔλαττον] παρέλ. Lob. Vind. EF.

ὑμῖν] ἡμῖν Par. A. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. T. Bas. b. Ast. pr., om. Fic. Illud ἡμῖν ex ἡμῶν ortum videri posset, nisi dictio Μουσῶν ἄμουσον γίγνεσθαι valde quaesita et frigida Musarumque sermone minime digna esset: Μούσαις vero ἄμουσον γίγνεσθαι nullo modo tolerabile est. Itaque ut paullo post in deteriores, ita hic in optimum codicem ἡμῖν librarii errore facile excusando illatum videtur.

E Ἡσιόδου] ἔργ. 109. sqq.

547 ὑμῖν] ἡμῖν Vind. E. (Ven. B.) Flor. ACT. et, sup. ὑ, Vat. H. item editiones ante Bekkerum. Cf. L. III. p. 415. A. B.

σιδήρου] σιδηροῦ Vind. BE. Vat. H.

ἀργύρῳ] ἀργυρῷ iidem et Ven. B. Flor. AC. et a m. s. R. ἀργύρου Lob. Vind. F. Vat. M. ἀργυροῦ Ang. B.

ἀνομοιότης] ἀνομοιότους Vind. E. — Quem Astius in comm. huc refert Plutarchi locum mor. p. 484. B. non huc, sed ad L. V. p. 462. C. et qui proximus illi est p. ead. C. quem Astius in animo habuisse videtur, ad Tim. p. 57. E. referendus est.

οὗ ἂν ἐγγένηται] ..... γένηται Vind. F. οὗ ἂν γίνηται Ang. B. In Flor. R. ὅπου ἂν superscriptum.

τίκτει] ἐντίκτει (Ven. B.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (*pariunt* Fic.) Interpolatae in verbis praepositionis exempla vide Vol. I. p. 435, b. inf.

τοι] τῆς Mon. B.

γενεᾶς] Ita Par. ADK. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RU. γενεῇ Ald. γενεῇ Bas. a. γενεῆς reliqui codices et editores praeter Astium, qui quum haec verba exordium versus heroici esse suspicaretur, γενεᾶς ex uno Par. K. recipere non debebat. Atque sunt illa Homerica ex Il. XX. 241. (Aeneas: ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.) Nihilo minus codices nunc Astium ut sequamur adigunt. Cf. L. II. p. 365. E: εὐχωλαῖς ἀγανῇσι. III. 388. B: κυλινδούμενον κατὰ κόπρον. 389. D: δημιουργοὶ ἔασι. Ceterum Homerici loci Ficinus quoque immemor haec ita pervertit: *genus autem huiusmodi hominum ubicunque adest semper seditionibus agitatur.*

φάναι] φᾶναι Vind. BF.

γίγνηται] γίγνεται Ald. Bas. ab.

493γάρ, ἦν δ' ἐγώ, ἀνάγκη, Μούσας γε οὔσας. Τί οὖν, ἦ δ' ὅς, τὸ μετὰ τοῦτο λέγουσιν αἱ Μοῦσαι; Στάσεως, B ἦν δ' ἐγώ, γενομένης εἱλκέτην ἄρα ἑκατέρω τὼ γένη, τὸ μὲν σιδηροῦν καὶ χαλκοῦν ἐπὶ χρηματισμὸν καὶ γῆς κτῆσιν καὶ οἰκίας χρυσίου τε καὶ ἀργύρου, τὸ δ' αὖ, τὸ χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν, ἅτε οὐ πενομένω, ἀλλὰ φύσει ὄντε πλουσίω, τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν ἡγέτην. βιαζομένων δὲ καὶ ἀντιτεινόντων ἀλλήλοις εἰς μέσον ὡμολόγησαν γῆν μὲν καὶ οἰκίας κατανειμαμένους ἰδιώσασθαι, τοὺς δὲ πρὶν φυ- C λαττομένους ὑπ' αὐτῶν ὡς ἐλευθέρους, φίλους τε καὶ

ἀποκρίνεσθαι] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. B. Ven. B. Vat. H. et a m. s. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. et Stallbaumius. Bekkerus cum reliquis tenuit ἀποκρίνασθαι, ut responsa Musarum ab eis, quae deinceps dicturae essent, distinguere et assensum illis tantum praebere Glauco videatur. Sed codices docent eum Musas nondum perfunctas respondendi munere cogitare et rationem, qua eo fungantur, omnino probare.

φήσομεν] φήσωμεν Par. A. quae adhortatio foret nec per se nec Glauconi nec Socratis verbis sequentibus satis conveniens.

γε] *om.* Vat. M.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετα τοῦτο Lob. Vind. BE. Ald. τὸ μετατοῦτο Mon. B. Bas. ab.

B λέγουσιν] λέγουσι Ald. Bas. ab. *dicent* Fic.

εἱλκέτην] εἷλκε τὴν Vind. F. ante corr. εἵλκεται Ven. C. ἕλκεται Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. TU. Bas. b. ἕλκετ' Vat. B. *ferentur* Fic.

ἑκατέρω] ἑκατέρῳ Bas. ab.

γένη] γένεε Par. A. Ven. C. sed uterque e corr. γένε Vind. B. Vat. H. γένει Vind. F. Cf. Vol. I. p. 303.

χρυσίου] χρυσοῦ Vind. BE. Ven. B. Vat. H.

ἀργύρου] ἀργυροῦ Vind. E. ἀργυρίου Lob. Vat. BM. Par. K. Flor. T. *copiam* addit Ficinus.

τὸ δ' αὖ, τὸ χρυσοῦν] Quod vulgo deerat, τὸ post αὖ, secundum Par. A. Vind. BE. et a m. pr. F. Ven. C. Vat. H. Flor. ACV. in quibus τὸ δ' αὐτὸ χρ. scriptum est, inserendum putavi. Etiam Ven. B. vulgatam lectionem αὖ cum correctione exhibet. Quam frequens vocabulorum αὖ τὸ et reliquorum casuum in αὐτὸ etc. facta a librariis contractio sit, neminem fugit. De repetitione articuli cf. Bernhardy synt. p. 308. Sed pro priore τὸ Platonem τὼ scripsisse suspicor, quod, postquam αὐτὸ receptum erat, incolume servari non poterat. Hoc ita coniicio, ut singularem tamen tolerabilem putem.

ἀργυροῦν] ἀργύρεον Mon. B. Flor. U. Ang. B. ἀργύριον Ven. C. ἀργύρειον Lob. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. ἀργύρεων Vind. F. ἀργυροῦν ὃν Vind. BE. Vat. H.

πενομένω] πενομένῳ Ald. Bas. ab.

ὄντε] οὔτε Ald. ὅτε Bas. a.

πλουσίω] πλουσίῳ Ald. Bas. ab. — *quod vere ineat aureum et argenteum, quasi non inopi, sed opulenta natura* Fic.

ἡγέτην] ἡγ. Lob. Vind. BE. ἦγε τὴν Vind. F. ante corr., *om.* Fic.

δὲ] δεῖ Vind. F.

κατανειμαμένους] κατωνομασμένους Vind. E.

τροφέας, δουλωσάμενοι τότε περιοίκους τε καὶ οἰκέτας ἔχοντες, αὐτοὶ πολέμου τε καὶ φυλακῆς αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Δοκεῖ μοι, ἔφη, αὕτη ἡ μετάβασις ἐντεῦθεν γίγνεσθαι. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐν μέσῳ τις ἂν εἴη ἀριστοκρατίας τε καὶ ὀλιγαρχίας αὕτη ἡ πολιτεία; Πάνυ μὲν οὖν. Μεταβήσεται μὲν δὴ οὕτω· μεταβᾶσα δὲ πῶς D οἰκήσει; ἢ φανερόν, ὅτι τὰ μὲν μιμήσεται τὴν προτέραν πολιτείαν, τὰ δὲ τὴν ὀλιγαρχίαν, ἅτ' ἐν μέσῳ οὖσα, τὸ δέ τι καὶ αὐτῆς ἕξει ἴδιον; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν

C δουλωσάμενοι] δουλοσάμενοι Bas. ab.

τε καὶ οἰκέτας ἔχοντες] ἔχοντες καὶ οἰκέτας Vind. E.

αὐτοὶ] Astius in sec. αὐτοὺς scribendum putavit et sensum horum verborum eundem statuit, quem Ficinus ita expressit: — *in servitutem redigantur, et velut subditi atque servi belli custodiaeque ipsorum curam gerere compellantur*. qui a mente scriptoris alienissimus est. Quum in optima civitate belli et custodiae munia sub paterno magistratuum praesidio a iunioribus custodibus obirentur omnia communia habentibus, corruptione, inde discordia inter magistratus orta melioribus et deterioribus in diversa nitentibus tandem placet, ut qui antea nil proprium haberent, agros et domus possideant, tutelae civium vero tamquam servorum prospiciant magistratus. Casuum discrepantia et post accusativum καταννειμαμένους illatus nominativus δουλωσάμενοι et ἔχοντες et αὐτοὶ atque hoc pronomen ipsum eo spectant, ut illos εἰς μέσον ὁμολογήσαντας magistratus meliores esse intelligamus, qui agrorum divisionem deterioribus condonent, dominatum ipsi praeoptent.

πολέμου] πολέμουσ Vind. F.

αὐτῶν] αὐ. Mon. B. a m. s.

ἔφη] post αὕτη Lob. Vat. M.

γίγνεσθαι] γίν. Vind. F.

τις] τίς Vind. B.

τε] *om.* Lob. Vat. M.

πολιτεία;] πολιτεία. Lob. Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Fic.

Μεταβήσεται] μεταθήσεται Vind. F. Flor. R. μεταβηθήσεται Lob. Ven. C. Vat. M. et, sup. λ super β, B. μεταβληθήσεται Mon. B. Par. DK. Flor. U.

δὴ] *om.* Lob. Vat. M.

δὲ πῶς] δέ πως Vind. F.

τὰ] τοῦ Vind. F. et, sup. ά, D Ang. B.

τὰ δὲ] δὲ *om.* Vind. E.

οὖσα] οὖσαν Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ang. B. Flor. ACRV. et cum puncto sub ν Vind. F.

αὐτῆς] αὐ. Lob. Vind. EF. et a m. pr. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ἔφη] *om.* Vat. B.

τῷ] τὸ Lob. Vind. F. Mon. B. (hic vulgatum a m. s. in m. habet) Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.

καὶ γεωργιῶν ἀπέχεσθαι τὸ προπολεμοῦν αὐτῆς] καὶ προπολεμεῖν αὐτῆς καὶ γεωργιῶν ἀπέχεσθαι Vind. B.

ξυσσίτια] ξυνσίτια Vind. F.

κατεσκευάσθαι] κατεσκευᾶσθαι Ang. B. κατασκευᾶσθαι Vind. F. κατασκευάσασθαι Lob. Vat. BM. Ven. C. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *fient* Fic.

μιμήσεται;] μιμήσεται. Lob. Vind. E. Steph.

Ναί.] *om.* Lob. Vat. M.

Τῷ] τοῦ Ald. Bas. a. τὸ Vat. B. a m. s. (τῷ a m. pr.) Ven. B. Bas. b. Steph. tacentibus Bip.

τῷ μὲν τιμᾶν τοὺς ἄρχοντας καὶ γεωργιῶν ἀπέχεσθαι τὸ προπολεμοῦν αὐτῆς καὶ χειροτεχνιῶν καὶ τοῦ ἄλλου χρηματισμοῦ, ξυσσίτια δὲ κατεσκευάσθαι καὶ γυμναστικῆς τε καὶ τῆς τοῦ πολέμου ἀγωνίας ἐπιμελεῖσθαι, πᾶσι τοῖς τοιούτοις τὴν προτέραν μιμήσεται; Ναί. Τῷ δέ γε φοβεῖσθαι τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἄγειν, ἅτε E οὐκέτι κεκτημένη ἁπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς τοὺς τοιούτους ἄνδρας, ἀλλὰ μικτούς, ἐπὶ δὲ τοὺς θυμοειδεῖς τε καὶ ἁπλουστέρους ἀποκλίνειν, τοὺς πρὸς πόλεμον μᾶλλον

de Par. K. quem Bekkerus una cum reliquis ab ipso collatis, quibus et mei et Florentini omnes accedunt, τῷ habere testatur. Tantum consensum a Bekkero et Stallbaumio adeo nihili habitum, ut cum Astio τὸ tenuerint, miror, quum hoc genus anacoluthi casum quasi per attractionem proximis accommodatum, deinde cum alio ad verbum iamiam ponendum relato permutatum habens unum omnium frequentissimum sit. Cf. Leg. L. XII. p. 931. C: μὴ δή τις ἀτιμαζομένῳ μὲν διαφερόντως πατρὶ πρὸς παίδων καὶ μητρὶ θεὸν ἐπήκοον ἐν εὐχαῖς ἡγείσθω γίγνεσθαι κατὰ φύσιν, τιμωμένῳ δὲ ἄρα καὶ περιχαρεῖ σφόδρα γενομένῳ καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἐν εὐχαῖς λιπαρῶς εἰς ἀγαθὰ τοῖς παισὶ παρακαλοῦντος θεοὺς οὐκ ἄρα τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ἐξ ἴσου καὶ νέμειν ἡμῖν αὐτοὺς ἡγησόμεθα; Ib. 949. A: νόμος δὴ κείσθω δικαστὴν μὲν ὀμνύναι — καὶ κριτὴν αὖ χορῶν — καὶ ἁπάντων, ὁπόσα μὴ φέρῃ κέρδος κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν τῷ ἐπιορκοῦντι· τῶν δὲ ὁπόσα ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ κέρδος μέγα φανερὸν εἶναι δοκεῖ, ταῦτα δὲ διὰ δικῶν ὅρκων χωρὶς κρίνεσθαι ξύμπαντας τοὺς ἐπικαλοῦντας ἀλλήλοις.

γε] *om.* Lob. Vat. BM.

E οὐκέτι] οὐ Lob. Vat. M.

κεκτημένη] κεκτημένην codices omnes praeter Par. A. Ven. C. Ang. B. quos Bekkerus a vulgata discrepare non ostendit. Horum ego auctoritate nominativum tenendum esse putavi, quamquam et ipsam suspectam silentioque Bekkeri non satis testatam et accusativum per se probabiliorem atque ob nominativum πολεμοῦσα, qui illic sane magis aptus est, quum αὐτῇ ἕξει statim sequatur, mutatum ab emendaturo existimo.

ἀτενεῖς] ἀσθενεῖς Vind. F. ἀγεννεῖς Par. K. Recte Timaeus lex. p. 53. hos τῷ ἤθει εὐθεῖς καὶ ἀκλινεῖς, minus recte Ficinus *integerrimos* interpretatur.

τοὺς τοιούτους] Articulum Bekkerus in Par. A. Vind. B. omissum referens de Vind. B. fallitur. Non hoc, sed proxime sequens τοὺς ante θυμοειδεῖς in eo ut in Vat. H. Flor. AV. omissum est; idque si item a Par. A. abest, nihil obstat, quo minus eiiciatur.

ἁπλουστέρους] Pro hoc Astius in sec. primum ἀλλοκοτέρους, deinde αὐστήρους, tertio αὐθαδεστέρους, in tert. denique ποικιλωτέρους scribendum suspicatus est vitiositatem quandam ἁπλότητι ante commemoratae oppositam desiderans nec reputans ἁπλότητα huic civitati adeo non displicere, ut sapientes suos ob id ipsum, quod ea careant, ad magistratus admittere nolit ideoque ad iracundos et ἁπλουστέρους inclinet. Neque illud repugnat, quod eadem paullo post fraudes et artes belli magni fa-

548 πεφυκότας, ἢ πρὸς εἰρήνην, καὶ τοὺς περὶ ταῦτα δόλους τε καὶ μηχανὰς ἐντίμως ἔχειν καὶ πολεμοῦσα τὸν ἀεὶ χρόνον διάγειν, αὐτὴ ἑαυτῇ αὖ τὰ πολλὰ τῶν τοιούτων ἴδια ἕξει; Ναί. Ἐπιθυμηταὶ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, χρημάτων οἱ τοιοῦτοι ἔσονται, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, καὶ τιμῶντες ἀγρίως ὑπὸ σκότου χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, ἅτε κεκτημένοι ταμιεῖα καὶ οἰκείους θησαυρούς, οἷ θέμενοι ἂν αὐτὰ κρύψειαν, καὶ αὖ περι-
B βόλους οἰκήσεων, ἀτεχνῶς νεοττιὰς ἰδίας, ἐν αἷς ἀναλίσκοντες γυναιξί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις πολλὰ ἂν δαπανῷντο. Ἀληθέστατα, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ φειδωλοὶ

cere dicitur. Ἁπλοῦς enim h. l. is est, qui certam agendi et sentiendi normam perpetuo sequitur, quae constantia minime contraria est astutiae.

548 ταῦτα] ταυτοῦ Mon. B.

δόλους] δόλλους idem ante corr. δούλους Vind. F. a m. pr. Bas. b. λόγους Vind. E.

πολεμοῦσα] In Mon. B. ν int. vers. a m. s. additum est.

αὐτὴ] Huic quoque Mon. B. ν a m. s. additum habet. αὐτῆι Lob. αὕτη Par. K. sec. Bekk.

ἑαυτῇ] Ita Par. A. Lob. Vat. M. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. ἑαυτῆς reliqui codices (Mon. B. cum duobus punctis sub ς) et editiones et, ut videtur, Ficinus, qui initio periodi *Sui autem ipsius propria talia quaedam habebit* posuit. Nec dubium, quin is Platonis sensus sit superioribus illis p. 547. D. τὸ δέ τι καὶ αὑτῆς ἕξει ἴδιον et rei ipsi unice conveniens, recteque a Bekkero comma post αὖ ponente et dativum ἑαυτῇ ad πολεμοῦσα referente dissentiant Schleiermacherus et Stallbaumius, sed dativum ipsum ab optimo codice oblatum propterea spernere non debemus, quum ἴδιος non minus, quam οἰκεῖος et alia Vol. II. p. 104, a. significata utrumque casum pariter admittat.

αὖ τὰ] Ita Par. A. Vind. B. (hic cum commate post αὖ) EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. τὰ Lob. Vat. BM. αὐτὰ reliqui codices (Mon. B. cum punctis sub αὖ) et editiones ante Astii sec. αὖ τὰ scribendum esse etiam Stephanus in m. ostendit.

ἴδια] ἰδία Lob. Vind. F. Vat. M.

δέ γε] om. Lob. Vat. BM.

δ' ἐγὼ] „ἐγὼ om. Ven. C.“

οἱ τοιοῦτοι] post ἔσονται Par. K.

σκότου] σκότους Par. K. sec. Bekk. quae forma L. VII. p. 518. A. codicum omnium, excepto fortasse eodem Par. K., auctoritate ipsoque scriptore, qui paullo ante εἰς σκότος dixerat, praeeunte pro vulgata σκότου reponenda fuit. Sed L. V. p. 461. B. et VI. 508. D. omnes in masculino consentiunt. Cf. Vol. II. p. 258, b. et p. 345, b. extr.

χρυσόν] χρυσοῦν Lob. Vat. M.

οἷ] οἳ Vind. B. Vat. H. οἱ Lob. Vind. F. ᾗ Flor. T. οὐ Ang. B.

νεοττιὰς] Ita Par. A. Mon. B. νεοττείας Ven. B. Vat. M. νεοττιέας Lob. addita per alteram scriptionem syllaba penultima. νεοττίας idem prima scriptione et reliqui codices cum editis ante Astii sec. qui accentum secundum

χρημάτων, ἅτε τιμῶντες καὶ οὐ φανερῶς κτώμενοι, φιλαναλωταὶ δὲ ἀλλοτρίων δι' ἐπιθυμίαν καὶ λάθρα τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι, ὥσπερ παῖδες πατέρα τὸν νόμον ἀποδιδράσκοντες, οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης, τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας, ἠμεληκέναι καὶ πρεσβυτέρως C γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι. Παντάπασιν, ἔφη, λέγεις μεμιγμένην πολιτείαν ἐκ κακοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ. Μέμικται γάρ, ἦν δ' ἐγώ· διαφανέστατον δ' ἐν αὐτῇ ἐστὶν ἕν τι μόνον ὑπὸ τοῦ θυμοειδοῦς κρατοῦντος, φιλονεικίαι καὶ φιλοτιμίαι. Σφόδρα γε, ἦ δ' ὅς. Οὐ-

significationem correxit. Sed quod Ammonium in φωλεός p. 145. de liberis hoc vocabulum usurpantes ἀκρολογεῖν dicentem ad hunc locum respexisse putat et Valckenarium ad Herod. L. III. c. 109. conferri iubet, qui et ipse hoc velut exemplum ἀκρολογίας Platoni haud infrequentis citat, additum ἀτεχνῶς scriptorem ab huiusmodi animadversione defendere debebat.

B ἐθέλοιεν] ἐθέλειεν cum ο super ει Flor. V.

δαπανῷντο] δαπανῶντο Ald. Bas. ab.

'Αληθέστατα] Ultimam a m. s. additam int. vers. habet Mon. B.

Οὐκοῦν καὶ φειδωλοὶ χρημάτων] *Nonne et in rebus propriis parciores erunt quam deceat* Fic.

οὐ] erasum est in Par. A. om. Vind. B. Vat. H.

φιλαναλωταὶ] φιλαναλῶται Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. secundum Bekkerum, qui et ipse sic scripsit et Astium in tert. cum Stallbaumio sequaces habuit. Nescio, cur praeceptum ab Arcadio p. 28, 1. traditum τὰ εἰς ης σύνθετα τὴν τῶν πρωτοτύπων τάξιν φυλάττει — ἀπειλῆς, φιλαπειλῆς. in hoc nomine minus observandum putaverit, quam in φιλεπιτιμητής Isocr. p. 10, penult. et in φιληλιαστής Aristoph. Vesp. 88.

λάθρα] λάθρᾳ Bekkerus, quem tacentem tacite secuti sunt Astius et Stallb. Cf. Vol. I. p. 60.

παῖδες] παῖδας Vind. F. Ang. B.

πατέρα] παρὰ Par. K.

διὰ τὸ] Articulum Vind. F. in m. a m. s. additum habet.

ἀληθινῆς] ἀλιθ. Ald. Bas. a. ἀληθοῦς Lob. Vat. BM.

Μούσης] Ita cum reliquis Vind. B. quem Stallbaumio referente Locella ad Xenoph. Ephes. p. 125. μουσικῆς habere dixerat. Cf. Vol. I. p. 307, b.

φιλοσοφίας] σοφίας Vat. B.

τετιμηκέναι.] τετιμηκέναι; C Bas. ab. Ast. quod initio periodi satis aptum responso Glauconis minus convenit. Itaque interrogatio, ut saepe, in affirmationem exire, atque hoc enuntiatum similem proximo terminationem habere videtur.

ἕν τι μόνον] ἔντιμον ὂν Vind. F. Vat. M. Flor. R.

θυμοειδοῦς] θημ. Bas. b.

φιλονεικίαι καὶ φιλοτιμίαι] φιλονικίαι κ. φ. Mon. B. φιλονεικία καὶ φιλοτιμία Vind. F. Ang. B. φιλονικία καὶ φιλοτιμία Flor. R.

κοῦν, ἦν δ' ἐγώ, αὕτη μὲν ἡ πολιτεία οὕτω γεγονυῖα D καὶ τοιαύτη ἄν τις εἴη, ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας ὑπογράψαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι διὰ τὸ ἐξαρκεῖν μὲν ἰδεῖν καὶ ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον, ἀμήχανον δὲ μήκει ἔργον εἶναι πάσας μὲν πολιτείας, πάντα δὲ ἤθη μηδὲν παραλιπόντα διελθεῖν. Καὶ ὀρθῶς, ἔφη. Τίς οὖν ὁ κατὰ ταύτην τὴν πολιτείαν ἀνήρ; πῶς τε γενόμενος ποῖός τέ τις ὤν; Οἶμαι μέν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, ἐγγύς τι αὐτὸν Γλαύ-

αὕτη] αὐτὴ Vind. F. Ang. B.

πολιτεία οὕτω γεγονυῖα] πολιτεῖα ο. γεγονεία Vind. E.

ἄν τις] τις ἂν Vind. B.

D ἀπεργάσασθαι] ἐξεργάσασθαι Vind. E. Cf. L. VI. p. 504. D: καὶ αὐτῶν τούτων οὐχ ὑπογραφὴν δεῖ ὥσπερ νῦν θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παριέναι. Ib. p. 501. A: Οὐκοῦν μετὰ ταῦτα οἴει ὑπογράψασθαι ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας; Τί μήν; Ἔπειτα, οἶμαι, ἀπεργαζόμενοι πυκνὰ ἂν ἑκατέρωσε ἀποβλέποιεν. Post ἀπεργάσασθαι Stephanus colon fecit.

καὶ ἐκ] καὶ om. Par. K. sec. Bekk.

μήκει ἔργον] μήκει. ἔργον τὲ Vind. B.

δὲ] om. Vat. B. a m. pr.

ἤθη] ἤδη Lob. εἴδη Vat. M.

διελθεῖν.] διελθεῖν; editiones excepta Ald. et Steph. quod propter verba sequentia minus recte habet. Quibus quum Glauco brevitatem, qua Socrates plena expositione missa usus esset, sibi probari demonstret, illud, quod idem initio talem esse et ita oriri hanc civitatem dixerat, nulla responsione egere sonumque, quem prima recipiebant, interrogationis non ad extremum usque pertinere arguit.

κατὰ ταύτην] καταταύτην Ald. κατ' αὐτὴν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αὐτὸν] αὐτοῦ Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tacentibus de Par. K. Bip. αὐτὸν Stallbaumius in pr. in Flor. ACRUV. legi testatus in sec. Stephanum αὐτοῦ invitis libris *omnibus* habere dicit, ut etiam e Flor. T. αὐτὸν notatum accepisse eumque codicem in pr. omisisse videatur. Ceterum accusativum Stephanus in m. iam requisivit: αὐτὸν τοῦ, quod Heindorfius ad Phaedon. p. 65. A. pro αὐτοῦ scribi iubebat, codices non confirmarunt. Neque opus est articulo. Cf. Euthyd. p. 285. D: καίτοι με οἴεται Διονυσόδωρος οὑτοσὶ χαλεπαίνειν αὐτῷ.

φιλονεικίας] φιλονικίας Mon. B. Flor. U.

τε] *sane* Fic. E

δεῖ] δεῖν cum punctis circa ν Vind. F.

ὑποαμουσότερον] ὑπὸ ἀμ. Vind. F. ἀμουσότερον Flor. T. In Par. K. sec. Bekk. ευ super οα scriptum est.

φιλόμουσον δὲ καὶ] Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. comma post δὲ ponentes sensum efficiunt eum, quem Ficinus sic reddidit: *musicae tamen cupidum: et audiendi quidem studiosum, rhetoricum vero nequaquam*. Eodem modo Schleiermacherus: *etwas weniger geübt in den Werken der Musen* (ὑποαμουσότερον) *wiewol ein Liebha-*

κωνος τουτουὶ τείνειν ἕνεκά γε φιλονεικίας. Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτό γε· ἀλλά μοι δοκεῖ τάδε οὐ κατὰ τοῦτον E πεφυκέναι. Τὰ ποῖα; Αὐθαδέστερόν τε δεῖ αὐτὸν, ἦν δ' ἐγὼ, εἶναι καὶ ὑποαμουσότερον, φιλόμουσον δὲ καὶ φιλήκοον μὲν, ῥητορικὸν δ' οὐδαμῶς. καὶ δούλοις μὲν 549 τις ἂν ἄγριος εἴη ὁ τοιοῦτος, οὐ καταφρονῶν δούλων ὥσπερ ὁ ἱκανῶς πεπαιδευμένος, ἐλευθέροις δὲ ἥμερος, ἀρχόντων δὲ σφόδρα ὑπήκοος, φίλαρχος δὲ καὶ φιλότιμος, οὐκ ἀπὸ τοῦ λέγειν ἀξιῶν ἄρχειν οὐδ' ἀπὸ τοι-

ber derselben; und eben so wird er zwar gern hören, rednerisch aber keineswegs sein. Nihil minus. Adimantus quum arrogantiorem illum et Musis alieniorem esse dixisset, quam Glauconem, ne hunc quoque arrogantem et Musis alienum dicere videatur, nullo modo illum φιλόμουσον et φιλήκοον μὲν, ῥητορικὸν δὲ esse dicit, qualis scilicet Glauco sit. φιλήκοον autem, quae virtus L. VII. p. 535. D. discendi et investigandi studio coniungitur, ῥητορικῷ non ut contrarium, sed ut alteram φιλολογίας partem opponit.

δ'] δὲ Vind. BE.

οὐδαμῶς] οὔ Lob. Vat. M.

549 μέν τις ἂν] Ita Ang. B. Flor. R. μάντις ἂν Vind. F. μέν τις Vind. B. Vat. H. Flor. AC. et correctus in altero Par. A. μέν τι Flor. T. μέν τοι Vind. E. μέν τισιν reliqui codices cum editis. *Atqui (et adversus servos agrestis erit huiusmodi vir)* Fic. quem et ipsum τισὶν non legisse apparet. Nec dici potest, quid h. l. significet. Nam *servis et huiusmodi hominibus*, qui sensus verborum δούλοις τισὶν esse potest, propter oppositum ἐλευθέροις ineptum, neque quod Schleiermacherus posuit, *und giebt es irgend Knechte, denen wird ein solcher scharf sein*, satis aptum aut pronominis usui conveniens. Iam accedit dura et a Platonis consuetudine abhorrens particulae ἂν praetermissio parum similis illa ei, quam Bernhardy synt. p. 406. similem statuit L. II. p. 362. D. in verbis ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη, in quibus optativus non multum ab imperativo differt. Magis in rem erat ad locum L. VII. p. 516. E. provocare: ἆρ' οὐ σκότους ἀνάπλεως σχοίη τοὺς ὀφθαλμούς, quamquam ne huic quidem nimis tribuendum esse liquet. Illorum vero, quos Vol. I. p. 91. tractavi, ratio alia et excusabilior est. Quae quum ita sint et codices paullo liberius versari sinant, Bekkeri sententiam in comm. declaratam secutus τις ἂν recepi. Similiter paullo post φιλογυμναστής τέ τις ὢν καὶ φιλόθηρος. L. I. p. 330. B. μέσος τις γέγονα χρηματιστής, p. 334. A. κλέπτης ἄρα τις ὁ δίκαιος, ὡς ἔοικεν, ἀναπέφανται.

ἄγριος] ἀγρίοις Vat. H. Flor. AC.

δούλων] δοῦλον Vind. B. Vat. H. et cum ων super ον Ven. B.

πεπαιδευμένος] πεπαιδευμένως Vind. E.

ἀρχόντων δὲ] Hoc δὲ vel proxime sequens post φίλαρχος (nam id Bekkerus incertum reliquit) *om.* Ang. B.

τοῦ] τούτου Vat. M.

τοιούτου] τούτου Lob.

οὔτου οὐδενὸς, ἀλλ' ἀπὸ ἔργων τῶν τε πολεμικῶν καὶ τῶν περὶ τὰ πολεμικὰ, φιλογυμναστής τέ τις ὢν καὶ φιλόθηρος. Ἔστι γὰρ, ἔφη, τοῦτο τὸ ἦθος ἐκείνης τῆς πολιτείας. Οὐκοῦν καὶ χρημάτων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ τοιοῦ-
B τος νέος μὲν ὢν καταφρονοῖ ἂν, ὅσῳ δὲ πρεσβύτερος γίγνοιτο, μᾶλλον ἀεὶ ἀσπάζοιτο ἂν τῷ τε μετέχειν τῆς τοῦ φιλοχρημάτου φύσεως καὶ μὴ εἶναι εἰλικρινὴς πρὸς ἀρετὴν διὰ τὸ ἀπολειφθῆναι τοῦ ἀρίστου φύλακος; Τίνος; ἦ δ' ὅς, ὁ Ἀδείμαντος. Λόγου, ἦν δ' ἐγὼ, μουσικῇ κεκραμένου· ὃς μόνος ἐγγενόμενος σωτὴρ ἀρετῆς διὰ βίου ἐνοικεῖ τῷ ἔχοντι. Καλῶς, ἔφη, λέγεις. Καὶ ἔστι μέν γε, ἦν δ' ἐγὼ, τοιοῦτος ὁ τιμοκρατικὸς νεα-
C νίας, τῇ τοιαύτῃ πόλει ἐοικώς. Πάνυ μὲν οὖν. Γί-

ἀλλ' ἀπὸ] Ita Lob. Vind. BE. Mon. B. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTV. ἀλλὰ πρὸ Vind. F. Vat. B. Ven. C. Par. D. ἀλλὰ ἀπὸ Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et Bekkerus; quod si est in Par. AK. Ven. B. Flor. U. de quibus Bipontini, Bekkerus et Stallbaumius nihil monuerunt, genuinum videri potest. Certe sententia verborum non recusat, quo minus aliquantulum ponderis per hiatum et moram quamvis duplicem adiiciatur. Sic Euthyd. p. 302. D. ἀλλὰ Ἀπόλλων codices tantum non omnes tuentur. Sed Bekkeri silentio in huiusmodi rebus saepe fallaci hic eo minus tribuendum, quod etiam Vind. B. et Mon. B. ἀλλ' exhibere ignoravit.

πολεμικῶν] πολιτικῶν Ven. B. editi ante Bekkerum et Astius in tert.

τέ τις] τε *om.* Vind. E. Mon. B. Vat. H. Flor. ACTUV. et a m. pr. Ven. B. quorum auctoritate utendum sibi Stallbaumius putavit sine ratione.

ἔφη] *om.* Vind. E.

τὸ ἦθος] τὸ *om.* Flor. T.

μὲν ὢν] μένων ὢν Vind. F. Ang. B.

B καταφρονοῖ] καταφρονοίη Lob. Vat. BM. Cf. Vol. I. p. 366, b.

γίγνοιτο] γένοιτο iidem.

εἰλικρινὴς] Ita Lob. Vind. BF. Mon. B. Ald. non εἰλ. Cf. Vol. II. p. 123, b.

Λόγου] *ratione et oratione* Fic. qui nonnunquam duo pro uno posuit.

μουσικῇ κεκραμένου] μουσικὴ κεκραμμένου Vind. F.

σωτὴρ — ἔχοντι] *virtutem in eo, cui praeest, servat* Fic.

λέγεις. Καὶ] λέγεις, καὶ Ald. λέγεις. καὶ Steph. λέγεις· καὶ Ast. pr. (λέγεις. Καὶ Lugd. et Bip.)

ἔστι μέν γε] ἔστιν Lob. et Vat. BM. quos quidem Bekkerus μέν γ' omittere tradit. ἔστιν ἕν γ' Par. K. sec. Bip. Bekkerus tantum ἕν γ' eum pro μέν γ', et Par. D. Ven C. ἕν γ', Mon. B. γ' omisso μὲν habere monet, ν ἐφελκυστικὸν non magis, quam hiatum, qui certe in Mon. B. Vind. B. est, curans. Est vero etiam in Vind. EF. Itaque γε pro γ' editionum reposui. Stallbaumius nil nisi μὲν in Flor. U. omissum esse refert.

τοιοῦτος] ὁ τ. Vind. E.

πόλει] καὶ πολιτείᾳ addunt Ang. B. Flor. R. et int. vers. a m. s. Vind. F.

C δέ γ'] δ' Lob. et Vat. BM. in quibus Bekkerus γ' omissum testatur, elisionis, nisi fallor, incuriosus.

γνεται δέ γ', εἶπον, οὗτος ὧδέ πως, ἐνίοτε πατρὸς ἀγαθοῦ ὢν νέος υἱὸς ἐν πόλει οἰκοῦντος οὐκ εὖ πολιτευομένῃ, φεύγοντος τάς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς καὶ δίκας καὶ τὴν τοιαύτην πᾶσαν φιλοπραγμοσύνην καὶ ἐθέλοντος ἐλαττοῦσθαι, ὥστε πράγματα μὴ ἔχειν. Πῇ δή, ἔφη, γίγνεται; Ὅταν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τῆς μητρὸς ἀκούῃ ἀχθομένης, ὅτι οὐ τῶν ἀρχόντων αὐτῇ ὁ D ἀνήρ ἐστι, καὶ ἐλαττουμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις γυναιξὶν, ἔπειτα ὁρώσης μὴ σφόδρα περὶ χρήματα σπουδάζοντα μηδὲ μαχόμενον καὶ λοιδορούμενον ἰδίᾳ τε ἐν δικαστηρίοις καὶ δημοσίᾳ, ἀλλὰ ῥᾳθύμως πάντα τὰ τοιαῦτα φέροντα, καὶ ἑαυτῷ μὲν τὸν νοῦν προσέχοντα ἀεὶ αἰσθάνηται, ἑαυτὴν δὲ μήτε πάνυ τιμῶντα

ὧδέ πως,] Vulgo plenius h. l. interpungunt, Stephanus colo, reliqui puncto, Socratis orationem sine ratione abrumpentes. Nam ὢν pro ἐστὶ accipere pariter atque hoc ipsum ἐστὶ omissum statuere durum. Commate posito sensus hic evadit: *Huiusmodi vir sic fere exsistit, ex adolescente boni, ut interdum fit, patris filio.*

πατρὸς] πρὸς Lob. Vat. M.

φεύγοντος] φεύγον Vat. H.

τάς] *om.* Ang. B. Flor. R. In Vind. F. a m. pr. sed altera scriptione additum est.

ἐθέλοντος] θέλοντος Lob. Vind. E.

πράγματα] πρᾶγμα Vat. B.

δή) *om.* idem.

ἀκούῃ] ἀκούοι Lob. ἀκούει Vind. F.

D αὐτῇ] αὐτῆς Ang. B. In Vind. F. litterae ῇ ductus quidam additus est ex ι ortus, qui alibi commatis loco positus nonnunquam in ς abiit. Etiam Mon. B. ῇ correctum habet.

διὰ ταῦτα] διαταῦτα Lob. Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ὁρώσης] ὁρώσεις cum η super ει Vind. E.

μαχόμενον καὶ λοιδορούμενον] pro illis *pugnantem litigantemque* Fic. quem sequi debebant Astius, Schleiermacherus et Stallbaumius, non propter sequentia πάντα τὰ τοιαῦτα medium λοιδορούμενον passiva significatione accipere: *etiamsi conviciis proscindatur.* Nonne multiplices de possessionibus lites pugnandique occasiones tum privatim tum publice accidere meminerant? quarum ratione habita rectissime πάντα τὰ τοιαῦτα dicitur, quae verba L. V. p. 452. D. de multo simpliciore quadam re posita sunt.

δημοσίᾳ] δημ. Vind. E.

ῥᾳθύμως] ῥάθυμος Ald. ῥάθυμος Bas. a.

ἑαυτὴν] αὐτὴν Vind. B. quod Stallbaumius in sec. praefert: „nam et vis reflexiva ex ipsa orationis serie manifesta est, et gravitas oppositionis αὐτὴν flagitare videtur.“ Magis probarem, si αἰσθανομένης praecederet. Cuius loco quum per anacoluthon (de quo paullo mox dicam) αἰσθάνηται receptum esset, id, si αὐτὴν sequeretur, de adolescente capiendum videns scriptor perspicuitati potius, quam elegantiae consuluit et reflexivum iteravit.

μήτε] μὴ Lob. Vat. B.

πάνυ] πάντη Mon. B. Par. DK. Flor. U.

μήτε ἀτιμάζοντα, ἐξ ἁπάντων τούτων ἀχθομένης τε καὶ 494 λεγούσης, ὡς ἄνανδρός τε αὐτῷ ὁ πατὴρ καὶ λίαν ἀνει-
E μένος, καὶ ἄλλα δή, ὅσα καὶ οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν. Καὶ μάλ', ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, πολλά τε καὶ ὅμοια ἑαυταῖς. Οἶσθα οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ οἱ οἰκέται τῶν τοιούτων ἐνίοτε λάθρα πρὸς τοὺς υἱεῖς τοιαῦτα λέγουσιν, οἱ δοκοῦντες εὖνοι εἶναι, καὶ ἐάν τινα ἴδωσιν ἢ ὀφείλοντα χρήματα, ᾧ μὴ ἐπεξέρχεται ὁ πατήρ, ἤ τι ἄλλο ἀδικοῦντα, διακελεύονται, ὅπως ἐπειδὰν ἀνὴρ γένηται, τιμωρήσεται πάντας
550 τοὺς τοιούτους καὶ ἀνὴρ μᾶλλον ἔσται τοῦ πατρός. καὶ ἐξιὼν ἕτερα τοιαῦτα ἀκούει καὶ ὁρᾷ, τοὺς μὲν τὰ αὑτῶν πράττοντας ἐν τῇ πόλει ἠλιθίους τε καλουμένους καὶ ἐν σμικρῷ λόγῳ ὄντας, τοὺς δὲ μὴ τὰ αὑτῶν τι-

ἀνειμένος] In Vind. E. —ως an —ος voluerit librarius, ambiguum est.
E ὑμνεῖν] ὑμεῖν Mon. B.
μάλ'] μάλιστ' Flor. TV.
οἱ οἰκέται] οἱ om. Flor. T.
λάθρα] ut p. 548. B.
τοιαῦτα] τοῦτο Flor. T.
εἶναι,] εἶναι; Mon. B.
ἐπεξέρχεται] ἐξεπέρχεται Vind. F.
ἤ τι] ἤ τοι Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

διακελεύονται] διακελεύεται cum ον super penultima Vind. F.

ἀνὴρ γένηται, τιμωρήσεται] ἄνδρες γένωνται τιμωρήσωνται Vind. B.

πάντας τοὺς τοιούτους] *haec omnia (ulcisci debere)* Fic.

550 ἀνὴρ μᾶλλον ἔσται] ἄνδρες μ. ἔσονται Vind. B.
ἐξιὼν] ἐξελθὼν Lob. Vat. M.
τοιαῦτα] om. Vat. B.
ἀκούει] ἀκούει τε Flor. T. ἀκούοι Lob. Vat. BM. ἀκούῃ Par. ADK. sec. Bekk. Mon. B. Ven. C. Ald. Bas. ab. quem coniunctivum Vol. II. p. 352, b. non a codicibus solum commendationem habere ostendi. Movebat primum ipsa modi insolentia, quae et alibi et illo L. VII. loco librariis fraudi fuisset, tum similis quaedam in proximo Socratis sermone licentia, qua αἰσθάνηται ita dicit, ut si ὅτ[illegible], quo initio usus est, ad hoc quoque referri velit; quod si liceret, etiam hic genus quoddam ellipseos statui et coniunctio coniunctivo necessaria ex proxima ἐὰν suppleri posse videbatur; denique verborum τότε δὴ ὁ νέος etc. ratio apodosi magis, quam novae enuntiationi conveniens. Simul aderat locus p. 553. C. in quo coniunctivus ξυλλέγηται a codicibus etiam firmior nostro totidem vel commendationes vel excusationes reciperet. Sed tamen quae ibi sequuntur verba ἆρ' οὐκ οἴει etc., quae tantam apodosis speciem prae se ferunt, ut ea Astius in pr. vel ab indicativo ξυλλέγεται commate tantum distinguenda putaverit, nihilo minus posse pro integra enuntiatione haberi arguit locus p. 562. D. ἆρ' οὐκ ἀνάγκη etc. ubi ἐπαινεῖ constans omnium lectio est, pro προπηλακίζει unus Lob. coniunctivum exhibet. Itaque vacillante argumento tertio vereri coepi, ne reliqua non sufficerent, et indicativum hic quidem omnium, qui alias Par. A. comitari solent,

μωμένους τε καὶ ἐπαινουμένους. τότε δὴ ὁ νέος πάντα τὰ τοιαῦτα ἀκούων τε καὶ ὁρῶν καὶ αὖ τοὺς τοῦ πατρὸς λόγους ἀκούων τε καὶ ὁρῶν τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ ἐγγύθεν παρὰ τὰ τῶν ἄλλων, ἑλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων, τοῦ μὲν πατρὸς αὐτοῦ τὸ λογιστικὸν ἐν B τῇ ψυχῇ ἄρδοντός τε καὶ αὔξοντος, τῶν δὲ ἄλλων τό τε ἐπιθυμητικὸν καὶ τὸ θυμοειδὲς, διὰ τὸ μὴ κακοῦ ἀνδρὸς εἶναι τὴν φύσιν, ὁμιλίαις δὲ ταῖς τῶν ἄλλων κακαῖς κεχρῆσθαι, εἰς τὸ μέσον ἑλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων ἦλθε καὶ τὴν ἐν αὑτῷ ἀρχὴν παρέδωκε τῷ μέσῳ τε καὶ φιλονείκῳ καὶ θυμοειδεῖ καὶ ἐγένετο ὑψηλόφρων τε καὶ φιλότιμος ἀνήρ. Κομιδῇ μοι, ἔφη, δοκεῖς τὴν τούτου γένεσιν διεληλυθέναι. Ἔχομεν ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, τήν τε δευτέραν πολιτείαν καὶ τὸν δεύτερον C

codicum testimonio comprobatum tenere malui.

αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. BEF.

αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. BF.

τε καὶ ἐπαινουμένους] *om.* Ang. B.

δὴ] δὲ Bas. b.

πάντα τὰ τοιαῦτα] *haec* Fic.

καὶ αὖ — ὁρῶν] *om.* Lob. Vat. M.

τοὺς] *om.* Mon. B.

παρὰ τὰ] τὰ *om.* Lob. Vind. E. Vat. BHM. Ven. B. Par. K. Ang. B. Flor. ACRT. παρὰ Ficinus male interpretatur *ultra*.

ὑπ' ἀμφοτέρων] ὑπαμφ. Vind. E.

B λογιστικὸν] λογικὸν Vat. B. Ven. B. Bas. b. In Vind. F. duae posteriores syllabae evanuerunt. „Alteram potius lectionem λογικὸν, sequi videtur et Fic. qui interpr. rationalem vim." Stephanus in m. Sed p. 553. C. ubi λογιστικὸν sine discrepantia legitur, Ficinus item *rationalem vim* posuit. λογικοὶ pro λογιστικοὶ etiam L. VII. p. 526. B. in quibusdam scriptum est.

τὸ θυμοειδὲς] τὸ *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. D. Flor. U.

τὴν] *om.* Mon. B. „Observes structuram verborum διὰ τὸ μὴ κακοῦ ἀνδρὸς εἶναι τὴν φύσιν pro διὰ τὸ μὴ κακὸς εἶναι τὴν φύσιν, vel διὰ τὸ τὴν φύσιν (αὐτοῦ) μὴ κακοῦ ἀνδρὸς εἶναι (φύσιν): cuius aliud exemplum non in promptu habemus. Cave tamen quidquam sollicites." Stallbaumius in sec. Posterior explicatio vera est neque indiget exemplo.

κακαῖς] κακῶς Vat. M.

κεχρῆσθαι] καὶ χρῆσθαι Ang. B.

μέσον] μέσον, Lob. Mon. B.

ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων] *ab his* Fic. ὑπαμφ. τ. Vind. E.

ἐν αὑτῷ] ἐν αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab. ἑαυτοῦ Ang. B. ἐν ἑαυτῷ Par. A. Vind. B. Vat. H. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. Vol. II. p. 344, b. extr.

φιλονείκῳ] φιλονίκῳ Mon. B. Flor. U. (hic a m. s.) Ald.

Κομιδῇ] κομιδή Vind. F.

δοκεῖς τὴν τούτου] λέγεις τὴν τοῦ λόγου idem.

γένεσιν] *naturam* Fic.

διεληλυθέναι] εἰσεληλυθέναι Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. RU.

Ἔχομεν] ἔχοιμεν Lob.

C πολιτείαν — ὑπόθεσιν προτέραν] bis deinceps habet Vind. E.

ἄνδρα. Ἔχομεν, ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, τὸ τοῦ Αἰσχύλου, λέγωμεν ἄλλον ἄλλῃ πρὸς πόλει τεταγμένον; μᾶλλον δὲ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν προτέραν τὴν πόλιν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Εἴη δέ γ' ἄν, ὡς ἐγῷμαι, ὀλιγαρχία ἡ μετὰ τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Λέγεις δὲ, ἦ δ' ὅς, τὴν ποίαν κατάστασιν ὀλιγαρχίαν; Τὴν ἀπὸ τιμημάτων, ἦν δ' ἐγὼ, πολιτείαν, ἐν ᾗ οἱ μὲν πλούσιοι D ἄρχουσι, πένητι δὲ οὐ μέτεστιν ἀρχῆς. Μανθάνω, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν ὡς μεταβαίνει πρῶτον ἐκ τῆς τιμαρχίας εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν, ῥητέον; Ναί. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τυφλῷ γε δῆλον, ὡς μεταβαίνει. Πῶς; Τὸ ταμιεῖον,

μετὰ τοῦτο] *μετατοῦτο* Mon. B. Ald. Bas. ab.

τὸ τοῦ Αἰσχύλου,] *ut cum Aeschylo loquar.* Priores Bekkero editores perperam post *λέγωμεν*, non post *Αἰσχύλου* incidentes orationem similem reddiderunt illi L. VII. p. 516. D: *τὸ τοῦ Ὁμήρου ἂν πεπονθέναι.* Locus Aeschyli, quem Plato in mente habuisse et sicut Homericum p. 545. D. extr. ad suum argumentum mutasse videtur, est Sept. 436: *λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα.* Sed *τεταγμένον* quoque et *πρός* Aeschyleum est ex v. 555: *Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος.*

λέγωμεν] *λέγομεν* Vind. BF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. *dicimus* Fic.

αλλον] *ἄλλον* Mon. B. — *ἄλλον* Steph. Ast. sec. Eodem consilio Bekkerus et Stallbaumius peculiarem [illegible]versum dederunt. Cf. Vol. II. p. 257, b. sq.

ἄλλῃ] *ἄλλος* Lob. Vat. M.

τεταγμένον] Ita Mon. B. a m. pr. *τεταγμένου* a m. s.

μᾶλλον] Huic Vind. E. in altero exemplo *καὶ* praepositum habet.

πόλιν;] *πόλιν.* Mon. B. Ald. quae etiam post *τεταγμένον* punctum habet.

τοιαύτην] *om.* Par. A. a m. pr.

Λέγεις δὲ] *λέγειν δ'* Lob. Vat. M.

τιμηματων] *τιμημάτων* iidem. In Flor. R. *τῶν ἐνεχύρων* superscriptum.

πένητι] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. *πένησι* reliqui codices, sed Ven. C. correctionem passus, Ficinus (*pauperibus*) et editiones omnes. Cuius retinendi caussa nulla visa est. Cf. p. 551. C.

D *μέτεστιν*] *μετέστιν* Ald. Bas. ab.

πρῶτον] *om.* Fic.

Ναί.] *om.* Lob. Vat. M.

ταμιεῖον] *τ. ἐκεῖνο* Vind. F. Ang. B.

ἀπόλλυσι] *ἀπόλλυ* Ald. Bas. a.

αὐτοῖς] *αὐ.* Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. *novos (sumptus reperiunt)* Fic.

τοῦτο] *τούτω* Mon. B. Par. D. Vat. M. Flor. U. et cum circumflexo ante acutum et *ο* super *ω* Lob. In Ven. C. super *ο* vulgatae *ω* scriptum est. Cf. Crat. p. 407. C: *παραγαγὼν δὲ ἢ αὐτὸς ἤ τινες ὕστερον ἐπὶ τὸ κάλλιον, ὡς ᾤοντο, Ἀθηνᾶν ἐκάλεσαν.* Scilicet in eam partem leges ex optima civitatis forma residuas detorquent, ut sibi suisque sumptus quosdam facere liceat. Quae mutatio legum ab inobedientia nihil differt. Itaque additum est *ἀπειθοῦντες*, quod Schleiermacherus omisit.

ἦν δ' ἐγώ, ἐκεῖνο ἑκάστῳ χρυσίον πληρούμενον ἀπόλλυσι τὴν τοιαύτην πολιτείαν. πρῶτον μὲν γὰρ δαπάνας αὐτοῖς ἐξευρίσκουσι καὶ τοὺς νόμους ἐπὶ τοῦτο παράγουσιν ἀπειθοῦντες αὐτοί τε καὶ γυναῖκες αὐτῶν. E Εἰκός, ἔφη. Ἔπειτά γε, οἶμαι, ἄλλος ἄλλον ὁρῶν καὶ εἰς ζῆλον ἰὼν τὸ πλῆθος τοιοῦτον αὐτῶν ἀπειργάσαντο. Εἰκός. Τοὐντεῦθεν τοίνυν, εἶπον, προϊόντες εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι ὅσῳ ἂν τοῦτο τιμιώτερον ἡγῶνται, τοσούτῳ ἀρετὴν ἀτιμοτέραν. ἢ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου ἑκατέρου ἀεὶ τοὐναντίον ῥέποντε; Καὶ μάλ', ἔφη.

E αὐτῶν] αὐτῶ Vind. B. Vat. H. Flor. ACV.

ἰὼν] Comma huic appositum cum Astio et Stallbaumio in sec. omisi, ne praeter necessitatem nominativi absoluti fiant.

αὐτῶν] Ita Mon. B., quem tacite secutus est Bekkerus. Reliqui mei cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. αὑτῶν habent, quod ferri nequit.

ἀπειργάσαντο] ἀπειργάσατο Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV.

Τοὐντεῦθεν — Οὕτω. 551. A.] excerpsit Stobaeus serm. LXXXXI. p. 508. Eius codex B. τοῦτ' ἔνθεν, Vind. F. τοὐντεῦθε pro τοὐντεῦθεν exhibet.

προϊόντες] προϊέντες Vind. F. Ang. B.

ὅσῳ] ὅσον Flor. T. et Stobaeus, cuius tamen cod. B. vulgatam sequitur.

τοσούτῳ] τοσοῦτον Flor. T.

ἀρετὴν] τὴν ἀ. Stob. cod. AB. ed. Gaisf. (non Trinc. quem Gaisfordius codicibus comitem addit.) Ad ellipsin verbi cf. Vol. I. p. 311, a.

ἀεὶ] om. Mon. B.

τοὐναντίον] ἐπὶ τ. Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. εἰς τ. Vind. E. Ven. B. Flor. AC. Bas. b. Steph. Ast. τοὔναντίον Stob. cod. B. ed. Gesn.

ῥέποντε] Ita Par. A. Vind. BF. Ven. C. Flor. AV. (Pro Flor. A. Stallbaumius in sec. Flor. T. significavit.) ῥέπον cum τ super ν Par. D. ῥέπονται Flor. C. ῥέποντα Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. ῥέποντος reliqui codices cum Stobaeo et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Nostram, nisi fallor, lectionem optime interpretatus est Ficinus: *An non ita virtus a divitiis discrepat, quasi utraque in lance staterae sint posita, semperque in contrariam partem declinent?* Eandem exhibuit Bekkerus, sed Stephani interpunctione usus comma post κειμένου posuit et hoc ad πλούτου, ἑκατέρου autem ad τοὐναντίον retulisse videtur hoc sensu: *nonne a divitiis tamquam in lance positis virtus dissidet, alterius semper contrariam in partem utraeque vergentes?* In quo neque divitiae solae lanci impositae placent, neque ἑκατέρου suum ante ἀεὶ potius, quam post τοὐναντίον locum habere videtur. Aptius ad sensum et perspicuitatis caussa non inutile est quod Astius in sec. et tert. et Stallbaumius post ἑκατέρου comma posuerunt altero sublato, sed ne hoc quidem necessarium, quum ὥσπερ ad ῥέποντε pertineat, quasi non πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, sed πλοῦτος καὶ ἀρετὴ διεστήκατον praecessisset. Stallbaumius vero etiam post ὥσπερ incidendum putavit.

μάλ'] μάλα Stob.

551 Τιμωμένου δὴ πλούτου ἐν πόλει καὶ τῶν πλουσίων ἀτιμοτέρα ἀρετή τε καὶ οἱ ἀγαθοί. Δῆλον. Ἀσκεῖται δὴ τὸ ἀεὶ τιμώμενον, ἀμελεῖται δὲ τὸ ἀτιμαζόμενον. Οὕτω. Ἀντὶ δὴ φιλονείκων καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν φιλοχρηματισταὶ καὶ φιλοχρήματοι τελευτῶντες ἐγένοντο, καὶ τὸν μὲν πλούσιον ἐπαινοῦσί τε καὶ θαυμάζουσι καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς ἄγουσι, τὸν δὲ πένητα ἀτιμάζουσι. Πάνυ γε. Οὐκοῦν τότε δὴ νόμον τίθενται ὅρον πολιτείας
B ὀλιγαρχικῆς, ταξάμενοι πλῆθος χρημάτων, οὗ μὲν μᾶλλον ὀλιγαρχία, πλέον, οὗ δ' ἧττον, ἔλαττον, προει-

Τιμωμένου] τιμώμενος Stob. cod. A.

δὴ] δὲ Lob. Mon. B. Vat. M. Stob.

551 ἀτιμοτέρα] post ἀρετὴ Vat. B. ἀτιμωτέρα Vind. E.

τε] *om.* Vind. E.

οἱ ἀγαθοί] ἀγαθοί Mon. B. Par. D. Flor. U. ἀγαθόν Par. K. In Mon. B. et Stobaei edd. signum interrogandi additum est, quod reliquarum Socratis in hac parte dictionum formae minus convenit. Themistius or. XVI. p. 204. A: ἀσκεῖται γάρ, φησὶν ὁ θεσπέσιος Πλάτων, τὸ τιμώμενον, τὸ δὲ ἀτιμαζόμενον ὀλιγωρεῖται.

Οὕτω.] *om.* Mon. B. Οὕτως. editiones omnes, tacentibus editoribus. Sed codices mei reliqui omnes cum Stobaeo ς omittunt, quos interim sequendos censui. Cf. Vol. I. p. 287, b. 398, a. Vol. II. p. 105, b.

δὴ] *om.* Vind. E. Idem οὕτω ἀντὶ sine distinctione Socrati tribuit, ut et Ficinus: — *apud quosque iacere solent. Atque ita ex victoriae honorisque cupidis* etc. Male. Quemadmodum paullo ante in verbis τιμωμένου δὴ etc. ita hic Socrates assenso demum Adimanto conclusionem infert, quam δὴ significat, diversum illud a priore δὴ post ἀσκεῖται, de quo cf. Vol. I. p. 147, a.

φιλονείκων] φιλονίκων Flor. R. et a m. s. Mon. B. (φιλονείκων a m. pr.)

ἀτιμάζουσι.] ἀτιμάζουσιν. Mon. B. et Bekkerus.

νόμον] νόμον Ald. (quamquam in hac extrema littera potest pro ν haberi) Bas. ab. νόμους Ang. B. Steph. Ast.

ὅρον] ὀρθὸν Vind. F. Perperam Astius in tert. et Stallbaumius Stephani interpunctione mutata comma, quod ille post ὀλιγαρχικῆς posuit, hic ante ὅρον fecerunt. Quum terminus illud sit, ex quo intra certam nos regionem versari colligimus, recte qua lege data civitas aliqua certam formam accipit, ea lex ὅρος τῆς πολιτείας appellatur. Similiter Plato Leg. L. I. p. 626. B. ὅρον τῆς εὖ πολιτευομένης πόλεως dicit et p. 638. A. victoriam et fugam negat φανερὸν ὅρον esse περὶ καλῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ μή. Quae vero lex ὅρος πολιτείας ὀλιγαρχικῆς dicenda sit, sequentia perspicue docent, ταξάμενοι — προειπόντες, quae frustra tentata ab Astio ne Stallbaumius quidem intellexit, dum οὗ, *ubi*, pro masculino habet.

B χρημάτων,] χρημάτων. Ald. χρημάτων; Steph.

οὗ] οὐ Vind. F.

μᾶλλον] μᾶλλων Vind. E.

ὀλιγαρχία,] Ante Bekkerum comma vel omissum vel post μᾶλλον positum erat, quae distinctio

πόντες ἀρχῶν μὴ μετέχειν ᾧ ἂν μὴ ᾖ οὐσία εἰς τὸ ταχθὲν τίμημα, ταῦτα δὲ ἢ βίᾳ μεθ' ὅπλων διαπράττονται, ἢ καὶ πρὸ τούτου φοβήσαντες κατεστήσαντο τὴν τοιαύτην πολιτείαν. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτω μὲν οὖν. Ἡ μὲν δὴ κατάστασις, ὡς ἔπος εἰπεῖν, αὕτη. Ναί, ἔφη· ἀλλὰ τίς δὴ ὁ τρόπος τῆς πολιτείας; καὶ ποῖά ἐστιν ἃ ἔφαμεν αὐτὴν ἁμαρτήματα ἔχειν; Πρῶτον μέν, ἔφην, C τοῦτο αὐτό, ὁ ὅρος αὐτῆς οἷός ἐστιν. ἄθρει γάρ, εἰ νεῶν οὕτω τις ποιοῖτο κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων, τῷ δὲ πένητι, εἰ καὶ κυβερνητικώτερος εἴη, μὴ ἐπιτρέποι.

etiam Ficinum decepit: *Annon et lege statuunt principatus fines, dum statuunt, ubi maior est pecuniarum copia, ibi talem principatum esse maiorem: ubi minor, contra minorem.* In Vind. B. post ὀλιγαρχία incisum est.

οὗ] οὐ Vind. EF.

ἔλαττον,] ἔλαττον. Ald. Bas. ab. ἔλαττον; Steph.

μὴ] μηδὲ Flor. T.

ᾧ] ὧν Lob. Vat. BM. Ven. C.

ᾖ] om. Ang. B. ἡ Par. A. Vat. H. Verbo tam aegre, quam facile articulo caremus.

εἰς] ὡς Flor. T.

τίμημα,] τίμημα. Ald. Bas. ab. Steph. τίμημα; Bekkerus et Stallbaumius; quorum ratio sequentibus, quae sine interrogatione dicta esse extrema ἢ οὐχ οὕτως; probabile reddunt, minus accommodata videtur.

πρὸ] πρὸς Bas. b.

φοβήσαντες] φοβήσοντες Ang. B. In Flor. R. super vulgata φόβον ποιοῦντες scriptum est.

κατεστήσαντο] post τὴν τοιαύτην πολιτείαν Vind. B.

ἢ] ἤ Vind. E.

αὕτη.] αὕτη; Ald. Bas. ab.

ἐστιν] ἔστιν Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ἔφαμεν] p. 544. C.

αὐτὴν] Ita Mon. B. a m. s. αὐτὰ a m. pr.

ἔφην] ἔφη Vind. F. ut videtur. C

ὁ ὅρος] „ὁ cum Ven. B. et fortasse Vat. H." Pro *cum* Bekkerus haud dubie *om* scripserat. Etiam Vind. BEF. Lob. Flor. ACRT. articulum omittunt.

ἄθρει γάρ,] Particulam omisit Ficinus: *Principio, qualis sit praescriptus hic in ea terminus, aspice.* Pro commate Stephanus, Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius colon habent, contra eum, qui mihi huius loci videtur, sensum, quem infra declaravi.

τις] om. Vind. B.

ποιοῖτο] ποιεῖται Lob. Vat. M.

ἀπὸ τιμημάτων] ἀποτιμ. Ald. Bas. ab.

ἐπιτρέποι.] ἐπιτρέποι; Ald. Bas. ab. ἐπιτρέποι — Stallbaumius, aposiopesin statuens, cuius ratio nulla adest. Videre Socrates, h. e. animo perpendere Adimantum illam rerum conditionem iubet, quae necessario futura sit, si quis navium gubernatores e censu faciat, idque breviter sane, sed ita, ut nihil ipse additurus esset, quod alterius interlocutione praecisum videri possit, enuntiat: *Vide, si quis — faciat.* Adimantus autem quasi non videre, sed quid videat renuntiare iussus πονηρὰν, inquit, τὴν ναυτιλίαν αὐτοὺς ναυτίλλεσθαι sc. ὁρῶ. Ficinus post ἐπιτρέποι de suo, opinor, *quid ex hoc secuturum censes?* addidit.

Πονηρὰν, ἦ δ' ὅς, τὴν ναυτιλίαν αὐτοὺς ναυτίλλεσθαι. Οὐκοῦν καὶ περὶ ἄλλου οὕτως ὁτουοῦν ἢ τινος ἀρχῆς; Οἶμαι ἔγωγε. Πλὴν πόλεως; ἦν δ' ἐγὼ, ἢ καὶ πόλεως πέρι; Πολύ γ', ἔφη, μάλιστα, ὅσῳ χαλεπωτάτη D καὶ μεγίστη ἡ ἀρχή. Ἓν μὲν δὴ τοῦτο τοσοῦτον ὀλιγαρχία ἂν ἔχοι ἁμάρτημα. Φαίνεται. Τί δέ; τόδε ἆρά τι τούτου ἔλαττον; Τὸ ποῖον; Τὸ μὴ μίαν, ἀλλὰ δύο ἀνάγκῃ εἶναι τὴν τοιαύτην πόλιν, τὴν μὲν πενήτων,

Πονηρὰν] πονηρὰ Vind. F.

τὴν ναυτιλίαν] τὴν ναυτηλίαν Vind. F. Flor. R. ut L. VII. p. 527. D. Stephanus (in m.) φαίην ἂν ante haec excidisse, Astius in sec. Platonem εἰκὸς, non ἦ δ' ὅς, in tert. πονηρὰ ἂν εἴη, ἦ δ' ὅς, ναυτιλία αὐτοῖς ναυτίλλεσθαι scripsisse, Stallbaumius vero λέγοιμ' ἂν intelligendum esse putat, quorum nihil non ratione destitutum videtur.

αὐτοὺς] *om.* Lob. Vat. BM.

ναυτίλλεσθαι] ναυτίλεσθαι Flor. T. ναυτίλλεσθε Vat. M.

ὁτουοῦν] ὅτορουν Vind. F. „οὑτονοῦν Par. D. ς" Quum Stephanus ὀτονοῦν habeat, pro ς Bekkerum verisimile est signum codicis alicuius, fortasse Vat. H. vel Mon. B. poni voluisse. Nam et Vind. E. et Mon. B. οὑτουοῦν exhibet, quamquam in hoc vitiosum υ linea directa expunctum est.

ἢ τινος] *om.* Fic. uncis inclusit Stallbaumius in sec. Idem Bekkero suspectum fuisse ex Schleiermacheri annotatione et ex eo colligo, quod non solum ἤ τινὸς cum veteribus editionibus scripsit, sed etiam comma in iisdem antepositum retinuit. Astius in sec. ἥστινος, in tert. ἡστινοσοῦν scribi iubet, quorum posterius Schleiermachero quoque, sed inter οὕτως et ὁτουοῦν, reponendum videbatur. Equidem dubito, an τινος ita ferri possit, si pro neutro et ὁτουοῦν pro masculino accipiatur atque ex hoc particulae οὖν significatio ad illud redundare statuatur, hoc sensu: *nonne idem de alius cuiusvis hominis vel rei gubernatione statuendum?* Similiter L. VI. p. 494. B. πᾶσιν et ἅπασιν diversis generibus iunctim adhibita vidimus.

πόλεως; ἦν δ' ἐγὼ,] πόλεως ἦν δ' ἐγὼ, Ald. Bas. ab. πόλεως, ἦν δ' ἐγώ· Bekkerus, Ast. in tert. Stallb.

ὅσῳ] *quoniam* Fic.

τοσοῦτον] τοσοῦτο Ang. B. D In Vind. F. ν altera scriptione adiectum.

ἂν ἔχοι] ἔχει Lob. Vat. BM.

δέ] δαί Par. A. In Vind. BE. (ut L. VII. p. 519. B.) et Mon. B. non post δέ, sed post τόδε interpunctio est, atque ita Ficinus: *Quid autem hoc? nunquid levius?* Sed pronuntiata dictione τόδε Socrates nihil dum docuerat Adimantum, ut ultro quaerere ex eo posset, an levius id aestimaret.

ἆρά τι] ἄρά τί Vind. F.

τούτου] τοῦτο idem. (*om.* Fic.)

ἔλαττον] ἔλλαττον Ald.

ἀνάγκῃ] ἀνάγκη Ald. Bas. ab. ἀνάγκην Steph. Ast. pr. et fortasse Par. K. de quo Bipontini et Bekkerus tacent. — Hunc locum respexit Aristoteles Polit. L. V. extr. p. 194. Goettl. ἄτοπον δὲ καὶ τὸ φάναι δύο πόλεις εἶναι τὴν ὀλιγαρχικὴν, πλουσίων καὶ πενήτων etc. de quibus cf. Pinzgeri libellus Vol. I. p. 322, a. laudatus p. 74.

οἰκοῦντας — ἐπιβουλεύοντας]

τὴν δὲ πλουσίων, οἰκοῦντας ἐν τῷ αὐτῷ, ἀεὶ ἐπιβουλεύοντας ἀλλήλοις. Οὐδὲν μὰ Δί', ἔφη, ἔλαττον. Ἀλλὰ μὴν τόδε καλὸν, τὸ ἀδυνάτους εἶναι ἴσως πόλεμόν τινα πολεμεῖν διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι ἢ χρωμένους τῷ πλήθει ὡπλισμένῳ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ τοὺς πολεμίους, ἢ μὴ E χρωμένους ὡς ἀληθῶς ὀλιγαρχικοὺς φανῆναι ἐν αὐτῷ τῷ μάχεσθαι, καὶ ἅμα χρήματα μὴ ἐθέλειν εἰσφέρειν, ἅτε φιλοχρημάτους. Οὐ καλόν. Τί δέ; ὃ πάλαι ἐλοι-

οἰκούντων — ἐπιβουλευόντων Ang. B. Flor. R.

ἀλλήλοις] ἀλλήλους Par. DK. sec. Bekk.

Δί'] δι' Ald.

μὴν τόδε] Ita unus Par. A. a m. pr. Reliqui omnes (et ipse Par. A. a m. s.) cum editis ante Bekkerum οὐδὲ interponunt, quod etiam a Ficino agnoscitur (*Sed neque hoc honestum est* —.) et exiguam per se offensionem habet. Neque Astio et Stallbaumio, qui ἴσως in proxime sequentibus non recipiendum putarent, satis caussae fuisse videtur, cur illud eiicerent. Recepto vero adverbio ἴσως, quod codicum et ipsius remota a glossematis suspicione ratio quam maxime commendat, οὐδὲ sine interrogatione stare non potest, cui non solum praecedentis interrogationis diversitas, sed etiam particula μὴν vehementer repugnat. Iam quum et alibi negationem a librariis de ironia non cogitantibus intrusam esse constet, cuius rei exempla duo Vol. II. p. 10. sq. ostendi, optimum codicem ea carentem sequi non dubitavi.

ἴσως] Hoc vulgo omissum recte Bekkerus ex Par. A. Ven. B. Vind. B. Vat. H. recepit. Accedunt Vind. E. Flor. ACV. Sic scilicet aeternae pacis spes ostenditur.

ἀναγκάζεσθαι] ἀνακάζεσθαι Ald.

τῷ πλήθει — μὴ χρωμένους E.] om. Vat. B. Vind. E. Pro πλήθει in Bas. ab. πλείθει legitur.

ἢ τοὺς] ἢ om. Par. K.

ἅτε φιλοχρημάτους] Ita omnes E codices excepto Ven. B. qui ὄντας ad ἅτε additum habet. Idem in Ald. Bas. ab. Steph. adiectum non solum Astius, sed etiam Bekkerus tenuit. Non necessarium esse participium verba sub finem huius libri p. 568. B. posita docent: ὅτι αὐτοὺς εἰς τὴν πολιτείαν οὐ παραδεξόμεθα ἅτε τυραννίδος ὑμνητάς. Similiter Lucianus Conviv. c. 9. T. VIIII. p. 49. Lehm. εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν ἅτε γέροντα, ἢ Ἕρμωνα τὸν Ἐπικούρειον (sc. κατακλίνεσθαι.) Ac nescio, an intercedens ὄντας prioris adiectivi φιλοχρημάτους partis cum ictu pronuntiandae vim debilitet. Singularem ὄντα in pluribus libris interpolatum vidimus L. VII. p. 535. D. Ceterum Ficinus maiore post μάχεσθαι interpunctione illata (etiam Stephanus ibi colon fecit) haec extrema non, ut debebat, cum illis διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι coniunxit, sed alterum, quod reprehendendum sit, significare statuit: *ac etiam pecunias expendere nolle eos tanquam avaros homines, haud decorum est.* quorum in fine positum a Bekkero interrogandi signum recte ab ed. Ven. a. 1517. abest.

δέ] δαί Flor. ACV. et „Vat. H. et correctus, ut solet, Par. A." Cf. Vol. I. p. 155, b.

πάλαι] L. IIII. p. 424.

ἐλοιδοροῦμεν] λοιδοροῦμεν Vind. F. Ang. B.

δοροῦμεν, τὸ πολυπραγμονεῖν γεωργοῦντας καὶ χρη-
552 ματιζομένους καὶ πολεμοῦντας ἅμα τοὺς αὐτοὺς ἐν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἢ δοκεῖ ὀρθῶς ἔχειν; Οὐδ' ὁπωστιοῦν. Ὅρα δή, τούτων πάντων τῶν κακῶν εἰ τόδε μέγιστον αὕτη πρώτη παραδέχεται. Τὸ ποῖον; Τὸ ἐξεῖναι πάντα τὰ αὑτοῦ ἀποδόσθαι, καὶ ἄλλῳ κτήσασθαι τὰ τούτου, καὶ ἀποδόμενον οἰκεῖν ἐν τῇ πόλει μηδὲν ὄντα τῶν τῆς πόλεως μερῶν, μήτε χρηματιστὴν μήτε δημιουργὸν μήτε ἱππέα μήτε ὁπλίτην, ἀλλὰ πένητα καὶ
B ἄπορον κεκλημένον. Πρώτη, ἔφη. οὔκουν διακωλύεταί 495 γε ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις τὸ τοιοῦτον. οὐ γὰρ ἂν οἱ μὲν ὑπέρπλουτοι ἦσαν, οἱ δὲ παντάπασι πένητες. Ὀρθῶς. τόδε δὲ ἄθρει· ἆρα ὅτε πλούσιος ὢν ἀνήλισκεν ὁ τοιοῦτος, μᾶλλόν τι τότ' ἦν ὄφελος τῇ πόλει εἰς ἃ

552 ἢ] Ita Lob. Vind. E. Mon. B. Flor. U. ἦ Vind. BF. cum editis ante Bekkerum, qui tacite vitium correxit. Astius in sec. signo interrogandi post πολιτείᾳ ponendo ἢ tolerabile reddi putabat.

ὁπωστιοῦν] ὅπωστιοῦν Vind. E. ὅπως τί οὖν Vind. F.

τούτων] εἰ τ. Lob. Vat. BM. Ven. B. Bas. b.

αὕτη] αὐτὴ Lob. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. U.

πρώτη] post παραδέχεται Flor. T.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF.

ἄλλῳ] ἄλλα Vat. H. Flor. AC. ἄλλον Vind. E. Flor. T. ἄλλους Vind. B.

δημιουργὸν] δυμ. Bas. b.

κεκλημένον] *passim cognominatus* Fic.

B Πρώτη] ἀνάγκη Bas. b.

οὔκουν] Οὐκοῦν Steph. cum Vind. F. et ante corr. B. (οὔκουν e corr.) Id Bekkerus silentio praeteriit. Idem cum reliquis editoribus et interpretibus haec usque ad πένητες Socrati tribuit, qui quum paucorum gubernationem *primam* illud vitium recipere persuasum haberet eamque sententiam verbis ὅρα δή etc. aperte demonstrasset, suffragante Adimanto rursus in dubium sine caussa rem vocare non debebat. Contra Adimantum decebat assensum fortasse cupidius praebitum finibus quibusdam circumscribere et quod rationis ignarus concessisse videri poterat, quum *primam* illam in istud vitium incurrere affirmasset, ita quasi limare, ut esse certe in ea civitate vitium illud diceret. Similiter p. 554. B. ἐμοὶ γοῦν, inquit, δοκεῖ· χρήματα γοῦν μάλιστα ἔντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιούτῳ. Quamobrem haec Adimanto, sequens vero ὀρθῶς, quod vulgo ipsi assignatur, una cum sequentibus τόδε δὲ etc. Socrati tribui. Codices in hac re non multum auctoritatis habent. Mei quidem vulgatam distinctionem sequuntur.

ταῖς ὀλιγαρχουμέναις] τῇ ὀλιγαρχουμένῃ Par. K.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vat. BM.

ἆρα] ἄρα Lob. Vind. F.

τοιοῦτος] τιοῦτος Mon. B.

τι] ἢ Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. εἰ Vind. E.

νῦν δὴ ἐλέγομεν; ἢ ἐδόκει μὲν τῶν ἀρχόντων εἶναι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ οὔτε ἄρχων οὔτε ὑπηρέτης ἦν αὐτῆς, ἀλλὰ τῶν ἑτοίμων ἀναλωτής; Οὕτως, ἔφη· ἐδόκει, ἦν δὲ οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἀναλωτής. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, φῶμεν αὐτὸν, ὡς ἐν κηρίῳ κηφὴν ἐγγίγνεται, σμήνους νόσημα, οὕτω καὶ τὸν τοιοῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίγνεσθαι, νόσημα πόλεως; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς μὲν πτηνοὺς κηφῆνας πάντας ἀκέντρους ὁ θεὸς πεποίηκε, τοὺς δὲ πεζοὺς τούτους, ἐνίους μὲν αὐτῶν ἀκέντρους, ἐνίους δὲ δεινὰ κέντρα ἔχοντας; καὶ ἐκ μὲν τῶν ἀκέντρων πτωχοὶ πρὸς τὸ γῆρας τελευτῶσιν, ἐκ δὲ τῶν κεκεντρωμένων πάντες, ὅσοι κέκληνται κακοῦργοι; Ἀληθέστατα, ἔφη. Δῆλον ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἐν πόλει οὗ ἂν ἴδῃς

τότ'] τοιοῦτον Lob. Vat. BM. Ven. B. Bas. b.

δὴ] om. Mon. B.

ἢ] ἣ Ald. Bas. ab.

τῇ δὲ ἀληθείᾳ] τηδεαληθεία Vind. E.

ἦν αὐτῆς] ἢ ναύτης Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. et cum litura inter ἢ et ν Mon. B.

τῶν ἑτοίμων] *propriorum commodorum* Fic.

ἀναλωτής] ἀναλώτης Vind. F. item paullo post.

ἔφη· ἐδόκει,] Vulgo ἔφη, ἐδόκει· qua ratione οὕτως praeter consuetudinem ad remotius referendum est. Nec vacat ea ratio ambiguitate, qua deceptus Ficinus *Sic utique visum est* posuit. Mutata interpunctione Adimantus οὕτως dicens alterum ex duobus a Socrate propositis sibi placere demonstrat, quod quale sit explicaturus addit ἐδόκει, sc. τῶν ἀρχόντων, vel ἄλλο τι, ἢ ἀναλωτὴς εἶναι. Ceterum Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R. ἐδόκει omittunt, Mon. B. etiam proxime sequens ἦν δὲ omittit.

C Βούλει] βούλη Vind. E.

αὐτὸν] αὐτῶν Ven. B.

ἐν] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

κηρίῳ] κυρίω Ven. B. μηρίω Vind. E.

ἐγγίγνεται] ἐγγίνεται Ald. Bas. ab. Steph.

τοιοῦτον] τιοῦτον Mon. B.

ἐγγίγνεσθαι] ἐγγίν. idem et Ald. Bas. ab. Steph. Comma a Bekkero sublatum merito restituerunt Astius in tert. et Stallbaumius in sec.

πτηνοὺς] πτηννοὺς Bas. ab.

ἀκέντρους] ἀκορέστους Lob. Vat. M.

πεποίηκε,] πεποίηκε; editi ante Astii sec.

τούτους,] Stallbaumius in sec. comma omisit.

αὐτῶν] int. vers. habet Lob.

ἔχοντας;] ἔχοντας. Mon. B. Ald. Bas. a. ἔχοντας, Bas. b. Ficinus *cernimus* addidit.

πρὸς τὸ γῆρας] sc. ἀφικόμενοι, ut L. VI. p. 498. A. X. 613. B. τελευτᾶν est *mori*. Ficinus, Astius, Schleiermacherus, Stallbaumius secus interpretantur.

D κακοῦργοι;] κακοῦργοι. Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph.

ἴδῃς] ἴδοις Vind. BE. Par. K.

πτωχούς, ὅτι εἰσί που ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἀποκεκρυμμένοι κλέπται τε καὶ βαλλαντιοτόμοι καὶ ἱερόσυλοι καὶ πάντων τῶν τοιούτων κακῶν δημιουργοί. Δῆλον, ἔφη. Τί οὖν; ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις πόλεσι πτωχοὺς οὐχ ὁρᾷς ἐνόντας; Ὀλίγου γ', ἔφη, πάντας τοὺς ἐκτὸς τῶν E ἀρχόντων. Μὴ οὖν οἰόμεθα, ἔφην ἐγώ, καὶ κακούργους πολλοὺς ἐν αὐταῖς εἶναι κέντρα ἔχοντας, οὓς ἐπιμελείᾳ βίᾳ κατέχουσιν αἱ ἀρχαί; Οἰόμεθα μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ δι' ἀπαιδευσίαν καὶ κακὴν τροφὴν καὶ κατάστασιν τῆς πολιτείας φήσομεν τοὺς τοιούτους

εἰσί] ἀεί Mon. B. sed ε a m. s. profectum.

ἀποκεκρυμμένοι] ἀποκεκρυμένοι Bas. ab.

βαλλαντιοτόμοι] Duplex λ ex Par. A. Vind. BE. Ven. C. et a m. pr. B. Flor. AC. pro simplici, quod in reliquis et in editionibus omnibus est, recipere non dubitavi, sed in antepenultima α cum uno Par. A. pro ο ponere minus tutum est visum, quamquam ea, quae Lobeckius ad Phryn. p. 652. sqq. collegit, ad optimi libri auctoritatem defendendam faciunt. De λλ cf. Vol. I. p. 75, a. de grammaticorum hariolationibus Bornemannus ad Xenoph. Symp. p. 100.

Δῆλον, ἔφη.] om. Par. A.

οὐχ ὁρᾷς] οὐχορᾷς Vind. F.

πάντας] πάντων idem, incertum ante an post emendationem.

οἰόμεθα] οἰώμεθα Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. B. Flor. AV. et a m. s. Par. A. Ald. Bas. ab. Qui si omnes eundem Adimanto respondenti modum tribuerent, dubitari posset, uter praestaret. Solet enim μή in interrogatione ita cum indicativo construi, ut negationis exspectationem faciat. Cf. Graseri Specimen adversariorum p. 34. Quid, quod ferri quodam modo diversitas possit et quaerenti *Non igitur putemus —?* responsum videri *Putamus utique*, h. e. facimus id, quod tu num non facere debeamus rogas. Verum tamen ea ratione utpote quaesita abstinendum neque vero illis locis utendum puto, quos Graserus p. 35. ex Protagora p. 312. A. et Menone p. 89. C. tamquam particulae cum affirmationis exspectatione positae exempla citavit, quorum prior dubiam lectionem, neuter interrogationem habet. Et quoniam illud μή saepe ita ponitur, ut rem quamvis incredibilem et talem, ut neganda videatur, nihilo minus credi ab interrogante et affirmandam potius, quam negandam existimari significet, veluti quum Euthyd. p. 291. A. Socrates dicit ἀλλ', ὦ δαιμόνιε Κρίτων, μή τις τῶν κρειττόνων παρὼν αὐτὰ ἐφθέγξατο; et Crito respondet ναὶ μὰ Δία, ὦ Σώκρατες, τῶν κρειττόνων μέντοι τις ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ πολύ γε, quae omnia eadem forent, si Socrates ἆρ' οὖν τῶν κρειττόνων τις αὐτὰ ἐφθέγξατο dixisset, hac igitur re factum puto, ut etiam ubi res minime incredibilis esset, ad vim orationis augendam et animum auditoris advertendum dubitationis species pro simplici interrogatione assumeretur et μή pro ἆρα diceretur. Cf. Bernhardy synt. p. 397.

καί] om. Vind. B. Vat. H. E

ἐν αὐταῖς] ἐν αὐτῇ Lob. ἐν αὐτῇ Vat. M. *in ea* Fic. (qui in superioribus πόλεσι *civitatibus* reddidit.)

αὐτόθι ἐγγίγνεσθαι; Φήσομεν. Ἀλλ' οὖν δὴ τοιαύτη γέ τις ἂν εἴη ἡ ὀλιγαρχουμένη πόλις καὶ τοσαῦτα κακὰ ἔχουσα, ἴσως δὲ καὶ πλείω. Σχεδόν τι, ἔφη. Ἀπειργάσθω δὴ ἡμῖν καὶ αὕτη, ἦν δ' ἐγώ, ἡ πολιτεία, ἣν 553 ὀλιγαρχίαν καλοῦσιν, ἐκ τιμημάτων ἔχουσα τοὺς ἄρχοντας· τὸν δὲ ταύτῃ ὅμοιον μετὰ ταῦτα σκοπῶμεν, ὥς τε γίγνεται οἷός τε γενόμενος ἐστι. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν ὧδε μάλιστα εἰς ὀλιγαρχικὸν ἐκ τοῦ τιμοκρατικοῦ ἐκείνου μεταβάλλει; Πῶς; Ὅταν αὐτοῦ παῖς γενόμενος τὸ μὲν πρῶτον ζηλοῖ τε τὸν πατέρα καὶ τὰ

βίᾳ] καὶ βίᾳ Steph. Ast. ac vi Fic. Cf. Vol. I. p. 107, a. Quamquam h. l. priorem potius dativum ἐπιμελείᾳ adverbii potestate praeditum dixerim. Quae infra leguntur p. 554. C. τὰς δὲ κακούργους (ἐπιθυμίας) κατεχομένας βίᾳ ὑπὸ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας, quibus Stallbaumius opinatur codicum lectionem nostri loci firmari, mihi quidem nihil eiusmodi efficere videntur.

Οἰόμεθα] οἰώμεθα Vind. BE. et a m. s. Par. A.

καὶ κακὴν τροφὴν] om. Mon. B.

ἐγγίγνεσθαι] ἐγγίν. Ald. Bas. ab. Steph.

οὖν] οὐ Vat. B. οὖν externi, ut ita dicam, vinculi locum obtinet: *Sed, quoniam finis huic disputationis parti imponendus est, talis igitur* etc. Cf. Vol. II. p. 293. sq.

τοιαύτη] τοιαύτης Ven. C.

γέ] om. Lob. Vat. BM.

πλείω.] In Mon. B. nulla est interpunctio.

553 αὕτη] ταύτη Vind. F. Ang. B.

ἣν — τοὺς ἄρχοντας] om. Vind. F.

ἐκ τιμημάτων] ἐκτικλημάτων Vat. B.

ἔχουσα] ἔχουσαν Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. Ast. sec. (*principes*) *eligentem* Fic.

τὸν δὲ] Hic novi capitis initium faciunt Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius et in fine sententiae interrogationis signum ponunt. Mihi coniunctivi σκοπῶμεν significatio eadem, quae imperativi ἀπειργάσθω, et viri cum civitate compositio ob pronomen ταύτῃ talis videtur, ut neutrum probari possit. Itaque cum Astio in pr. et sec. ante haec colon pro puncto priorum, post ἐστι punctum cum omnibus ante Bekkerum feci. Nam πάνυ μὲν οὖν et similia minime semper respondentis, sed saepenumero assentientis esse constat. Vide e. g. p. 554. A. L. V. p. 453. D. 465. A.

μετὰ ταῦτα] μεταταῦτα Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ὥς] ὅς Vind. E. οἷος Lob. Vat. M.

γίγνεται] γίγνηται Vind. F. In Mon. B. prius γ et ε a m. s. profecta sunt et a m. pr. μίγνυται fuisse videtur.

οἷός] καὶ ο. Vind. E.

ἐστι] ἐστιν Bekkerus. ἐστι priores et codices mei.

ἔφη] om. Lob. Vat. BM.

εἰς] ὡς Vind. F. et, sup. πρὸς, Ang. B.

τοῦ] om. Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bekk.

ζηλοῖ τε] ζηλοῖτε Ald. Bas. a. τε om. Par. K.

ἐκείνου ἴχνη διώκῃ, ἔπειτα αὐτὸν ἴδῃ ἐξαίφνης παίσαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι πρὸς τῇ πόλει καὶ ἐκχέαντα τά τε αὑτοῦ καὶ ἑαυτὸν, ἢ στρατηγήσαντα ἤ τιν' ἄλλην μεγάλην ἀρχὴν ἄρξαντα, εἶτα εἰς δικαστήριον ἐμπεσόντα, βλαπτόμενον ὑπὸ συκοφαντῶν, ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα ἢ ἀτιμωθέντα καὶ τὴν οὐσίαν ἅπασαν ἀποβαλόντα. Εἰκός γ', ἔφη. Ἰδὼν δέ γε, ὦ φίλε, ταῦτα καὶ παθὼν καὶ ἀπολέσας τὰ ὄντα δείσας, οἶμαι, εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ φιλοτιμίαν τε καὶ τὸ θυμοειδὲς ἐκεῖνο καὶ ταπεινωθεὶς ὑπὸ πενίας πρὸς χρηματισμὸν τραπόμενος γλίσχρως καὶ κατὰ σμικρὸν φειδόμενος καὶ ἐργαζόμενος χρήματα ξυλλέγεται. ἆρ' οὐκ οἴει τὸν τοιοῦτον τότε εἰς μὲν τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ ἐπιθυμητικόν τε καὶ φι-

διώκῃ] διώκει Lob. Vind. BE. Flor. R. et correctus, sed ab eadem manu, Vind. F. (ante corr. — κη erat.)

αὐτὸν] αὐ. Mon. B. corr.

ἴδῃ] ἤδη Vind. BEF. Ang. B. Flor. R. ἴδοι Lob.

B πρὸς ἕρματι] προσέρματι Vind. F. πρὸς om. Par. K. Pro ἕρματι Flor. U. ἕρμα τι, super eo Flor. R. κωλύματι habet.

τῇ πόλει] τὴν πόλιν, sup. τῇ πόλει, Par. K. sec. Bip.

τε] γε Ang. B.

αὑτοῦ] αὐ. Vind. B. Ald. Bas. ab. αυτοῦ Vind. E. ἑαυτοῦ Lob. Vind. F. Ang. B. Vat. M. Bekkerus. Cf. Vol. II. p. 344, b.

στρατηγήσαντα] στρατιγήσαντα Vind. E.

ἤ τιν'] ἤ τινα Mon. B. ἤ τινὰ Flor. RU. ἢ τὴν Par. AD. Lob. Vind. F. Vat. B. Ven. C. Ald. Bas. ab.

ἐμπεσόντα] *ab insidiatoribus tractum* Fic.

βλαπτόμενον — ἐκπεσόντα] om. Vat. M. βλαττόμενον etc. Vind. E.

συκοφαντῶν] συφαντῶν Ald.

ἢ ἀποθανόντα ἢ] om. Fic. item ἢ, quod proxime sequitur.

ἀτιμωθέντα] ἀτιμασθέντα Vind. F. Ang. B. Flor. R.

γ'] γε Lob.

παθὼν] παθῶν Vind. E.

ὠθεῖ] ὠθεῖ; Bas. b.

ἐκ τοῦ] ἐκτὸς Ang. B.

ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Vind. BE. Vat. H. αὐτῇ Ven. B.

C γλίσχρως] γλισχρῶς Vind. F.

κατὰ] μετὰ Mon. B.

σμικρὸν] μικρὸν Lob. Vind. BE. Par. K. sec. Bip. Flor. ACT.

ξυλλέγεται] ξυλλέγηται Par. ADK. sec. Bekk. Vind. BF. Ven. C. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Mon. B. (a m. s. — εται) Vide quae ad p. 550. A. disputavi.

οἴει] εἴοι Ald.

τοιοῦτον] τιοῦτον Mon. B. a m. pr.

τὸ ἐπιθυμητικόν] Pro τὸ Bekkerus omnes codices τὸν exhibere et in unius Par. D. margine τὸ legi refert. Sed Mon. B. cum Flor. U. et, si Bipontinorum silentio fides habenda, Par. K. τὸ habet, quae necessaria omnium editorum lectio est. Reliqui mei et Florentini habent τόν.

μέγαν βασιλέα] μέγα β. Vat. H. μεγα β. Vind. E. μεγαβασι-

λοχρήματον ἐγκαθίζειν καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖν ἐν ἑαυτῷ, τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας παραζωννύντα; Ἔγωγε, ἔφη. Τὸ δέ γε, οἶμαι, λογιστικόν τε καὶ θυμοειδὲς χαμαὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν παρακαθίσας ὑπ' D ἐκείνῳ καὶ καταδουλωσάμενος τὸ μὲν οὐδὲν ἄλλο ἐᾷ λογίζεσθαι οὐδὲ σκοπεῖν, ἀλλ' ἢ ὁπόθεν ἐξ ἐλαττόνων χρημάτων πλείω ἔσται, τὸ δὲ αὖ θαυμάζειν καὶ τιμᾶν μηδὲν ἄλλο, ἢ πλοῦτόν τε καὶ πλουσίους, καὶ φιλοτιμεῖσθαι μηδ' ἐφ' ἑνὶ ἄλλῳ, ἢ ἐπὶ χρημάτων κτήσει καὶ ἐάν τι ἄλλο εἰς τοῦτο φέρῃ. Οὐκ ἔστ' ἄλλη, ἔφη, μεταβολὴ οὕτω ταχεῖά τε καὶ ἰσχυρὰ ἐκ φιλοτίμου νέου εἰς φιλοχρήματον. Ἆρ' οὖν οὗτος, ἦν δ' ἐγώ, ὀλιγαρ- E χικός ἐστιν; Ἡ γοῦν μεταβολὴ αὐτοῦ ἐξ ὁμοίου ἀνδρός ἐστι τῇ πολιτείᾳ, ἐξ ἧς ἡ ὀλιγαρχία μετέστη.

λέα Vind. F. quae forma secundum Lobeckii disputationem Vol. II. p. 296, b. citatam defendi potest.

ἑαυτῷ] αὐτῷ Vind. BE. Vat. H. ἑαυτοῦ Par. K. sec. Bip. non absurde. Cf. Reitzius ad Lucianum T. VIIII. p. 368. Lehm.

ἀκινάκας] ἀκκινάκας Vind. E. ἀκιννάκας Mon. B. ante corr. κίνακας Vind. F. Timaeus lex. p. 18: ἀκινάκης· περιζώνιον στενὸν ἑτερόστομον, ὥσπερ ἡμίτομον (Ruhnkenius tacite edidit ἡμίστομον) μαχαίρας. — Ficinus hunc apparatum (τιάρας — παραζωννύντα) etiam magnificentiorem reddidit: *ornamentisque regiis exornare, coronis, balteis, fibulis, fimbriis, ense Persico.*

Ἔγωγε] ἔγωγ' Vind. BE. Vat. H.

δέ γε] δέ γ' Vind. B.

D χαμαὶ] θαμαὶ Vind. E.

τὸ μὲν] τῷ μὲν Mon. B.

ὁπόθεν] πόθεν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐξ ἐλαττόνων] εξέλ. Lob. ἐξελ. Vind. F.

πλείω] *plurimae* (pecuniae) Fic.

τὸ δὲ] τὸ δ' Lob. Vind. B. Vat. M. τῷ δὲ Mon. B.

θαυμάζειν] θαυμάζειν τε Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb.

μηδ' ἐφ' ἑνὶ] μὴ δὲ φ... Vind. F. μηδενὶ Par. K. sec. Bip. Flor. U. et, praeposito in m. a m. s. ἐπὶ, Mon. B. Bekkerus Monacensis libri oblitus in Par. DK. ἐφ' omitti tradit.

ἐάν τι] τι *om.* Vind. F. Ang. B.

φέρῃ.] φέρῃ; Bas. b.

φιλοχρήματον] φιλοχρημάτων Mon. B. a m. pr.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Flor. R. E

οὗτος] *om.* Par. K. sec. Bip. post ἦν δ' ἐγὼ habet sec. Bekk.

Ἡ γοῦν] ἤγουν Vind. F. Male Ficinus haec Socrati dat et totam dictionem perperam est interpretatus, si ita scripsit, ut apud Bekkerum legitur: *Mutatio quidem ipsius ex homine similis est illius rei publicae, ex qua paucorum potentia exstitit.* Sed haud dubie non *similis*, sed *simili* scripsit, ut editum est Ven. a. 1517. Cf. L. IIII. p. 424. D: Ἡ γοῦν παρανομία, ἔφη, etc.

ἐξ ὁμοίου] ἐξομοίου Vind. F.

πολιτείᾳ] πολιτεὶ Vind. E.

ἐξ ἧς] ἐξῆς Vind. F.

ἡ] *om.* Par. K. sec. Bekk.

554 Σκοπῶμεν δή, εἰ ὅμοιος ἂν εἴη. Σκοπῶμεν. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν τῷ χρήματα περὶ πλείστου ποιεῖσθαι ὅμοιος ἂν εἴη; Πῶς δ' οὔ; Καὶ μὴν τῷ γε φειδωλὸς εἶναι καὶ ἐργάτης, τὰς ἀναγκαίους ἐπιθυμίας μόνον τῶν παρ' αὑτῷ ἀποπιμπλάς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναλώματα μὴ παρεχόμενος, ἀλλὰ δουλούμενος τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ὡς ματαίους. Πάνυ μὲν οὖν. Αὐχμηρός γέ τις, ἦν δ' ἐγώ,

εἴη.] εἴη; Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius; quod ego non penitus ineptum, sed inter proxime praecedentem et proxime sequentem interrogationem minus aptum existimo. In Ald. nulla interpunctio est.

554 Σκοπῶμεν — εἴη;] *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U.

Οὐκοῦν] οὐκοῦν: Vind. F. *om.* Fic.

τῷ] τὸ Vind. F. Ang. B.

εἴη;] εἴη. Ald. Bas. ab. Fic.

τῷ γε] τό γε Vind. F. Ang. B.

ἐργάτης] Ita Par. A. Vind. BE. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. et margo R. sec. Stallb. in pr. (in sec. ipsum Flor. R. ἐργάτης exhibere ait, marginis mentione omissa.) ἐργαστὴς reliqui codices (sed Par. K. sec. Bip. ἐραστὴς habet) et editiones ante Bekkerum. Id licet Apollonius Bekkeri anecd. p. 500, 21. 545, 10. 549, 8. non magis usitatum noverit, quam δεσποστής, nec alibi, nisi in marmore Oxon. CIXXIIII. (p. 59. Lond. a. 1732.) inventum videatur, in quo ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΖΕΥΞΙΣ ΕΡΓΑΣΤΗΣ incertum proprione an communi nomine dicitur, tamen analogia et nominibus ἐργαστὴρ et ἐργαστίνη, quorum prius apud Xenophontem Oec. 5, 15. cl. Polluce VII. 1. alterum apud Hesychium exstat, tueri sese poterat, antequam de codicum auctoritate constaret. Ἐργάτας vero Atticis dictos esse qui vulgo (παρ' ἡμῖν) ἐργαστικοὶ dicerentur, et μισθωτούς, qui vulgo ἐργάται, Hesychius memoriae prodidit.

τὰς] *om.* Vind. F. in m. habet Flor. R.

ἀναγκαίους] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. et int. vers. B. Ang. B. Flor. ACTV. et margo R. ἀναγκαίας reliqui cum editis ante Bekkerum. Cf. Vol. I. p. 355, a.

μόνον] In Vind. E. sic an μόνων scriptum sit, satis discerni nequit.

τῶν] τῷ Ven. C. et a m. pr. Vat. B. τὰς Lob. Vat. M.

αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab. more sequiorum. Ficinus verba τῶν παρ' αὑτῷ omisit.

ἀποπιμπλὰς] ἀποπιμπλᾶς Lob. Vind. F.

δὲ ἄλλα ἀναλώματα] δ' ἄλλα ἀνάλωτα Lob. Vat. M.

παρεχόμενος] παραδεχόμενος Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. cum editis ante Bekkerum. (*ceteris vero sumptibus nequaquam) indulget* Fic. τὰ ἄλλα ἀναλώματα sunt pecuniae in cetera impendendae, quas hic negatur παρέχεσθαι, de suis praebere, quemadmodum Thucydides L. I. c. 99. socios Atheniensium dicit maluisse ἀντὶ τῶν νεῶν τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν, solvere, et τὴν δαπάνην ξυμφέρειν.

γέ] τέ Vind. F. Ang. B. δέ Vat. M. (*Aridior*) *itaque* (*et squalidior vivit*) Fic. γε h. l. est *scilicet.*

ἀπὸ παντὸς — οὓς δή] *om.* Ang. B. Pro δή Vind. E. δὲ habet. De plurali cf. Vol. I. p. 169, b.

ὢν καὶ ἀπὸ παντὸς περιουσίαν ποιούμενος, θησαυροποιὸς ἀνήρ· οὓς δὴ καὶ ἐπαινεῖ τὸ πλῆθος. ἢ οὐχ οὗ- B τος ἂν εἴη ὁ τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ ὅμοιος; Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη, δοκεῖ· χρήματα γοῦν μάλιστα ἔντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιούτῳ. Οὐ γάρ, οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, παιδείᾳ ὁ τοιοῦτος προσέσχηκεν. Οὐ δοκῶ, ἔφη· οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ ἐστήσατο. Καὶ ἔτι μά-

B Ἐμοὶ γοῦν] Ita Vind. F. ἐμοὶ γ' οὖν Vind. E. ἐμοὶ μὲν Ang. B. Flor. R. ἔμοιγ' οὖν (reliqui Florentini, Par. K. sec. Bip.) Lob. Vind. B. Mon. B. et editiones ante Bekkerum, qui tacite ἐμοὶ γοῦν scripsit, quod post Socratis dubitationem non potest non probari. Cf. Vol. I. p. 30, b.

γοῦν] οὖν Par. K. *itaque* Fic. Vide ad p. 552. B. observata.

τῇ] *ab omni* Fic.

ὁ τοιοῦτος] ὅτι οὗτος Ven. C. et a m. pr. Vat. B. ἥτινι οὗτος Lob. Vat. M.

δοκῶ] δοκῶ γ' Vind. B. et Bekkerus, quem bona fide Astius in tert. secutus est. Cf. Vol. II. p. 103, a.

τυφλὸν] τυφλῶν Bas. b.

χοροῦ] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. χρόνου Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. RT. Bas. b. et cum & super χ Ang. B. βίου Ven. B. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. *om.* Fic.

Καὶ ἔτι μάλιστα εὖ, ἦν δ' ἐγώ. τόδε δὲ σκόπει·] Ita Par. AD. Vind. BF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. R. item Lob. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. nisi quod hi quatuor δὴ pro δὲ habent. καὶ ἔτι μάλα εὖ ἦν δ' ἐγὼ τόδε δὲ σκόπει Flor. ACT. Certe Stallbaumius in pr. hos tres in adverbio μάλα discrepare a Stephano non ostendit, cui testimonio plus tribuo, quam quod in sec. Bekkerianos potius, quam Florentinos libros respiciens „pro μάλα omnes codices μάλιστα praebere" perhibet. καὶ ἔτι μάλιστα αὖ ἦν δ' ἐγὼ τῆδε δὴ σκόπει Mon. B. Flor. U. Nam hic quoque prius Stallbaumii testimonium verius videtur posteriore, quo Flor. U. in pronomine ante δὴ vulgatam sequi significat. καὶ ἔτι μάλα ἦν δ' ἐγὼ τόδε δὲ σκόπει Vind. E. καὶ ἔτι μάλιστα εὖ ἦν δ' ἐγὼ τόδε σκόπει Flor. V. Bas. b. καὶ ἔτι μάλιστα ἦν δ' ἐγὼ τόδε σκόπει Ven. B. Καὶ ἔτι μάλα εὖ, ἦν δ' ἐγώ, τόδε σκόπει. Ald. Bas. a. Steph. Astius in pr. et tert. Bekkerus et Stallbaumius in pr. Id vero longissime ab optimis codicibus distat et sensum minime commodum praebet. Cur enim hanc potissimum rem tam diligenter considerare Adimantum iuberet Socrates, quam et ipse ut nullo negotio ex iis, quae de neglecto ab istiusmodi homine animi cultu dixisset, diiudicandam propositurus, et Adimantus ut satis expeditam minime operose decreturus esset? Nec placuit Stallbaumio in sec. in qua edidit: Καὶ [ἔτι] μάλιστα, ἦν δ' ἐγώ. τόδε δὲ σκόπει. Vocabulum ἔτι, in quo omnes codices consentiunt, „errore aliquo natum" suspicatur et ad μάλιστα suppleri iubet οὕτως ἔχει, quid vero illud sit, quod Socrates parum usitata assentiendi formula *maxime ita se habere* dicat, non docet. Magis probandus neque ob audaciam in codicum ignorantia nimis reprehendendus est Astius, qui in sec. Ficini interpretationem *Optime quidem: hoc autem animadverte* secutus Καὶ μάλα εὖ, ἦν δ' ἐγώ· ἔτι δὲ τόδε σκόπει. scripsit, in tert. Pla-

λιστα εὖ, ἦν δ' ἐγώ. τόδε δὲ σκόπει. κηφηνώδεις ἐπιθυμίας ἐν αὐτῷ διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν μὴ φῶμεν ἐγ-
C γίγνεσθαι, τὰς μὲν πτωχικάς, τὰς δὲ κακούργους, κατεχομένας βίᾳ ὑπὸ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας; Καὶ μάλ', ἔφη. Οἶσθ' οὖν, εἶπον, οἷ ἀποβλέψας κατόψει αὐτῶν τὰς κακουργίας; Ποῖ; ἔφη. Εἰς τὰς τῶν ὀρφανῶν ἐπιτροπεύσεις, καὶ εἴ πού τι αὐτοῖς τοιοῦτον ξυμβαίνει, ὥστε πολλῆς ἐξουσίας λαβέσθαι τοῦ ἀδικεῖν. Ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν οὐ τούτῳ δῆλον, ὅτι ἐν τοῖς ἄλλοις ξυμβο-

tonem ita scripsisse coniecit. Mirum enim, ni Socrates valde scitum Adimanti responsum aliqua laude prosequendum putaverit. Verum tamen codices alio ducunt. Quorum qui sunt optimi, quum eam lectionem habeant, quae sensum illum unice aptum saltem per transennam ostendat, hanc vulgatae et reliquis pariter vel magis incommodis praeferre non dubitavi, genuinam vero scripturam hanc esse suspicor: οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ ἐστήσατο καὶ ἐτίμα μάλιστα. Εὖ, ἦν δ' ἐγώ· τόδε δὲ σκόπει. Non diffiteor dicti venustatem addita explicatione imminui, sed explicatio ipsa non prorsus supervacanea videtur eoque minus a vero abhorret, quod et Socrates in antecedentibus p. 553. D. eodem verbo τιμᾶν μηδὲν ἄλλο, ἢ πλοῦτον, et ipse Adimantus proxime χρήματα μάλιστα ἔντιμα παρὰ τῷ τοιούτῳ dixerat. Solum εὖ pro εὖ γε vel εὖ λέγεις Latinorum comicorum *eu* satis tuetur.

κηφηνώδεις] κηφὴν ὧδ' εἰς Vind. F.

ἀπαιδευσίαν] ἀπαιδεύσιαν Ald. Bas. b. miro ac nescio an fortuito consensu.

μὴ φῶμεν] μή φαμεν Ast. sec. *nonne — dicimus* Fic.

ἐγγίγνεσθαι] ἐγγίν. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph.

C ἐπιμελείας] ἐπιθυμίας, sup. μελεί, Par. K. Sane cura illa a cupiditate proficiscitur et ob id ipsum tamquam cognata ἡ ἄλλη dicitur.

Καὶ] *om.* Ang. B.

μάλ'] μᾶλ' Vind. E.

Οἶσθ'] οἶσθα Lob. Vind. F. Mon. B.

οἷ] οἱ Vind. F. εἰ Par. K. sec. Bekk. et, sup. ἡ, D.

κατόψει] κατόψη Vind. F.

αὐτῶν] *ipsorum* Fic. Malim *earum*, ut ad κηφηνώδεις ἐπιθυμίας pertineat. Quamquam in proxime sequentibus αὐτοῖς ad homines refertur.

Ποῖ] ποίας Par. K. et a m. pr. D.

τὰς] τὰ Vind. F.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. B.

ξυμβαίνει] ξυμβαίνοι Vind. B. Flor. TU.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

τούτῳ] Ita Bekkerus secundum Par. A. et a m. s. D. Mon. B. Ven. C. in quibus τούτω scriptum est. Reliqui codices editique cum Ficino (*Annon id constat*) τοῦτο habent, quod quum id, ex quo Socrates hoc colligit, in antecedentibus non disertis verbis enuntiatum esset, librariis necessarium videbatur.

δοκῶν] δοκῶ Vind. E.

ἑαυτοῦ βίᾳ] Ita Par. A. Vind. F. Flor. ACV. et a m. s. Mon. B. αὐτοῦ βία Vind. B. Vat. H. βία αὐτοῦ Vind. E. βίῳ αὐτοῦ Ven. B. ἑαυτοῦ βίῳ Mon. B. a m. pr. cum reliquis editisque ante Bekkerum. *competenti quadam vi*

λαίοις ὁ τοιοῦτος, ἐν οἷς εὐδοκιμεῖ δοκῶν δίκαιος εἶναι, ἐπιεικεῖ τινὶ ἑαυτοῦ βίᾳ κατέχει ἄλλας κακὰς ἐπι- D θυμίας ἐνούσας, οὐ πείθων, ὅτι οὐκ ἄμεινον, οὐδ' ἡμερῶν λόγῳ, ἀλλ' ἀνάγκῃ καὶ φόβῳ, περὶ τῆς ἄλλης οὐσίας τρέμων; Καὶ πάνυ γ', ἔφη. Καὶ νὴ Δία, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, τοῖς πολλοῖς γε αὐτῶν ἐνευρήσεις, ὅταν δέῃ τὰ ἀλλότρια ἀναλίσκειν, τὰς τοῦ κηφῆνος 496ξυγγενεῖς ἐνούσας ἐπιθυμίας. Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς, σφόδρα. Οὐκ ἄρα ἂν εἴη ἀστασίαστος ὁ τοιοῦτος ἐν ἑαυ-

Fic. neglecto ἑαυτοῦ, *quam sibi ipsi infert.*

D ἡμερῶν] Sic Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἡμέρων Ven. C. Par. D. ἡμέρῳ reliqui et editiones ante Bekkerum. „Post ἡμέρῳ λόγῳ videri possit aliquid deesse: sed puto subaudiendum participium κατέχων, quod praecesserit ἐπιεικεῖ τινι ἑαυτοῦ βίῳ κατέχει ἄλλας κακὰς ἐπιθυμίας ἐνούσας. Neque vero movere nos debet alterum quod sequitur participium: quum ita saepe duo participia ponantur, nulla interiecta copula. Hic autem τρέμων περὶ τῆς ἄλλης οὐσίας, perinde est acsi dictum esset ἅτε τρέμων.“ Steph. annot. p. 25. sq. Qui si Ficini *mansuefaciens* respexisset, a vero non aberrasset.

λόγῳ] in Vind. F. ita exaratum est, ut λόγου cum commate et λόγοις videri possit.

ἀλλ'] *om.* Flor. AC. et a m. pr. Ven. B.

πολλοῖς γε] γε *om.* Vind. B.

αὐτῶν] αὐτὸν Lob. Vat. M. et a m. s. Vind. F. (αὐτῶν a m. pr.)

ἐνευρήσεις] Ita Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. εὑρήσεις, sup. ἐν super εὑ, Par. A. εὑρήσεις reliqui codices et editi. Id per se bonum altero tamen deterius videtur quippe exspectationem, quo dativus τοῖς πολλοῖς pertineat, diutius suspensam tenens, cui ἐνευρήσεις statim satisfacit. Iam constat librarios etiam diligentiores detrahenda compositis praepositione pariter atque addenda saepenumero peccasse, qua de re cf. Vol. I. p. 356, a. cum p. 435, b. inf. Itaque res ab auctoritate, quae ipsa h. l. dubia est, ad indolem lectionum redit. Nostrae vero illud, quod verbi ἐνευρίσκειν mentio in lexicis nulla fit, non solum non nocet, sed etiam prodest, eaque re merito non absterritus est Bekkerus, quin Phileb. p. 40. A. ἐνεζωγραφημένον et Leg. L. VI. p. 776. A. ἐγγέννησιν in ordinem reciperet. Nec dubito, quin ἐνευρήσεις recepturus fuisset, si praeter Vind. B. alios et plerosque familiae optimae adscriptos in eo consentire scivisset. Cf. ἐγγέγονεν Leg. L. III. p. 695. E. ἐνεῖναι ib. L. VIII. p. 837. D. ἐντόνους ib. L. XII. p. 945. C. ab eodem Bekkero pro vulgatis simplicibus restituta.

τὰ ἀλλότρια] τἀλλότρια Ven. B. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. Bekkerus, Ast. in tert. et Stallb. Cf. Vol. II. p. 225, a.

ἐνούσας] ἐνοῦσας Vind. F.

ἐπιθυμίας — διπλοῦς τις] *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Quod Stallbaumius de Flor. U. silet, eadem negligentia factum videtur, qua Par. K. iam a Bipontinis significatam horum verborum praetermissionem non indicavit.

ἦ δ' ὅς] εἰδὼς Ald. Bas. ab.

ἄρα] ἄρ' Vind. F.

τῷ οὐδὲ εἷς, ἀλλὰ διπλοῦς τις, ἐπιθυμίας δὲ ἐπιθυμιῶν
E ὡς τὸ πολὺ κρατούσας ἂν ἔχοι βελτίους χειρόνων.
Ἔστιν οὕτω. Διὰ ταῦτα δή, οἶμαι, εὐσχημονέστερος ἂν
πολλῶν ὁ τοιοῦτος εἴη· ὁμονοητικῆς δὲ καὶ ἡρμοσμένης
τῆς ψυχῆς ἀληθὴς ἀρετὴ πόῤῥω ποι ἐκφεύγοι ἂν αὐ-
τόν. Δοκεῖ μοι. Καὶ μὴν ἀνταγωνιστής γε ἰδίᾳ ἐν
555 πόλει ὁ φειδωλὸς φαῦλος ἤ τινος νίκης ἢ ἄλλης φιλο-
τιμίας τῶν καλῶν, χρήματά τε οὐκ ἐθέλων εὐδοξίας
ἕνεκα καὶ τῶν τοιούτων ἀγώνων ἀναλίσκειν, δεδιὼς τὰς
ἐπιθυμίας τὰς ἀναλωτικὰς ἐγείρειν καὶ ξυμπαρακαλεῖν
ἐπὶ ξυμμαχίαν τε καὶ φιλονεικίαν, ὀλίγοις τισὶν ἑαυτοῦ
πολεμῶν ὀλιγαρχικῶς τὰ πολλὰ ἡττᾶται καὶ πλουτεῖ.

διπλοῦς] V. Vol. I. p. 251, b.
δὲ] om. Mon. B. Par. DK.
ὡς τὸ] τὸ om. Bas. ab.
E πολὺ κρατούσας] πολυκρ. Vind. F. πολλὰς κρ. Vind. E.
ἂν ἔχοι] ἀνέχει Vind. F. Ang. B. ἂν ἔχον, in m. a m. s. ἂν ἔχοι, Mon. B.
οὕτω.] οὕτως. Bekkerus.
δὴ] δεῖ Vind. F.
ἂν πολλῶν] ἂν om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. πολλῶν om. Mon. B.
ὁμονοητικῆς] ὁ μον. Ald.
ἡρμοσμένης] ἡρμοσμένον Lob. Vat. M.
ποι] ποῖ Vind. F. πη Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. T.
Καὶ μὴν] καὶ νῦν Vind. F. καί μοι Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.
ἰδίᾳ] om. Ven. B. Vind. E. post πόλει habent Mon. B. Flor. U. Est adverbium. Cf. p. 551. D.
555 ἤ τινος] ἢ τινὸς Mon. B. Ald. Bas. ab.
εὐδοξίας] εὐδοξείας Ald. Bas. ab.
δεδιὼς] δεδειὼς Vind. F.
ἐπὶ ξυμμαχίαν] ἐπὶ συμμ. Vind. B. ἐπισυμμ. Vind. E.
φιλονεικίαν] φιλονικίαν Vind. E. Mon. B.
ὀλίγοις] ὀλ. τὲ Mon. B. Ficinus etiam *itaque* interpolavit.
οὖν] γοῦν Ang. B. γ' οὖν Flor. R.
μὴ] om. Par. A. a m. pr.
πόλιν] om. Vind. E. bene. Cf. L. IIII. p. 428. C.
ὁμοιότητι] Ita cum plerisque Par. K. sec. Bekk. ὁμοιότατα Ang. B. Flor. RTV. ὁμοιότατον Vind. E. (Ven. B. Flor. AC.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. Superlativum Matthiaeo gramm. p. 707. et 1153. genuinum visum miror, praesertim quum ipse p. 1154. conferri iusserit locum nostri simillimum L. VIIII. p. 576. C: ἄλλο τι οὖν ὅ γε τυραννικὸς κατὰ τὴν τυραννουμένην πόλιν ἂν εἴη ὁμοιότητι, δημοτικὸς δὲ κατὰ τὴν δημοκρατουμένην, καὶ οἱ ἄλλοι οὕτω;
τὸν φειδωλόν] τῶν φειδωλῶν Vind. F.
μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. B F. Ald. Bas. ab. τὸ μετατοῦτο Vind. E.
γίγνεται] γίνεται Lob. Vind. F. Ald. Bas. ab. Steph. γίγνηται Ven. B.
γενομένη τε] γινομένη τε Vind. F. καὶ γενομένη Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.
ἵνα] ἵν' Lob. Vind. F. Ang. B. Vat. M.
αὖ τὸν τοῦ τοιούτου] τὸν ..... Vind. E. αὐτοι τοιούτου Bas. b. αὐτὸν τοῦ τοιούτου Vind. F. et, sup. ' super ὁ, B. αὐτὸν τὸν τοῦ τοιούτου Vat. M.

Καὶ μάλα, ἔφη. Ἔτι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἀπιστοῦμεν μὴ κατὰ τὴν ὀλιγαρχουμένην πόλιν ὁμοιότητι τὸν φειδωλόν τε καὶ χρηματιστὴν τετάχθαι; Οὐδαμῶς, ἔφη. Δημοκρατίαν δή, ὡς ἔοικε, μετὰ τοῦτο σκεπτέον, τίνα τε γίγνεται τρόπον γενομένη τε ποῖόν τινα ἔχει, ἵνα αὖ τὸν τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς τρόπον γνόντες παραστησώμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν. Ὁμοίως γοῦν ἄν, ἔφη, ἡμῖν αὐτοῖς πορευοίμεθα. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, μεταβάλλει μὲν τρόπον τινὰ τοιόνδε ἐξ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν, δι' ἀπληστίαν τοῦ προκειμένου ἀγαθοῦ, τοῦ ὡς πλουσιώτατον δεῖν γίγνεσθαι; Πῶς δή; Ἅτε, οἶμαι, ἄρχοντες ἐν αὐτῇ οἱ ἄρχοντες διὰ τὸ πολλὰ κεκτῆσθαι, οὐκ

B

C

(ut) eandem in tali (homine conditionem recognoscentes) Fic.

παραστησώμεθ'] In Lob. ο super σώ scriptum. παραστησώμεθα Vind. BE. Flor. ACTV. Photius Pors. p. 337. (et Suidas:) *Παραστησόμεθα αὐτὸν εἰς κρίσιν. (Πλάτων* Suid.) *Πολιτείας ή· ἀντὶ τοῦ καταστήσομεν αὐτὸν εἰς κρίσιν. τὸ μὲν γὰρ ἔγκλημα ἀντωμοσία καλεῖται, ὁ δὲ ἐγκαλῶν (εἰσκαλῶν* Suid.) *γράψας τὸ ō* (haec duo Suidas omittit, nec ego quid sibi velint assequor.) *εἰς πινακίδιον καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίσημον μεθ' ὑπηρέτου τῷ ἐγκαλουμένῳ ἐκδίδωσιν.* Quibus quae desunt ad explicandam dicti Platonici interpretationem, apud Pollucem exstant L. VIII. c. 39: *ἡ δὲ παράστασις δραχμὴ ἦν, ἣν ὁ διώκων παρὰ διαιτητῇ προσεισέφερεν·* (una cum actionis libello.) *ἀφ' ἧς ἴσως καὶ Πλάτων παραστήσασθαι εἰς κρίσιν εἴρηκεν ὃ προσκαλέσασθαι οἱ ῥήτορες.* quae ipsam interpretationem praeisse videntur. Hic vero nulla cuiquam actio seu accusatio intenditur. Itaque *παραστήσασθαι εἰς κρίσιν* secundum illa L. II. p. 361. B: *τὸν δίκαιον παρ' αὐτὸν ἱστῶμεν τῷ λόγῳ* et p. 360. E: *τὴν δὲ κρίσιν αὐτὴν τοῦ βίου πέρι ὧν λέγομεν, ἐὰν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον, οἷοί τ' ἐσόμεθα κρῖναι ὀρθῶς* proprie dictum acceperim. Cf. Lucianus Icaromen. c. 17. T. VII. p. 23. Lehm. *ὥσπερ ἂν εἴ τις παραστησάμενος πολλοὺς χορευτάς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ τὴν συνῳδίαν ἀφέντα ἴδιον ᾄδειν μέλος.*

ἄν, ἔφη] δὴ εὐφ' Vind. F.

ἡμῖν] ἡμῶν idem a m. pr.

τοιόνδε] τοιοῦτον (Flor. U.) editi ante Bekkerum.

ἐξ ὀλιγαρχίας] εξόλ. Lob. ἐξολ. Vind. E.

δημοκρατίαν] δημομοκρατίαν Mon. B.

γίγνεσθαι] γενέσθαι Flor. T. Pro signo interrogandi, quod cum Bas. ab. et Astio posui, reliquae editiones et Vind. BE. Mon. B. punctum habent. At praecedit *οὐκοῦν*, et Socrates non videtur hanc rem, qua dimidia pars novae disputationis continetur, statim ab initio ut certam sibi exploratamque pronuntiasse. Ficinus haec inde a *δι' ἀπληστίαν* ita convertit: *ex eo quod cives optimum esse proposuerunt, ut quam ditissimi sint.*

Ἅτε] δὴ additum habent Ven. B. Vind. E. Flor. C. et editiones ante Bekkerum. C

ἄρχοντες ἐν] ἔχοντες ἐν Ang. B. ἀρχόνταις ἐν Mon. B. a m. pr.

ἐθέλουσιν εἴργειν νόμῳ τῶν νέων ὅσοι ἂν ἀκόλαστοι γίγνωνται, μὴ ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀναλίσκειν τε καὶ ἀπολλύναι τὰ αὑτῶν, ἵνα ὠνούμενοι τὰ τῶν τοιούτων καὶ εἰσδανείζοντες ἔτι πλουσιώτεροί τε καὶ ἐντιμότεροι γίγνωνται. Παντός γε μᾶλλον. Οὐκοῦν δῆλον ἤδη τοῦτο ἐν πόλει, ὅτι πλοῦτον τιμᾶν καὶ σωφροσύνην ἅμα ἱκα-D νῶς κτᾶσθαι ἐν τοῖς πολίταις ἀδύνατον, ἀλλ' ἀνάγκη ἢ τοῦ ἑτέρου ἀμελεῖν ἢ τοῦ ἑτέρου; Ἐπιεικῶς, ἔφη, δῆλον. Παραμελοῦντες δὴ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις καὶ ἐφιέντες ἀκολασταίνειν οὐκ ἀγεννεῖς ἐνίοτε ἀνθρώπους πένητας ἠνάγκασαν γενέσθαι. Μάλα γε. Κάθηνται δή,

εἴργειν] εἴγειν Ald.

γίγνωνται] γίγνονται Vind. F. Bas. b.

μὴ ἐξεῖναι — γίγνωνται] *om.* Vat. B.

ἀπολλύναι] ἀπολλῦναι Lob. Vind. F. et editi ante Bekkerum.

αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. BEF.

εἰσδανείζοντες] „δανείζοντες post lituram Par. A." „Putet fortasse quispiam mutandum hoc participium in aliud valde vicinum ἐκδανείζοντες, quod tamen non temere faciendum fuerit." Steph. p. 26. Tamen fecit Astius in sec. idque cum Stephano, ut ait.

τε] *om.* Ven. B. Vind. BE.

ἐντιμότεροι] ἐντιμώτεροι Bas. ab.

γίγνωνται] γίγνονται Vind. F. Flor. R. Bas. b.

ἤδη] *om.* Fic. item paullo post ἱκανῶς et ἐν τοῖς πολίταις, quorum posterius cum κτᾶσθαι coniungendum est.

D ἑτέρου;] ἑτέρου. Mon. B. cum editis ante Astium.

Παραμελοῦντες] *Dum — iuventutis educationem negligunt.* Fic.

ἀγεννεῖς] ἀγενῆσ, corr. a m. pr. ἀγενεῖσ, Vind. F. ἀγενεῖς Flor. RT. et „fortasse Ang. B." cum editis ante sec. Astii, qui ex coniectura (nam de Par. K. Bipontini tacent) quum non de genere, sed de indole sermonem esse intelligeret, ἀγεννεῖς scripsit. Sed quidvis γενναίῳ oppositum ἀγεννὲς, ἀγενὲς vero id, quod origine careat, a Platone dici probabiliter docuit Stallbaumius ad Protag. p. 319. D. in Bibl. Gr. Goth. ubi quem tertium laudat locum, Leg. L. V. p. 735. B. eo duo tantum codices (Ven. B. et Ang. B.) ἀγενῆ, primo et secundo unus Ven. B. ἀγενῶν exhibet. Nec maior est Alcib. I. p. 107. B. vulgati ante Bekkerum ἀγενὴς auctoritas. Cf. Vol. II. p. 303, a.

Μάλα] μάλιστά Vat. B.

οὗτοι] *om.* Vind. E. et a m. pr. Ven. B.

τῇ] *om.* Vat. H.

κεκεντρωμένοι] κεκεντρομένοι Ald.

τε καὶ] Prius *om.* Flor. T. alterum Mon. B. in m. a m. s. habet.

ἀμφότερα, μισοῦντές τε] *utrisque malis oppressi* Fic.

αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Mon. B.

δὴ] *om.* Flor. T.

E ἐγκύψαντες] ἐγκρύψαντες Vat. H. Flor. ACT. *dum lucro incumbunt* Fic. quem plerique interpretes secuti sunt. Mihi status et incessus istorum hominum demisso capite inter cives versantium et innocentiae specie praedam captantium describi videtur.

οἶμαι, οὗτοι ἐν τῇ πόλει κεκεντρωμένοι τε καὶ ἐξωπλισμένοι, οἱ μὲν ὀφείλοντες χρέα, οἱ δὲ ἄτιμοι γεγονότες, οἱ δὲ ἀμφότερα, μισοῦντές τε καὶ ἐπιβουλεύοντες τοῖς κτησαμένοις τὰ αὑτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις, νεωτερισμοῦ ἐρῶντες. Ἔστι ταῦτα. Οἱ E δὲ δὴ χρηματισταὶ ἐγκύψαντες οὐδὲ δοκοῦντες τούτους ὁρᾷν τῶν λοιπῶν τὸν ἀεὶ ὑπείκοντα ἐνιέντες ἀργύριον τιτρώσκοντες καὶ τοῦ πατρὸς ἐκγόνους τόκους πολλαπλασίους κομιζόμενοι πολὺν τὸν 556 κηφῆνα καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσι τῇ πόλει. Πῶς γάρ, ἔφη, οὐ πολύν; Οὔτε γ' ἐκείνῃ, ἦν δ' ἐγώ, τὸ

Eundem statum, sed meditantium significat Aristophanes Nub. 192: τί γὰρ οἵδε δρῶσιν οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες; irascentis Ran. 803: ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω. Ad eandem innocentiae simulationem pertinent sequentia οὐδὲ δοκοῦντες τούτους ὁρᾷν, quae cur ab his separarentur, caussa non est visa. Itaque comma post ἐγκύψαντες cum Astio in sec. et tert. delevi.

δοκοῦντες] δοκοῦσι Vat. B. Ven. B.

τούτους] τούτοις Lob. Vat. M.

τῶν] *om.* Vind. E. τῶν δὲ Ven. B. Flor. T. (hunc enim verius, nisi fallor, in sec. Stallbaumius, quam Flor. R. in pr. cum Stephano consentire significat) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et a m. s. Vat. B. (a m. pr. hic quoque δὲ omittit. Idem in Par. K. de quo Bipontini tacent, omitti Bekkerus testis est.)

τὸν] *om.* Vind. F. Ang. B.

ἐνιέντες] ἐνιένταις Mon. B. a m. pr.

τιτρώσκοντες] καὶ τ. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. „Vel expungenda vel in κατα mutanda videtur particula καὶ: quum ἐνιέντες ad accusativum praecedentem ὑπείκοντα referri (ita haud dubie scripserat, non, quemadmodum excudi passus est, ὑπείκοντες ferri) nullo modo possit. At si legamus, τῶν δὲ λοιπῶν τὸν ἀεὶ ὑπείκοντα ἐνιέντες ἀργύριον, κατατιτρώσκοντες [vel τιτρώσκοντες] καὶ τοῦ πατρὸς etc. duo fuerint participia non interposita connexiva particula: qua de re dictum fuit in proxime praecedente annotatione. Sensus autem erit, τὸν ἀεὶ ὑπείκοντα κατατιτρώσκοντες, vel τιτρώσκοντες, διὰ τοῦ ἐνιέναι ἀργύριον. ita enim resolvendum illud esse participium arbitror." Steph. p. 26. — (*dum lucro incumbunt*) *eosque animadvertere non videntur, et ex reliquis eum semper, qui cedit, maxime subducto argento vulnerantes* Fic.

ἐκγόνους] ἐγγόνους Vind. F.

πολλαπλασίους] πολλαπλασίως Ang. B. Flor. R.

κομιζόμενοι] κομιζόμενος Mon. B. a m. pr.

πολὺν] Plutarchus mor. p. 818. 556 C: διαμαχεῖται ταῖς τοιαύταις ἐπιθυμίαις, οἵας οἱ περὶ Κλέωνα βόσκοντες καὶ αὔξοντες πολὺν, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, κηφῆνα τῇ πόλει κεκεντρωμένον ἐνεποίησαν. quem locum Astius ad p. 552. C. significavit.

πολύν;] πολύν. Lob. Vind. E. et editio Bekkeri.

Οὔτε γ'] Ita Par. A. Vind. BE. Flor. ACV. Fic. (*Neque volunt etc.*) καὶ οὔτε Vind. F. Ang. B. Flor. RT. καὶ οὔτε γ'

τοιοῦτον κακὸν ἐκκαόμενον ἐθέλουσιν ἀποσβεννύναι, εἴργοντες τὰ αὑτοῦ ὅπῃ τις βούλεται τρέπειν, οὔτε τῇδε, ᾗ αὖ κατὰ ἕτερον νόμον τὰ τοιαῦτα λύεται. Κατὰ δὴ τίνα; Ὃς μετ' ἐκεῖνόν ἐστι δεύτερος καὶ ἀναγκάζων ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι τοὺς πολίτας. ἐὰν γὰρ ἐπὶ τῷ αὐ-

reliqui codices et editiones. Homines istos pecuniae corradendae unice studiosos nulla ratione velle impedire, quo minus reliqui cives pauperes, ipsi ditiores fiant, facile intelligitur, neque opus est, ut huius voluntatis absentia cum illo studio coniuncta esse dicatur nedum tamquam in primis memorabilis particula γε significetur. Remota vero copula, quam multis locis interpolatam Vol. II. p. 322, b. docui, primum hoc efficitur, ut verbi ἐθέλουσιν subiectum non omnino οἱ χρηματισταί, de quibus in proximis sermo fuit, quorum tamen aliquos censu ad magistratum evehente nondum potitos sumere licet, sed οἱ ἄρχοντες esse possint, qui et supra p. 555. C. legitimum illud impedimentum aversari et infra B. cives in paupertatem impellere dicuntur; deinde particulae γε propria vis conspicitur, qua dictis pondus addit ita, ut ad rem, qua de agitur, valde pertinentia et plane necessaria esse indicet. Itaque quum Adimantus sine ulla dubitatione multos in ista civitate fucos et mendicos exstituros esse affirmasset, Socrates caussa demum eius rei, quae nondum tota aperta esset, intellecta nullum dubitationi locum relinqui innuens *Scilicet neutra*, inquit, *vis*, *qua isti malo occurratur*, *uti volunt*. Similem encliticі usum, quo ab orta ex ipso particula γάρ non nisi eo differt, quod caussae instar necessarium aliquid esse non demonstrat, sed necessitatem tantum significat, locus Isocratis a Devario et Hoogeveenio T. I. p. 221. adhibitus habet Paneg. §. 153. Bekk. de satraparum moribus vere Persicis: οὐ καταισχύνουσι τὴν ἐκεῖ παίδευσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι, πρὸς μὲν τοὺς φίλους ἀπίστως, πρὸς δὲ τοὺς ἐχθροὺς ἀνάνδρως ἔχοντες καὶ τὰ μὲν ταπεινῶς, τὰ δ' ὑπερηφάνως ζῶντες, τῶν μὲν συμμάχων καταφρονοῦντες, τοὺς δὲ πολεμίους θεραπεύοντες. τὴν μέν γε μετ' Ἀγησιλάου στρατιὰν ὀκτὼ μῆνας ταῖς αὐτῶν δαπάναις διέθρεψαν, τοὺς δ' ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνεύοντας ἑτέρου τοσούτου χρόνου τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν, καὶ τοῖς μὲν Κισθήνην καταλαβοῦσιν ἑκατὸν τάλαντα διένειμαν, τοὺς δὲ μεθ' αὐτῶν εἰς Κύπρον στρατευσαμένους μᾶλλον, ἢ τοὺς αἰχμαλώτους ὕβριζον. in quo γε pariter atque in nostro simul copulae vice fungitur. Plane eiusdem generis est locus ib. §. 126. initio, qualem Bekkerus secundum codicem Urbinatem exhibuit. Nec multo aliter Lucianus Convivii descriptionem finit T. VIIII. p. 80: ἐκεῖνό γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς ἀπράγμονα ὄντα συνεστιᾶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις. Adde eundem de dea Syr. ib. p. 83: τό γε τοῦ Ἡρακλέος etc. Neque vero Platoni infrequens hic usus: tantum breviora fere et supplementi e proximis petendi indiga membra sic adiicere solet. Velut quum L. I. p. 333. A. dicit: Χρήσιμον ἄρα καὶ ἐν εἰρήνῃ δικαιοσύνη; Χρήσιμον. Καὶ γὰρ γεωργία· ἢ οὔ; Ναί. Πρός γε καρποῦ κτῆσιν. Ναί. Καὶ μὴν καὶ σκυτοτομική; Ναί. Πρός γε ὑποδημάτων ἄν, οἶμαι, φαίης κτῆσιν. Πάνυ γε. quorum similia permulta habet.

ἐκκαόμενον] ἐκκαιόμενον Vind. F.

ἀποσβεννύναι] ἀποσβαιννύναι Vind. E. ἀποσβεννῦναι Vind. F.

τοῦ κινδύνῳ τὰ πολλά τις τῶν ἑκουσίων ξυμβολαίων B προστάττῃ ξυμβάλλειν, χρηματίζοιντο μὲν ἂν ἧττον ἀναιδῶς ἐν τῇ πόλει, ἐλάττω δ' ἐν αὐτῇ φύοιτο τῶν τοιούτων κακῶν, οἵων νῦν δὴ εἴπομεν. Καὶ πολύ γε, ἦ δ' ὅς. Νῦν δέ γ', ἔφην ἐγώ, διὰ πάντα τὰ τοιαῦτα

αὐτοῦ] αὖ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.

ὅπῃ] ὅποι Vind. E. Par. K. Bekkerus et Astius in tert. Cf. Passovii lexicon.

βούλεται τρέπειν] βούλοιτο τρέπειν Vind. E. — *res suas pro arbitrio agere* Fic.

οὔτε τῇδε] οὔτε τῇδ' Vind. F. οὔτ' ἤδη Ang. B.

ἢ] ἡ Vind. F. ᾗ Lob. Vind. B. Vat. H. *om.* Mon. B. Par. D. et sec. Bip. K. Ang. B. Flor. R. et sec. Stallb. in sec. U. Astius in sec. et Stallbaumius. In tert. Astius restituit, sed eiiciendum ostendit, nescio quam ob rem. Quod in comm. ait concinniorem eo omisso orationem fieri, recte Schleiermacherus novo subiecto illato minui concinnitatem insuperque ambiguam dictionem reddi monet. Iam enim hoc negare Socrates videri poterit, hac altera lege solere aut posse malum tolli. De Ficino, quem et ipsum, quum scripserit *neque ita rursus et secundum alteram legem talia quaedam prohibentur*, ἢ non legisse suspicatur Astius, nobis securioribus esse licet, et tamen hunc quoque ἢ legisse et *ut* pro *et* posuisse crediderim. Stallbaumius merito Astium pronomine offensum dicit idque, si verum sit, certe post αὖ ponendum ait, scilicet ut hoc ipsum αὖ supervacaneum fiat.

Κατὰ δή τινα] καταδήτινα Vind. F.

ἐστι] ἔστι Lob.

δεύτερος] Comma, quod etiam Bekkerus adiectum habet, cum Astio sustuli.

αὐτοῦ] αὖ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. ἐπὶ τῷ αὐτοῦ κινδύνῳ est *proprio uniuscuiusque periculo.* Cf. Vol. I. p. 144, a. Eiusmodi lex lata est a Platone Leg. L. V. p. 742. C: μηδὲ δανείζειν ἐπὶ τόκῳ, ὡς ἐξὸν μὴ ἀποδιδόναι τὸ παράπαν τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον μήτε κεφάλαιον.

τῶν] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

προστάττῃ] προστάττοι Lob. B προστάττει Vind. F. De optativo in apodosi post ἐὰν cf. Matthiae gramm. p. 1018. ubi unum Platonis locum, quem significat, Phaedon. p. 93. B. prae ceteris integrum apponere debebat. Alter est Phaedr. p. 244. B: καὶ ἐὰν δὴ λέγωμεν Σίβυλλάν τε καὶ ἄλλους — μηκύνοιμεν ἂν δῆλα παντὶ λέγοντες. *si dicamus*, id quod facere possumus, *longi simus.*

ξυμβάλλειν] ξυμβαλεῖν Vind. F.

μὲν] Ita Par. A. Vind. BEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. μέντ' Lob. Mon. B. (Par. DK. Vat. M. Flor. U.) cum editis ante Bekkerum.

ἐλάττω] καὶ ἐ. Vat. B. ἐλάττων Vind. E.

φύοιτο] φύοιντο Par. DK. et editiones ante Bekkerum. Pluralem inoffensus tulit Matthiae gramm. p. 885. Cf. Vol. I. p. 93.

νῦν δὴ] νῦν int. vers. sed a m. pr. habet Vind. F. *om.* Ang. B. post δὴ ponit Par. K. Cf. Vol. I. p. 318. sq.

δέ γ'] δὲ Par. K. sec. Bekk. δέ γε Vind. E. Bas. b. Steph. Astius et Bekkerus, qui quum elisionem tantum ex sero collatis Ang. B. Vat. HM. annotaverit, de Vind. B. Mon. B. in quibus item, ut in Lob. Vind. F. et Flor. ACRTUV. facta est, tacuerit, parum certus hiatus auctor habendus est.

πάντα] πάντων Mon. B. Vat.

τοὺς μὲν δὴ ἀρχομένους οὕτω διατιθέασιν ἐν τῇ πόλει οἱ ἄρχοντες· σφᾶς δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς αὑτῶν ἆρ' οὐ τρυφῶντας μὲν τοὺς νέους καὶ ἀπόνους καὶ πρὸς τὰ τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς, μαλακοὺς C δὲ καρτερεῖν πρὸς ἡδονάς τε καὶ λύπας καὶ ἀργούς; Τί μήν; Αὑτοὺς δὲ πλὴν χρηματισμοῦ τῶν ἄλλων ἠμεληκότας καὶ οὐδὲν πλείω ἐπιμέλειαν πεποιημένους ἀρετῆς, ἢ τοὺς πένητας; Οὐ γὰρ οὖν. Οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἵ τε

B. Ven. C. Par. DK. Flor. U. om. Fic.

δὴ] om. Ven. B. Vind. F. Flor. T. et editi ante Bekkerum. Ac solet fere particulae μὲν subiunctum δὴ simul copulae loco et prope initium periodi esse; at minime incommode hic priori membro dilatando inservit et vinculi per μὲν iniecti nexum relaxans alterum membrum ut nova interrogatione instructum minus miremur efficit: *verum ut nunc res habet, his omnibus de caussis subditos quidem, sicuti vidimus, tales reddunt.* Copulae quidem vi non minus, quam hic, Leg. L. VI. p. 751. extr. caret: καὶ σοὶ τοῦτο νῦν καὶ ἐμοὶ ποιητέον, ἐπείπερ σὺ μὲν δὴ τὴν πόλιν ὑπέστης τῷ Κρητῶν ἔθνει προθύμως κατοικιεῖν δέκατος αὐτός, ὡς φῄς, τὰ νῦν, ἐγὼ δ' αὖ σοι ξυλλήψεσθαι κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμῖν τὰ νῦν μυθολογίαν.

διατιθέασιν] τιθέασιν Lob. Vat. M.

σφᾶς] σφὰς Vind. EF.

καὶ τοὺς] bis Vind. F.

αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.

ἆρ' οὐ τρυφῶντας] ἄρα οὐ τ. Lob. ἀρουτρ. Vind. F.

τοὺς νέους] om. Vind. B. καὶ τ. ν. Ven. B. Vind. E. Vat. H. et *iuniores* Fic.

ἀπόνους] ἀπόρους Vat. M. et correctus in ρ Lob.

τὰ τοῦ] τὰς τοῦ Ald. Bas. ab. Si vis, subaudi ἔργα. Sic Euthyd. p. 307. B: Τί οὖν; ἐν ἑκάστῃ τούτων (sc. γυμναστικῇ, χρηματιστικῇ etc.) τοὺς πολλοὺς πρὸς ἕκαστον τὸ ἔργον οὐ καταγελάστους ὁρᾷς; Similiter hi ἄπονοι πρὸς τὰ τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς dicuntur, minime vero τρυφῶντες πρὸς αὐτά, ut putabat Bernhardy synt. p. 265. Cf. L. VII. p. 535. D: ὅταν τις φιλογυμναστὴς μὲν καὶ φιλόθηρος ᾖ καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ.

Αὑτοὺς] αὐ. Lob. Vind. BEF. C Αὐ. Ald. Bas. ab.

πεποιημένους] πεπεποιημένους Ald. Bas. a.

πένητας;] πένητας. Ald. Bas. ab. Steph.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

παρεσκευασμένοι] παρασκευασμένοι Vind. E.

παραβάλλωσιν ἀλλήλοις] παραλάβωσιν ἀλλήλοις cum ους super οις Par. K. quod Astius in pr. secutus παραλάβωσιν ἀλλήλους edidit. Pro παραβάλλωσιν reliquae ante Bekkerum editiones et fortasse Par. D. de quo Bekkerus tacet, παραβάλωσιν habent Idem librarius Vind. B. puncto alteri λ subiecto sibi probari ostendit.

ἢ ἐν ὁδῶν] οἱ ἐν ὁ. Vind. F. Comma vulgo his antepositum delevi.

θεωρίας] νεωρίας Bas. b.

στρατείας] στρατίας Mon. B. a m. pr. Ald. Bas. ab. στρατιὰς

ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι ἢ ἐν ὁδῶν πορείαις ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ κοινωνίαις, ἢ κατὰ θεωρίας ἢ κατὰ στρατείας, ἢ ξύμπλοι γιγνόμενοι ἢ ξυστρατιῶται, ἢ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις ἀλλήλους θεώμενοι μηδαμῇ ταύτῃ καταφρονῶνται οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ πένης, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατροφηκότι, πολλὰς ἔχοντι σάρκας ἀλλοτρίας, ἴδῃ ἄσθματός τε καὶ ἀπορίας μεστὸν, ἆρ' οἴει αὐτὸν οὐχ ἡγεῖσθαι κακίᾳ τῇ σφετέρᾳ πλουτεῖν D

Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. *exercitum* Fic.

ξυστρατιῶται] συστ. Lob. Vind. BEF. Flor. RTV.

D μηδαμῇ] μηδαμὴ Vind. F. οὐδαμῇ Lob. Vat. M.

καταφρονῶνται] καταφρονοῦνται Lob. Vat. M. Bas. b. Etiam Ficinus haec pro apodosi habuit.

ὑπὸ] ἀπὸ Vind. F.

ἀλλὰ] ἀλλ' ἂν Lob. Vat. M.

ἰσχνὸς] ἴχνος Vind. F.

ἀνὴρ] ἀνὴρ, editiones ante Bekkerum.

ἡλιωμένος] ἠλλοιωμένος Vind. F. Par. K. sec. Bekk.

παραταχθεὶς] παραχθεὶς Mon. B. Par. DK. ταραχθεὶς Flor. U.

ἐσκιατροφηκότι] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Flor. UV. ἐνσκιατραφηκότι Ang. B. ἐσκιατραφηκότι reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. cuius formae apud probatos scriptores exemplum nullum exstare videtur. Nam quod Brunckius ex coniectura Aristophani fragm. inc. LXXXVIIII. impertivit ἐσκιατραφημέναι, quum apud Suidam esset ἐσκιοτροφημένα, quam non feliciter excogitatum sit, monstravit G. Dindorfius in Aristoph. fragm. p. 225. In Herodoti L. III. c. 12. σκιητροφέουσι et L. VI. c. 12. ἐσκιητροφέοντο omnium consentiens est scriptura, atque ea ipsa, quae Lobeckius σκιατραφεῖν a Brunckio non iniuria apud Atticos saltem praelatum existimans ad Phryn. p. 578. congessit, talia sunt, ut ab adiectivo σκιάτροφος potius, quam a σκιατραφὴς derivatum verbum arguant. Denique codicum auctoritas h. l. certa est.

ἔχοντι] ἔχοντα Lob. Mon. B. Ven. C. Par. D. Vat. M. et a m. pr. B.

ἀλλοτρίας] καὶ ἀ. Vind. F. Ang. B.

ἴδῃ] ἴδοι Lob. ἤδη Vind. EF. (hic puncto addito) Vat. BH. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRT. Stallb. pr. „Vel ἤδη scribendum puto, vel, retinendo ἴδῃ, praefigendam illi particulam ἐάν: et μεστῷ mutandum in μεστόν. Utrovis tamen modo legatur hic locus, manebit quod hic est ἀνακόλουθον.“ Steph. in m. Scilicet post verba ἀλλήλους θεώμενοι exspectabatur μηδαμῇ ὡς πρότερον περὶ ἀλλήλων διανοῶνται, vel tale quid, quod ad utrosque se invicem conspicientes pertineret; cuius loco statim divisione facta quid iam de pauperibus divites, de divitibus pauperes sentiant, infertur. Cuius non inconsequentiae, sed breviloquentiae significandae caussa supra post θεώμενοι comma etiam a Bekkero servatum sustuli.

ἀπορίας] ἀπορίαις Ald. Bas. ab.

μεστὸν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Flor.

τοὺς τοιούτους, καὶ ἄλλον ἄλλῳ παραγγέλλειν, ὅταν
E ἰδίᾳ ξυγγίγνωνται, ὅτι ἄνδρες ἡμέτεροι εἰσὶν οὐδέν; *Εὖ οἶδα μὲν οὖν, ἔφη, ἔγωγε, ὅτι οὕτω ποιοῦσιν.* Οὐκοῦν ὥσπερ σῶμα νοσῶδες μικρᾶς ῥοπῆς ἔξωθεν δεῖται προσλαβέσθαι πρὸς τὸ κάμνειν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ τῶν ἔξω στασιάζει αὐτὸ αὑτῷ, οὕτω δὴ καὶ ἡ κατὰ ταὐτὰ ἐκείνῳ διακειμένη πόλις ἀπὸ σμικρᾶς προφάσεως, ἔξωθεν ἐπαγομένων ἢ τῶν ἑτέρων ἐξ ὀλιγαρχουμένης πόλεως ξυμμαχίαν ἢ τῶν ἑτέρων ἐκ δημοκρατουμένης, νοσεῖ τε καὶ αὐτὴ αὑτῇ μάχεται, ἐνίοτε δὲ
557 καὶ ἄνευ τῶν ἔξω στασιάζει; *Καὶ σφόδρα γε.* Δημοκρατία δή, οἶμαι, γίγνεται, ὅταν οἱ πένητες νικήσαντες τοὺς μὲν ἀποκτείνωσι τῶν ἑτέρων, τοὺς δὲ ἐκβά-

ACRTUV. μεστῷ cum reliquis codicibus editiones ante Astium.

ἄλλῳ] In Vind. B. ο super ω scriptum.

παραγγέλλειν] Alterum λ Mon. B. a m. s. superscriptum habet.

ἡμέτεροι] ὑμέτεροι. cum η super υ Vind. B. οἱ ἡμέτεροι πλούσιοι Lob. Ang. B. Vat. M. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Idem pro v. l. habet Ven. B. ἡμέτεροι πλούσιοι Ast. tert. Stallb. pr. πλούσιοι γὰρ οὐδὲν int. vers. a m. s. additum in Flor. T.

E εἰσὶν] γάρ εἰσιν Ang. B. εἰσὶ γὰρ Vind. BF. Vat. H. Flor. ACRTV. Additamenti origo ab interpunctione, quam ex Vind. B. annotavi, repetenda videtur.

οἶδα] post μὲν οὖν Mon. B. Flor. U.

ἔφη] ἔφην Flor. U.

σῶμα νοσῶδες] σώματος ὧδε Vind. F. et margo Flor. A. (ὧδε)

μικρᾶς] σμικρᾶς Vind. EF. Ast. Cf. Vol. I. p. 287, a.

προσλαβέσθαι] om. Vat. B. Ven. B.

στασιάζει] στασιάζειν Ald. Bas. ab.

αὑτῷ] αὐ. Vind. F. ἑαυτῷ Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. T. Cf. Vol. II. p. 344, a.

ἡ] ἢ Vind. F. ante corr.

κατὰ ταὐτὰ] κατὰ ταῦτα Lob. Vind. F. κατ' αὐτὰ Vat. H. Flor. UV. κακὰ ταυτὰ Ald. Bas. a. μετὰ ταυτὰ Bas. b.

ἀπὸ σμικρᾶς] ἀποσμ. Vind. E. In Ald. Bas. ab. Steph. comma ante haec positum et post προφάσεως omissum est.

ἐπαγομένων ἢ τῶν — τῶν ἑτέρων] om. Vind. E.

ἐξ ὀλιγαρχουμένης] ἐξολ. Vind. F.

ξυμμαχίαν] συμμ. Vind. B. Mon. B. Flor. ACTUV. ξυμμαχία Stallb.

αὑτῇ] αὐ. Vind. F. ἑαυτῇ Lob. Vind. B. Vat. BM. ἑαυτοὺς Vind. E.

στασιάζει;] στασιάζει. Vind. B. Ald. Bas. ab. στασιάζει, Mon. B.

557 γίγνεται] om. Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. et a m. pr. Mon. B. (in m. a m. s. habet.)

τοὺς δὲ] τοὺς δ' Ang. B. τούσδ' Vind. F.

ἐκβάλωσι] ἐκβάλλωσι Lob. Vind. BE. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.

ἐξ ἴσου] ἐξίσου Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

μεταδῶσι] μεταδώσει Vind. F.

λωσι, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐξ ἴσου μεταδῶσι πολιτείας τε καὶ ἀρχῶν· καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ κλήρων αἱ ἀρχαὶ ἐν αὐτῇ γίγνονται. Ἔστι γὰρ, ἔφη, αὕτη ἡ κατάστασις δημοκρατίας, ἐάν τε καὶ δι' ὅπλων γένηται ἐάν τε καὶ διὰ φόβον ὑπεξελθόντων τῶν ἑτέρων. Τίνα δὴ οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, οὗτοι τρόπον οἰκοῦσι; καὶ ποία τις ἡ τοιαύτη αὖ πολιτεία; δῆλον γὰρ, ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ δημοκρατικός τις ἀναφανήσεται. Δῆλον, ἔφη. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν δὴ ἐλεύθεροι, καὶ ἐλευθερίας ἡ πόλις μεστὴ καὶ παῤῥησίας γίγνεται, καὶ ἐξουσία ἐν αὐτῇ ποιεῖν ὅτι τις βούλεται; Λέγεταί γε δὴ, ἔφη. Ὅπου δέ γε ἐξουσία, δῆλον, ὅτι ἰδίαν ἕκαστος ἂν κατασκευὴν τοῦ 497 αὐτοῦ βίου κατασκευάζοιτο ἐν αὐτῇ, ἥτις ἕκαστον B

ἀρχῶν] ἀρχῆς Par. K. sec. Bip.

πολὺ] πολὰς Vind. E.

ἀπὸ κλήρων] Ita Par. AK. sec. Bekk. Ven. B. ἀποκλήρων reliqui cum editis ante Astii sec. qui in *addendis* dividi iussit.

αὐτῇ] ταύτῃ Vind. E.

γίγνονται] γίγνωνται Par. ADK. sec. Bekk. Vind. B. Mon. B. Ven. BC. Vat. H. Flor. ACTUV. Bekkerus. Idem in Lob., sed sup. ο, legitur; Vind. E. γίγνονται, sup. ω, habet. Si γίγνωνται genuinum est, aut diversas sententias καὶ ὅταν ἀπὸ κλήρων αἱ ἀρχαὶ γίγνωνται et ὅπερ ὡς τὸ πολὺ ἐν αὐτῇ γίγνεται inepte coniunctas statuere, aut ὡς τὸ πολὺ *maximam partem* interpretari et ἐν αὐτῇ pro ἐν τῇ πόλει positum existimare debemus. Atque hoc ego utrumque faciendum et γίγνωνται cum Bekkero ferendum putarem, si codices in eo consentirent, aut optimorum auctoritas tantundem hac in re, quantum in aliis valeret. Quum vero et alibi, ut p. 550. A. 553. C. coniunctivus perperam pro indicativo ab iis exhibitus et L. VII. p. 527. C. etiam ἀφέξωνται pro ἀφέξονται in omnibus praeter tres eorum, qui hic quoque γίγνονται habent, scriptum sit, cum Astio et Stallbaumio vulgatam tenui et post ἀρχῶν pro commate, quod Bas. ab. Ast. pr. et Bekkerus posuerunt, (Aldus nullam, Stephanus plenam interpunctionem habet) colon feci.

αὕτη] post ἡ κατάστασις Vat. B.

φόβον] φόβων Par. DK. et, sup. ο, A. Vind. F. Vat. BHM. Ven. C. Ald. Bas. ab.

ὑπεξελθόντων] ἐπεξελθόντων Par. DK. Ald. Bas. a.

δὴ] *om.* Lob. Mon. B. Par. K. Vat. M. Flor. U.

οἰκοῦσι;] οἰκοῦσι, Ald. Ast. pr. sec.

ποία τις] ποιά τις Lob. ποῖα τίς Vind. B. ποῖα τὶς Vind. E. ποία τὶς Vind. F.

ἐξουσία] ἐξουσίας Vind. E. B

τις] τίς Vind. B. ὃ Vind. F.

βούλεται] βούλοιτο Vind. E. Pro signo interrogandi Ald. et Steph. punctum habent.

γε] *om.* Vind. E. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. In Vind. F. int. vers. est.

δὴ] δ' ἢ Vind. F.

δῆλον, ὅτι] δηλονότι Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab.

ἕκαστος] ἕκαστον Vind. F. Ang. B. ἑκάστῳ Ven. B.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab.

C ἀρέσκοι. Δῆλον. Παντοδαποὶ δὴ ἄν, οἶμαι, ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ μάλιστα ἐγγίγνοιντο ἄνθρωποι. Πῶς γὰρ οὔ; Κινδυνεύει, ἦν δ' ἐγώ, καλλίστη αὕτη τῶν πολιτειῶν εἶναι· ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον, οὕτω καὶ αὕτη πᾶσιν ἤθεσι πεποικιλμένη καλλίστη ἂν φαίνοιτο. καὶ ἴσως μέν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταύτην, ὥσπερ οἱ παῖδές τε καὶ αἱ γυναῖκες τὰ ποικίλα θεώμενοι, καλλίστην ἂν πολλοὶ κρίνειαν. Καὶ μάλ', D ἔφη. Καὶ ἔστι γε, ὦ μακάριε, ἦν δ' ἐγώ, ἐπιτήδειον ζητεῖν ἐν αὐτῇ πολιτείαν. Τί δή; Ὅτι πάντα γένη πο-

Παντοδαποὶ] παντοδαποὶ δὲ Lob. Vat. M.

C μάλιστα] *om.* Mon. B. Flor. U. μάλιστ' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stallb.

ἐγγίγνοιντο] ἐγγίγνοντο Ald. Bas. ab. ἐγίγνοντο Par. K. sec. Bekk. ἂν γίγνοιντο Flor. T.

πεποικιλμένον] πεποικιλμένον. Ald. Hoc vel adiectivum ποικίλον inducendum videbatur Iacobsio, quem Astius iubet conferri, Anthol. Vol. I. P. 2. p. 35. Sed ποικίλον proprie dicebatur vestimentum floribus pictis distinctum, non simpliciter variegatum, eique significationi declarandae addita haec inserviunt. Cf. *Schoenius de personarum in Euripidis Bacch. habitu scenico* p. 22.

αὕτη] αὐτὴ Vind. B.

πᾶσιν] πᾶ Vind. E.

ἤθεσι] ἄνθεσι Mon. B.

φαίνοιτο. καὶ] His vulgo interpositum Τί μήν; ἔφη. quum codex nullus exhibeat neque agnoscat Ficinus, in textu relinquendum non putavi. Non magis φαίνοιτο, aut φαίνοιτο γὰρ ἦ δ' ὅς, aut φαίνοιτο γὰρ ἦ δ' ὅς τοιαύτη τις, quorum primum Ang. B. alterum margo Flor. U. tertium luxurians, ut assolet, in glossematis Mon. B. eius loco habet, genuinum aut non ex desiderio responsionis, qua intercedente repetiti ἦν δ' ἐγὼ ratio constaret, pariter ac vulgatum illud natum videtur. Ista repetitio alacriorem in hac parte Socratis sermonem profecto haud minus decet, quam verbi ἔφη simili in caussa facta L. VII. p. 522. A. et Phaedon. p. 78. A. et huius ipsius ἦν δ' ἐγώ Euthyd. p. 296. D: Ἀλλὰ βουληθείης, ἦν δ' ἐγώ, ὦ πολυτίμητε Εὐθύδημε, εἰ δὴ τῷ ὄντι ἀληθῆ λέγεις. ἀλλ' οὔ σοι πάνυ πιστεύω ἱκανῷ εἶναι, εἰ μή σοι συμβουληθείη ὁ ἀδελφός σου οὑτοσὶ Διονυσόδωρος· οὕτω δὲ τάχα ἄν. εἴπετον δέ μοι, ἦν δ' ἐγώ· τὰ μὲν γὰρ ἄλλα οὐκ ἔχω ὑμῖν πῶς ἀμφισβητοίην etc. cui loco similes sunt ib. p. 287. E. sq. 289. A. 290. A. Eadem ratione Lucianus, sollers Platonis imitator, encom. Demosth. c. 1: ἐκεῖθεν οὖν ἀρξάμενος, ἦ δ' ὅς, ἔλαθον ἐμαυτὸν εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μέν μοι καὶ τοῦ περιπάτου, πολὺ μέντοι πρότερον, ἔφη, προσειπεῖν τουτονὶ δεόμενος ἥκω. quod Platonis auctoritate commendat scholiastes (T. VIIII. p. 300. Lehm.) ἡ πλεονάζουσα φράσις αὕτη, inquiens, συνήθης Ἀττικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν ὡς ἀπὸ πρώτου προσώπου δραματικῶς, ποτὲ δὲ ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς, ὅπερ πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ ἔστιν εὑρεῖν. quamquam discrimen inter primam et tertiam personam nullum est. Denique

λιτειῶν ἔχει διὰ τὴν ἐξουσίαν, καὶ κινδυνεύει τῷ βουλομένῳ πόλιν κατασκευάζειν, ὃ νῦν δὴ ἡμεῖς ἐποιοῦμεν, ἀναγκαῖον εἶναι εἰς δημοκρατουμένην ἐλθόντι πόλιν ὃς ἂν αὐτὸν ἀρέσκῃ τρόπος, τοῦτον ἐκλέξασθαι, ὥσπερ εἰς παντοπώλιον ἀφικομένῳ πολιτειῶν, καὶ ἐκλεξαμένῳ, οὕτω κατοικίζειν. Ἴσως γοῦν, ἔφη, οὐκ ἂν ἀποροῖ παραδειγμάτων. Τὸ δὲ μηδεμίαν ἀνάγκην, εἶπον, εἶναι ἄρχειν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, μηδ' ἂν ᾖς ἱκανὸς ἄρχειν, μηδὲ αὖ ἄρχεσθαι, ἐὰν μὴ βούλῃ, μηδὲ πολεμεῖν πολεμούντων, μηδὲ εἰρήνην ἄγειν τῶν ἄλλων ἀγόν- E

conferri cum hoc loco potest is, qui infra exstat p. 560. D. sqq. ubi si post verba prima τούτων δέ γέ που positum esset ἦν δ' ἐγώ, id quamvis iteratum deinde post ἆρ' οὐχ οὕτω πως neminem offenderet. Alacritatis autem, quam dixi, non abhorrentis illius a cavillantium animo signum alterum praebet particula μὲν post ἴσως, cui nostrum *wohl* respondet, quae simili sensu legitur Menon. p. 94. B. post δοκῶ, Criton. p. 43. D. post δοκεῖ, supra L. I. p. 334. C. post εἰκός, L. IIII. p. 423. B. post οἶμαι. Neque hoc unicum est ab Aldo invectum glossema. V. Vol. II. p. 221. sq. quo loco Bekkerus textum purgavit, quem hic contaminatum reliquit.

καὶ ταύτην — ἐγὼ D.] *om.* Lob. Vat. BM.

παῖδες] παῖδαις Mon. B. a m. pr.

τε] *om.* Flor. T.

αἱ γυναῖκες] αἱ *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. RT. Ald. Bas. a. Ast. pr. sec.

D ἐπιτήδειον] Huic Flor. V. a m. s. οὐκ antepositum habet.

νῦν δὴ] δὴ Vat. M. νῦν δ' Vind. F. Ang. B.

δημοκρατουμένην] πόλιν addit Vind. E.

ἐλθόντι] ἐλθόντα Ang. B.

αὐτὸν] αὐτῷ Vat. M.

ἀρέσκῃ] ἀρέσκει Flor. ACTV. ἀρέσκη correcti in η Vind. BF. ἀρέσκοι Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U. editi ante Astii sec. Cf. Matthiae gramm. p. 1025.

παντοπώλιον] τὸ π. Lob. Vat. M. παντοπόλιον Vind. E. In Flor. R. ἀγοραστήριον superscriptum est. Pollux L. VI. c. 163: καὶ τὰ Πλάτωνος, παμπλούσιος, πάνσμικρος, πάμμικρος, παντοπώλιον. Platonis locum hunc respexit Plutarchus ab Astio citatus Dion. p. 981. D: ἐπενόει δὲ τὴν μὲν ἄκρατον δημοκρατίαν ὡς οὐ πολιτείαν, ἀλλὰ παντοπώλιον οὖσαν πολιτειῶν κατὰ τὸν Πλάτωνα κωλύειν.

ἐκλεξαμένῳ] ἐκλεξαμένων Ven. C. a m. pr. Vind. F. et, sup. ο super ω, Vat. B.

γοῦν] γόῦν Mon. B. apicibus a m. s. additis.

ἀποροῖ] ἀπορολη Lob. Vat. BM. Cf. Vol. I. p. 366, b.

Τὸ δὲ] *Quid vero?* Fic. E

ἄρχειν] post ἐν ταύτῃ Vat. B.

ᾖς] εἷς Lob. Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. D. Vat. M.

μηδὲ] μὴ δ' Vind. B.

αὖ] ἂν Vind. F. Ang. B.

βούλῃ] βούλει Lob.

πολεμεῖν] *om.* Mon. B.

ἀγόντων] εἰρήνην ἀγόντων Par. K. sec. Bip.

των, ἐὰν μὴ ἐπιθυμῇς εἰρήνης, μηδ᾽ αὖ, ἐάν τις ἄρχειν νόμος σε διακωλύῃ ἢ δικάζειν, μηδὲν ἧττον καὶ
558 ἄρχειν καὶ δικάζειν, ἐὰν αὐτῷ σοι ἐπίῃ, ἆρ᾽ οὐ θεσπεσία καὶ ἡδεῖα ἡ τοιαύτη διαγωγὴ ἐν τῷ παραυτίκα; Ἴσως, ἔφη, ἔν γε τούτῳ. Τί δέ; ἡ πραότης ἐνίων τῶν

ἐπιθυμῇς] ἐπιθυμεῖ, sup. ῇ super εῖ, Vat. B. ἐπιθυμῇ Par. ADK. sec. Bekk. Vind. BE. Ven. C. et a m. pr. B. Vat. H. Flor. ACV. quod etiam si medium ἐπιθυμεῖσθαι in usu esset, ob ambiguitatem vitari debebat. Neque vero semel facta, quae fieri utique poterat, personae mutatione mox ad priorem formam redeundum atque iterum σὲ et σοὶ ponendum erat. Denique codicem optimum paullo post bis a vero aberrantem iam hic minus gravate deserere licet.

μηδ᾽] μὴ δὲ Lob. Vind. F. Mon. B.

ἄρχειν] ἄρχη Vat. H.

νόμος σε] σε νόμος Lob. Vat. BM.

μηδὲν] οὐδὲν Ven. B.

ἄρχειν καὶ δικάζειν] ἄρχης καὶ δικάζης Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. Hoc vero probari nullo pacto potest. Erroris ansam compendiorum similitudo praebuerit, quam monstrant Bastii tabulae palaeographicae Gregorio Cor. adiunctae I. 7. III. 3. et IIII. 6. (φασὶ μὴ δεῖν λέγειν)

ἐπίῃ] ἐπήῃ Par. K. ἐποίῃ Vind. E. ἐπήει Par. D.

558 θεσπεσία] θεσπέσια Lob. et cum ος super α Ven. B.

τοιαύτη] αὐτὴ Par. A. Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. Hoc quoque aperte vitiosum et fortassis syllabarum ἡδει et ἡ τοι simili pronuntiationi acceptum referendum est.

Ἴσως] ἴσω Vind. E.

ἔν] ἐάν Ald. Bas. ab.

δέ;] δὲ sine interpunctione Mon. B. Ald. Bas. ab. δαί Par. A. et reliqui, qui supra in τοιαύτη peccarunt.

πραότης] πρᾳότης Bas. ab. Steph. Basileenses ita solere Vol. I. p. 175, b. observatum est. Etiam πρᾳέως exhibent ut Stephanus Tim. p. 17. D. quod quum a πρᾳΰς derivatum sit, hoc quoque fuisse qui πρᾳΰς scriberent, intelligitur, quod Buttmannus gramm. I. p. 261. negat ideoque πρᾷος utpote frequentissimum vetere quadam traditione propagatum et retinendum esse censet. Ista vero frequentia Platonis quidem in libris neque ex codicibus neque ex editione principe originem ducit; quamquam haec interdum ι subscriptum habet.

ἐνίων] „Suspicor deesse praepositionem κατ᾽ ante ἐνίων. Est autem illa πραότης in ea ipsa re quam statim commemorat.“ Steph. in m. haud temere certam lenitatis illius definitionem requirens. Potest enim ipsorum damnatorum aequanimitas casum in hac tali civitate haud moleste ferentium laudata videri, quo sensu Socrates damnationem ῥᾳδίως dicitur καὶ πρᾴως φέρειν Criton. p. 43. B. Atque ita Ficinus: *Quid autem mansuetudo damnatorum quorundam, nonne decora?* nec non Schleiermacherus: *Und wie? die Milde der Verurtheilten, ist die nicht manchmal prächtig?* nisi forte hi Graecae dictionis ambiguitatem imitari voluerunt. Sed quoniam Socrates in civitate imperioque populari laudando, non in civium quorundam virtute et animi tranquillitate commendanda versatur, potius lenitatem *erga damnatos* elegantem dicere et plebis hanc

δικασθέντων οὐ κομψή; ἢ οὔπω εἶδες ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς, οὐδὲν ἧττον αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρεφομένων ἐν μέσῳ, καὶ ὡς οὔτε φροντίζοντος οὔτε ὁρῶντος οὐδενὸς περινοστεῖ ὥσπερ ἥρως; Καὶ πολλούς γ', ἔφη.

πραότητα ut paullo post ξυγγνώμην καὶ οὐδ' ὁπωστιοῦν σμικρολογίαν praedicare videtur, quemadmodum Stephanus voluit. Simili significatione πρᾶον legitur Euthyd. p. 303. D: καὶ τόδε αὖ ἕτερον δημοτικόν τι καὶ πρᾶον ἐν τοῖς λόγοις, ὅτι etc. Genitivus autem, quum codices praepositionem nullam habeant, per se censendus est id, quo necessario spectat lenitas, seu eius obiectum, sine quo cogitari non magis, quam sine subiecto potest, indicare; quem usum attigit Matthiae gramm. p. 681. Eodem modo interpretanda sunt illa Leg. L. IIII. p. 717. A: σκοπὸς μὲν οὖν ἡμῖν οὗτος, οὗ δεῖ στοχάζεσθαι· βέλη δὲ αὐτοῦ καὶ οἷον ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις, τὰ ποῖ' ἂν λεγόμενα ὀρθότατα φέροιτ' ἄν; in quibus explicandis Astius, quem nostri loci ratio non fefellerat, frustra laboravit.

οὐ κομψή; ἢ οὔπω εἶδες] om. Vind. F. Ang. B.

τοιαύτῃ] τῇ τοιαύτῃ Vind. E.

τε] om. Lob. Vat. M.

μέσῳ,] μέσῳ Ald. μέσῳ; Steph. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Hi omnes et Astius in pr. quoque et sec. post ἥρως punctum fecerunt, cui sequentia parum congrua videntur.

περινοστεῖ] π. ὁ καταψηφισθεὶς Ang. B. et a m. s. Ven. B. Ald. Bas. ab. (duae priores ὁ κακαψ.) Steph. Ast. Quum codices solum περινοστεῖ a scriptore profectum esse persuadeant, potius ὁ τοιοῦτος cogitatione addatur, quam ὁ καταψηφισθείς. Singularis autem dum in unum quendam ex illorum numero intueri iubet, rem magis insignem et imaginem evidentiorem reddit. Denique ad structurae mutationem, quae post genitivos absolutos alio conversos necessario instituenda fuit, compares illa L. I. p. 337. E: πῶς γὰρ ἂν — τὶς ἀποκρίναιτο πρῶτον μὲν μὴ εἰδὼς μηδὲ φάσκων εἰδέναι, ἔπειτα, εἴ τι καὶ οἴεται περὶ τούτων, ἀπειρημένον αὐτῷ εἴη, ὅπως μηδὲν ἐρεῖ ὧν ἡγεῖται, ὑπ' ἀνδρὸς οὐ φαύλου; in quibus similiter participio verbum finitum succedit.

Καὶ πολλούς γ', ἔφη.] om. Vind. E. Pro γ' in Vind. B. γε, pro πολλούς in Mon. B. πολοί, deleto quod int. vers. fuerat priori λ, in Vat. B. πολύ, in Lob. Ven. C. Vat. M. Par. DK. sec. Bekk. πολύς legitur. Tam multiplicis varietatis simplex caussa est discrepans nonnihil ab interrogatione responsi forma, quamquam eius discrepantiae exempla non adeo rara sunt. Cf. Vol. II. p. 333, a. notata, quorum numerum augere supersedeo. Docemur autem hoc responso, quemadmodum Adimantus interrogationem Socratis ceperit, et multo rectius Matthiaeum gramm. §. 327. n. 2. ed. pr. genitivos αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρεφομένων ob praegressos ἀνθρώπων καταψηφισθέντων per anacoluthon illatos statuentem eam interpretatum esse, quam Reisigium in enarratione Soph. Oed. Col. p. LX. sq. ad εἶδες suppleri iubentem ἐκείνην τὴν πραότητα (ipse scribit πραότητα), quo facto plane ineptum fieri Adimanti responsum necesse est. Tamen Matthiaeus in altera grammaticae editione p. 660. Reisigii rationem priori suae praetulit. Ego

B Ἡ δὲ συγγνώμη καὶ οὐδ' ὁπωστιοῦν σμικρολογία αὐτῆς, ἀλλὰ καταφρόνησις ὧν ἡμεῖς ἐλέγομεν σεμνύνοντες, ὅτε τὴν πόλιν ᾠκίζομεν, ὡς εἰ μή τις ὑπερβεβλημένην φύ-

priorem illam ita probo, ut genitivos ἀνθρώπων καταψηφισθέντων aliquid ad alteros adsciscendos momenti habuisse, ceterum etiam remotis illis hos nihilo minus potuisse poni et εἶδον αὐτῶν μενόντων *vidi eos manere* eodem modo, quo οἶδα θνητὸς ὢν *scio me mortalem esse* significare existimem. Scilicet non indicato, sed lectori ad intelligendum relicto nexu obiectivo id, quod obiectum est, per genitivos absolutos tamquam per se constans, per nominativos ut subiecto inhaerens proponitur, quo fit, ut qui εἶδον αὐτῶν μενόντων dicit, simul eos manere, qui οἶδα θνητὸς ὤν, simul se esse mortalem doceat. Non aliter illa, quae Seidlerus apud Hermannum ad Soph. Trach. 393. commemorat, accipienda aut accepta a viro doctissimo puto, neque commodiorem hac video explicationem loci Euthyd. p. 285. E. ubi postquam Dionysodorus contradici posse negaverat, Ctesippus ἀλλὰ ἀκούωμεν νῦν, inquit, εἴ σοι ἀποδείκνυμι ἀντιλέγοντος Κτησίππου Διονυσοδώρῳ. Nostrum tamen, ne quid dissimulem, magis probarem, si ita scriptum esset: ἢ οὔπω εἶδες ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς οὐδὲν ἧττον αὐτοῦ μενόντων τε καὶ ἀναστρεφομένων ἐν μέσῳ —; Atque ita Ficinus interpretatus est: *an nondum hac in civitate vidisti homines morte vel exsilio condemnatos nihilo minus urbem incolere ac prodire in medium, et saepe, quasi nemo id videat aut curet, instar heroum quorundam per urbem incedere? Adi. Vidi equidem multos.*

συγγνώμη] ξυγγ. Bas. b. (Ast.) σοι γνώμη Vat. B. a m. s. et pro v. l. Ven. B. Idem Ven. B. et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. οὐ γενναία (Ald. Bas. ab. Ast. pr. γενναῖα) additum habent, quod non aliunde, nisi ex Adimanti responso ad explendam orationem Socraticam petitum videtur. Et hoc quidem loco insertum facit, ut quae deinceps dicitur οὐδ' ὁπωστιοῦν σμικρολογία αὐτῆς, non pro subiecto, sed pro praedicato altero accipienda sit, quemadmodum accepit Stephanus annot. p. 26. Ficino immerito quoad haec reprehenso hoc significari ostendens: *Quod talis venia illis detur, id non fieri certa quapiam de causa, omnibus rationum momentis subtiliter expensis, sed ex contemptu eorum quae dicta fuerunt* etc. Haec vero interpretatio neque per se probabilis est, quum qui veniam dat delictis profecto non opus sit ut ob nimiam diligentiam id facere negetur, neque verbis ἡ δὲ συγγνώμη novam huius civitatis virtutem indicantibus satis convenit, nec denique cum sequentibus ab illa lenitate erga damnatos haud dubie alienis conciliari potest. Altero autem loco, qui paullo aptior erat, post τὰ τοιαῦτα πάντα, nihil tale uspiam insertum legitur. Reiecto igitur glossemate Socratem haec omnia uno tenore Adimanto consideranda atque aestimanda proponere et orationem cum interrogatione terminare statuo, quasi qui initio non ἡ δὲ συγγνώμη, sed quemadmodum in proximi sermonis ingressu τί δὲ ἡ συγγνώμη dixisset, cui ille πάνυ γε γενναία sc. ἐστὶ respondet. Nam responsum hoc esse liquet, ideoque ad πλήθει interrogandi signum addidi. Post τὰ τοιαῦτα πάντα vero, ubi Aldus nullam interpunctionem, Astius in pr. colon, in sec. et tert. interrogationis notam, Bekkerus et

σιν ἔχοι, οὔποτ' ἂν γένοιτο ἀνὴρ ἀγαθὸς, εἰ μὴ παῖς ὢν εὐθὺς παίζοι ἐν καλοῖς καὶ ἐπιτηδεύοι τὰ τοιαῦτα πάντα, ὡς μεγαλοπρεπῶς καταπατήσασ' ἅπαντα ταῦτα οὐ-

Stallbaumius comma cum signo anacoluthi seu aposiopesis, cuius ratio non apparet, fecerunt, simplex comma in Bas. ab. et a Stephano positum sufficit, si sequentibus verbis uberior antecedentium explicatio continetur, et ὡς ante μεγαλοπρεπῶς, sive cum hoc coniungatur sive ad φροντίζει referatur, sic ut in obliqua interrogatione dictum est. Qua ratione adhibita sensus hic exsistit: *Quid vero indulgentia eius et nihil minus quam morositas, sed contemptus illorum, quibus nos tantum tribuebamus, ut ea omnia magnifice (s. quam magnifice ea omnia) abiiciens nihil curat, a qualibus quis studiis ad rem publicam accedens eam administret? Valde quidem, inquit, generosa est.* Idem Schleiermachero visum: tantum interrogationem abesse voluit: *Und die Nachsicht dieses Staates —.* Aliter, sed parum fideliter Ficinus: *Indulgentia vero ipsius nimia et sine ulla observatione, negligentia eorum, quae nos dicebamus, rem ipsam honestantes, quando civitatem constituebamus, quod videlicet, nisi forte quis excellenti sit ingenio praeditus, nunquam vir praeclarus evadet, nisi a prima pueritia statim honestis in ludis versetur, et eiuscemodi omnia frequenter exerceat, tanquam quae alto animo haec pessundat omnia: ea, inquam, negligentia nihil pensi habet, ex quibus studiis aliquis se ad civilia conferat, sed honorat, si quis duntaxat ametur a vulgo. Adi. Valde admodum generosa.* Denique Stallbaumius secundum Bekkeri interpunctionem post τὰ τοιαῦτα πάντα Socratem mutata constructione, quum ἆρ' οὐ μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναία; addere debuisset, cum exclamatione illa ὡς μεγαλοπρεπῶς etc. subiunxisse censet: *wie erhaben schreitet er über alles diess hinweg* —. non male, si Adimantus πάνυ γε γενναίως responderet, et mutandae constructionis caussa videretur.

ὁπωστιοῦν] ὅπως τι οὖν Vind. B F. a m. pr. ὅπωστιοῦν Vind. E.

σμικρολογία] μικρ. Lob.

αὐτῆς] In Vind. B. ο' super ῆ scriptum est. „Post σμικρολογία libenter αὖ τὶς fecerim ex αὐτῆς. Huius autem loci sensum minime videtur assequutus Ficinus: qui vertit, Indulgentia — constituebamus. Ego autem significari existimo, Quod talis venia etc.“ (v. ad συγγνώμη A. notata.) Steph. annot. p. 26.

ᾠκίζομεν] οἰκίζομεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. — L. IIII. p. 424. E. sq.

μή] Id Mon. B. in textu et a m. pr., sed in m. et a m. s. καί habet.

ἔχοι] ἔχει Flor. AC. et, sup. οι, Vind. F.

καταπατήσασ'] Ita Mon. B. a m. s. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius. καταπατήσαντα Par. K. sec. Bekk. καταπατήσας, sup. α post ς, Vat. B. καταπατήσας Mon. B. a m. pr. et reliqui codices editionesque ante Astii sec.

ἅπαντα ταῦτα] αὐτὰ ἅπαντα Par. A. cui si unus et alter assectarum accederet, fides haberi poterat. ταῦτα πάντα Vind. F. Ang. B.

οὐδὲν] οὐδὲ Steph. Ast. pr. tacentibus de Par. K. Bipontinis, quem Bekkerus ipse de Par. A. tacens una cum ceteris οὐδὲν habere testatur. οὐδὲ parum aptum esse apparet.

δὲν φροντίζει, ἐξ ὁποίων ἄν τις ἐπιτηδευμάτων ἐπὶ τὰ πολιτικὰ ἰὼν πράττῃ, ἀλλὰ τιμᾷ, ἐὰν φῇ μόνον εὔνους εἶναι τῷ πλήθει; Πάνυ γ', ἔφη, γενναία. Ταῦτά τε δή, ἔφην, ἔχοι ἂν καὶ τούτων ἄλλα ἀδελφὰ δημοκρατία, καὶ εἴη, ὡς ἔοικεν, ἡδεῖα πολιτεία καὶ ἄναρχος καὶ ποικίλη, ἰσότητά τινα ὁμοίως ἴσοις τε καὶ ἀνίσοις διανέμουσα. Καὶ μάλ', ἔφη, γνώριμα λέγεις. Ἄθρει δή, ἦν δ' ἐγώ, τίς ὁ τοιοῦτος ἰδίᾳ. ἢ πρῶτον σκεπτέον, ὥσπερ τὴν πολιτείαν ἐσκεψάμεθα, τίνα τρόπον γίγνεται; Ναί, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐχ ὧδε; τοῦ φειδωλοῦ ἐκείνου καὶ ὀλιγαρχικοῦ γένοιτ' ἄν, οἶμαι, υἱὸς ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἤθεσι. Τί

φροντίζει] φροντίζοι Lob. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk.

ἐξ ὁποίων] ἐξωποιῶν Vind. F.

πράττῃ] πράττοι Lob. Vind. E. Mon. B. Vat. M. πράττει Vind. F.

τιμᾷ] τιμῶ Ang. B. τιμᾶται Lob. Vat. M.

μόνον] μᾶλλον Vind. F. Ang. B.

εὔνους] ἔννους cum ὐ super priori ν Vat. B.

γενναία] γενναῖα Lob. Vind. BEF. Par DK. sec. Bekk. Vat. HM. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Mon. B. Id ferri potest atque etiam a sequentibus nonnullam commendationem habet.

Ταῦτά τε] Ita Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ang. B. Par. DK. sec. Bekk. (qui tamen Mon. B. omisit) Flor. RU. sec. Stallb. pr. In sec. pro Flor. R. minus probabiliter Flor. T. significavit. ταὐτατά τε Par. A. quod nescio an duarum lectionum ταῦτά τε et ταὐτά τε indicium sit. Reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. τε omittunt.

ἔφην] ἔφη Vind. F.

τούτων] post ἄλλα Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δημοκρατία] δημοκρατικὰ Mon. B.

εἴη] Quod vulgo addunt ἄν, auctoritate codicum Par. A. Vind. BE. Flor. T. et ipsius scriptoris Vol. I. p. 410, a. demonstrata omisi.

ἡδεῖα] ἰδία Lob. Vat. M. et a m. pr. B.

καὶ ἄναρχος] om. Vat. B.

Ἄθρει δή] ἄ. δὲ Vind. E.

Ἆρ' οὖν] ἄρ' οὖν Vind. F. οὖν om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

ὧδε;] ὧδε Vind. BE. Ald. Bas. ab. Steph. „Post ὧδε videtur sistenda esse oratio, posita ibi interrogationis nota, non post ἤθεσιν. neque enim satis interrogationi convenire puto particulam οἶμαι." Steph. annot. p. 26.

ὀλιγαρχικοῦ] ὀλιαρχικοῦ Vind. E.

ἤθεσι.] Ita, sine ν ἐφελκ., codices quinque mei et Florentini sex, quos cum Stallbaumio sequor. Reliquae editiones ἤθεσιν habent, tacentibus de Par. K. Bipontinis. Signum interrogationis vulgo additum cum Astio in sec. et tert. secundum Stephani rationem supra significatam omisi.

δή] δὲ Ven. B. Vind. E. Flor. AC.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab. In Vind. B. Mon. B. ambiguum est.

χρηματιστικαὶ] χρηματικαὶ Lob. Vat. M.

ἀναγκαῖαι] ἀναγκαῖαι Ald. Bas. ab.

γὰρ οὔ; Βίᾳ δὴ καὶ οὗτος ἄρχων τῶν ἐν αὑτῷ ἡδο-
νῶν, ὅσαι ἀναλωτικαὶ μὲν, χρηματιστικαὶ δὲ μή· αἳ δὴ
οὐκ ἀναγκαῖαι κέκληνται. Δῆλον, ἔφη. Βούλει οὖν,
ἦν δ' ἐγὼ, ἵνα μὴ σκοτεινῶς διαλεγώμεθα, πρῶτον
ὁρισώμεθα τάς τε ἀναγκαίους ἐπιθυμίας καὶ τὰς μή;
Βούλομαι, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν ἅς τε οὐκ ἂν οἷοί τ' εἶμεν
ἀποτρέψαι, δικαίως ἂν ἀναγκαῖαι καλοῖντο, καὶ ὅσαι E
ἀποτελούμεναι ὠφελοῦσιν ἡμᾶς; τούτων γὰρ ἀμφοτέ-
ρων ἐφίεσθαι ἡμῶν τῇ φύσει ἀνάγκη· ἢ οὔ; Καὶ μάλα.
Δικαίως δὴ τοῦτο ἐπ' αὐταῖς ἐροῦμεν, τὸ ἀναγκαῖον. 559
Δικαίως. Τί δέ; ἃς γέ τις ἀπαλλάξειεν ἄν, εἰ μελετῷ
ἐκ νέου, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀγαθὸν ἐνοῦσαι δρῶσιν, αἵ

ὁρισώμεθα] ante πρῶτον Flor. T. ὁρισόμεθα Ven. B. Flor. ACV. ὡρισάμεθα Vind. F.

ἀναγκαίους] ἀναγκαίας Vind. E. Par. DK. Mon. B. Flor. TU. et, sup. ους post ας, Ven. B, item Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Cf. Vol. I. p. 355, a.

Οὐκοῦν ἅς τε] Haec tria Mon. B. in textu omittit, sed in m. habet a m. s. inscripta verbis ὅσας δὴ ab alia manu prius ibi positis. τε om. Flor. T.

εἶμεν] [illegible] cum optimis Vind. F. ante corr. ἦμεν idem correctus a m. pr. et BE. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. εἴημεν Lob. Vat. M. ἐσμὲν Par. K. sec. Bekk.

ἀποτρέψαι] Ita Par. A. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. Bas. b. Ast. sec. tert. Stallb. ἀποστρέψαι reliqui codices et Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. Bekk. amovere Fic. quod propius ad nostram lectionem accedit. Altera non deterior, sed propter codices postponenda videbatur. Similiter Leg. L. V. p. 741. E. βαναυσία dicitur ἀποτρέπειν ἦθος ἐλεύθερον, fugare.

ἂν ἀναγκαῖαι] Vulgo omissum ἂν ex Vind. E. recepi. Cf. Vol. I. p. 91. ἀναγκαίως Par. K. sec. Bekk.

E ἀνάγκη] om. Lob. Vind. E. Vat. M.

Δικαίως] καὶ δικ. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Ang. B. Flor. RU.

ἐπ' αὐταῖς] ἐπαν. Vind. E. ἐπ' αὐτῇ Par. K. 559

τὸ ἀναγκαῖον] Hoc appositionis modo pronomini τοῦτο additum cum Stallbaumio in sec. commate ab antecedentibus separavi.

δέ] δαί Par. A. In Vind. F. in fine versus positum evanuit.

γέ] τέ Lob. Vind F. Mon. B. Vat. M. Flor. RTUV.

ἀπαλλάξειεν] ἀπαλλάξειε Vind. F.

ἂν] om. Lob. Vat. M.

εἰ] εἰ μὴ Vind. E.

μελετῷ] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ARV. et a m. pr. Vat. B. Ven. C. Reliqui cum editis μελετῴη habent. Cf. Vol. I. p. 366, b.

πρὸς οὐδὲν] *nullius rei habita ratione, nulla ratione.* Cf. Vol. II. p. 278, b. In Mon. B, a m. s, comma interpositum est, quod qui posuit, praepositionem adverbii loco habuit. Eadem est Stallbaumii sententia, atque ita legitur πρὸς etiam sine particula γε Euthyd. p. 298. D: καὶ πρὸς ἄρα σοι πατήρ ἐστι καὶ κύων. et aliquoties in Aristophanis fabulis. Hoc tamen loco simplex alterius conditionis enuntiatio magis apta videtur, quam contentior haec, qua insuper nihil boni

δὲ καὶ τοὐναντίον, πάσας ταύτας εἰ μὴ ἀναγκαίους φαῖμεν εἶναι, ἆρ' οὐ καλῶς ἂν λέγοιμεν; Καλῶς μὲν οὖν. Προελώμεθα δή τι παράδειγμα ἑκατέρων, αἵ εἰσιν, ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς; Οὐκοῦν χρή. Ἆρ' οὖν οὐχ ἡ τοῦ φαγεῖν μέχρι ὑγιείας τε καὶ εὐεξίας καὶ αὐ-
B τοῦ σίτου τε καὶ ὄψου ἀναγκαῖος ἂν εἴη; Οἶμαι. Ἡ

afferre cupiditates istae dicuntur. Nam si quid eiusmodi afferrent, non possent non necessariae haberi. Minime vero probabile est quod Astius in sec. exhibuit, in tert. scriptum a Platone coniecit, πρὸς οὐδέν', quum dictio δρᾶν πρός τινα non minus a linguae usu, quam personae, cui bonum afferatur, commemoratio a sententia scriptoris aliena sit.

δὲ καὶ] δέκα Ven. C. Par. D. δὲ κατὰ Par. K.

πάσας ταύτας] πάσας πάντας Ald. Bas. a. πᾶσαι πάντας Steph. Ast. pr. sec. „In praeced. edit. πάσας πάντας, quum scribendum sit, ut hic, πᾶσαι πάντας, quamvis multo maioris et occultioris mendi suspectus hic locus fuerit.“ Steph. annot. p. 26. Veram lectionem in Bas. b. exstantem et a Bipontinis e Par. K. prolatam Astius ne in sec. quidem agnovit, falsa illa de verbis πρὸς οὐδὲν opinione praepeditus: in tert. πάσας ταύτας, quod omnes codices exhibent, recepit et commate, ut par erat, a proximis distinxit, sed ex pristino errore alterum comma adiecit.

ἀναγκαίους] ἀναγκαίας Par. AK. sec. Bip. Mon. B. Flor. TU. Fortasse Bekkerus Par. K. pro A. significare voluit.

φαῖμεν] post εἶναι Mon. B. φῶμεν Ang. B. In Vind. F. nihil nisi φ conspicuum superest: reliqua in fine versus evanuerunt.

ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

λέγοιμεν] λέγομεν Bas. b.

ουν] om. Vat. H.

Προελώμεθα] προελόμεθα Vind. F. Flor. ACV.

αὐτάς;] Signum interrogandi a Bekkero et Stallbaumio positum ob sequens Οὐκοῦν tenendum putavi. Ficinus haec ita convertit: *Accipiamus earum exemplar, ut, quae utraeque sint, cognoscamus, et in figura quadam eas inspiciamus.*

Οὐκοῦν] Ὀκοῦν Ald.

Ἆρ' οὖν — Ὀρθότατα μὲν οὖν. C.] laudat Athenaeus L. XII. p. 511. E. post locum Philebi hac introductione: ἐν δὲ τῷ ὀγδόῳ τῆς (id. om. cod. Laurent. 1.) Πολιτείας ὁ αὐτὸς Πλάτων (haec tria om. idem) πρότερος ὑπέδειξε τὸ ὑπὸ τῶν Ἐπικουρείων θρυλλούμενον, ὅτι τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μέν εἰσι φυσικαὶ μὲν, οὐκ ἀναγκαῖαι δὲ, αἱ δὲ οὔτε φυσικαὶ οὔτ' ἀναγκαῖαι, γράφων οὕτως. — Pro ἆρ' in Vind. F. ἄρ' exstat; οὖν om. Vind. E. Flor. ACT.

οὐχ ἡ] οὐχὶ Vind. E. οὐχὶ ἡ Athenaei cod. Laur. 1. ed. Dind. οὐκ ἡ ed. Bas. ἡ cod. Palat. et ed. princ.

μέχρι] μέχρις Par. K. sec. Bekk. Athen. (μέχρι ed. Dind.)

ὑγιείας] ὑγείας Lob. Vind. F. Mon. B. Par. K. sec. Bekk.

τε] om. Athen.

αὐτοῦ] αὖ τοῦ Vind. F. Ang. B. et a m. s. Mon. B. (αὐτοῦ a m. pr.) τοῦ Athenaei ed. pr. et Casaub. (αὐτοῦ codices Marc. Laur. 1. Palat.) „Rectius fortasse scriberetur καὶ αὖ τοῦ σίτου. Mirum autem videri possit cur, postquam dixit ἡ τοῦ φαγεῖν [ἐπιθυμία] μέχρι ὑγιείας τε καὶ εὐεξίας, addat, καὶ αὐτοῦ [vel αὖ τοῦ] σίτου τε καὶ ὄψου. quum verbo φαγεῖν mentio includeretur (ut ita dicam) τοῦ σίτου καὶ ὄψου: aut saltem σίτου. Videndum igitur an intelligi debeat de iis qui

μέν γέ που τοῦ σίτου κατ' ἀμφότερα ἀναγκαία, ᾗ τε ὠφέλιμος ᾗ τε παῦσαι ζῶντα δυνατή. Ναί. Ἡ δὲ ὄψου, εἴ πή τινα ὠφέλειαν πρὸς εὐεξίαν παρέχεται. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; ἡ πέρα τούτων καὶ ἀλλοίων ἐδεσμάτων, ἢ τοιούτων ἐπιθυμία, δυνατὴ δὲ κολαζομένη ἐκ νέων καὶ παιδευομένη ἐκ τῶν πολλῶν ἀπαλ-

etiam provisa cupiunt habere ea quae ad victum pertinent. sicut dicebat ille, *Sit mihi provisae frugis copia:* sed addens, *in annum.*" Steph. annot. p. 26. Quum edendi cupiditas expleri nequeat sine cibo, edere cupientem necesse est ipsum quoque cibum, obiectum actionis cupitae, appetere. Itaque αὐτοῦ optime se habet. Astius cibum *per se*, ut αὐτὸ δικαιοσύνην et similia, dictum putat. Is vero famem non pellit.

τε] *om.* Vat. B. Athen.

ἀναγκαῖος] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. et a m. s. B. Flor. ACRTV. et Athenaei codd. Marc. (ut coniicit Dind.) Laur. 1. Pal. ed. pr. ἀναγκαία Mon. B. Flor. U. ἀναγκαίως Lob. (Par. K. sec. Bip.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Athenaei edd. Basil. et Casaub. De reliquis Bekkeri codicibus non constat. „ἀναγκαίως non dubium est quin mutandum sit in ἀναγκαίων, aut certe in ἀναγκαία. Sed satius fuerit in ἀναγκαίων mutare, cui vicinius est ἀναγκαίως: ut intelligatur, Ex necessariorum numero." Steph. annot. p. 26.

B Οἶμαι] *om.* codd. Athenaei et ed. pr. et Dind.

ἀναγκαία] ἀναγκαῖα Lob. Vind. BEF.

ᾗ] Ita Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. M. Flor. ATV. et correcti Par. A. Mon. B. ἢ Vind. F. Flor. U (CR.) et a m. pr. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. Athenaei cod. Pal. ed. pr. Bekkerus neque hoc neque reliquorum codicum suorum lectionem indicavit. ᾗ scribendum esse Stephanus in m. ostenderat.

ὠφέλιμος] καὶ ὠφ. Vat. B. Ven. B.

ᾗ] De hoc eadem omnia, quae de priori, dicta puta.

παῦσαι] μὴ π. Mon. B. Flor. U. πᾶσαι Vind. E. In Vind. B. lacuna est.

ζῶντα] „Athenaeus πεινῶντα legit, quod placet. margo Vat. B." Codices Athenaei Marc. Laur. 1. Pal. ζῶντας, ed. Bas. et Cas. ζῶντα, ed. pr. et Dind. ex coniectura Musuri πεινῶντας exhibent. πεινῶντα Astius in sec. et tert. scripsit, sine ratione, nisi forte cibi cupiditas, hoc est fames, non interimendi, sed satiandi vim habet. Ficinus sensum magis, quam verba ita interpretatus est: *Certe cibi usus duplici de causa necessarius, et quia sine ipso vita non sufficit, et quia utilis.*

εἴ] ᾗ Flor. T. *quatenus* Fic. ἡ Vind. E. ἢ Athenaei cod. Pal.

πή] πῇ Vind. E. που Flor. T. πι Athenaei cod. Pal.

παρέχεται.] παρέχεται; Vind. B. Ald. Bas. ab.

δέ] δαί Par. A. Athen.

ἢ] ἡ Lob. Vind. BEF. Ven. B. Par. K. Vat. M. et a m. pr. Mon. B.

τοιούτων] τούτων Vind. BE. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. C. editi ante Bekkerum.

καὶ παιδευομένη ἐκ τῶν] *om.* Athenaei codd. Laur. 1. Pal. et secundum Dind. „nisi omnia fallunt" Marc. item ed. pr. et Dind.

λάττεσθαι, καὶ βλαβερὰ μὲν σώματι, βλαβερὰ δὲ ψυχῇ
C πρός τε φρόνησιν καὶ τὸ σωφρονεῖν, ἆρά γε ὀρθῶς
οὐκ ἀναγκαία ἂν καλοῖτο; Ὀρθότατα μὲν οὖν. Οὐκοῦν
καὶ ἀναλωτικὰς φῶμεν εἶναι ταύτας, ἐκείνας δὲ χρηματιστικὰς διὰ τὸ χρησίμους πρὸς τὰ ἔργα εἶναι; Τί μήν;
Οὕτω δὴ καὶ περὶ ἀφροδισίων καὶ τῶν ἄλλων φήσομεν.
Οὕτω. Ἆρ' οὖν καὶ ὃν νῦν δὴ κηφῆνα ὠνομάζομεν,
τοῦτον ἐλέγομεν τὸν τῶν τοιούτων ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν γέμοντα καὶ ἀρχόμενον ὑπὸ τῶν μὴ ἀναγκαίων,
D τὸν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων φειδωλόν τε καὶ ὀλιγαρχι-

μὲν σώματι, βλαβερὰ] om. Vind. E.
καὶ τὸ] καὶ πρὸς τὸ Athen.
C ἆρά] ἄρα Vind. F. ἀρα Vind. E.
οὐκ] καὶ Athenaei codd. Marc. Laur. 1. Pal. ed. pr. Dind. perperam.
ἀναγκαία] ἀναγκαῖα Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. Hanc Socratis dictionem Ficinus ita transtulit: *Sin confert nihil horum concupiscentia supervacua, quae per temperantiam a iuventute coerceri potest, obest autem corpori, obest et menti ad prudentiam et temperantiam, merito non necessaria nominabitur.*
Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.
δὴ καὶ] καὶ om. Lob. Vat. M.
Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. Vol. II. p. 105, b. In Ald. Bas. ab. nulla inter hoc et proximum φήσομεν interpunctio est. Bekkerus et Stallbaumius signum interrogandi fecerunt, quod etiam Lob. habet. Mihi affirmatio nonnihil dubitationis habens et alterius confirmationem exspectans initio verborum Socratis convenientior et consulto inter certas interrogationes interposita videtur.
Ἆρ'] Ἄρ' editi ante Astii sec. (Flor. R.) ἄρ' Vind. F.
ὃν] ὂν Vind. E. ὃ Ang. B. Sed eundem Bekkerus pro ὃν νῦν δὴ habere ὃν νῦν demonstrat. Itaque ὃ in alio suorum invenerit.
νῦν δὴ] νῦν Vind. F. (Ang. B.) δὴ νῦν Par. DK. Mon. B. (Flor. RTU.) cum editis ante Astii sec. Cf. Vol. I. p. 318, b.
κηφῆνα] κιφῆνα Vind. F. In Bekkeri editione operarum culpa omissum Stallbaumius in utraque testatur ab omnibus Florentinis codicibus abesse. Non credo.
ὠνομάζομεν] ὀνομάζομεν Vind. B. Ven. B. Vat. H.
τοῦτον] τοῦτο Vind. F. Ang. B.
τὸν τῶν] Ita Par. A. Vind. BF. Ang. B. Flor. V. τῶν om. Ven. C. Par. D. Mon. B. Ald. Bas. ab. Ast. sec. τὸν om. Lob. (Flor. ACRTU.) Steph. Ast. pr. tacentibus de Par. K. Bip. utrumque om. Vind. E. De reliquis suorum Bekkerus nihil indicavit.
τὸν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων] om. Vat. B. Ang. B. et operarum errore editio Bekkeri. Pro τὸν Vind. F. τὸ habet.
ὀλιγαρχικόν;] ὀλιγαρχικόν. D Steph. et Astius in sec. et tert. qui signo interrogandi supra post ὠνομάζομεν posito sensum verborum minime ambiguum prorsus pervertit. Iam explicata Socrates necessariarum et non necessariarum cupiditatum natura definitionem utrarumque adhibet ad fuci, quem insolentius dixerat, notionem illustrandam: *nonne his ipsis, quas nunc declaratas habemus, non necessariis cupidita-*

κόν; Ἀλλὰ τί μήν; Πάλιν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, λέγωμεν, ὡς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ δημοκρατικὸς γίγνεται. φαίνεται δέ μοι τά γε πολλὰ ὧδε γίγνεσθαι. Πῶς; Ὅταν νέος τεθραμμένος, ὡς νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀπαιδεύτως τε καὶ φειδωλῶς γεύσηται κηφήνων μέλιτος καὶ ξυγγένηται αἴθωσι θηρσὶ καὶ δεινοῖς, παντοδαπὰς ἡδονὰς καὶ ποικίλας καὶ παντοίως ἐχούσας δυναμένοις σκευάζειν, ἐνταῦθά που οἴου εἶναι ἀρχὴν αὐτῷ μεταβολῆς ὀλιγαρχικῆς τῆς ἐν ἑαυτῷ εἰς δημοκρατικήν. Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Ἆρ' οὖν ὥσπερ ἡ πόλις μετέβαλλε βοηθησάσης E

tibus obsequentem dicebamus illum, quem modo fucum nominabamus, necessariis vero, quem parcum et oligarchicum?

λέγωμεν] λέγομεν Vind. BF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. *dicimus* Fic.

ὡς] πάλιν ὡς Vind. F.

ἐξ ὀλιγαρχικοῦ] εξόλ. Lob. ἐξολ. Vind. F.

γίγνεται] γίνεται (Flor. ACTUV.) Ald. Bas. a. Steph. γίγνεται: Vind. E.

δέ] *om.* Vind. F. Vat. M. Flor. R.

τά γε] τὰ δὲ Vat. M. τάδε Lob. Vat. B. τὰ Vind. E.

τε] *om.* Par. K.

κηφήνων] κιφήνων Vind. F.

ξυγγένηται] συγγ. Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph.

αἴθωσι] αἰσθῶσι Vind. F. αἴθοσι Lob. Mon. B. Vat. B. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RTUV. hic sup. αἴθοψι.

δεινοῖς] πανούργοις δεινοῖς Ang. B. et, priore in m. posito, Flor. R. *vehementibusque et callidis* Fic.

παντοίως] παντοίας Par. K. sec. Bekk.

δυναμένοις] δυναμένας Lob. Vind. B. Vat. M.

που οἴου] πουσίου Ven. C. πλουσίου Lob. Vat. BM. που οἴει Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. Ald. Bas. ab.

ὀλιγαρχικῆς τῆς ἐν ἑαυτῷ] E *ex paucorum potentia quae in eo est* Fic. ad sensum recte; sed constructionem tenere non potuit. Quamquam enim verba τῆς ἐν ἑαυτῷ et εἰς δημοκρατικήν, quo minus ὀλιγαρχικῆς tamquam adiectivum cum μεταβολῆς coniungamus, obstare et καταστάσεως vel πολιτείας supplendum significare videntur, tamen ἄρχεται μεταβάλλειν ὀλιγαρχικὴν τὴν ἐν ἑαυτῷ εἰς δημοκρατικήν, quae dictio pariter recta foret, si eiusmodi ellipsis locum haberet, vix quisquam probaverit. Itaque quum μεταβολὴ ὀλιγαρχικὴ dici possit ea, quae ad ὀλιγαρχίαν pertinet eamque afficit, et idem sit, quod μεταβολὴ ὀλιγαρχίας, ὀλιγαρχικῆς adiectivi loco habendum, verba τῆς ἐν ἑαυτῷ ad ipsam ὀλιγαρχίαν in adiectivo latentem referenda, denique δημοκρατικὴν attractionis genere quodam pro δημοκρατίαν accipiendum puto. Ceterum pro ἑαυτῷ Ven. B. αὐτῷ exhibet. Reflexivum propter antecedens αὐτῷ ferri posse videtur non secus ac si dictum esset μεταβολὴ γίγνεται αὐτῷ τῆς ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχίας. Conferas infra de verbis τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ scripta.

δημοκρατικήν.] δημοκρατικήν; Mon. B. bene, si οἴει verum esset.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Mon. B.

μετέβαλλε] Ita Par. A. Lob. Vind. F. Vat. BH. Ven. C. Ang.

τῷ ἑτέρῳ μέρει ξυμμαχίας ἔξωθεν, ὁμοίας ὁμοίῳ, οὕτω καὶ ὁ νεανίας μεταβάλλει βοηθοῦντος αὖ εἴδους ἐπιθυμιῶν ἔξωθεν τῷ ἑτέρῳ τῶν παρ' ἐκείνῳ, ξυγγενοῦς τε καὶ ὁμοίου; Παντάπασι μὲν οὖν. Καὶ ἐὰν μέν, 498 οἶμαι, ἀντιβοηθήσῃ τις τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ ξυμμαχία, ἤ ποθεν παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ καὶ τῶν ἄλλων 560 οἰκείων, νουθετούντων τε καὶ κακιζόντων, στάσις δὴ καὶ ἀντίστασις καὶ μάχη ἐν αὐτῷ πρὸς αὐτὸν τότε γίγνεται. Τί μήν; Καὶ ποτὲ μέν, οἶμαι, τὸ δημοκρα-

B. Flor. ARV. sec. Stallb. pr. (Quod in sec. ait Flor. ACV. cum Par. A. etc. *μετέβαλε* habere idque a Bekkero receptum esse, omnino falsum est.) *μετέβαλε* reliqui codices editique ante Bekkerum. Imperfectum descriptionem eius conversionis paullo ante exhibitam repraesentat. Cf. Vol. I. p. 430, a.

ξυμμαχίας] *ξυμμαχίαις* cum duobus punctis sub altero *ι* Mon. B.

ὁμοίῳ] *ὁμοίων* Ang. B. Etiam in Vind. F. *ν* altera scriptione additum erat, quod, quum proximum vocabulum ante corr. *ὕτω* fuisset, in *ο* mutatum est. *ὁμοίω*, quod Bekkeri textus et in comm. lemma prae se fert, mendum typographicum esse alterum id excipiens *οὕτῳ* monstrat. Illud in Astii tertiam ed. transiit.

βοηθοῦντος] *βοηθοῦτος* Ald.

εἴδους ἐπιθυμιῶν] post *ἔξωθεν* Mon. B.

τῶν] *τοῦ* Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. In Vind. F. *ν* in prima scriptione omissum erat.

ἐκείνῳ] *ἐκείνου* Lob. Vind. B. Vat. M.

μὲν] Vulgo additum *γε* secundum Par. A. Vind. B. Vat. H. omisi.

ἀντιβοηθήσῃ] *καὶ ἀντ.* Vind. E.

τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ] *τῶν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῶν* Flor. T. *naturae eius paucorum imperii studiosae* Fic. „Hic *ἐν αὐτῷ* Fic. legit. Retinendo autem *ἐν ἑαυτῷ*, scribendum esset *ξυμμαχίᾳ*, in dandi casu.“ Steph. in m. „Non dubito quin sequenda sit lectio quam margini adscripsi, *τῷ ἐν αὐτῷ ὀλιγαρχικῷ*.“ idem annot. p. 26. Hanc recepit Astius, recte repudiato altero, quod in m. Stephanus ferebat, remedio, quo adhibito ille *ἑαυτῷ* ad *τὶς* referri volebat. Neque vero dubitandum est, quin, si demonstrare eum, in quo esset *τὸ ὀλιγαρχικόν*, scriptor vellet, *αὐτῷ* ei, ut paullo ante *ἐκείνῳ*, dicendum esset. Sed si iam demonstratum et ex reliqua oratione facile ac sine ambiguitate cognoscendum cognitumve ponens hunc eundem, in quo illud esset, dicere et quid rationis inter eum atque illud intercederet, significare vellet, poterat, nisi fallor, etiam omisso demonstrativo dicere *ἐν ἑαυτῷ*. Nam *τῷ αὐτοῦ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ* haud dubie rectum et usitatum erat, nec minus rectum *ἦν τις ἔλθῃ αὐτῷ ξυμμαχία τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ*, cui simile et illud est, quod supra legimus, *εἶναι ἀρχὴν αὐτῷ μεταβολῆς ὀλιγαρχικῆς τῆς ἐν ἑαυτῷ εἰς δημοκρατικήν*, et quod in fine huius periodi est, qualia permulta exstant, *μάχη ἐν αὐτῷ πρὸς αὐτὸν γίγνεται*. Praetermissum autem et supplendum demonstrativum etiam in aliis

τικὸν ὑπεχώρησε τῷ ὀλιγαρχικῷ, καί τινες τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν, αἱ δὲ καὶ ἐξέπεσον αἰδοῦς τινὸς ἐγγενομένης ἐν τῇ τοῦ νέου ψυχῇ, καὶ κατεκοσμήθη πάλιν. Γίγνεται γὰρ ἐνίοτε, ἔφη. Αὖθις δὲ, οἶμαι, τῶν ἐκπεσουσῶν ἐπιθυμιῶν ἄλλαι ὑποτρεφόμεναι ξυγγενεῖς δι' ἀνεπιστημοσύνην τροφῆς πατρὸς πολλαί τε B καὶ ἰσχυραὶ ἐγένοντο. Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίγνεσθαι. Οὐκοῦν εἵλκυσάν τε πρὸς τὰς αὐτὰς ὁμιλίας καὶ λάθρα ξυγγιγνόμεναι πλῆθος ἐνέτεκον. Τί μήν; Τελευ-

dictionibus videtur, e. g. L. III. p. 407. C. ubi nimia corporis cura πρὸς μαθήσεις καὶ ἐννοήσεις τε καὶ μελέτας πρὸς ἑαυτὸν χαλεπὴ vocatur, h. e. μελέτας αὐτοῦ τινὸς πρὸς ἑαυτόν. et in quibusdam earum, quas loco ibi citato contuli."

ποθεν] πόθεν Vind. F.

560 καὶ ἀντίστασις] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

μάχη] μάχῃ Ald. Bas. ab.

αὐτῷ] ἑαυτῷ Vind. E.

αὐτὸν] αὐ. Vind. EF. Ald. Bas. ab. ἑαυτὸν Lob. Vat. BM.

γίγνεται] *innascitur* Fic.

ποτὲ] πότε Vind. F.

τὸ] τὸν Lob. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M.

ὑπεχώρησε] post τῷ ὀλιγαρχικῷ Vind. E. Flor. C. ὑπεχώρεσε Ald. ὑποχωρῆσαι Lob. Vat. BM. et post τῷ ὀλιγ. Ven. B.

διεφθάρησαν] ἐφθάρησαν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐγγενομένης] ἐγγενόμενος Vind. F.

κατεκοσμήθη] κατεκοσμίθη Ald. Bas. a.

Γίγνεται] γίγναιται, sup. ε, Vind. E.

ἐκπεσουσῶν] ἐκπεσασῶν idem.

ὑποτρεφόμεναι] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Bas. b. Stallb. ὑποστρεφόμεναι Lob. Vat. BM. Ven. C. ἐπιστρεφόμεναι Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Ald. Bas. a. ἐπιτρεφόμεναι (Flor. U.) Steph. Astius et Bekkerus. *coalescentes* Fic. „In praeced. edit. ἐπιστρεφόμεναι, pro ἐπιτρεφόμεναι, vel ὑποτρεφόμεναι, ut in quodam vet. quem hic sequi malim." Steph. in m.

ξυγγενεῖς] συγγ. Vind. BE.

δι' ἀνεπιστημοσύνην] διανεπιστημοσύνης Vind. F. δι' ἀνεπιστημοσύνης καὶ Ang. B. καὶ etiam Bas. b. additum habet.

πολλαί τε καὶ ἰσχυραὶ] πολλά B τε καὶ ἰσχυρὰ Vat. B. et, sup. αι αι, Lob.

εἵλκυσαν] εἵρκυσαν Vind. E.

τὰς] om. Vat. B. post αὐτὰς Lob. Vat. M. Sunt eaedem, quibus indulgere coeperat, fucorum et Lotophagorum. Perperam Ficinus: *Trahunt porro ad se consuetudines*, quasi πρὸς αὐτὰς τὰς ὁμιλίας scriptum esset. Non magis probandus Astius, qui in sec. αὐτὰς in αὐταῖς mutavit, in tert. mutandum coniecit.

λάθρα] λάθρᾳ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 60, a.

ξυγγιγνόμεναι] ξυγγιν. Lob. συγγιν. Vind. E. συγγιγν. Ven. B. Par. DK. Mon. B. Flor. ACTU. Ald. Bas. ab. Steph. *dum clam serpunt* Fic. immo *dum clam (patrem, magistrum) rem cum eo habent*, ea significatione, cuius unum exemplum Vol. II. p. 55, a. attuli. — Alterum est infra L. X. p. 603. B.

τῶσαι δή, οἶμαι, κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν, αἰσθόμεναι κενὴν μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων καλῶν καὶ λόγων ἀληθῶν, οἳ δὴ ἄριστοι
C φρουροί τε καὶ φύλακες ἐν ἀνδρῶν θεοφιλῶν εἰσὶ διανοίαις. Καὶ πολύ γ', ἔφη. Ψευδεῖς δὴ καὶ ἀλαζόνες, οἶμαι, λόγοι τε καὶ δόξαι ἀντ' ἐκείνων ἀναδραμόντες κατέσχον τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ τοιούτου. Σφόδρα γ', ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ πάλιν τε εἰς ἐκείνους τοὺς Λωτοφάγους ἐλθὼν φανερῶς κατοικεῖ, καὶ ἐὰν παρ' οἰκείων τις βοήθεια τῷ φειδωλῷ αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἀφικνῆται, κλήσαντες οἱ ἀλαζόνες λόγοι ἐκεῖνοι τὰς τοῦ βασιλικοῦ τείχους ἐν αὐτῷ πύλας οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν πα-
D ριᾶσιν οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων λόγους ἰδιωτῶν εἰσδέ-

δὴ] δὲ Par. DK. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. sec. *om.* Fic. δὴ non aliter h. l. quam paullo post C. Ψευδεῖς δὴ etc. consequentiam rerum indicat.

τῆς ψυχῆς] τὴν τῆς ψ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αἰσθόμεναι] αἰσθόμενος Vind. E. *praesentientes* Fic.

τε] *om.* Flor. T.

καλῶν] *om.* Par. K.

ἀληθῶν] ἀληθινῶν Lob. Vat. M.

δὴ] δὲ Ang. B. Flor. RT.

C θεοφιλῶν] *om.* Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. U.

πολύ γ'] πολλάς γε Vind. E.

δὴ] δὲ Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U.

ἀλαζόνες] *superbae petulantesque (rationes)* Fic. item paullo post. Sed v. Vol. II. p. 160, b.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

τε] *om.* Flor. T.

φανερῶς] *om.* Vind. E.

κατοικεῖ,] Aldus nullam interpunctionem, reliqui signum interrogandi habent, quod propter particulam τε post πάλιν non hoc loco, sed in fine periodi post ἐπιθυμιῶν ponendum fuit, ubi iterum positum est in Bas. ab.

τις] τίς Vind. B. Mon. B.

αὐτοῦ] αὐτῆς Lob. Vat. BM.

ἀφικνῆται] ἀφικνεῖται Vind. BF. ἀφικνοῖτο Lob. Vat. B.

κλήσαντες] Ita Par. A. (κλήισαντες) κολάσαντες Par. K. κλείσαντες reliqui et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. Optimum codicem quamvis solum cum Bekkero et Stallbaumio in sec. propterea sequendum putavi, quod Phaedr. p. 251. D. meliorum et plurium librorum ἀποκεκλῃμένη pro ἀποκεκλεισμένη exhibentium auctoritas Platonem ea forma, quam grammatici (Photius Pors. p. 145. Lips. κλῇσαι οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν, οὐ κλεῖσαι· καὶ κλῇδα. οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης.) veteribus Atticis tribuunt, non magis, quam duplici σ in θαλάσσης, de quo v. Vol. I. p. 21, a. prorsus abstinuisse docet. Sed Protag. p. 314. D. vulgatum ἐγκεκλεισμένης vel tenendum vel secundum Clark. et Vat. B. in ἐγκεκλειμένης, quod Thomas Mag. p. 521. et Theodosius Bekk. anecd. p. 1020, 26. commendant, non cum Bekkero in ἐγκεκλῃμένης mutandum censeo.

ἀλαζόνες] ἀλαζόναις Mon. B. a m. pr.

λόγοι] *om.* Lob. Vat. BM.

χονται αὐτοί τε κρατοῦσι μαχόμενοι καὶ τὴν μὲν αἰδῶ ἠλιθιότητα ὀνομάζοντες ὠθοῦσιν ἔξω ἀτίμως φυγάδα, σωφροσύνην δὲ ἀνανδρίαν καλοῦντές τε καὶ προπηλακίζοντες ἐκβάλλουσι, μετριότητα δὲ καὶ κοσμίαν δαπάνην ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες ὑπερορίζουσι μετὰ πολλῶν καὶ ἀνωφελῶν ἐπιθυμιῶν; Σφόδρα γε. Τούτων δέ γέ που κενώσαντες καὶ καθήραντες τὴν τοῦ κατεχομένου τε ὑπ' αὐτῶν καὶ τελουμένου ψυχὴν μεγάλοισι τέλεσι τὸ μετὰ τοῦτο ἤδη ὕβριν καὶ ἀναρχίαν καὶ ἀσωτίαν καὶ ἀναίδειαν λαμπρὰς μετὰ πολλοῦ χοροῦ κατάγουσιν ἐστεφανωμένας ἐγκωμιάζοντες καὶ ὑποκοριζόμενοι, ὕβριν μὲν εὐπαιδευσίαν καλοῦντες, ἀναρχίαν δὲ ἐλευθερίαν, ἀσωτίαν δὲ μεγαλοπρέπειαν, E

παριᾶσιν] παρίασιν Lob. παρειᾶσιν Vind. F. ante corr.

πρέσβεις] πρέσβεις οὔτε πρέσβεις Vind. F. πρέσβεις οὔτε Ang. B. Flor. R.

D αὐτοί τε] *sed ipsi* (superbi petulantesque sermones) Fic. Videtur δὲ legisse, quod Astius in sec. sine ratione praeferendum dicit.

αἰδῶ] αἰδὼ Vind. F. Par. K. sec. Bekk.

ἔξω] post ἀτίμως Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐκβάλλουσι] ἐκβάλλουσιν Mon. B.

μετριότητα] μετριότητατα Vind. F.

ὡς] om. Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. TU. Cf. Phaedr. p. 245. A: πεισθεὶς ὡς ἄρα ἐκ τέχνης ἱκανὸς ποιητὴς ἐσόμενος.

μετὰ πολλῶν καὶ ἀνωφελῶν ἐπιθυμιῶν] *et ipsi una cum multis futilibusque cupiditatibus invalescunt* Fic. Hinc Astius in sec. mancam esse orationem suspicabatur, in tert. haec verba supra post μαχόμενοι ponenda censebat: nunc meliora eum Stallbaumius in sec. docuerit. Neque Ficinus aliam lectionem secutus, sed vulgatam licenter interpretatus videtur.

γέ που] γε om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.

καθήραντες] καθάραντες Vind. E. καθ' ἄραντες Ven. B. καθήραντες Steph. Ast. pr. tert. Bekk. Stallb. pr. (καθήρ. Lob.)

E μεγάλοισι] μεγάλοις Vind. F. Ang. B. Flor. R. Steph. Ast. pr. sec. Cf. Vol. I. p. 222, b.

μετὰ τοῦτο] μεταт. Lob. Vind. E. Ald. Bas. ab.

ἀσωτίαν] ἀσωτείαν Vat. B.

λαμπρὰς] λαμπρὰ Lob. Vat. M.

κατάγουσιν] εἰσάγουσιν Vind. E.

ἐστεφανωμένας] ἐσταφανωμένας Vind. F.

ὑποκοριζόμενοι] Cf. Vol. I. p. 266, a.

εὐπαιδευσίαν] ἀπαιδευσίαν Lob. Vat. BM. Ven. C. παίδευσιν Par. DK. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. qui de Florentinis codicibus tacens mihi non persuadet, ut eos omnes cum Steph. consentire credam.

ἐλευθερίαν] ἐλευνερίαν Ald.

ἀσωτίαν] ἀσωτείαν Vat. B. Par. K. sec. Bip.

μεγαλοπρέπειαν] μεγαλοπρεπίαν Mon. B. ante corr.

561 ἀναίδειαν δὲ ἀνδρίαν. ἆρ' οὐχ οὕτω πως, ἦν δ' ἐγώ, νέος ὢν μεταβάλλει ἐκ τοῦ ἀναγκαίοις ἐπιθυμίαις τρεφομένου τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων καὶ ἀνωφελῶν ἡδονῶν ἐλευθέρωσίν τε καὶ ἄνεσιν; Καὶ μάλα γε, ἦ δ' ὅς, ἐναργῶς. Ζῇ δή, οἶμαι, μετὰ ταῦτα ὁ τοιοῦτος οὐδὲν μᾶλλον εἰς ἀναγκαίους, ἢ μὴ ἀναγκαίους ἡδονὰς

ἀνδρίαν] ἀνδρείαν Lob. Vind. BF. Flor. ACRT. Ast. tert. Stallb.

561 ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

οὕτω πως] οὕτω; πῶς Lob. οὕτω; πῶς. Vind. B. οὕτω: πῶς: Vind. F. οὕτως: οὕτω: πῶς Vind. E.

ἦν δ' ἐγώ] post νέος ὢν Vind. B.

νεὸς ὢν] νεόσων Vind. F.

ἀναγκαίοις] ἀναγκαίαις Vind. E. Vat. M. Flor. CTU. et, sup. οις, Par. D. et Vat. H. ἐν ἀνάγκαις Par. K. atque praepositionem ἐν etiam Vind. EF. Mon. B. Ven. C. Par. D. Ang. B. Flor. ACRU. exhibent, eamque receperunt Astius in sec. et tert. et Stallbaumius, qui in sec. se Flor. ACUV. secutum demonstrans prius indicium suum non emendasse, sed corrupisse videtur. Praepositionem non necessariam esse et dativum per se modum et rationem significare docet locus Leg. L. V. p. 732. D: ταύταις δὴ ταῖς ἐλπίσιν ἕκαστον χρὴ ζῆν καὶ ταῖς ὑπομνήσεσι πάντων τῶν τοιούτων.

τρεφομένου] μεταβαλλομένου Lob. Vat. BM. κατεχομένου Ven. B. Illud per errorem ex praegresso μεταβάλλει illatum, hoc dativi explicandi caussa factum videtur.

τὴν] Ita Par. A. Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. et Bekkerus. εἰς τὴν reliqui codices et editiones. Id Schleiermacherus et Stallbaumius reliquarum, quae de huiusmodi re in hoc libro exstant, dictionum comparatione moti unice probandum censent, non animadvertentes illi generum, quae hic obtinet, diversitatem, nec reputantes etiam idem duobus modis et pluribus recte enuntiari posse. Hoc vero non est idem, εἰς δημοκρατικὸν μεταβάλλειν, et τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων ἡδονῶν ἐλευθέρωσιν μεταβάλλειν. Hoc prius, illud posterius, haec via, ille finis est. Vir δημοκρατικὸς is est, qui omnibus cupiditatibus, necessariis pariter ac non necessariis, obsequium idem praestat. Talis fieri nequit prius, quam non necessariis libertatem concesserit. Quod dum facit, egreditur ille quidem ex alterius generis, cui adhuc obnoxius degebat, potestate ac desinit eius mancipium esse, (μεταβάλλει ἐκ τοῦ ἀναγκαίοις ἐπιθυμίαις τρεφομένου) at nondum in utriusque potestatem se committit, (μεταβάλλει εἰς δημοκρατικόν) sed liberat tantum alterum, quod fuerat vinctum, (μεταβάλλει τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων ἐλευθέρωσιν) quo soluto demum, quia sane non potest non pariter ei atque alteri obedire, vere fit δημοκρατικός. Ad hanc differentiam quamvis exiguam (ipsa enim μεταβολὴ εἰς δημοκρατικὸν iam ne opus quidem erat ut proprio nomine significaretur) spectare lectionem nostram arbitror, in qua accusativus ab actionis universae notione verbo μεταβάλλειν comprehensa pendet, et μεταβάλλει τὴν ἐλευθέρωσιν idem est, quod μεταβάλλων ποιεῖται τὴν ἐλευθέρωσιν, μεταβάλλων ἐλευθεροῖ. Cf. Phaedr. p. 241. A: μεταβαλὼν ἄλλον ἄρχοντα ἐν αὑτῷ καὶ προστάτην. Civ. L. IIII. p. 424. C: εἶδος γὰρ και-

ἀναλίσκων καὶ χρήματα καὶ πόνους καὶ διατριβάς· ἀλλ' ἐὰν εὐτυχὴς ᾖ καὶ μὴ πέρα ἐκβακχευθῇ, ἀλλά τι καὶ πρεσβύτερος γενόμενος τοῦ πολλοῦ θορύβου παρελθόν- B τος μέρη τε καταδέξηται τῶν ἐκπεσόντων καὶ τοῖς ἐπεισελθοῦσι μὴ ὅλον ἑαυτὸν ἐνδῷ, εἰς ἴσον δή τι καταστήσας τὰς ἡδονὰς διάγει, τῇ παραπιπτούσῃ ἀεὶ ὥσπερ

νὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον. Leg. L. X. p. 904. D: διαφέροντα καὶ μετέβαλε τόπον ἅγιον ὅλον (ψυχὴ) μετακομισθεῖσα εἰς ἀμείνω τινὰ τόπον ἕτερον. His locis Heindorfius recte ad tuendum in Phaedro μεταβαλὼν est usus, cui Bekkerum in paucis nec optimis libris repertum μεταλαβὼν praetulisse miror. Adde Civ. L. VIIII. p. 588. C: (θηρίον) δυνατοῦ μεταβάλλειν καὶ φύειν ἐξ αὐτοῦ πάντα ταῦτα. Plutarch. Cicer. c. 35: μεταβαλεῖν ἐσθῆτα φαιάν. quod Coraes sine auctoritate in μεταλαβεῖν mutavit. Aeschyl. Prom. 309: μεθάρμοσαι τρόπους νέους. et duos Euripidis locos ab Heindorfio indicatos. — *annon ita quodammodo iuvenis transit ex innutrita necessariarum cupiditatum affectione in resolutam licentiam non necessariarum futiliumque voluptatum?* Fic.

ἀναγκαίων] ἀνακαίων Vind. B.

ἄνεσιν] ἄνυσιν Par. K.

μάλα] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. Bekkerus. μάλιστά reliqui.

γε] Ita Lob. Vind. BEF. Mon. B. Vulgo γ', omnibus tacentibus.

δὴ] δὲ Ven. B.

μετὰ ταῦτα] μετατ. Lob. Vind. EF. Bas. ab. μετα τ. (Vind. B. Mon. B.) Ald.

ἀναγκαίους, ἢ μὴ ἀναγκαίους] ἀναγκαίας ἢ μὴ ἀναγκαίας Par. K. Flor. T. ἀναγκαίους Vind. F. ἀναγκαίους καὶ μὴ ἀναγκαίους Flor. R.

εὐτυχὴς ᾖ] εὐτυχὴς Ven. C. εὐτυχῇ Mon. B. Par. DK. Flor. U. Lob. Vat. BM.

πέρα] πέραι Par. A. quod tam probabile videtur, quam λάθρᾳ et reliqua δοτικοφανῆ. τέρας Vat. B.

ἀλλά τι] ἀλλά τοι Vind. E. ἀλλ' ἔτι Flor. U. Mon. B. pro quo Bekkerus perperam Stephani signum posuit.

γενόμενος] γινόμενος Vind. F. Ang. B.

μέρη τε καταδέξηται τῶν ἐκπεσόντων] *non omnia, sed aliquid admittit, et partes excidentium suscipit* Fic. Post καταδέξηται Mon. B. αἰ int. vers. habet. B

ἑαυτὸν] ἑαυτῷι Par. A. ἑαυτῷ Vind. F.

ἐνδῷ] ἐκδῷ Ven. B. cum editis ante Astii sec. qui nescio an immerito unius, ut res tum erat, Par. K. auctoritate eam lectionem deseruerit. Quamquam enim ἐνδοῦναι a Timaeo in lexicon relatum et per προδοῦναι, παραδοῦναι, ἢ καὶ εἶξαι explicatum aliquoties a Platone hac tradendi significatione positum est, (locis a Ruhnkenio p. 101. collatis addo huius libri p. 567. A.) ἐκδοῦναι magis exquisitum et non minus aptum poterat videri. Cf. Pindar. Pyth. IIII. 295: θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν.

ἴσον] ἴσον Lob. Vind. F. (Flor. ACRTV.) editi ante Bekkerum.

δή] *om.* Lob. Vat. BM. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. In Ven. C. deletum est.

τι] τε Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

διάγει] διάγῃ Lob. Par. DK.

λαχούσῃ τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν παραδιδοὺς, ἕως ἂν πληρωθῇ, καὶ αὖθις ἄλλῃ, οὐδεμίαν ἀτιμάζων, ἀλλ' ἐξ ἴσου τρέφων. Πάνυ μὲν οὖν. Καὶ λόγον γ', ἦν δ' ἐγὼ, ἀληθῆ οὐ προσδεχόμενος οὐδὲ παριεὶς εἰς τὸ C φρούριον, ἐάν τις λέγῃ, ὡς αἱ μέν εἰσι τῶν καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ἐπιθυμιῶν ἡδοναὶ, αἱ δὲ τῶν πονηρῶν, καὶ τὰς μὲν χρὴ ἐπιτηδεύειν καὶ τιμᾶν, τὰς δὲ κολάζειν τε καὶ δουλοῦσθαι· ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις ἀνανεύει τε καὶ ὁμοίας φησὶν ἁπάσας εἶναι καὶ τιμητέας ἐξ ἴσου. Σφόδρα γὰρ, ἔφη, οὕτω διακείμενος τοῦτο δρᾷ. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ διαζῇ τὸ καθ' ἡμέραν οὕτω χαριζόμενος τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ, τοτὲ μὲν μεθύων καὶ καταυλούμενος, αὖθις D δὲ ὑδροποτῶν καὶ κατισχναινόμενος, τοτὲ δ' αὖ γυμναζόμενος, ἔστι δ' ὅτε ἀργῶν καὶ πάντων ἀμελῶν, τοτὲ δ' ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίβων· πολλάκις δὲ πολιτεύεται καὶ ἀνα-

ἕως ἂν πληρωθῇ] *om.* Vind. E.

ἄλλῃ] ἄλλην Lob. Vat. BM.

οὐδεμίαν] οὐδὲ μίαν Vind. E.

ἐξ ἴσου] ἐξίσου Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

γ'] γε Vind. BE. Flor. ACTV. δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. *om.* Par. K. sec. Bekk. Vat. M.

παριεὶς εἰς τὸ φρούριον] παρι εἰς τὸ φροντιστήριον Vind. E.

C καλῶν τε] τε *om.* Vind. B. Vat. H. Flor. AT.

ἀνανεύει τε] ἀνανεύῃ τε Par. DK. sec. Bekk. ἀνανεύηται cum ε (Lob. ἐ) super αι Vat. B. Lob. *annuit* Fic.

ἐξ ἴσου] ut supra B.

διαζῇ τὸ καθ' ἡμέραν] δ. τοκαθημέραν Lob. Vind. B. Mon. B. διαζῆτο καθημέραν Vind. E.

τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ] *incidentibus praesentibusque semper cupiditatibus* Fic.

τοτὲ] τότε Lob. Vind. F. τότὲ Vind. E. τὸ Par. A. In Ald. Steph. colon, in Bas. ab. signum interrogandi praecedit.

D τοτὲ — τοτὲ] τότε — τότε Lob. Vind. F.

ὡς] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἀναπηδῶν] ἀναποδῶν Mon. B.

ὅτι ἂν τύχῃ] ὅτι ἂν κατύχοι eaque post λέγει Vind. E.

λέγει τε] λέγεται Vind. F. ante corr.

πράττει] πράττῃ Vind. B.

ζηλώσῃ] ζηλώσοι Lob.

ταύτῃ] καὶ τ. Vat. B.

τοῦτ' αὖ] ταυτοῦ Vind. F. Ang. B. Flor. AR.

ἀνάγκη] τις ἀ. Lob. Vat. BM.

ἔπεστιν] In Ven. B. ν super π scriptum. Cf. Herodot. L. VII. c. 104: ἐλεύθεροι γὰρ ἐόντες οὐ πάντα ἐλεύθεροί εἰσι· ἔπεστι γάρ σφι δεσπότης νόμος.

τοῦτον] τούτωι Lob. Vat. BM.

διὰ παντός] διαπ. codices mei (Flor.) et editiones ante Astii sec.

ἰσονομικοῦ] ἴσον νομικοῦ Par. DK. sec. Bekk. E

παντοδαπόν] παντοδαπῶν Lob. Vat. BM. et Ficinus: *plenum hunc diversis plurimisque moribus esse.*

πηδῶν ὅτι ἂν τύχῃ λέγει τε καὶ πράττει· κἄν ποτέ τινας πολεμικοὺς ζηλώσῃ, ταύτῃ φέρεται, ἢ χρηματιστικούς, ἐπὶ τοῦτ᾽ αὖ· καὶ οὔτε τις τάξις οὔτε ἀνάγκη ἔπεστιν αὐτοῦ τῷ βίῳ, ἀλλ᾽ ἡδύν τε δὴ καὶ ἐλευθέριον καὶ μακάριον καλῶν τὸν βίον τοῦτον χρῆται αὐτῷ διὰ παντός. Παντάπασιν, ἦ δ᾽ ὅς, διελήλυθας βίον ἰσονομικοῦ τινὸς ἀνδρός. E Οἶμαι δέ γε, ἦν δ᾽ ἐγώ, καὶ παντοδαπόν τε καὶ πλείστων ἠθῶν μεστόν, καὶ τὸν καλόν τε καὶ ποικίλον, ὥσπερ ἐκείνην τὴν πόλιν, τοῦτον τὸν ἄνδρα εἶναι· ὃν πολλοὶ ἂν καὶ πολλαὶ ζηλώσειαν τοῦ βίου, παραδείγματα πολιτειῶν τε καὶ τρόπων πλεῖστα ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Οὕτω γάρ, ἔφη, ἔστι. Τί οὖν; τετάχθω ἡμῖν κατὰ δημοκρατίαν ὁ τοιοῦτος ἀνήρ, ὡς 562 δημοκρατικὸς ὀρθῶς ἂν προσαγορευόμενος; Τετάχθω, ἔφη. Ἡ καλλίστη δή, ἦν δ᾽ ἐγώ, πολιτεία τε καὶ ὁ

τε] γε Par. K. Vat. M.

ἠθῶν] εἰθῶν Bas. a.

τὸν καλόν] τῶν καλῶν Vind. B. καλόν Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Articuli rationem eam statuo, quam Vol. II. p. 76, b. declaravi. Sunt diversa hominum et civitatum genera, unum simplex ac rectum, alterum duplex, aliud multiplex et varium. Qui primo accensendus est, ὁ ἁπλοῦς, qui alteri, ὁ διπλοῦς, hic vero ὁ καλός τε καὶ ποικίλος audit. Stallbaumio *varius ille vir atque pulcher, qui ista civitatis forma iam significabatur*, per articulum monstrari videtur, cui opinioni sequentia repugnant, nisi forte civitatem quoque ista civitatis forma praesignificatam putamus.

ποικίλον] ποικίλλων Vind. B.

τοῦ βίου,] , τοῦ βίου Mon. B.

αὐτῷ] αὐ. Vind. F. Ald. Bas. ab. ἑαυτῷ Lob. Vat. BM.

Οὕτω] οὕτως Flor. ACTV. οὗτος Lob. Vind. F. Mon. B. (hic vulgatum in m. habet a m. s.) Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. RU. Id fortasse verum, certe melius vulgato et ad priora illa τὸν καλὸν οἶμαι τοῦτον τὸν ἄνδρα εἶναι magis aptum. (*Ita est nimirum.* Fic.)

ἔστι] Ita Vind. F. ἐστί vel ἐστίν (Vind. B. Bekkerus et Astius in tert.) reliqui.

Τί οὖν;] *om.* Fic.

κατὰ] καὶ Par. K.

562 προσαγορευόμενος;] Ita, cum signo interrogandi, Mon. B. Reliqui mei cum editis ante Bekkerum punctum habent, neque Ficinus interrogationem fecit. Cf. Leg. L. VII. p. 801. D: τί οὖν; ὃ πολλάκις ἐρωτῶ, κείσθω νόμος ἡμῖν καὶ τύπος ἐκμαγεῖόν τε τρίτον τοῦτο, ἢ πῶς δοκεῖ; Κλ. Κείσθω· τί μήν; Etiam in obliqua, quae dicitur, interrogatione locus est imperativo ib. p. 800. E: τὸ δὲ τοσοῦτον ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπανερωτῶ πάλιν, τῶν ἐκμαγείων ταῖς ᾠδαῖς εἰ πρῶτον ἓν τοῦθ᾽ ἡμῖν ἀρέσκον κείσθω. Cf. L. XI. p. 935. E: ᾧ δ᾽ ἐξέστω καὶ μή, τοῦτο νομοθετησώμεθα.

Ἡ καλλίστη δή] καλλίστη δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἡ κ. δὲ Par. K. sec. Bekk. Flor. T.

κάλλιστος ἀνὴρ λοιπὰ ἂν ἡμῖν εἴη διελθεῖν, τυραννίς τε καὶ τύραννος. Κομιδῇ γ', ἔφη. Φέρε δή, τίς τρόπος τυραννίδος, ὦ φίλε ἑταῖρε, γίγνεται; ὅτι μὲν γὰρ ἐκ δημοκρατίας μεταβάλλει, σχεδὸν δῆλον. Δῆλον. Ἆρ' οὖν τρόπον τινὰ τὸν αὐτὸν ἔκ τε ὀλιγαρχίας δημοκρατία

λοιπὰ ἂν ἡμῖν εἴη διελθεῖν] λοιπὸν ἡμῖν ἐπιδιελθεῖν Vind. F. Pluralis, quem Matthiae gramm. p. 829. pro singulari positum ut in dictione ἀδύνατά ἐστι et similibus accipit, quum sermo sit de duobus, nihil Graecitatis proprii habet.

τύραννος] τύρανος Mon. B.

Κομιδῇ — Πῶς; B.] *om.* Lob. Vat. BM. κομιδή etc. Vind. F. Κομιδῇ etc. Ald. Bas. ab. Steph.

ἑταῖρε] ἕτερε cum αι super τε Vind. E.

γίγνεται] *prodit*, *quaerentibus se offert*, quae significatio verbi similis illi est, qua praeditum etiam cum adverbio construi vidimus Vol. I. p. 61, a. Hoc vero loco salva sententiae summa vel φαίνεται vel ἐστὶ pro γίγνεται poni poterat. Item L. III. p. 412. C: οἱ δὲ γεωργῶν ἄριστοι ἆρ' οὐ γεωργικώτατοι γίγνονται; et Euthyd. p. 298. E: ὥστε σὸς πατὴρ γίγνεται ὁ κύων, καὶ σὺ κυναρίων ἀδελφός. Hanc ipsam autem sententiam Schleiermacherus, quum in sequentibus non de indole et conditione, sed de origine et progressu tyrannidis agatur, ineptam existimat et lectionem corruptam suspicatur. Quidni Socratem statuamus, quemadmodum supra p. 558. C. in viro democratico, priusquam de ortu dixisset, statim indole arrepta hanc quaestionem proposuisse, tum praetermissae originis recordatum primum eam quasi in transcursu quippe per se cuivis notam attigisse, deinde plene et copiose, ut par erat, explicuisse? Prorsus eodem modo agit L. V. p. 466. D. in longae disputationis ingressu haec paucula defungentis instar iaciens: περὶ μὲν γὰρ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ, οἶμαι, δῆλον ὃν τρόπον πολεμήσουσι. Nec quicquam aptius ad talem nexum particulis μὲν γάρ, illa diversitatem rei iam commemorandae, hac rationem, cur non prius commemorata sit, ostendente. Utramque neglexit Ficinus: *Age videamus*, *o dulcis amice*, *quisnam tyrannidis ipsius sit modus. principio*, *quod ex populari oritur*, *ferme est perspicuum.*

Δῆλον] *om.* Vind. E.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. et a m. pr. Mon. B. *Eadem igitur ratione* —. Fic.

καὶ] *om.* Ang. B.

τυραννίς] τιραννίς Vind. E. B

προὔθεντο] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Ficinus. (*proposuerunt*) προὔθετο reliqui cum editis. Quum inexpleta boni propositi cupiditas oligarchiam pariter atque democratiam pessundet, pluralis ad hanc utramque non minus, quam ad cives illius, ad quos pertinet, referri potest; sed ea ambiguitas prorsus est innoxia et protinus enuntiato nomine oligarchiae tollitur, quod ipsum scriptor, si usus esset singulari, non isto loco positurus, sed cum priori verbo coniuncturus fuisse videtur.

ἢ] *om.* Vind. B. Vat. H. bene, si προὔθετο verum est.

καθίστατο —] Signum aposiopesis Stallbaumius in sec. fecit. Stephanus et Astius in sec. et tert. colon, priores comma, Bekkerus et Stallbaumius in pr. punctum habent.

πλοῦτος] Ita Vind. F. ἐπὶ πλοῦτος Ang. B. ὑπέρπλουτος reliqui codices praeter Ven. B. in quo, ut in Ald. Bas. ab. Steph.

γίγνεται καὶ ἐκ δημοκρατίας τυραννίς; Πῶς; Ὃ προὔθεντο, ἦν δ' ἐγώ, ἀγαθὸν, καὶ δι' οὗ ἡ ὀλιγαρχία καθίστατο — τοῦτο δ' ἦν πλοῦτος. ἦ γάρ; Ναί. Ἡ πλούτου τοίνυν ἀπληστία καὶ ἡ τῶν ἄλλων ἀμέλεια διὰ χρηματισμὸν αὐτὴν ἀπώλλυ. Ἀληθῆ, ἔφη. B

Ast. pr. γίγνεσθαι ὑπέρπλουτος legitur. „Non dubito quin scribendum sit γίγνεσθαι ὑπέρπλουτον." Steph. annot. p. 26. Stephani coniecturam Astius in sec. et tert. secutus est; ὑπέρπλουτος, quod codices et Ficinus *(id erat divitiarum copia)* praebebant, eiecto verbo γίγνεσθαι Bekkerus et Stallbaumius tenuerunt. Iam vero adiectivum quis ferat? Stallbaumius sane fert et ἀνὴρ suppleri iubet, sed qua ratione aliquis praedives finis bonorum esse possit, non ostendit. Substantivum autem quo minus habeatur, primum analogia, tum usus non solum Aeschyli Prom. 466. (ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς) sed ipsius Platonis huius libri p. 552. B. οὐ γὰρ ἂν οἱ μὲν ὑπέρπλουτοι ἦσαν, οἱ δὲ παντάπασι πένητες dicentis, denique Phrynichi auctoritas impedit, qui Bekkeri anecd. p. 67, 20. de nomine Ὑπερθεμιστοκλῆς ita disputat, ut hunc Platonis ὑπέρπλουτον prorsus ignorasse videatur. καινοτάτη, inquit, ἡ φωνή. σημαίνει οἷον ὑπὲρ Θεμιστοκλέα τῇ σοφίᾳ. ὅμοιον Ὑπερπερικλῆς καὶ Ὑπερσωκράτης καὶ εἴ τι τοιοῦτον. ἀλλὰ κἀπὶ τοὐναντίον Ὑπερευρύβατος ὁ ὑπερβάλλων Εὐρύβατον πονηρίᾳ. Accedit quod nihil attinebat nimias divitias atque immodicas vocari eas, quarum ἀπληστία civitatem denique everteret. Insatiabiliter enim cupita immodica esse oportet. His de caussis libro bono et qui antiquitus vulgatam scripturam interdum solus, plerumque cum Ang. B. et Flor. R. exhibet, fretus praepositionem omisi, quae quomodo inter litteras ν et π, si altera, tum utraque per incuriam bis scripta esset, oriri potuerit, Bastii tab. palaeogr. II. 3. et VII. 12. inspicienti et comment. p. 735. et 846. sq. conferenti perspicuum erit. Nam ex compendio scribendi eam ortam esse etiam Ang. B. lectio mihi persuadet.

ἦ] ἢ Vind. F. Ἢ Ald. Steph. Ast. pr.

πλούτου] τούτου Vind. E. quod ad continuandam orationem interiectis verbis τοῦτο δ' ἦν πλοῦτος, ἦ γάρ; abruptam peridoneum est. Demptis enim illis et amota particula τοίνυν, quae abrupta continuari significat, id ipsum exstat, quod dicturus fuerat Socrates: ὃ προὔθεντο ἀγαθὸν, ἡ τούτου ἀπληστία αὐτὴν ἀπώλλυ. Nihilo tamen minus accedente particula τοίνυν pronominis loco nomen ex interpellatione adsciscі et initium sermonis praecedentis paullo magis anacoluthon fieri poterat. Itaque vulgatam tenui.

διὰ χρηματισμὸν] διαχρ. Vind. E.

αὐτὴν] *om.* Lob. Vat. M.

ἀπώλλυ] Ita Par. AD. Vind. B. Mon. B. Flor. ACUV. quamquam Stallbaumius in pr. ἀπόλλυ se ex his recepisse ait. Recepit autem ἀπώλλυ idque in sec. iisdem assignat. Itaque unum hoc ex multis illarum V. L. mendis putandum. ἀπώλυ Par. K. sec. Bekk. ἀπόλλυ Ven. C. Vind. EF. Vat. H. ἀπόλλυσιν Lob. (Flor. RT.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *perdunt* Fic. De Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Bekkerus nihil dixit. Imperfecti eadem ratio est, quae in μετέβαλλε p. 559. E.

Ἀληθῆ] ἀληθῆς Mon. B. a m. pr. ἀληθῶς a m. s.

ἔφη] ἔφυ Lob.

Ἆρ' οὖν καὶ ὃ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθὸν, ἡ τούτου ἀπληστία καὶ ταύτην καταλύει; Λέγεις δ' αὐτὴν τί ὁρίζεσθαι; Τὴν ἐλευθερίαν, εἶπον. τοῦτο γάρ που ἐν δημο-
C κρατουμένῃ πόλει ἀκούσαις ἂν ὡς ἔχει τε κάλλιστον, 499 καὶ διὰ ταῦτα ἐν μόνῃ ταύτῃ ἄξιον οἰκεῖν ὅστις φύσει ἐλεύθερος. Λέγεται γὰρ δὴ, ἔφη, καὶ πολὺ τοῦτο τὸ ῥῆμα. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὅπερ ᾖα νῦν δὴ ἐρῶν, ἡ τοῦ τοιούτου ἀπληστία καὶ ἡ τῶν ἄλλων ἀμέλεια καὶ ταύτην τὴν πολιτείαν μεθίστησί τε καὶ παρασκευάζει τυραννίδος δεηθῆναι; Πῶς; ἔφη. Ὅταν, οἶμαι, δημοκρατουμένη πόλις ἐλευθερίας διψήσασα κακῶν οἰνοχόων
D προστατούντων τύχῃ καὶ πορρωτέρω τοῦ δέοντος ἀκρά-

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. et ante corr. Mon. B. Flor. TU. Ἄρ' Steph. Ast. pr. *Quin etiam* —. Fic.

ὃ] ὁ Ald. Bas. a.

καταλύει] καλύει Vind. E. καταλύσει Vind. F. et Flor. ... (R?) Signum interrogandi, quod etiam Mon. B. habet, in editionibus ante Bekkerum omissum est.

αὐτὴν τί ὁρίζεσθαι] αὖ Ang. B.

ἀκούσαις] ἀκούσεις Mon. B.

C τε] τὸ Mon. B. Par. DK. Flor. U. In Vind. B. τε int. vers. est.

ταῦτα] τοῦτο Vind. B. ταύτῃ Vat. H. ταύτην Vind. E. (Ven. B. Flor. ACRTU. certe unum Flor. V. Stallbaumius in pr. ταῦτα exhibentem fert, in sec. vero „optimos libros fere omnes" id habere monens diffidere illi indicio videtur, neque credibile est in Flor. RU. non esse ταῦτα.) et editi ante Bekkerum. *ideoque* Fic.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. EF.

ἦν δ' ἐγὼ] *om.* Flor. T.

ᾖα] ... Vind. F. ᾖα editi ante Astii sec.

ἡ τοῦ] ἡ *om.* Mon. B.

ἄλλων] καλῶν Lob. Vat. M.

ἀμέλεια] ἀμελεία Vind. E. ἀμέλια Mon. B. a m. pr. item paullo post τούτην et τιραννίδος.

Ὅταν, οἶμαι — μηδεὶς αὐτοῖς ᾖ δεσπότης. 563. E.) liberius convertit Cicero de rep. L. I. c. 43. Prima respexit Plutarchus ab Astio citatus quaest. Gr. p. 295. C: Μεγαρεῖς Θεαγένη τὸν τύραννον ἐκβαλόντες ὀλίγον χρόνον ἐσωφρόνησαν κατὰ τὴν πολιτείαν, εἶτα πολλὴν κατὰ Πλάτωνα καὶ ἄκρατον αὐτοῖς ἐλευθερίαν τῶν δημαγωγῶν οἰνοχοούντων διαφθαρέντες παντάπασι etc. Verba ipsa ὅταν, οἶμαι — μεθυσθῇ Athenaeus item ab Astio laudatus bis adhibuit, L. X. p. 433. F. et L. XI. p. 505. D. ut ἐν τῇ Πολιτείᾳ posita, et tertium L. X. p. 443. F. inde a δημοκρατουμένη πόλις usque ad προπηλακίζει D. (ἐν ὀγδόῃ Πολιτείας.) Sed in Epitomes codice Paris. hic tertius locus omissus est.

δημοκρατουμένη πόλις] δημοκρατουμένην πόλιν Ven. C.

ἐλευθερίας] ἐλευθερίαν Vind. E.

κακῶν] In editionibus Athenaei eo loco, quo haec a δημοκρατουμένη inde excerpta sunt (p. 443.), ἣν ex Musuri, ut Dindorfius putat, coniectura ante κακῶν insertum est.

οἰνοχόων] *om.* Athenaei cod. Laur. p. 443.

προστατούντων] *om.* Athen.

του αὐτῆς μεθυσθῇ, τοὺς ἄρχοντας δή, ἂν μὴ πάνυ πρᾷοι ὦσι καὶ πολλὴν παρέχωσι τὴν ἐλευθερίαν, κολάζει αἰτιωμένη ὡς μιαροὺς τε καὶ ὀλιγαρχικούς. Δρῶσι γάρ, ἔφη, τοῦτο. Τοὺς δέ γε, εἶπον, τῶν ἀρχόντων κατηκόους προπηλακίζει ὡς ἐθελοδούλους τε καὶ οὐδὲν ὄντας, τοὺς δὲ ἄρχοντας μὲν ἀρχομένοις, ἀρχομένους δὲ ἄρχουσιν ὁμοίους ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ ἐπαινεῖ τε καὶ τιμᾷ. ἆρ' οὐκ ἀνάγκη ἐν τοιαύτῃ πόλει ἐπὶ πᾶν τὸ τῆς E ἐλευθερίας ἰέναι; Πῶς γὰρ οὔ; Καὶ καταδύεσθαί γε, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, εἴς τε τὰς ἰδίας οἰκίας καὶ τελευτᾷν μέχρι τῶν θηρίων τὴν ἀναρχίαν ἐμφυομένην. Πῶς, ἦ δ' ὅς, τὸ τοιοῦτον λέγομεν; Οἷον, ἔφην, πατέρα μὲν

p. 505. In eius cod. Laur. p. 433. προστακτούντων, p. 443. προστακτούντων, in cod. Palat. et ed. pr. et Casaub. utrobique προστακτόντων legitur.

τύχῃ] τύχοι Eustathius ad Hom. Od. T. I. p. 437, 40. ubi eadem, quae Athenaeus p. 433. ex hoc loco exhibet.

D ποῤῥωτέρω] ποῤῥωτέρου Vind. E. om. una cum duobus sequentibus verbis Athenaeus p. 505.

ἀκράτου] ἀκράτω Athenaei cod. Pal. et ed. pr. p. 433.

αὐτῆς] αὐτοῦ Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. om. Lob. Vat. BM. et Athenaeus p. 433. atque Eustathius. Altero Athenaei loco p. 443. in cod. Marc. αυτη, in Pal. et ed. pr. et Cas. αὕτη pro eo scriptum est.

δή] om. Lob. Vat. M.

πάνυ] post πρᾷοι ὦσι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πρᾷοι] πρᾷοι Ald. Bas. ab. Steph. Cf. quae ad p. 558. A. monui.

. κολάζει] κολάζῃ Lob. Vind. B. κολάζει: Vind. E.

μιαρούς] μικρούς Lob. Vind. E. Vat. M. et cum κ super μ B. πικρούς Ven. B.

Δρῶσι γάρ, ἔφη, τοῦτο.] om. Athenaeus. τοῦτο om. Vind. B. Vat. H.

γε, εἶπον] γ' εἶπον Vind. B. om. Athen.

τῶν ἀρχόντων] post κατηκόους Athen.

προπηλακίζει] προπηλακίζῃ Lob.

τε] om. Mon. B. Flor. U.

ἀρχομένοις) om. Mon. B. ἐν praepositum habet Ven. B. et a m. s. Vat. B.

ἀρχομένους] Ita Mon. B. in textu, sed in m. a m. s. μένοις habet.

ἄρχουσιν] Huic quoque in Ven. B. et a m. s. in Vat. B. ἐν praepositum.

ὁμοίους] in m. Lob.

ἆρ' οὐκ] ἀρ' οὐκ Vind. E. ἄρ' οὐκ Vind. F. οὐκ ἄρα Lob. Vat. BM. οὐκ ἄρ' οὐκ Ven. C. Par. DK. (οὐκ ἄρ' οὐκ sec. Bip.) ἀρ' οὖν οὐκ Mon. B. Flor. U. Cf. ad p. 550. A. dicta.

τοιαύτῃ] τοσαύτῃ Lob.

ἐπὶ πᾶν] ἐπιπᾶν Vind. F. E

ὦ φίλε] φίλε Lob. Vat. BM.

τελευτᾷν] τελευτᾶ Vind. F. Ang. B. Flor. R. τελευτῶν Lob. Vat. M.

ἐμφυομένην] εὐφυομένην Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. εὖ φ. idem sec. Bip. Ald. Bas. a. φυομένην Lob. Vat. BM.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K.

ἐθίζεσθαι παιδὶ ὅμοιον γίγνεσθαι καὶ φοβεῖσθαι τοὺς υἱεῖς, υἱὸν δὲ πατρὶ, καὶ μήτε αἰσχύνεσθαι μήτε δεδιέ-
563 ναι τοὺς γονέας, ἵνα δὴ ἐλεύθερος ᾖ· μέτοικον δὲ ἀστῷ καὶ ἀστὸν μετοίκῳ ἐξισοῦσθαι, καὶ ξένον ὡσαύτως. Γίγνεται γὰρ οὕτως, ἔφη. Ταῦτά τε, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ σμικρὰ τοιάδε ἄλλα γίγνεται· διδάσκαλός τε ἐν τῷ τοιούτῳ φοιτητὰς φοβεῖται καὶ θωπεύει, φοιτηταί τε διδασκάλων ὀλιγωροῦσιν, οὕτω δὲ καὶ παιδαγωγῶν· καὶ ὅλως οἱ μὲν νέοι πρεσβυτέροις ἀπεικάζονται καὶ διαμιλλῶνται καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις, οἱ δὲ γέροντες

ἐθίζεσθαι] ἐθήζεσθαι Vind. F. ante corr.

δεδιέναι] δεδειέναι Vind. F.

563 ἀστῷ καὶ ἀστον] αὐτῷ καὶ αὐτὸν Par. DK.

τε] γε Vind. E. *om.* Flor. T.

τοιάδε ἄλλα] τοιάδε. ἀλλὰ Vind. F.

γίγνεται·] γίγνεται sine interpunctione Vind. F. γίγνεται, Ald. γίγνεται. Bas. ab. Steph. Ast. pr. Bekk.

ἐν τῷ τοιούτῳ] *ea in urbe* Fic. immo *eo rerum in statu.*

φοιτητὰς] in Mon. B. bis deinceps scriptum, sed altero loco virgula notatum. φοιτήσας Lob. Vind. F. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. et a m. pr. Vat. B. Par. D. — Antiatt. Bekk. p. 116, 1: φοιτητὴν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ συμφοιτητήν.

θωπεύει] θεραπεύει Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Vat. H.

ὀλιγωροῦσιν] ὀλιγωροῦσι Vind. E.

διαμιλλῶνται] ἀμιλλῶνται Vind. BE. ἁμιλλῶνται Vat. BH. Flor. CV. et a m. pr. Ven. B. *adversantur* Fic.

λόγοις καὶ ἐν ἔργοις] ἔργοις καὶ ἐν λόγοις Vind. E.

ξυγκαθιέντες] συγκαθιέντες Mon. B. συγκατιέντες Par. K. sec. Bekk. συγκρατιέντες sec. Bip. συγκαθίζοντες editiones ante Bekkerum, quod Schleiermacherus secutus est. (*die Alten aber sezen sich unter die Jugend.* — *iuniorum gerunt vicem* Fic.) Phrynichus epit. p. 398: συγκαταβαίνειν εἰς τὰς σκέψεις, συγκαταβαίνειν εἰς διδασκαλίας μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ συγκαθιέναι καὶ συγκαθῆκεν εἰς τὸ παίζειν ἢ εἰς ἄλλο τι. Idem Thomas (cuius codex Leid. pr. ut Phrynichi ed. pr. eodem, quo Par. K. vitio συγκατιέναι habet) et Phaborinus asserunt exemplisque probant Lobeckius et Hemsterhusius p. 815. sq.

B ἐμπίπλανται] ἐμπίμπλανται Par. K. sec. Bekk. Cf. Vol. I. p. 283, a.

ἵνα δὴ] δὴ *om.* Lob. Vat. BM.

δέ γε] δέ γ' Ast. pr. sec.

τοῦ πλήθους] *vulgi* Fic. nec aliter Schleiermacherus et Astius interpretantur. Equidem propter sequens ὅσον et quod servi servaeque non sunt pars τοῦ πλήθους, hoc ad τὸ ἔσχατον referendum et πλῆθος ἐλευθερίας magnitudinem libertatis dictum puto, ut πλῆθος χρόνου Theaet. p. 158. D. Thucyd. I. 1. et ἀσελγείας καὶ πλεονεξίας Demosth. Philipp. IIII. §. 2. Bekk.

ἑωνημένοι] ἑωνημένοι Lob.

αἱ ἑωνημέναι] αἰωνημέναι Vind. F. ἑωνημέναι Flor. T. Ast. pr.

ἐλεύθεροι] ἐλεύθεραι, sup. οι, Vat. M.

τῶν] *om.* Ang. B.

ξυγκαθιέντες τοῖς νέοις εὐτραπελίας τε καὶ χαριεντισμοῦ B ἐμπίπλανται, μιμούμενοι τοὺς νέους, ἵνα δὴ μὴ δοκῶσιν ἀηδεῖς εἶναι μηδὲ δεσποτικοί. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τὸ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, ἔσχατον, ὦ φίλε, τῆς ἐλευθερίας τοῦ πλήθους, ὅσον γίγνεται ἐν τῇ τοιαύτῃ πόλει, ὅταν δὴ οἱ ἐωνημένοι καὶ αἱ ἐωνημέναι μηδὲν ἧττον ἐλεύθεροι ὦσι τῶν πριαμένων. ἐν γυναιξὶ δὲ πρὸς ἄνδρας καὶ ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὅση ἡ ἰσονομία καὶ ἐλευθερία γίγνεται, ὀλίγου ἐπελαθόμεθ' εἰπεῖν. Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στό- C

ἡ ἰσονομία] ἡ om. Lob. Vat. BM. Flor. T.

ὀλίγου ἐπελαθόμεθ'] ὀλίγον ἐπελαθόμεθα Lob.

κατ' Αἰσχύλον] καταισχ. Vind. F. Cf. Aeschylus ed. Schütz. Vol. V. p. 229. sq.

C ἦλθ'] ἦλθεν Vind. B. Ven. B. Flor. T. item Plutarchus erot. p. 763. B. et Themistius or. IIII. p. 52. B. quorum priorem Victorius V. L. XI. 16. Latinae formulae *quod in buccam* originem ex hac Graeca repetens, posteriorem Butlerus in Aesch. fragm. eadem usum esse docuit; qui mihi ambo non aliunde, nisi ex hoc Platonis loco, dicti Aeschylei notitiam et interpretationem eamque partim veriorem Victoriana cepisse videntur. Non enim temere negligenterque nec delectu ullo sententiarum habito, sed ordine ac tempore dicendorum minus anxie observato ut in sermone familiari loqui se Adimantus monet ideoque non moleste fert, quod Socrates de mulierum et virorum aequalitate nunc demum ut pene oblitus verba faciat. Cf. L. V. p. 451. B. C. et VIIII. 571. B. Atque eodem modo Plutarchus ὃ τοίνυν ἐν ἀρχῇ, inquit, καιρὸν εἶχε ῥηθῆναι μᾶλλον, οὐδὲ νῦν, ἐπεί γ' οὖν (ita Stephanus; sed Ald. et Bas. ἐπὶ νοῦν habent, quod ex ἐπεὶ νῦν ortum esse potuit.) ἦλθεν ἐπὶ τὸ στόμα κατ' Αἰσχύλον, ἄῤῥητον ἐάσειν μοι δοκῶ. et Themistius: καὶ οὖν ἐπειδὴ κατ' Αἰσχύλον νῦν ἦλθεν ἐπὶ τὸ στόμα ὃ πάλαι ἐχρῆν, καὶ ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν ἐγὼ συνεορτάζω, οὔ μοι δοκῶ ἔτι ἀπολιμπάνεσθαι τῆς βασιλικῆς πανηγύρεως. Sed quae Socrates Adimanto respondet, Victorianam interpretationem Latinaeque formulae comparationem non omnino ineptam esse ostendunt. Qui dum se sic loqui affirmat, ut alter secundum Aeschylum volebat, nam etiam bestiarum libertatem commemoraturum esse, iam non ordinem incuriosius habitum, sed ipsorum verborum agrestius sonantium licentiam excusat et hactenus quoque κατ' Αἰσχύλον sermocinari profitetur. Minime vero „in eadem sententia explicanda" versari Dionysius Halicarnasseus Victorio videri debebat, qui de compos. verb. p. 12. Schaef. εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν non excusandi, sed reprehendendi caussa dicit pariter atque Athenaeus L. V. p. 217. C. et Lucianus quom. hist. conscr. c. 32. T. III. p. 204. Lehm. et rhet. praecept. c. 18. T. VII. p. 228. iisdem anonymi poëtae verbis usi; quae an Aeschyli sint, Victorius non affirmaverit: equidem cum Dindorfio (ad Athenaei l. c.) Pindari potius crediderim.

ἐπὶ στόμα] ἐπιστόμα Vind. E.

μα; Πάνυ γε, εἶπον· καὶ ἔγωγε οὕτω λέγω. τὸ μὲν γὰρ τῶν θηρίων τῶν ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις ὅσῳ ἐλευθερώτερά ἐστιν ἐνταῦθα, ἢ ἐν ἄλλῃ, οὐκ ἄν τις πείθοιτο ἄπειρος. ἀτεχνῶς γὰρ αἵ τε κύνες κατὰ τὴν παροιμίαν οἷαί περ αἱ δέσποιναι, γίγνονταί τε δὴ καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι, πάνυ ἐλευθέρως καὶ σεμνῶς εἰθισμένοι πορεύεσθαι, κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες τῷ ἀεὶ ἀπαντῶντι, ἐὰν μὴ ἐξίστηται· καὶ τἆλλα πάντα οὕτω μεστὰ
D ἐλευθερίας γίγνεται. Τὸ ἐμόν γ', ἔφη, ἐμοὶ λέγεις ὄναρ· αὐτὸς γὰρ εἰς ἀγρὸν πορευόμενος θαμὰ αὐτὸ πάσχω. Τὸ δὲ δὴ κεφάλαιον, ἦν δ' ἐγώ, πάντων τούτων ξυνη-

(ἐπὶ τὸ στόμα Plutarchus et Themistius.)

γε] γ' Vind. F. Ang. B.

λέγω] λέγω: Vind. E. λέγων Lob. Vat. BM. Ven. C.

τὸ] τῶν Lob.

θηρίων] Antiatticistes Bekk. p. 99, 28: θηρία ἀξιοῦσι τὰ ἄγρια λέγεσθαι, ἵππον δὲ ἢ ἡμίονον πολιτικά. Εὔπολις Δήμοις. Canem supra quoque L. II. p. 376. A. θηρίον appellavit.

ὅσῳ] ὅσω Ald. Bas. ab.

ἐλευθερώτερά] ἐλευθερώτερόν Ang. B. ἐλευθεριώτερόν Flor. R. Cf. Bernhardy synt. p. 326.

ἐνταῦθα] Ita cum plerisque codicibus scholiastes secundum Bekkerum: ἐνταῦθα· ἐν τῇ ἀκράτῳ ἐλευθερίᾳ. Ruhnkenius ineptum lemma ἐλευθερώτερα praeposuit. ἐν ταύτῃ Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *hac in civitate* Fic.

πείθοιτο] πύθοιτο Vind. F.

κύνες] κῦνες idem.

τε δὴ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. probante Stallbaumio, qui uncinos apposuit. „Malim ita scribere, γίγνονταί τε, καὶ δὴ καὶ ἵπποι. Vel potius, γίγνονται, καὶ δὴ etc. absque vocula τε, quippe quae praecedat." Steph. in m. Scilicet verbis οἷαί περ etc. usque ad πορεύεσθαι, quae Ald. Bas. ab. sine interpunctione scripta habent, commate post τε δὴ distinctis ipse sibi offecerat Stephanus et locum emendationis indigum reddiderat. Vitium Astius iam in prima editione sensit et post δέσποιναι incidendum esse vidit, sed reliqua indistincta ponens et γίγνονται ad ἐμβάλλοντες referens a vero aberravit. In sec. comma post σεμνῶς adiecit et γίγνονται cum adverbiis construxit, quod prorsus a vero abhorret. Denique in tert. interpunctionem ex prima reduxit, sed γίγνονται, ut ex Latinis eius colligi potest, cum εἰθισμένοι coniunxit, ne hoc quidem recte. Nam si illud diceret Plato, quod Astius ei tribuit: *profecto enim canes, ut est in proverbio, tales quales dominae, atque etiam equi et asini plane libere et elate consuescunt incedere*, neque γίγνονται εἰθισμένοι potius, quam ἐθίζονται dicere, neque vero ignavum istud et nil nisi periphrasin faciens γίγνονται in principio collocare debebat. Itaque primum post δέσποιναι cum Mon. B. Vind. B. tum post ὄνοι cum Vind. F. incidendum et ad κύνες verbum εἰσί, ad γίγνονται autem οἷοί περ οἱ δεσπόται ex superioribus supplendum, hoc sensu: *in hac civitate non solum canes, quemadmodum alibi, quales herae sunt, sed accedunt etiam equi pariter atque asini, admodum libere illi*

θρυλουμένων ἐννοεῖς, ὡς ἁπαλὴν τὴν ψυχὴν τῶν πολιτῶν ποιεῖ, ὥστε κἂν ὁτιοῦν δουλείας τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν καὶ μὴ ἀνέχεσθαι; τελευτῶντες γάρ που οἶσθ' ὅτι οὐδὲ τῶν νόμων φροντίζουσι γεγραμμένων ἢ ἀγράφων, ἵνα δὴ μηδαμῇ μηδεὶς αὐτοῖς ᾖ δεσπότης. E Καὶ μάλα, ἔφη, οἶδα. Αὕτη μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ἡ ἀρχὴ οὑτωσὶ καλὴ καὶ νεανική, ὅθεν τυραννὶς φύεται, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Νεανικὴ δῆτα, ἔφη· ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο; Ταὐτόν, ἦν δ' ἐγώ, ὅπερ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ νόσημα ἐγγενόμενον ἀπώλεσεν αὐτήν, τοῦτο καὶ ἐν ταύτῃ πλέον τε καὶ ἰσχυρότερον ἐκ τῆς ἐξουσίας ἐγ-

et magnifice incedere consueti etc. vel, ut Grynaeus, quem vera huius partis interpunctio non fugit, Ficinum corrigens interpretatur: *nam et catellae, ut habet proverbium, tales, quales herae, sunt: et equi, et asini tales redduntur, qui assuefacti fuerint admodum libere fastuoseque per vias ingredi, ut in obvium quemque impetum faciant, nisi cesserit.* Ficinus autem haec posuerat: — *proverbium, perinde ac dominae sunt: et equi et asini tanta per vias libertate progredi consuescunt, ut in obvium* —. Bekkerus vitiosam Stephani distinctionem secutus est.

πορεύεσθαι] Vind. F. super ultima ε habet.

τὰς] τοὺς Vind. BF. Ang. B.

ἐμβάλλοντες] ἐμβάλλοντων Vind. E.

ἐὰν] εἰ Lob. Vat. BM.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. E. τἄλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

οὕτω] οὕτως Vind. EF. Flor. ACRV.

D μεστὰ] μετὰ Lob. Vat. BM. et, ut videtur, Ficinus: *summa aguntur licentia.*

γ'] *om.* Mon. B. non Stephani editio, cuius signum (ς) in Bekkeri comm. perperam pro Mon. B. (q) positum Stallbaumio fraudi fuit, ut in sec. Stephanum omisisse particulam tradiderit.

ἔφη] In Vind. F. post η aliquid deletum est.

θαμὰ] θαῦμα Vind. F.

αὐτὸ] τοῦτο Lob. Vat. M. αὐτῇ vel αὐτῷ Vind. F.

Τὸ δὲ] Τόδε Ald. Bas. ab.

ξυνηθροισμένων] συν. Mon. B. Flor. U. ξηθροισμένων Vind. E. ξυνηθροισμένον Vind. F. Ang. B. In Vind. B. et Ald. comma adiectum est, quod sensui non adversatur. Basileenses vero punctum fecerunt.

ἐννοεῖς,] ἐννοεῖς; Steph.

ἁπαλὴν] ἀπλὴν Vind. E.

κἂν] κᾂν Steph.

ἀνέχεσθαι;] ἀνέχεσθαι. Ald. Bas. ab. ἀνέχεσθαι· Ast. sec.

φροντίζουσι] Mon. B. ν int. vers. a m. s. habet.

μηδαμῇ] μὴ Ven. B. a m. pr. μηδαμῆ Vind. F. μηδαμῆ Steph. Ast. pr. sec.

ᾖ] ἦ, sup. ˜, Vind. B. E

μάλα] μάλ' Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Stallb.

ὅθεν — Νεανικὴ] *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο Vind. B. Ald. Bas. ab.

τοῦτο καὶ] καὶ *om.* Bas. b.

γενόμενον καταδουλοῦται δημοκρατίαν. καὶ τῷ ὄντι τὰ ἄγαν τι ποιεῖν μεγάλην φιλεῖ εἰς τοὐναντίον μεταβολὴν ἀνταποδιδόναι, ἐν ὥραις τε καὶ ἐν φυτοῖς (564) καὶ ἐν σώμασι, καὶ δὴ καὶ ἐν πολιτείαις οὐχ ἥκιστα. Εἰκός, ἔφη. Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι, ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτῃ καὶ πόλει. Εἰκὸς γάρ. Εἰκότως τοίνυν, εἶπον, οὐκ ἐξ ἄλλης πολιτείας τυραννὶς καθίσταται, ἢ ἐκ δη-

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.

μεγάλην] μέγα Vind. F. Huc respexisse videtur Proclus in Crat. p. 13: παντὸς πράγματος τὴν ἄπληστον μετουσίαν ἀνατρέπειν καὶ ἑαυτὴν ὅλην ὁ ἐν Πολιτείᾳ λέγει Σωκράτης.

φιλεῖ] φιλεῖαν Vind. E. ante corr.

ἐν φυτοῖς] ἐν om. Vat. M.

(564) καὶ δὴ] om. Par. A. Vind. B. Mon. B. Vat. H. Flor. AV. id quod in tam crebra copulae repetitione facillime accidere potuit. Itaque non solum in Vind. B. et reliquis tribus a Par. A. pendentibus, sed etiam in Mon. B. proprio, ut videtur, librarii errore praetermissa sunt. Scriptorem ipsum abesse ea voluisse, quum aptissima sint, atque ex glossemate accessisse, quum sententiae summam non afficiant, iuxta improbabile aestimo. Neque additum in sequentibus οὐχ ἥκιστα offensioni est, quippe quod *in eisque maxime* significet. Sic Soph. init. p. 216. A: ὅς φησιν ἄλλους τε θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ὁπόσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας, καὶ δὴ καὶ τὸν ξένιον οὐχ ἥκιστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾶν. Cf. Critia p. 108. D: τούς τε ἄλλους κλητέον καὶ δὴ καὶ τὰ μάλιστα Μνημοσύνην. ubi alterum καὶ a Bekkero ex codicibus insertum est. Ion. p. 530. B: ἀναγκαῖον εἶναι ἔν τε ἄλλοις ποιηταῖς διατρίβειν πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς καὶ δὴ καὶ μάλιστα ἐν Ὁμήρῳ. Atque his exemplis defendi potest vulgatum in Apol. p. 41. B. καὶ δὴ καὶ τὸ μέγιστον, cui Stallbaumius codicum auctoritate aliqua alterum καὶ detraxit.

πολιτείαις] ταῖς π. Par. K. sec. Bekk.

οὐχ ἥκιστα] οὐχήκ. Lob. Vind. BF. Mon. B.

Εἰκός, ἔφη.] om. Vind. B.

Ἡ γὰρ — δημοκρατίας] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 265. Trincavellus non habet. Ficinus haec usque ad πόλει Socrati continuat.

ἄγαν] om. Vind. E. Mon. B.

εἰς] καί, eoque inducto sup. εἰς, Vind. E.

ἄγαν] Falso Stallbaumius in sec. hoc ἄγαν cum superiore illo confundens in Mon. B. omissum ratus pro suspecto habuit et uncis inclusit. Alioquin enim, inquit, εἰς τὴν ἄγαν δουλείαν scribendum fuit, quod reponendum suspicabatur Schaeferus app. ad Demosth. T. II. p. 698." Eam suspicionem secuti sunt Angli Stephaniani thesauri editores p. 62. C. reprehensi ob eam rem ab Hermanno in Censura (op. T. II. p. 232.) cuius sententiae Parisienses editores paruerunt. Ac videtur utique articulo non magis hic locus fuisse, quam paullo post in verbis ἐξ, οἶμαι, τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας δουλεία πλείστη τε καὶ ἀγριωτάτη. Nam nimia quidem libertas utrobique praesens et in conspectu posita cogitatur et propterea articulum praesentiae indicem praefixum habet, servitus vero nihil caussae

μοκρατίας, ἐξ, οἶμαι, τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας δουλεία πλείστη τε καὶ ἀγριωτάτη. Ἔχει γάρ, ἔφη, λόγον. Ἀλλ' οὐ τοῦτ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, ἠρώτας, ἀλλὰ ποῖον νόσημα ἐν ὀλιγαρχίᾳ τε φυόμενον B ταὐτὸν καὶ ἐν δημοκρατίᾳ δουλοῦται αὐτήν. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Ἐκεῖνο τοίνυν, ἔφην, ἔλεγον τὸ τῶν ἀργῶν τε καὶ δαπανηρῶν ἀνδρῶν γένος, τὸ μὲν ἀνδρειότατον ἡγούμενον αὐτῶν, τὸ δ' ἀναν-

erat cur aut praesens aut generis instar, quae altera articuli significatio est, species vel res singulares aliquot in se continens proponeretur, ideoque sine articulo ἄγαν δουλεία appellatur, h. e. aliquid, quod illi libertati contrarium sit et pariter atque illa modum excedat. Adverbium autem, quo excedere modum significatur, ne alio nisi ad ipsius nomen pertinere putemus, satis cautum est praepositione εἰς, quae non minus necessario, quam articulus, ad nomen referenda est interpositumque pari vinculo ad id adstringit. Similis locus est Leg. L. I. p. 639. C: παντάπασί τινα πονηρὸν λέγεις καὶ οὐδαμῶς ἀνδρῶν ἄρχοντα, ἀλλά τινων σφόδρα γυναικῶν. quem citavit Bernhardy synt. p. 338. Ceterum Stallbaumii conatum per se levem et codicum consensus frangit et Ciceronis auctoritas, qui l. c. cap. 44. Scipionem haec ita sui sermonis more enuntiantem facit: *ex hac nimia licentia, quam illi solam libertatem putant, ait ille ut ex stirpe quadam exsistere et quasi nasci tyrannum. nam ut ex nimia potentia principum oritur interitus principum, sic hunc nimis liberum populum libertas ipsa servitute afficit: sic omnia nimia, quum vel in tempestate vel in agris vel in corporibus laetiora fuerunt, in contraria fere convertuntur; maximeque in rebus publicis evenit, nimiaque illa libertas et populis et privatis in nimiam servitutem cadit.* *itaque ex hac maxima libertate tyrannus gignitur et illa iniustissima et durissima servitus.*

μεταβάλλειν] μεταβάλλει Vind. F.

ἰδιώτῃ καὶ πόλει] ἰδιώτην καὶ πόλιν Stob. cod. A.

Εἰκὸς γάρ. Εἰκότως τοίνυν, εἶπον] *Quare non ab re dicebam* Fic. Adimanti nihil in his agnoscens. In Vind. B. ἔφη pro γάρ legitur.

ἐξ ἄλλης] ἐξάλ. Vind. F.

ἐξ, οἶμαι] ἐξ οἶμαι Vind. F. Ἐξ, οἶμαι Ald. Ἐξ (οἶμαι) Steph. Etiam Basileenses punctum ante haec posuerunt; Astius colon fecit. In appositione comma sufficere videtur.

ἀκροτάτης] ἀκρατοτάτης Flor. T.

πλείστη τε] τε *om.* Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV.

B Ἀληθῆ] ἀληθῶς Par. K.

ἔφην] *om.* Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἀνδρειότατον] ἀνδ. αὐτὸν Vat. B. Comma a Stephano additum cum Astio in sec. et Stallbaumio in sec. delevi, ne Socrates alteros ex illo genere primum fortissimos, tum duces reliquorum potius, quam totum genus ita comparatum, ut fortissimi praeeant, reliqui sequantur, dixisse videatur.

ἡγούμενον] post αὐτῶν Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

ἀνανδρότερον] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTUV.

δρότερον ἑπόμενον· οὓς δὴ ἀφωμοιοῦμεν κηφῆσι, τοὺς μὲν κέντρα ἔχουσι, τοὺς δὲ ἀκέντροις. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη. Τούτω τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ταράττετον ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγιγνομένω, οἷον περὶ σῶμα φλέγμα τε C καὶ χολή. ὣ δὴ καὶ δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἰατρόν τε καὶ νομοθέτην πόλεως μὴ ἧττον, ἢ σοφὸν μελιττουργὸν πόῤῥωθεν εὐλαβεῖσθαι, μάλιστα μέν, ὅπως μὴ ἐγγενήσε-

et Stallbaumius. ἀνανδρότατον reliqui, etiam Bekkerus. At non solum ii sequuntur, qui omnium minime fortes sunt, sed quicunque non fortissimi sunt, h. e. οἱ ἀνανδρότεροι. V. infra D. τὸ μὲν δριμύτατον, cui respondet τὸ δ' ἄλλο. Idem sensit Bernhardy synt. p. 436.

αφωμοιοῦμεν] ἀφομοιοῦμεν Par. A. Lob. Vind. BEF. et a m. pr. Mon. B. (ἀφωμ. a m. s.) Vat. BHM. Ven. C. Par. D. Ang. B. Ald. Bas. ab. Iam Florentinos omnes imperfectum exhibere quis Stallbaumii silentio credet? Nihilo minus quum Socrates illam comparationem non nunc instituat, sed antea institutam Adimanto, quo facilius is dicta intelligat, in memoriam revocet, quo etiam δή, *ut scis*, pertinet, imperfectum necessarium et Ven. B. Par. K. et Ficini (*comparavimus*) auctoritate in tam tenui litterarum differentia tutum habendum videtur.

κηφῆσι] κιφῆσι Vind. F.

ἔχουσι] ἔχοντας Mon. B. Flor. U. Par. K. ἔχουσι, sup. οντας, Par. D.

ἀκέντροις] ἀκέντρους Mon. B. Par. DK. Vat. H. Flor. AUV.

γ'] γε Mon. B.

Τούτω] τούτωι Lob. Τούτῳ Ald. τοῦτο Vind. B.

ταράττετον] ταράττεται Lob. Vat. M.

ἐγγιγνομένω] ἐγγιν. Vind. B. Mon. B. Flor. UV. Ald. Bas. ab. Steph. et Bekkerus, qui quum taceat, non videtur hoc uno loco illud γ in Par. A. non invenisse aut omittendum indicasse; quamquam per se non improbabile est quod *Fr. V. Fritzsche de Atticismo et orthographia Luciani* comm. I. p. 6. ostendit, Atticos ut ἐμπίπλαμαι et ἐμπίπραμαι, sic ἐγγίνομαι dicere maluisse videri; cui opinioni συγγινώσκεις Vol. II. p. 99. a nobis receptum et probatum aliquid roboris addit. Sed tamen quemadmodum ἐμπίμπλαμαι Vol. I. p. 283. nonnunquam in optimis codicibus exstare vidimus, ita ἐγγίγνωνται L. VII. p. 540. C. et ἐγγίγνοιντο huius libri p. 557. C. et alia eiusdem modi alibi certissima habemus. Neque hoc in loco Lob. Vind. EF. Flor. ACRT. iis, quos γ omittere constet, postponendi sunt. Ceterum ultimae ω Lob. ι adscriptum, Ald. Bas. ab. subscriptum habent.

ὣ δὴ] ὡδὶ Vind. F. ὡ δὴ C Vind. BE. ὧι δὴ Lob. ᾧ δὴ Ald. Bas. ab.

καὶ] post δεῖ Lob. Vat. BM.

ἀγαθὸν] ἀγαθόν τε Vat. B.

μελιττουργὸν] Ita codices a me collati omnes cum editionibus omnibus ante Bipontinam, in qua μελιτουργὸν invitis, certe tacentibus editoribus legitur. Eam Astius in pr. et sec. non inspecta Stephaniana (nam μελιττουργὸν tantum ex Ald. Bas. ab. retulit) secutus est, Bekkerus autem μελιτουργὸν a m. pr. in Par. A. exaratum edidit, de reliquis codicibus nihil significavit, tantum Stephanum μελιττουργὸν habere ostendit. Stallbaumius in pr. Bekkeri et Astii et, ut putabat, Stephani lectionem sine alterius mentione, in sec. eandem

σθον, ἂν δὲ ἐγγένησθον, ὅπως ὅτι τάχιστα ξὺν αὐτοῖσι τοῖς κηρίοις ἐκτετμήσεσθον. Ναὶ μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, παντάπασί γε. Ὧδε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, λάβωμεν, ἵν' εὐκρινέστερον ἴδωμεν ὃ βουλόμεθα. Πῶς; Τριχῇ διαστησώμεθα τῷ λόγῳ δημοκρατουμένην πόλιν, ὥσπερ οὖν καὶ ἔχει. Ἓν μὲν γάρ που τὸ τοιοῦτον γένος ἐν αὐτῇ D ἐμφύεται δι' ἐξουσίαν οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐν τῇ ὀλιγαρχου-

ex Bekkeri secundum Par. A. facta emendatione pro vulgata, ut ait, μελιττουργὸν exhibuit, de Florentinis libris nusquam verba fecit. Equidem non dubito, quin μελιττουργὸν pariter ac mei scriptum habeant, idque ut certum apiarii nomen alteri, quod api magis, quam homini convenit, praeferendum puto. Eandem ob caussam in Theophrasti hist. plant. L. VI. c. 2. §. 3. unius codicis Urbinatis lectionem μελιτουργοὶ vulgatae μελιττουργοὶ immerito a Schneidero praelatam esse censet Schaeferus ad Apollon. Rhod. T. II. p. 130. et μελιτουργεῖν in scholiis antiquitus editis ad Arg. I. v. 880. idem esse, quod μέλι ἐργάζεσθαι in Parisinis, in indice ib. p. 668. docuit. Μελιττουργίας apud Aristotelem Polit. L. I. c. 4. p. 20, 12. Goettl. constans lectio est eademque a Bekkero p. 1258. b, 18. servata. Μελιττουργὸν eadem significatione metaphrastes Nicandri Ther. p. 361. ed. Schneid. dixit, laudatus a Schaefero in Stephani ed. Angl. et Aristoteles Bekkeri p. 623. b, 19. Nec desunt formae communis μελισσουργὸς, μελισσουργία etc. exempla: μελιτουργὸς homo nusquam apparet, nisi forte apud Varronem de re rust. L. III. c. 16. §. 3. ubi alii meliturgi, alii, quos Schneiderus sequitur, melitturgi exhibent. Sed quicquid de hoc statuatur, nostro loco unius Par. A. incerta auctoritate, quum non constet, a quo alterum τ ei accesserit, vulgatam lectionem non muto.

ἐγγενήσεσθον] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. RV. et a m. pr. Ven. C. ἐγγίγνησθον Mon. B. Flor. U. ἐγγένησθον reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ἂν δὲ ἐγγένησθον] ἂν δὲ ἐγγενήσεσθον Vind. F. Ang. B. Flor. ACRV. om. Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Ven. C. et a m. pr. Par. D. εἰ δ' οὖν Par. K. εἰ δὲ μὴ Mon. B. Flor. U. εἰ δὲ Vat. B. a m. s. ἢ Par. D. a m. s.

ὅπως] μήπως Lob. Vat. BM.

ξὺν] σὺν Mon. B. Par. DK. (Florentini) et editiones ante Bekkerum.

αὐτοῖσι] αὐτοῖς Lob. Vind. F. Vat. BM. Ang. B. Flor. ACRTV. Steph. Ast. pr. sec. Cf. Vol. I. p. 222, b.

ἐκτετμήσεσθον] Ita Par. A. Vind. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἐκτετμήσεσθαι Vind. E. ἐκτετμήσθων Vat. M. ἐκτετμῆσθον reliqui cum editis ante Bekkerum. (ἐκτετμῆσθον; Ald.) ἐκτέτμησθον Astius in tert. secundum Buttmannum, de quo v. Vol. II. p. 263, a. Idem Astius iam in sec. ἂν post ὅπως inserendum censebat eamque coniecturam in tert. iterum proposuit.

Δία] δὲ Lob. Vind. BE. Vat. HM.

Τριχῇ] τριχῇ δὲ Vind. F. τριχῇ δὲ Ang. B. (Τριχῇ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.)

διαστησώμεθα] διαστησόμεθα Ven. B.

τῷ λόγῳ] om. Fic.

Ἓν] ἐν Vind. F.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. B. Vat. M.

ὀλιγαρχουμένῃ] ὀλιγαρχομένῃ D Vind. F.

μένῃ. Ἔστιν οὕτω. Πολὺ δέ γε δριμύτερον ἐν ταύτῃ, ἢ ἐν ἐκείνῃ. Πῶς; Ἐκεῖ μὲν διὰ τὸ μὴ ἔντιμον εἶναι, ἀλλ' ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν, ἀγύμναστον καὶ οὐκ ἐῤῥωμένον γίγνεται, ἐν δημοκρατίᾳ δὲ τοῦτό που τὸ προεστὸς αὐτῆς ἐκτὸς ὀλίγων, καὶ τὸ μὲν δριμύτατον αὐτοῦ λέγει τε καὶ πράττει, τὸ δ' ἄλλο περὶ τὰ βήματα
E προσίζον βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέ-

οὕτω.] οὕτως. Bekkerus et Astius in tert.

δέ γε] δέ om. Lob. Vat. M. γε om. Vat. B.

ταύτῃ] ταύτῃ ταύτῃ Ald. Bas. ab.

ἀπελαύνεσθαι] ἀπαλαύνεσθαι Vind. F.

οὐκ ἐῤῥωμένον] οὐκεῤῥωμ. idem.

γίγνεται,] γίγνεται. Ald. Bas. ab. Bekkerus. γίγνεται· Steph. Stallb.

που τὸ] τὸ om. Par. K. sec. Bekk.

προεστὸς] Ita Par. A. a m. pr. Vat. B. a m. s. Ven. C. Ang. B. et correctus in ο, pro quo ω fuerat, Vind. F. item Bas. ab. προεστὼς reliqui codices, Ald. Steph. Ast. sec. (in pr. προεστὸς ipso invito, ut opinor, legitur) et Stallb. pr. Eandem formam, quam hic, sedecim praeterea locis Bekkerus e paucis, sed optimis fere codicibus scriptori restituit, ἑστὸς Parmen. p. 146. A. bis et Soph. p. 250. C. ult. e Vat. A. et Clark. Soph. p. 249. A. ex iisdem et Ven. C. a m. pr., Parm. p. 156. C. ter, primum ex Clark. Vat. A. Ven. C. et int. vers. Par. D., iterum ex tribus prioribus, tertium ex omnibus quatuor, ib. E. et p. 163. E. ex iisdem quatuor, Theaet. p. 183. E. e Vat. A. et a m. pr. Ven. C., Tim. p. 40. B. e Par. A., ἀφεστὸς Critia p. 113. C. e Par. A. Ang. B. Flor. AR. Pal. B., καθεστὸς Tim. p. 46. B. e Par. A. et Leg. L. VII. p. 794. D. ex eodem a m. pr. et Vat. C. a m. pr. et Pal. C., ξυνεστὸς Tim. p. 56. B. e Par. A. a m. pr. (in Ang. D. Flor. C. ἐνεςὸς scriptum est) denique περιεστὸς Tim. p. 33. C. e Par. F. et a m. pr. A. Ang. D. Flor. C. His libris accedit ex meis Lob. in Theaeteto ante correctionem ἑστὸς exhibens et Vind. F. in Timaeo et Critia ὁ nusquam non integrum servans. Alter Vind. (CCCXXXVII.) Tim. p. 40. B. 46. B. 56. B, ut Mon. DXIIII. in Critia et Lob. in Sophista (in quo ex Clark. Gaisfordius ἑστὸς annotavit) — στῶς scriptum habet. Inter Stallbaumii codices unus Flor. M. Leg. L. VII. καθεστὸς, Tim. p. 56. B. idem cum Flor. A. ἐνεστὸς habere dicitur. Aldus ubique — στὼς edidit, nec aliter Basileenses, quos propterea credibile fit nostro loco προεστὸς non dedita opera posuisse, sed a typotheta positum corrigere neglexisse, nisi forte Grynaeus, qui priori Bas. praefuit, hoc unum sic scribendum putavit, ut ἐφεστὸς et προϋφεστὸς in Procli comm. in Tim. p. 114, 2. et 245, 18 a f. scriptum in codice viderat. Vulgatae ante Bekkerum scripturae ratio a grammaticis tradita haec erat, quod masculinae et neutrius formae nominativus pariter atque casus obliqui ex ἑσταώς, ἑσταός, ἑσταότος contracti essent. V. Buttmanni gramm. II. p. 14. ideoque erant qui circumflexo in ultima nominativi uterentur. Verum rem aliter habere Ionicum ἑστεῶτος et Atticis commune cum Ionibus τεθνεῶτος persuadent, quorum posterius contractum videri nequit et haud dubie ex τεθνηκό-

500γοντος, ὥστε πάντα ὑπὸ τοῦ τοιούτου διοικεῖται ἐν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ χωρίς τινων ὀλίγων. Μάλα γε, ἦ δ' ὅς. Ἄλλο τοίνυν τοιόνδε ἀεὶ ἀποκρίνεται ἐκ τοῦ πλήθους. Τὸ ποῖον; Χρηματιζομένων που πάντων οἱ κοσμιώτατοι φύσει ὡς τὸ πολὺ πλουσιώτατοι γίγνονται. Εἰκός. Πλεῖστον δή, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι καὶ εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλύττει. Πῶς γὰρ ἄν, ἔφη, παρά

τος eiecta κ et permutatis ob accentum vocalibus exstitit. Cf. Hermannus elem. doctr. metr. p. 57. extr. Similiter ἑστηκότος apud Iones transiit in ἑστεῶτος, cui reliqui quasi ad modum formarum χιλιαδέων, δυνέωνται, συμβαλλεόμενος, ἀδελφεός facto ε detraxerunt. Itaque nominativus masculini legitimus et verus est ἑστεώς, ἑστώς, neutrius ἑστεός, ἑστός, alterius vero, quod ε apud omnes tenuit, τεθνεὼς et τεθνεός, quod ipsum sine varietate legitur Herodoti L. I. c. 112. et Hippocratis T. II. p. 554, 6. Kühn. (571, 15. Foës.) cuiusque genitivum τεθνεῶτος (αἵματος) Tim. p. 85. D. secundum codices tantum non omnes pro vulgato τεθνεότος a Bekkero restitutum eadem ratione ad nominativum τεθνεὸς habere se videmus, qua ἑστῶτος ad ἑστός. Non aliter de his senserit Heraclides apud Eustathium in Od. T. I. p. 436, 24. Lips. formam ἑστεὼς priorem ponens ea, cuius Homerus casus obliquos usurpavit, ἑσταώς, et α pro ε susceptum statuens. Quae quum ita sint, non solum Atticis, quo Buttmannus l. c. p. 159. inclinabat, ἑστὸς vindicandum, sed —ὼς in neutro Graecis omnino abiudicandum recteque et Procli locis citatis ἐφεστὼς et προϋφεστὸς, et apud Hesychium in ἄπτωτον in codice Schow. ἑστὸς, et Aristoph. Eq. 562. in Rav. παρεστὸς, et Thuc. L. III. c. 9. καθεστὸς et L. IIII. c. 10. περιεστὸς in Palat. et Graev. scriptum, et Soph. Oed. Tyr. 632. παρεστὸς vel sine codicibus merito ab Hermanno restitutum videtur.

αὐτῆς] αὐτοῖς Vind. F. ante corr.

ὀλίγων,] ὀλίγων. Ald. Steph. Bekk. Ast. tert. Stallb. Pertinent haec omnia ad primi generis descriptionem.

πράττει] τάττει Vind. F. Flor. R. πράττει: Vind. E.

προσίζον] πρόσιζον Vind. F.

τοῦ] Astius in sec. duce Ficino (si quis alia dixerit) τον reposuisse dicit, cui operae non paruerunt. Neque opus. Locis a Matthiaeo gramm. p. 673. et 1315. ex Odyssea et Axiocho allatis adde quod in scholiis ad Thuc. L. II. c. 39. nescio unde excerptum legitur de Lacedaemoniis: οὕτως ἐπιπόνως ἤσκουν, ὡς μηδὲ λουτρῶν ἀνέχεσθαι, ἀλλ' ἀρκεῖσθαι τῷ Εὐρώτᾳ ποταμῷ πρὸς τὸ λούσασθαι.

ἄλλο] ἀλλὰ Vind. E.

ἀεὶ] αἰεὶ Vind. E. δεῖ Vind. E F. δὴ Ang. B.

πάντων] οὐ π. Mon. B.

κηφῆσι] κιφῆσι Vind. F.

μέλι] post καὶ εὐπορώτατον Lob. Vat. BM.

εὐπορώτατον] εὐπορώτατα Par. K.

βλύττει] βλίττει Par. A. Vind. BF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. et a m. pr. Ven. C. Id Stephanus in m. requirebat. βλίττεται Astius et Stallbaumius, ex coniectura Ruhnkenii, qui ad Tim. lex. p. 63. emendationem suam cum scholiastae, tum codicis Parisini auctoritate confirmari ait. Sed in codice (Par. A.) βλίττει exstare Bekkero credi debet, idemque

γε τῶν σμικρὰ ἐχόντων τις βλίσεις; Πλούσιοι δή, οἶμαι, οἱ τοιοῦτοι καλοῦνται, κηφήνων βοτάνη. Σχεδόν
565 τι, ἔφη. Δῆμος δ' ἂν εἴη τρίτον γένος, ὅσοι αὐτουργοί τε καὶ ἀπράγμονες, οὐ πάνυ πολλὰ κεκτημένοι· ὃ δὴ πλεῖστόν τε καὶ κυριώτατον ἐν δημοκρατίᾳ, ὅτανπερ ἀθροισθῇ. Ἔστι γάρ, ἔφη. ἀλλ' οὐ θαμὰ ἐθέλει ποιεῖν τοῦτο, ἐὰν μὴ μέλιτός τι μεταλαμβάνῃ. Οὐκοῦν μεταλαμβάνει, ἦν δ' ἐγώ, ἀεί, καθόσον δύνανται οἱ προεστῶτες, τοὺς ἔχοντας τὴν οὐσίαν ἀφαιρούμενοι, διανέμοντες τῷ δήμῳ τὸ πλεῖστον αὐτοὶ ἔχειν. Με-

scholio ipse praescripsit Ruhnkenius: βλίττει· ἀφαιρεῖται τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων. Quare nihil nisi primae syllabae vocalem cum auctoritate mutasse putandus est. Nam pro ἀφαιρεῖται, quod si posuisset scholiastes, utique βλίττεται legisse videretur, Bekkerus ἀφαιρεῖ legit, quod Timaei et aliorum a Ruhnkenio significatorum glossa βλίττειν· ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων confirmat. Ad sensum haud dubie aptissimum est quod Ruhnkenius coniecit, et verbo βλίττειν Platonem hoc ipso loco usum esse non solum Timaei glossa, sed etiam codicum ratio admodum probabile reddit. Tamen optimi, quum in hac quidem parte id habeant, quod verum videri nequit, quia βλίττειν transitiva significatione praeditum est, (cf. Aristoph. Eq. 791. Lys. 475. Sophoclis fragm. in lex. in βλίζειν et quos Ruhnkenius ad Tim. citavit) propius multo, quam ille putabat, a vero absunt, si βλύττει verum est; nec non apparet, quam ob rem βλίττει scripserint, qui eius verbi aoristum in responsione positum viderent: contra passivi βλίττεται in activum mutandi nulla caussa erat. Denique ne Ruhnkenius quidem dubitasse videtur, quin quod vulgo βλύζειν dicebatur, idem βλύττειν dici potuerit (cf. Matthiae gramm. p. 320.) eaque ratione commodissima sententia haec prodeat: *plurimum fucis et paratu facillimum mel hoc fonte profluit.* His de caussis vulgatam lectionem cum Bekkero tenui.

σμικρὰ] Ita Par. A. Ven. B. Vind. BE. Bas. b. *pauca* Fic. σμικρὸν reliqui codices cum reliquis editionibus ante Bekk. „Legitur etiam σμικρὰ ἐχόντων." Steph. in m.

τις] τίς Ald. Bas. ab. om. Vat. B. τί Vind. BE. Mon. B. τι Lob. Flor. U. et correctus Ven. B.

βλίσεις] Ita Vat. H. Flor. ACRV. et Stallbaumius. (qui in sec. perperam pro V. significavit U.) Idem Astius in sec. probabat, in tert. βλίσειεν edidit. βλίσσειεν Par. A. Ang. B. βλίσσεις Vind. BF. (quorum priori Bekkerus idem, quod Par. A. assignans litterae ν fortasse ne in Ang. quidem inventae rationem non habuit.) βλύσειεν Vat. BM. Ven. B. Par. DK. et Bekkerus. βλύσεις Lob. Vind. E. Flor. TU, Mon. B. (ex quo pariter atque ex Par. K. cui certe Bipontini βλύσεις tribuunt, Bekkerus βλύσειεν referens, ut supra unius Par. A., ita hic unius Vat. B. scripturam cum reliquis communicasse videtur. Cf. Vol. I. p. 123, b.) βλύσσειεν correctus in ν Ven. C. βλύσεις Ald. βλύσει Bas. ab. Steph. „Sed quod sequitur βλύσει, mutandum fuerit in βλίσει (vel βλίσεις) et quod praecedit βλύττει, itidem in βλίττει, vul-

ταλαμβάνει γὰρ οὖν, ἦ δ᾽ ὅς, οὕτως. Ἀναγκάζονται B δή, οἶμαι, ἀμύνεσθαι, λέγοντές τε ἐν τῷ δήμῳ καὶ πράττοντες ὅπῃ δύνανται, οὗτοι, ὧν ἀφαιροῦνται. Πῶς γὰρ οὔ; Αἰτίαν δὴ ἔσχον ὑπὸ τῶν ἑτέρων, κἂν μὴ ἐπιθυμῶσι νεωτερίζειν, ὡς ἐπιβουλεύουσι τῷ δήμῳ καὶ εἰσιν ὀλιγαρχικοί. Τί μήν; Οὐκοῦν καὶ τελευτῶντες, ἐπειδὰν ὁρῶσι τὸν δῆμον οὐχ ἑκόντα, ἀλλ᾽ ἀγνοήσαντά τε καὶ ἐξαπατηθέντα ὑπὸ τῶν διαβαλλόντων ἐπιχειροῦντα σφᾶς ἀδικεῖν, τότ᾽ ἤδη, εἴτε βούλονται C εἴτε μή, ὡς ἀληθῶς ὀλιγαρχικοὶ γίγνονται, οὐχ ἑκόν-

garem scripturam sequendo." Steph. in m. hanc observationem indicio lectionis *σμικρὰ ἐχόντων* coniungens, ceterum graviore, ut videtur, vitio haec laborare suspicans. *βλίσει* Ruhnkenius et Astius in pr. *copia mellis exprimeretur* Fic. qui quum antecedentia sic converterit: *Hinc utique mellis copia et uberior et facilior fucis exprimitur*, neque hic *βλισθείη*, sed *βλίσειε*, neque illic *βλίττεται*, quod Astius autumabat, sed *βλίττει* legisse idque pro intransitivo habuisse videtur. Lectioni a Bekkero receptae praeter Timaei et codicum auctoritatem hoc obstat, quod, quum Socrates verbo *βλύττειν* intransitivam, quae magis usitata esset, significationem tribuisset, Adimantum eidem verbo quasi illius orationem emendaturum transitivam tribuentem facit, qua discrepantia omnem concinnitatem, quam iteratio verbi habere poterat, prorsus everti necesse est. Neque vero *τι*, quod huius incommodi vitandi caussa a nonnullis pro *τις* positum vidimus, recte cuiquam placebit, quum copiae et ubertatis notioni verbo *βλύττειν* coniunctae repugnet. Contra *βλίττειν*, si eam actionem indicabat, qua τὸ *βλύττειν* efficitur, quod Buttmannus Lexil. II. p. 261. non sine ratione et auctoritate statuit, quam maxime aptum esse nemo negabit. Lectionis autem varietas omnis ex nostra scriptura facillime, ex illa non item explicari poterit.

κηφήνων] *κιφήνων* Vind. F. Comma ante hoc a Stephano et Astio in pr. positum restitui, quia verborum collocatio et res ipsa postulare videtur, ut Socratem hoc dicere statuamus, divites illos appellari et fucorum pabulum esse.

ἔφη. Δῆμος] *ἔφη, δῆμος* Ald.

ὅτανπερ ἀθροισθῇ] *ὅταν περιαθροισθῇ* Vind. F. Ang. B. 565

ἔφη] *ἔφη τὸ* Ang. B.

οὐ θαμὰ] *οὐχ ἅμα* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐθέλοι] *ἐθέλειν* Vind. B. Flor. ACV.

μέλιτός] *μέλιττός* Vind. E.

τι] om. Lob. Vat. BM.

μεταλαμβάνῃ] Ita Mon. B. a m. s. *μεταλαμβάνον* a m. pr.

τὸ πλεῖστον] *τοῖς π.* Lob. *τοῦ π.* Vat. BM.

ἔχειν.] *ἔχειν;* Astius secundum Ficinum.

ἑτέρων] *ἑταίρων* Vind. E. B

ἐπειδὰν] *ἐπειδ᾽ ἂν* idem.

ἑκόντα] *ἠκόντα* idem.

ἐξαπατηθέντα] *ἐξ ἀπ.* idem.

διαβαλλόντων] *διαβαλόντων* editi ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis.

ἐπιχειροῦντα] *ἐπιχειροῦντας* Vind. F.

σφᾶς] *σφὰς* Vind. EF. C

εἴτε βούλονται] *εἴτέ τι β.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

γίγνονται — περὶ ἀλλήλων] om. Lob. Vat. BM.

τες, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ κακὸν ἐκεῖνος ὁ κηφὴν ἐντίκτει κεντῶν αὐτούς. Κομιδῇ μὲν οὖν. Εἰσαγγελίαι δὴ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίγνονται. Καὶ μάλα. Οὐκοῦν ἕνα τινὰ ἀεὶ δῆμος εἴωθε διαφερόντως προΐστασθαι ἑαυτοῦ καὶ τοῦτον τρέφειν τε καὶ αὔξειν μέ-
D γαν; Εἴωθε γάρ. Τοῦτο μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, δῆλον, ὅτι ὅτανπερ φύηται τύραννος, ἐκ προστατικῆς ῥίζης καὶ οὐκ ἄλλοθεν ἐκβλαστάνει. Καὶ μάλα δῆλον. Τίς ἀρχὴ οὖν μεταβολῆς ἐκ προστάτου ἐπὶ τύραννον; ἢ δῆλον, ὅτι ἐπειδὰν ταὐτὸν ἄρξηται δρᾶν ὁ προστάτης τῷ ἐν τῷ μύθῳ, ὃς περὶ τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου ἱερὸν λέγεται; Τίς; ἔφη. Ὡς ἄρα ὁ γευσά-

καὶ τοῦτο] καὶ a Ficino neglectum est.

ἐκεῖνος] ἐκείνους Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. ἐκείνοις Vind. B. *illis* Fic.

κηφὴν] κιφὴν Vind. F.

αὐτούς.] αὐτούς; Astius.

Κομιδῇ] κομιδὴ Vind. F. Κομιδιῇ Ald.

οὖν. Εἰσαγγελίαι] οὖν εἰσ. Vind. E. οὖν: εἰς ἀγγελίαν Vind. F. Huc pertinere videtur Timaei glossa p. 98: ἐπαγγελίαι· καθ' ὧν μὴ εἰσι κολάσεις ὡρμασμέναι κατὰ τοὺς κειμένους ἤδη νόμους. in qua εἰσαγγελίαι et ὡρισμέναι a lexicographo scriptum esse Ruhnkenius probabiliter coniicit. Ἐπαγγελίαι quo spectaverint, plenius, quam Harpocratio, docet lexicon rhet. Bekkeri anecd. p. 256, 5.

δὴ] δὲ Par. DK. sec. Bekk.

περὶ ἀλλήλων] παρὰ ἀ. Vind. B. *(contentionesque) mutuae* Fic. Potius esse, quibus alter alterum capite oppugnat.

ἀεὶ] post δῆμος Lob. Vat. BM. *om.* Fic.

δῆμος] ὁ δῆμος Lob. Vat. BM. Ven. B. Mon. B. Flor. U. cum editis. Quum non in una quadam civitate, sed ubicunque aliquid sit, quod plebs appelletur, haec eius consuetudo obtinere dicatur, articulo non magis opus est, quam paullo post E. in verbis ὃς ἂν δήμου προεστὼς, et infra p. 569. B: πατραλοίαν λέγεις τύραννον καὶ χαλεπὸν γηροτρόφον.

διαφερόντως] ante εἴωθε Lob. Vat. BM. *om.* Fic.

αὔξειν] αὐξεῖν Lob. Vat. B. Ven. C. Cf. Vol. I. p. 346, b.

μέγαν] μέγα Vind. BE. Ven. B. Vat. HM. Signum interrogandi ab Astio, Bekkero, Stallbaumio positum ob brevitatem huius dictionis et variandae orationis caussa tenui.

μὲν] μὲν οὖν Vat. B. μέν γ' Vat. M.

δῆλον, ὅτι] δηλονότι Lob. D Vind. BE. Ald. Bas. ab.

ὅτανπερ φύηται] ὅταν περιφύηται Vind. F. Ang. B. *om.* Fic.

προστατικῆς] In Mon. B. ν post α a m. pr. superscriptum.

καὶ οὐκ ἄλλοθεν] *om.* Fic.

δῆλον, ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. B.

ὁ προστάτης] *om.* Flor. T.

τὸ τοῦ] τὸ *om.* Lob. Vat. BM. Cf. Vol. I. p. 147, b. II. p. 198. Bernhardy synt. p. 322. Strabo L. X. p. 280. Tz. ᾧ καὶ τοὺς παιᾶνας καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἐπιχωρίους ᾠδὰς ἀνατιθέασι.

Λυκαίου] λυκέου Vind. F. Flor... (R?) Cf. Boeckhius in Min. p. 56.

μενος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγχνου, ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερείων ἑνὸς ἐγκατατετμημένου, ἀνάγκη δὴ τούτῳ λύκῳ γενέσθαι. ἢ οὐκ ἀκήκοας τὸν λόγον; Ἔγωγε. Ἆρ' οὖν οὕτω καὶ ὃς ἂν δήμου προεστὼς, λαβὼν σφόδρα πειθόμενον ὄχλον, μὴ ἀπόσχηται ἐμφυλίου αἵματος, ἀλλ' ἀδίκως ἐπαιτιώμενος, οἷα δὴ φιλοῦσιν, εἰς δικαστήρια ἄγων μιαιφονῇ, βίον ἀνδρὸς ἀφανίζων, γλώττῃ τε καὶ στόματι ἀνοσίῳ γευόμενος φόνου ξυγγενοῦς, καὶ ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμὸν, ἆρα τῷ τοιούτῳ ἀνάγκη δὴ τὸ μετὰ τοῦτο καὶ εἵμαρται ἢ ἀπολωλέναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἢ τυραννεῖν καὶ λύκῳ ἐξ ἀνθρώπου γενέσθαι; Πολλὴ ἀνάγ-

E

566

ὁ γευσάμενος] ὁ *om.* Vind. F. Ang. B. et idem Flor. cuius notam omisit Stallbaumius. *quisquis — forte gustarit* Fic. De anacolutho cf. Vol. I. p. 377. sq. Bernhardy synt. p. 69.

ἀνθρωπίνου] ἀνθρωπείου Lob. et idem Flor.

ἑνὸς] *om.* Fic.

ἐγκατατετμημένου] ἐγκαταμεμιγμένου Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

E ἢ] ἡ Lob.

οὐκ ἀκήκοας] οὐκακ. Vind. F.

Ἆρ'] Ἄρ' editi ante Astii sec. cum Mon. B. Vind. F. Flor. RTU. *Eodem modo et iste* —. Fic.

προεστὼς] προσεστὼς Ven. C.

ἐπαιτιώμενος] ἐπ' αἰτ. Vind. F.

ἄγων] *trahit eos, a quibus timet* Fic.

μιαιφονῇ] μιαιφωνῇ Vind. E.

γευόμενος] γενόμενος Vind. F. φθεγγόμενος Lob. Vat. M.

ἀνδρηλατῇ] ἀνδριλατῇ Bas. ab. cum Vind. EF. Timaeus lex. p. 34: ἀνδρηλατεῖν· ἄνδρας ἐξελαύνειν, καὶ φυγαδεύειν. Locis Aeschyli et Dionysii Halic. ab Ruhnkenio citatis adde Soph. Oed. Tyr. 100.

ἀποκτιννύῃ] ἀποκτειννύει Vind. F.

566 γῆς] γῆς τε Vind. F. Ang. B.

ἀναδασμὸν] ἀνάδασμον Vind. B. Mon. B. — Hunc locum respexit Themistius or. VII. p. 91. C. Procopium omnia fecisse dicens τὰ Πλάτωνος τοῦ θεσπεσίου καὶ ἅ φησιν ἐκεῖνος προδεικνύναι τοὺς τυράννους ἐν τοῖς προοιμίοις, χρεῶν ἀποκοπὰς, γῆς ἀναδασμοὺς, τὴν ἐπὶ Κρόνου καὶ Ῥέας εὐδαιμονίαν.

ἆρα] ἄρα Lob. Vind. BEF. Mon. B. Steph. Ast. pr. *Quare necesse est* —. Fic. In Vind. B. hoc ἄρα post τῷ τοιούτῳ positum est.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο Vind. BE. Ald. Bas. ab. *om.* Fic.

καὶ εἵμαρται] καὶ εἴμαρται Ald. Bas. a. καὶ ἥμαρται Vind. F. καὶ εἵμαρτε Vind. E. *om.* Fic.

ἀνθρώπου] ἀνθρώπων Par. DK. Mon. B.

γενέσθαι;] γενέσθαι. Steph. Ast. pr. sec.

ἀνάγκη] Hoc Bekkerus secundum Par. A. Ven. B. Vind. B. Ang. B. Vat. H. addidit. Accedunt Vind. EF. Reliqui et editiones ante Bekkerum tantum πολλὴ habent, cui Stallbaumius in pr. si omnes Florentinos consentientes Stephano habebat, quod eius silentium arguere videtur, sine idonea ratione ἀνάγκη addidit. Nam facile subaudiri pote-

κη, ἔφη. Οὗτος δή, ἔφην, ὁ στασιάζων γίγνεται πρὸς τοὺς ἔχοντας τὰς οὐσίας. Οὗτος. Ἆρ' οὖν ἐκπεσὼν μὲν καὶ κατελθὼν βίᾳ τῶν ἐχθρῶν τύραννος ἀπειργασμένος κατέρχεται; Δῆλον. Ἐὰν δὲ ἀδύ- B νατοι ἐκβάλλειν αὐτὸν ὦσιν ἢ ἀποκτεῖναι διαβάλλοντες τῇ πόλει, βιαίῳ δὴ θανάτῳ ἐπιβουλεύουσιν ἀποκτιννύναι λάθρα. Φιλεῖ γοῦν, ἦ δ' ὅς, οὕτω γίγνεσθαι. Τὸ δὴ τυραννικὸν αἴτημα τὸ πολυθρύλητον ἐπὶ τούτῳ πάντες οἱ εἰς τοῦτο προβεβηκότες ἐξευρίσκουσιν, αἰτεῖν τὸν

rat. In sec. recte, si codices Bekkeri respexit, sed iterum tacito additum tenuit.

γίγνεται] *om.* Fic. Idem ut sibi liceret, et ut remota Adimanti persona haec Socratis verba cum proxime sequentibus coniungi possent (*dieser nun, der die Fehde anführt gegen die Vermögenden, wenn er* etc.) Schleiermacherus optabat propterea, quod semel iniuste patrata nece seditio iam exorta videri armorumque usus, qui iam obtinere coeperit, non hic demum quasi novus ad tyrannidem gradus commemorari debeat. Sed istae neces, de quibus in antecedentibus sermo fuit, quamvis iniustae non per vim et arma civilia, sed per plebem et iudicia inferebantur: ad seditionem et bellum intestinum post eas venitur.

οὐσίας. Οὗτος. Ἆρ'] *οὐσίας οὕτως. ἄρ'* Lob. *οὐσίας οὕτως: ἆρ'* Vat. BM. et *οὕτως* Stallbaumius in sec. e Flor. A. refert, quem in pr. cum Bekkero facere ostendit. *οὐσίας οὗτος: ἆρ'* Vind. E. *οὐσίας: οὗτος ἄρ'* Vind. F. *οὐσίας. οὗτος ἄρ'* Flor. R. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus Bip. *οὐσίας· οὗτος ἄρ'* Astius in pr. et sec. sed in annotatione veram personarum distinctionem a Geerio diatr. p. 155. Ficini ductu inventam commendavit et *Ἆρ'* in locum vulgati, quod ille intactum reliquerat, substituendum demonstravit. Utrumque nunc per codices confirmatum habemus maximam partem *οὐσίας: οὗτος: ἆρ'* exhibentes. Ficinus autem, cuius interpretatio haec est: *So. Iste* (*Hic* Ven. a. 1517.) *quidem adversus opulentos homines seditiosus. Adi. Certe. So. Nonne ab inimicorum vi huic periculum imminet, qui, si expulsus, invitis redierit inimicis, tyrannus effectus revertitur? Adi. Constat.* sive *οὗτος* sive *οὕτως* legerit, certe Adimanto tributum legit, *periculum* vero *ab inimicorum vi huic imminens* haud dubie a se adiecit. Ut nunc verba leguntur, equidem nihil, quod desiderari aut reprehendi possit, invenio, modo ne prior Socratis dictio pro interrogatione accipiatur, cuius signo Bekkerus et Stallbaumius post *οὐσίας* posito effecerunt, ut Socrates mirabundus ac pene incredulus hoc dicere videatur: *hic igitur, non alius, seditionis auctor exsistit?*

ἐκπεσὼν] *ἐκπασὼν* Vind. E. Quod sequitur *μὲν*, eo significari orationem nondum esse absolutam, sed deinceps continuatum iri, recte tirones docet Stallbaumius, sed quod eius rei neglectionem effecisse suspicatur, „ut nuper vir egregius de totius loci integritate dubitaret," Schleiermachero quidem, si de hoc cogitavit, scrupulum non exemerit.

κατέρχεται;] *κατέρχεται.* Ald. Steph. Ast. pr. sec.

δῆμον φύλακάς τινας τοῦ σώματος, ἵνα σῶς αὐτοῖς ᾖ ὁ τοῦ δήμου βοηθός. Καὶ μάλ', ἔφη. Διδόασι δή, οἶμαι, δείσαντες μὲν ὑπὲρ ἐκείνου, θαῤῥήσαντες δὲ ὑπὲρ ἑαυτῶν. Καὶ μάλα. Οὐκοῦν τοῦτο ὅταν ἴδῃ ἀνὴρ C χρήματα ἔχων καὶ μετὰ τῶν χρημάτων αἰτίαν μισόδημος εἶναι, τότε δὴ οὗτος, ὦ ἑταῖρε, κατὰ τὸν Κροίσῳ γενόμενον χρησμὸν πολυψήφιδα παρ' Ἕρμον φεύγει οὐδὲ μένει οὐδ' αἰδεῖται κακὸς εἶναι. Οὐ γὰρ ἄν, ἔφη, δεύτερον αὖθις αἰδεσθείη. Ὁ δέ γε, οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, κα-

δὲ ἀδύνατοι] δὴ ἀ. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

B ἐπιβουλεύουσιν] ἐπιβουλεύουσι Vind. F. Flor. T.

ἀποκτιννύναι] post λάθρα Flor. T. ἀποκτιννῦναι Lob. ἀποκτειννῦναι Vind. F.

λάθρα] λάθρᾳ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

πολυθρύλητον] Ita Par. A. Ven. C. Flor. V. Bekkerus et in sec. Stallbaumius. πολυθρύλλητον reliqui. Cf. Vol. I. p. 103. sq.
φυλακάς] φυλακάς Vind. E.
τινας] τινα Ald. Bas. a.
σῶς] σῷς Ald. Bas. ab.
ᾖ] ῇ, corr. ᾗ, Vind. F.
μάλ'] μάλα Flor. T.
ἔφη. Διδόασι] ἔφη διδ. Ald.
δείσαντες] θαρρήσαντες Vind. B.

C μισόδημος] μεσόδημος Vind. B. Vat. H. Flor. AC.

ὦ ἑταῖρε] om. Fic. ὦ ἕτερε cum αἶ super penultima Vind. E.

Κροίσῳ] κροίσσω Vind. F. Flor. R. κρίσῳ Mon. B.

πολυψήφιδα] Ita Par. A. Vat. BH. Vind. B. πολυψηφίδα Lob. Vind. EF. Mon. B. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. πολυψηφῖδα reliqui cum editis ante Bekkerum. (προλυψ. Ald.) Eadem lectionis varietas in Herodoti codicibus obtinet, qui L. I. c. 55. integrum χρησμὸν memoriae prodidit: ἀλλ' ὅταν ἡμίονος βασιλεὺς Μήδοισι γένηται, καὶ τότε, Λυδὲ ποδαβρέ, πολυψήφιδα παρ' Ἕρμον φεύγειν μηδὲ μένειν μηδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι. Sic Schweighaeuserus secundum cod. Schellersh. et duos Paris. quibus Gaisfordius Sancroftianum (Wesselingii Arch.) addidit. Eosdem versus scholiastes Platonis ad nostrum locum adscripsit et ποδαβρὲ proparoxytonon, πολυψήφιδα autem properispomenon fecit eiusque loco ab aliis μελαμψηφῖδα legi significavit. μελαμ enim super πολυ in scholio scriptum in Par. A. testatur Bekkerus. Sed πολυψήφις scribendum esse tribus locis docuit Eustathius, quos indicavit Spohnius de extr. Odyss. parte p. 192.

παρ' Ἕρμον] παρ' ἕρμον Vind. B. παρέρμον Mon. B. πάρερμον Vind. EF. παρ' ὅρμον Eustathius in Il. T. I. p. 24, 9. et in Od. T. I. p. 87, 30. Lips. παρὰ est *secundum*. Cf. Herodot. L. I. c. 80.

οὐδὲ] Stephanus Οὐδὲ scripsit, quasi hoc versus initium esset, et ante πολυψηφῖδα ut p. 550. C. ante ἄλλον, virgulam posuit, quam tenens in pr. et sec. Astius insuper in duos versus haec distraxit. Idem Bekkerus et Stallbaumius omissa virgula fecerunt.

μένει] μένοι Mon. B. a m. pr.

αἰδεῖται] αἰτιᾶται Vind. E. Flor. AC.

καταληφθεὶς] καταλειφθεὶς Ven. B. Vind. B. Vat. H. Flor. AC. Ald. Bas. ab.

ταληφθεὶς θανάτῳ δίδοται. Ἀνάγκη. Ὁ δὲ δὴ προ-
D στάτης ἐκεῖνος αὐτὸς δῆλον δὴ ὅτι μέγας μεγαλωστὶ οὐ κεῖται, ἀλλὰ καταβαλὼν ἄλλους πολλοὺς ἕστηκεν ἐν τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως, τύραννος ἀντὶ προστάτου ἀποτετελεσμένος. Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφη. Διέλθωμεν δὴ τὴν εὐδαιμονίαν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦ τε ἀνδρὸς καὶ τῆς πόλεως, ἐν ᾗ ἂν ὁ τοιοῦτος βροτὸς ἐγγένηται; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, διέλθωμεν. Ἆρ' οὖν, εἶπον, οὐ ταῖς μὲν πρώταις ἡμέραις τε καὶ χρόνῳ προσγελᾷ τε καὶ ἀσπάζεται πάν-
E τας, ᾧ ἂν περιτυγχάνῃ, καὶ οὔτε τύραννός φησιν εἶναι

ἐκεῖνος αὐτὸς] αὐ. ἐκ. Vind. F. Ang. B. Quae in editionibus ante Bekkerum his addita leguntur verba τῆς πόλεως, quum et parum commode posita sint et tantum Ven. B. Vind. E. Flor. C. et Ficini (*At populi ille defensor*) auctoritate nitantur, cum Bekkero, Astio in tert. et Stallbaumio omisi.

μέγας] *om.* Mon. B.

μεγαλωστὶ] μεγάλωστί Vind. F.

D οὐ κεῖται] (*magnus magnifice*) *haudquaquam sese gerit* Fic. male immemor loci Homerici, ex quo haec traducta sunt, Il. XVI. 776. de Cebrione: ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων.

δίφρῳ τῆς πόλεως,] δίφρῳ, τῆς πόλεως Steph.

ἀποτετελεσμένος] ἀντιτετελεσμένος Ven. C. τετελεσμένος Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

μέλλει] μέλει Ald. Bas. ab.

ἐγγένηται;] ἐγγένηται. Ald. Steph. Ast. pr. sec.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Flor. R. Ἄρ' Ald. Bas. a. Ἀρ' Bas. b.

οὐ] οὐχ ὁ τύραννος Pal. A. in quo haec usque ad μεταμπισχόμενος in fine huius libri excerpta leguntur.

ταῖς μὲν πρώταις ἡμέραις τε καὶ χρόνῳ] *Principio quidem* —. Fic.

προσγελᾷ τε] προσγελᾶτε Ald.

περιτυγχάνῃ,] Vulgo περιτυγχάνῃ; excepta Astii sec.

καὶ ἰδίᾳ] καὶ *om.* Lob. Mon. E B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. a.

δημοσίᾳ,] δημοσίᾳ. Ald. δημοσίᾳ; Steph. Ast. pr.

ἑαυτὸν,] ἑαυτόν; Steph.

πρᾶος] πατρῷος Ald. Bas. a. Steph. πρᾷος Bas. b. πράος Vind. F.

εἶναι] post προσποιεῖται Vat. M.

γε, οἶμαι] *om.* Pal. A.

τοῖς μὲν] τοὺς μὲν Vind. F. Flor. R. cuius immemor Stallbaumius in sec. ad verba πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς haec adscripsit: aut absolute positum: *quod attinet ad externos hostes;* aut per constructionis enallagen infertur τοῖς μέν. Nisi forte deinde τοὺς μὲν κατ. scribendum est, quod praecedenti πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς per appositionem adiiciatur. Recte enim dicitur καταλλάττεσθαι πρός τινα." Recte id quidem, at non item διαφθείρειν πρός τινα, et tamen alterum illud τοὺς δὲ, si praecederet τοὺς μὲν, non posset non ab eadem, qua hoc, praepositione affectum videri. Non magis probabilis est prior annotationis Stallbaumianae pars. Nam neque constructionis enallage, cuius ratio reddi nequeat, a soloecismo quicquam differt, neque pro absoluto habendum est quod in media oratione positum aliter explicari possit. Praepositione πρὸς haud raro ita utebantur, ut verbum, a quo penderet, omitterent. Sic Aeschylus Sept. 50:

ὑπισχνεῖταί τε πολλὰ καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, χρεῶν τε ἠλευθέρωσε καὶ γῆν διένειμε δήμῳ τε καὶ τοῖς περὶ ἑαυτὸν, καὶ πᾶσιν ἵλεώς τε καὶ πρᾶος εἶναι προσποιεῖται; Ἀνάγκη, ἔφη. Ὅταν δέ γε, οἶμαι, πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς τοῖς μὲν καταλλαγῇ, τοὺς δὲ καὶ διαφθείρῃ, καὶ ἡσυχία ἐκείνων γένηται, πρῶτον μὲν πολέμους τινὰς ἀεὶ κινεῖ, ἵν' ἐν χρείᾳ ἡγεμόνος ὁ δῆμος ᾖ. Εἰκός γε. Οὐκοῦν καὶ ἵνα χρήματα εἰσφέροντες πένητες γιγνόμενοι πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν ἀναγκάζωνται εἶναι καὶ ἧττον αὐτῷ ἐπιβουλεύωσι; Δῆλον. Καὶ ἄν γέ τινας, 567

μνημεῖα δ' αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν εἰς δόμους πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔστεφον. sc. φέροντες. Plato Phaedr. p. 257. B: ἵνα — ἁπλῶς πρὸς Ἔρωτα μετὰ φιλοσόφων λόγων τὸν βίον ποιῆται. sc. τετραμμένος. Eodem modo Civ. L. VII. p. 540. B: τοὺς διασωθέντας — ἀναγκαστέον — καὶ πόλιν καὶ ἰδιώτας καὶ ἑαυτοὺς κοσμεῖν τὸν ἐπίλοιπον βίον ἐν μέρει ἑκάστους, τὸ μὲν πολὺ πρὸς φιλοσοφίαν διατρίβοντας. Simili brevitate haec πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς dicta interpretor: *Ubi adversus externos hostes rem ita gessit, ut cum aliis in amicitiam redierit, alios exciderit*, quae si plene dicerentur, ita fere haberent: ὅταν πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς οὕτω προσενεχθῇ, ὥστε τοῖς μὲν καταλλαγῆναι, τοὺς δὲ διαφθεῖραι. Nec multo aliter nos: *wenn er nach aussen hin mit dem einen Theile der Feinde sich ausgesöhnt, den andern vernichtet hat.*

καταλλαγῇ] In Mon. B. prius λ int. vers. a m. s. additum est.

καὶ ἡσυχία] κἂν ᾖ. Ang. B. quamquam Bekkerus incertum reliquit, utrum pro hoc, an pro eo, quod proxime antecedit, καὶ in Ang. κἂν invenerit.

κινεῖ] κινεῖν Vind. F.

ᾖ] εἴη Flor. T.

Εἰκός γε.] *om.* Ang. B. ἵν' εἰ. γε Vind. EF.

567 ἵνα] ἵνα γε Lob.

πένητες γιγνόμενοι] *om.* Pal. A.

πρὸς τῷ] Ita Par. A. Vind. B. Ven. B. Mon. B. Vat. H. πρὸς τὸ reliqui cum editis ante Bekkerum, quod non minus verum, quam πρὸς πληρώσει τε καὶ ἡδονῇ γίγνεσθαι L. VIIII. p. 585. A. et πρὸς τοῖς πράγμασι γίγνεσθαι Demosth. de Cherson. p. 84. §. 11. Bekk. quum magis ex ratione esset accusativus, ut L. X. p. 604. C. extr. γίγνεσθαι πρὸς τὸ ἰᾶσθαι. Sed ipsum illud γίγνεσθαι πρός τινι multo usitatius altero et [illegible] εἶναι πρός τινι frequentia, [illegible] qua cf. a Matthiaeo gramm. [illegible] 1180. nota d laudati, [illegible] auctoritas τῷ praeferri [illegible] iubent. Atque ita Aristoteles eandem sententiam elocutus est loco ab Astio indicato Polit. L. V. c. 9. (p. 186, 19. Goettl.) καὶ τὸ πένητας ποιεῖν τοὺς ἀρχομένους τυραννικὸν, ὅπως μήτε φυλακὴ τρέφηται καὶ πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν ὄντες ἄσχολοι ὦσιν ἐπιβουλεύειν. quamquam ibi quoque in ed. Vict. Sylb. et Casaub. τὸ legitur. Sed codices Goettlingii et Bekkeri τῷ habent.

καθ' ἡμέραν] καθημ. Lob. Vind. EF. Mon. B.

ἀναγκάζωνται] ἀναγκάζονται Vind. EF. Flor. ACR.

ἐπιβουλεύωσι] ἐπιβουλεύουσιν Mon. B. Bekkerus. Signum interrogandi Astius posuit.

Δῆλον.] *om.* Pal. A.

γέ] τε Vind. F. Ang. B. *om.* Pal. A.

οἶμαι, ὑποπτεύῃ ἐλεύθερα φρονήματα ἔχοντας μὴ ἐπιτρέψειν αὐτῷ ἄρχειν, ὅπως ἂν τούτους μετὰ προφάσεως ἀπολλύῃ ἐνδοὺς τοῖς πολεμίοις; τούτων πάντων ἕνεκα τυράννῳ ἀεὶ ἀνάγκη πόλεμον ταράττειν; Ἀνάγκη.
B Ταῦτα δὴ ποιοῦντα ἕτοιμον μᾶλλον ἀπεχθάνεσθαι τοῖς πολίταις; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν καί τινας τῶν ξυγκαταστησάντων καὶ ἐν δυνάμει ὄντων παῤῥησιάζεσθαι καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπιπλήττοντας τοῖς γιγνομένοις, οἳ ἂν τυγχάνωσιν ἀνδρικώτατοι ὄντες; 501 Εἰκός γε. Ὑπεξαιρεῖν δὴ τούτους πάντας δεῖ τὸν τύραννον, εἰ μέλλει ἄρξειν, ἕως ἂν μήτε φίλων μήτ' ἐχθρῶν λίπῃ μηδένα ὅτου τι ὄφελος. Δῆλον. Ὀξέως
C ἄρα δεῖ ὁρᾶν αὐτὸν, τίς ἀνδρεῖος, τίς μεγαλόφρων, τίς φρόνιμος, τίς πλούσιος· καὶ οὕτως εὐδαίμων ἐστὶν, ὥστε τούτοις ἅπασιν ἀνάγκη αὐτῷ, εἴτε βούλεται εἴτε μὴ, πολεμίῳ εἶναι καὶ ἐπιβουλεύειν, ἕως ἂν καθήρῃ

οἶμαι] om. Pal. A.
ὑποπτεύῃ] *agnoverit* Fic.
ἐπιτρέψειν] ἐπιστρέψειν Vind. F. ἐπιτρέψειεν Flor. T.
τούτους] τούτων Ang. B. Flor. R.
ἀπολλύῃ] ἀπολυθῇ iidem. ἀπολυ..η Vind. F. ἀπολυῇ Vind. E.
ἐνδοὺς τοῖς πολεμίοις;] *hostibus obiicit.* Fic. Interrogationis notam fecit Bekkerus, Astius colon.
ἀεὶ] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. B. Ven. BC. Flor. ACRTUV. αἰεὶ Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tacentibus Bip. Neque Bekkerus in comm. aliud, nisi quinque istos ἀεὶ habere ostendit. Cf. Vol. I. p. 246, a.
ταράττειν;] ταράττειν. editi ante Bekkerum, quem non secutus est Astius. Sed horum pariter atque proxime antecedentium ratio eadem est, quae illorum οὐκοῦν καὶ ἵνα χρήματα etc.
Ἀνάγκη.] om. Pal. A.
B πολίταις;] πολίταις. Ald. Bas ab. Steph. Ast. Fic. (*Qua de re cives sibi infensos reddit.*)
Πῶς γὰρ οὔ;] om. Pal. A.
ξυγκαταστησάντων] ξυνκ. Vind. F.
καὶ ἐν] Ita Par. ADK. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Pal. A. Flor. RU. καὶ τῶν ἐν reliqui cum editis ante Bekkerum. Non diversum hoc a praecedente τῶν ξυγκαταστησάντων genus est.
καὶ πρὸς αὐτὸν] om. Vind. E. Flor. C.
ὄντες;] ὄντες. Ald. Bas. ab. Steph.
Εἰκός γε.] om. Pal. A. In Vind. E. sine distinctione εἰκός γε ὑπ. scriptum est.
Ὑπεξαιρεῖν] ὑπεξαίρειν Lob. Vat. M.
δὴ] δεῖ Vind. F.
πάντας] post δεῖ Ven. B. Vind. E. Flor. C.
μέλλει] μέλλειν Vind. F.
φίλων] φίλον Lob. Vat. B.
ἐχθρῶν] ἐχθρὸν Vat. B.
τι] τί Vind. B.
Δῆλον] δῆλος Lob. Vat. BM. om. Pal. A.

τὴν πόλιν. Καλόν γε, ἔφη, καθαρμόν. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, τὸν ἐναντίον, ἢ οἱ ἰατροὶ τὰ σώματα· οἱ μὲν γὰρ τὸ χείριστον ἀφαιροῦντες λείπουσι τὸ βέλτιστον, ὁ δὲ τοὐναντίον. Ὡς ἔοικε γάρ, αὐτῷ, ἔφη, ἀνάγκη, εἴπερ ἄρξει. Ἐν μακαρίᾳ ἄρα, εἶπον ἐγώ, ἀνάγκῃ δέδεται, D ἢ προστάττει αὐτῷ ἢ μετὰ φαύλων τῶν πολλῶν οἰκεῖν, καὶ ὑπὸ τούτων μισούμενον, ἢ μὴ ζῆν. Ἐν τοιαύτῃ, ἦ δ' ὅς. Ἆρ' οὖν οὐχὶ ὅσῳ ἂν μᾶλλον τοῖς πολίταις ἀπεχθάνηται ταῦτα δρῶν, τοσούτῳ πλειόνων καὶ πιστοτέρων δορυφόρων δεήσεται; Πῶς γὰρ οὔ; Τίνες οὖν οἱ πιστοί; καὶ πόθεν αὐτοὺς μεταπέμψεται; Αὐτόματοι, ἔφη, πολλοὶ ἥξουσι πετόμενοι, ἐὰν τὸν μισθὸν διδῷ. Κηφῆνας, ἦν δ' ἐγώ, νὴ τὸν κύνα, δοκεῖς αὖ τινάς μοι λέγειν ξενικούς τε καὶ παντοδαπούς. Ἀληθῆ E γάρ, ἔφη, δοκῶ σοι. Τοὺς δὲ αὐτόθεν ἆρ' οὐκ ἂν ἐθελήσειε; Πῶς; Τοὺς δούλους ἀφελόμενος τοὺς πολί-

C τίς φρόνιμος, τίς] φρόνιμος Pal. A.
οὕτως] οὗτος Vind. F.
ἐστὶν] ἐστὶ idem.
ἅπασιν] ἅπασι Ald. Bas. a. om. Fic.
πολεμίῳ] πολεμίων ante corr. Vind. E.
ἐπιβουλεύειν] In Lob. ν int. vers. est.
Καλόν γε — ἦν δ' ἐγὼ] om. Pal. A. καλόν γ' etc. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. Post καθαρμόν Ald. Bas. ab. signum interrogandi habent. In Flor. T. ἦν δ' ἐγὼ post τὸν ἐναντίον positum est.
τὸν ἐναντίον] τὸ ἐ. Lob. Vat. M. Pal. A. τῶν ἐναντίων Ven. B. Vind. E. Vat. H.
οἱ ἰατροὶ] οἰατροὶ Vind. B.
βέλτιστον] βελτίστον Ald. Bas. a.
Ὡς ἔοικε — εἶπον ἐγὼ] om. Pal. A.
ἀνάγκῃ] ἀνάγκη Ald. Bas. ab. In Pal. A. γὰρ additum est.
δέδεται] δέχεται Bas. b.
D ἢ] ἢ Vind. EF. Bas. ab.
αὐτῷ] αὐτὸν Lob. Vat. BM.
φαύλων] φίλων Par. DK.
ζῆν. Ἐν] ζῆν, ἐν Ald. Ἐν — οὐχὶ om. Pal. A.
Ἆρ'] ἄρ' Vind. E. ἄρ' Vind. F.
οὐχὶ] οὐχ Vind. B.
ἂν — ἀπεχθάνηται ταῦτα δρῶν] οὖν — ἀπεχθάνεται Pal. A.
πιστοτέρων] ἀπιστοτέρων Lob. Vat. BM. πιστοτέρον Mon. B. a m. pr.
Πῶς — ἥξουσι] Horum loco Pal. A. καὶ ἥξουσιν αὐτῷ πολλοὶ habet.
πετόμενοι] πετώμενοι Vind. F.
Κηφῆνας — χρῆται. Καὶ 568. A.] om. Pal. A. κηφήνων etc. Vind. E. κιφῆνας etc. Vind. F.
νὴ] μὰ Vat. M.
κύνα] κῦνα Vind. F.
αὖ] om. Mon. B.
E ξενικούς τε] τε om. Vind. B.
Τοὺς δὲ αὐτόθεν ἄρ' οὐκ ἂν ἐθελήσειε; Πῶς;] τίς δὲ αὐτόθεν οὐκ ἂν ἐθελήσειε πῶς. Lob. Vat. BM. Ven. B. (— ἐθελήσειέ πως; Ven. — ἐθελήσειε: πῶς: Vat. BM.) τίς δὲ αὐτόθεν ἄρ' οὐκ ἐθελήσειε: πῶς: Par. DK. (ἄρ' sec. Bip.) Flor. U. τί δὲ αὐτόθεν ἄρ' οὐκ ἐθε-

τας, ἐλευθερώσας, τῶν περὶ ἑαυτὸν δορυφόρων ποιήσασθαι. Σφόδρα γε, ἔφη· ἐπεί τοι καὶ πιστότατοι αὐτῷ οὗτοί εἰσιν. Ἦ μακάριον, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις τυ-
568 ράννου χρῆμα, εἰ τοιούτοις φίλοις τε καὶ πιστοῖς ἀνδράσι χρῆται τοὺς προτέρους ἐκείνους ἀπολέσας. Ἀλλὰ μήν, ἔφη, τοιούτοις γε χρῆται. Καὶ θαυμάζουσι δή, εἶπον, οὗτοι οἱ ἑταῖροι αὐτόν, καὶ ξύνεισιν οἱ νέοι πολῖται, οἱ δ' ἐπιεικεῖς μισοῦσί τε καὶ φεύγουσι; Τί δ' οὐ μέλλουσιν; Οὐκ ἐτός, ἦν δ' ἐγώ, ἥ τε τραγῳδία

λήσειε: πῶς: Mon. B. τίς δὲ αὐτόθεν. ἆρ' οὐκ ἂν ἐθελήσειεν: πῶς: Vind. F. τίς δὲ αὐτόθεν ἆρ' οὐκ ἂν ἐθελήσειε: πῶς: reliqui codices (ἆρ' Vind. B. Flor. R. — πῶς τοὺς etc. sine distinctione Vind. E.) uno Ven. C. excepto, quem Bekkeri silentium a vulgata editionum omnium (ἆρ' Ast. sec. — ἐθελήσειεν Bekk.) lectione nihil discrepare significat. Quod si verum est, alterum hoc praestantiae eius documentum habemus non minus illo, quod Vol. II. p. 327, b. notavi. Vulgata enim lectio non solum reliquis praeferenda, sed etiam per se probanda videtur. Nam particula πῶς, quam omnes codices tuentur, quum pro enclitica haberi et Socrati attribui propterea nequeat, quod qui modum rei faciendae accurate novit et ut probe sibi cognitum eloquitur ineptus sit, si eundem tamquam incertum proponat et *numne tyrannus aliquo modo velit servos ab civibus abstractos et liberatos satellitum in numerum recipere* interroget, Adimanto attribuatur necesse est. Quo facto rursus necesse est Socratis orationem eo usque perfectam et absolutam praecessisse, ut locus responsioni daretur, qui nullus esset, si ille, quod Stallbaumio placet, τί δέ; αὐτόθεν ἆρ' οὐκ ἂν ἐθελήσειε; dixisset. Hoc enim non ita comparatum est, ut Socrati in eo subsistere et Adimanto sermonem excipere liceret. At si rogaverat *popularesne non volet tyrannus?* et Adimanto quomodo id intelligi vellet quaerere, et Socrati ita respondere ei licebat, ut si quonam modo populares sibi fucos comparaturum tyrannum putaret quaesivisset, vel si ipse priorem sermonem suum continuare et absolvere vellet. Quae respondendi libertas non par, sed similis ei est, qua supra p. 551. C. Adimantum usum videbamus. — Ficinus lectionem τίς et interpunctionem Vind. F. secutus particula ἂν pro coniunctione accepta interpretationem exhibuit minime probabilem: *Quis autem ex indigenis? nonne aliqui, si voluerit? Adi. Quo pacto?*

ἑαυτὸν] αὐτὸν Lob.

ποιήσασθαι] ποιήσεται Flor. T. — Haec quoque perperam construxit Ficinus: *Scilicet si propriis servis sublatis, voluerit cives aliquos liberare et satellitibus suis asciscere.*

γε] γ' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H.

Ἦ] ἦ Vind. F. *Quam (praeclaram narras tyranni possessionem)* Fic.

τοιούτοις] ἐν τ. Flor. A.

τοιούτοις] post γε Flor. T. 568

θαυμάζουσι — φεύγουσι;] Pro his Pal. A. haec habet: θαυμάζουσιν οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι καὶ νέοι πολῖται, μισοῦσι δ' οἱ ἐπιεικεῖς καὶ φεύγουσιν. Sequentia vero usque ad ἐξέβημεν D. omisit.

ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι καὶ ὁ Εὐριπίδης διαφέρων ἐν αὐτῇ. Τί δή; Ὅτι καὶ τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέγξατο, ὡς ἄρα σοφοὶ τύραννοί εἰσι τῶν σο- B φῶν συνουσίᾳ. καὶ ἔλεγε δῆλον ὅτι τούτους εἶναι τοὺς σοφούς, οἷς ξύνεστι. Καὶ ὡς ἰσόθεόν γ', ἔφη, τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει καὶ ἕτερα πολλά, καὶ οὗτος καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί. Τοιγάρτοι, ἔφην, ἅτε σοφοὶ ὄντες οἱ τῆς τραγῳδίας ποιηταὶ συγγιγνώσκουσιν ἡμῖν τε καὶ ἐκείνοις, ὅσοι ἡμῶν ἐγγὺς πολιτεύονται, ὅτι αὐτοὺς

αὐτὸν] αὐτῶν Vind. F. Ang. B.

νέοι πολῖται] ν. πολῖται Lob. Vind. EF. νεοπολῖται legisse videtur Pollux L. III. c. 56: δημοποίητοι. — τάχα δ' ἂν οὗτοι ὀνομάζοιντο νεοπολῖται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Idem L. VIIII. c. 26. ὁ δὲ νέας (πόλεως πολίτης), inquit, νεαπολίτης κατὰ Πλάτωνα.

φεύγουσι;] φεύγουσιν; Bekkerus. Signum interrogandi non habent Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

Οὐκ ἐτὸς] οὐκέτ' ὡς Vind. F. Cf. Vol. I. p. 321.

τε] om. Vind. E.

τύραννοί] τύραννόσι ante corr. Vind. E.

B τῶν σοφῶν] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. τῇ σ. reliqui codices et editiones praeter Stallbaumianas. Nescio, quid Bekkerum ab retinenda codicum optimorum lectione absterruerit, sed quicunque hunc versiculum commemorarunt, τῶν σοφῶν scripserunt. V. Theag. p. 125. B. Schol. Ravenn. ad Aristoph. Thesm. 21. (qui Aristophanem in Heroibus et Antisthenem et Platonem Euripidi eum, quum Sophoclis esset in Aiace Locro positus, assignare narrat.) Stob. serm. XXXXVI. p. 325. Gellius N. A. L. XIII. c. 18. Aristid. T. II. p. 373. Dind. ex eoque excerpta a Photio p. 437, a. 12. Bekk. Themist. or. VI. p. 72. C. (Εὐριπίδης μὲν γὰρ ἢ ὅστις δή ποτέ ἐστιν ὁ ποιήσας Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ οὐκ ἦν, οἶμαι, πυκνῆς διανοίας· οὐ γὰρ ἄν ποτε εὔνουν ὑπέλαβε τυραννίδι φιλοσοφίαν etc. quibus verbis Themistius Platonem non notat, ut dicit Matthiae Eurip. T. VIIII. p. 434. sed probat.) Liban. epist. 33. Zenob. prov. p. 133. ed. Hagan. 1535. Litem de auctore optime diiudicasse videtur scholiastes ad nostrum locum: τοῦτο Σοφοκλέους ἐστὶν ἐξ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. ἐνταῦθα δὲ Εὐριπίδου λέγεται τὸ ἰαμβεῖον εἶναι. καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ συμπίπτοιεν ἀλλήλοις οἱ ποιηταί. Eadem est Zenobii et nonnullorum apud scholiasten Aristophanis sententia. τὸ μέντοι δρᾶμα, inquit hic, ἐν ᾧ Εὐριπίδης ταῦτα εἶπεν, οὐ σώζεται.

δῆλον ὅτι] δηλονότι codices mei, Flor. RTU. et editi ante Astii sec.

ξύνεστι.] ξύνεσι. Vind. E. ξύνεστιν. Bekkerus. ξύνεστι, Ald.

γ'] γε Mon. B.

ἐγκωμιάζει] ἐγκωμιάζοι Lob.

Τοιγάρτοι — ποιηταὶ] om. Vat. M.

ἔφην] ἔφη Lob. Vat. H.

συγγιγνώσκουσιν] συγγιγν. Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. (Cf. Vol. II. p. 99. 342.) καὶ συγγιγν. Ven. B. Vind. F. Ang. B. καὶ ξυγγιγν. Vind. E. Flor. ACRV. Stallb.

εἰς τὴν πολιτείαν οὐ παραδεξόμεθα ἅτε τυραννίδος ὑμνητάς. Οἶμαι ἔγωγ᾽, ἔφη, ξυγγιγνώσκουσιν ὅσοιπέρ C γε αὐτῶν κομψοί. Εἰς δέ γε, οἶμαι, τὰς ἄλλας περιιόντες πόλεις, ξυλλέγοντες τοὺς ὄχλους καλὰς φωνὰς καὶ μεγάλας καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι, εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας ἕλκουσι τὰς πολιτείας. Μάλα γε. Οὐκοῦν καὶ προσέτι τούτων μισθοὺς λαμβάνουσι καὶ τιμῶνται, μάλιστα μέν, ὥσπερ τὸ εἰκός, ὑπὸ τυράννων, δεύτερον δὲ ὑπὸ δημοκρατίας· ὅσῳ δ᾽ ἂν ἀνωτέρω ἴω- D σι πρὸς τὸ ἄναντες τῶν πολιτειῶν, μᾶλλον ἀπαγορεύει

παραδεξόμεθα] *admittimus* Fic. „Quum praecedat συγγινώσκουσιν, scribendum esse dico ὅτι οὐ παραδεχόμεθα." Steph. annot. p. 26. Civitas ipsa nondum exstitit, sed veniam iam nunc sibi dari sperat Socrates.

ἔγωγ᾽] *om.* Vat. H.

ξυγγιγνώσκουσιν] συγγιν. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. ξυγγιν. Vind. BE. ξ Bekkerus pro σ secundum Par. A. Vat. BHM. Ven. BC. Vind. B. Ang. B. ξυγγιγν. Stallbaumius secundum Flor. ACRV. exhibuit. Idem est in Lob. Vind. F.

ὅσοιπέρ γε] ὅσοι Flor. T.

C κομψοί. Εἰς] κομψοί. εἰς Ald. κομψοί· εἰς Steph. Pro κομψοί Ficinus *facundiores* posuit.

περιιόντες] περὶ ἰόντες Vind. E. περιόντες Vind. F. Ang. B.

μισθωσάμενοι] μισθοσάμενοι Vind. E.

δημοκρατίας] δημοκρατίαν Ang. B.

προσέτι] πρόσετι Vind. F.

ὑπὸ δημοκρατίας·] ὑποδημ. Vind. E. ὑπὸ δημοκρατίας; Bas. ab. et Astius, qui in tert. etiam ad πορεύεσθαι interrogandi signum adiecit parum aptum illud post comparationem. Quam si cum affirmatione pronuntiatam esse probabilius est, haec quoque, quippe artius coniuncta sequentibus, colo potius, quam interrogationis nota aut, quo reliqui editores usi sunt, puncto distinguenda videntur. Atque haud scio, an illud οὐκοῦν hoc loco nihil, nisi conclusionem significet.

ἀνωτέρω] ἀνωτέρῳ Ald. Cf. Vol. II. p. 246, a.

ἴωσι] ἴασι Vind. E.

D τιμή] τιμὴ ἡ Par. A. Ang. B. τιμὴ ἡ Vind. BE. Vat. H. Flor. ACRTV.

ἄσθματος] ἴσθματος Ald. Bas. a.

πορεύεσθαι] πορεύνεσθαι Vind. E. πορεύσασθαι Lob. Vat. M.

λέγωμεν] λέγομεν Vat. H. Flor. ACV. In Pal. A. haec usque ad τυραννὶς εἴη p. 569. B. ita decurtata sunt: θρέψεται δὲ τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τῶν ἱερῶν χρημάτων τῶν ἐν τῇ πόλει. ὅταν δὲ ταῦτα ἐπιλείπῃ, ἐκ τῶν πατρῴων θρέψεται. θρέψει δ᾽ αὐτὸν καὶ τοὺς ἑταίρους ὁ γεννήσας δῆμος. ἐὰν δὲ ἀγανακτῇ ὁ δῆμος, τολμήσει ὁ τύραννος τὸν πατέρα βιάζεσθαι καὶ τύπτειν, ἂν μὴ πείθηται, ἀφελόμενός γε τὰ ὅπλα.

στρατόπεδον] Hoc pariter atque illo, quod L. II. p. 373. E. dicitur, uti poterat Antiatticistes p. 113, 17. στρατόπεδον ἀντὶ τοῦ στρατεύματος ab Atticis dici Thucydidis et Isocratis auctoritate probans.

πολὺ καὶ ποικίλον] πολὺ ποικίλον Ang. B. πολυποίκιλον Vind. F. Flor. R. quem Stallbaumius in

αὐτῶν ἡ τιμὴ, ὥσπερ ὑπὸ ἄσθματος ἀδυνατοῦσα πορεύεσθαι. Πάνυ μὲν οὖν. Ἀλλὰ δὴ, εἶπον, ἐνταῦθα μὲν ἐξέβημεν· λέγωμεν δὲ πάλιν ἐκεῖνο τὸ τοῦ τυράννου στρατόπεδον, τὸ καλόν τε καὶ πολὺ καὶ ποικίλον καὶ οὐδέποτε ταὐτὸν, πόθεν θρέψεται. Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐάν τε ἱερὰ χρήματα ᾖ ἐν τῇ πόλει, ταῦτα ἀναλώσει, ὅποι ποτὲ ἂν ἀεὶ ἐξαρκῇ τὰ τῶν ἀποδομένων, ἐλάττους εἰσφορὰς ἀναγκάζων τὸν δῆμον εἰσφέρειν. Τί E δ', ὅταν δὴ ταῦτα ἐπιλίπῃ; Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐκ τῶν πατρῴων θρέψεται αὐτός τε καὶ οἱ συμπόται τε καὶ

pr. id pro καὶ πολὺ καὶ ποικίλον exhibere tradit.

πόθεν] ποθὲν Vind. F. πότε Lob. Vat. M.

ἀναλώσει] *surripiet consumetque* Fic. Post hoc in Mon. B. Flor. U. καὶ interpolatum est, ut scilicet esset quo τε post ἐὰν referretur.

ὅποι] ὅπῃ Vind. E. Ast. pr. sec. quemadmodum Stephano in m. videbatur debere scribi. Idem Astius in tert. sibi placere ostendit. Quid Stephanus voluerit, non assequor: Astii quidem interpretatio, quam in sec. in *addendis* exhibuit, ὅπῃ ποτὲ *quomodocunque*, *prout*, *si qua ratione* significare autumans, nec secum ipsa consentit neque cum particula ἀεὶ conciliari potest. Recte Ficinus *quousque*.

ποτὲ] ποτ' Lob. Vind. B.

ἀεὶ] *om.* Lob. Fic.

ἐξαρκῇ] ἐξαρκοῖ Lob. Mon. B. Vat. M. Flor. U. ἐξαρκεῖ Vind. F.

ἀποδομένων] ἀπολομένων Mon. B. Flor. U. „Scribendum puto τὰ τῶν ἀποδιδομένων, vel τὰ ἐκ τῶν ἀποδιδομένων, ut significentur ea quae ex venditionibus proveniunt.“ Steph. in m. ἀποδιδομένων Astius in pr. et sec. recepit, in tert. τὰ ἐκ τῶν ἀποδιδομένων scribendum putat. Quidni τοὺς ἀποδομένους sacerdotes et sacrorum antistites intelligamus, quos tyrannus sacra vendere eamque pecuniam ad se deferre cogat?

εἰσφορὰς] εἰσφορᾶς Lugd. Bip. Ast. pr.

ἀναγκάζων] ἀναγκάζον Flor. T.

ἐπιλίπῃ] ἐπιλείπῃι Par. A. Ven. E C. (Pal. A.) In Par. K. λεί super λί scriptum est. Aoristus non minus necessarius hic, quam L. I. p. 340. E. in dictione ἐπιλιπούσης γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει. ubi Stallbaumius, qui ἐπιλειπούσης tenuit, Demosthenem citans περὶ συμμορ. p. 186. (p. 167. extr. Bekk. καὶ γὰρ τὰς κρήνας καὶ τὰ φρέατα ἐπιλείπειν πέφυκεν, ἐάν τις ἀπ' αὐτῶν ἀθρόα καὶ πολλὰ λαμβάνῃ.) non id, quod voluit, effecit. Etiam L. X. p. 601. B. in verbis ἔοικε τοῖς τῶν ὡραίων προσώποις, καλῶν δὲ μὴ, οἷα γίγνεται ἰδεῖν, ὅταν αὐτὰ τὸ ἄνθος προλίπῃ, quum praesens ferri posset, tamen accuratius, quam negligentius loqui scriptorem maluisse codices demonstrant. Hoc vero loco ad errandi proclivitatem illud accedit, quod codices duo optimi ab asseclis suis tantum non omnibus deserti sunt.

πατρῴων] πρώων Vind. F.

τε] *om.* Vind. BE. Vat. H.

συμπόται] συμποται cum λῖ super πο Par. A. συμπολῖται Vind. BE. Ven. B. Flor. ACV. (— λῖται hi tres) *collegas* Fic.

τε] *om.* Lob. Vind. F. Vat. BM. Ang. B. Flor. ACRV.

ἑταῖροι καὶ ἑταῖραι. Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ· ὅτι ὁ δῆμος, ὁ γεννήσας τὸν τύραννον, θρέψει αὐτόν τε καὶ ἑταίρους. Πολλὴ αὐτῷ, ἔφη, ἀνάγκη. Πῶς δὲ λέγεις; εἶπον· ἐάν τε ἀγανακτῇ τε καὶ λέγῃ ὁ δῆμος, ὅτι οὔτε δίκαιον τρέφεσθαι ὑπὸ πατρὸς υἱὸν ἡβῶντα, ἀλλὰ τοὐναντίον ὑπὸ υἱέος πατέρα, οὔτε τούτου αὐτὸν ἕνεκα 569 ἐγέννησέ τε καὶ κατέστησεν, ἵνα ἐπειδὴ μέγας γένοιτο, τότε αὐτὸς δουλεύων τοῖς αὑτοῦ δούλοις τρέφοι ἐκεῖνόν τε καὶ τοὺς δούλους μετὰ ξυγκλύδων ἄλλων, ἀλλ'

ἑταῖροι] οἱ ἑτ. Par. K. sec. Bekk. οἱ ἕτεροι, sup. αἱ, e corr. αι, super τε, Vind. E.

ἑταῖραι] αἱ ἑτ. Vind. E.

ἦν] ἔφην Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. ἔφην ἦν Mon. B.

ἐγώ·] Ita Stallbaumius in sec. Reliqui editores comma pro colo fecerunt. Cf. Vol. I. p. 19, a. Ceterum dubito, an Adimantus τὰ πατρῷα communi significatione dixerit.

ἑταίρους] ἑτέρους Par. AD. Ven. B. Flor. V. τοὺς ἑταίρους Flor. T.

αὐτῷ, ἔφη] Ita Par. A. Vat. B. Mon. B. Flor. U. αὐτῶν ἔφη Lob. Ven. C. Par. DK. Vat. M. ἔφη, αὐτῷ cum reliquis editi ante Bekkerum et Stallbaumius.

Πῶς δὲ λέγεις;] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Flor. UV. πῶς δε λέγεις; Vind. F. Πῶς λέγεις; reliqui et editiones omnes praeter Bekkerianam. *Quid vero, si succenseat* etc.? Fic. Particulam in ista dictione minus usitatam, sed admirationi significandae inservientem ideoque huic loco minime ineptam auctoritas codicum et ipsa eius insolentia ab interpolationis suspicione vindicant. Similiter Plautus Amphitr. II. 1, 73: *Sed quid ais? num obdormivisti dudum?*

ἐάν τε] ἐάν τι Mon. B. ἐὰν δὲ Ang. B. et Stallbaumius in sec. hac ratione ductus, quod ἐάν τε ne per anacoluthiam quidem excusari possit. Ego nihil obstare video, quominus Socratem putemus ἐάν τε μή additurum fuisse, hoc sensu: *Quid, quaeso, ais? nutriendum istum plebi fore dicis, sive ea indignabunda recuset sive minus?* deinde referendis indignantium vocibus detentum initii verborum suorum rationem nullam habuisse, sicuti paullo ante D: ἐάν τε ἱερὰ χρήματα ᾖ, et aliis locis, quos Vol. I. p. 167, a. significavi. Sic ἐάν τε h. l. pro *etiam si* accipi potest.

τε καὶ] τε *om.* Vind. E.

ἡβῶντα] ἡμῶν Mon. B. Par. K. Flor. U. *om.* Lob. Vat. M.

τοὐναντίον ὑπὸ υἱέος] τοὐναντὶ ὑπὸ υἱέως Vind. E.

οὔτε] ὅστε Lob. Vat. M.

αὐτὸν] αὐτοῦ Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. RU.

κατέστησεν] ἔθρεψεν Lob. Vat. 569 BM. Ven. B. κατέστησεν καὶ ἔθρεψεν Bas. b. „Legitur etiam κατέστησε καὶ ἔθρεψεν, ἵνα ἐπειδὴ etc. Item αὐτοὺς δουλεύειν ἀναγκάζων, pro his, αὐτὸς δουλεύων, quae tamen lectio retinenda videtur, propter verbum sequens τρέφοι, cui non conveniret ille alter nominativus ἀναγκάζων.“ Steph. in m.

αὐτὸς] αὐτὸν Ang. B. αὐτοὺς Lob. Vat. BM. Ven. C. et a m. s. B. Par. DK. Bas. b.

δουλεύων] δουλεύειν ἀναγκάζοι Lob. Vat. M. δουλεύειν ἀναγκάζων Ven. B. a m. s. Bas. b. quae varietas lectionis haud dubie ex priori (αὐτοὺς) originem ducit. Cf. Vol. II. p. 273, b. sq.

ἵνα ὑπὸ τῶν πλουσίων τε καὶ καλῶν κἀγαθῶν λεγομένων ἐν τῇ πόλει ἐλευθερωθείη ἐκείνου προστάντος, καὶ νῦν κελεύει ἀπιέναι ἐκ τῆς πόλεως αὐτόν τε καὶ τοὺς ἑταίρους, ὥσπερ πατὴρ υἱὸν ἐξ οἰκίας μετὰ ὀχληρῶν συμποτῶν ἐξελαύνων; Γνώσεταί γε νὴ Δία, ἦ δ' ὅς, τότ' ἤδη ὁ δῆμος, οἷος οἷον θρέμμα γεννῶν ἠσπάζετό B τε καὶ ηὖξε, καὶ ὅτι ἀσθενέστερος ὢν ἰσχυροτέρους ἐξελαύνει. Πῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις; τολμήσει τὸν πατέρα βιάζεσθαι, κἂν μὴ πείθηται, τύπτειν ὁ τύραννος;

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab. Ast. pr. *eius* Fic.

δούλοις] δ. καὶ Lob. Vat. M. et a m. s. Ven. B.

τρέφοι] τρέφη Vind. E. τρέφει Vind. B. Vat. H. Flor. ACRV. τρέφην Ang. B. τρέφειν Lob. Vat. M. et a m. s. Ven. B.

μετὰ ξυγκλύδων] μεταξ. Vind. F. μετὰ ξυγκλείδων Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. Idem error in uno codice Thucydidis L. VII. c. 5. hoc nomine primum, quod sciamus, usi commissus est. Valckenario autem, qui anim. ad Ammon. p. 32. Lips. ubique σύνηλυς pro σύγκλυς scribendum esse statuebat, merito non assensi sunt viri docti. Cf. Bastius et Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 917. sq. (Phrynichi glossa a Bastio adhibita, σύγκλυδες· σύλλεκτοι καὶ παντοδαποί, in Bekkeri anecdotis exstat p. 64, 8.) Hoc loco ξυνηλύδων iusto lenius esset.

ὑπὸ] ἀπὸ Mon. B. Flor. UV. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Quum in hac sententiae perspicuitate verendum non esset, ne quis ab optimatibus impertiri plebi libertatem debuisse crederet, licebat scriptori primam et propriam praepositionis ὑπὸ significationem sequi, de qua cf. I. H. Vossius ad hymn. in Cer. v. 338. et Bernhardy synt. p. 268.

κἀγαθῶν] καὶ ἀγαθῶν Lob. (κἀγ. Ald. Bas. ab. Steph.)

ἐλευθερωθείη] ἐλευθερωθῇ Lob. Vat. BM.

ἑταίρους] ἑτέρους Ven. B.

ἐξ οἰκίας] εξόικ. Lob. ἐξοικ. Vind. F. ἐξ οἰκείας Vat. H.

συμποτῶν] ξυμπ. Par. K. sec. Bekk. et ante corr. Vind. F. (σ a m. pr. restitutum) Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

ἐξελαύνων;] Ita Mon. B. Ald. Bas. ab. — Stephanus, Astius et Bekkerus punctum fecerunt, contra quam initium periodi utcunque scriptum et sequentia Adimanti verba postulant, quibus ille quid tum futurum sit, quum populus ista oratione usus esset, quasi id ipsum rogatus demonstrat. Stallbaumius in pr. Bekkerum secutus in sec. interrogationis notam paullo superius ad προστάντος apposuit. Sed adverbium νῦν reliqua quoque usque ad ἑταίρους ad populi orationem a Socrate relatam pertinere docet, quam ipse suo nomine adiecta comparatione ὥσπερ πατὴρ etc. eodem, quo inceperat, tenore concludit. Itaque ante verba καὶ νῦν pro maiore reliquorum interpunctione comma feci, interrogandi signum in fine posui.

γε] γὰρ Par. K.

Δία] δι' Vind. BE. Vat. H.

τότ' ἤδη] τὸ τί δὴ Vind. F.

οἷος] οἷας Bas. b. B

ηὖξε, καὶ] *om.* Vind. E. ηὖξεν καὶ Vind. F. ηὖξεν κ. Ang. B.

λέγεις] λέγοις Ald. Bas. ab.

τολμήσει] τολμήσας Par. K.

πείθηται] In Vind. F. ε super αι scriptum.

τύπτειν] τύπτων Vind. E.

Ναί, ἔφη, ἀφελόμενός γε τὰ ὅπλα. Πατραλοίαν, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις τύραννον καὶ χαλεπὸν γηροτρόφον, καὶ ὡς ἔοικε, τοῦτο δὴ ὁμολογουμένη ἂν ἤδη τυραννὶς εἴη, καὶ τὸ λεγόμενον, ὁ δῆμος φεύγων ἂν καπνὸν δουλείας C ἐλευθέρων εἰς πῦρ δούλων δεσποτείας ἂν ἐμπεπτωκὼς εἴη, ἀντὶ τῆς πολλῆς ἐκείνης καὶ ἀκαίρου ἐλευθερίας τὴν χαλεπωτάτην τε καὶ πικροτάτην δούλων δουλείαν μεταμπισχόμενος. Καὶ μάλα, ἔφη, ταῦτα οὕτω γίγνεται. Τί οὖν; εἶπον· οὐκ ἐμμελῶς ἡμῖν εἰρήσεται, ἐὰν φῶμεν ἱκανῶς διεληλυθέναι, ὡς μεταβαίνει τυραννὶς ἐκ δημοκρατίας γενομένη τε οἵα ἐστί; Πάνυ μὲν οὖν ἱκανῶς, ἔφη.

Πατραλοίαν] πατραλοῖαν Vind. F.

δὴ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. T.

ὁμολογουμένη] ὡμολογημένη Ang. B. et correctus in ὡ Vind. F.

ἂν ἤδη τυραννὶς] τ. ἤ. ἂν Vind. B.

φεύγων ἂν] ἂν *om.* Lob. Vat. B. non male. Certe argutior illa particulae cum participio constructae significatio, de qua Vol. I. p. 212, b. dixi, ab hoc loco aliena et conditionis notio (εἰ φεύγοι) ad proverbium inepta est. Sed aliam rationem eamque nec participii naturae nec loquendi usui repugnantem inire et φεύγων ἂν pro φεύγοι ἂν — καὶ dictum accipere licet. Eius generis multa sunt exempla, in quibus vulgo parum subtiliter ἂν abundare statuunt. Cf. Hermannus de ea particula L. IIII. c. 5.

ἐλευθέρων] ἐλευθέραν Ven. C. et cum ο super α Vat. B. ἐλεύθερον Lob. Par. DK. sec. Bekk.

C δούλων] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. B. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Pal. A. et Ficinus. (*servorum*) δοῦλον Lob. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. ACRTUV.) et editiones ante Astii sec. qui Ficino et concinnitati nimium tribuebat, quum δούλων sine codicum auctoritate reponeret. Neque Libanii locus, quem conferri iubet, quicquam ad rem pertinet. Cf. potius Theodoretus Therap. L. III. p. 773: καὶ τὸν καπνὸν κατὰ τὴν παροιμίαν, ὡς ἔοικε, φυγόντες εἰς αὐτὸ δὴ τὸ πῦρ ἐμπεπτώκαμεν.

δεσποτείας] post ἂν Mon. B.

ἐμπεπτωκὼς] ἐμπεπτωκὸς Lob.

ἐκείνης καὶ ἀκαίρου] *om.* Pal. A.

τε] *om.* idem.

πικροτάτην] πυκνοτάτην Vind. F.

δούλων] *om.* Par. K. Ang. B.

ταῦτα] ταῦθ' Vind. B.

γίγνεται] γίν. Vind. E.

Τί οὖν; εἶπον·] Ita Stallb. sec. ante quem Τί οὖν, εἶπον, erat.

οὐκ ἐμμελῶς] οὐκεμ. Vind. E.

ἡμῖν] *om.* Flor. T.

μεταβαίνει] μεταβαίνειν Vind. B. Vat. H. Flor. ACV.

τε] τε καὶ Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ald. Bas. ab.

οἵα] οἷα Vind. BEF.

ἐστί] ἔστι Vind. F. ἐστὶν Vind. B. Bekkerus.

Πολιτείας Η' Vind. F. Τέλος τοῦ πολιτειῶν, ἢ περὶ δικαίου ὀγδόου (ὀγδώου Ald.) λόγου. Ald. Bas. ab.

ΛΟΓΟΣ ΕΝΑΤΟΣ.

502 *Αὐτὸς δὴ λοιπὸς, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ τυραννικὸς ἀνὴρ σκέψασθαι, πῶς τε μεθίσταται ἐκ δημοκρατικοῦ γενόμενός τε ποῖός τίς ἐστι καὶ τίνα τρόπον ζῇ, ἄθλιον, ἢ μακάριον. Λοιπὸς γὰρ οὖν ἔτι οὗτος, ἔφη. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὃ ποθῶ ἔτι; Τὸ ποῖον; Τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, οἷαί τε καὶ ὅσαι εἰσὶν, οὔ μοι δοκοῦμεν ἱκανῶς διῃρῆσθαι. τούτου δὴ ἐνδεῶς ἔχοντος ἀσαφεστέρα ἔσται ἡ ζήτησις οὗ ζητοῦμεν. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, ἔτι ἐν καλῷ;* 571 B

Πλάτωνος πολιτειῶν, .Θ'. Lob. *Πλάτωνος πολιτειῶν λόγος ἔννατος* Flor. AC. *Πλάτωνος πολιτεῖαι ἢ περὶ δικαίου.* Θ. Flor. V. *πλάτωνος πολιτειῶν, ἐνάτη* (a. m. s. *ἐννάτη*): Mon. B. *πολιτειῶν λόγος ἔνατος* Vind. B. *Πολιτείας* Θ' Vind. F. Θ' Vind. E. *Πλάτωνος πολιτειῶν, ἢ περὶ δικαίου λόγος ἔνατος* Ald. Bas. ab. *ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ἔνατος.* Steph. Θ. Bekkerus et Stallb. pr.

571 *Αὐτὸς*] *υτὸς* Vind. E. *οὗτος* Flor. T. *om.* Fic.

λοιπὸς] *λοιπὸν* Lob. Vind. EF. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

ἀνὴρ σκέψασθαι,] *ἀνὴρ, σκέψασθαι* Steph. Ast. pr. Bekk. *ἀ. σκέψασθε* Lob. Vat. M.

γενόμενός] *γένος* Lob. Vat. BM.

τίς] int. vers. Vind. B.

ἄθλιον, ἢ μακάριον] *μ. ἢ ἄ.* Flor. T.

Λοιπὸς] *λοιπὸν* Lob. Vat. M.

οἷαί τε καὶ ὅσαι εἰσὶν] *quot sint et quales* Fic.

οὔ μοι] *nondum* Fic.

δοκοῦμεν] *δοκῶ* Par. K.

δὴ] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. *ac (nisi id constet)* Fic. *δὲ* reliqui codices cum editis. Cf. Vol. I. p. 152, a. b. et L. VI. p. 485. D: *Ἀλλὰ μὴν ὅτῳ γε εἰς ἕν τι αἱ ἐπιθυμίαι σφόδρα ῥέπουσιν, ἴσμεν που ὅτι εἰς τἆλλα τούτῳ ἀσθενέστεραι, ὥσπερ ῥεῦμα ἐκεῖσε ἀπωχετευμένον. Τί μήν; Ὧι δὴ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἐῤῥυήκασι, περὶ τὴν τῆς ψυχῆς, οἶμαι, ἡδονὴν αὐτῆς καθ' αὑτὴν εἶεν ἄν.* quo loco tantum non omnes, qui hic, *δὲ* exhibent, quod Bekkerus ibi non dubitavit in alterum mutare.

B *ἀσαφεστέρα*] *ἃ σαφεστέρα* Vind. F.

ζήτησις] *ζήτισις* Mon. B.

ἔτι] *ἔτ'* Vind. BEF. Ang. B. Vat. H.

ἐν καλῷ] *ἐνκαλῶ* Ald. *ἐγκαλῶ* Lob. Vind. F. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Bas. ab. In m. Flor. R. *ἐν καιρῷ* adscriptum. Signum interrogandi ab Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec. abest.

Πάνυ μὲν οὖν· καὶ σκόπει γ' ὃ ἐν αὐταῖς βούλομαι ἰδεῖν. ἔστι δὲ τόδε· τῶν μὴ ἀναγκαίων ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν δοκοῦσί τινές μοι εἶναι παράνομοι, αἳ κινδυνεύουσι μὲν ἐγγίγνεσθαι παντί, κολαζόμεναι δὲ ὑπό τε τῶν νόμων καὶ τῶν βελτιόνων ἐπιθυμιῶν μετὰ λόγου ἐνίων μὲν ἀνθρώπων ἢ παντάπασιν ἀπαλλάττεσθαι ἢ ὀλίγαι λείπεσθαι καὶ ἀσθενεῖς, τῶν δὲ ἰσχυρότεραι

γ'] om. Lob. Vat. M. γε Vind. BEF. Flor. ARTV.

αὐταῖς] αὐτῇ Par. K.

τῶν μὴ ἀναγκαίων — ἔνδηλον. 572. B.) excerpsit Stobaeus serm. V. p. 75. et initio μὲν pro μή, quod Gesnerus in m. habet, posuit.

μοι] ἐμοὶ Stob.

κινδυνεύουσι μὲν] κινδυνεύουσιν Stob.

ἐγγίγνεσθαι] ἐγγίν. Lob. Vind. E. Mon. B. Flor. ACTU. Ald. Bas. ab. Steph. ἐγγίνεσθαι μὲν ἐν Stob.

ὑπό] om. Vat. B. a m. pr.

τε τῶν νόμων καὶ τῶν] τῶν τυγχανόντων Stob. Trinc. In Vat. B. τε omissum.

ὀλίγαι] ὀλίγα Stob. Trinc. ὀλίγας Vind. E. ὀλίγω Vat. H. Flor. T.

λείπεσθαι] λίπεσθαι Vind. F.

ἀσθενεῖς] ἀσθενεῖν Flor. T.

C *Λέγεις δὲ*] om. Ang. B. l. δὴ Stob. excepto cod. B.

καὶ τίνας] Ita Par. A. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. Bekkerus. Reliqui codices et editi cum Stobaeo (cuius in cod. B. et ed. Trinc. τινας encliticon est) καὶ omittunt. *Quas potissimum istas vocas?* Ficinus, particulae, quam et ipse in suo codice invenerit, significationem utcunque declarare conatus. Significat autem accessionem aliquam pro interrogantis voluntate necessariam vel maiorem in modum expetitam. Sic Polit. p. 291. A: *Τίνας δ' αὐτοὺς καὶ λέγεις; Ξέ. Καὶ μάλα τινὰς ἀτόπους.* Phaedr. p. 266. D: *λεκτέον δέ, τί μέντοι καὶ ἔστι τὸ λειπόμενον τῆς ῥητορικῆς.* Euthyd. p. 271. A: *καί μοι ἔδοξεν εἶναι ξένος τις ᾧ διελέγου. τίς ἦν; Σ. Ὁπότερον καὶ ἐρωτᾷς, ὦ Κρίτων; οὐ γὰρ εἷς, ἀλλὰ δύο ἤστην.* cui recte Heindorfius similem esse observavit locum Theaeteti p. 144. B: *Εὖ ἀγγέλλεις. τίνος δὲ καὶ ἔστι τῶν πολιτῶν; Θεό. Ἀκήκοα μὲν τοὔνομα, μνημονεύω δὲ οὔ.* sed quem ad hunc adscripsit locum Civ. L. IIII. p. 434. D: *ἐὰν μὲν ἡμῖν καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων ἰὸν τὸ εἶδος τοῦτο ὁμολογῆται καὶ ἐκεῖ δικαιοσύνη εἶναι, συγχωρησόμεθα ἤδη· τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; εἰ δὲ μή, τότε ἄλλο τι σκεψόμεθα.* in eo Socrates ἀφασίαν suam et consensionem pro rei natura necessariam fore significat: *denn was wollten wir auch weiter sagen?* ut Schleiermacherus interpretatus est.

τὸν ὕπνον] τοῦ ὕπνου ante corr. Lob. τῶν ὕπνων Stob. Trinc.

ἐγειρομένας] ἀγειρομένας Vind. F. ἐγγινομένας Lob. Vat. M.

εὔδῃ] εὕδῃ Vind. B. Lob. εὔδηλον Vind. F.

λογιστικὸν] λογικὸν Vat. B. Ven. B. Stob. Bas. b. „Legitur etiam λογικὸν, itidemque paullo post. (D.) Sed et supra p. 550 (B.) eadem scripturae diversitas fuit annotata.“ Steph. in m. λογιστικόν τε Lob. Vat. M. Expressit haec inde a verbis ὅταν τὸ μὲν ἄλλο usque ad τῶν ἐνυπνίων p. 572. B. Cicero de divin. L. I. c. 29. hoc modo: *Vide, quid Socrates in Platonis Politia loquatur. Dicit enim, quum dor-*

καὶ πλείους. Λέγεις δὲ καὶ τίνας, ἔφη, ταύτας; Τὰς C περὶ τὸν ὕπνον, ἦν δ' ἐγώ, ἐγειρομένας, ὅταν τὸ μὲν ἄλλο τῆς ψυχῆς εὕδῃ, ὅσον λογιστικὸν καὶ ἥμερον καὶ ἄρχον ἐκείνου, τὸ δὲ θηριῶδές τε καὶ ἄγριον ἢ σίτων ἢ μέθης πλησθὲν σκιρτᾷ τε καὶ ἀπωσάμενον τὸν ὕπνον ζητῇ ἰέναι καὶ ἀποπιμπλάναι τὰ αὑτοῦ ἤθη. οἶσθ', ὅτι πάντα ἐν τῷ τοιούτῳ τολμᾷ ποιεῖν, ὡς ἀπὸ πάσης λε-

mientibus ea pars animi, quae mentis et rationis sit particeps, sopita langueat, illa autem, in qua feritas quaedam sit atque agrestis immanitas, quum sit immoderato tumefacta (al. *obstupefacta*) *potu atque pastu, exsultare eam in somno immoderateque iactari. Itaque huic omnia visa obiiciuntur a mente ac ratione vacua, ut aut cum matre corpus miscere videatur aut cum quovis alio vel homine vel deo, saepe belua, atque etiam trucidare aliquem et impie cruentari multaque facere impure atque tetre cum temeritate et impudentia. At qui salubri et moderato cultu atque victu quieti se tradiderit, ea parte animi, quae mentis et consilii est, agitata et erecta saturataque bonarum cogitationum epulis eaque parte animi, quae voluptate alitur, nec inopia enecta nec satietate affluenti, quorum utrumque praestringere aciem mentis solet, sive deest naturae quidpiam sive abundat atque affluit, illa etiam tertia parte animi, in qua irarum exsistit ardor, sedata atque restincta, tum eveniet duabus animi temerariis* (id alii omittunt) *partibus compressis, ut illa tertia pars rationis et mentis eluceat et se vegetam ad somniandum acremque praebeat, tum ei visa quietis occurrent tranquilla atque veracia.* His partim usus est Ficinus.

σίτων] σιτῶν Vind. BEF. σιτίων Flor. T. σίτου Stob. Verba ἢ σίτων ἢ μέθης πλησθὲν Ficinus *cum sit immoderato repleta potu atque pastu* interpretatus est.

ἢ] ἥ Vind. F.

σκιρτᾷ] κιρτᾷ idem.

ἀπωσάμενον] ἀποσάμενον Stob. Trinc.

ζητῇ] ζητεῖ Lob. Vind. F. Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. RTU. Stob. Ald. Bas. ab.

ἀποπιμπλάναι] ἀποπιμπλᾶναι Vind. F. ἀποπιμπλᾶνται Stob. cod. B.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Stob. Ald. Bas. ab.

ἤθη.] ἤθη, Ald. Ast. pr. sec. Stallb. sec. ut verba proxime sequentia apodosin exhibeant sententiae superioribus illis ὅταν τὸ μὲν ἄλλο inchoatae, atque illa ipsa non commate, sed puncto, quod Ald. Bas. ab., vel colo, quod Steph. Stallb. sec. fecerunt, ab ἐγειρομένας distinguenda sint. Sed οἶσθ' ὅτι equidem secundum ea, quae ad L. VIII. p. 550. A. observata sunt, facilius initio periodi posita tulerim, quam ὅταν τὸ μὲν ἄλλο, praesertim quum verborum τὰς περὶ τὸν ὕπνον ἐγειρομένας et ambitus tam exiguus sit et sensus supplemento indigeat. Astii ratio in pr. et sec. tum h. l. tum supra commate usi defendi posset, si protasin et apodosin confundi necesse esset.

οἶσθ'] οἶσθα Lob. Mon. B. et, addito a m. s. δή, Vat. B. ὦσθ' Stob. Trinc.

πάντα] post ἐν τῷ τοιούτῳ Lob. Vat. M.

τῷ] om. Stob. Gesn. (non Gaisfordius, qui de Gesnero tacet.)

ποιεῖν] εἶναι Stob. Trinc.

ἀπὸ πάσης] ἀπάσης Ven. B. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV.

λυμένον τε καὶ ἀπηλλαγμένον αἰσχύνης καὶ φρονήσεως.
D μητρί τε γὰρ ἐπιχειρεῖν μίγνυσθαι, ὥς οἴεται, οὐδὲν
ὀκνεῖ ἄλλῳ τε ὁτῳοῦν ἀνθρώπων καὶ θεῶν καὶ θη-
ρίων, μιαιφονεῖν τε ὁτιοῦν βρώματός τε ἀπέχεσθαι μη-
δενός, καὶ ἑνὶ λόγῳ οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει οὔτ'
ἀναισχυντίας. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Ὅταν δέ γε,
οἶμαι, ὑγιεινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς αὑτοῦ καὶ σωφρόνως καὶ
εἰς τὸν ὕπνον ἴῃ τὸ λογιστικὸν μὲν ἐγείρας ἑαυτοῦ καὶ
ἑστιάσας λόγων καλῶν καὶ σκέψεων, εἰς σύννοιαν αὐ-
E τὸς αὑτῷ ἀφικόμενος, τὸ ἐπιθυμητικὸν δὲ μήτε ἐνδείᾳ
δοὺς μήτε πλησμονῇ, ὅπως ἂν κοιμηθῇ καὶ μὴ παρέχῃ

Bas. b. „(annotata.) Paulo post pro ἀπὸ πάσης, legitur ἀπάσης in eodem libro vet.“ Steph. in m. Cf. Matthiae gramm. p. 665.

καὶ φρονήσεως] ἢ φ. Stob.

μητρί] Plutarchus mor. p. 83. A. commemorata Zenonis sententia de profectibus virtutis ex insomniis aestimandis τοῦτο δὲ Πλάτων, inquit, ὡς ἔοικε, συνιδὼν πρότερον ἐξεμόρφωσε καὶ διετύπωσε τῆς φύσει τυραννικῆς ψυχῆς οἷα κατὰ τοὺς ὕπνους δρᾷ τὸ φανταστικὸν καὶ ἄλογον. μητρί τε γὰρ ἐπιχειρεῖ μίγνυσθαι καὶ περὶ βρώσεις ὁρμᾷ παντοδαπὰς παρανομοῦν καὶ χρώμενον ἑαυτοῦ ταῖς ἐπιθυμίαις οἷον λελυμέναις, ἃς μεθ' ἡμέραν ὁ νόμος αἰσχύνῃ καὶ φόβῳ καθείργνυσιν. Ibid. p. 101. A: ἡ κακία — ἐν τοῖς ὕπνοις ἀποφυγοῦσα δόξας καὶ νόμους καὶ ποῤῥωτάτω γενομένη τοῦ δεδιέναι καὶ αἰδεῖσθαι πᾶσαν ἐπιθυμίαν κινεῖ καὶ ἐπανεγείρει τὸ κακόηθες καὶ τὸ ἀκόλαστον. μητρί τε γὰρ ἐπιχειρεῖ μίγνυσθαι, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, καὶ βρώσεις ἀθέσμους προσάγεται καὶ πράξεως οὐδεμιᾶς ἀπέχεται, ἀπολαύουσα τοῦ παρανομεῖν etc.

ἐπιχειρεῖν] ἐπιχειρεῖ Par. DK. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. margo Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. ἐπιθυμεῖ Stob.

D οὐδὲν] καὶ οὐδὲν Ang. B. Flor. RT.

ἄλλῳ τε ὁτῳοῦν] ἄ. τ. ὅτῳοῦν Vind. F. ἀλλ' ὅτε οὖν ὅτῳ Stob. Trinc.

μιαιφονεῖν] μιαιφωνεῖν Vind. E.

ὁτιοῦν] ὅτιοῦν Vind. F. Ficinus haec inde a μητρί τε ita expressit: *ut aut cum matre corpus miscere videatur, aut cum quovis alio homine vel Deo, saepe et bellua; atque etiam trucidare aliquem, et impie cruentari.*

οὔτ' ἀναισχυντίας] Ita Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Stob. Stallb. οὔτε ἀ. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Bekk. Ast. Id tenuissem, nisi Bekkeri silentium de Vind. B. suspicionem de reliquis codicibus Parisiis ab eo collatis iniecisset.

δέ γε] δέ γ' Lob. Vat. M. Stob. Gesn. δέ τ' Stob. Trinc.

ἔχῃ] ἔχοι Lob. ἔχει Vind. F.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Stob.

λογιστικὸν] λογικὸν Vat. B. Ven. B. Bas. b. margo Steph. Cf. C.

ἐγείρας] ἀγείρας Vind. BE. Vat. H.

ἑαυτοῦ] αὑτοῦ Lob. Stob.

καλῶν] κακῶν Ven. B.

σύννοιαν] σύνοιαν Vind. E. et a m. pr. Mon. B. Stob. Trinc. Ald.

αὑτῷ] αὐτῷ Vind. EF. margo

θόρυβον τῷ βελτίστῳ χαῖρον ἢ λυπούμενον, ἀλλ' ἐᾷ 572 αὐτὸ καθ' αὑτὸ μόνον καθαρὸν σκοπεῖν καὶ ὀρέγεσθαι του αἰσθάνεσθαι ὃ μὴ οἶδεν, ἤ τι τῶν γεγονότων ἢ ὄντων ἢ καὶ μελλόντων, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ θυμοειδὲς πραΰνας καὶ μή τισιν εἰς ὀργὰς ἐλθὼν κεκινημένῳ τῷ θυμῷ καθεύδῃ, ἀλλ' ἡσυχάσας μὲν τὼ δύο εἴδη, τὸ τρίτον δὲ κινήσας, ἐν ᾧ τὸ φρονεῖν ἐγγίγνεται, οὕτω ἀναπαύηται, οἶσθ', ὅτι τῆς τ' ἀληθείας ἐν τῷ τοιούτῳ μάλιστα ἅπτεται καὶ ἥκιστα παράνομοι τότε αἱ ὄψεις B φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων. Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη, οἶμαι οὕτω. Ταῦτα μὲν τοίνυν ἐπὶ πλέον ἐξήχθημεν

Stob. Gesn. αὐτοῦ Par. K. sec. Bip. αὑτοῦ Stob.

E μήτε] μήτ' Ang. B. Stob.

δοὺς] δὸς Stob. cod. B. ἐνδοὺς Lob. Vat. M.

μὴ] *om.* Vind. B.

572 ἐᾷ] ἐᾶν Lob. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. ἐὰν Ven. C. Par. D. *om.* Stob. Trinc. ἐῶν Vat. B. Ven. B. Stob. editi ante Bekkerum.

αὐτὸ] ἑαυτῷ Stob. Trinc.

καθ' αὑτὸ] καθαυ. Vind. F. καθ' ἑαυτὸ Stob.

ὀρέγεσθαι τοῦ] ὀρέγεσθαι καὶ Par. A. a m. pr. ὀρέγεσθαί του καὶ idem a m. s. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. (*considerare,*) *indagare atque* (*percipere*) Fic. Si τοῦ in Par. A. a manu prima esset, ὀρέγεσθαι τοῦ καὶ αἰσθάνεσθαι scribi posset: nunc perperam ex antecedentibus repetitum καὶ primum expulisse articulum, deinde interpolationem peperisse pronominis videtur.

οἶδεν] οἶδε Vind. B.

ἤ τι] ἤ τί Mon. B. Stob. Trinc. ὅτι cod. B. ἤτοι Vat. H. Flor. ACT.

γεγονότων ἢ ὄντων] *praesentium vel praeteritorum* Fic.

ἢ καὶ] καὶ *om.* Ven. B. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACT. Stob. cod. B. ἢ *om.* Trinc.

ὀργὰς] ὀργὴν Stob.

ἐλθὼν] ἐλθὸν Par. A. Vind. E. Vat. H. Cf. D.

ἀλλ' ἡσυχάσας — ἐγγίγνεται] laudat Galenus T. V. p. 517. Kühn.

τὼ] τὰ Mon. B. τῷ Stob. Trinc. τὰ Gesn.

δύο εἴδη] δύω ε. Mon. B. Flor. RU. Gal. δυειδεῖ, e corr. δύ' εἴδει, Vind. F.

τρίτον δὲ κινήσας] τρ. δέ τις κ. Gal. δὲ ἕτερον Stob. Trinc.

τὸ] int. vers. Vind. F.

ἐγγίγνεται] ἐγγίν. Stob.

οὕτω] οὕτως Stob. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. Vol. II. p. 105, b.

ἀναπαύηται] ἀναπαύεται Stob. cod. B.

τ' ἀληθείας] τἀλ. Ald. Bas. ab. τ' *om.* Lob. Vat. BM. Stob.

τῷ] int. vers. Lob.

παράνομοι] παρανομεῖ Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U. Stob. Trinc. παράνομα Vind. E.

τότε αἱ ὄψεις] αἵτε ὄψεις τότε Mon. B. Flor. U. τότε ὅτε αἱ ὄψεις Par. K. B

ἐνυπνίων.] ἐνυπνίων; Stob. Trinc. Gesn. Bekkerus et Stallbaumius.

οἶμαι] *om.* Lob. Vat. BM. Stob. Trinc.

οὕτω.] οὕτως. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

μὲν τοίνυν] μέντοι Stob. Trinc.

ἐπὶ πλέον] ἐπιπλέον Lob. Vind. F. Mon. B. Stob. editi ante Bek-

εἰπεῖν· ὃ δὲ βουλόμεθα γνῶναι, τόδ' ἐστὶν, ὡς ἄρα δεινόν τι καὶ ἄγριον καὶ ἄνομον ἐπιθυμιῶν εἶδος ἑκάστῳ ἔνεστι, καὶ πάνυ δοκοῦσιν ἡμῶν ἐνίοις μετρίοις εἶναι. τοῦτο δὲ ἄρα ἐν τοῖς ὕπνοις γίγνεται ἔνδηλον. εἰ οὖν τι δοκῶ λέγειν καὶ συγχωρεῖς, ἄθρει. Ἀλλὰ ξυγχωρῶ. Τὸν τοίνυν δημοτικὸν ἀναμνήσθητι οἷον C ἔφαμεν εἶναι. ἦν δέ που γεγονὼς ἐκ νέου ὑπὸ φειδωλῷ πατρὶ τεθραμμένος, τὰς χρηματιστικὰς ἐπιθυμίας τιμῶντι μόνας, τὰς δὲ μὴ ἀναγκαίους, ἀλλὰ παιδιᾶς τε καὶ καλλωπισμοῦ ἕνεκα γιγνομένας ἀτιμάζοντι. ἢ γάρ; Ναί. Συγγενόμενος δὲ κομψοτέροις ἀνδράσι καὶ

kerum. ἐπὶ ἀνόμοιον etc. sedecim vocabulis omissis Vind. E.
τόδ'] τό δ' Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. τὸ δ' Stob. Trinc. τόδε Lob. Ficinus *Ταῦτα — τόδ' ἐστὶν* ita convertit: *Quid plura? id summatim volumus.*
καὶ ἄγριον] post καὶ ἄνομον Lob. Vat. M.
ἄνομον] ἄγνωμον Ven. B. ἀνόμοιον Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
ἔνεστι] ἔνεστι Stob. Trinc.
μετρίοις] μετρίως cum οι super ω Vind. B.
γίγνεται] γίν. Stob.
ἔνδηλον] εὔδηλον Par. K. circumpositis sec. Bekk. mutatae personae signis.
συγχωρεῖς] ξυγχ. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. Astius, Bekkerus, Stallbaumius.
ξυγχωρῶ] συγχ. Lob. Vind. BEF. Flor. ACV.
C γεγονὼς] Astius in sec. καὶ vel τε καί, in tert. καὶ post γεγονὼς inserendum suspicatur, „ut ad γεγονὼς ex sequentibus intelligatur φειδωλοῦ πατρός· *natus erat patre parco et inde a teneris ab eo educatus.*" Sed nihil opus est, ut γεγονὼς *natus* potius, quam *ortus* seu *factus* dici putetur, qua interpretatione adhibita Socrates indolem viri popularis repetens simul brevem originis eius mentionem iniicit haud inutilem illam ad tyrannici hominis originem illustrandam futuram: *is ortus erat, posteaquam a puero sub patre parco educatus fuit.*
ὑπὸ φειδωλῷ] ὑποφειδ. Vind. E.
τεθραμμένος] τεθραμμένας Ven. C. „Scribendum puto τεθραμμένον." Steph. in m. Vulgatae lectionis sensus idem est.
χρηματιστικὰς] χρηματικὰς Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. qui in m. ita pergit: Pro χρηματικὰς autem legitur et χρηματιστικάς. quam lectionem malo, quum etiam quodam paginae 558 loco (qui huc pertinet) confirmetur." Cf. L. VIII. p. 558. D. et p. 559. C. quo loco ἐπιθυμίαι χρηματιστικαὶ appellari dicuntur διὰ τὸ χρησίμους πρὸς τὰ ἔργα εἶναι.
τιμῶντι] τιμῶν Vind. E. Flor. C.
δὲ] δὲ δὴ Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV.
ἀναγκαίους] ἀναγκαίας Par. K. Bas. ab.
παιδιᾶς] παιδείας Vind. F.
ἕνεκα γιγνομένας] *comites* Fic.
ἀτιμάζοντι] ἀτιμάζων Vind. E. ἀτιμάζοντες Par. K.
ἢ] ἦ Vind. F.
Συγγενόμενος] συγγενόμενοι Vind. B.
ὁρμήσας] ὁρμίσας Vind. E.
καὶ τὸ ἐκείνων εἶδος] *eorumque mores* Fic.
φύσιν] φύσει Ven. C. et a m. pr. Vat. B. et Par. D.
κατέστη] κατέστην Vind. F. D

μεστοῖς ὧν ἄρτι διήλθομεν ἐπιθυμιῶν, ὁρμήσας εἰς ὕβριν τε πᾶσαν καὶ τὸ ἐκείνων εἶδος μίσει τῆς τοῦ πατρὸς φειδωλίας, φύσιν δὲ τῶν διαφθειρόντων βελτίω D ἔχων, ἀγόμενος ἀμφοτέρωσε κατέστη εἰς μέσον ἀμφοῖν τοῖν τρόποιν καὶ μετρίως δή, ὡς ᾤετο, ἑκάστων ἀπολαύων οὔτε ἀνελεύθερον οὔτε παράνομον βίον ζῇ, δημοτικὸς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ γεγονώς. Ἦν γάρ, ἔφη, καὶ ἔστιν αὕτη ἡ δόξα περὶ τὸν τοιοῦτον. Θὲς τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πάλιν τοῦ τοιούτου ἤδη πρεσβυτέρου γεγονότος νέον υἱὸν ἐν τοῖς τούτου αὖ ἤθεσι τεθραμμένον. Τίθημι. Τίθει τοίνυν καὶ τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα περὶ αὐτὸν

τοῖν τρόποιν] τὴν τρόπην correctus in altero η Vind. E.

μετρίως] μετρίων Lob. Vat. M.

ἑκάστων ἀπολαύων] ἕκαστον ἀπολαύων Par. A. Vat. H. ἕκαστον ἀπολαβὼν Vind. BE. ἑκάστων ἀπολάβων cum υ super β Vat. B. *utrumque secutus* Fic. immo *omnibus fruens*, nihil non sibi indulgens et unaquaque cupiditate sine dubitatione explenda gaudium sibi et voluptatem destinans, quemadmodum agere ille atque ita demum sapere sibi videri dicebatur L. VIII. p. 561. B. ἑκάστων idem est, quod πάντων, ὧν ἂν ἑκάστοτε ἐπιθυμῇ, et genitivus caussam significat (ἡ γενικὴ λαμβάνεται ὡς αἰτία, ut ait de huius verbi constructione disputans grammaticus Hermanni p. 382.) accusativus autem, quem codex optimus exhibet, ferri nequit et eidem scribae errori acceptus referendus est, qui supra A. ἐλθὸν et L. VII. p. 534. B. ὅσον pro ὅσων peperit. Alibi genitivus totum indicat, ut illis locis, de quibus Vol. I. p. 244, a. verba feci; quae si paullo diligentius considerasset Astius, fortasse non scripsisset quae in novissima Phaedri Platonici editione a. 1830. p. 107. de iis scribenda putavit.

ζῇ] Astius in tert. ἔζη malebat, ductus, opinor, eo, quod ᾤετο praecessit. Sed hoc pertinet ad tempus illud, quo primum ingrediens in istam vivendi rationem optimum factu esse statuebat omnibus pariter cupiditatibus obtemperare. Quo decreto deinceps *commode et recte, ut tum statuebat, omnibus fruens vivit.*

δημοτικὸς] δημοκρατικὸς Par. K. Flor. T.

ἐξ ὀλιγαρχικοῦ] εξολ. Lob. ἐξολιγάρχου Vind. F. ἐξ ὀλιγάρχου Ang. B. Idem in Flor. A. (an R?) repertum videtur, in quo Stallbaumius in pr. δημοτικὸς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ exstare dicit. Quod quum vulgatum sit, operas vel scribam errasse necesse est.

αὕτη] αὐτὴ Lob.

τοῖς τούτου] τοιούτοις vel τοῖς τοιούτοις vel τοιούτοις τούτου (ut modis Bekkeri significatio intelligi potest) Ven. B.

αὖ] *om.* Fic.

Τίθημι. Τίθει] τίθεμι. τίθη Vind. E.

τοίνυν καὶ] *iterum* Fic.

ἅπερ] ὥσπερ Vat. M.

καὶ] *om.* Lob. Vat. BM. Ven. B.

περὶ] τὰ περὶ Vind. EF. Ang. B. Idem in Flor. ACR. legi puto, quos Stallbaumius in pr. pro paullo ante positis τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα περὶ nihil, nisi τὰ περὶ duobus mediis omissis exhibere demonstrat.

E γιγνόμενα, ἅπερ καὶ περὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ· ἀγόμενόν τε εἰς πᾶσαν παρανομίαν, ὀνομαζομένην δ' ὑπὸ τῶν ἀγόντων ἐλευθερίαν ἅπασαν, βοηθοῦντά τε ταῖς ἐν μέσῳ ταύταις ἐπιθυμίαις πατέρα τε καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους, τοὺς δ' αὖ παραβοηθοῦντας· ὅταν δ' ἐλπίσωσιν οἱ δεινοὶ μάγοι τε καὶ τυραννοποιοὶ οὗτοι μὴ ἄλλως τὸν νέον καθέξειν, ἔρωτά τινα αὐτῷ μηχανωμένους

E δ' ὑπὸ] δὲ ὑπὸ Lob. Vind. B.

παραβοηθοῦντας] ἄρα βοηθοῦντας Vind. F.

ὅταν δ'] δ' *om.* Lob. Vind. BE. Ven. B. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACT. et a m. s. R. neque Ficinus legisse videtur, τοὺς δ' αὖ etc. sic interpretatus: *qui vero ipsi opem suggerunt, quando scilicet iam speraverint vehementes illi* etc. Etiam Astius in tert. δ' omittendum statuit, et Stallbaumius in utraque omisit et ante ὅταν comma fecit; quo facto ἄγοντας illos non, ut par erat, primum παραβοηθεῖν, deinde μηχανᾶσθαι, sed quasi ἄγειν et παραβοηθεῖν synonyma sint, παραβοηθοῦντας μηχανᾶσθαι dici, pronomen οὗτοι autem ad παραβοηθοῦντας referendum et tamen in eadem, qua illud, enuntiatione positum haud parum offensionis habere necesse est. Scholion autem, quod Stallbaumius ad τοὺς παραβοηθοῦντας refert, ut eius auctor et ipse δ' aut non legisse aut improbasse videatur, recte a Bekkero ad μηχανωμένους relatum est: ἀπὸ κοινοῦ τὸ τίθει· τίθει μηχανωμένους αὐτῷ ἔρωτα, ὅταν ἐλπίσωσι μὴ ἄλλως τὸν νέον, ὑπόπτερον ὄντα κηφῆνα καὶ μέγαν, καθέξειν. In Ruhnkenii sylloge ad verba ὅταν δ' ἐλπίσωσιν adscriptum legitur.

τυραννοποιοὶ] τύραννοι Vat. B. τύραννοι ὁποῖοι Vat. M. In Lob. super altero ν scriptum est οι.

τὰ ἕτοιμα διανεμομένων] *ad libidinem illi subministrantium* Fic.

573 μέγαν] μέγα Vind. F. Vat. H. Idem in Flor. RTV. exstare suspicor, quos Stallbaumius in pr. μέγαν pro μέγα exhibere dicens lemmatis loco variam lectionem posuisse videtur.

κηφηνά] κιφῆνα Vind. F.

ἤ τι] ἤ τι Vind. E. ἤ τι Ald. Bas. ab. *nunquid* Fic. Cf. Vol. II. p. 116, b. ἢ εἴ τι cum οἴει super εἴ Vat. B. καὶ εἴ τι Lob. Vat. M.

οἴει] *om.* Lob. Vat. BM.

τὸν] *om.* Vind. E.

τῶν τοιούτων] τοιοῦτον Mon. B. Par. K. Flor. U. et Stallbaumius in sec. qui hac lectione recepta gratiam se sperat apud eos iniisse, qui non verba, sed sententias philosophi ubique rimentur. Etenim intelligi prorsus non posse vulgatum istud τῶν τοιούτων. Nam qualium tandem, inquit, rerum amorem intelligendum putabis, quum in superioribus nihil plane indicatum sit, ad quod amor iste referatur? Itaque non meminit vir doctissimus τῶν τοιούτων etiam masculini generis esse, neque Astium aut Schleiermacherum consulendum sibi putavit, priusquam lectionem optimam depravaret.

ὅταν δὴ] δὴ *om.* Par. A. Vind. B. Vat. H. Ac videntur sane minus commode ea omnia, quae deinceps eventura ingeneratumque amorem consecutura dicuntur, hoc ipso potius, quam alio quolibet simili modo comparata poni et universus ille unguentorum, coronarum reliquarumque rerum apparatus tamquam necessarius et interiori caussarum nexu coniunctus enuntiari: *quum igitur, quemadmodum consentaneum est, circa*

ἐμποιῆσαι προστάτην τῶν ἀργῶν καὶ τὰ ἕτοιμα διανεμομένων ἐπιθυμιῶν, ὑπόπτερον καὶ μέγαν κηφῆνά τινα. 573 ἢ τί ἄλλο οἴει εἶναι τὸν τῶν τοιούτων ἔρωτα; Οὐδὲν ἔγωγε, ἦ δ' ὅς, ἀλλ' ἢ τοῦτο. Οὐκοῦν ὅταν δὴ περὶ αὐτὸν βομβοῦσαι αἱ ἄλλαι ἐπιθυμίαι, θυμιαμάτων τε γέμουσαι καὶ μύρων καὶ στεφάνων καὶ οἴνων καὶ τῶν ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις ἡδονῶν ἀνειμένων, ἐπὶ τὸ ἔσχατον

eum bombitantes etc. Sed alteri particulae significationi, qua sicuti Latinorum *iam* continuatio-nem indicat, praepositum οὐκοῦν non ita refragatur, ut ferri utrumque nequeat. Immo inducto δὴ aliquid ad integritatem orationis desiderari possit. Nec non multo facilius id praetermitti a librario potuit, ut L. VI. p. 484. C. factum vidimus, quam interpolari. Denique non frustra Vind. E. et Flor. V. ab optimo codice dissentire videbantur. His de caussis δὴ retinui.

βομβοῦσαι] βομβεῦσαι Par. K. sec. Bip.

αἱ] καὶ Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. Flor. TU. καὶ αἱ Ven. B. Ang. B. Vat. M. cum editis. Cf. Vol. II. p. 322, b. Stallbaumius in sec. solum καὶ magis probat et Ficinum quoque articulum non legisse opinatur, quum *cupiditates aliae* posuerit. Sine articulo cupiditates utriusque generis, necessariae pariter atque non necessariae, significari viderentur. De Ficino cf. Vol. I. p. 66, a.

θυμιαμάτων] θυμιάτων Par. D. Ald. Bas. ab.

τε] *om.* Vind. BEF. Ven. B. Par. K. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stallb. pr.

συνουσίαις] συνουσίας Ven. C. συννοίαις Lob. Vat. M.

ἀνειμένων,] In editionibus ante Bekkerum post ἔσχατον, in Stephaniana etiam post ἡδονῶν incisum est. Nec dubitari potest, quin ἡδοναὶ ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἀνειμέναι haud minus commode dicantur, quam ἐπιθυμίαι ἐπὶ τὸ ἔσχατον αὔξουσαι τὸν κηφῆνα. Ac si γέμουσαι τῶν ἡδονῶν ἀνειμένων ita accipi debeat, ut τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσιν et alia, de quibus cf. Matthiae gramm. p. 562. sqq., etiam probabilior illa interpunctio videtur. Solum enim ἀνειμένων debilius est, quam quod tam longe a verbo γέμουσαι distans integri membri instar haberi possit. Attamen remotis verbis ἐπὶ τὸ ἔσχατον sequentia αὔξουσαί τε καὶ τρέφουσαι indecore nudantur et admodum exilia fiunt. Itaque Bekkeri distinctionem, quae eadem in Mon. B. a m. s. instituta est, sequor, sed ἀνειμένων ita ad ἡδονῶν refero, quemadmodum θεῖα ad φαντάσματα Vol. II. p. 819, b. ut cupiditates istae plenae esse atque satiari dicantur voluptatibus, quales in eiusmodi conviviis obtineant, dissolutis et effusis, *von den in solchen Gesellschaften herrschenden ausgelassenen Lüsten.*

ἐπὶ τὸ ἔσχατον — τῷ κηφῆνι] *coaugent prorsus aluntque desiderium illud, atque ita fuco aculeum addunt* Fic. Hinc Astius in pr. et sec. κόθον κέντρον in κόθον, κέντρον mutavit, in tert. mutandum coniecit; nam participia αὔξουσαι et τρέφουσαι accusativum postulare, qui etsi repeti possit ex antecedente τὸν ἔρωτα, tamen sensum obscurari quodammodo eo omisso, et πόθον seu ἔρωτα iam inesse in fuco, aliis vero cupiditatibus inflammantibus κέντρον eum accipere dici. Ego quid illud esse statuam, quod augeatur et nutriatur, supra ostendi, neque obscurum puto

αὔξουσαί τε καὶ τρέφουσαι πόθου κέντρον ἐμποιήσωσι τῷ κηφῆνι, τότε δὴ δορυφορεῖταί τε ὑπὸ μα-
B νίας καὶ οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς, καὶ 503
ἐάν τινας ἐν αὑτῷ δόξας ἢ ἐπιθυμίας λάβῃ ποιουμένας χρηστὰς καὶ ἔτι ἐπαισχυνομένας, ἀποκτείνει τε καὶ ἔξω ὠθεῖ παρ' αὑτοῦ, ἕως ἂν καθήρῃ σωφροσύνης, μανίας δὲ πληρώσῃ ἐπακτοῦ. Παντελῶς, ἔφη, τυραννικοῦ ἀνδρὸς λέγεις γένεσιν. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ πάλαι διὰ τὸ τοιοῦτον τύραννος ὁ Ἔρως λέγεται; Κινδυνεύει, ἔφη. Οὐκοῦν, ὦ φίλε, εἶπον, καὶ μεθυ-
C σθεὶς ἀνὴρ τυραννικόν τι φρόνημα ἴσχει; Ἴσχει γάρ.

eum, qui αὔξων ἐμποιεῖν τινί τι dicatur, id ipsum augere significari, cui aliquid ingeneret. Invalescente vero fuco et nimis alias per cupiditates crescente eius desiderium quoque immodice augeri necesse est, atque ita ei non iam πόθος simplex, sed πόθου κέντρον ἐμποιεῖται. — Pro κηφῆνι in Vind. F. κιφῆνι scriptum est.

τότε] τό δὲ Vind. F.

τε] Huic in Lob. ante corr. καὶ additum erat.

οἰστρᾷ] ὑστρᾷ Vind. F. οἶστρον Ang. B.

B αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab. Quoniam totius animi imperio potitus est, quicquid in animo deprehendit, in se deprehendere dicitur.

δόξας ἢ] δοξάσῃ Vind. F.

λάβῃ] λαμβάνει Flor. T.

ἐπαισχυνομένας] ἐπαισχυνόμενος Vind. B. Flor. AV.

αὑτοῦ] αὐ. iidem, qui supra.

μανίας δὲ] καὶ μ. δὲ Par. A. Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. quae particularum comparatio, rarior illa Platonis in libris, quam apud alios scriptores, sed eadem potestate praedita (cf. L. I. p. 335. A. et quos locos Astius ad Leg. p. 54. indicavit, Theaet. p. 171. E. Phileb. p. 13. B. Leg. L. I. p. 637. B. C. II. 665. B. III. 682. C. 696. A. 699. B. IIII. 708. A. — ib. p. 721. D. καὶ secundum Par. A. cum Bekkero omittendum videtur —) ab hoc loco aliena est. Non magis καὶ μανίας δὴ probandum, quod Vind. E. exhibet. Itaque nisi forte Platonem non δὲ πληρώσῃ, sed διαπληρώσῃ scripsisse volumus, quod verbum in codicibus Diodori Sic. L. XV. c. 78. extr. exstans Wesselingius merito probat, quamquam Diodorus illo loco usus eo esse non videtur, unum hoc ex pluribus interpolatae in optimis quoque libris copulae exemplum habemus. Cf. Vol. I. p. 420, b. 432, a.

πληρώσῃ] πληρώσας Par. K.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vat. BM.

C γάρ. Καὶ] γάρ, καὶ Ald.

ὑποκεκινηκὼς] νενικηκὼς Lob. Vat. BM.

μόνον] μόνων Ang. B. Flor. R.

θεῶν] θεῶν, Stallb. sec.

ἐπιχειρεῖ] ἐπιχειρεῖν Ald. Bas. ab.

μάλ'] μάλα Vind. F.

δὲ] δὴ Mon. B. Flor. U.

δαιμόνιε,] Comma a Stephano et recentioribus (antiquiores ὦ δαιμόνιε ἀνὴρ ἀκριβῶς sine distinctione habent) post ἀνὴρ positum cum Stallbaumio in sec. hoc loco feci, quia scriptor, si praeter consuetudinem cum adiectivo δαιμόνιε conjungi hoc substantivum voluisset, ambiguitatis vitandae caussa ἄνερ potius, ut

Καὶ μὴν ὅ γε μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκὼς οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειρεῖ τε καὶ ἐλπίζει δυνατὸς εἶναί ἄρχειν. Καὶ μάλ', ἔφη. Τυραννικὸς δέ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ δαιμόνιε, ἀνὴρ ἀκριβῶς γίγνεται, ὅταν ἢ φύσει ἢ ἐπιτηδεύμασιν ἢ ἀμφοτέροις μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικὸς καὶ μελαγχολικὸς γένηται. Παντελῶς μὲν οὖν. Γίγνεται μέν, ὡς ἔοικεν, οὕτω καὶ τοιοῦτος ἀνήρ· ζῇ δὲ δὴ πῶς; Τὸ τῶν παιζόντων, ἔφη, τοῦτο σὺ καὶ D ἐμοὶ ἐρεῖς. Λέγω δή, ἔφην. οἶμαι γάρ, τὸ μετὰ τοῦτο ἑορταὶ γίγνονται παρ' αὐτοῖς καὶ κῶμοι καὶ θάλειαι καὶ ἑταῖραι καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, ὧν ἂν Ἔρως τύραννος ἔνδον

Aristophanes Plut. 1025. ὦ φίλ' ἄνερ, quam ἀνὴρ dicturus fuisse videbatur, et ut adverbium ἀκριβῶς, quod in Vind. B. male omissum est, facilius posset ad τυραννικὸς, quo pertinet, referri et a verbo γίγνεται secerni. Offendit hic Schleiermacherus sine ratione, ut mihi quidem videtur. Socrates postquam amorem, ebrietatem et insaniam vulgo tyrannicas animi affectiones haberi monuit atque ita supra expositam de viri tyrannici origine sententiam eodem modo, quo L. IIII. p. 442. E. iustitiae definitionem, non discrepare a communi hominum sensu demonstravit, hoc loco eum, qui vere et accurate τυραννικὸς ἀνὴρ dicendus sit (ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ τυραννικὸς seu ὁ ὀρθῶς τυραννικὸς, ut L. I. p. 341. C. et L. VIII. p. 544. E. loquitur) ita demum oriri ostendit, si quis non uno alterove istorum vitiorum, sed cunctis simul laborare coeperit.

ἀμφοτέροις] ἀμφοτέρων, sup. οις, Vat. B.

καὶ] ὁ Ven. B. Vat. M. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Bekkerus in numero codicum καὶ pro ὁ exhibentium Pal. A. posuit, eundemque in sequentibus bis adhibuit, sed unde aut quousque hic excerptum in eo sit, non significavit.

δὴ] om. Lob. Vat. BM.

πῶς;] in Vind. F. encliticon est.

τοῦτο] int. vers. habet Vind. B.

καὶ] om. Vat. B. Ven. B. Cf. D Phileb. p. 25. B: τὸ δὲ τρίτον τὸ μικτὸν ἐκ τούτοιν ἀμφοῖν τίνα ἰδέαν φήσομεν ἔχειν; Πρω. Σὺ καὶ ἐμοὶ φράσεις, ὡς οἶμαι. Ac videtur non nisi accedente particula, qua interrogatus ab ipso interrogante ex numero ignorantium exemptum eiusque scientis in societatem receptum iri speraret, iocularis esse dictio potuisse. Sic etiam scholiastes: παροιμία, ἡνίκα τις ἐρωτηθείς τι ὑπὸ γινώσκοντος τὸ ἐρωτηθὲν, αὐτὸς ἀγνοῶν, οὕτως ἀποκρίνηται· σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς.

μετὰ τοῦτο] μεταπ. Vind. E. Ald. Bas. ab.

κῶμοι] κώμοι Vind. E.

θάλειαι] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. θαλεῖαι Ven. B. θαλλίαι cum ει super λ Lob. θάλλιαι item cum ει super λ Vat. M. θαλίαι Vind. F. Mon. B. (Par. K. Flor. RTU. De reliquis Bekkeri codicibus non constat.) et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Id Stallbaumius; qui in pr. cum Bekkero θάλειαι ediderat, in sec. repetiit Eustathium secutus duobus locis, quos negligenter excerptos in adnotatione critica posuit, θαλίαν τὴν εὐωχίαν, θάλειαν vero δαιτὸς ἐπίθετον et Musae nomen esse

οἰκῶν διακυβερνᾷ τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα. Ἀνάγκη, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ πολλαὶ καὶ δειναὶ παραβλαστάνουσιν ἐπιθυμίαι ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἑκάστης, πολλῶν δεόμεναι; Πολλαὶ μέντοι. Ταχὺ ἄρα ἀναλίσκονται ἐάν E τινες ὦσι πρόσοδοι. Πῶς δ' οὔ; Καὶ μετὰ τοῦτο δὴ δανεισμοὶ καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις. Τί μήν; Ὅταν δὲ δὴ πάντ' ἐπιλίπῃ, ἆρ' οὐκ ἀνάγκη μὲν τὰς ἐπιθυμίας βοᾷν πυκνάς τε καὶ σφοδρὰς ἐννενεοττευμένας,

docentem. (ad Il. T. II. p. 248, 32. et ad Od. T. II. p. 258, 45. Lips.) In eandem sententiam idem ad Od. T. I. p. 136, 5. δαῖτα θάλειαν, inquit, προπαροξυτόνως φησὶ κατὰ ἐπίθετον. αὐτὴ μέντοι καταμόνας παροξύνεται καὶ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, παράγουσα τὴν ἀπαθαλίαν, ὡς προδεδήλωται. ὅτι δὲ καὶ Μοῦσα Θάλεια κατὰ κυριωνυμίαν, δῆλόν ἐστι. Atque in Homericis carminibus satis constat id discriminis obtinere. Etiam Herodotus L. III. c. 27. ἦσαν ἐν θαλίῃσι, et Euripides Bacch. 414. χαίρει μὲν θαλίαισιν scripsit, et Athenaei L. XII. p. 532. F. Idomeneus Pisistratidas θαλίας καὶ κώμους invenisse tradit, Seleucus autem ib. L. II. p. 40. C. θαλίας eo dictas refert, ὅτι θεῶν χάριν ἠλίζοντο καὶ συνῄεσαν. Sed Hesychio auctore θαλεία est ἡδονή, καὶ ἡ Μοῦσα, et θαλείας πότους, μέθας, et θαλείῃ, ut secundum codicem et ordinem litterarum scribendum est, εὐφροσύνῃ, et in lexico Bachmanni anecd. I. p. 253, 24. θάλεια εὐωχία dicitur, et Philopono in Stephani thes. T. IIII. p. 36. θάλεια pariter atque θαλία substantivum est, illud celebritatem et Musam, hoc convivium et festivitatem significans, nec aliter Proclo ad Hesiodi ἔργ. 115. ab Hemsterhusio ad Hesych. T. I. p. 1674. laudato, et dictionem θάλειαν ἄγειν Valckenarius ad Herod. L. VIII. c. 99. ex epist. Socrat. p. 43, 18. citat. Itaque post Homerum θάλεια substantivi locum obtinuisse et a θαλία non magis, quam ὠφέλεια ab ὠφελία et εὐσέβεια ab εὐσεβία diversam habuisse significationem videtur. Ac nescio, an Aristophanis Av. 733. θαλείας, quod in cod. Rav. scriptum est, probari et pro anapaesto accipi possit. Certe serioris aevi epicos mediam syllabam corripuisse versus anthol. Pal. N. 505. 7. demonstrat. Nostro vero loco librorum auctoritas nullam videtur dubitationem relinquere.

διακυβερνᾷ] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Vat. H. et a m. pr. B. Ang. B. Pal. A. Flor. ACRTV. Bas. b. διακυβερνᾷ Lob. Ven. C. et a m. sec. Vat. B. διακυβερνώῃ Mon. B. (Par. K. Flor. U.) Ald. Steph. διακυβερνῴη Bas. a. Ast. pr. et Attici optativi exempla recensens Matthiae gramm. p. 356. Sed optativo hic non est locus. Quid in Par. DK. Mon. B. Vat. M. invenerit, Bekkerus non ostendit.

Ἀνάγκη] ἀ. γε Ven. B. Vind. E.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

τε] γε idem.

Πολλαὶ] πολλὰσ, sup. αι, Lob.

δ' οὔ;] δή: Vind. E.

μετὰ τοῦτο] μεταπ. Ald. Bas. ab.

παραιρέσεις] παραινέσεις Lob. E Vind. F. Ven. C. Vat. M. et a m. pr. B. (*patrimonii*) *dissipatio* Fic.

πάντ'] πάντα Mon. B.

ἐπιλίπῃ] ἐπιλήπῃ Mon. B. ἐπιλείπῃ Vind. F. Ang. B. Flor. R. et, fortasse correctus, Par. A. Cf. L. VIII. p. 568. E.

τοὺς δ' ὥσπερ ὑπὸ κέντρων ἐλαυνομένους τῶν τε ἄλλων ἐπιθυμιῶν καὶ διαφερόντως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος, πάσαις ταῖς ἄλλαις ὥσπερ δορυφόροις ἡγουμένου, οἰστρᾶν καὶ σκοπεῖν, τίς τι ἔχει, ὃν δυνατὸν ἀφελέσθαι ἀπατήσαντα ἢ βιασάμενον; Σφόδρα γ', ἔφη. Ἀναγκαῖον δὴ πανταχόθεν φέρειν, ἢ μεγάλαις ὠδῖσί τε καὶ ὀδύναις ξυνέχεσθαι. Ἀναγκαῖον. Ἆρ' οὖν ὥσπερ αἱ ἐν αὐτῷ ἡδοναὶ ἐπιγιγνόμεναι τῶν ἀρχαίων πλέον εἶχον 574

ἄρ'] Ita Lob. Vind. BEF. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTV. Stallb. ἄρα Ald. Bas. ab. ἆρα Mon. B. (Flor. U. Par. K.) Steph. Ast. Bekk.

ἀνάγκη μὲν τὰς] ἀ. τὰς μὲν Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Recte, si cupiditates ipsis opponi statuimus. Sed nihil impedit, quo minus alteram necessitatem undique rapiendi aut magnos dolores perpetiendi, quae postea hanc consequi particula δὴ significatur, iam hic scriptori obversatam atque hanc illi alteri oppositam putemus. Accedit quod, si τὰς μὲν ἐπιθυμίας scripsisset, non τοὺς δὲ, sed αὐτοὺς δὲ dicturus fuisse videtur. Isti vero codicum pari plurimis nominibus suspecto hic eo minus tribuendum erat, quod paullo post pluralem concinnitati scilicet et ipsum adversantem soli non intactum reliquerunt.

βοᾶν] In Mon. B. ι a m. s. subscriptum est. vociferari atque conqueri Fic.

ἐννενεοττευμένας] ἐννενεοττευμένας Vind. E. Vat. H. ἐννενοττευμένας Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. D. ἐννενοτευμένας Ald. ἐννενοθευμένας Bas. ab. ἐννεοττευμένας Ven. B. Par. K. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ad veram lectionem Stephanus in m. hoc adscripsit: Ita legendum, non ἐννενοτευμένας, ut in Ald. pro quo ἐννενοθευμένας in Germ. quod ab illa genuina lectione magis etiam est remotum."

τοὺς δ' — ἐλαυνομένους] τόνδ' — ἐλαυνόμενον Mon. B. Ex Flor. U. Stallbaumius in pr. de articulo tacens tantum ἐλαυνόμενον, in sec. vero pariter atque ex Mon. B. quem Bekkerus τὸν δ' — ἐλαυνόμενον exhibere dixerat, τὸν δὲ — ἐλαυνόμενον retulit.

ἔρωτος] Ἔρωτος Stephanus et recentiores; quod huius loci non magis est, quam illius p. 572. E. ἔρωτά τινα et p. 572. A. τὸν τῶν τοιούτων ἔρωτα.

ἡγουμένου] Photius Pors. p. 52: ἡγουμένου· Πολιτείας θ'· ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἔρωτος πάσαις ταῖς δορυφόροις ἡγουμένου· ἀντὶ τοῦ πασῶν προηγουμένου τοῦ Ἔρωτος.

οἰστρᾶν] om. Vind. E.

τι ἔχει] τί ἔχοι Vind. B.

ὃν] ὃ Vind. E.

ἀπατήσαντα] ἀπαιτήσαντα idem. ἀπαντήσαντα Vind. B. Vat. HM. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B.

βιασάμενον;] Ita Lob. Mon. B. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius. βιασάμενον. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. 574

ὠδῖσι — ὀδύναις] ὀδύναις — ὠδῖσι Lob. ὠδίσι — ὀδ. Vind. E.

ξυνέχεσθαι.] ξυνέχεσθαι; Bekkerus et Stallbaumius. Interrogationis ego nullum hic indicium animadverto.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

αἱ] ὡς Par. K.

πλέον] Ita Par. A. Vind. BF. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. πλεῖον reliqui cum editis ante Bekkerum.

εἶχον] ἔχειν Vat. B.

καὶ τὰ ἐκείνων ἀφῃροῦντο, οὕτω καὶ αὐτὸς ἀξιώσει νεώτερος ὢν πατρός τε καὶ μητρὸς πλέον ἔχειν καὶ ἀφαιρεῖσθαι, ἐὰν τὸ αὐτοῦ μέρος ἀναλώσῃ, ἀπονειμάμενος τῶν πατρῴων; Ἀλλὰ τί μήν; ἔφη. Ἂν δὲ δὴ
B αὐτῷ μὴ ἐπιτρέπωσιν, ἆρ' οὐ τὸ μὲν πρῶτον ἐπιχειροῖ ἂν κλέπτειν καὶ ἀπατᾷν τοὺς γονέας; Πάντως. Ὁπότε δὲ μὴ δύναιτο, ἁρπάζοι ἂν καὶ βιάζοιτο μετὰ τοῦτο; Οἶμαι, ἔφη. Ἀντεχομένων δὴ καὶ μαχομένων, ὦ θαυμάσιε, γέροντός τε καὶ γραὸς ἆρ' εὐλαβηθείη ἂν καὶ φείσαιτο μή τι δρᾶσαι τῶν τυραννικῶν; Οὐ πάνυ, ἦ δ' ὅς, ἔγωγε θαῤῥῶ περὶ τῶν γονέων τοῦ τοιούτου. Ἀλλ', ὦ Ἀδείμαντε, πρὸς Διός, ἕνεκα νεωστὶ φίλης καὶ
C οὐκ ἀναγκαίας ἑταίρας γεγονυίας τὴν πάλαι φίλην καὶ

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab.

τῶν πατρῴων] τὸν πατρῷον Vind. E. Vat. H. τὸ πατρῷον Vind. B. τῶν πρῴων Vind. F. τὰ πατρῷα Flor. T.

Ἂν] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Reliqui codices et editiones omnes ἐὰν exhibent, quod multo frequentius illo in his dialogis est. Sed monosyllabo quoque Platonem uti constat. Quare quod consentientibus libris omnibus ab eo positum credimus, id ab optimis exhibitum spernere non debemus, nisi forte primo loco minus convenire ἂν putamus, quam secundo, quem e. c. p. 575. A. obtinet. Bekkerus quidem huic vocabulo adeo infestus fuit, ut L. III. p. 387. B. secundum unum Mon. B. ἐὰν in eius locum subiecerit.

ἆρ'] Ita Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTV. Stallb. ἄρα Mon. B. (Flor. U. Par. K.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Bekk. Cf. p. 573. E.

B ἐπιχειροῖ] ἐπιχειρεῖ Vind. B. Vat. M.

ἂν] om. Lob. Vat. M.

ἁρπάζοι] ἁρπάζει Ald. Bas. ab.

μετὰ τοῦτο] μετατ. Vind. E. Ald. Bas. ab. In Bas. ab. signum interrogandi omissum est.

δὴ] δὲ Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bekk.

γραὸς ἆρ'] γραός. Ἆρ' Ald. Reliquae comma interpositum habent.

εὐλαβηθείη] εὐλαβητέον Vind. E. et, sup. θείη, Ven. B.

δρᾶσαι] δράσαιτο Lob. Vind. F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTUV. Ante Bekkerum δράσαι scribebatur.

τῶν τυραννικῶν] Ita Par. A. Vind. BF. et correctus E. (ante corr. τῶν τυραννικόν) Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. τὸ τυραννικόν Vat. B. Ven. C. τυραννικόν reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

πάνυ] πάνυ γε Par. K.

θαῤῥῶ] θαρρῶν Vind. EF. Flor. AC.

τοῦ] τῶν Ven. B.

ἑταίρας] ἑτέρας et in m. a m. s. ταί Mon. B. In Vind. B. ε super αί scriptum.

γεγονυίας] γεγονείας Vind. E.

φίλην] φιλὴν idem.

ἄωρον] ἄορον idem.

C ἀναγκαῖον] int. vers. Vind. B.

δοκεῖ] δοκοῖ Lob. Vat. BM.

εἰ] om. iidem.

τὴν] om. Ven. B. a m. pr.

Δι'] δία Lob.

Πάνυ] Vulgo praepositam huic et a Ficino redditam negationem

ἀναγκαίαν μητέρα, ἢ ἕνεκα ὡραίου νεωστὶ φίλου γεγονότος οὐκ ἀναγκαίου τὸν ἄωρόν τε καὶ ἀναγκαῖον πρεσβύτην πατέρα καὶ τῶν φίλων ἀρχαιότατον δοκεῖ ἄν σοι ὁ τοιοῦτος πληγαῖς τε δοῦναι καὶ καταδουλώσασθαι ἂν αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνοις, εἰ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν ἀγάγοιτο; Ναὶ μὰ Δί', ἦ δ' ὅς. Σφόδρα γε μακάριον, ἦν δ' ἐγώ, ἔοικεν εἶναι τὸ τυραννικὸν υἱὸν τεκεῖν. Πάνυ γε, ἔφη. Τί δ', ὅταν δὴ τὰ πατρὸς καὶ μητρὸς ἐπιλείπῃ D τὸν τοιοῦτον, πολὺ δὲ ἤδη ξυνειλεγμένον ἐν αὐτῷ ᾖ τὸ τῶν ἡδονῶν σμῆνος, οὐ πρῶτον μὲν οἰκίας τινὸς ἐφάψεται τοίχου ἤ τινος ὀψὲ νύκτωρ ἰόντος τοῦ ἱματίου, μετὰ δὲ ταῦτα ἱερόν τι νεωκορήσει; καὶ ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν ἃς πάλαι εἶχε δόξας ἐκ παιδὸς

οὐ cum Par. A. Vind. B. Vat. H. omisi, quia quod ironice affirmaverat Socrates, id eodem modo confirmare ab Adimanti persona non alienum videbatur utpote alibi etiam sua sponte εἰρωνευομένου, e. c. L. IIII. p. 423. C: καὶ φαῦλόν γ' ἴσως αὐτοῖς προςτάξομεν. quo loco eandem, quam nostro, particulam encliticam vocabulo ironice dicto additam habemus. Contra ubi serio respondetur, omitti ea solet, ut ib. p. 426. B: οὐ πάνυ χαρίεν. 435. C: οὐ πάνυ μοι δοκοῦμεν εἰς φαῦλον. L. X. p. 602. A: Χαρίεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ ποιήσει μιμητικὸς πρὸς σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ. Οὐ πάνυ. Atque harum recordatione dictionum librarios οὐ interpolasse probabile est.

γε] γ' Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRV.

Τί δ',] Τί δ' Ald. Τί δ'; Bas. ab.

ἐπιλείπῃ] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. ἐπιλήπῃ Vind. E. ἐπιλίπῃ Vind. B. Ven. B. Vat. HM. ἐπιλείπει Ven. C. ἐπιλείποι Lob. Mon. B. et cum η super οι Par. K. Ald. Bas. ab. Steph. ἐπιλίπῃσι Vat. B. Quod ad Florentinos libros attinet, Stallbaumius in pr. ἐπιλείπῃ ex Flor. T., tum ex eodem et ex ACV. ἐπιλίπῃ, in sec. vero ἐπιλείπῃ ex Flor. A., ex reliquis nihil retulit. Neque Bekkerus quicquam de Par. D. Mon. B. significavit, quorum priorem cum posteriore consentire suspicor. Ac de modo quidem dubitari nequit, tempus autem quamquam praeteritum eadem ratione, quae supra p. 573. E. et L. VIII. p. 568. E. necessaria erat, teneri et hic poterat, tamen praesens aptius est et iam tum, quum primum deficere patrimonium incipiat, eum ad latrocinium et sacrilegium se conferre significat. Accedit codicum auctoritas, quorum qui diphthongum in penultima habent, haud dubie potiores sunt.

ἐν αὐτῷ] post ᾖ Lob. Vat. BM. D ἐν ἑαυτῷ Vind. B. ἑαυτῷ Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἐν αὐτῷ ex eis, quae ad L. VIII. p. 559. E. observavimus, non vitiosum esse sequitur.

τινὸς] post ἐφάψεται Par. K.

ἐφάψεται] ἐφάψαιτο Lob. Vat. M.

τοίχου] τοίχους Ald. Bas. ab.

ἱματίου,] ἱματίου; Bas. ab.

μετὰ δὲ ταῦτα] μεταδετ. Lob. Vind. E. et a m. pr. Mon. B.

ἱερόν τι νεωκορήσει] Ad hunc locum pertinere ex eoque emendanda esse videtur glossa Photii

περὶ καλῶν τε καὶ αἰσχρῶν, τὰς δικαίας ποιουμένας, αἳ νεωστὶ ἐκ δουλείας λελυμέναι, δορυφοροῦσαι τὸν ἔρωτα, κρατήσουσι μετ' ἐκείνου, αἳ πρότερον μὲν ὄναρ ἐλύοντο E ἐν ὕπνῳ, ὅτε ἦν αὐτὸς ἔτι ὑπὸ νόμοις τε καὶ πατρὶ δημοκρατούμενος ἐν ἑαυτῷ· τυραννευθεὶς δὲ ὑπὸ ἔρωτος οἷος ὀλιγάκις ἐγίγνετο ὄναρ, ὕπαρ τοιοῦτος ἀεὶ γενόμενος οὔτε τινὸς φόνου δεινοῦ ἀφέξεται οὔτε βρώ-

Pors. p. 90: ἱερόν τι νεωκορήσας· ἀντὶ τοῦ εὐφημότερον ἱερατεύσας. Corrigo εὐφημότερον ἀντὶ τοῦ ἱεροσυλήσας. Sic enim scholiastes: νεωκορήσει· ἀντὶ τοῦ ἱεροσυλήσει, ὡς νῦν. παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς τὸ κοσμήσει τὸν ναόν· κορεῖν γὰρ σημαίνει τὸ κοσμεῖν. — Post νεωκορήσει Ald. Bas. ab. comma habent.

περὶ καλῶν] περικ. Vind. E. περὶ καλλῶν Vind. F.

τὰς δικαίας ποιουμένας] Ita Par. A. quem recte secutus est Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. Ceteri codices editique ante Bekkerum τὰς δίκας ποιουμένας (ποιούμενος Flor. R. ποιούμενας cum ο super α Ang. B.) exhibent, idque Stallbaumius in sec. restituit hac interpretatione addita: δόξαι illae inde a iuventute animo susceptae dicuntur adhuc iudicum instar de honesto ac turpi iudicium exercuisse ac sententiam pronuntiasse.“ Similiter Ficinus: *quasi iura quaedam ex quibus iudicabatur.* Contra Schleiermacherus dictionem δίκας ποιεῖσθαι neque exemplis neque analogia probari posse monuit, cui vereor ut effatum Stallbaumii ποιεῖσθαι δίκας nota periphrasi pro δικάζειν dictum pronuntiantis satisfecerit. Neque enim propterea, quod σπουδὴν ποιεῖσθαι et σπουδάζειν, κραυγὴν ποιεῖσθαι et κραυγάζειν et si quae his similia reperiuntur, synonyma sunt, etiam δίκην ποιεῖσθαι et δικάζειν idem significare existimandum, neque δίκη *iudicium*, κρίσις, est, sed *lis*, et δίκην ποιεῖσθαι, si in usu fuit, quod, quum exempla desint et tamen res Athenis frequentissima esset, ego quoque vix adducor ut credam, nihil aliud esse potuit, nisi δικάζεσθαι, *litigare*. Sed sive litigantes sive etiam iudicantes de honesto ac turpi opiniones istas ponamus, nihilo minus desiderabimus id, quod maxime dictum oportebat, quales eae et secundum quid iudicantes sint, quum pravas quoque et Thrasymacheas inveniantur qui a teneris imbiberint. Quod desiderium lectione codicis optimi prorsus expletur. Nam αἱ δίκαιαι ποιούμεναι δόξαι non aliae sunt, quam quas paullo ante p. 573. B. ποιουμένας χρηστὰς appellavit. Cf. Vol. II. p. 193, a. Itaque nihil ea verius, neque scholiastes aliam secutus esse videtur, qui sensum huius loci sic explicuerit: αἱ καλαὶ ἐπιθυμίαι τὸν ἔρωτα δορυφοροῦσαι κατισχύσουσι τῶν δοξῶν τῶν ἀγαθῶν, ἃς πάλαι εἶχεν.

ἔρωτα] Ἔρωτα Stephanus et recentiores, ut p. 573. E.

ἐκείνου,] ἐκείνου. Ald. ἐκείνου; Steph. Bekkerus et Stallbaumius, antecedentium magis, quam sequentium rationem habentes sibique ipsi, quum supra post σμῆνος comma sufficere existimaverint, non constantes.

ἔτι] *om.* Lob. Vat. M. E

δημοκρατούμενος] δημοκρατούμεναι Ven. B.

ἑαυτῷ] αὐτῷ idem et Vind. E.

τυραννευθεὶς] τυραννευθὺς Vind. E.

ἔρωτος] Ἔρωτος iidem, qui supra D.

οἷος] οἷς Lob. Vat. M. οἷον Vind. E.

ματος οὔτ' ἔργου, ἀλλὰ τυραννικῶς ἐν αὐτῷ ὁ ἔρως ἐν 575
πάσῃ ἀναρχίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ζῶν, ἅτε αὐτὸς ὢν μόναρχος,
τὸν ἔχοντά τε αὐτὸν ὥσπερ πόλιν ἄξει ἐπὶ πᾶσαν τόλ-
μαν, ὅθεν αὐτόν τε καὶ τὸν περὶ αὐτὸν θόρυβον θρέ-
ψει, τὸν μὲν ἔξωθεν εἰσεληλυθότα ἀπὸ κακῆς ὁμιλίας,
τὸν δ' ἔνδοθεν ὑπὸ τῶν αὐτῶν τρόπων καὶ ἑαυτοῦ
ἀνεθέντα καὶ ἐλευθερωθέντα. ἢ οὐχ οὗτος ὁ βίος τοῦ

ὄναρ] ὄνειρος Vind. B. Vat. H. Flor. ACRV.

γενόμενος] γιγνόμενος Lob. Steph. Ast. pr. sec. Idem in Vat. BM. legisse Bekkerum suspicor, quamquam eorum mentionem non fecit. In Ven. B. γενόμενος cum γιν super γεν est. De Par. K. quem Bekkerus cum plerisque γεν. exhibere testatur, Bipontini tacuerunt.

φόνον] φόβον Par. K. et a m. pr. D. Flor. U. et a m. s. Mon. B. (φόνον a m. pr.)

575 τυραννικῶς] τυραννικὸς Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ἔρως] ut 574. E.

πάσῃ] πᾶσι Ang. B. et ante corr. Vind. F. πάσῃ idem correctus.

ἔχοντά τε αὐτὸν ὥσπερ πόλιν] τε om. Mon. B. quod si notum fuisset Stallbaumio, fortasse uncis quos in sec. adhibuit, non contentus particulam prorsus delesset. Scilicet deest alterum participium, quod per eam ad praecedens ὢν adiiciatur. Sed minime obscurum est, quod in animo habuerit scriptor et quam ob rem omiserit. Post ὥσπερ πόλιν vel κυβερνῶν vel ὑπήκοον ἔχων vel simile quid additurus, quod praegresso αὐτὸς ὢν μόναρχος responderet, mox supervacaneam eius rei significationem fore sentiens statim verbum infert effectum illius dominationis atque obedientiae declaraturum: ἄξει ἐπὶ πᾶσαν τόλμαν. Quod si abesset τε, verba τὸν ἔχοντα αὐτὸν ὥσπερ πόλιν a prioribus seiungenda subabsurdam hominis cum civitate comparationem et haud multo minorem offensionem, quam haec Latina haberent: *amor eum, qui ipso constrictus tenetur, tanquam civitatem adiget ad quaelibet audacia facinora.* cogitarique posset de emendatione, quam speciosam offert Vind. E. πῶλον pro πόλιν exhibens. Cf. L. III. p. 413. D: ὥσπερ τοὺς πώλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν, εἰ φοβεροί. Quamquam fatendum est hunc pullum non exspectatum venire.

αὐτὸν] αὐ. Lob. Vind. EF.

αὐτὸν] αὐ. iidem et Vind. B. et a m. pr. Mon. B. et Ald. Bas. ab.

ἔξωθεν] ὅξωθεν Vind. F.

ὑπὸ] „Non male videtur legi ὑπὸ, licet non itidem ὑπὸ sed ἀπὸ praecedat." Steph. annot. p. 26. ἀπὸ hoc loco ne ferri quidem posset, illo vero aptissimum est. Minus accurate Ficinus, quem respexisse Stephanus videtur, haec convertit: *partim extrinsecus ingressam ex improba quadam consuetudine, partim intrinsecus ex iisdem moribus ab ipso solutam et liberatam.*

αὐτῶν] αὐτοῦ Mon. B. Flor. U. In Vat. B. οῦ super ῶν adscriptum est. οἱ αὐτοὶ τρόποι sunt mores malorum sodalium, τῆς κακῆς ὁμιλίας, similes et cognati eorum, quos ipse in se pronos ad scelera, sed nondum solutos et liberatos appetitus habebat, qui nunc illorum ope cognatorum et ab ipso amore vinculis eximuntur.

ἀνεθέντα] ἀναθέντα Vat. B.

ἢ] Ἦ Ald. Bas. a. Steph. Ἡ Bas. b.

τοιούτου; Οὗτος μὲν οὖν, ἔφη. Καὶ ἂν μὲν γε, ἦν
B δ' ἐγώ, ὀλίγοι οἱ τοιοῦτοι ἐν πόλει ὦσι καὶ τὸ ἄλλο
πλῆθος σωφρονῇ, ἐξελθόντες ἄλλον τινὰ δορυφοροῦσι
τύραννον ἢ μισθοῦ ἐπικουροῦσιν, ἐάν που πόλεμος ᾖ·
ἐὰν δ' ἐν εἰρήνῃ τε καὶ ἡσυχίᾳ γένωνται, αὐτοῦ δὴ ἐν
τῇ πόλει κακὰ δρῶσι σμικρὰ πολλά. Τὰ ποῖα δὴ λέ-
γεις; Οἷα κλέπτουσι, τοιχωρυχοῦσι, βαλαντιοτομοῦσι,
λωποδυτοῦσιν, ἱεροσυλοῦσιν, ἀνδραποδίζονται· ἔστι δ'
ὅτε συκοφαντοῦσιν, ἐὰν δυνατοὶ ὦσι λέγειν, καὶ ψευ-
δομαρτυροῦσι καὶ δωροδοκοῦσι. Σμικρά γ', ἔφη, κακὰ

B σωφρονῇ] σωφρονεῖ Vind. F. Flor. R.

εἰρήνῃ τε] τε *om.* Lob. Vat. BM.

δὴ ἐν] ἐκεῖ ἐν Ang. B. ἐν *om.* Vind. E.

ποῖα δὴ] π. δὲ Ang. B. Vat. M.

Οἷα] οἷον Vind. B.

τοιχωρυχοῦσι] τοιχωρυγοῦσι Vind. E.

βαλαντιοτομοῦσι] βαλλαντιοτομοῦσι Vind. B. Ven. BC. Flor. AC. Ast. pr. In Vat. B. alterum λ superscriptum est. βαλαντιοτομοῦσιν Ald. Steph. βαλαντιοτοτομοῦσι Bas. ab. Cf. quae ad L. VIII. p. 552. D. observata sunt.

λωποδυτοῦσιν] *exspoliabunt praedabunturque* Fic.

δωροδοκοῦσι.] δωροδοκοῦσιν. Bekkerus et Astius in tert. Post hoc pro Σμικρά γ' in Bekkeri editione operarum culpa Σμικρὰ γὰρ legitur.

C Τὰ γὰρ]. Ita Par. ADK. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RU. Reliqui codices et editi ante Stallbaumii sec. δὲ pro γὰρ habent, quod praeeunte in comm. Bekkero Stallbaumius in γὰρ mutavit. Sed quod notum esse usum vocis γὰρ in responsionibus addit, h. l. Socrates non Adimanto respondet, verum suum sermonem, quasi alter nihil dixisset, continuat.

σμικρὰ] σμικρὰν Vind. F.

ἔστι,] Ante Bekkerum maior erat interpunctio.

πόλεως] Quod vulgo additum legebatur παραβαλλόμενα, in uno Ven. B. repertum neque Ficino cognitum merito Bekkerus et recentiores omiserunt. Praepositionem πρὸς eiusmodi additamento non egere plurima documenta sunt. Cf. huius voluminis p. 10, a. b.

ἴκταρ βάλλει] ἴκταρ βάλει altero λ a m. s. addito Mon. B. ἴκταρ ἐγγύς ἐστι δὲ. οιμία. ὥσπερ καὶ τὸ οὐδ' ἴκταρ ἥκεις βάλλει: Vind. F. glossemate, ut fit, in textum recepto, quod Mon. B. in m. a m. pr. scriptum ita habet: ἴκταρ ἐγγύς. ἔστι δὲ παροιμία οὐδ' ἴκταρ βάλλει, ὥσπερ καὶ τὸ οὐδ' ἴκταρ ἥκεις. Idem, sed spiritu vocabulo ἴκταρ ubique leni apposito, in m. Flor. ACU. legitur. Plus scholiastes dat: ἴκταρ σημαίνει ταῦτα· τὸ ἐγγὺς, ἀπὸ τοῦ ἱκνεῖσθαι, τὸ πρόσφατον, τὸ ἄρτι, τὸ ταχέως, τὸ πυκνῶς, τὸ ἐξαπίνης. ὥσπερ καὶ τὸ οὐδ' ἴκταρ βάλλει, τουτέστιν οὐδ' ἐγγύς ἐστιν. εἴρηται δὲ κατὰ γλῶτταν, (κατὰ τὴν γλ. R.) ὥσπερ τὸ διωλύγιον κακὸν σημαίνει τὸ μέγα, οὐ μνημονεύει Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ. (διωλύγιος φλυαρία Theaet. p. 162. A. dici-

λέγεις, ἐὰν ὀλίγοι ὦσιν οἱ τοιοῦτοι. Τὰ γὰρ σμικρά, C
ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὰ μεγάλα σμικρά ἐστι, καὶ ταῦτα δὴ
πάντα πρὸς τύραννον πονηρίᾳ τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως,
τὸ λεγόμενον, οὐδ' ἴκταρ βάλλει. ὅταν γὰρ δὴ πολλοὶ
ἐν πόλει γένωνται οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄλλοι οἱ ξυνεπόμενοι
αὐτοῖς καὶ αἴσθωνται ἑαυτῶν τὸ πλῆθος, τότε οὗτοί
εἰσιν οἱ τὸν τύραννον γεννῶντες μετὰ δήμου ἀνοίας,
ἐκεῖνον, ὃς ἂν αὐτῶν μάλιστα αὐτὸς ἐν αὑτῷ μέγιστον
καὶ πλεῖστον ἐν τῇ ψυχῇ τύραννον ἔχῃ. Εἰκότως γ', D
504 ἔφη· τυραννικώτατος γὰρ ἂν εἴη. Οὐκοῦν ἐὰν μὲν ἑκόν-

tur.) Hinc Zenobius p. 121. Hag. proverbium οὐδ' ἴκταρ βάλλειν explicans τὸ ἴκταρ, inquit, σημαίνει ἐγγύς. τουτέστιν οὐδὲ ἐγγύς ἐστιν. εἴρηται δὲ κατὰ γλῶτταν, ὥσπερ τὸ διωλύγιον κακὸν σημαίνει τὸ μέγα. μέμνηται δὲ ἀμφοτέρων ὁ Πλάτων, τοῦ μὲν διωλυγίου ἐν Θεαιτήτῳ, τοῦ δ' ἴκταρ βάλλειν ἐν Πολιτείᾳ. Brevius Timaeus lex. p. 149: ἴκταρ· ἐγγύς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι. Totidem verbis Photius Pors. p. 92. sed addita Platonis significatione: οὕτως Πλάτων. Paullo aliter Moeris p. 190: ἴκταρ· Πλάτων Πολιτείᾳ, οὐδὲ ἴκταρ, ὅπερ ἐστὶν οὐδὲ ἐγγὺς ἢ βραχέα. Nec immemor Platonis Luciani scholiasta ad verba Lexiph. T. V. p. 187. Lehm. οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας monens: Πλατωνικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. De spiritu, quum hi omnes pariter atque Thomas Mag. p. 471. lenem tantum cognitum habuisse videantur, quem codices quoque et hoc loco omnes uno Mon. B. excepto et vulgo Hesiodi et Aeliani locis ab Ruhnkenio ad Tim. citatis et Aeschyli Agam. 115. Eum. 952. Well. praebent, Astius in sec. asperum faciens uni Eustathio iusto plus tribuit, qui ad Od. T. II. p. 292, 27. haec commentatus est: τὸ δὲ ὑπερικταίνοντο ἀντὶ τοῦ ἀνεπάλλοντο κατὰ Ἀρίσταρχον, ἢ ὑπερεξετείνοντο, ἄγαν ἱκνοῦντο· παρὰ τὸ ἴκταρ, ὅ ἐστιν ἐγγύς· ὡς ἡ παροιμία· οὐδ' ἴκταρ βάλλει, ἀντὶ τοῦ οὐδ' ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ γίνεται. καὶ τὸ μὲν τοιοῦτον ἴκταρ εὐλόγως τε δασύνεται καὶ ἐπίῤῥημά ἐστι ὡς τὸ ὕπαρ· τὸ δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ — ἴκταρ — ὄνομα μὲν ἰχθύος ἐξ ὀρθοῦ δηλοῖ· ζητητέον δὲ — εἰ δασύνεται, ὃ καὶ εἰκός ἐστιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵκται, ἀφ' οὗ κατ' ἐναλλαγὴν τῶν ψιλῶν εἰς δασέα καὶ ὁ ἰχθύς. Ex his intelligitur, qui factum sit, ut nonnulli ἵκταρ scriberent, sed Graecos ita pronuntiasse non efficitur. Neque in Callimachi loco apud Athenaeum L. VII. p. 329. A. codices ab editionibus ἴκταρ exhibentibus discrepare videntur.

ἄλλοι οἱ] οἱ om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. ἄλλοι οἱ ξυνεπόμενοι αὐτοῖς ita ut οἱ τοιοῦτοι subiecti loco sunt: qui alii se ad eos aggregant, qui ex reliquorum numero eos sequuntur.

αἴσθωνται] In Mon. B. ν int. vers. a m. s. superscriptum.

αὐτῶν] αὐτὸν Vind. F. αὐτ cum litura super τ Mon. B.
αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF.

ἔχῃ] ἔχει Flor. R. Vind. F. et, D sup. η, E. ἔχοι Lob. Vat. BM. Ven. B.
γ'] γε Lob.
ἔφη· τυραννικώτατος] ἔφη: τυρ. Vind. E. ἔφη. Τυρ. Ald. Bas. ab.

τες ὑπείκωσιν· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιτρέπῃ ἡ πόλις, ὥσπερ τότε μητέρα καὶ πατέρα ἐκόλαζεν, οὕτω πάλιν τὴν πατρίδα, ἐὰν οἷός τ' ᾖ, κολάσεται ἐπεισαγόμενος νέους ἑταίρους καὶ ὑπὸ τούτοις δὴ δουλεύουσαν τὴν πάλαι φίλην μητρίδα τε, Κρῆτές φασι, καὶ πατρίδα ἕξει τε καὶ θρέψει. καὶ τοῦτο δὴ τὸ τέλος ἂν εἴη τῆς ἐπιθυμίας τοῦ τοιούτου ἀνδρός. Τοῦτο, ἦ δ' ὅς, παντάπασί γε. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτοί γε τοιοίδε γίγνονται ἰδίᾳ καὶ πρὶν ἄρχειν; πρῶτον μὲν οἷς ἂν ξυνῶσιν, ἢ κόλαξιν ἑαυτῶν ξυνόντες καὶ πᾶν ἑτοίμοις ὑπηρετεῖν, ἢ ἐάν τού τι δέωνται, αὐτοὶ ὑποπεσόντες, πάντα σχήματα τολμῶντες ποιεῖν ὡς οἰκεῖοι, διαπραξάμενοι δὲ ἀλλότριοι; Καὶ σφόδρα γε. Ἐν παντὶ ἄρα τῷ βίῳ ζῶσι φίλοι μὲν οὐδέποτε οὐδενί, ἀεὶ δέ του δεσπόζοντες ἢ δουλεύοντες ἄλλῳ, ἐλευθερίας δὲ καὶ φιλίας ἀληθοῦς τυραννικὴ φύσις ἀεὶ

(E; 576)

ὑπείκωσιν·] In Mon. B. ω e correctione accessit. ὑπείκωσιν; Vind. B. Bas. ab. et Ficinus: *Nonne facile id fit, si cesserint omnes?*

ἐπιτρέπῃ] ἐπιτρέποι Lob.

μητέρα καὶ πατέρα] π. κ. μ. Vind. BE.

οἷός τ' ᾖ] οἷος τῇ Vind. F. Pro τ' in Vind. B. τε idque int. vers. est.

ἐπεισαγόμενος] ἐπεισαγαγόμενος Vat. B. Ven. C. Par. D.

ἑταίρους] ἑτέρους Ast. pr. *alios (inducens iuvenes)* Fic.

μητρίδα] Photius Pors. p. 230: μητρίδα· τὴν πατρίδα. καὶ Πλάτων καὶ Φερεκράτης.

τε] *om.* Ang. B. Vat. H. Flor. ART. — „Deesse videtur particula ὡς, sive ὥσπερ, ante Κρῆτες: quanquam et ita poni φασὶ absque ὡς vel ὥσπερ, existimo." Stephanus annot. p. 26. immerito ab Astio et Stallbaumio reprehensus.

ἕξει] ἔξει Vind. E. ἄξει cum ἕ super ἄ Ven. B.

θρέψει] τρέψει Ang. B.

ἂν εἴη] post τῆς ἐπιθυμίας Vind. E.

E οὗτοί γε τοιοίδε] ο. δὲ τ. Lob. Vat. BM. ο. γ. τοιόνδε Ald. Bas. a. ο. γ. τοιοῖδε Steph. τοιοῦτοι γέτοι οὐδὲ Vind. F. et margo Flor. A. τοιοίδε ad sequentia spectat, quibus istos etiam per se et priusquam tyrannide potiantur, ἀφίλους, ἀπίστους et ἀδίκους fieri demonstratur.

ἰδίᾳ] ἰδίᾳ. Ald. ἰδίᾳ; Bas. ab.

πρὶν ἄρχειν] *om.* h. l. Vind. B. In Ald. nulla est interpunctio.

μὲν] μὲν ἂν Lob. Vat. M.

ξυνῶσιν] ξυνῶσι πρὶν ἄρχειν Vind. B.

ἢ ἐάν] ἢ *om.* Vind. E. Vat. H.

τού τι] τοῦτι Vind. F. τουτὶ Par. AD. Vind. B. (quamquam in hoc paullo maius spatium inter τὸυ et τὶ relictum et gravi utrique acutus additus est: ἐὰν τοὺ τὶ) Ald. Bas. ab. πού τι Ven. C. Vat. H. πού τὶ Steph. Ast. pr. πού τι Ast. sec. *ac si qua re indigeant* Fic.

δέωνται] δέονται Bas. ab. et, sup. ω, Vind. E.

αὐτοὶ] αὐτῷ Ang. B. Flor. R. In Vind. F. extremum evanuit, sed videtur οἱ fuisse.

576 πάντα] π. τὰ Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. editi ante Bekkerum. Cf. L. V. p. 474. E.

ἄγευστος. Πάνυ μὲν οὖν. Ἆρ' οὖν οὐκ ὀρθῶς ἂν τοὺς τοιούτους ἀπίστους καλοῖμεν; Πῶς δ' οὔ; Καὶ μὴν ἀδίκους γε ὡς οἷόν τε μάλιστα, εἴπερ ὀρθῶς ἐν τοῖς πρόσθεν ὡμολογήσαμεν περὶ δικαιοσύνης, οἷόν B ἐστιν. Ἀλλὰ μήν, ἦ δ' ὅς, ὀρθῶς γε. Κεφαλαιωσώμεθα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὸν κάκιστον. ἔστι δέ που οἷον ὄναρ διήλθομεν, ὃς ἂν ὕπαρ τοιοῦτος ᾖ. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν οὗτος γίγνεται ὃς ἂν τυραννικώτατος φύσει ὢν μοναρχήσῃ, καὶ ὅσῳ ἂν πλείω χρόνον ἐν τυραννίδι βιῷ, τοσούτῳ μᾶλλον τοιοῦτος. Ἀνάγκη, ἔφη διαδεξάμενος τὸν λόγον ὁ Γλαύκων. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὃς ἂν φαίνηται πονηρότατος, καὶ ἀθλιώτατος C φανήσεται; καὶ ὃς ἂν πλεῖστον χρόνον καὶ μάλιστα τυραννεύσῃ, μάλιστά τε καὶ πλεῖστον χρόνον τοιοῦτος γεγονὼς τῇ ἀληθείᾳ; τοῖς δὲ πολλοῖς πολλὰ καὶ δοκεῖ.

πάσας προφάσεις προφασίζεσθέ τε καὶ πάσας φωνὰς ἀφίετε.

τολμῶντες] τολμῶνταις Mon. B. a m. pr.

ἀλλότριοι;] Interrogationis signum Bekkerus fecit. In Vind. E. nulla interpunctio est. *extraneos se esse declarant.* Fic. Subaudiendum γίγνονται.

δέ τον] δὲ τοῦ Vind. F. Flor. AC.

δεσπόζοντες] δεσπόζοντος iidem. σπουδάζοντες Lob. Vat. M.

δουλεύοντες] δολεύοντες Ald. Bas. a.

ἄλλῳ,] Vulgo plenius interpungunt.

ἀληθοῦς] ἀλιθοῦς Vind. E.

ἄγευστος] ἄγαστος idem.

Ἆρ'] ἆρ' Vind. F.

ἀπίστους] ἀπειστους Vind. E.

ὀρθῶς] post ἐν τοῖς Lob. Vat. M.

πρόσθεν] ἔμπροσθεν Flor. T.

B ὡμολογήσαμεν] *om.* Vat. M. In Lob. lacuna est.

Κεφαλαιωσώμεθα] κεφαλαιωσόμεθα Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV.

ὅς] ὡς Vind. F.

γίγνεται] γίγνεται, Stallbaumius in sec. Sed οὗτος ante γίγνεται praedicati locum obtinet.

μοναρχήσῃ] μονάρχης ᾖ Vind. F. Ang. B. Flor. R. μοναρχούσῃ Par. D. μοναρχήσει Ald. Bas. ab. et margo Par. D. Idem in Flor. ACTV. legi videtur, ex quibus Stallbaumius in pr. sicut ex Ald. Bas. ab. μοναρχήσαι refert. Post μοναρχήσῃ vulgo maiore interpunctione utuntur.

τοσούτῳ] τοσοῦτο Par. K. sec. Bekk.

διαδεξάμενος] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. non δεξάμενος, quemadmodum in reliquis codicibus et in editionibus ante Bekkerum legitur. Cf. Vol. I. p. 356, a.

ἀθλιώτατος] Syllabam τα Mon. C B. int. vers. habet a m. s. additam.

τυραννεύσῃ] τ. καὶ Flor. T. τυραννεύσει Vind. F. Flor. R. τυραννήσῃ Ven. B. Vind. E.

τοῖς δὲ πολλοῖς πολλὰ καὶ δοκεῖ.] *om.* Vind. F. Pa[illegible]a καὶ in Lob. Vat. BM. Ven. [illegible] Bas. b. ante πολλὰ posita (γρ. πολλοῖς καὶ πολλὰ Steph. in m.) in Par. DK. Mon. B. Flor. U. et reliquis editis ante Bekkerum

Ἀνάγκη, ἔφη, ταῦτα γοῦν οὕτως ἔχειν. Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅ γε τυραννικὸς κατὰ τὴν τυραννουμένην πόλιν ἂν εἴη ὁμοιότητι, δημοτικὸς δὲ κατὰ δημοκρατουμένην, καὶ οἱ ἄλλοι οὕτω; Τί μήν; Οὐκοῦν ὅτι πόλις πρὸς πόλιν ἀρετῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ, τοῦτο καὶ ἀνὴρ D πρὸς ἄνδρα; Πῶς γὰρ οὔ; Τί οὖν ἀρετῇ ἡ τυραννουμένη πόλις πρὸς βασιλευομένην οἵαν τὸ πρῶτον διήλ-

omissa neque a Ficino expressa est: *multis autem multa videbuntur*. Ex hac codicum varietate Stallbaumius suspiciosiorem aliquem colligere posse censet legendum esse πολλὰ καὶ ἄλλα δοκεῖ. Quae suspicio foret vanissima. καὶ significat non mirum esse, si vulgus opiniones quoque tales habeat, quale ipsum sit: *die Menge hat auch eine Menge Meinungen*. Eas quum aliis in rebus, tum in hac, qua de nunc agatur, a veritate remotas esse Socrates non pronuntiat, sed innuit, et recte scholiastes πολλὰ, inquit, ἀντὶ τοῦ ψευδῆ· τὸ γὰρ ψεῦδος πολυχοῦν, ἁπλοῦς δ' ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ. Ceterum pro δοκεῖ Mon. B. a m. pr. et Par. DK. sec. Bekk. δοκῇ exhibent.

ἔχειν] ἔχει Mon. B.

οὖν] *om.* Vind. F.

ὅ γε] ὅτε Vind. BE. Vat. HM. Flor. AC.

κατὰ] ἢ κ. Lob. Vat. M.

ἂν] *om.* Mon. B.

ὁμοιότητι] „Ita vertit Fic. quasi legerit ὁμοιότατος." Stephanus in m. Ficini interpretatio haec est: *Tyrannicus vir civitati tyrannide oppressae simillimus.* Atque ὁμοιότατον pro ὁμοιότητι L. VIII. p. 555. A. in nonnullis codicibus exstare vidimus; qui locus huic similis Stallbaumium, quum in pr. immemor eius fuisset et cum Astio ὁμοιότητι e nostro ei[...]dum censuisset, in sec. in viam reduxit. Neque Ficino non licebat Graecae dictionis abundantiam isto modo imitari.

δημοτικὸς] δημοκρατικὸς Par. DK. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. U. cum editis ante Bekkerum. Cf. p. 587. C. Hic vero proxime sequens δημοκρατουμένην facile vel oculos vel mentem librariorum praestringere potuit. Etiam Ficinus paria dedit: *popularis vir populari.*

κατὰ δημοκρατουμένην] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RV. κατὰ τὴν δ. parum aequabiliter reliqui cum editis ante Bekkerum.

οὕτω;] οὕτως; Bekkerus. Interrogationem, quam Stephanus in m. his inesse ostendit, primus significavit Astius.

ἀρετῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ] ἀρετὴν καὶ εὐδαιμονίαν Ang. B. Flor. R. ἀ. κ. εὐδαιμονία Ald.

τοῦτο] τοῦτος Bas. b.

καὶ ἀνὴρ] Ita Par. A. Vind. BF. Ang. B. Flor. V. et Ficinus: *vir quoque*. Reliqui libri et editiones ante Bekkerum καὶ omittunt.

Πῶς γὰρ οὔ;] *om.* Vind. E. D Flor. C.

Τί οὖν ἀρετῇ] Lectionem ἀρετῇ a Faehsio in margine Par. A. inventam, a Bekkero ex eodem libro cum variantis nota relatam („γρ ἀρετῆι Par. A.") facere equidem non potui quin pro germana Platonis scriptura haberem et vulgatae ἄρα longe anteponerem, quamquam patiens omnium interpretum silentium et quod Bekkerum quoque Τί οὖν ἄρα cum Astio in sec. ex Ald. Bas. ab. repetiisse viderem, dubitationis aliquid iniiciebat. Et magis hoc ferri potuisse, quam quod Stephanus dedisset, Τί οὖν; ἄρα — (etiam Vind. B. τί οὖν; ἄρα

θομεν; Πᾶν τοὐναντίον, ἔφη· ἡ μὲν γὰρ ἀρίστη, ἡ δὲ κακίστη. Οὐκ ἐρήσομαι, εἶπον, ὁποτέραν λέγεις· δῆλον γάρ. ἀλλ' εὐδαιμονίας τε αὖ καὶ ἀθλιότητος ὡσαύτως, ἢ ἄλλως κρίνεις; καὶ μὴ ἐκπληττώμεθα πρὸς τὸν τύραννον ἕνα ὄντα βλέποντες, μηδ' εἴ τινες ὀλίγοι περὶ ἐκεῖνον, ἀλλ' ὡς χρὴ ὅλην τὴν πόλιν εἰσελθόντας θεάσασθαι, καταδύντες εἰς ἅπασαν καὶ ἰδόντες, οὕτω δόξαν E

habet) aut quod Astius in pr. *Τί οὖν ἄρα* — non negabo neque accentus mutationem, quem Bekkerus secundum unum Vat. H. acutum ex circumflexo in reliquis omnibus a se invento fecisse ait, a codicibus, si codices requirimus, satis firmam esse dissimulabo: ἄρα in Lob. Vind. EF. (qui τί enclitici instar ad Glauconem refert: πῶς γὰρ οὔ τι: οὖν ἄρα) Mon. B. et in Florentinis omnibus scriptum est. Sed hoc ipsum ἄρα, quum ironiae hic locus non sit, post οὖν molestissime et prorsus insolito modo abundat, et quod gravissimum est, quum Socrates in proximo virorum inter ipsos comparationem eandem, quam civitatum fore virtutis et felicitatis ratione habita dixisset, si hoc loco omnino quonam modo civitas tyranno subiecta ad regiam se haberet interrogasset, haud dubie utramque illam, quam modo ostendisset, virtutem et felicitatem respici velle visus esset, non priorem tantum, quam tamen et Glauco secundum id, quod respondet, solam respexisse et Socrates secundum ea, quae deinceps interrogat, solam voluisse respici videtur. Itaque ἀρετῇ pro ἄρα recepi, articulum ἡ intactum reliqui, etsi eum una cum particula per compendiorum similitudinem prodiisse ex ἀρετῇ verisimile est.

οἵαν] οἷαν Vind. F. οἷ ἂν Lob.

τὸ πρῶτον] τοπρ. Lob. Ald. Bas. ab. Steph.

τοὐναντίον, ἔφη] τοὐναντίον ἔχει Lob. Vat. M. Bas. b.

γὰρ] *om.* Par. K.

δῆλον γάρ. ἀλλ'] Δῆλον γάρ. Ἀλλ' Bas. ab. Etiam Vind. E. ante ἀλλ' mutatae personae signum habet.

εὐδαιμονίας τε] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. τε *om.* Mon. B. (Par. K. Flor. U.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. De Par. D. Bekkerus non magis, quam de Par. K. Mon. B. significationem dedit.

αὖ] *om.* Lob. Vat. BM. Fic.

ἀθλιότητος] δολιότητος Vind. F. δουλιότητος cum ἀθ super δου Ang. B. ἀθλιότητος πέρι Steph. Ast. pr. Egregie de genitivo fallitur Bernhardy synt. p. 159. dum eum ex adverbio ὡσαύτως pendere statuit.

καὶ μὴ ἐκπληττώμεθα] κ. μ. ἐκπληττόμεθα Vind. F. *neque vero tyrannicae civitatis speciem admiremur* Fic. μὴ ἐκπλ. etc. usque ad εὐδαιμονεστέρα. E. excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 265.

πρὸς] εἰς Stob. Sed eius cod. A. πρὸς habet.

τὸν] *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U.

τύραννον] In Mon. B. primum ν int. vers. a m. s. est.

ὡς] εἰς Stob. cod. A.

τὴν] *om.* idem et Trinc.

εἰσελθόντας] εἰσελθόντες Ald. Bas. ab.

καταδύντες] καταδῦντες eaedem. κάτα δύντες Lob. Vat. M.

ἅπασαν] ἅπαν Vind. F. et cum σαν super ν Ang. B. E

δόξαν] τὸ δ. Lob.

ἀποφαινώμεθα. Ἀλλ' ὀρθῶς, ἔφη, προκαλῇ· καὶ δῆλον παντὶ, ὅτι τυραννουμένης μὲν οὐκ ἔστιν ἀθλιωτέρα, βασιλευομένης δὲ οὐκ εὐδαιμονεστέρα. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ περὶ τῶν ἀνδρῶν τὰ αὐτὰ ταῦτα προκαλού-
577 μενος ὀρθῶς ἂν προκαλοίμην, ἀξιῶν κρίνειν περὶ αὐτῶν ἐκεῖνον, ὃς δύναται τῇ διανοίᾳ εἰς ἀνδρὸς ἦθος ἐνδὺς διιδεῖν καὶ μὴ καθάπερ παῖς ἔξωθεν ὁρῶν ἐκπλήττεται ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως, ἣν πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζονται, ἀλλ' ἱκανῶς διορᾷ; εἰ οὖν οἰοίμην δεῖν ἐκείνου πάντας ἡμᾶς ἀκούειν, τοῦ δυνατοῦ μὲν κρῖναι, ξυνῳκηκότος δὲ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ πα-

ἀποφαινώμεθα] ἀποφαινόμεθα Vind. BF. Par. DK. sec. Bekk. Vat. H. Flor. R. Stob. Gesn.

προκαλῇ] προσκαλῇ Flor. V. a m. s. προκαλεῖς Ang. B. προκαλεῖ Vind. F. Flor. R. Stob. cod. A. ed. Gaisf. Astius, Bekkerus, Stallbaumius.

ἀθλιωτέρα] ἀθλιώτεραι Lob. ante corr.

οὐκ] οὐκ ἔστιν Vat. M.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. ἀρ' Vind. E.

προκαλούμενος] προσκαλούμενος Vat. B. παρακαλούμενος Ald. Bas. a.

577 προκαλοίμην,] προκαλοίμην; Ald. Bas. ab. Steph.

αὐτῶν] αὐτὸν Lob. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.

ἐκεῖνον] ἐκτεῖνον Vind. F.

δύναται] ἂν δύνηται Ven. B. et editi ante Bekkerum.

διανοίᾳ] ἰδίᾳ ἀνοίᾳ Vat. B. ἰδίαι ἀνοίαι Lob.

ἐνδὺς] ἐνδοὺς Ang. B.

διιδεῖν] δεῖ ἰδεῖν Vind. F.

μὴ] int. vers. Lob.

καθάπερ] καθάρπερ Vind. E.

ἐκπλήττεται] καλύπτεται Lob. Vat. M. ἐκπλήττηται Vind. E. et fortasse Ven. B. de quo Bekkerus tacet, cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Etiam Bekkeri editio coniunctivum exhibet, citra soloecismum, (cf. Vol. II. p. 231, b.) sed tamen, nisi fallor, invito ipso.

ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως] *dum tyrannicam prospicit eminentiam* Fic.

σχηματίζονται] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. σχηματίζεται reliqui codices editique ante Bekkerum, quod erat exquisitius. Timaeus lex. p. 245: σχηματιζόμενος· προσποιούμενος, ἢ συνταττόμενος. Hoc loco *artificiose componere* significare videtur. πρόστασιν autem, quam Ruhnkenius ad Tim. p. 246. προστασίας synonymum putat, et *pompam, apparatum regium* interpretatur, quum non de tyrannis, sed de tyrannicis sermo sit, res antepositas ita, ut περίστασιν circumpositas, indicare existimo. Cf. Vol. I. p. 135, b. Praeter hunc locum nusquam, quod sciam, exstat.

διορᾷ] διορᾶν Ang. B. In editionibus ante Bekkerum non erat interrogationis signum.

οὖν] punctis notatum est in Mon. B.

οἰοίμην] οἴοι μὴν Vind. F.

κρῖναι] κρίναι Lob. Vind. F. Mon. B.

ξυνῳκηκότος] ξυνοκηκότος cum ω super vitioso o Vind. E.

παραγεγονότος] παραγεγονότας Vind. F. Flor. AC.

κατ' οἰκίαν] κατοικίαν Vind. F.

πράξεσιν] τράξεσιν Bas. b.

τοὺς οἰκείους] οἰκείως Lob. Vat. M.

ἔχει] ἔχοι Lob.

μάλιστα] μάλιστα εἰς Lob.

B

ραγεγονότος ἔν τε ταῖς κατ' οἰκίαν πράξεσιν, ὡς πρὸς ἑκάστους τοὺς οἰκείους ἔχει, ἐν οἷς μάλιστα γυμνὸς ἂν ὀφθείη τῆς τραγικῆς σκευῆς, καὶ ἐν αὖ τοῖς δημοσίοις κινδύνοις, καὶ ταῦτα πάντα ἰδόντα κελεύοιμεν ἐξαγγέλλειν, πῶς ἔχει εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος ὁ τύραννος πρὸς τοὺς ἄλλους; Ὀρθότατ' ἄν, ἔφη, καὶ ταῦτα προκαλοῖο. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, προσποιησώμεθα ἡμεῖς εἶναι τῶν δυνατῶν ἂν κρῖναι καὶ ἤδη ἐντυχόντων τοιούτοις, ἵνα ἔχωμεν ὅστις ἀποκρινεῖται ἃ ἐρωτῶμεν; Πάνυ γε. Ἴθι δή μοι, ἔφην, ὧδε σκόπει· τὴν ὁμοιότητα ἀναμιμνησκόμενος τῆς τε πόλεως καὶ τοῦ ἀνδρός, B C

Vat. M. et a m. s. Ven. B. cum editis ante Bekkerum. (*μάλιστά τις* Ast. sec.)

τῆς] τῆς τε Ald. Bas. ab.

ἐν αὖ τοῖς] Ita secundum Ficinum (*rursusque popularibus in periculis*) pro vulgato ἐν αὐτοῖς scribendum esse Heindorfius ad Soph. §. 102. monuit particulaeque inter praepositionem et articulum interpositae exempla nonnulla attulit. Cuius coniecturam codices Par. A. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACTUV. confirmarunt. ἐν αὐτοῖς est in Vind. EF. (Par. K.) Flor. R. editisque ante Astii sec. De Par. DK. Ven. C. Ang. B. Bekkerus nihil.

κινδύνοις] *om.* Mon. B.

ἰδόντα] *om.* Vat. B.

κελεύοιμεν] κελεύομεν Vind. F. Ang. B. κελεύοιμι Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. *iuberem* Fic. Quod Glauco ad initium potius, quam ad exitum orationis Socraticae respondet, id minime efficit, ut Socratem ipsum negemus exitum ita conformasse, ut qui ὀρθῶς ἂν ποιοῖμεν vel simile quid ad omnes pertinens responsum iri exspectaret aut responderi vellet. Ab hac igitur parte plurali, qui per se offensionem nullam habere potest, nihil obstat. Immo si κελεύοιμι verum esset, Glauco, qui Socratem unum laudare vellet, non videtur ad prima eius verba reversurus, sed eodem illo usurus fuisse: ὀρθότατ' ἂν κελεύοις. Ceterum cum interrogatione haec terminata esse puto, cuius signum post ἄλλους secundum Mon. B. Bas. ab. feci. Stallbaumius in sec. aposiopesis notam adhibuit. Sed illud *quid tum?* vel *quid censes?* quod sane subaudiendum est, Socrates consulto et non interpellante Glaucone quasi iam supra a se positum omittere potuit.

Ὀρθότατ'] ὀρθώτατ' Vind. F.

προσποιησώμεθα] προσποιησόμεθα Lob. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. ACTV.

ἡμεῖς] *et nos* Fic.

εἶναι] post τῶν δυνατῶν Ven. B. Vind. E. Flor. C.

δυνατῶν] *om.* Vat. B.

κρῖναι] κρίναι Vind. EF.

ὅστις] ὅτις Flor. T.

ἀποκρινεῖται] ἀποκρίνηται Vind. F. Ang. B.

σκόπει·] Sine interpunctione Ald. Bas. ab. et Ficinus: *Age utique, ita considera similitudinem, memoriam repetens civitatis ac viri:*

τὴν ὁμοιότητα] bis Vind. B. C

ἀναμιμνησκόμενος] ἀναμνησκόμενος Vind. F. Flor. R.

τε] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. T.

οὕτω καθ' ἕκαστον ἐν μέρει ἀθρῶν, τὰ παθήματα ἑκατέρου λέγε. Τὰ ποῖα; ἔφη. Πρῶτον μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, ὡς πόλιν εἰπεῖν, ἐλευθέραν, ἢ δούλην τὴν τυραννουμένην ἐρεῖς; Ὡς οἷόν τ', ἔφη, μάλιστα δούλην. Καὶ μὴν ὁρᾷς γε ἐν αὐτῇ δεσπότας καὶ ἐλευθέρους. Ὁρῶ, ἔφη, σμικρόν γέ τι τοῦτο· τὸ δὲ ὅλον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, D ἐν αὐτῇ καὶ τὸ ἐπιεικέστατον ἀτίμως τε καὶ ἀθλίως δοῦλον. Εἰ οὖν, εἶπον, ὅμοιος ἀνὴρ τῇ πόλει, οὐ καὶ ἐν ἐκείνῳ ἀνάγκη τὴν αὐτὴν τάξιν ἐνεῖναι, καὶ πολλῆς μὲν δουλείας τε καὶ ἀνελευθερίας γέμειν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ταῦτα αὐτῆς τὰ μέρη δουλεύειν, ἅπερ ἦν ἐπιεικέστατα, σμικρὸν δὲ καὶ τὸ μοχθηρότατον καὶ μανικώτατον δεσπόζειν; Ἀνάγκη, ἔφη. Τί οὖν; δούλην, ἢ ἐλευθέραν τὴν τοιαύτην φήσεις εἶναι ψυχήν; Δούλην δή που ἔγωγε. Οὐκοῦν ἥ γε αὖ δούλη καὶ τυραννου-

καθ' ἕκαστον] καθέκ. Vind. BE. καθεκαστον Vind. F.

λέγε. Τὰ]: λέγε τὰ Lob. Vind. EF. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACTUV. et a m. pr. Mon. B. In Vind. B. item λέγε τὰ praescripto a m. s. Glauconis nomine (γλ.) legitur.

μὲν] μ. εἶπον Par. D. μ. εἰπεῖν Par. K. Flor. U. et cum punctis sub verbo Mon. B.

ὡς πόλιν εἰπεῖν] Mon. B. a m. s. super πόλιν litteram β et super εἰπεῖν α habet. πόλιν ὡς ἔπος εἰπεῖν Lob. Vat. M. Flor. T. Bas. b. „Alia invenitur lectio, πόλιν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐλευθ. etc. Sed haec irrepsisse ex sequentibus videri possunt: ac malim ὡς etiam et εἰπεῖν abesse, quam illis ἔπος interiici. Possunt autem et interrogative haec legi." Steph. in m. Ineptam esse illam lectionem recte iudicavit Stephanus, et videri potest ex sequentibus irrepsisse, nisi forte dictionem vulgarem ὡς ἔπος εἰπεῖν similitudinis caussa et ad interpretandam rariorem non inepte in margine positam imperiti librarii in textum receperunt. Ceterum Ficinus nec ὡς nec εἰπεῖν expressit: *Principio liberam civitatem tyrannicam dices an servam?* Extrema Stephani verba Aldinam respiciunt, quae post ἐρεῖς punctum sine interrogatione habet, cuius tamen et Basileenses et ipse Stephanus signum, ut par erat, posuerunt.

τὴν] om. Vat. H.

ἔφη] ἔφην Lob.

ὁρᾷς] ὁρῶ Mon. B.

ἔφη,] ἔφη: Vind. E. Et in Vind. B. Socratis nomen ante σμικρόν, Glauconis ante τὸ δὲ ὅλον a m. s. illatum est.

σμικρόν] μικρόν Par. K. sec. Bip.

καὶ τὸ] τὸ om. Flor. T.

οὐ καὶ] οὐκ Vind. BE. Flor. D ACV. „καὶ om. Vind. B. Vat. H." *necesse est in illo —*. Fic.

δουλείας τε καὶ ἀνελευθερίας] *illiberalitate et servitute* Fic. δουλίας — Mon. B. a m. pr. — τε om. Par. K. — καὶ ἐλευθερίας Lob. Vind. E. Vat. BM. Ven. C.

αὐτοῦ,] αὐτοῦ; Steph. Ast. pr. sec.

αὐτῆς] αὐτὴν Vind. E. per compendium idem, quod Bastii tab. pal. II. 1. repraesentat.

σμικρὸν] μικρὸν Vind. B.

μένη πόλις ἥκιστα ποιεῖ ἃ βούλεται; Πολύ γε. Καὶ ἡ τυραννουμένη ἄρα ψυχὴ ἥκιστα ποιήσει ἃ ἂν βουληθῇ, ὡς περὶ ὅλης εἰπεῖν ψυχῆς· ὑπὸ δὲ οἴστρου ἀεὶ ἑλκομένη βίᾳ ταραχῆς καὶ μεταμελείας μεστὴ ἔσται. Πῶς γὰρ οὔ; Πλουσίαν δὲ, ἢ πενομένην ἀνάγκη τὴν τυραννουμένην πόλιν εἶναι; Πενομένην. Καὶ ψυχὴν ἄρα τυραννικὴν πενιχρὰν καὶ ἄπληστον ἀνάγκη ἀεὶ εἶναι. Οὕτως, ἦ δ' ὅς. Τί δέ; φόβου γέμειν ἆρ' οὐκ ἀνάγκη τήν γε τοιαύτην πόλιν τόν τε τοιοῦτον ἄνδρα; Πολλή γε. Ὀδυρμοὺς δὲ καὶ στεναγμοὺς καὶ θρήνους καὶ ἀλγηδόνας οἴει ἔν τινι ἄλλῃ πλείους εὑρήσειν; Οὐδαμῶς. Ἐν ἀνδρὶ δὲ ἡγῇ τὰ τοιαῦτα ἐν ἄλλῳ τινὶ πλείω εἶναι, ἢ ἐν τῷ μαινομένῳ ὑπὸ ἐπιθυμιῶν τε καὶ ἐρώτων τούτῳ τῷ τυραννικῷ; Πῶς γὰρ ἄν; ἔφη. Εἰς πάντα δὴ, οἶμαι, ταῦτά τε καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀποβλέψας τήν γε

τὸ] τὸ, idem; ex quo intelligitur fuisse qui hoc τὸ pro τοῦτο acciperet.

μοχθηρότατον καὶ μανικώτατον] μαν. κ. μοχθ. Par. K.

ἢ] καὶ Vat. H. Flor. A.

φήσεις] φύσεις Bas. a.

εἶναι] om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.

βούλεται;] βούλεται. Ald. Steph.

Καὶ] om. Fic.

E ὡς περὶ] ὥσπερ Vind. F. Flor. A.

μεταμελείας] μεταμελίας Mon. B.

578 ἀνάγκη] ἀνάγκῃ Ald.

εἶναι.] εἶναι; Bas. ab.

Οὕτως] οὕτω Vind. E.

δέ] δαί Vind. B.

φόβου] βόβου idem a m. pr.

γέμειν] γέμην Vind. E.

ἆρ'] ἄρ' Vind. F. ἄρα Mon. B.

τήν γε] τήν τε Vind. BE. Ven. B. Vat. H.

τόν τε] τόν γε Vind. BEF. Par. K. sec. Bekk. Vat. H.

Πολλή] Ita Par. A. Lob. Vind. EF. Vat. BHM. Ven. BC. Flor. AC. Reliqui πολύ cum editis ante Bekkerum.

Ὀδυρμοὺς δὲ] Hanc editionum omnium lectionem codices tres tantum, Ven. B. et Flor. AV. praestant, tacentibus tamen de Par. K. Bipontinis, quem Bekkerus cum plerisque ὀδυρμούς τε exhibere testatur. Ita enim reliqui scriptum habent praeter Vind. EF. Ang. B. Flor. CR. in quibus ὀδυρμούς γε legitur. τε ferri non posse videtur et nonnunquam in locum particulae δὲ irrepsit, ut L. VI. p. 488. D. Sed multo frequentius ex γε per errorem factum est. Itaque si Platonem ὀδυρμοὺς δέ γε scripsisse idque in ὀδ. δέ τε corruptum esse statuimus, codicum discrepantiam omnem nullo negotio explicare possumus.

ἄλλῃ] ἄ. πόλει Vind. E.

πλείους] πλέους Lob. Vat. B. Ven. C. Par. D.

Ἐν ἀνδρὶ] ἐνανδρὶ Vind. E.

ἡγῇ] ἡγεῖ Vind. F. Flor. R. et, sup. η, Ang. B. cum recentioribus.

ἐπιθυμιῶν] ἐπιθυμίων Vind. E.

ἂν] om. Vat. M. Flor. T.

B τήν γε] τήν τε Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACTU. et a m. pr. Mon. B. (γε a m. s.)

πόλιν τῶν πόλεων ἀθλιωτάτην ἔκρινας. Οὐκοῦν ὀρθῶς; ἔφη. Καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀν- 505 δρὸς αὖ τοῦ τυραννικοῦ τί λέγεις εἰς ταὐτὰ ταῦτα ἀποβλέπων; Μακρῷ, ἔφη, ἀθλιώτατον εἶναι τῶν ἄλλων ἁπάντων. Τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, οὐκέτ' ὀρθῶς λέγεις. Πῶς; ἢ δ' ὅς. Οὔπω, ἔφην, οἶμαι, οὗτός ἐστιν ὁ τοιοῦτος μάλιστα. Ἀλλὰ τίς μήν; Ὅδε ἴσως σοι ἔτι C δόξει εἶναι τούτου ἀθλιώτερος. Ποῖος; Ὃς ἄν, ἦν δ'

ἔκρινας] ἔκρινα Vind. E. — p. 576. E.
ὀρθῶς; ἔφη.] ὀρθῶς ἔφη. Vind. B. Mon. B. Ald. ὀρθῶς ἔφη; Bas. ab.
ἀλλὰ] Ἀλλὰ Steph.
αὖ τοῦ] αὐτοῦ Vind. E.
ταὐτὰ ταῦτα] Ita Par. A. Ven. B. Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. Bas. b. et Ficinus (*eadem haec*). ταῦτα ταῦτα Ven. C. αὐτὰ ταῦτα Vind. EF. Ang. B. Flor. RT. ταῦτα reliqui manuscripti editique ante Astii sec. „In quodam vet. legitur εἰς ταὐτὰ ταῦτα. Duo autem haec a Plat. et alibi coniunguntur.“ Steph. in m.
Πῶς; ἢ δ' ὅς.] om. Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. τί δή; Mon. B. Flor. U.
Οὔπω] οὕτω Mon. B. a m. pr.
ἐστιν] ἔστιν Vind. F.
τίς] τί Vind. B.
Ὅδε] ὁ δὲ Lob. ὅδ' Vind. F. Ang. B.
σοι] post ἔτι Lob. Vat. B.
τούτου] om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.
ἀθλιώτερος. Ποῖος;] ἀθλιώτερος, ποῖος. Ald.
C τυραννικὸς] τυρ. Bas. ab. „Deesse puto negationem ante τυραννικός: et loquutum de eo qui tyrannico praeditus sit ingenio, nunc miseriorem dicere eum qui licet eo non sit praeditus, tyrannidem tamen exercere cogatur.“ Steph. in m. „Si diceret τυραννικὸς ὤν, non autem μὴ τυρ. ὤν, de eodem loqui videretur de quo alter modo loquutus fuerat, quum tamen se de alio loqui velle ostendat. Locus tamen quidam in iis quae sequuntur, lectionem alteram videri cupiam possit utcumque defendere. quod si ita est, dicendum fuerit utrumque quidem esse τυραννικόν, sed discrimen in eo esse quod alter non sponte tyrannidem capessat, sed coactus.“ Idem in annot. p. 26. Quum homo tyrannico ingenio praeditus vel privatus vel cum imperio esse possit, Socrates accedente imperio, de quo sermo nondum fuisset, omnium eum miserrimum fore iudicat. Cf. p. 579. C. quem locum Stephanus, ut debebat, respiciens verbo tamen ἀναγκασθῇ nimium tribuit vel potius non intellexit *coactum* istum illo loco, ut hic *infelicem*, non secundum suum ipsius iudicium aut sensum, sed secundum veritatem et eventum dici.
ἰδιώτην] Stallbaumius in sec. ἰδιώτης mavult, quo posito etiam τὸν addere vel βίον delere debebat. Vulgata lectio elegantissima est. Cf. Reisigius ad Soph. Oed. p. CLXXXXIIII. et locus Philonis de vita Mosis L. III. a Stephano thes. T. I. p. 1642. A. citatus: ἀλλ' ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα καὶ ἰδιώτην. quam vitam noster L. X. p. 620. C. βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος vocat.
δυστυχὴς ᾖ] δ. ἦν Vind. E. ante lituram, qua ν deletum est. δυστυχήσῃ, quod Bekkerus fortasse praestare dicit, non magis equidem requiro, quam L. VIII. p. 561. A. εὐτυχήσῃ in verbis ἀλλ' ἐὰν εὐτυχὴς ᾖ καὶ μὴ πέρα ἐκβακχευθῇ, ἀλλὰ — κατα-

ἐγὼ, τυραννικὸς ὢν μὴ ἰδιώτην βίον καταβιῷ, ἀλλὰ δυστυχὴς ᾖ καὶ αὐτῷ ὑπό τινος συμφορᾶς ἐκποϱισθῇ, ὥστε τυράννῳ γενέσθαι. Τεκμαίρομαί σε, ἔφη, ἐκ τῶν προειρημένων ἀληθῆ λέγειν. Ναὶ, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' οὐκ οἴεσθαι χρὴ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' εὖ μάλα τῷ τοιούτῳ λόγῳ σκοπεῖν. περὶ γάρ τοι τοῦ μεγίστου ἡ σκέψις, ἀγαθοῦ τε βίου καὶ κακοῦ. Ὀρθότατα, ἦ δ' ὅς. Σκόπει δὴ, εἰ ἄρα τι λέγω. δοκεῖ γάρ μοι δεῖν ἐννοῆσαι ἐκ τῶνδε D

δέξηται — καὶ — μὴ — ἐνδῷ, quo loco praesens tempus inter aoristos Bekkerum non offendit. Scilicet felicitas ibi post evitata pericula superesse, non cum eis desinere traditur. Non aliter h. l. significatur infelicitatem ei, qui tyrannus factus sit, usque adesse perpetuoque eum comitari.

καὶ] in fine versus a m. s. additum habet Mon. B.

ἀληθῆ λέγειν] ἀληλέγειν, sup. inter η et λ a m. pr. θῆ eoque ita correcto, ut θῶς videri possit, Mon. B. cuius in m. a m. s. clare ἀληθῶς λέγειν perscriptum est. ἀληθῆ λέγειν; Ald. Bas. ab.

ἀλλ'] Ita, cum elisione, Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. et Stallbaumius. ἀλλὰ Astius in sec. et tert. et Bekkerus. (cf. huius voluminis p. 51, b. extr.) Ἀλλὰ priores, (tacentibus de Par. K. Bipontinis) quasi haec Glauconis sint.

τῷ τοιούτῳ λόγῳ] „Melius fortasse τὼ τοιούτω λόγω in duali numero legeretur. Agnoscit tamen et Fic. alteram lectionem." Stephanus in m. *tali ratione* Fic. Videri potest τοιούτῳ h. l. ad sequentia spectare, ut L. III. p. 416. A., qua significatione τοιόνδε usurpari solet. Sed habet ea ratio praeter articulum hoc incommodi, quod nescias, utrum proxime sequentibus, an illis δοκεῖ γάρ μοι δεῖν etc. ὁ τοιοῦτος λόγος contineatur. Quare videndum, an dativus eam rem significet, cuius gratia accurate quaerendum esse Socrates dicat: *huiusmodi argumento, tam gravi, diligentissima investigatio tribui eiusque gratia quicquid hic facit non putari, sed valde accurate considerari debet.* Serranus *certa quadam ratione posuit,* Grouius: *mais porter, s'il se peut, la chose iusqu' à l'entiere conviction.* Kleukerus: *sondern es durch genaue Untersuchung nach solchen und solchen Gründen ausmachen.* Astius, qui in sec. τὸ τοιοῦτον λόγῳ vel τὸν τοιοῦτον λόγον scribendum ostenderat, in tertia: *sed probe ea ad hanc orationem perpendere.* denique Schleiermacherus: *sondern es sehr genau nach folgender Regel überlegen.*

τοι τοῦ] τοιούτου Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τε] *om.* Mon. B. Par. D. post βίου habet Par. K. sec. Bekk.

Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

δοκεῖ] δοκῶ Mon. B. Par. DK.

ἐκ τῶνδε] ἐκ τῶνδε, Steph. D Sed σκοπεῖν ἔκ τινος haud minus recte dicitur, quam ἔκ τινος ἐννοεῖν. Itaque ne verba περὶ αὐτοῦ σκοποῦντας supervacanea fiant, ἐκ τῶνδε utroque referri debet, hoc sensu: *opus est ut ex his quaestionem instituentes rem cognoscamus.* Non satis accurate Ficinus: *videtur enim mihi ex his de hoc esse considerandum.* Neque Schleiermacherus verbi ἐννοῆσαι rationem habuit: *Mir däucht nämlich wir müssen von hier aus die Sache betrachten.*

περὶ αὐτοῦ σκοποῦντας. Ἐκ τίνων; Ἐξ ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἰδιωτῶν, ὅσοι πλούσιοι ἐν πόλεσιν ἀνδράποδα πολλὰ κέκτηνται. οὗτοι γάρ τοῦτό γε προσόμοιον ἔχουσι τοῖς τυράννοις, τὸ πολλῶν ἄρχειν· διαφέρει δὲ τὸ ἐκείνου πλῆθος. Διαφέρει γάρ. Οἶσθα οὖν, ὅτι οὗτοι ἀδεῶς ἔχουσι καὶ οὐ φοβοῦνται τοὺς οἰκέτας; Τί γὰρ ἂν φοβοῖντο; Οὐδὲν, εἶπον· ἀλλὰ τὸ αἴτιον ἐννοεῖς; Ναί· ὅτι γε πᾶσα ἡ πόλις ἑνὶ ἑκάστῳ E βοηθεῖ τῶν ἰδιωτῶν. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. τί δέ; εἴ τις θεῶν ἄνδρα ἕνα, ὅτῳ ἔστιν ἀνδράποδα πεντήκοντα ἢ πλείω, ἄρας ἐκ τῆς πόλεως αὐτόν τε καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας θείη εἰς ἐρημίαν μετὰ τῆς ἄλλης

Ἐξ ἑνὸς] ἐξενὸς Vind. F.

τοῦτό γε] post προσόμοιον ἔχουσι Vind. E.

πλῆθος] πλεῖθος idem.

Οἶσθα] οἶσθ' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. quos secutus est Stallbaumius; fortasse recte.

ἀδεῶς ἔχουσι] *securi cum familia vivunt* Fic.

οὐ φοβοῦνται] ὠφελοῦνται Lob. Vat. M.

οἰκέτας] οἰκότας Ald. Bas. a. Signum interrogandi non est in Ald. Steph. Ast. pr. sec.

Οὐδὲν, εἶπον] *om.* Lob. Vat. BM.

Ναί· ὅτι] Ναί. Ὅτι Ald. Bas. ab. Steph. Etiam Vind. E. signum mutatae personae interiectum habet. Pro colo Astius in sec. et tert., Bekkerus et Stallb. comma fecerunt.

E λέγεις. τί] λέγεις: τί Vind. E. λέγεις. Τί Bas. ab. Steph.

θεῶν] τῶν θ. Par. K.

ὅτῳ] οὕτω Vind. E.

ἔστιν] Ita Stallbaumius in sec. In reliquis editionibus et in codicibus meis ἐστὶν legitur.

ἢ] Vulgo additum καὶ secundum Par. A. Vind. B. Vat. H. Flor. AV. et Ficinum omisi, quia supervacaneum h. l. et quum omnino, tum post ἢ saepe interpolatum est. Cf. Vol. II. p. 322, b.

αὐτόν], αὐ. Lob. Vind. B. σαύτόν cum punctis circa σ Vind. E.

ὅπου] ὅποι Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. ὅπῃ Flor. T.

μέλλοι] μέλλει Lob. Vat. BHM. Ven. B. Par. K. Flor. ACT. μέλλῃ Vind. E.

βοηθήσειν] βοηθεῖν Flor. T.

ἂν] *om.* Vind. F. Ang. B.

ὁπόσῳ] ἐν πόσῳ Vat. BM. Lob. Flor. T. πόσῳ Mon. B. Flor. U. Cf. Vol. I. p. 320, a.

οἴει] o. ἂν Ven. B. Ang. B. Vind. EF. Flor. R. editi ante Bekkerum.

αὐτοῦ] αὐ. Vind. EF.

γυναικὸς] γυαικὸς Ald.

ἀπόλοιντο] ἀπόλλοιντο Vind. E.

579 αὐτῶν] Stephanus annot. p. 26. αὖ pro αὐτῶν a Platone scriptum, Astius in tert. proxima verba τῶν δούλων non ab ipso profecta esse suspicatur, quorum neutrum probabile videtur. Quum

οὐσίας τε καὶ τῶν οἰκετῶν, ὅπου αὐτῷ μηδεὶς τῶν ἐλευθέρων μέλλοι βοηθήσειν, ἐν ποίῳ ἄν τινι καὶ ὁπόσῳ φόβῳ οἴει γενέσθαι αὐτὸν περί τε αὑτοῦ καὶ παίδων καὶ γυναικὸς, μὴ ἀπόλοιντο ὑπὸ τῶν οἰκετῶν; Ἐν παντὶ, ἦ δ' ὅς, ἔγωγε. Οὐκοῦν ἀναγκάζοιτο ἂν 579 τινας ἤδη θωπεύειν αὐτῶν τῶν δούλων καὶ ὑπισχνεῖσθαι πολλὰ καὶ ἐλευθεροῦν οὐδὲν δεόμενος, καὶ κόλαξ αὐτὸς ἂν θεραπόντων ἀναφανείη; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, αὐτῷ, ἢ ἀπολωλέναι. Τί δ', εἰ καὶ ἄλλους, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ θεὸς κύκλῳ κατοικίσειε γείτονας πολλοὺς αὐτῷ, οἳ μὴ ἀνέχοιντο, εἴ τις ἄλλος ἄλλου δεσπόζειν ἀξιοῖ, ἀλλ' εἴ πού τινα τοιοῦτον λαμβάνοιεν, ταῖς ἐσχάταις τιμωροῖντο τιμωρίαις;

ingenui desint, a quibus auxilium petat, nonnullis ex servorum ipsorum, quos timet, numero adulari cogitur.

δεόμενος] ὀθόμενος Vind. E. δεομένους, quod Prinstererio et Astio in tert. reponendum videbatur, ineptum est. Nam si res eo venit, ut servis iam non opus sit manumissione „utpote reapse solitudinisque opportunitate libertatem iam adeptis,“ ne hero quidem opus est ut ad eos coërcendos illam aliamve ineat rationem. Recte vero οὐδὲν δεόμενος liberare quosdam dicitur, quia, quarum rerum caussa heri liberare servos solent, earum nulla ei ut idem faciat persuadet, sed timore tantum compulsus et coactus libertatem eis offert. Sic Plutarchus in vita Tib. Gracchi c. 21. de Scipione Nasica: δείσασα περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἡ βουλὴ ψηφίζεται μηδὲν δεομένη πέμπειν αὐτὸν εἰς Ἀσίαν. — Quod ad lectionem codicis Vind. E. attinet, fortasse glossema est ex Homericae dictionis οὐκ ὄθομαι recordatione ortum, quum aliquis verbi δέομαι significationem h. l. eandem esse statueret, quam in formula οὐδὲν γάρ σου δέομαι Euthyd. p. 296. B. haberet, cuius loco οὐδὲν γάρ σου ὄθομαι secundum Homerum dici potuisse videretur. — Stephanus ad δεόμενος signum interrogandi apposuit.

ἢ ἀπολωλέναι] Pro ἢ Lob. ἤ idque int. vers. habet.

δ', εἰ] δεῖ Vind. F.

ἄλλους] ἄλλη Vind. E.

κύκλῳ] κύκλω Ald.

κατοικίσειε] Ita Lob. Vind. E. (Flor. CTUV.) Stephanus et recentiores. „κατοικίσειεν cum Steph. Mon. B. Vat. M., κατοικησειεν cum ι super η Vat. H., κατοικήσειεν ceteri.“ Sed in Mon. B. κατοικήσειε cum litura in η ita scriptum est, ut η perspicue appareat, ν ἐφελκυστικὸν vero non magis, quam in Stephani editione aut in Vind. B. exstat, in quo, ut in Par. K. sec. Bip. et in Flor. AR. et in Ald. Bas. ab. κατοικήσειε legitur. κατοικήσε Vind. F.

οἳ] οἱ Vind. E. ἢ Vat. H. οἳ ἂν Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

ἄλλου] ἀλλ' οὐ Vind. F. ἄλλῳ Ang. B.

λαμβάνοιεν] λαμβάνοι ἐν Vind. F. et ante corr. B. Ang. B. λαμβανάνοι ἐν Mon. B. a m. pr. λάβοιεν Flor. T.

τιμωρίαις; Ἔτι] τιμωρίαις, ἔτι Ald.

B Ἔτι ἂν, ἔφη, οἶμαι, μᾶλλον ἐν παντὶ κακοῦ εἴη, κύκλῳ φρουρούμενος ὑπὸ πάντων πολεμίων. Ἆρ' οὖν οὐκ ἐν τοιούτῳ μὲν δεσμωτηρίῳ δέδεται ὁ τύραννος, φύσει ὢν οἷον διεληλύθαμεν, πολλῶν καὶ παντοδαπῶν φόβων καὶ ἐρώτων μεστός; λίχνῳ δὲ ὄντι αὐτῷ τὴν ψυχὴν μόνῳ τῶν ἐν τῇ πόλει οὔτε ἀποδημῆσαι ἔξεστιν οὐδαμόσε οὔτε θεωρῆσαι ὅσων δὴ καὶ οἱ ἄλλοι ἐλεύθεροι ἐπιθυμηταί εἰσι, καταδεδυκὼς δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ

οἶμαι,] Vulgo comma deest.
B κακοῦ] κακῷ Mon. B. Vind. E. Par. DK. Flor. U. Ast. pr. „Scio multos ἐν παντὶ κακῷ legendum existimaturos: sed mihi videor et alibi talem genitivum invenisse.“ Steph. p. 26. e. g. Herod. VII. 118. ἐς πᾶν κακοῦ ἀπικέατο. Thucyd. VII. 55. ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν. quos locos Astius in sec. quum citasset, tamen κακοῦ pro glossemate habuit et uncinis inclusit, quia etiam ἐν παντὶ εἶναι dixerint, et remoto illo melius hoc superiori dictioni ἐν παντί, ἦ δ' ὅς, ἔγωγε respondeat. Sed in tertia uncinos dimisit et κακοῦ intactum reliquit.
εἴη] εἰ εἴη Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. C.
κύκλῳ φρουρούμενος] κύκλω φ. Ald. κύκλω φορούμενος Lob. Vat. M. et a m. s. Ven. C. κυκλοφορούμενος Par. K.
πολεμίων. Ἆρ'] πολεμίων, ἆρ' Ald. π. ἄρ' Vind. F. — Ἆρα οὖν etc. usque ad ἀντερεῖ. p. 580. A. excerpsit Stobaeus serm. XXXXVII. p. 350.
τοιούτῳ] τῷι τ. Lob. Vat. BM. τοσούτῳ Stob. excepto cod. A. ex quo Gaisfordius τοιούτῳ a Gesnero in m. positum recepit.
μὲν] om. Stob.
ὢν οἷον] ὧν Stob. cod. A. ed. Trinc.
διεληλύθαμεν] διεληλύθειμεν Lob. Vat. M.
καὶ ἐρώτων] int. vers. Stob. cod. A.
λίχνῳ] Huic in Flor. R. πολυπράγμονι est superscriptum, cuius significatio alia est.
μόνῳ] μόνη Stob. Trinc.
τῶν] τῷ Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. τὴν Stob. cod. A. Trinc. om. Lob. Vat. M.
ἐν τῇ πόλει] τῇ in Flor. ACV. omissum videri potest, quum Stallbaumius in pr. μόνῳ τῷ ἐν πόλει ex eis referat. Sed ipse vel typotheta τῇ omiserit.
ὅσων] ὅσον cum ω super ον Vind. E. ὅσω Stob. cod. A. Trinc. et ante corr. Vind. B.
εἰσι,] εἰσι; Steph.
τὰ πολλὰ] om. Vat. H. ταπολλὰ Lob. Steph.
ὡς] ὥσπερ Stob.
γυνή] γυνῇ Vind. E.
ζῇ] ζῆν Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ald. Bas. a.
C καὶ] om. Vind. E. Fic.
τις] τι Ang. B.
τι] τοι Bas. ab.
ὁρᾷ;] ὁρᾷ. editi ante Bekkerum.
τοῖς τοιούτοις κακοῖς πλείω] *huiuscemodi malis plura insuper* Fic. „Haud scio an credibile sit scriptum fuisse ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, vel potius πρὸς τοῖς τοιούτοις, id est, praeter haec: quum sequatur πλείω. Alioqui tamen nihil est cum quo dativus hic possit cohaerere.“ Stephanus in m. Idem annot. p. 26. postquam utramque coniecturam in m. propositam repetiit, aliam addit, „quae eundem quidem sensum efficit, sed ob maiorem mutationem audacior videri queat: ut nimirum legatur τῶν τοιούτων

πολλὰ ὡς γυνὴ ζῇ, φθονῶν καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, C ἐάν τις ἔξω ἀποδημῇ καί τι ἀγαθὸν ὁρᾷ; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν τοῖς τοιούτοις κακοῖς πλείω καρποῦται ἀνὴρ, ὃς ἂν κακῶς ἐν ἑαυτῷ πολιτευόμενος, ὃν νῦν δὴ σὺ ἀθλιώτατον ἔκρινας, τὸν τυραννικὸν, ὡς μὴ ἰδιώτης καταβιῷ, ἀλλ' ἀναγκασθῇ ὑπό τινος τύχης τυραννεῦσαι καὶ ἑαυτοῦ ὢν ἀκράτωρ ἄλλων ἐπιχειρήσῃ ἄρχειν· ὥσπερ εἴ τις κάμνοντι σώματι καὶ ἀκράτορι

κακῶν π. κ." Haud paullo rectius de loco Thucydidis sentiebat dativo eadem ratione usi L. I. c. 36. extr. δεξάμενοι δὲ ἡμᾶς ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶ ταῖς ἡμετέραις ἀγωνίζεσθαι. quam lectionem merito nuper a Poppone receptam alteri ταῖς ὑμετέραις minime postponendam intelligens ita explicabat, ut dativo id significari demonstraret, per quod plures naves habituri essent Athenienses. Eadem explicatione Stallbaumius ad nostrum locum adhibita recte mutationibus a Stephano et Astio propositis opus esse negavit. Dativi usus hic nihil differt ab eo, qui in dictionibus pervulgatis τοσούτῳ πλείω, πολλῷ, ὀλίγῳ, ὅσῳ πλείω obtinet, et iam bis in hoc opere a nobis observatus est. V. Vol. II. p. 228, a.

ἀνὴρ] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. ὁ ἀνὴρ reliqui cum editis ante Bekkerum. *vir ille* Fic. Cf. Vol. I. p. 316, b.

ἑαυτῷ] αὐτῷ Vind. F. Ang. B.

ὃν] οἷον malebat Stephanus p. 26. non respiciens additum appositionis instar τὸν τυραννικόν, de quo cf. Vol. I. p. 204, a. b. et Bernhardy synt. p. 302.

νῦν] om. Lob. Vat. BM.

ὡς μὴ ἰδιώτης] μὴ ὡς ἰδ. Stobaeus et, sup. β α super μὴ ὡς, Vat. B. In Flor. R. ὡς omissum, in Mon. B. punctis postmodum deletis notatum fuit neque a Ficino (*haudquaquam privatus*) expressum est. μὴ ὡς ἰδ. Stallbaumius in sec. ex cod. Vat. B. quem subito librum praestantissimum appellat, recepit: de Stobaeo Astius nihil prodiderat. Me vulgata lectio propterea minus offendit, quod initium periodi ita comparatum est, ut affirmare aliquid potius, quam negare velle Socrates videatur, eumque miserrimum dicere, qui et animum tyrannicum gerat et vitae conditionem tyrannicam subire cogatur. Itaque non mirum, si eum ὡς μὴ ἰδιώτην καταβιῶναι ponit, in quo, si finis periodi esset, ne Stallbaumius quidem offendisset. Iam quod alterum ad descriptionem perficiendam necessarium priori non coniunctum, sed oppositum est, facit illud quidem, ut negatio potius, quam affirmatio praecessisse videatur; at quum re vera praecessisset negatio, quamvis ea verbum non afficeret, facile intelligitur, quam proclivis ad mutationem res esset. Nam ἀλλ' ἀναγκασθῇ haud dubie ita dictum est, quasi antea μὴ ὡς ἰδιώτης καταβιῷ esset dictum. Talia vero in his sermonibus frequentissima sunt.

ἀλλ'] ἀλλὰ Lob. Vind. F.

τυραννεῦσαι] τυραννῆσαι Lob. Ang. B. Vat. M. τυραννενεῦσαι Ald.

ἐπιχειρήσῃ] ἐπιχειρήσει Lob. Vind. BF. Vat. H. Flor. R. Stob. cod. A. Trinc.

ἀκράτορι] ἀκράτωρι Vind. E. ἀκράτρι, sup. ο a m. s. inter τ et ρ, Mon. B. Etiam in m. a m. s. καὶ ἀκράτρι habet eique subscriptum: ἐγὼ θαυμάζω τὴν λέξιν.

D ἑαυτοῦ μὴ ἰδιωτεύων, ἀλλ' ἀγωνιζόμενος πρὸς ἄλλα σώματα καὶ μαχόμενος ἀναγκάζοιτο διάγειν τὸν βίον. Παντάπασιν, ἔφη, ὁμοιότατά τε καὶ ἀληθέστατα λέγεις, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Γλαύκων,

ἀγωνιζόμενος] ἀγνιζόμενος Ald.

D ἀναγκάζοιτο] προσαναγκάζοιτο Vat. B.

διάγειν] διαφεύγειν Lob. Vat. M.

βίον.] βίο. Ald. βίον; Astius, Bekkerus et Stallbaumius; quod, si verba τοῖς τοιούτοις κακοῖς recte interpretati sumus, probari non potest. In superioribus autem post ἄρχειν, quo loco Stephanus notam interrogandi, recentiores comma fecerunt, colon aptius visum est.

ὁμοιότατά τε] ὁμοιότα τε Vind. F. ὁμοιότητά τε Vind. E. ὁμοιότατα Par. K. sec. Bekk. „Non debent fortassis superlativi ὁμοιότατα et ἀληθέστατα cum παντάπασιν iungi." Steph. p. 26. Itaque post ἔφη colon ponendum putabat. Sed etiam παντάπασι μὲν οὖν Lib. I. p. 341. E. et πάνυ μὲν οὖν Phileb. p. 51. B. et alibi cum sequentibus iuncta reperiuntur, neque superlativo additum *omnino* repugnat. Accedit quod ipso Stephano iudice haec non respondentis, sed assentientis sunt.

Σώκρατες] σώκρατε Ald.
ἄθλιον] ἄθλιος Stob. cod. A.
ὑπὸ σοῦ] ὑποσοῦ Vind. E.
χαλεπώτατα ζῆν] *om.* Mon. B.
τυραννῶν;] τυραννῶν. Ald.

Κομιδῇ] κομιδὴ Vind. F. κομηδῇ Vind. E.

γ'] *om.* Vind. E. γε Stob.
ἄρα] *autem* Fic.
κἂν] *om.* Mon. B. κἂν Steph.

μή τῳ] μὴ τῶ Vind. F. μὴ τῷ Ald. Bas. ab. μή πω Stob. cod. B.

δοκῇ] δοκεῖ Lob. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius, qui coniunctivum soloecum esse imperite contendit. Cf. Hermannus de part. ἄν L. II. c. 7. cuius viri opera hoc certe effectum est, ut Graecos nulla aetate coniunctivum particulae εἰ vel soli vel μὴ additum habenti iungere dubitasse pro explorato habeamus. Quanto magis autem de eius ratione et potestate etiamnum ambigi potest (nam quae Hermannus disseruit, ea mihi quamvis acute excogitata, tamen ad fidem faciendam non omnino apposita videntur) tanto minus contra codices agendum est. Ii vero optimos quosque prosae orationis scriptores raro eo usos esse docent, deque Platone nominatim ad L. V. p. 473. A. monuimus. Raro igitur id, quod hoc modo declararetur, declarandum fuisse consentaneum est. Et quum εἰ rem simpliciter ac sine iudicii eius, qui loquitur, significatione ponat, quae vel sit vel esse possit, coniunctivus autem rem demonstret, quae esse cogitetur, quae medium inter id, quod est, et quod potest esse, locum teneat, modum hunc non aliter particulae illi addi potuisse coniicias, nisi ut quod primum simpliciter enuntiatum iri videretur, deinde cum illa veri seu eius, quod est, specie enuntiaretur. Itaque haec mutatio quaedam sermonis seu correctio fuerit, et εἰ μή τῳ δοκῇ ab ἐὰν μή τῳ δοκῇ eo differet, quod qui illo utitur, actionis suae, qua esse quosdam dissentientes cogitet, demonstrationem initio praetermissam in fine addit, qui hoc, statim initio eam ostendit. Iam nostro loco fatendum est eiusmodi correctionis necessitatem nullam apparere, et indicativum per se magis probabilem videri, ferri tamen atque ex-

παντελῶς τὸ πάθος ἄθλιον, καὶ τοῦ ὑπὸ σοῦ κριθέντος χαλεπώτατα ζῆν χαλεπώτερον ἔτι ζῇ ὁ τυραννῶν; Κομιδῇ γ', ἔφη. Ἔστιν ἄρα τῇ ἀληθείᾳ, κἂν εἰ μή τῳ δοκῇ, ὁ τῷ ὄντι τύραννος τῷ ὄντι δοῦλος τὰς μεγίστας

cusari coniunctivum posse et, si in codicibus praeter Lob. omnibus sit, mutari non debere. Eiusdem generis est locus Leg. L. XII. p. 958. D. a grammatico Bekkeri anecd. p. 144, 30. post alios inter exempla particulae εἰ cum coniunctivo positae citatus: περὶ τελευτήσαντας δὴ, εἴτε τις ἄῤῥην εἴτε τις θῆλυς ᾖ, τὰ μὲν περὶ τὰ θεῖα νόμιμα — ὅσα προσήκει τελεῖσθαι, τοὺς ἐξηγητὰς γίγνεσθαι κυρίους φράζοντας. In quo quum codicum omnium consensus et grammatici illius testimonium de emendatione cogitari vetent, et tamen non appareat, cur εἰ — ᾖ potius, quam ἐὰν — ᾖ aut εἰ — ἐστὶ dictum sit, nescio, an veteris sermonis, qui coniunctionum εἰ et ἐὰν fines nondum accurate constitutos haberet et coniunctivum post illam frequentius usurparet, id quod carmina Homerica, tum Pindari, Aeschyli atque tragicorum et Herodoti scripta docent, imitationem quandam, qualis in aliis dictionibus conspiciatur, statuere praestet. Idem de Aristotele sentiendum videtur, apud quem εἰ praegresso, ut h. l., ἂν cum coniunctivo invenitur Polit. L. II. in. p. 1260, b. 31. et p. 1261, a. 27. Bekk. (Tertius Aristotelis locus de somn. et vigil. in. ab Hermanno allatus, p. 453, b. 20., dubiam a codicibus lectionem habet, et Eth. Nic. L. VII. c. 7. p. 1150, a. 15. Bekkerus pro vulgato κἂν εἰ ῥέπωσι nulla varietate librorum notata κἂν εἰ ῥέπουσι edidit.) Sed diversi ab hoc genere ii loci sunt, quibus coniunctivus hortandi vel imperandi potestate praeditus est, quemadmodum Cratyl. p. 425. D: οὐ γὰρ ἔχομεν τούτου βέλτιον εἰς ὅτι ἐπανενέγκωμεν περὶ ἀληθείας τῶν πρώτων ὀνομάτων, εἰ μὴ ἄρα δὴ, ὥσπερ οἱ τραγῳδοποιοὶ ἐπειδάν τι ἀπορῶσιν ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφεύγουσι θεοὺς αἴροντες, καὶ ἡμεῖς οὕτως εἰπόντες ἀπαλλαγῶμεν, ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα οἱ θεοὶ ἔθεσαν καὶ διὰ ταῦτα ὀρθῶς ἔχει. *wenn wir uns nicht etwa so heraushelfen wollen.* Contra similis nostro habendus esset locus Euthyd. p. 280. B. ubi vulgo ante Heindorfium ἆρ' οὖν ἄν τι ὠφελοίη, εἰ ᾖ μόνον ἡμῖν, χρώμεθα δ' αὐτοῖς μή; legebatur, nisi magis probabilis per se et codicum quoque caussa praeferenda esset Heindorfii lectio εἰ εἴη et χρῴμεθα.

τῷ ὄντι] τωοντι Vind. E.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E. τῷ ὄντι δὲ Lob. Vat. M.

τὰς μεγίστας θωπείας καὶ δουλείας] τὰς μεγ. δουλείας καὶ θωπείας Lob. Vat. M. quae verborum collocatio magis usitata est. Sed eandem inversionem in alia orationis parte factam videre licet Euthyd. p. 302. B: καὶ ἐγὼ ὑποπτεύσας ᾗξειν τὸν λόγον ᾗπερ ἐτελεύτησεν, ἄπορόν τινα στροφὴν ἔφευγόν τε καὶ ἐστρεφόμην ἤδη ὥσπερ ἐν δικτύῳ εἰλημμένος. quae Heindorfius, si pronomen τινὰ et Civ. L. III. p. 405. C. et V. 453. D. respexisset, aliter interpretaturus fuisset. De accusativo, quem Stephanus in m. subaudienda praepositione κατὰ explicandum aut aliquid deesse dicendum putabat, Astius vero etiam corrigendum et secundum Ficinum (*vere servus, extremae adulationi servitutique astrictus*) τῆς μεγίστης scribendum censet, cf. Matthiae gramm. p. 745. — In Flor. T. τε inter θωπείας et καὶ interiectum est.

E θωπείας καὶ δουλείας καὶ κόλαξ τῶν πονηροτάτων, καὶ τὰς ἐπιθυμίας οὐδ' ὁπωστιοῦν ἀποπιμπλὰς, ἀλλὰ πλείστων ἐπιδεέστατος καὶ πένης τῇ ἀληθείᾳ φαίνεται, ἐάν τις ὅλην ψυχὴν ἐπίστηται θεάσασθαι, καὶ φόβου γέμων διὰ παντὸς τοῦ βίου σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης, εἴπερ τῇ τῆς πόλεως διαθέσει, ἧς ἄρχει, ἔοικεν. ἔοικε

580 δέ. ἦ γάρ; Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ πρὸς τούτοις ἔτι ἀποδώσομεν τῷ ἀνδρὶ καὶ ἃ τὸ πρότερον εἴπομεν, ὅτι ἀνάγκη καὶ εἶναι καὶ ἔτι μᾶλλον γίγνεσθαι αὐτῷ, ἢ πρότερον, διὰ τὴν ἀρχὴν φθονερῷ, ἀπίστῳ, ἀδίκῳ,

καὶ κόλαξ τῶν πονηροτάτων,] *libidinibus nequissimorum hominum adulator* Fic. In Ald. post πον. nulla, ante καὶ plena interpunctio est.

E ἐπιθυμίας] ἐπ. καὶ δουλείας Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

ὁπωστιοῦν] ὅπως τί οὖν Vind. F. ὁτιοῦν Lob. Vat. M.

ἀποπιμπλὰς] ἀποπιμπλᾶς Vind. F.

πλείστων] πλεῖστον Stob. cod. A.

ἐπιδεέστατος] ἐπιδεέστατος· Steph. Ast. pr. sec. Ficinus *semper* addidit.

ἐάν] ἐὰν δὲ Stob. cod. A. Trinc. Gaisf.

ἐπίστηται] ἐπιστηται Vind. F. ἐπιστῆται Ang. B. ἐπίσταται Mon. B. Stob. cod. B. Etiam in Par. A. ἐπιστῆται scriptum esse ex annotatione Bekkeri ad Sisyph. p. 541, 32. (389. E. extr.) colligi posset: ἐπιστῆται, ut solet, Par. A." nisi magis probabile esset ad illum tantum dialogum eam observationem pertinere. Certe Leg. L. III. p. 304, 16. (689. D.) ἐπιστῶνται ab ipso pro vulgato ἐπίστωνται receptum non Parisiensis A. sed deteriorum quatuor librorum (Pal. C. Ric. B. Vat. M. et a m. s. C.) auctoritate muniit. Ceterum parum sibi hac in re constitit. Ipso illo Sisyphi in loco spreta codicis Par. A. scriptura ἐπίστηται tenuit et paullo ante p. 541, 22. (389. E. 4.) ἐπιστῆται sine ulla auctoritate scripsit. Euthyd. p. 296. C. ἐπιστῇ item ex coniectura, cui postmodum unus Vrb. B. suffragator exstitit, pro ἐπίστῃ, ib. A. ἐπιστῶμαι secundum sex non optimos, quibus Lob. accedit, pro ἐπίστωμαι, Prot. p. 325. B. ἐπιστῶνται cum uno Ven. C. pro ἐπίστωνται exhibuit et nostro loco ἐπίστηται, ut Thucyd. L. VI. c. 72. extr. ἐπίστωνται, pro quo codex Italus ἐπιστῶνται offerebat, intactum reliquit. Mihi vulgatum grammaticorum de huius coniunctivi accentu praeceptum verum videtur.

θεάσασθαι] θεάσεσθαι Ang. B.

διὰ παντὸς] διαπ. Vind. E. Mon. B.

σφαδασμῶν] Timaeus lex. p. 242: σφαδάζειν· δυσανασχετεῖν μετά τινος ὥσπερ σπασμοῦ. Qui si hunc locum, quemadmodum Ruhnkenius statuit, respexit, σφαδάζων pro σφαδασμῶν legisse videri potest. Id vulgato non praeferendum, sed tolerabilius esset, quam διὰ παντὸς βίου σφαδᾷ, quod Ruhnkenius Etymologum p. 737, 18. hinc afferre ostendit. Quod idem cum Lipsio statuit Tacitum Ann. L. VI. c. 6. nostrum locum expressisse, immemores erant viri doctissimi illorum, quae Gorg. p. 524. E. leguntur.

διαθέσει] διαθέσεις Stob. Gesn. (cod. B.)

ἄρχει] ἄρχειν Vat. M.

ἀφίλῳ, ἀνοσίῳ καὶ πάσης κακίας πανδοκεῖ τε καὶ τρο-
φεῖ, καὶ ἐξ ἁπάντων τούτων μάλιστα μὲν αὐτῷ δυστυ-
χεῖ εἶναι, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς πλησίον αὐτῷ τοιούτους
ἀπεργάζεσθαι. Οὐδείς σοι, ἔφη, τῶν νοῦν ἐχόντων
ἀντερεῖ. Ἴθι δή μοι, ἔφην ἐγώ, νῦν ἤδη ὥσπερ ὁ διὰ
πάντων κριτὴς ἀποφαίνεται, καὶ σὺ οὕτω, τίς πρῶτος B
κατὰ τὴν σὴν δόξαν εὐδαιμονίᾳ καὶ τίς δεύτερος, καὶ
τοὺς ἄλλους ἑξῆς πέντε ὄντας κρῖναι, βασιλικόν, τιμο-
κρατικόν, ὀλιγαρχικόν, δημοκρατικόν, τυραννικόν. Ἀλλὰ
ῥᾳδία, ἔφη, ἡ κρίσις. καθάπερ γὰρ εἰσῆλθον, ἔγωγε

ἔοικε δέ. ἦ] *om.* Stob. cod. AB. ἔοικε Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U. Stob. Trinc. ἔοικε δέ. ῆ Vind. F.

γάρ; Καὶ] γάρ. καὶ Lob. γὰρ καὶ Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

μάλα,] μάλ' Lob. Vat. M. μάλα; editio Bipontina, Bekkeriana et Stallbaumiana prior.

580 τούτοις] τούτους Lob. Vat. M.

ἔτι] *om.* Lob. Vat. BM.

ἀποδώσομεν] ἀποδώσωμεν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὸ πρότερον] τοπρότ. Lob. et editiones ante Astii sec.

αὐτῷ] αὐτοῦ Mon. B.

ἀπίστῳ] *om.* Fic.

καὶ πάσης] καὶ *om.* Stob. Trinc.

τε] *om.* Vind. E.

ἐξ ἁπάντων] ἐξαπ. Vind. F.

τούτων] *om.* Vind. E.

τοιούτους] τοιοῦτον idem.

ἀπεργάζεσθαι.] ἀπεργάζεσθαι; Astius.

τῶν νοῦν] τὸν νοῦν Vind. F. τῶν ναῦν Vat. M.

Ἴθι — τῆς πόλεως; C.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 265.

ἔφην] ἔφη Lob. Vat. M.

ὥσπερ ὁ διὰ πάντων κριτὴς ἀποφαίνεται] *quemadmodum iudex omnia circumspiciens de singulis iudicat* Fic. Antiatticistes Bekkeri anecd. p. 91, 10: διὰ πάντων ἀγὼν λέγεται ὁ ἔσχατος. Κρατῖνος Πανόπταις. Hinc verisimile fit τὸν διὰ πάντων κριτὴν eum appellatum fuisse, qui finitis certaminibus musicis (horum enim proprie dicebatur κριτής. Cf. Leg. L. XII. p. 949.) quum omnes chori saltassent et cecinissent, iudicium faceret ac suum cuique locum, honorem, praemium assignaret. Orellius in epist. crit. ad calcem Memnonis p. 334. διαράντων pro διὰ πάντων scribendum esse suspicabatur.

τὴν] *om.* Vind. E. B

δόξαν] δόξαι Stob. Trinc.

εὐδαιμονίᾳ] εὐδαιμονίαν idem. εὐδαιμονία Ald. Bas. ab.

καὶ τίς] Ita Par. A. Vind. BEF. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. excepto cod. A. qui cum reliquis Platonis codicibus et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. καὶ omittit. Etiam Ficinus omisit.

κρῖναι] κρίναι Lob. Vind. EF. κρῖνε Vind. B. Ven. B. Par. K. Vat. H. Flor. AC. κρίνε Flor. TV. Stob. cod. A. *enarra* Fic. Est infinitivus. Cf. Heindorfius ad Soph. §. 6.

ἡ κρίσις] ἡ *om.* Stob.

γὰρ] Ita Mon. B. in textu, sed in m. a m. pr. οὖν sub eoque a m. s. καθάπερ οὖν ὡς εἰκάζω scriptum habet.

ἔγωγε] Astius in pr. et sec. comma, quod Bekkerus ante hoc fecit, post id posuit, fortasse a Ficino deceptus, qui εἰσῆλθον in *suum ingressus* vertit. Priores neutrubi inciderant.

ὥσπερ χοροὺς κρίνω, ἀρετῇ καὶ κακίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ καὶ τῷ ἐναντίῳ. Μισθωσώμεθα οὖν κήρυκα, ἦν δ' ἐγώ, ἢ αὐτὸς ἀνείπω, ὅτι ὁ Ἀρίστωνος υἱὸς τὸν ἄρι-
C στόν τε καὶ δικαιότατον εὐδαιμονέστατον ἔκρινε, τοῦτον δ' εἶναι τὸν βασιλικώτατον καὶ βασιλεύοντα αὑτοῦ, τὸν δὲ κάκιστόν τε καὶ ἀδικώτατον ἀθλιώτατον, τοῦτον δὲ αὖ τυγχάνειν ὄντα ὃς ἂν τυραννικώτατος ὢν ἑαυτοῦ τε ὅτι μάλιστα τυραννῇ καὶ τῆς πόλεως; Ἀνειρήσθω σοι,

κρίνω] κρίνοι Lob. κρίνων Par. DK. Stob. Trinc. *inter se comparo atque iudico* Fic.

Μισθωσώμεθα] μισθωσώμεθ' Flor. U. μισθωσάμεθα Vind. F. et, sup. ό super ά, Ang. B.

κήρυκα] post ἦν δ' ἐγὼ Mon. B. Flor. U. Cf. Vol. I. p. 302, a.

ἀνείπω] Ita Par. A. Lob. Vind. B. Mon. B. Ven. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. ἐνείπω Ang. B. ἂν εἴπω reliqui cum Stobaeo editisque ante Bekkerum. (ἂν εἴπω; Bas. ab.)

ὁ] om. Vind. E. Ang. B.

Ἀρίστωνος] ἀρίστονος Vind. F.

C δ' εἶναι] δ' om. Stob. cod. A. Trinc. καὶ addit Ven. B.

αὑτοῦ] αὐ. Vind. EF. Stob. Trinc.

ἀδικώτατον] om. Bas. b. καὶ addit Stob. cod. A. Trinc.

δὲ αὖ] δ' αὖ Lob. Vat. M. Stob. αὖ Ficinus non expressit.

τυγχάνειν] τυγχάνει Vind. F. Flor. AC.

τυραννῇ] τυραννεῖ Vind. EF. Flor. ACTV. Stob. (τυραννῇ Gaisf.)

πόλεως;] πόλεως. Ald. Steph. Ast. pr. sec. Fic.

Ἀνειρήσθω] ἀνηρήσθω Vind. E. ἀνηρείσθω Vind. F.

Ἦ] ἢ Lob. εἰ Vind. F. Ang. B.

προσαναγορεύω] Ita Par. A. Vind. F. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRTV. Bas. b. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius. προαγορεύω Vat. B. προσαγορεύω reliqui libri scripti et editi. „In quodam vet. προσαναγορεύω, itidemque paulo post προσαναγόρευε, quae vera est lectio: quum τοῦ κήρυκος (cuius officio vult fungi) sit ἀναγορεύειν. Dicit autem προσαναγορεύω, ultra illud videlicet quod ἀνηγόρευσα.“ Steph. in m.

τε μὴ] τε καὶ μὴ Vind. BE. Ven. B. Vat. H.

Προσαναγόρευε] Ita Par. A. Lob. Vind. EF. (hic syllabam να int. vers. sed a m. pr. habet.) Vat. BM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. προσαναγορευέσθω Flor. T. προσαγόρευε reliqui codices et editiones eaedem, quae supra προσαγορεύω. *Adiice* Fic. (supra *Nunquid adiiciam*)

ἡμῖν] om. Par. K. Fic.

δὲ δεῖ] δεῖ δὲ Par. A. Vind. D EF. Vat. BH. Ven. C. Par. D. Ang. B. Flor. ACRV. Rarus in codice optimo error et in tanta vocabulorum similitudine facile excusandus. Contra L. X. p. 619. A. pro δεῖ δὴ veram lectionem δὴ δεῖ exhibet.

ἐάν τι] ἐάν τοι Vind. B. ἐάν τι, in m. a m. s. σοι, Mon. B. Potestatem encliticι recte declarasse videtur Stallbaumius: *si qua placuerit.* Cf. Aristoph. Ran.

ἔφη. Ἦ οὖν προσαναγορεύω, εἶπον, ἐάν τε λανθάνωσι τοιοῦτοι ὄντες ἐάν τε μὴ πάντας ἀνθρώπους τε καὶ θεούς; Προσαναγόρευε, ἔφη. Εἶεν δή, εἶπον· αὕτη 506 μὲν ἡμῖν ἡ ἀπόδειξις μία ἂν εἴη. δευτέραν δὲ δεῖ τήνδε, ἐάν τι δόξῃ, εἶναι. Τίς αὕτη; Ἐπειδή, ὥσπερ πόλις, ἦν δ' ἐγώ, διῄρηται κατὰ τρία εἴδη, οὕτω καὶ ψυχὴ ἑνὸς ἑκάστου τριχῇ, τὸ λογιστικὸν δέξεται, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἑτέραν ἀπόδειξιν. Τίνα ταύτην; Τήνδε. D

175: ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἐὰν ξυμβῶ τί σοι. Eq. 1229: καὶ μήν σ' ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ, εἴ τι ξυννοίσεις τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις. Ad sensum tamen non minus aptum fuerit, si praedicati vice fungatur et idem, quod in dictionibus λέγειν τὶ et εἶναι τὶ significet. Simili ambiguitate supra L. I. p. 341. B: πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι.

εἶναι] *intueri* Fic.

τριχῇ] τριχὴ Vind. F. τριχῇ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

τὸ λογιστικὸν δέξεται] Ita Par. A. λογιστικὸν δέξεται Vind. BF. Vat. BH. Ven. C. Par. D. Flor. ACRTV. λογιστικόν. (λογιστικὸν sec. Bekk.) ἐπιθυμητικὸν θυμικόν. (θυμικὸν sec. Bekk.) δέξεται Par. K. λογιστικὴν δέξεται Flor. U. et ante corr. Mon. B. λογιστικὴ δέξεται idem correctus. δέξεται reliqui codices, h. e. Lob. Vat. M. Ven. B. Vind. E. et Ang. B. cum editis. Ficinus totam ῥῆσιν sic convertit: *Postquam sicuti civitas tres in species divisa est, ita et cuiusque anima trifariam dividetur, ut arbitror: atque hinc demonstratio secunda nascetur.* quorum verborum vel primum vel secundum abundat. τὸ λογιστικὸν quidem in suo codice non invenit, et fatendum est non adeo necessarium esse, ut eo remoto sensus non tolerabilis exsistat. Quamquam fore suspicamur quibus post promptum illud et dubitatione carens δευτέραν δεῖ τήνδε εἶναι hoc titubare videatur: *res aliam quoque, ut ego opinor, demonstrationem recipiet.* dictionis vero patrocinium Stallbaumii tale est, ut suspectam reddere cuipiam possit: εἴπερ ἐνδέχεται τοῦτο γίγνεσθαι ex Phaedone tamquam simile citavit. Sed δέξεται per se non improbantes et τὸ πρᾶγμα subaudiri posse concedentes tamen τὸ λογιστικὸν pro glossemate abiiciendum esse negamus. Nam quod Stallbaumius putat librario id deberi, qui ellipticum genus loquendi non agnoverit, primum codicem illum omnium minime interpolatum esse constat, deinde ipsum ita est comparatum, ut facilius non intelligi ideoque omitti, quam defectui supplendo idoneum videri et propterea adiici posset. Quod si eius loco τὸ πρᾶγμα legeretur, aut eum librum, in quo legitur, hoc unum credibile esset sic ex Parisiensi K. emendatum habere, quemadmodum ipsum Par. K. plurima ex Veneto C. habere certum est, de glossemate cogitare liceret. Nunc Socratem potius statuamus, quum trium animi partium mentionem fecisset, inter quas primum locum *ratio* obtinet, ad argumentorum explorationem facta eaque vel repudiandi vel admittendi auctoritate praedita, alteram argumentationem ex tripartita animi divisione petendam illi parti probatum et a ratione admissum iri dicere.

Τήνδε] τὴν δὲ Vind. F.

τριῶν ὄντων τριτταὶ καὶ ἡδοναί μοι φαίνονται, ἑνὸς ἑκάστου μία ἰδία, ἐπιθυμίαι τε ὡσαύτως καὶ ἀρχαί. Πῶς λέγεις; ἔφη. Τὸ μὲν, φαμὲν, ἦν ᾧ μανθάνει ἄνθρωπος, τὸ δὲ ᾧ θυμοῦται· τὸ δὲ τρίτον διὰ πολυειδίαν ἑνὶ οὐκ ἔσχομεν ὀνόματι προσειπεῖν ἰδίῳ αὐτοῦ, ἀλλὰ ὃ μέγιστον καὶ ἰσχυρότατον εἶχεν ἐν αὐτῷ, τούτῳ ἐπωνομάσαμεν· ἐπιθυμητικὸν γὰρ αὐτὸ κεκλήκαμεν διὰ σφοδρότητα τῶν περὶ τὴν ἐδωδὴν ἐπιθυμιῶν καὶ πόσιν καὶ ἀφροδίσια καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἀκόλουθα, καὶ φιλοχρήματον δὴ, ὅτι διὰ χρημάτων μάλιστα ἀποτελοῦνται αἱ τοιαῦται ἐπιθυμίαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη. Ἆρ' οὖν καὶ τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ καὶ φιλίαν εἰ φαῖμεν εἶναι τοῦ κέρδους, μάλιστ' ἂν εἰς ἓν κεφάλαιον ἀπερειδοί-

E — 581

τριῶν]: τριῶν Vind. E. Τριῶν Steph. editio Bekkeri invito ipso et Stallbaumius.

μοι] *om.* Fic.

φαίνονται] φαίνεται εἶναι Par. K. sec. Bekk. φαίνονται εἶναι sec. Bip. idque Astius in pr. et sec. recepit. *esse videntur* Fic.

ἑνὸς] ἐν οἷς Vind. F.

ἰδία] *om.* idem. ἰδίαι Par. A. multo minus concinne.

ὡσαύτως καὶ] ὡ. κ. αἱ Vind. B. καὶ ὡ. αἱ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

φαμὲν] *om.* Mon. B. Vind. F. Ang. B.

ἦν] ἦν δ' ἐγὼ Lob. Vat. BM. Flor. TV. Stallb. pr. Quod Stallbaumius narrat Bremio ad epist. Socrat. p. 323. Orell. reponendum videri, τὰ μὲν φαμεν, ᾧ, id recte ab eo repudiatum exiguum a Ficino praesidium habet: *Partem unam dicimus, qua.*

διὰ πολυειδίαν] διαπολυδίαν Vind. F.

οὐκ ἔσχομεν] οὐκέσχ. idem. οὐκ ἔχομεν Bip. et Bekkeri editio, qui in comm. errorem notavit.

ὀνόματι] post προσειπεῖν Mon. B. Flor. . . (U?)

E εἶχεν] *continet* Fic.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.

τούτῳ] τοῦτο Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Idem in Par. K. super vulgato positum Astius in pr. et sec. praetulit, Stallbaumius in utraque recepit. Sed hoc ipsum τοῦτο videtur subaudiri et τούτῳ pro τῷ τρίτῳ accipi posse, ut verbi ἐπονομάζειν constructio ab Heindorfio ad Phaedr. §. 30. et a Stallbaumio exemplis declarata constet, si tamen Bekkeri silentium de Par. A. et reliquis certius est, quam de Vind. B. in quo τοῦτο legi non ostendit. Ficinus verba ἀλλὰ ὃ etc. usque ad κεκλήκαμεν ita interpretatus est: *sed ex ea, quod in se continet maximum vehementissimumque, concupiscibile appellavimus*, ex quibus τούτῳ an τοῦτο legerit, discerni nequit.

ἐπωνομάσαμεν] ἐπονομάσαμεν Vind. F.

αὐτὸ] αὐτοῦ Lob. Vat. M.

τῶν] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACRTV. τῶν τε reliqui et Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

περὶ τὴν] περὶ Ven. B. Flor. T. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (τὴν περὶ editio Bekkeri, typothetae errore.)

ἐδωδὴν] ἡδονὴν Par. DK. sec. Bekk.

581 Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

φαῖμεν] φῶμεν Mon. B. φα-

μεθα τῷ λόγῳ, ὥστε τι ἡμῖν αὐτοῖς δηλοῦν, ὁπότε τοῦτο τῆς ψυχῆς τὸ μέρος λέγοιμεν, καὶ καλοῦντες αὐτὸ φιλοχρήματον καὶ φιλοκερδὲς ὀρθῶς ἂν καλοῖμεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη. Τί δέ; τὸ θυμοειδὲς οὐ πρὸς τὸ κρατεῖν μέντοι φαμὲν καὶ νικᾶν καὶ εὐδοκιμεῖν ἀεὶ ὅλον ὡρμῆσθαι; Καὶ μάλα. Εἰ οὖν φιλόνεικον αὐτὸ καὶ φιλότιμον προσαγορεύοιμεν, ἦ ἐμμελῶς ἂν ἔχοι; Ἐμμελέστατα μὲν οὖν. Ἀλλὰ μὴν ᾧ γε μανθάνομεν, παντὶ δῆλον ὅτι πρὸς τὸ εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν ὅπη ἔχει πᾶν ἀεὶ τέταται, καὶ χρημάτων τε καὶ δόξης ἥκιστα τούτων τούτῳ μέλει. Πολύ γε. Φιλομαθὲς δὴ καὶ φιλόσοφον καλοῦντες αὐτὸ κατὰ τρόπον ἂν καλοῖμεν; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἄρχει ἐν ταῖς B

μὲν Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B.

μάλιστ'] μάλιστα Vind. BE. Flor. ACTV.

λέγοιμεν,] λέγοιμεν; Steph. Ast. pr. tert. Bekk. Stallb.

καὶ] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk.

καλοῦντες] φιλοῦντες cum κα super φι Vat. H.

φιλοχρήματον] καὶ φ. Lob. Vat. BM.

ὀρθῶς] ἄρ' ὀ. Mon. B. Flor. U.

Ἐμοὶ γοῦν] Ita Vind. EF. Ἔμοιγ' οὖν cum Lob. Vind. B. Mon. B. (Flor. ACRTUV. Par. K.) editiones ante Bekkerum, qui tacito correxit. Cf. Vol. I. p. 30, b.

Τί δέ; τὸ θυμοειδὲς] τί δὲ θυμοειδὲς, Mon. B. τί δὲ τὸ θυμοειδὲς. Vind. E. Ald. τί δὲ τὸ θυμοειδὲς Vind. B. Τί δὲ τὸ θυμοειδὲς, Bas. ab. Τί δὲ τὸ θυμοειδές; ferri potest. Cf. Vol. I. p. 21, a. II. p. 91. sq.

κρατεῖν] κρατοῦν Bas. b.

μέντοι] μέν τι (Flor. AC.) editi ante Bekkerum, tacentibus de Par. K. Bip.

ἀεὶ] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. δεῖ Lob. Vind. F. Vat. B. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ald. Bas. ab. et punctis subscriptis Mon. B. om. Ang. B. Fic. δεῖν (Flor. RU.) Steph. Ast. pr. sec. De Vat. M. Bekkerus nihil.

ὡρμῆσθαι] ὁρμῆσθαι Vind. F. ὡρμεῖσθαι Bas. ab.

φιλόνεικον] φιλόνικον Mon. B. Flor. U. B

προσαγορεύοιμεν] προσαγορεύομεν Vind. EF. Ang. B. Flor. R.

ἦ] ἢ Vind. F.

παντὶ] om. Lob. Vat. BM.

ὅτι] om. iidem. ἔφην Par. K. Mon. B. Flor. U. ἔφη Par. D.

ὅπη] ὅποι Ven. B. Flor. C.

ἔχει] ἔχοι Vind. B.

τέταται] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Flor. U. anniti Fic. τέτακται reliqui cum editis ante Bekkerum. Cf. Phaedr. p. 270. E: ἡ ἅμιλλα αὐτῷ τέταται πρὸς τοῦτο πᾶσα. quo loco codex Gothanus et nonnulli alii τέτακται exhibent. Leg. L. VI. p. 763. C: τῶν ἐκ τῆς χώρας λεωφόρων εἰς τὴν πόλιν ἀεὶ τεταμένων. ubi ante Astium τεταγμένων erat.

μέλει] μέλλει Vind. BF.

δὴ] δὲ Ven. B.

καλοῦντες αὐτὸ] καλοῦντε α. Ald. Bas. a. αὐτὸ καλοῦντες Flor. U. αὐτὸ καλοῦντες αὐτὸ cum punctis sub altero αὐτὸ Mon. B.

καλοῖμεν;] καλοῖμεν. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

C ψυχαῖς τῶν μὲν τοῦτο, τῶν δὲ τὸ ἕτερον ἐκείνων, ὁπότερον ἂν τύχῃ; Οὕτως, ἔφη. Διὰ ταῦτα δὴ καὶ ἀνθρώπων λέγομεν τὰ πρῶτα τριττὰ γένη εἶναι, φιλόσοφον, φιλόνεικον, φιλοκερδές; Κομιδῇ γε. Καὶ ἡδονῶν δὴ τρία εἴδη, ὑποκείμενον ἓν ἑκάστῳ τούτων; Πάνυ γε. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι εἰ θέλοις τρεῖς τοιούτους ἀνθρώπους ἐν μέρει ἕκαστον ἀνερωτᾷν, τίς τούτων τῶν

C τῶν μὲν — τῶν δὲ] τὸν μὲν — τὸν δὲ Vat. H.

τύχῃ] τύχοι Lob. Vind. E. Vat. B. Ven. B. et, sup. η super οι, Vind. B. et Par. K. Signum interrogandi in Ald. Steph. deest.

Διὰ ταῦτα] διατ. Lob. Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab.

λέγομεν] λέγωμεν Par. A. Ven. C. et a m. pr. Mon. B. (λέγομεν a m. s.) Bekkerus et Stallbaumius in sec. Verum non nunc primum hoc asseritur, sed iam dudum L. IIII. p. 435. E. demonstratum est: nunc in memoriam revocatur et ad novam sententiam de tribus voluptatis generibus stabiliendam adhibetur. Ceterum in illis litteris codicem optimum etiam alibi errantem vidimus. Cf. ad p. 572. D. observata, et infra 582. D.

φιλόνεικον] φιλόνικον Ven. B. Mon. B. Flor. U.

φιλοκερδές;] φιλοκερδές. Ald. et signo interrogandi reliquae quoque praeter Bekk. et Stallb. editiones carent. Sed sensus hic videtur: *Nonne igitur hanc ob rem tria omnino hominum genera esse statuimus?*

Κομιδῇ] κομιδή Vind. F. Κομιδῆ Ald. Bas. ab. Steph. (Lob.)

δὴ] γε Lob. Vind. F. Vat. BM. Ang. B. Flor. R.

ὑποκείμενον] ὑποκείμενα Ven. B. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV.

ἓν] ἐνὶ Vind. B. In Mon. B. ἕκαστον in m. a m. s. additum est.

τούτων;] τούτων. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ἦν δ' ἐγώ] In Vind. B. καὶ ἄρχει ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν μὲν τοῦτο addita punctisque circumscripta sunt.

θέλοις] θέλεις Lob. Vind. BE. Vat. BM. Par. K. Flor. ACV. ἐθέλεις Ven. B. ἐθέλοις Flor. T. Ast. sec. tert. Bekk. Stallb. Cf. Vol. I. p. 230, a.

ἀνερωτᾷν] ἐρωτᾶν Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

ἥδιστος, τὸν ἑαυτοῦ ἕκαστος] ἕκαστος τῶν ἑαυτοῦ ἥδιστος Vind. F. ἕκαστος τὸν ἑαυτοῦ ἥδιστον Ang. B. In Vind. E. ἕκαστος omissum, in Lob. Vat. BM. post μάλιστα positum est.

ἐγκωμιάσεται;] ἐγκωμιάσεται. Ald. ἐγκωμιάσεται, Bas. ab. Ast. pr. ἐγκωμιάσεται· Steph.

ὅ τε] ὅτι Vind. F. Ang. B.

χρηματιστικὸς] χρηματικὸς Vind. F.

τὸ κερδαίνειν] In Par. K. τῷ super τὸ scriptum, in Vind. E. ἢ post κερδαίνειν int. vers. adiectum est. D

τιμᾶσθαι ἡδονὴν ἢ τὴν τοῦ] *om.* Vind. E.

εἴ τι] Ita codices, excepto Par. A. quem Bekkerus a se et Stephano εἴ τις cum Ald. Bas. ab. exhibentibus discrepare non ostendit. In Vind. B. εἴ int. vers.,

βίων ἥδιστος, τὸν ἑαυτοῦ ἕκαστος μάλιστα ἐγκωμιάσεται; ὅ τε χρηματιστικὸς πρὸς τὸ κερδαίνειν τὴν τοῦ D τιμᾶσθαι ἡδονὴν ἢ τὴν τοῦ μανθάνειν οὐδενὸς ἀξίαν φήσει εἶναι, εἰ μὴ εἴ τι αὐτῶν ἀργύριον ποιεῖ; Ἀληθῆ, ἔφη. Τί δὲ ὁ φιλότιμος; ἦν δ' ἐγώ· οὐ τὴν μὲν ἀπὸ τῶν χρημάτων ἡδονὴν φορτικήν τινα ἡγεῖται καὶ αὖ τὴν ἀπὸ τοῦ μανθάνειν, ὅτι μὴ μάθημα τιμὴν φέρει,

sed a m. pr., additum est; nec aliter in Ven. C. Vat. H. scriptum videtur, quos Bekkerus una cum Vind. B. a recentiori manu εἴ τι, a prima solum τι habere dicit. In Par. D. τις a m. s. e τι factum est. Denique in Mon. B., de quo Bekkerus quasi cum Stephano consentiente tacet, ut in Flor. U. εἴ τι τις legitur. τὶς sive masculinum sive femininum sit, ineptum videtur. Ac de feminino quidem nemo dissentiet; masculinum vero hoc efficit, ut voluptas ex honore disciplinave redundans ea conditione fortasse non floccifacienda dicatur, si quis eorum, qui honore afficiantur vel discant, simul ἀνὴρ θησαυροποιὸς sit, ipsum honorem ipsamve disciplinam id esse debere, quod lucrum afferat, quod maxime dictum oportebat, non dicitur. Quare τι cum Astio et Stallbaumio recepi. Ita etiam Ficinus: *nisi quid forsan ad argentum conferant.* De εἰ μὴ εἰ cf. exempla ab Heindorfio ad Gorg. §. 79. collecta. Alterum εἰ rem magis incertam reddit, dum exceptioni addit conditionem. Quod si h. l. abesset, si quid illarum rerum lucrum afferat, voluptatem non contemnendam habere concederetur: addito eo hoc tantum conceditur, fieri posse, ut, si lucrum afferant, voluptas non contemnenda sit. Aliter sensisse videtur Rückertus Symp. p. 221. D. εἰ μὴ ἄρα εἰ οἷς ἐγὼ λέγω ἀπεικάζοι τις αὐτὸν secundum optimos codices a Bekkero pro εἰ μὴ ἄρα οἷς etc. recte scriptum esse negans.

ποιεῖ] ποιεῖν Ven. B. ποιοῖ Mon. B. Flor. U. Signum interrogandi ab Astio in tert. positum propterea adhibendum putavi, quod huius partis tenor idem, qui prioris ad ἐγκωμιάσεται usque pertinentis, fuisse, neque Glauco nisi interrogatus interpellare Socratis sermonem potuisse videtur. Deest enim alterum tertiumque, quod ille additurus ὅ τε χρηματιστικὸς dixerat. Scilicet primum iam satis amplum videns in eo subsistit atque una illa, quam trimembrem instituerat interrogationem, in tres divisa singulatim de avaro, tum de ambitioso, denique de philosopho quaerit.

τῶν χρημάτων] τῶν *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μανθάνειν,] μανθάνειν; Steph.

ὅτι] ὅ τι Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Est enim pronomen, quemadmodum iam Stephano visum, qui p. 26. haec annotavit: Scribo ὅ, τι: et implicita esse verba puto, non aliter intelligens quam si ita collocata essent, καπνὸν δὴ καὶ φλυαρίαν οἰόμενος μάθημα ὅ, τι μὴ τιμὴν φέροι. Sic autem et alibi φλυαρίας appellatione utitur." Recte ille, si δὴ et οἰόμενος genuina essent; quibus remotis ὅτι μάθημα ad μανθάνειν referri necesse est, de coniunctione ὅτι eaque cum μὴ coniungenda nihilo magis cogitandum.

μάθημα τιμὴν] μαθήματι μὴν Vind. F. τιμὴν *om.* Vind. E.

φέρει] φέροι Lob. Ven. B. Vat. BM. Ald. Bas. ab. Steph.

καπνὸν καὶ φλυαρίαν; Οὕτως, ἔφη, ἔχει. Τὸν δὲ φιλόσοφον, ἦν δ' ἐγώ, ποιώμεθα τὰς ἄλλας ἡδονὰς E νομίζειν πρὸς τὴν τοῦ εἰδέναι τἀληθὲς ὅπῃ ἔχει καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ τινὶ ἀεὶ εἶναι μανθάνοντα τῆς ἡδονῆς οὐ πάνυ πόῤῥω, καὶ καλεῖν τῷ ὄντι ἀναγκαίας, ὡς οὐδὲν τῶν ἄλλων δεόμενον, εἰ μὴ ἀνάγκη ἦν; Εὖ, ἔφη, δεῖ

καπνὸν] κ. δὲ Par. K. sec. Bekk. κ. δὴ Par. D. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. qui in tert. τε pro δὴ scribendum suspicatur.

φλυαρίαν] φλ. ἡγούμενος Mon. B. Flor. U. φλ. οἰόμενος Lob. Ang. B. Vat. M. et a m. s. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Etiam in Ficini codice tantum καπνὸν καὶ φλυαρίαν scriptum fuisse haec eius quamvis vitiosa verborum ὅτι μὴ etc. interpretatio declarat: *nisi doctrina inanem et umbratilem hominum pariat gloriam.*

ἔφη] post ἔχει Par. K.

νομίζειν] ν. οὐδὲν Lob. Vat. BM. Ven. B. Flor. U. (potius crediderim Flor. T.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. Eo admisso duo incommoda sequuntur, primum, ut cum adhortatione absque interrogatione dicta haec videantur, cui quum antecedentes interrogationes duae, tum vero ea, quae Glauco respondet, magnopere adversantur, alterum, ut verba τῆς ἡδονῆς οὐ πάνυ πόῤῥω obscura vel potius inepta fiant, quae contra deleto illo sensum optimum praebent: *Philosophum vero statuamus reliquas voluptates non valde remotas a voluptate existimare, si cum scientiae voluptate comparentur?* Quod qui dicat, nihil aliud, nisi valde remotas existimare philosophum sibi videri demonstret ac prorsus idem sentiat cum eo, qui roget: *philosophum non statuamus valde remotas istas a voluptate existimare?* Similiter Germanice quum dixeris: *Sollen wir von dem Weisheitliebenden glauben, dass er die übrigen Annehmlichkeiten nicht für sehr entfernt vom angenehmen hält?* non diversum sententia dixeris ab hoc: *Sollen wir von dem Weisheitliebenden nicht glauben, dass er die übrigen Annehmlichkeiten für sehr entfernt vom angenehmen hält?* Itaque οὐδὲν cum Bekkero et Stallbaumio in sec. delevi et in fine enuntiationis Socraticae, ubi omnes editores punctum posuerunt, interrogandi signum feci. De verbo ποιεῖσθαι quum alibi, tum ad p. 574. D. monitum est: dictionem τῆς ἡδονῆς πόῤῥω, in qua εἶναι supplendum, ea illustrabunt, quae Heindorfius ad Lys. §. 20. observavit.

E ὅπῃ] ὅποι Lob. Vat. M.

ἔχει] ἔχοι Lob. Vat. B. Vind. B.

τῷ τοιούτῳ τινὶ] Articulum om. Lob. Vind. B. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. HM. Flor. TUV. Cf. Vol. I. p. 310, a.

καὶ καλεῖν] Ita codices omnes. τὰς δ' ἄλλας καλεῖν Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. In Bekkeri editione καὶ operarum culpa excidit. Secundum supra dicta καὶ οὐ καλεῖν ponendum erat; sed proxime antecedentis negationis vis, quia ad sensum perinde est cum adverbio an cum verbo νομίζειν coniungatur, facile ad hoc extendi potest.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.

ἀναγκαίας, ὡς] ἀναγκαία ἕως Vind. F. ἀναγκαίας ἕως Ang. B. „Contrariam lectionem sequutus est etiam Fic. quippe qui vertat itidem, Non necessarias. Quae tamen subiunguntur, pro hac nostra facere videntur." Steph. in m. Negationem ante Serranum

εἰδέναι. Ὅτε δὴ οὖν, εἶπον, ἀμφισβητοῦνται ἑκάστου τοῦ εἴδους αἱ ἡδοναὶ καὶ αὐτὸς ὁ βίος, μὴ ὅτι πρὸς τὸ κάλλιον καὶ αἴσχιον ζῆν μηδὲ τὸ χεῖρον καὶ ἄμεινον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ τὸ ἥδιον καὶ ἀλυπότερον, πῶς ἂν εἰ- 582 δεῖμεν, τίς αὐτῶν ἀληθέστατα λέγει; Οὐ πάνυ, ἔφη, ἔγωγε ἔχω εἰπεῖν. Ἀλλ' ὧδε σκόπει. τίνι χρὴ κρίνεσθαι

interpolaverat Grynaeus. Ficinus haec ita convertit: *Philosophum quoque ponamus ceteras voluptates flocci pendentem, dum eas ad continuum disciplinarum gaudium, quo ipse fruitur investiganda veritate, comparat: vocantemque alias necessarias, quia illas secuturus non sit, nisi cogat necessitas.*

ἦν] ᾗ Lob. Vat. M. Post ἦν vulgo omnes punctum sine interrogatione ponere supra ostendi: restat ut aliorum sententias de hoc loco discrepantes a nostra commemorem. Inter quos Stallbaumius sensum verborum eundem, qui nobis placet, statuit, verba ipsa corrupta putat et ποιώμεθα in μὴ οἰώμεθα, οὐ ante πάνυ in οὖσας mutandum censet. Etiam Schleiermacherus ποιώμεθα pro μὴ οἰώμεθα habuit, sed οὐ πάνυ πόῤῥω τῆς ἡδονῆς εἶναι sic intellexit, ut non intelligendum esse Heindorfius l. c. monstravit: *Und der Weisheitliebende, sollen wir etwa nicht annehmen, der glaube von den andern Arten der Lust im Vergleich mit der, die Wahrheit zu wissen, wie sie sich verhält, und immer lernend mit etwas der Art zu verkehren, dass sie es eben nicht sonderlich weit in der Lust gebracht haben, und er nenne sie recht eigentlich nothwendige, weil er diese andern gar nicht brauchen würde, wenn die Noth nicht wäre?* Longius a vero aberrasse videtur Graserus spec. advers. p. 19-25. multa de hoc loco disputans, quorum summa haec est, ut τί οἰώμεθα pro ποιώμεθα scribendum et verba καὶ καλεῖν pro ὥστε καὶ καλεῖν accipienda eoque αὐτὰς, quod ad proprias philosophi voluptates referatur, mente addendum statuat, hoc sensu: *Philosophum autem quid putemus ceteras voluptates aestimare prae illa, quum novit verum, quale sit, et in eo genere semper versatur cognoscendo: quo in studio a voluptate tam prope abest (i. e. ipsa voluptate tam plene perfruitur), ut illas etiam revera necessarias appellet, quippe qui nihil (iam) ceteris egeat, nisi cogat necessitas.*

Ὅτε δὴ — λέγει; 582. A.] laudat Galenus T. V. p. 517. Kühn. Pro ὅτε cum Vind. E. ὅτι habet.

ἀμφισβητοῦνται] ἀμφισβητοῦσί τε Ven. B.

τοῦ εἴδους] τοῦ βίου Ven. B. τοῦ om. Gal.

ὅτι] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

κάλλιον] κάλλιστον Ven. B.

ἥδιον] ἴδιον Vind. B.

ἀλυπότερον] ἀλυπώτερον Vind. F. ἀλυπότατον Vind. BE. Vat. M. Flor. ACTV.

εἰδεῖμεν] ἠδεῖμεν Ald. ᾔδειμεν Bas. a. ἤδειμεν Bas. b. εἰδοῖμεν Mon. B. Flor. U. εἰδείημεν Lob. Vat. BM. ἤδη μέν (τις) Gal. 582

αὐτῶν] αὐτῶι Lob. αὐτῷ Vat. M.

λέγει] λέγοι Lob. Vat. BM. Gal.

εἰπεῖν] σκοπεῖν Vat. M.

Ἀλλ' ὧδε] ἀλλ' ὧδε Mon. B. ἄλλῳ δὲ Vind. F.

τὰ μέλλοντα καλῶς κριθήσεσθαι; ἆρ' οὐκ ἐμπειρίᾳ τε καὶ φρονήσει καὶ λόγῳ; ἢ τούτων ἔχοι ἄν τις βέλτιον κριτήριον; Καὶ πῶς ἄν; ἔφη. Σκόπει δή. τριῶν ὄντων τῶν ἀνδρῶν τίς ἐμπειρότατος πασῶν ὧν εἴπομεν ἡδονῶν; πότερον ὁ φιλοκερδής, μανθάνων αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν οἷόν ἐστιν, ἐμπειρότερος δοκεῖ σοι εἶναι τῆς B ἀπὸ τοῦ εἰδέναι ἡδονῆς, ἢ ὁ φιλόσοφος τῆς ἀπὸ τοῦ κερδαίνειν; Πολύ, ἔφη, διαφέρει. τῷ μὲν γὰρ ἀνάγκη γεύεσθαι τῶν ἑτέρων ἐκ παιδὸς ἀρξαμένῳ· τῷ δὲ φιλοκερδεῖ ὅπῃ πέφυκε τὰ ὄντα μανθάνοντι, τῆς ἡδονῆς ταύτης, ὡς γλυκεῖά ἐστιν, οὐκ ἀνάγκη γεύεσθαι οὐδ' ἐμπείρῳ γίγνεσθαι, μᾶλλον δὲ καὶ προθυμουμένῳ οὐ

ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

φρονήσει] εἰρονήσει Ald. Bas. a.

ἢ] om. Vind. F.

ἔχοι] ἔχει Flor. R.

πῶς ἄν] ἂν om. Flor. T. Cf. L. I. p. 353. C. cum III. 396. B. 402. E. V. 455. E.

Σκόπει δή. τριῶν] σκόπει δή. Τριῶν Ald.

τῶν ἀνδρῶν] τῶν om. Par. K. sec. Bip.

τίς] τις editio Bekkeri.

ἐμπειρότερος] ἐμπειρότατος Par. DK. Ald. Bas. ab.

B ὁ φιλόσοφος] ὁ φιλοσοφώτατος Par. K. ὁ om. Ang. B. In fine huius interrogationis Ficinus *an potius contra?* de suo addidit.

τῶν ἑτέρων] *alterius* Fic. Glauco simul utrisque philosophum praefert experientia, quoniam Socrates quis omnium experientissimus esset voluptatum rogaverat.

παιδὸς] παίδων Ven. B. Vind. E.

πέφυκε] πέφυκη Vind. B.

τὰ ὄντα μανθάνοντι] τὰ ὄντι μ. Ven. C. τὰ ὄντα μανθάνοντα Par. K. om. Lob. Vat. BM.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. E.

Πολὺ ἄρ', ἦν δ'] πολύ, ἄρ' ἦν δ' cum litura post δ' Lob. Pro ἄρ' in Vind. BEF. ἄρα legitur.

διαφέρει] διαρέρει Ald.

ἐμπειρίᾳ] ἐ. μὲν Par. K.

φιλοτίμου; ἄρα] φιλοτίμου ἄρα Vind. B. C

ἄπειρος] ἄτιμος Par. DK. ἔμπειρος Steph. Ast. pr. sec. „in praeced. edit. ἄπειρος: sed ἔμπειρος agnoscit et Ficinus." Steph. in m. Ficinus Socratem haec dicentem fecit: *Ambitiosus vero nunquid magis sapientiae, quam philosophus honoris gustavit oblectamenta?* Is igitur et ἄπειρος legit et sensum verborum recte, sed liberius interpretatus est. Contra Grynaeus: *Ambitiosus vero numquid magis imperitus est voluptatis, quae ex honore percipitur, quam philosophus eius, quae ex prudentia?* qui dum Ficini interpretationem ad lectionem ἄπειρος convertere studet, totam pervertit. De philosopho enim illud ἄπειρος, de ambitioso pronomen ἐκεῖνος intelligendum, ad τοῦ φιλοτίμου vero, quemadmodum Stephanus ipse p. 26. monuit, non περί, sed διαφέρει subaudiendum.

Ἀλλὰ τιμὴ μὲν] Ita Ang. B. Vat. B. correctus et Bekkerus. *Honor quidem* Fic. ἀλλὰ τιμὴν μὲν Vind. F. τί μὴ μὲν ἔφη margo Flor. T. Ἀλλὰ τιμὴ (Flor. U.) Ald. Steph. Ast. ἀλλὰ τί μὴ Mon.

ῥᾴδιον. Πολὺ ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, διαφέρει τοῦ γε φιλοκερδοῦς ὁ φιλόσοφος ἐμπειρίᾳ ἀμφοτέρων τῶν ἡδονῶν. Πολὺ μέντοι. Τί δὲ τοῦ φιλοτίμου; ἆρα μᾶλλον ἄπειρός ἐστι τῆς ἀπὸ τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονῆς, ἢ ἐκεῖνος τῆς ἀπὸ τοῦ φρονεῖν; Ἀλλὰ τιμὴ μέν, ἔφη, ἐάνπερ ἐξεργάζωνται ἐπὶ ὃ ἕκαστος ὥρμηκε, πᾶσιν αὐτοῖς ἕπεται· καὶ γὰρ ὁ πλούσιος ὑπὸ πολλῶν τιμᾶται καὶ ὁ ἀνδρεῖος καὶ ὁ σοφός· ὥστε ἀπό γε τοῦ τιμᾶσθαι, οἷόν ἐστι, πάντες τῆς ἡδονῆς ἔμπειροι· τῆς δὲ τοῦ ὄντος θέας, οἵαν ἡδονὴν ἔχει, ἀδύνατον ἄλλῳ γεγεῦσθαι πλὴν τῷ φιλοσόφῳ. Ἐμπειρίας μὲν ἄρα, εἶπον, ἕνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει οὗτος. Πολύ γε. Καὶ μὴν μετά C D

B. correctus in pronominis accentu, qui quum a m. pr., ut videtur, acutus fuisset, post ab eadem in gravem mutatus eoque rursus deleto a m. s. acutus redditus est. Ἀλλά τι μὴν Bas. ab. ἀλλὰ τὶ μὴν Vind. E. ἀλλὰ τί μὴν reliqui codices (Par. K. sec. Bekk.) et a m. pr. Vat. B. Ἀλλὰ τί μήν; Stallbaumius, cum colo post ἔφη. „In illa Basil. editione pro τιμὴ (quod in Aldina etiam est) legitur τί μήν: sed de altera illa lectione, quin genuina sit, nec praecedentia nec sequentia dubitare sinunt.“ Steph. annot. p. 26. Quod ad praecedentia attinet, Stephanus, qui ἔμπειρος legeret, ἀλλὰ τί μήν; damnare non debebat. Nam si rogasset Socrates, an voluptatis ex honore capiendae philosophus magis gnarus esset, quam ambitiosus eius, quae sapientiam sequitur, recte Glauco *Quidni?* responderet, vel *Quid vero, si non hoc, quod rogas?* quem sensum illius formulae esse quum verba ipsius, tum exempla demonstrant. Cf. L. I. p. 348. C. II. 362. D. III. 410. C. IIII. 422. E. 438. B. Recepta vero in praecedentibus lectione ἄπειρος ineptam illam responsionem fieri necesse est, eiusque loco *Καὶ πῶς;* vel simile quid negandi vi praeditum ab interrogaturo Glaucone dici debebat. De sequentibus recte sensit Stephanus verba πᾶσιν αὐτοῖς ἕπεται sublata *honoris* significatione obscura et ambigua reddi. Itaque τιμὴ necessarium videtur: μὲν, cui δὲ ante τοῦ ὄντος θέας respondeat, certe non ineptum est et maiorem a codicibus commendationem habet.

ἐπὶ] ἐπεὶ Vind. BEF. Flor. AC.

ὁ σοφός] ὁ *om.* Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R.

οἷόν ἐστι] ο. ἔστι Vind. F.
οἵαν] οἷαν Vind. F.

ἄρα] ἀρα Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab. et, ut videtur, Flor. ACTV. quos quidem Stallbaumius in pr. cum Ald. Bas. ab. ἄρα exhibere dicit. D

κρίνει] κρινεῖ Bekkero rectius videtur, fortasse ob sequens ἔσται. Quid vero obstat, quo minus patiamur eundem et nunc experientiae caussa optime iudicantem dici et paullo post, *si quaeratur*, quis experientiae coniunctam habeat sapientiam, solum appariturum declarari?

οὗτος] οὕτως Par. A. Cf. p. 581. C. et ad L. VIII. p. 561. E. (p. 75, a.) notata. In Vind. E. nulla interpunctio, in Mon. B. interrogationis signum sequitur.

γε φρονήσεως μόνος ἔμπειρος γεγονὼς ἔσται. Τί μήν; Ἀλλὰ μὴν καὶ δι' οὗ γε δεῖ ὀργάνου κρίνεσθαι, οὐ τοῦ φιλοκερδοῦς τοῦτο ὄργανον οὐδὲ τοῦ φιλοτίμου, ἀλλὰ τοῦ φιλοσόφου. Τὸ ποῖον; Διὰ λόγων που ἔφαμεν δεῖν κρίνεσθαι. ἦ γάρ; Ναί. Λόγοι δὲ τούτου μάλιστα ὄργανον. Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν εἰ μὲν πλούτῳ καὶ
E κέρδει ἄριστα ἐκρίνετο τὰ κρινόμενα, ἃ ἐπῄνει ὁ φιλοκερδὴς καὶ ἔψεγεν, ἀνάγκη ἂν ἦν ταῦτα ἀληθέστατα εἶναι. Πολλή γε. Εἰ δὲ τιμῇ τε καὶ νίκῃ καὶ ἀνδρείᾳ,

φρονήσεως] σωφρονήσεως Lob. Ven. C. Vat. M. et, notata prima syllaba, B. erasa, Par. D. τῆς φρονήσεως cum punctis circa articulum Vind. B.

δι'] in m. a m. s. Mon. B.

γε] δὲ Ang. B. Flor. R.

οὐ τοῦ] οὐκ αὐτοῦ Flor. T.

ὄργανον] Ita Par. A. Vind. BE. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. τὸ ὄργανον reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Stallb. pr.

ποῖον;] ποῖον δὴ Vind. B.

Διὰ λόγων] διαλ. Vind. E.

που] ποῦ Vind. F.

ἦ] ἢ Vind. F. Bas. ab. Ἢ Ald. In Vind. B. γλ. a m. s. praescriptum.

Λόγοι] Huic Vind. B. σω. item a m. s. praescriptum habet.

ἐκρίνετο] ἐκκρίνετο Vind. E.

E Πολλή — ἀληθέστατα εἶναι.] om. Lob. Vat. M. Pro Πολλή Vind. B. πολύ, sup. λλη, habet.

δὲ τιμῇ τε] δέτι μήτε Vind. F. δὲ τιμή τε Vat. H. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus Bip.

νίκῃ καὶ ἀνδρείᾳ] Ita Par. A. (νίκηι καὶ ἀνδρείαι) Reliquos codices νίκη καὶ ἀνδρεία cum Stephano exhibere Bekkerus testatur, neque ι ego in meis adscriptum inveni, et quod Stallbaumius in pr. ait nominativos a se ex Flor. ACRTUV. correctos esse, id non nisi ad primum ex accentu noscendum spectare testimonium de omisso in illis codicibus ι dativi ab ipso in sec. ad L. VIII. p. 551. D. dictum demonstrat. Cf. Vol. II. p. XXXVII. Sed pro ἀνδρεία in Vind. BE. ἀνδρία est, quod idem Stallbaumius in pr. veteribus editionibus falso tribuens (Ald. Bas. ab. Steph. ἀνδρεία habent) et secundum omnes Florentinos excepto U. in ἀνδρείᾳ, quemadmodum ipse cum Astio in tert. scribit, a se mutatum dicens in Flor. U. ἀνδρία repertum significare videtur. Tamen potius in hoc ἀνδρεία, in reliquis ἀνδρία legi crediderim, quod ipsum a Bekkero, qui ἀνδρία cum Astio in pr. et sec. edidit, perperam in nullo suorum exstare ostenditur. Exstat enim in Vind. B. Sed de ea re satis dictum est Vol. I. p. 115, b. Quod ad casum attinet, dativum esse debere iam Stephanus in m. docuit, nec non intellexit Ficinus.

φιλότιμός] φιλόνεικός Par. K. φιλόνικός Mon. B. Flor. U.

ὁ φιλόνεικος] Articulus, quo editi ante Bekkerum carent, ex Par. ADK. Vind. B. Mon. B. Ven. C. Flor. U. accessit. Pro φιλόνεικος in Par. K. Mon. B. Flor. U. φιλότιμος, in Ven. B. Vind. F. Ang. B. φιλόνικος scriptum est.

Ἐπειδὴ δ'] ἐπειδή γ' Mon. B. (γ' a m. s., sed acutum sine correctione exhibet.)

λόγῳ; Ἀνάγκη] Sic Bekkerus. λόγῳ. ἀνάγκη Ald. λόγῳ. Ἀνάγκη Bas. ab. λόγῳ, ἀνάγκη Steph. quod vitium Astius in pr. repe-

ἆρ' οὐχ ἃ ὁ φιλότιμός τε καὶ ὁ φιλόνεικος; Δῆλον. Ἐπειδὴ δ' ἐμπειρίᾳ καὶ φρονήσει καὶ λόγῳ; Ἀνάγκη, ἔφη, ἃ ὁ φιλόσοφός τε καὶ ὁ φιλόλογος ἐπαινεῖ, ἀληθέστατα εἶναι. Τριῶν ἄρα οὐσῶν τῶν ἡδονῶν ἡ τού- 583 του τοῦ μέρους τῆς ψυχῆς, ᾧ μανθάνομεν, ἡδίστη ἂν εἴη, καὶ ἐν ᾧ ἡμῶν τοῦτο ἄρχει, ὁ τούτου βίος ἥδιστος; Πῶς δ' οὐ μέλλει; ἔφη· κύριος γοῦν ἐπαινέτης ὢν ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτοῦ βίον ὁ φρόνιμος. Τίνα δὲ δεύ- 507 τερον, εἶπον, βίον καὶ τίνα δευτέραν ἡδονήν φησιν ὁ

titum in sec. magno molimine tollens ἔφη post ἀνάγκη una cum hoc iterato inter ἀληθέστατα εἶναι et Τριῶν posuit. In tert. Bekkerum secutus est, ut Stallbaumius, qui tamen in sec. λόγῳ; — Ἀνάγκη scribendum sibi putavit, quod Socratis oratio abrupta sit eiusque apodosis interlocutoris responsione contineatur. Quod si ita esse statuebat, certe non cum interrogatione abruptum illud pronuntiantem Socratem facere debebat. Ceterum λόγω: ἀνάγκη etiam in Vind. F., λόγω; ἀνάγκη in Vind. B. Mon. B. scriptum est.

ὁ φιλόσοφός τε καὶ] om. Ang. B.

φιλόλογος] Ita Ven. C. Vind. B. et correcti Par. A. Mon. B. φιλολόγος iidem ante corr. cum reliquis codicibus et editionibus omnibus excepta Stallbaumii secunda. Eadem varietas Theaet. p. 161. A. Lach. 188. C. et Leg. L. I. p. 641. E. obtinet: editiones paroxytonon, codices in Theaeteto et Lachete pauciores, in Legibus plurimi et optimi proparoxytonon exhibent. De paroxytono Buttmannus gramm. II. p. 370. adeo non dubitabat, ut eius caussa adiectivum non a nomine λόγος, sed a verbo λέγειν originem ducere statueret, quod falsum esse hic locus arguit. Ego cum Passovio Arcadii praeceptum verum puto: ὅσα ἐν ἀρχῇ ἔχει τὸ φιλεῖν, προπαροξύνεται, φιλόπονος, φιλόσοφος, φιλόλογος. (p. 89, 16.) et paroxytonon ideo quibusdam placuisse suspicor, quod eiusdem generis hoc esse opinarentur, cuius sunt δικαιολόγος, φυσιολόγος, τερατολόγος, quae Arcadius ut παρὰ τὸ λέγω facta παροξύνεσθαι ibidem tradit. De Etymologo, quem p. 406, 10. dissentire ab Arcadio Passovius sibi videri demonstrat, ex illo quidem loco nil certi pronuntiari potest: duplicem ait nominis φιλέψιος significationem esse: δασύνεται μὲν, φιλοπαίγμων· ψιλοῦται δὲ, φιλολόγος.

ἆρα] ἄρ' Lob. Vind. BE. Vat. M. ἀρ' Vat H.

τοῦτο] τούτου Par. K. sec. 583 Bekk.

ἥδιστος;] ἥδιστος. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. quocum sequentia Glauconis verba minus concinunt.

μέλλει] Ita Mon. B. corr. Ante corr. videtur μέλλο fuisse.

κύριος] „Suspicari possit quispiam legisse aliter Ficinum. nam et ipse vertit, Nempe philosophus, apud quem vere iudicandi est autoritas, suam laudat vitam.“ Steph. in m. Sane pro *iudicandi*, quo Serranus quoque est usus, *laudandi* ponendum erat. Sed gravior Ficini error Stephano incognitus erat: Socrati haec cum sequentibus tribuit. Grynaeus correxit.

κριτὴς εἶναι; Δῆλον, ὅτι τὴν τοῦ πολεμικοῦ τε καὶ φιλοτίμου· ἐγγυτέρω γὰρ αὐτοῦ ἐστιν, ἢ ἡ τοῦ χρηματιστοῦ. Ὑστάτην δὴ τὴν τοῦ φιλοκερδοῦς, ὡς ἔοικε.
B Τί μήν; ἦ δ' ὅς. Ταῦτα μὲν τοίνυν οὕτω δυ' ἐφεξῆς ἂν εἴη καὶ δὶς νενικηκὼς ὁ δίκαιος τὸν ἄδικον· τὸ δὲ τρίτον Ὀλυμπικῶς τῷ σωτῆρί τε καὶ τῷ Ὀλυμπίῳ Διΐ, ἄθρει, ὅτι οὐδὲ παναληθής ἐστιν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου οὐδὲ καθαρά, ἀλλ' ἐσκιαγραφημένη τις, ὡς ἐγὼ δοκῶ μοι τῶν σοφῶν τινὸς ἀκηκοέναι. καίτοι τοῦτ' ἂν εἴη μέγιστόν τε καὶ κυριώτατον τῶν πτωμάτων. Πολύ γε· ἀλλὰ πῶς λέγεις; Ὧδ', εἶ-
C πον, ἐξευρήσω, σοῦ ἀποκρινομένου ζητῶν ἅμα. Ἐρώτα

Δῆλον, ὅτι] Ficinus et editiones ante Bekkerum non Glauconem, sed Socratem Socrati haec respondentem faciunt, et Astius ne in tert. quidem Glauconi quicquam eorum assignavit, sed ἢ ante δῆλον excidisse suspicatur, quod in sec. etiam in textum receperat. Porro verba ἐγγυτέρω etc. usque ad χρηματιστοῦ in parenthesi posuit, δὲ post ὑστάτην tenuit et in fine post ἔοικεν interrogandi signum fecit. Quae omnia quamquam non prorsus inepta, tamen aliena ab ea ratione sunt, qua Socrates in hac sermonis parte utitur. Neque caussa erat, cur Glauconi in fine diffideret. Ceterum Lob. Vind. BF. Mon. B. Ald. Bas. ab. δηλονότι habent.

αὐτοῦ] αὐτῷ Ang. B. Flor. R. In Vind. F. tres tantum priores litterae conspicuae erant.

ἐστὶν] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἢ] τὴν Flor. T.

χρηματιστοῦ] χρηματιστικοῦ Vind. E. Ang. B. Flor. T. et γρ margo R.

Ὑστάτην] ὑστάτη Vind. F. ὑστάτου Lob. Vat. M. Haec Socratis esse unus Stallbaumius in pr. non vidit, et quum proxima a Δῆλον inde cum Bekkero Glauconi tribuisset, etiam haec usque ad ἔοικε eidem Glauconi temere continuavit.

δὴ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Flor. RU. δὲ reliqui et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr.

φιλοκερδοῦς] φιλοκερδοὺς Vind. E.

ἔοικε.] ἔοικεν. Bekkerus.

δ' ὅς.] in Vind. F. evanuit.

ἐφεξῆς] ἐφ' ἑξῆς Vind. B. ἔφη ἑξῆς Vind. F. B

εἴη] εἴη: Vind. E.

Ὀλυμπικῶς] Ita Astius in pr. et sec. In reliquis editionibus ὀλυμπικῶς scriptum est. Adverbiorum ego eandem, quam adiectivorum, rationem puto. Ceterum spectare hoc ad quinquertium Olympicum videtur, cuius tertium et ultimum philosophus iamiam certamen initurus fingitur, quod ipsum certamen simul cum tertia et ultima libatione Iovi sospitatori facienda comparatur. In scholiis ad Charm. p. 329, 18. et ad Phileb. p. 251, 14. Bekk. huius loci mentio fit, sensus non explicatur. De quinquertione cf. Aristoteles Rhet. L. I. c. 5. p. 1361. b, 26. Bekk. Quod ad constructionem attinet, verba Ὀλυμπικῶς etc. usque ad Διΐ ab reliquis separanda recordationis caussa proverbii τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι adiecta sunt. Ficinus non male post *Iovi* addidit *tribuens*, quamquam non mi-

δή, ἔφη. Λέγε δή, ἦν δ' ἐγώ· οὐκ ἐναντίον φαμὲν λύπην ἡδονῇ; Καὶ μάλα. Οὐκοῦν καὶ τὸ μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι εἶναί τι; Εἶναι μέντοι. Μεταξὺ τούτοιν ἀμφοῖν ἐν μέσῳ ὄν, ἡσυχίαν τινὰ περὶ ταῦτα τῆς ψυχῆς; ἢ οὐχ οὕτως αὐτὸ λέγεις; Οὕτως, ἦ δ' ὅς. Ἆρα οὐ μνημονεύεις, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς τῶν καμνόντων λόγους, οὓς λέγουσιν ὅταν κάμνωσι; Ποίους; Ὡς οὐδὲν ἄρα ἐστὶν ἥδιον τοῦ ὑγιαίνειν, ἀλλὰ σφᾶς ἐλελήθει, D πρὶν κάμνειν, ἥδιστον ὄν. Μέμνημαι, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τῶν περιωδυνίᾳ τινὶ ἐχομένων ἀκούεις λεγόντων, ὡς οὐδὲν ἥδιον τοῦ παύσασθαι ὀδυνώμενον; Ἀκούω. Καὶ ἐν ἄλλοις γε, οἶμαι, πολλοῖς τοιούτοις αἰσθάνῃ

nus semet ipsum Socrates et philosophum, quam Glauconem tribuere hoc et consecrare Iovi utrique iubet.

φρονίμου] φρονίμου: Vind. E.

ἀλλ' ἐσκιαγραφημένη] ἄλλεσκ. Vind. F. ἀλλ' ἐσκιαγαφημένη Vind. E. ἀλλ' ἐσκιατραφημένη Mon. B. Par. K. sec. Bekk.

ἐγὼ δοκῶ μοι] ἐ. δοκεῖ μ. Vat. B. ἐγῷμαι Vind. E.

καίτοι] Καίτοι Steph.

μέγιστόν] τὸ μ. Vind. B. Cf. Vol. I. p. 423, b. Ficinus haec (usque ad πτωμάτων) ita convertit: *gravissimus iniusti casus atque ruina.*

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Bas. ab.

ἐξευρήσω] ἐξερευνήσω Bas. b. et γρ margo Steph.

C ἅμα] *om.* Fic.

Ἐρώτα] ἐρωτᾷ Vind. F.

οὐκ]: οὐκ Vind. E. Οὐκ Ald.

ἐναντίον] ἐναντίο Ald.

λύπην ἡδονῇ] *dolori — voluptatem* Fic.

τὸ μήτε] τὸ ἦν δ' ἐγὼ οὐκ ἐναντίον φαμὲν λύπην ἡδονῇ μήτε Mon. B. cum virgula sub octo supervacuis.

μέντοι. Μεταξὺ] μέντοι μεταξὺ Lob. Vind. BEF. In Mon. B. comma a m. s. interpositum.

ἡσυχίαν] *quietem vacationemque* Fic. Comma ante hoc a Bekkero sublatum restitui.

ψυχῆς;] Signum interrogandi ante Bekkerum deerat.

ἢ] ἡ Lob.

Οὕτως] οὕτω Vind. E. οὗτος Ven. B.

Ἆρα] ἄρα Flor. R. ἄρ' Vind. EF. Ang. B. ἀρ' Lob. Vind. B. Vat. HM. Flor. ACTV. quos secutus est Stallbaumius, fortasse recte.

οὐ] οὖν Vind. F. Ang. B. Flor. R. bene. Vulgata lectio dura est, sed non durior ea, quam Vol. I. p. 169, a. ferendam esse statuimus.

τοὺς] *om.* Vat. M.

κάμνωσι] κάμνωσιν Lob. ante corr. et Bekkerus, in cuius editione ut in Stallbaumianis interrogationis nota excidit.

ἄρα] ἄρ' Lob. Vat. M.

ἐστὶν] ἔστιν Vind. F.

σφᾶς] σφὰς idem.

ἐλελήθει] ἐλελύθει Ven. B. D Vat. H. Flor. A.

ὄν.] ὄν; Lob. quod ferri potest.

τινὶ] τινὰ Vind. F.

ἥδιον] ἴδιον Vat. B.

παύσασθαι] παῦσαι idem.

ὀδυνώμενον;] ὀδυνώμενον. Ald. Bas. ab.

Ἀκούω. Καὶ] Ἀκούω, καὶ Ald.

γε, οἶμαι,] *om.* Vat. M.

αἰσθάνῃ] αἰσθάνει recentiores, quod neque hic neque alibi, nisi fallor, ullam codicum auctoritatem habet.

γιγνομένους τοὺς ἀνθρώπους, ἐν οἷς, ὅταν λυπῶνται, τὸ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ τοιούτου ἐγκωμιάζουσιν ὡς ἥδιστον, οὐ τὸ χαίρειν. Τοῦτο γάρ, ἔφη, τότε ἡδὺ ἴσως καὶ ἀγαπητὸν γίγνεται, ἡσυχία. Καὶ
E ὅταν παύσηται ἄρα, εἶπον, χαίρων τις, ἡ τῆς ἡδονῆς ἡσυχία λυπηρὸν ἔσται. Ἴσως, ἔφη. Ὁ μεταξὺ ἄρα νῦν δὴ ἀμφοτέρων ἔφαμεν εἶναι, τὴν ἡσυχίαν, τοῦτό ποτε ἀμφότερα ἔσται, λύπη τε καὶ ἡδονή. Ἔοικεν. Ἦ καὶ δυνατὸν τὸ μηδέτερα ὂν ἀμφότερα γίγνεσθαι; Οὔ μοι δοκεῖ. Καὶ μὴν τό γε ἡδὺ ἐν ψυχῇ γιγνόμενον καὶ τὸ
584 λυπηρὸν κίνησίς τις ἀμφοτέρω ἐστόν. ἢ οὔ; Ναί. Τὸ δὲ μήτε λυπηρὸν μήτε ἡδὺ οὐχὶ ἡσυχία μέντοι καὶ ἐν μέσῳ τούτοιν ἐφάνη ἄρτι; Ἐφάνη γάρ. Πῶς οὖν ὀρθῶς ἔστι τὸ μὴ ἀλγεῖν ἡδὺ ἡγεῖσθαι ἢ τὸ μὴ χαίρειν

ἐν οἷς] ἐνοῖς Mon. B.

ἥδιστον, οὐ] ἥδιστον ὂν Vind. E. Ang. B. Vat. M. et a m. s. Lob. (a m. pr. ἥδιστον οὐ) ἥδιστον ὂν οὐ Ven. B. Vat. H. Flor. R. cum editis ante Bekkerum.

Τοῦτο] τούτω Vind. E.

ἡδὺ] *gratissima* Fic.

καὶ ἀγαπητὸν — Ἴσως E.] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. καὶ ἀγαπητὸν om. Fic.

γίγνεται] γίν. Ald. Bas. a. Steph.

E ἡ] ἢ Vind. E.

ἔσται.] ἔσται; Bas. ab.

ἔφη] om. Lob. Vat. BM. punctis notatum est in Mon. B.

ἀμφοτέρων] post ἔφαμεν Mon. B.

Ἔοικεν. Ἦ] Ita Lob. Vind. E. Ἔοικεν, ἢ Ald. Ἔοικεν. Ἢ Bas. ab. Steph. Ast. pr. (Vind. BF. Mon. B.)

ἀμφοτέρω] ἀμφοτέρων Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Par. K. Flor. ACV.

ἐστόν] ἔστον Vind. F. ἔστιν Lob. et, sup. o super ι, Vind. B. ἐστὶν Vat. M.

584 μήτε λυπηρὸν] post μήτε ἡδὺ Lob. et in m. Vat. B.

οὐχὶ] οὐχ Vat. B.

ὀρθῶς ἔστι] Ita Bekkerus et Stallbaumius. Priores et codices mei ὀρθῶς ἐστι vel, ut Astius in tert., ὀρθῶς ἐστὶ habent. „Rectius ὀρθόν ἐστι legetur. Sic autem ὀρθῶς pro ὀρθὸν in alio positum esse loco, in harum Annotationum principio docui.“ Steph. p. 27. Ad Euthyphr. p. 2. C. quo tamen loco ὀρθῶς non minus verum est, quam hic. Cf. Heusdius spec. crit. p. 6.

τὸ] λέγειν τὸ Ang. B.

ἡγεῖσθαι] ἡγῆσθαι Vind. E.

τὸ ἀλγεινὸν] τὸ ἀλγεῖν margo Flor. A. Ald. Bas. ab.

τότε, ἡ ἡσυχία] *id tunc quod medium est et quies* Fic. Vulgo haec indistincta scribuntur, et Steph. punctum, Ald. Bas. ab. comma ante τότε habent, ut illud οὐκ ἔστιν ἄρα τοῦτο, quod initio positum est, nihil nisi inutilis, ne dicam inepta repetitio sit negationis Glauconianae. Eius incommodi vitandi caussa et propter locum, quem verba ἦν δ' ἐγώ obtinent, post τότε incidi. Sic ἡ ἡσυχία epexegesis est pronominis τοῦτο, ut supra p. 583. D: τοῦτο γὰρ τότε ἡδὺ ἴσως καὶ

ἀνιαρόν; Οὐδαμῶς. Οὐκ ἔστιν ἄρα τοῦτο, ἀλλὰ φαίνεται, ἦν δ' ἐγώ, παρὰ τὸ ἀλγεινὸν ἡδὺ καὶ παρὰ τὸ ἡδὺ ἀλγεινὸν τότε, ἡ ἡσυχία, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς τούτων τῶν φαντασμάτων πρὸς ἡδονῆς ἀλήθειαν, ἀλλὰ γοητεία τις. Ὡς γοῦν ὁ λόγος, ἔφη, σημαίνει. Ἰδὲ τοίνυν, ἔφην ἐγώ, ἡδονάς, αἳ οὐκ ἐκ λυπῶν εἰσίν, ἵνα μὴ πολλάκις οἰηθῇς ἐν τῷ παρόντι οὕτω τοῦτο πεφυκέναι, B ἡδονὴν μὲν παῦλαν λύπης εἶναι, λύπην δὲ ἡδονῆς. Ποῦ δή, ἔφη, καὶ ποίας λέγεις; Πολλαὶ μέν, εἶπον, καὶ ἄλλαι, μάλιστα δ' εἰ θέλεις ἐννοῆσαι τὰς περὶ τὰς ὀσμὰς ἡδονάς. αὗται γὰρ οὐ προλυπηθέντι ἐξαίφνης ἀμήχανοι τὸ μέγεθος γίγνονται παυσάμεναί τε λύπην οὐδεμίαν καταλείπουσιν. Ἀληθέστατα, ἔφη. Μὴ ἄρα πειθώμεθα καθαρὰν ἡδονὴν εἶναι τὴν λύπης ἀπαλλα- C

ἀγαπητὸν γίγνεται, ἡσυχία. quo loco articulus paullo insolentius, sed non sine exemplo (cf. Matthiae gramm. p. 822. in.) omissus est, quem hic quoque Vind. E. Flor. AC. omittunt.

γοητεία] γοήτεια, a m. s. γοήτειά, Mon. B.

σημαίνει. Ἰδὲ] σημαίνῃ: ἴδε Vind. E. et a m. pr. Mon. B. (σημαίνει: ἴδε corr.) σημαίνει, ἴδε Ald. De imperativi accentu, quem reliqui mei et, ut videtur, Bekkeriani et Florentini codices cum editionibus ante Astii sec. item paroxytonum exhibent, v. Vol. II. p. 248, b.

ἔφην ἐγὼ] Ita Lob. Vind. F. Vat. BM. ἦν δ' ἐγὼ Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. ἔφην δ' ἐγὼ reliqui codices et editi ante Bekkerum, quod a scriptoris usu abhorrens ex Vat. B. potius, quam ex Mon. B. corrigendum fuisse horum ipsorum indoles, tum vero Vind. F. diversae familiae adscripti auctoritas evincit.

B οἰηθῇς] οἰηθῆς Vind. F. οἰηθεὶς Vat. H.

τοῦτο] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. *istud* Fic. τούτοι Lob. τούτῳ Ald. Bas. ab. τούτω reliqui libri scripti cum editis. τοῦτο hanc, qua de agitur, rem, voluptatis et doloris naturam, designat.

ἡδονῆς. Ποῦ] ἡδονῆς πoῦ Ald. et mox λέγεις, πολλαὶ etc. Ficinus Glauconis verba ita reddidit: *Quorsum aspiciam? ubinam tales sunt voluptates?* quasi non ποῦ δή, sed ποῖ ἴδω legisset.

δ' εἰ] δεῖ Vind. F.

ὀσμὰς] Hoc pro vulgato ὀδμὰς Astius iam in pr. ex Par. K. restituit. Accedunt Bekkeri et a me collati codices omnes, Florentinorum autem, quod miror, tantum UV. Cf. Koenius ad Greg. Cor. p. 589. Phileb. p. 51. E. ὀσμὰς vulgo sine varietate legitur.

ἀμήχανοι] ἀμήχανον Vind. E.

οὐδεμίαν] οὐδὲ μίαν idem.

πειθώμεθα καθαρὰν ἡδονὴν] *om.* Ang. B. ἡδονὴν *om.* Vind. E. Vnum est hoc ex multis particulae μὴ cum *prima pluralis* coniunctivi praesentis constructae exemplis.

τὴν λύπης] τῆς λ. Vind. E. C Vat. M. τὴν τῆς λ. Flor. RT.

γὴν μήδὲ λύπην τὴν ἡδονῆς. Μὴ γάρ. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, αἵ γε διὰ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνουσαι καὶ λεγόμεναι ἡδοναὶ σχεδὸν αἱ πλεῖσταί τε καὶ μέγισται τούτου τοῦ εἴδους εἰσὶ, λυπῶν τινὲς ἀπαλλαγαί. Εἰσὶ γάρ. Οὐκοῦν καὶ αἱ πρὸ μελλόντων τούτων ἐκ προσδοκίας γιγνόμεναι προησθήσεις τε καὶ προλυπήσεις κατὰ ταὐτὰ ἔχουσι; Κατὰ ταὐτά. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, D οἷαί εἰσι καὶ ᾧ μάλιστα ἐοίκασι; Τῷ; ἔφη. Νομίζεις τι, εἶπον, ἐν τῇ φύσει εἶναι τὸ μὲν ἄνω, τὸ δὲ κάτω, τὸ δὲ μέσον; Ἔγωγε. Οἴει οὖν ἄν τινα ἐκ τοῦ κάτω φερόμενον πρὸς μέσον ἄλλο τι οἴεσθαι, ἢ ἄνω φέρεσθαι, καὶ ἐν μέσῳ στάντα, ἀφορῶντα ὅθεν ἐνήνεκται, ἄλλοθί που ἂν ἡγεῖσθαι εἶναι, ἢ ἐν τῷ ἄνω, μὴ ἑωρα-

λύπην] λείπην Ald.
τὴν ἡδονῆς] τῆς ἡ. Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. HM.
αἵ γε] αἵ τε Lob. Vat. M.
πλεῖσταί τε] τε om. Lob. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Vat. M. Flor. RU.
μέγισται] μέγισταί τε Vind. F. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. R. μέγισταί γε Mon. B. Flor. U.
πρὸ μελλόντων] Ita Par. ADK. Vind. B. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. et Stallbaumius. προ μελλ. Vind. F. προμελλ. Vind. E. περὶ μελλόντων reliqui codices et editiones. (*Et quae*) *circa haec futura* (*ab exspectatione nascuntur*) Fic. ἡ πρὸ μελλόντων ἡδονὴ ea voluptas est, quae futura praecedit, quasi agminis appropinquantis antecursor.
προησθήσεις] προσθέσεις Vind. E. προαισθήσεις Vind. B. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. *praegustationes quaedam voluptatis* (*atque doloris*) Fic. quem et ipsum probabile est προησθήσεις legisse. Neque aliud aptius aut opposito προλυπήσεις similius fingi a scriptore potuit. Alterum quidem exemplum ad manus non est, sed proxime accedit ἥσθημα, quo nomine Eupolin in Demis τὴν ἡδονὴν appellasse Antiatticista Bekk. anecd. p. 98, 27. testatur.
ταὐτὰ] ταῦτα Lob. Vind. F. Mon. B.
ἔχουσι;] ἔχουσιν; Lob. et Bekkerus.
Κατὰ ταὐτά.] om. Lob. Vat. BM. κ. ταῦτα. Vind. F. Mon. B.
οἷαί εἰσι] οἱ αἰεῖσι Vind. E.
ἐοίκασι;] ἐοίκασιν; Bekkerus. D
Νομίζεις τι] ν. τί Vind. B. Mon. B. In Flor. T. inverso ordine Ἐν τῇ φύσει νομίζεις τι εἶναι exstare Stallbaumius in pr. docet, sed ubi εἶπον positum sit, non ostendit.
Οἴει οὖν] om. Vind. E. εἰ οὖν Vind. F. οἴει οὖν nulla praegressa interpunctione Ald.
πρὸς μέσον] π. τὸ μ. Ven. B. Vind. E. Flor. AC. cum editis ante Bekkerum. σ. τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ὡς τὰ μεταξὺ πρὸς τὰ ἄκρα ἐναντία Mon. B. in m. a m. pr. hic adscripta habet.
ἐνήνεκται] ἐνήνεγκται Lob. Mon. B.
μὴ ἑωρακότα] *non suspiciat* Fic.
τὸ ἀληθῶς] τὸ ἀληθὲς Mon. B. Flor. U. τὸ ὡς ἀληθῶς Ven. B. Vind. E. Flor. AC. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Stallb. pr.
οὐκ ἔγωγε] οὐκ ἔγωγ' Ang. B.

κότα τὸ ἀληθῶς ἄνω; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, ἔφη, ἄλλως οἶμαι οἰηθῆναι ἂν τὸν τοιοῦτον. Ἀλλ' εἰ πάλιν γ', ἔφην, φέροιτο, κάτω τ' ἂν οἴοιτο φέρεσθαι καὶ ἀληθῆ E οἴοιτο; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν ταῦτα πάσχοι ἂν πάντα διὰ τὸ μὴ ἔμπειρος εἶναι τοῦ ἀληθινῶς ἄνω τε ὄντος καὶ ἐν μέσῳ καὶ κάτω; Δῆλον δή. Θαυμάζοις ἂν οὖν, εἰ καὶ ἄπειροι ἀληθείας περὶ πολλῶν τε ἄλλων μὴ ὑγιεῖς δόξας ἔχουσι πρός τε ἡδονὴν καὶ λύπην καὶ τὸ μεταξὺ τούτων οὕτω διάκεινται, ὥστε ὅταν μὲν ἐπὶ τὸ λυπηρὸν φέρωνται, ἀληθῆ τε οἴονται καὶ τῷ ὄν- 585 τι λυποῦνται, ὅταν δὲ ἀπὸ λύπης ἐπὶ τὸ μεταξύ, σφόδρα μὲν οἴονται πρὸς πληρώσει τε καὶ ἡδονῇ γίγνεσθαι, ὥσπερ [δὲ] πρὸς μέλαν φαιὸν ἀποσκοποῦντες

Vat. M. In Stallbaumii sec. comma ante haec positum est.
ἔφη,] ἔφη: Vind. E. ἔφη. Ald.
ἄλλως] ἀλλ' ὡς Lob. Vind. EF. et ante corr. B.
τοιοῦτον. Ἀλλ'] τοιοῦτον, ἀλλ'. Ald.
φέροιτο,] φέροιτο κάτω, Flor. C. et editiones omnes excepta Bekkeri, qui unus πάλιν idque enclitico auctum h. l. *retro* significare intellexit. Sic Euripides Hec. 958. πάλιν τε καὶ πρόσσω ut diversa composuit. Cf. Aristoph. Eq. 499: καὶ νικήσας αὖθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος. 244: ἀλλ' ἀμύνου κἀπαναστρέφου πάλιν. Plut. 779: ἀλλ' αὐτὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ δείξω τὸ λοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι ἄκων ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν. Ficinus πάλιν γ' *iterum*, φέροιτο *deferatur*, κάτω φέρεσθαι *deorsum ferri* interpretatus est.
E οἴοιτο] οἴειτο cum οι super ει Vind. F. οἴει Vind. E.
πάσχοι] πάσχει Flor. R.
μὴ] *nondum* Fic.
ὄντος] ὄντως Vind. F. corr.
κάτω;] κάτω. Ald. In Vind. F. nulla interpunctio est.
ἄπειροι] οἱ ἄ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.
ὑγιεῖς] ὑγιεὶς Bas. ab.
δόξας] δόξαι Ald. Bas. ab.
ἔχουσι] ἔχωσι Lob. Vat. M.
καὶ τὸ] καίτο Lob.
οἴονται] οἴωνται Bas. ab. 585
τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.
τὸ μεταξὺ] τομεταξὺ idem.
πληρώσει τε καὶ ἡδονῇ] πλήρωσίν τε καὶ ἡδονὴν Mon. B. Par. DK. Flor. U. et a m. s. Ven. C. Cf. notata ad L. VIII. p. 567. A.
γίγνεσθαι] γίν. Vind. B. καὶ γίγνεσθαι Par. DK. sec. Bekk. φέρεσθαι Mon. B. Flor. U.
ὥσπερ [δὲ]] Particulam δὲ, quam vulgo in editionibus et in plerisque codicibus omissam primus ex Mon. B. exhibuit Bekkerus, tum Astius in tert. et suffragante Flor. U. Stallbaumius recepit, ne nobis quidem omittendam putavimus, quia vel eam ipsam vel simile quid a Platone scriptum, non orationem tam dissolutam, quam vulgo erat, factam esse verisimile est. Sed ne plus ei, quam coniecturae auctoritatem tribuamus, codicum ratio hoc ipso in loco valde sui similium admonet. Ac potest etiam τε post ὥσπερ vel καὶ ante id excidisse, quo supplemento Ficinus usus *et quemadmodum* posuit, cui lectio Par. DK. proxime commemorata quodammodo favet. Itaque uncinos adhibui ut Vol. I. p. 51.
πρὸς μέλαν φαιὸν ἀποσκοποῦν-

ἀπειρίᾳ λευκοῦ, καὶ πρὸς τὸ ἄλυπον οὕτω λύπην ἀφορῶντες ἀπειρίᾳ ἡδονῆς ἀπατῶνται; Μὰ Δί', ἦ δ' ὅς, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον, εἰ μὴ οὕτως ἔχει. Ὧδέ γε οὖν, εἶπον, ἐννόει. οὐχὶ πεῖνα καὶ δίψα καὶ τὰ B τοιαῦτα κενώσεις τινές εἰσι τῆς περὶ τὸ σῶμα ἕξεως; Τί μήν; Ἄγνοια δὲ καὶ ἀφροσύνη ἆρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ ψυχὴν αὖ ἕξεως; Μάλα γε. Οὐκοῦν

τες] *qui iuxta nigrum solum aspiciunt fuscum* Fic. cuius ed. Ven. a. 1517. comma ante *solum* habet. In Mon. B. duobus mediis a m. s. litterae β α impositae sunt. Haec scilicet correctio lenior videbatur, quam si sequentium verborum transmutatio fieret et πρὸς λύπην οὕτω τὸ ἄλυπον vel τὸ ἄλυπον οὕτω πρὸς λύπην ἀφορῶντες scriberetur, quorum alterutrum Schleiermacherus requirit. Sed nigrum spectans iuxta fuscum quamvis ignarus albi falli nequit, quia recte nigrum esse statuat: fuscum intuens idque cum nigro comparans perperam pro albo habet. Itaque πρὸς φαιὸν μέλαν ἀποσκοποῦντες non accuratius, ut Stallbaumius putat, sed minus accuratum et ita explicandum esset, ut error non circa id, quod spectaret, sed circa iuxta positum committi et illius aspectu iudicium de hoc corrumpi diceretur. Atque ita sequentia, quia per codices mutare non licet, explicanda puto: homines voluptatis ignari dum in dolorem intuentur eumque cum tranquillitate comparant, hanc ipsam pro voluptate habent. Hic vero similes eorum dicuntur ii, qui fuscum intuentes et cum nigro comparantes, quod album non norunt, album esse opinantur. Et sunt similes. Nam pariter utrisque tertii ignoratio et duorum, quae norunt, diversitas obest. De verbo ἀποσκοπεῖν cf. interpretes Thomae Mag. p. 100. sq. cui ἀποσκοποῦμαι κάλλιον, ἢ ἀποσκοπῶ videbatur.

λευκοῦ, καὶ] Inter haec Ficinus *clarissimum illud* (apud Bekkerum *est illum*) *existimant* inseruit. Eodem loco in Bekkeri editione operarum culpa posita verba καὶ πρὸς τὸ ἄλυπον οὕτω λύπην ἀφορῶντες ἀπειρίᾳ λευκοῦ, Stallbaumius quoque in sua priore posuit et penultimi nominis spiritum correxit.

ἀπειρίᾳ] ἀπειρία Ald.

Δί'] δία Lob. Vind. F.

ἔχει] ἔχοι Lob. Vat. BM. Vind. B. ἔχει cum οι super ει Ven. B. Optativum Bekkerus et Astius in tert. et tacens in utraque Stallbaumius recepit, qui in sec. indicativum ἔχουσι p. 584. E. cuius eadem ratio est, exemplis ultro defendit.

γε οὖν] γοῦν Lob. Vind. BF. et corr. E. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. *autem* Fic. Quam aptum γοῦν sit, Stallbaumii interpretatio ab eius particulae usu nequaquam abhorrens monstrabit: *Recte dicis; certe quidem rem ita considera.* Contra γε οὖν aptissimum est. Socrates assensionem Glauconis paullo cupidiorem ita probat, ut ei necessitatem aliquam imponat: *Nun ja, betrachte es nur so.* Ceterum cf. Vol. I. p. 30. — In Par. K. οὖν post εἶπον legitur.

οὐχὶ — ἀρετῆς; C.] excerpta sunt in Stobaeo Gesneri serm. IIII. p. 61.

πεῖνα] πείνη, sup. α super η, Par. A. πεῖνα Vind. B. Lexicographus Bekkeri anecd. p. 470, 31: Ἄφθα· καὶ διὰ τοῦ ᾱ καὶ διὰ τοῦ η λέγουσι τὸ ἐν τῇ γλώσσῃ γενόμενον ἑλκύδριον, ὡς κίχλα κίχλη καὶ πεῖνα πείνη. Neque inusitatum hoc Platoni fuisse codicum consensus Phil.

πληροῖτ' ἂν ὅ τε τροφῆς μεταλαμβάνων καὶ ὁ νοῦν ἴσχων; Πῶς δ' οὔ; Πλήρωσις δὲ ἀληθεστέρα τοῦ ἧττον, ἢ τοῦ μᾶλλον ὄντος; Δῆλον, ὅτι τοῦ μᾶλλον. Πότερα οὖν ἡγῇ τὰ γένη μᾶλλον καθαρᾶς οὐσίας μετέχειν, τὰ οἷον σίτου τε καὶ ποτοῦ καὶ ὄψου καὶ ξυμπάσης τροφῆς, ἢ τὸ δόξης τε ἀληθοῦς εἶδος καὶ ἐπιστήμης καὶ νοῦ καὶ ξυλλήβδην αὖ πάσης ἀρετῆς; ὧδε δὲ κρῖνε. C

p. 31. E. κείνη et p. 34. D. 52. A. πείνην et Lys. p. 221. A. πείνη (unus Par. E. ibi πεῖνα habet) exhibentium probat. Similiter θοίνη, πρύμνη, τόλμη, θέρμη, νάρκη veterum Atticorum usu recepta erant, quae recentioribus in α idque breve terminabantur. Cf. δημόθοινα, de quo disputat Lobeckius ad Phryn. p. 499. et θέρμα et νάρκα apud Menandrum p. 37. et 173. Mein. Itaque dubia nostri loci scriptura est, sed maior vulgatae auctoritas, et L. IIII. p. 437. D. πεῖναν extra controversiam positum vidimus.

δίψα] δίψη Stob. et fortasse Ven. B. de quo Bekkerus tacet, cum Ald. Bas ab. Steph. Ast. pr. sec. Nescio, an δῖψα scribendum sit. Cf. Vol. I. p. 408, b.

τὰ τοιαῦτα] τὰ om. editio Bekkeri.

τινές] om. Lob. Vat. M.

B Τί μήν; — ἕξεως;] om. Vind. F. Τί μήν, ἄγνοια etc. Ald.

περὶ] τῆς Ven. B. om. Vat. B.

ψυχὴν] ψυχῆς Vat. BH. Ven. B.

αὖ] Id in Stob. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. et a Ficino omissum Astius in sec. ex Bas. b. Bekkerus ex Par. A. Vat. BM. Ven. BC. recepit. Eum Stallbaumius nullo Florentinorum codicum assentiente secutus est. Meorum unus Lob. αὖ habet. „Inter ψυχὴν et ἕξεως invenitur vecula αὖ in uno vet. libro." Steph. in m.

Οὐκοῦν] καὶ addunt Lob. Ven. B. Vat. BM. et editi ante Bekkerum, non male.

πληροῖτ'] πληροῖ τ' Ald.

Πλήρωσις] πλήρησις Stob.

τοῦ ἧττον, ἢ τοῦ μᾶλλον ὄντος;] *utrum quae per ea fit, quae magis veriusque sunt, an quae per alia?* Fic.

Δῆλον, ὅτι] δηλονότι Vind. F. δηλονότι Lob. Vind. B. Mon. B. Stob. Ald. Bas. ab.

Πότερα] πότερ' Vind. B.

ἡγῇ] ἡγεῖ Vind. F. et recentiores.

καθαρᾶς] καθαρὰς Vind. F.

μετέχειν,] μετέχειν; editiones ante Astii sec.

τὰ] om. Par. A. a m. pr. male.

οἷον] In Par. A. α super οι scriptum. τὰ οἷον σίτου γένη ita dictum est, ut τοὺς οἷος οὗτος ἀνθρώπους Demosth. παραπρεσβ. §. 254. Bekk. Sed altera quoque lectio ferri potest, quia plura rerum genera sequuntur.

ἀληθοῦς] ἀληθοὺς Vind. E.

αὖ πάσης] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. C. Vat. H. Flor. ACRV. αὖ συμπάσης Ang. B. Flor. T. ἁπάσης reliqui codices et editiones omnes. αὖ non minus aptum h. l. quam paullo ante inter ψυχὴν et ἕξεως, et a codicibus magis etiam firmum est. Ficinus quidem non expressit. C

κρῖνε] Ita Par. AK. sec. Bekk. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. κρίνε Vind. F. Par. K. sec. Bip. κρίνετο, omisso sequente τὸ, Vind. E. κρίναι Lob. κρῖναι Vind. B. Mon. B. Flor. U. et, nisi fallor, reliqui codices cum editis ante Bekkerum, qui in textu κρῖνε, in comm. idem quasi variam lectionem quinque illorum codicum praetereaque nihil posuit, ut κρῖναι quemadmodum p. 580. B. retinere voluisse vide-

τὸ τοῦ ἀεὶ ὁμοίου ἐχόμενον καὶ ἀθανάτου καὶ ἀληθείας καὶ αὐτὸ τοιοῦτον ὂν καὶ ἐν τοιούτῳ γιγνόμενον μᾶλλον εἶναί σοι δοκεῖ, ἢ τὸ μηδέποτε ὁμοίου καὶ θνητοῦ καὶ αὐτὸ τοιοῦτο καὶ ἐν τοιούτῳ γιγνόμενον; Πολύ, ἔφη, διαφέρει τὸ τοῦ ἀεὶ ὁμοίου. Ἡ οὖν ἀεὶ ὁμοίου οὐσία οὐσίας τι μᾶλλον, ἢ ἐπιστήμης μετέχει; Οὐδαμῶς. Τί δ', ἀληθείας; Οὐδὲ τοῦτο. Εἰ δὲ ἀληθείας ἧττον, οὐ καὶ οὐσίας; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν ὅλως τὰ περὶ τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν γένη τῶν γενῶν αὖ τῶν περὶ τὴν τῆς ψυχῆς θεραπείαν ἧττον ἀληθείας τε καὶ οὐσίας μετέχει; Πολύ γε. Σῶμα δὲ αὐτὸ ψυχῆς οὐκ οἴει οὕτως; Ἔγωγε. Οὐκοῦν τὸ τῶν μᾶλλον ὄντων πληρούμενον καὶ αὐτὸ μᾶλλον ὂν ὄντως μᾶλλον πληροῦται, ἢ τὸ τῶν ἧττον ὄντων καὶ αὐτὸ ἧττον ὄν; Πῶς γὰρ οὔ; Εἰ ἄρα τὸ πληροῦσθαι τῶν φύσει προση-

508 D

atur. Et posset eadem ratione teneri, si per codices liceret. — In margine Mon. B. ὥσπερ ὁ θεῖος πλήθων h. l. a m. pr. scriptum est.

αὐτὸ] αὖ τὸ Par. A. Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTV. *etiam* Fic.

ὂν] *om.* Vat. B. a m. pr.

ἐν τοιούτῳ] ἐν τῶι τοι. Lob. Vat. M. (τῷ)

μᾶλλον — γιγνόμενον;] *om.* Vat. B. Vind. E.

δοκεῖ] δοκεῖν Vind. F.

αὐτὸ] αὖ τὸ Par. ADK. sec. Bekk. Vind. BF. Ang. B. Vat. H. Ald. Bas. ab. „In praeced. edit. αὖ τὸ pro αὐτό: ac vicissim αὐτῶν pro αὖ τῶν, versu abhinc octavo." Steph. in m.

τοιοῦτο] Ita Par. A. Vind. B. Vat. H. τοιοῦτον ὂν Ang. B. τοιοῦτον reliqui cum editis. Quo saepius formae pleniores ταὐτόν, τοιοῦτον, τοσοῦτον, τηλικοῦτον ante consonas in locum exiliorum substitutae substituendaeve secundum optimos codices sunt, eo minus iisdem codicibus, si quando exilius praebent, quo quidem scriptorem minime prorsus abstinuisse constet, fides neganda est. Hic vero facile intelligitur similitudine verborum antecedentium inductos librarios ν adscivisse.

ἐν τοιούτῳ] ἐν τῶι τοι. Lob. Vat. M. (τῷ)

γιγνόμενον;] γιγνόμενον μᾶλλον εἶναι; Bas. b.

ἔφη] ἔφυ Vind. E.

Ἡ] ἢ Lob.

οὖν ἀεὶ] οὖν μὴ ἀεὶ Ang. B. Flor. R. δὲ τοῦ μὴ δέ ποτε Mon. B. Flor.... (U?)

ἢ] *om.* Vind. E.

Τί δ', ἀληθείας;] Ante Bekkerum comma deerat. Eo posito facilius, quamquam ne sic quidem facile, ἢ ante ἀληθείας, quod sensus requirere videtur, subaudiri potest.

δὲ ἀληθείας] δ' ἀλ. Lob. Vat. M.

ἧττον] sc. μετέχει τι.

οὐ] *om.* Vind. EF. Mon. B. Ang. B.

D αὖ τῶν] αὐτῶν Lob. Vind. F. Vat. M. Ald. Bas. ab. Ast. pr.

μετέχει] *om.* Lob. Vat. M.

ψυχῆς] τῆς ψ. Par. A. ψ. ἧττον Ang. B. Articulus genuinus videri potest. Cf. Vol. I. p. 299, b.

κόντων ἡδύ ἐστι, τὸ τῷ ὄντι καὶ τῶν ὄντων πληρούμενον μᾶλλον μᾶλλον ὄντως τε καὶ ἀληθεστέρως χαίρειν ἂν ποιοῖ ἡδονῇ ἀληθεῖ, τὸ δὲ τῶν ἧττον ὄντων μεταλαμβάνον ἧττόν τε ἂν ἀληθῶς καὶ βεβαίως πληροῖτο καὶ ἀπιστοτέρας ἂν ἡδονῆς καὶ ἧττον ἀληθοῦς μεταλαμβάνοι. Ἀναγκαιότατα, ἔφη. Οἱ ἄρα φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἄπειροι, εὐωχίαις δὲ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀεὶ ξυνόντες κάτω, ὡς ἔοικε, καὶ μέχρι πάλιν πρὸς τὸ μεταξὺ φέρονταί τε καὶ ταύτῃ πλανῶνται διὰ βίου, ὑπερβάντες δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἀληθῶς ἄνω οὔτε ἀνέβλεψαν πώποτε οὔτε ἠνέχθησαν οὐδὲ τοῦ ὄντος τῷ ὄντι ἐπληρώθησαν οὐδὲ βεβαίου τε καὶ καθαρᾶς ἡδονῆς ἐγεύσαντο, ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες καὶ κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας βόσκονται χορταζόμενοι καὶ ὀχεύοντες καὶ ἕνεκα τῆς τούτων πλεονε- E 586 B

καὶ αὐτὸ μᾶλλον ὂν] *quodve magis veriusque exsistit* Fic. Pro αὐτὸ Vind. BE. Ven. B. Vat. H. αὖ τὸ exhibent, ut et paullo post in verbis καὶ αὐτὸ ἧττον ὄν, ubi Ficinus *ipsumque* posuit.

φύσει] τῇ φ. Vat. M. et a m. s. Ven. B. τῶν φ. Lob.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.

τῶν ὄντων] τ. μᾶλλον ὄ. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *verioribusque rebus* Fic.

μᾶλλον μᾶλλον] μᾶλλον: μᾶλλον: Vind. E. μᾶλλον Ven. B. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Vat. H. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (Fic.) Omissum μᾶλλον inter τῶν et ὄντων non hic quoque abesse posse liquet: rectius autem hic habet, ubi non solum ad τῶν ὄντων, sed etiam ad τῷ ὄντι referri potest.

E ἡδονῇ] ἡδονὴ Vind. E.

τῶν ἧττον ὄντων] *quae et minus sunt et minus vera sunt* Fic. ὄντων *om.* Bekkeri editio, quam in hac parte mendosiorem editor non usquequaque repurgavit.

ἂν] ὂν ἧττον Mon. B. Flor. U.

βεβαίως] οὐ β. Lob. Vat. M. Bas. b.

ἀπιστοτέρας] ἀπυστοτέρας Vat. B. Ven. C.

μεταλαμβάνοι] μεταλαμβάνει Vind. E.

Οἱ ἄρα — δι' ἀπληστίαν 586. B.] laudat Longinus de subl. XIII. 1.

586 καὶ μέχρι πάλιν πρὸς τὸ μεταξὺ φέρονταί τε] φέρονται Long.

βίου] βίον Ald. Bas. ab.

ὑπερβάντες δὲ τοῦτο πρὸς] πρὸς δὲ Long.

ἀληθῶς] ἀληθὲς Mon. B. (Par. K. et, ut videtur, D. de quo pariter atque de Par. K. et Mon. B. Bekkerus tacet.) Long. et editi ante Bekkerum.

οὔτε — οὔτε] οὔτ' — οὔτ' Long.

ἠνέχθησαν] ἠνέγχθησαν Lob. ἀνηνέχθησαν Long.

οὐδὲ τοῦ ὄντος τῷ ὄντι ἐπληρώθησαν] *neque vera ulla re quandoque fruuntur* Fic. *om.* Long. (τωόντι Vind. E.)

καὶ εἰς τραπέζας] *om.* Fic. εἰς *om.* Ven. B.

ξίας λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασί τε καὶ ὁπλαῖς ἀποκτιννύασι δι' ἀπληστίαν, ἅτε οὐχὶ τοῖς οὖσιν οὐδὲ τὸ ὂν οὐδὲ τὸ στέγον ἑαυτῶν πιμπλάντες. Παντελῶς, ἔφη ὁ Γλαύκων, τὸν τῶν πολλῶν, ὦ Σώκρατες, χρησμῳδεῖς βίον. Ἆρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη καὶ ἡδοναῖς ξυνεῖναι μεμιγμέναις λύπαις, εἰδώλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ ἐσκιαγραφημέναις, ὑπὸ C τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις, ὥστε σφοδροὺς ἑκατέρας φαίνεσθαι καὶ ἔρωτας ἑαυτῶν λυττῶντας τοῖς ἄφροσιν ἐντίκτειν καὶ περιμαχήτους εἶναι,

B λακτίζοντες] λακτίζοντές τε Mon. B.

κυρίττοντες] κηρίττοντες Mon. B. Flor. U. In Flor. R. κέρατι τύπτοντες superscriptum est.

τε] om. Long.

ἀποκτιννύασι] ἀποκτειννύασι Vind. F. ἀποκτεινύασι Flor. R. ἀποκτιννύουσι Long. Cf. Vol. II. p. 250, a.

δι' ἀπληστίαν] διαπλ. Vind. F. δι' ἀπιστίαν Vat. B.

οὐχὶ] οὐδὲ Vat. M.

οὐδὲ τὸ στέγον] οὔτε τὸ στ. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. et editi ante Bekkerum. τὸ στέγον, cui Stallbaumius nescio quomodo τὸ οὐ στέγον subiicit, („στέγειν dicuntur vasa rimis carentia, quae liquores ita continent, ut nihil effluat. Hoc loco τὸ οὐ στέγον intelligitur τὸ ἐπιθυμητικόν.") hic corpus, quasi vas animi, significare et Socrates rerum ad corpus explendum pertinentium inanitatem ostendere videtur. Quod si aliter intellexeris, non solum discrimen inter τὸ ὂν et τὸ στέγον, quod repetito οὐδὲ indicatur, sustuleris, sed etiam animum horum, quos sapientiae et virtutis expertes inter pecora relatos vides, talem effeceris, qualem esse Plato disertis verbis negat Gorg. p. 493. C. cribro eum comparans, ἅτε οὐ δυναμένην στέγειν, et Leg. L. IIII. p. 714. A. στέγουσαν οὐδὲν appellans. Ita tamen Ficinus et Schleiermacherus haec interpretati sunt: *utpote qui neque veram et firmam sui partem, neque veris pabulis implent. weil sie nicht mit seiendem weder ihr seiendes noch dasjenige was empfangenes festhält, angefüllt haben.* Nec aliter Grouius aut Astius.

χρησμῳδεῖς] χρησμοδεῖς Vind. F. cuius in margine ad hunc versum — τελῶς etc. usque ad βίον complectentem τὸ μόνῳ adscriptum est, quod nescio quid sibi velit.

βίον. Ἆρ'] βίον, ἆρ' Ald. βίον. ἄρ' Vind. F. *Necesse est* —. Fic.

ἡδονῆς] In Mon. B. — ῆς a m. s. additum.

παρ' ἀλλήλας] παραλλ. Vind. F.

ἀποχραινομέναις] ἀπὸχραινομέναις Ald. Timaeus lex. p. 276: χραίνειν ἤγουν ἀποχραίνειν. παρὰ τοῖς ζωγράφοις δὲ λέγεται τὸ μὲν χραίνειν τὸ (in codice additum δὲ delendum esse vidit Ruhnkenius) χρώζειν διὰ τοῦ ῥαβδίου, τὸ δὲ ἀποχραίνειν τὸ τὰ χρωσθέντα ἑνοποιεῖν. Cf. Schneideri lexicon in ἀποχραίνειν, ubi rectius noster locus, quam ab Astio ad Leges p. 309. explicatus est. Longe a vero Ficinus: *usque adeo invicem doloris comparatione mutua inquinatae* (ὑπὸ τῆς — ἀποχρ.)

ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορός φησι γενέσθαι περιμάχητον ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, τοιοῦτόν τι αὐτὸ εἶναι. Τί δέ; περὶ τὸ θυμοειδὲς οὐχ ἕτερα τοιαῦτα ἀνάγκη γίγνεσθαι, ὃς ἂν αὐτὸ τοῦτο διαπράττηται ἢ φθόνῳ διὰ φιλοτιμίαν ἢ βίᾳ διὰ φιλονεικίαν ἢ θυμῷ διὰ δυσκολίαν, πλησμονὴν τιμῆς D τε καὶ νίκης καὶ θυμοῦ διώκων ἄνευ λογισμοῦ τε καὶ νοῦ; Τοιαῦτα, ἦ δ' ὅς, ἀνάγκη καὶ περὶ τοῦτο εἶναι. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· θαῤῥοῦντες λέγωμεν, ὅτι καὶ περὶ τὸ φιλοκερδὲς καὶ τὸ φιλόνεικον ὅσαι ἐπιθυμίαι εἰσίν, αἳ μὲν

C σφοδροὺς] σφοδρὰς Ven. B. Mon. B. Vat. M. Flor. U. σφοδρουσ, sup. ἀσ, Lob. Addendum hoc ad ea, quae Matthiae gramm. p. 238. sq. et Buttmannus gramm. I. p. 247. commemorarunt.

φαίνεσθαι] φέρεσθαι Vind. E.

περιμαχήτους εἶναι] περιεῖναι, in m. a m. s. μαχήτους, Mon. B. περὶμαχήτους ἀγνοία etc. omissis mediis Vind. E.

φησι] φασι Mon. B. a m. pr. De Stesichoro cf. Phaedr. p. 243. A.

γενέσθαι] γίγνεσθαι Ang. B.

ἀγνοίᾳ] ἀγνοία Ald.

ἀληθοῦς;] ἀληθοῦς. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. Stephanus supra post ἀποχραινομέναις signum interrogandi posuit.

τοιοῦτόν] τὸ τ. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. τὸ τοιοῦτό Vind. B.

αὐτὸ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Τί δέ; περὶ τὸ θυμοειδὲς οὐχ] In editionibus ante Astii sec. signum interrogandi non post δέ, sed post θυμοειδές positum est, atque ita Ficinus: *Quid vero circa irascendi naturam? nonne* etc. Melius in margine ostenderat Stephanus.

ὃς ἂν] *quando quis* Fic. ad sensum apposite. Post γίγνεσθαι non statim τούτῳ cogitandum, sed incidendum, ut Stephanus fecit, tum *scilicet ei* vel *unicuique* subaudiendum.

διαπράττηται] διαπράξηται Vind. E.

φιλονεικίαν] φιλονικίαν Ven. B. Mon. B. Flor. U.

D ἀνάγκη] ἀνάγκῃ Ald.

Τί οὖν;] Ita Astius in sec. et tert. Τί οὖν vel Τί οὖν, reliquae editiones.

θαῤῥοῦντες] θαρρούντως Vind. E.

λέγωμεν] λέγομεν Vind. B. Ven. B. Vat. HM. Flor. ACTV. et a m. s. Par. A. *Asserere igitur audeamus* —. Fic.

τὸ φιλόνεικον] τὸ om. Vind. B. τὸ φιλόνικον Ven. B. a m. s. Vind. E. a m. pr. *aliam victoriae studiosam* (partem) Fic.

εἰσίν] εἰσὶ Vind. F.

αἳ] Ita Vind. E. Reliqui mei cum editis ante Astii sec. αἱ habent, quod commate post μὲν posito et proxime sequente ἂν pro ἐὰν accepto soloecam quidem orationem non reddebat, sed nihilo minus supervacaneum et vitiosum erat. Etenim cupiditatum secundum voluptatis veritatem divisione facta atque una parte earum per αἱ μὲν significata alterique opposita eius partis descriptionem sequi eaque comprehensas, *quia scientiae et rationi obtemperarent, non si obtemperarent*, verissimas voluptates capere dici necesse erat, quippe quae non aliam ob rem, nisi quod tale obsequium ab altera parte negatum re vera praestare viderentur, ab illa par-

ἂν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ λόγῳ ἑπόμεναι καὶ μετὰ τούτων τὰς ἡδονὰς διώκουσαι, ἃς ἂν τὸ φρόνιμον ἐξηγῆται, λαμβάνωσι, τὰς ἀληθεστάτας τε λήψονται, ὡς οἷόν τε αὐταῖς ἀληθεῖς λαβεῖν, ἅτε ἀληθείᾳ ἑπομένων, καὶ τὰς ἑαυτῶν οἰ-
E κείας, εἴπερ τὸ βέλτιστον ἑκάστῳ, τοῦτο καὶ οἰκειότατον; Ἀλλὰ μὴν, ἔφη, οἰκειότατόν γε. Τῷ φιλοσόφῳ ἄρα ἑπομένης ἁπάσης τῆς ψυχῆς καὶ μὴ στασιαζούσης ἑκάστῳ τῷ μέρει ὑπάρχει εἴς τε τἄλλα τὰ ἑαυτοῦ πράττειν καὶ δικαίῳ εἶναι, καὶ δὴ καὶ τὰς ἡδονὰς τὰς ἑαυ-
587 τοῦ ἕκαστον καὶ τὰς βελτίστας καὶ εἰς τὸ δυνατὸν τὰς ἀληθεστάτας καρποῦσθαι. Κομιδῇ μὲν οὖν. Ὅταν δὲ ἄρα τῶν ἑτέρων τι κρατήσῃ, ὑπάρχει αὐτῷ μήτε τὴν ἑαυτοῦ ἡδονὴν ἐξευρίσκειν τά τε ἄλλα ἀναγκάζειν ἀλλοτρίαν καὶ μὴ ἀληθῆ ἡδονὴν διώκειν. Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν ἃ πλεῖστον φιλοσοφίας τε καὶ λόγου ἀφέστηκε,

te distingui et seorsum poni possent. Itaque non αἱ μὲν, ἂν, sed aut ἂν μὲν aut αἳ μὲν ἂν scribendum erat. Quorum posterius ab Astio, ut dixi, in sec. tacito restitutum a Bekkero et Stallbaumio item tacito comprobatum est.

ἂν] om. Lob. Vat. BM.
λόγῳ] τῷ λ. Vind. E.
ἃς ἂν] ἂν om. Vind. F. Ang. B.
ἐξηγῆται] ἐξηγεῖται iidem.
λαμβάνωσι] λαμβάνουσι Vind. B. Par. D. et a m. s. A.
ἀληθεῖς] ἀληθὲς Lob. Vat. M.
ἑπομένων] ἑπομένῳ Vind. F. ἑπομένας Mon. B. ἑπόμενα Ang. B. ἑπόμεναι Steph. Ast. pr. Cf. p. 590. D.
οἰκείας] οἰκίας Lob.
E τοῦτο] τούτῳ Vind. F. τοῦτο non sine vi additum est. Sic supra p. 582. B: τῷ δὲ φιλοκερδεῖ ὅπῃ πέφυκε τὰ ὄντα μανθάνοντι, τῆς ἡδονῆς ταύτης, ὡς γλυκεῖά ἐστιν, οὐκ ἀνάγκη γεύεσθαι. Leg. L. II. p. 657. E: δεῖ γὰρ δὴ — τὸν πλείστους καὶ μάλιστα χαίρειν ποιοῦντα, τοῦτον μάλιστα τιμᾶσθαι. ib. V. 729. A: ἡ γὰρ τῶν νέων ἀκολάκευτος οὐσία, τῶν δ' ἀναγκαίων μὴ ἐνδεής, αὕτη πασῶν μουσικωτάτη τε καὶ ἀρίστη. Phil. p. 12. E: πῶς γὰρ ἡδονή γε ἡδονῇ μὴ οὐχ ὁμοιότατον ἂν εἴη, τοῦτο αὐτὸ ἑαυτῷ, πάντων χρημάτων; Itaque sine ratione Astius in tert. proximum τὸ ante βέλτιστον in ὃ mutandum suspicabatur, quamquam Ficinus *quod cuique optimum* ibi posuit.

οἰκειότατον;] οἰκειότατον. Ald. Steph. qui paullo ante post οἰκείας interrogandi notam fecit.
ἁπάσης] ἑπάσης Bas. b.
τῆς] om. Vat. M.
εἴς τε τἄλλα] om. Fic. — τὰ ἄλλα Vind. E. — ἄλλα Vind. F. — τἄλλα Vind. B. Steph. Ast.
Κομιδῇ] κομιδὴ Vind. F. Κομιδῆ Ald. Bas. ab. Steph. 587
Ὅταν] Ὅσαν Bas. b.
κρατήσῃ] κρατήσει Vind. F. Flor. AC.
ὑπάρχει αὐτῷ] *id protinus evenit* Fic.
ἄλλα] ἄλλ' Vind. BE. Vat. H. Flor. AC.
ἀλλοτρίαν] ἀλλοτρία Vind. F.
ἀληθῆ] ἀληθὴν Vind. E.
ἃ πλεῖστον] ἄπληστον Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. D.
μάλιστ'] Ita mei codices omnes et Florentini, quos secutus

μάλιστ' ἂν τοιαῦτα ἐξεργάζοιτο; Πολύ γε. Πλεῖστον δὲ λόγου ἀφίσταται οὐχ ὅπερ νόμου τε καὶ τάξεως; Δῆλον δή. Ἐφάνησαν δὲ πλεῖστον ἀφεστῶσαι οὐχ αἱ ἐρωτικαί τε καὶ τυραννικαὶ ἐπιθυμίαι; Πολύ γε. Ἐλά- B χιστον δὲ αἱ βασιλικαί τε καὶ κόσμιαι; Ναί. Πλεῖστον δή, οἶμαι, ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ οἰκείας ὁ τύραννος ἀφεστήξει, ὁ δὲ ὀλίγιστον. Ἀνάγκη. Καὶ ἀηδέστατα ἄρα, εἶπον, ὁ τύραννος βιώσεται, ὁ δὲ βασιλεὺς ἥδιστα. Πολλὴ ἀνάγκη. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅσῳ ἀηδέστερον ζῇ τύραννος βασιλέως; Ἂν εἴπῃς, ἔφη. Τριῶν ἡδονῶν, ὡς ἔοικεν, οὐσῶν, μιᾶς μὲν γνησίας, δυοῖν δὲ νόθαιν, τῶν νόθων εἰς τὸ ἐπέκεινα ὑπερβὰς ὁ τύ- C ραννος, φυγὼν νόμον τε καὶ λόγον, δούλαις τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖς ξυνοικεῖ, καὶ ὁπόσῳ ἐλαττοῦται, οὐδὲ πάνυ ῥᾴδιον εἰπεῖν, πλὴν ἴσως ὧδε. Πῶς; ἔφη. Ἀπὸ

est Stallbaumius. Bekkerus cum reliquis editoribus μάλιστα dedit et μάλιστ' tantum ex Ang. B. Vat. HM. annotavit.

νόμου] λόγου Vind. E.

Δῆλον δή] δηλαδή Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

δὲ] δή Lob. Vat. M.

αἱ] *om.* Vind. F. Flor. R.

ἐρωτικαί] ῥωτικαί Vind. E.

B οἰκείας] οἰκίας Ald. Bas. ab.

ὀλίγιστον] ὀλιγοστόν Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R. ὀλίγισιν Vind. E.

ἄρα] ἀρα Vind. E.

τύραννος] τύρανος Mon. B.

ἥδιστα] ἥκιστα Lob. Vat. B.

ἀηδέστερον] ἀηδέσται Mon. B. a m. pr.

ἡδονῶν] post οὐσῶν Vat. M.

ὡς ἔοικεν] *om.* Fic.

δυοῖν] δυεῖν Lob. Vat. BM. Astius et Bekkerus. Cf. Vol. II. p. 93, b.

νόθαιν] Ita Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. νόθοιν Vind. BE. Vat. H. et correcti Par. A. Ven. B. quod ab Aldo sequentibusque exhibitum Bekkerus et tacens de Florentinis Stallbaumius tenuerunt. Me codicum ratio et quod Plato alibi, velut Leg. L. V. p. 741. A. feminina huius adiectivi terminatione usus est, quo minus idem facerem impedivit.

τῶν νόθων] τὸ νόθον editi ante Bekkerum, tacentibus de Par. K. Bip. Ficinus *adulterarum tyrannus suprema sortitus fastigia* interpretatus veram lectionem ante oculos habuisse videtur, cuius tamen sensum non perspexit. Nimirum tyranni voluptas non ultimum seu ulteriorem inter adulterinas gradum occupare, sed ultra utramque sita esse dicitur. Ficini interpretationem propius ad Graeca convertens Schleiermacherus sensum scriptoris non magis assecutus est: *so ist der Tyrann auf die jenseitige der unächten* (Arten der Lust) *hinübergestiegen.*

ἐπέκεινα] ἐπ' ἐκεῖνα Astius in tert. sine ratione nec sibi constans, quum L. VI. p. 509. B. ἐπέκεινα indivisum reliquerit.

C τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖς] τισὶν ἡ. δ. Lob. Vat. BM. quamquam Bekkerus tantummodo transmutationem retulit.

ὁπόσῳ] Ita Par. A. Vind. BEF.

τοῦ ὀλιγαρχικοῦ τρίτος που ὁ τύραννος ἀφειστήκει· ἐν μέσῳ γὰρ αὐτῶν ὁ δημοτικὸς ἦν. Ναί. Οὐκοῦν καὶ ἡδονῆς τρίτῳ εἰδώλῳ πρὸς ἀλήθειαν ἀπ' ἐκείνου ξυνοικοῖ ἄν, εἰ τὰ πρόσθεν ἀληθῆ; Οὕτω. Ὁ δέ γε ὀλιγαρ-
D χικὸς ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ αὖ τρίτος, ἐὰν εἰς ταὐτὸν ἀριστοκρατικὸν καὶ βασιλικὸν τιθῶμεν. Τρίτος γάρ. Τριπλασίου ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τριπλάσιον ἀριθμῷ ἀληθοῦς ἡδονῆς ἀφέστηκε τύραννος. Φαίνεται. Ἐπίπεδον ἄρ', ἔφην, ὡς ἔοικε, τὸ εἴδωλον κατὰ τὸν τοῦ μήκους

Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. et, sup. ον super ω, Ang. B. ὁπόσα reliqui codices et editiones omnes. Quum ἐλαττοῦσθαι nihil aliud significet, nisi ἐλάττονα γίγνεσθαι, dativum modi et mensurae non minus verbo, quam comparativo convenire apparet. Similiter Herodotus L. IIII. c. 74. verbo ὑπερφέρειν contrarium significanti dativum iungit: ταύτῃ δὲ (παχύτητι καὶ μεγάθεϊ) πολλῷ ὑπερφέρει ἡ κάνναβις (τοῦ λίνου). Item Euripides verbo νικᾶν Belleroph. XVI. 16: ὁ δ' οὐδὲν οὐδεὶς, διὰ τέλους δὲ δυστυχῶν τοσῷδε νικᾷ· τοῦ γὰρ εὖ τητώμενος οὐκ οἶδεν αἰεὶ δυστυχῶν κακῶς τ' ἔχων. Etiam Ficinus ὁπόσῳ ἐλαττοῦται legisse videtur: *quam longissimo intervallo a voluptate legitima sit seiunctus.*

ἀφειστήκει] ἐφειστήκει Par. D. et, sup. ά, K.

αὐτῶν] αὐτῷ Ald. Bas. ab. Steph. αὐτοῖν Astius.

δημοτικὸς] Ita Par. A. sed sup. κρα, et δημοκρατικὸς Vind. BE. Par. K. Vat. H. Flor. ACT. exhibent, quod Astius in sec. nescio quam ob rem praetulit. Cf. p. 576. C.

ἦν.] ἦν; Ald. Bas. ab.

εἰδώλῳ] εἰδείλῳ Vind. E.

ἀπ' ἐκείνου] ἀπεκ. Vind. B.

ξυνοικοῖ] ξυνοικεῖ, sup. οι, Vind. F. ξυνοικοίη Lob. Vat. BM. Cf. Vol. I. p. 366, b.

εἰ] εἰς Lob. Vat. M.

ἀληθῆ;] ἀληθῆ. editi ante Astium.

Οὕτω.] Οὕτως. Par. K. sec. Bip. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

D Τριπλασίου] τριπλασίῳ Flor. RU. referente in pr. Stallbaumio. Sed magis verisimile videtur pro eo, quod paullo post legitur τριπλάσιον, in illis libris, quemadmodum in comparibus Ang. B. et Mon. B. factum, τριπλασίῳ scriptum esse.

ἀριθμῷ] ἀριθμῶ Mon. B. a m. pr. De sensu huius loci egi in praefatione p. LXXXXII. sqq.

ἄρ'] ἂν Mon. B. Par. DK. Flor. U.

Κομιδῇ] κομιδῆ Vind. F. Κομιδῇ Ald. Bas. ab. Steph. (Lob.)

καὶ τρίτην] Articulum τὴν vulgo his interpositum auctoritate Par. A. Vind. B. Vat. H. Flor. AV. omittere eo minus dubitavi, quo magis explicationis caussa additum ei, cui explicando inserviret, simile fieri par erat. Itaque τρίτην αὔξην non aliter, quam δύναμιν dicendum erat, cuius hanc epexegesin esse in praefatione ostendi. Ceterum pro τρίτην Vat. H. τρίτον scriptum habet.

αὔξην,] Comma ab Astio et Stallbaumio in sec. deletum tenui, quia hoc κατὰ δύναμιν καὶ τρίτην αὔξην non, ut Schleiermacherus fecit, cum δῆλον δὴ, sed cum ἀπόστασιν ὅσην ἀφεστηκὼς γίγνεται construi debet. Eandem ob caussam alterum post δῆλον δὴ posui.

ἀφεστηκὼς] ἀφεστηκὸς Mon. B.

ἀριθμὸν ἡδονῆς τυραννικῆς ἂν εἴη. Κομιδῇ γε. Κατὰ δὲ δύναμιν καὶ τρίτην αὔξην, δῆλον δή, ἀπόστασιν ὅσην ἀφεστηκὼς γίγνεται. Δῆλον, ἔφη, τῷ γε λογιστι-509κῷ. Οὐκοῦν ἐάν τις μεταστρέψας ἀληθείᾳ ἡδονῆς τὸν βασιλέα τοῦ τυράννου ἀφεστηκότα λέγῃ ὅσον ἀφέστη- E κεν, ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις ἥδιον αὐτὸν ζῶντα εὑρήσει τελειωθείσῃ τῇ πολλαπλασιώσει, τὸν δὲ τύραννον ἀνιαρότερον τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἀποστάσει. Ἀμήχανον, ἔφη, λογισμὸν καταπεφόρηκας τῆς

Δῆλον] δ. δὴ Ang. B. Flor. RT.

ἔφη,] ἔφη; editio Bekkeri, errore typothetae.

γε] δὲ Vat. B.

E λέγῃ] λέγοι Lob. Vulgo comma addunt, quod ego post ἀφέστηκεν, cui Ald. Bas. ab. Steph. perperam numeri significationem a sequentibus verbis separatam iungunt, ponendum esse duxi.

ἀφέστηκεν] ἀφέστηκε καὶ Vind. F. Flor. R.

ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις] ἐννέα καὶ εἴκοσι καὶ ἑπτακοσιοπλασιάκις codices mei (εἴκοσιν Lob.) et editiones ante Bekkerum, qui tacite quinque vocabula in unum contraxit. Neque Stallbaumius verbum ea de re fecit, nisi quod in Flor. T. ἑπτακόσια πολλαπλασιάκις pro ἑπτακοσιοπλ. scriptum esse annotavit; ex quo reliquos Flor. cum Stephano consentire apparet. In margine Vind. B. haec leguntur: ἄμεινον οἶμαι εἰπεῖν ἑξακοσιοπλασιάκις, ὡς ἔστι συμβαλεῖν ἀπὸ τῶν ῥηθέντων. quae qui scripsit, is vereor ne altero aenigmate eoque non solvendo (nam sexcentorum undetriginta numerus, qui hic praecipi secundum vocabulorum divisionem videtur, ex eis quidem, quae *a Platone* dicta sunt, nullo modo efficitur) ludificari lectorem voluerit.

ἥδιον] ἥδιστον Lob. Vind. EF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. ab.

αὐτὸν] αὐτὸ Bas. b.

τελειωθείσῃ] τελεωθείσῃ Lob. Vat. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekkerum, qui et ipse sic scripsit et Astio Stallbaumioque ut idem facerent auctor fuit. Sed cf. Vol. II. p. 194.

πολλαπλασιώσει] πολλαπλασιάσει Mon. B. Par. K. sec. Bip. Flor. U.

ἀνιαρότερον] Ita Par. A. Lob. Vat. B. Ven. C. ἀνιαρώτερον reliqui mei et, nisi fallimur, Bekkeri codices (et Par. K. Flor. ACRTUV.) cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec.

καταπεφόρηκας] καταπφόρηκας Vind. E. καταπεφώρακας Ang. B. Vat. M. et a m. s. Ven. B. In Lob. ω super ό et α super η scriptum est. Verbum καταφωρᾶν non omnino ineptum h. l. et, si καταφορεῖν ita intelligi oporteat, ut intellexit Matthiae gramm. p. 695., huic etiam praeferendum videtur. Adhibita enim, id quod ille fecit, propria praepositionis κατὰ significatione, qualis in verbis κατασκεδάζειν, καταχεῖν et καταντλεῖν obtinet, quae verba propter id ipsum cum genitivo construuntur, τοῦ ἀδίκου καταφορηθεὶς λογισμὸς probari fortasse posset, *contra utrumque* vero, iustum et iniustum, aut *contra* eorum *differentiam latam* seu *delatam rationem* quis admittat? Sed quemadmodum κατατείνειν λόγον is dicitur, qui multa verba facere contendit, (cf. L. II. p. 358. D. 367. B.) ita καταφορεῖν contentionem vocis ad

588 διαφορότητος τοῖν ἀνδροῖν, τοῦ τε δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου, πρὸς ἡδονήν τε καὶ λύπην. Καὶ μέντοι καὶ ἀληθῆ καὶ προσήκοντά γε, ἦν δ' ἐγώ, βίοις ἀριθμόν, εἴπερ αὐτοῖς προσήκουσιν ἡμέραι καὶ νύκτες καὶ μῆνες καὶ ἐνιαυτοί. Ἀλλὰ μήν, ἔφη, προσήκουσιν. Οὐκοῦν εἰ τοσοῦτον ἡδονῇ νικᾷ ὁ ἀγαθός τε καὶ δίκαιος τὸν κακόν τε καὶ ἄδικον, ἀμηχάνῳ δὴ ὅσῳ πλεῖον νικήσει εὐσχημοσύνῃ τε βίου καὶ κάλλει καὶ ἀρετῇ; Ἀμηχάνῳ μέντοι νὴ Δία, B ἔφη. Εἶεν δή, εἶπον· ἐπειδὴ ἐνταῦθα λόγου γεγόναμεν, ἀναλάβωμεν τὰ πρῶτα λεχθέντα, δι' ἃ δεῦρ' ἥκο-

praelongum vocabulum numeri a Socrate prolati adhibendam significare potest, nec multum ab hoc abludit illa καταφορὰ, quam oratoribus esse inter accusandum longiorem spiritus productionem ex Hermogene refert vetus lexicon apud Stephanum thes. T. IIII. p. 109. C. Hinc sensus exsistit haud paullo aptior, quam ex verbo καταφωρᾶν.

διαφορότητος] Moeris p. 128: διαφορότητος· Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ. παρ' ἄλλῳ οὐχ εὗρον. Thomas Mag. p. 222: διαφορά· πάντες λέγουσι· διαφορότης δὲ, Πλάτων μόνον ἐν Θεαιτήτῳ. In Theaeteto aliquoties legitur p. 209. et 210. item in Philebo p. 12. extr. et p. 14. A.

588 ἐνιαυτοί] Hunc pluralem improbasse Atticistas Antiatticista docet p. 94, 31. Homerum eis obiiciens et Herodotum L. I. (cap. 32.)

εἰ] εἰς Lob. Vind. E. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

ἡδονῇ νικᾷ] ἡδονὴν ΐ καὶ, e corr. ἡδονὴν καὶ, Vind. F. ἤδη νικᾷ Flor. R.

δὴ] δὲ Mon. B.

πλεῖον] πλείονι Vind. F. Ang. B. πλέονι Mon. B. Flor. RU. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, qui multo maiori auctoritate praeditum dativum ὁπόσῳ supra p. 587. C. recipiendum non putaverunt. Hic vero non tam praecedens accusativus τοσοῦτον, utpote qui librarios ad corrigendum dativum impellere potuit, quam proximi dativi ὅσῳ ratio diversa accusativum praeferendum esse monet, nisi forte ε pro ει in antepenultima positum pro certo verae lectionis signo habemus.

ἀρετῇ;] ἀρετῇ. editi ante Bekkerum.

Δία] δι' Lob. Vat. M.

Εἶεν δὴ — Δηλοῖ γάρ, ἦ δ' ὅς. 591. A.) excerpsit Stobaeus serm. VIIII. p. 119. In cod. A. omissa sunt.

ἐπειδὴ] Ita Vind. B. sed correctus in extrema littera. ἐπειδὰν Vat. H. Flor. ACV.

ἐνταῦθα] ἐνταῦτα Stob. Trinc.

λόγου] λόγον Ald. Bas. ab.

πρῶτα] Ven. B. ον super α B habet.

λεχθέντα] λεγχθέντα Stob. cod. B.

δι' ἃ δεῦρ' ἥκομεν] διαδευρήκομεν Vind. F.

που] *quandoque* Fic.

ἦ] ἡ Vind. E.

Νῦν δὴ — δίκαιον ἐπαινῶν. 589. C.] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 361: Νῦν δ', ἔφην etc.

αὐτῷ] αὐτὸ editi ante Bekkerum, tacentibus de Par. K. Bipontinis, tacente item de Florentinis Stallbaumio, quos non credibile est a reliquis omnibus (unus Par D. ὁ super ῶ habet) et ab Eusebio et Stobaeo dissentire. *Ad haec (igitur ita in praesentia disseramus.)* Fic. Is αὐτῷ pro neutro habuisse videtur. Mascu-

μεν. ἦν δέ που λεγόμενον λυσιτελεῖν ἀδικεῖν τῷ τελέως μὲν ἀδίκῳ, δοξαζομένῳ δὲ δικαίῳ. ἢ οὐχ οὕτως ἐλέχθη; Οὕτω μὲν οὖν. Νῦν δή, ἔφην, αὐτῷ διαλεγώμεθα, ἐπειδὴ διωμολογησάμεθα τό τε ἀδικεῖν καὶ τὸ δίκαια πράττειν ἣν ἑκάτερον ἔχει δύναμιν. Πῶς; ἔφη. Εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λόγῳ, ἵνα εἰδῇ ὁ ἐκεῖνα λέγων, οἷα ἔλεγε. Ποίαν τινά; ἦ δ' ὅς. Τῶν τοιούτων τινά, ἦν δ' ἐγώ, οἷαι μυθολογοῦνται παλαιαὶ γενέσθαι φύσεις, ἥ τε Χιμαίρας καὶ ἡ Σκύλλης καὶ Κερβέρου, καὶ ἄλλαι τινὲς συχναὶ λέγονται ξυμπεφυκυῖαι C

linum esse et ad illum spectare, qui verbis ἦν δέ που λεγόμενον significabatur, et Thrasymachum hoc contendentem fuisse vere observavit Stallbaumius; sed quod per contemptum nomen eius suppressum statuit, magnopere a vero aberravit. Nonne iam dudum in gratiam eum cum Socrate redisse meminerat? (L. VI. p. 498. D.) Non paullo post (590. D.) ipsum eius nomen positum videbat? Denique cum absente hoc colloquium habitum fingi ex eo intelligitur, quod Glauco se pro illo responsurum dicit p. 590. A. Itaque parcens Thrasymacho Socrates utpote iam ad sanitatem reverso quasi alius cuiuspiam sermonem hunc refert.

διαλεγώμεθα] διαλεγόμεθα Flor. R.

ἐπειδὴ — ξυμβῇ τύχῃ. 592. A.] excerpta sunt in Pal. A.

τό τε ἀδικεῖν καὶ τὸ δίκαια πράττειν] et iusta et iniusta operatio Fic. — τὸ τὰ δίκαια — Vind. E. Commata vulgo his circumposita delevi, quia infinitivi primum obiectum verbi διωμολογησάμεθα, deinde subiectum verbi ἔχει idque pronomine ἑκάτερον repetitum exhibere videntur, ut a neutro separari possint. Si tamen ab alterutro separandi sint, a posteriori potius propter additum ἑκάτερον, quam a priori separaverim, quod Stallbaumius in sec. fecit commate priori relicto alterum delens.

ἣν] ἵν' Vind. F. ἢ Vind. E.

ἔχει] ἔχῃ Vind. F.

Πῶς; ἔφη.] om. Pal. A.

πλάσαντες] πλάσομεν idem.

τῆς] τοῦ Bas. b.

λόγῳ] τῷ λ. Pal. A. om. Fic.

ἵνα — ἦν δ' ἐγώ, C.] om. Pal. A. ἵν' etc. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTUV. Stallb.

εἰδῇ] ἴδῃ Lob. Vind. F. Vat. BM. Ang. B.

λέγων] λέγον Stob. Trinc.

οἷα] οἵαν Euseb.

ἔλεγε.] ἔλεγεν. Bekkerus. ἔλεγον. Lob. Vat. BM. Par. DK.

Ποίαν] ποιάν Vind. F.

τινά] τίνα Stob. Trinc. C

παλαιαὶ] πολλαὶ Par. K.

ἥ τε] εἴτε Lob. Vat. BM.

Χιμαίρας] χιμαίρρας Vind. F.

καὶ ἡ] καὶ Pal. A. ἢ Lob. Vat. BM.

Σκύλλης] σκύλης Stob. Trinc. σκυλλὶς Vind. F.

καὶ] καὶ ἡ Pal. A.

Κερβέρου] κερβέρους Ald. Κερβέρους Bas. a.

λέγονται — γενέσθαι] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. (multae,) in quibus feruntur variae in eodem formae congenitae Fic. Fortasse αἳ λέγονται etc. legit vel legendum putavit, quo tamen opus non est.

ξυμπεφυκυῖαι] συμπ. Euseb. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. ξυμπ. αἱ Stob. Trinc.

ἰδέαι πολλαὶ εἰς ἓν γενέσθαι. Λέγονται γάρ, ἔφη. Πλάττε τοίνυν μίαν μὲν ἰδέαν θηρίου ποικίλου καὶ πολυκεφάλου, ἡμέρων δὲ θηρίων ἔχοντος κεφαλὰς κύκλῳ καὶ ἀγρίων καὶ δυνατοῦ μεταβάλλειν καὶ φύειν ἐξ αὐτοῦ πάντα D ταῦτα. Δεινοῦ πλάστου, ἔφη, τὸ ἔργον· ὅμως δέ, ἐπειδὴ εὐπλαστότερον κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων λόγος, πεπλάσθω. Μίαν δὴ τοίνυν ἄλλην ἰδέαν λέοντος, μίαν δὲ ἀνθρώπου· πολὺ δὲ μέγιστον ἔστω τὸ πρῶτον, καὶ

ἰδέαι] εἰδέαι Vind. F. Stob. (non Gaisf.)

Λέγονται γάρ, ἔφη.] om. Pal. A.

Πλάττε] πράττε Stob. cod. N. Trinc. σῇ ἡ τοῦ θηρίου πλάσις παρὰ τῷ θεολόγῳ margo Mon. B. Hunc locum respexit Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. VI. T. V. p. 515. Kühn. τοιοῦτον δέ τι χρῆμα, inquiens, καὶ ἡμῶν τὴν ψυχὴν ὁ Πλάτων εἶναί φησιν, ἐκ τριῶν μερῶν συγκειμένην. εἰκάζει δ' οὕτω τὸ μὲν ἐπιθυμητικὸν θηρίῳ ποικίλῳ τε καὶ πολυκεφάλῳ, τὸ δὲ θυμοειδὲς λέοντι, τὸ δὲ λογιστικὸν ἀνθρώπῳ. αὕτη γὰρ ἡ εἰκὼν οἰκειοτέρα τῆς κατὰ τὸν Φαῖδρον, ἐν ᾗ τῶν εἰδῶν ἱππομόρφω μέν τινε δύο φησὶν ὑπάρχειν, ἡνίοχον δὲ τρίτον. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ τῆς Πολιτείας ἐννάτῳ τῆς προτέρας εἰκόνος ἐμνημόνευσεν ὡς σαφέστερον ἐνδεικνυμένης, ὁποῖον ἕκαστόν ἐστι τῶν εἰδῶν τῆς ψυχῆς. Item Proclus in Civ. p. 432, 23: τὴν μὲν γὰρ οὐσίαν ἡμῶν ἐν τῷ ἐνάτῳ Πλάτων ἀπεικάζει ζώῳ συμμιγεῖ (f. συμμιγῇ) λαχόντι φύσιν ἔκ τε ἀνθρώπου καὶ λέοντος καὶ θηρίου πολυκεφάλου τινὸς καὶ τοῦ ἔξωθεν οἷον ἐλύτρου (v. ἐλύθρου) περικειμένου πᾶσι.

ἰδέαν] εἰδέαν Vind. F. Stob. Trinc.

ποικίλου] ante θηρίου Lob. Vat. M. *variae admodum* (bestiae) Fic.

πολυκεφάλου] Proclus in Alc. T. II. p. 325: τοῦτο (τὸ ἐπιθυμητικὸν) γάρ ἐστιν ὅπερ δῆμος ἐν πόλει, φησὶν ὁ Ἀθηναῖος ξένος, καὶ ὅλως τὸ πολυκέφαλον θηρίον, ὡς ὁ ἐν Πολιτείᾳ φησὶ Σωκράτης. T. III. p. 101: ὅτι καὶ ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν ἐστί τι πολυκέφαλον θηρίον, ὡς αὐτὸς εἴρηκεν, ὅπερ ἀνάλογόν ἐστι τῷ πλήθει.

μεταβάλλειν] μεταβαλλεῖν Ven. C. μεταβαλεῖν Lob. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B.

φύειν] φύσιν Vind. F.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BF. Mon. B. Euseb. Stob. Ald. Bas. ab. αυτοῦ Vind. E.

πάντα ταῦτα] Ita Par. ADK. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Pal. A. Flor. RU. Stob. ταῦτα πάντα Vind. BE. (Flor. ACTV.) Euseb. et editi ante Bekkerum, qui reliquorum codicum suorum rationem non habuit. Cur Stallbaumius in pr. veteres editiones sequi maluerit, quam Bekkerum, non video.

Δεινοῦ — πεπλάσθω. D.] Horum loco Pal. A. haec habet: ἐπειδὴ εὐπλαστότερον κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων λόγος. δεινοῦ πλάστου τὸ ἔργον. Ficinus pro δεινοῦ legit καινοῦ, certe *Novi (fictoris artificium narras)* scripsit.

δὲ] δ' Stob. om. Euseb. D

εὐπλαστότερον] μυθοπλαστότερον Stob. cod. N. Trinc. „Volueritne μῦθος πλαστότερον?"

δεύτερον τὸ δεύτερον. Ταῦτα, ἔφη, ῥᾴω, καὶ πέπλασται. Σύναπτε τοίνυν αὐτὰ εἰς ἓν τρία ὄντα, ὥστε πῃ ξυμπεφυκέναι ἀλλήλοις. Συνῆπται, ἔφη. Περίπλασον δὴ αὐτοῖς ἔξωθεν ἑνὸς εἰκόνα, τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε τῷ μὴ δυναμένῳ τὰ ἐντὸς ὁρᾷν, ἀλλὰ E τὸ ἔξω μόνον ἔλυτρον ὁρῶντι ἓν ζῶον φαίνεσθαι, ἄνθρωπον. Περιπέπλασται, ἔφη. Λέγωμεν δὴ τῷ λέγοντι, ὡς λυσιτελεῖ τούτῳ ἀδικεῖν τῷ ἀνθρώπῳ, δίκαια δὲ

Gaisfordius. Immo *fabulis*, non pupis, fingendis aptiorem cera sermonem dici oportere putabant.

κηροῦ] καιροῦ Stob. cod. B.

καὶ τῶν τοιούτων] *om.* Fic.

λόγος] ὁ λ. Par. K. Euseb.

πεπλάσθω] πεπλάστω Bas. b.

δὴ] δὲ Vind. F. Mon. B. δὴ est *iam*. Cf. Aristoph. Av. 550: καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω μίαν ὀρνίθων πόλιν εἶναι etc. ubi praecesserat adhortatio: ἀλλ' ὅτι χρὴ δρᾷν, σὺ δίδασκε παρών. Plato Leg. L. IIII. p. 718. D: τὰ τοίνυν δὴ λεχθέντα ἔδοξέ τί μοι προὔργου δρᾷν. quo loco fere idem est, quod ἤδη.

ἰδέαν] εἰδέαν Vind. F. Stob. Trinc. Ficinus ante hoc *his adiunge superne* inseruit.

δὲ ἀνθρώπου] δ' ἀνθρ. Stob.

τὸ πρῶτον] τοπρ. Ald. Bas. ab.

καὶ δεύτερον] καὶ δεύτερον· δεύτερον, Ald. Bas. ab. Steph. „Non dubium est quin mendose scriptus sit hic locus. Invenitur autem haec lectio diversa, πολὺ δὲ μέγιστον ἔστω τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον, τὸ δεύτερον. quam lectionem sequendo, expungenda fuerit vox δεύτερον quae est in priore loco. At vero Fiç. locum hunc ita vertit, Et amplissimum quidem primum sit, angustius vero secundum atque tertium.“ Steph. annot. p. 27. Quam hic lectionem diversam dicit, ea est Cornarii (ecl. p. 102.) coniectura, omnium nunc codicum consensu probata.

Ταῦτα — πέπλασται.] *om.* Pal. A. ταῦτ' etc. Euseb.

ῥᾴω] *Facilia* Fic.

Σύναπτε] σύναπται Stob. Trinc.

ὥστε πῃ ξυμπεφυκέναι] ὥστ' ἐπιξυμπεφυκέναι Vind. F. Ang. B. Flor. R. — πῇ — Stob. In Vind. E. ε quartae a fine syllabae verbi deletum est.

Συνῆπται, ἔφη.] *om.* Pal. A. Συνῆπτε ἔφη. Bas. ab. Συνῆπται, ἔφη. Euseb. (Ast.)

δὴ] δὲ Euseb.

τῷ μὴ δυναμένῳ] τῶν μὴ δυναμένων Stob. Trinc.

ἀλλὰ τὸ] ἀλλ' ἀπ' Stob. Trinc. ἀλλὰ τῷ Gesn.

ἓν] ὃν Stob. Gesn. (cod. BN.) E

ζῶον] ζῷον Ald. Bas. a.

φαίνεσθαι,] Comma Bekkerus fec t.

Περιπέπλασται, ἔφη.] *om.* Pal. A.

Λέγωμεν] λέγομεν Vind. B. Vat. BH. Pal. A. Flor. ACV.

τούτῳ] τοῦτο Stob. Trinc. Gesn.

τῷ ἀνθρώπῳ] τὸν ἄνθρωπον Flor. T.

πράττειν οὐ ξυμφέρει, ὅτι οὐδὲν ἄλλο φησὶν, ἢ λυσιτελεῖν αὐτῷ τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι ποιεῖν ἰσχυρὸν καὶ τὸν λέοντα καὶ τὰ περὶ τὸν λέοντα, τὸν 589 δὲ ἄνθρωπον λιμοκτονεῖν καὶ ποιεῖν ἀσθενῆ, ὥστε ἕλκεσθαι ὅπῃ ἂν ἐκείνων ὁπότερον ἄγῃ, καὶ μηδὲν ἕτερον ἑτέρῳ ξυνεθίζειν μηδὲ φίλον ποιεῖν, ἀλλ' ἐᾷν αὐτὰ ἐν αὑτοῖς δάκνεσθαί τε καὶ μαχόμενα ἐσθίειν ἄλληλα. Παντάπασι γὰρ, ἔφη, ταῦτ' ἂν λέγοι ὁ τὸ ἀδικεῖν ἐπαινῶν.

ὅτι] διότι Euseb.

οὐδὲν] οὐδὲ Stob. Trinc.

φησὶν] φήσει Euseb. Quae sequuntur, eis Iamblichus Protrept. p. 84. Kiessl. tamquam suis hunc in modum usus est: οὐ γὰρ δὴ λυσιτελεῖ τὸ παντοδαπὸν θηρίον ὥσπερ τὴν ἐπιθυμίαν εὐωχοῦντας ποιεῖν ἰσχυρὸν, οὐδὲ τὸν λέοντα οἷον τὸν θυμὸν (οὐδὲ τὸν θυμὸν οἷον τὸν λέοντα Arcerius legendum suspicabatur, quem recte non secutus est Kiesslingius, falsus tamen ipse, ut mihi videtur, eo, quod οἷον et paullo ante ὥσπερ praeter consuetudinem vulgarem postposita censet, hoc sensu: *non conducit, varium velut animal, cupiditatem, pascendo robustum reddere, neque leonem quasi, iram, quaeque ad eum pertinent, in nobis ali et corroborari decet;* cui interpretationi articulus ad θηρίον et λέοντα appositus refragatur. Equidem ὥσπερ τὴν ἐπιθυμίαν pro ὥσπερ ποιοῦσι εὐωχοῦντες τὴν ἐπιθυμίαν et οἷον τὸν θυμὸν pro οἷον τρέφουσι τρέφοντες τὸν θυμὸν concise dicta puto.) καὶ τὰ περὶ τὸν λέοντα τρέφειν ἄξιον καὶ ἰσχυρὰ ποιεῖν ἐν ἡμῖν, τὸν δὲ ἄνθρωπον (ita Kiesslingius ex Platone pro τοῖς δὲ ἀνθρώποις, quae Arcerii et codicis Ciz. lectio est, scripsit.) ὥσπερ τὸν λόγον λιμοκτονεῖν καὶ ποιεῖν ἀσθενῆ, ὡς ἕλκεσθαι ὅπῃ ἂν ἐκείνων ὁπότερον ἄγῃ, καὶ μηδὲν ἕτερον ἑτέρῳ συνεθίζειν μηδὲ φίλον ποιεῖν, ἀλλὰ πολυ μᾶλλον τὸν (ita cod. Paris. τῶν Ciz. et Arcer.) ἐν ἡμῖν θεῖον ἄνθρωπον τοῦ πολυκεφάλου θρέμματος ἐγκρατῆ ποιητέον, ὅπως ἂν τὰ μὲν ἥμερα τῶν ἐπιθυμιῶν εἴδη τρέφῃ καὶ τιθασσεύῃ, τὰ δὲ ἄγρια ἀποκωλύῃ φύεσθαι σύμμαχον ποιησάμενος τὴν (id om. Arcer.) τοῦ θυμοῦ φύσιν, καὶ κοινῇ πάντων (πάντως cod. Paris.) κηδόμενος, φίλα ποιησάμενος ἀλλήλοις τε καὶ ἑαυτῷ, οὕτως αὐτὰ θρέψει.

τὸ παντοδαπὸν] τὸ om. Flor. R.

καὶ τὸν] καὶ om. Euseb.

ὅπῃ] ὅποι Vind. E. Par. K. Ast. pr. tert. 589

ἐκείνων] ἐκεῖνον Vind. E. Vat. H.

ὁπότερον] πρότερον Stob. Trinc.

ἄγῃ] ἄγει Vind. E. ἄγοι Mon. B. Ven. B. Par. DK. (Flor. ACRTUV.) cum editis ante Astii sec.

ἕτερον] ἑτέραν Stob. Trinc. Gesn. om. cod. B.

ἑτέρῳ] ἑτέρως Euseb.

ξυνεθίζειν] συν. Stob. ξεθίζειν Vind. E.

φίλον ποιεῖν] φιλοπονεῖν Ang. B. Flor. R.

ἐᾷν] ἐὰν Bas. ab.

αὑτοῖς] αὐ. Vind. EF. Stob. ἑαυτοῖς Lob. Vat. M.

δάκνεσθαί] δύκνεσθαί Ald.

Παντάπασι — ἐπαινῶν.] om. Pal. A. Pro ταῦτ' ἂν λέγοι Stobaeus ταῦτα λέγει habet.

Οὐκοῦν αὖ ὁ τὰ δίκαια λέγων λυσιτελεῖν φαίη ἂν δεῖν ταῦτα πράττειν καὶ ταῦτα λέγειν, ὅθεν τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος ἔσται ἐγκρατέστατος καὶ τοῦ πολυ- B κεφάλου θρέμματος ἐπιμελήσεται, ὥσπερ γεωργὸς τὰ μὲν ἥμερα τρέφων καὶ τιθασεύων, τὰ δὲ ἄγρια ἀποκωλύων φύεσθαι, ξύμμαχον ποιησάμενος τὴν τοῦ λέοντος φύσιν, καὶ κοινῇ πάντων κηδόμενος, φίλα ποιησάμενος ἀλλήλοις τε καὶ αὑτῷ, οὕτω θρέψει; Κομιδῇ γὰρ αὖ

αὖ] *om.* Par. K. sec. Bekk. Fic.

λυσιτελεῖν] λυτελεῖν Vind. F.

φαίη] φαίῃ Ald. Bas. ab.

δεῖν] δεῖ Stob. cod. N. Trinc. *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U.

πράττειν] λέγειν Par. K. *om.* Stob. Trinc. Gesn.

λέγειν] πράττειν Par. K.

ἀνθρώπου] ἀνθώπου Ald.

ἐντὸς] αὐτὸς Stob. cod. BN.

ἐγκρατέστατος] „Vide annon scribere satius sit ἐγκρατέστερος.“ Steph. annot. p. 27. Quum tria sint quae de imperio contendant, superlativus recte habet nec sollicitatus est ab eodem Stephano in schediasm. L. I. p. 7. ubi hunc Platonis hominem internum cum Paulino in epistola ad Romanos c. 7. componit. — Post ἐγκρατέστατος vulgo colon vel comma est; sed verborum ἐπιμελήσεται et θρέψει idem, quod verbi ἔσται, subiectum videtur, ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος.

B θρέμματος] θέματος Stob. cod. N. Trinc.

ἐπιμελήσεται, ὥσπερ γεωργὸς] Ita Ald. Bas. a. ἐπιμελήσεται ὥσπερ γεωργὸς Bas. b. ἐπιμελήσεται, ὥσπερ γεωργὸς, Steph. Ast. pr. sec. ἐπιμελήσεται ὥσπερ γεωργός, recentiores. Similitudinem magis ad sequentia pertinere, quam ad praecedens, mihi non dubium videtur.

τιθασεύων] Ita Par. A. Pal. A. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Vind. B. τισσεύων Vind. F. τιθασσεύων reliqui codices (Vind. B. a m. s.) Euseb. Stob. et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. (Iambl.) Litteram σ in τιθασὸς et derivatis minus recte duplicari Schneiderus in lexico ostendit. Simplicem esse debere non solum poëtarum versus (cf. Anaxilas apud Athenaeum L. XIIII. p. 655. A: καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις τιθασὸς οἰμώζων ταώς.) sed etiam Platonis codices optimi h. l. et Pol. p. 264. A. τιθασῷ et τιθασεύεσθαι, ib. C. τιθασείαις, Tim. p. 77. A. τιθασῶς exhibentes docent. — τρέφων καὶ τιθασεύων Ficinus tribus verbis *fovens*, *irrigans ac nutriens* reddidit, quorum tertium Graeco τιθασεύων plane convenit.

δὲ ἄγρια] δ' ἄγρ. Stob.

ἀποκωλύων φύεσθαι] *protinus amputans* Fic. (φύεσται Ald.)

ξύμμαχον ποιησάμενος τὴν τοῦ λέοντος φύσιν] τὴν τοῦ λ. φ. ποιης. ξύμμ. Flor. T.

κοινῇ] κοινὴ Vind. F.

αὑτῷ] αὐ. Vind. EF. Stob. ἑαυ. Lob. Vat. M.

οὕτω θρέψει] θρ. οὕτως Vat. M. *om.* Stob. cod. BN. Fic. qui pro κηδόμενος *curat* posuit. Constructio haec est: ὅθεν ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος ἔσται καὶ ἐπιμελήσεται καὶ κοινῇ κηδόμενος θρέψει. Signum interrogandi ob sequentia probabile addidit Astius.

Κομιδῇ — ἐπαινῶν.] *om.* Pal. A. κομιδῇ etc. Vind. F. Stob. Trinc. Gesn. Κομιδῇ etc. Ald. Bas. ab. Steph.

αὖ] *om.* Lob. Vat. BM. Fic.

λέγει ταῦτα ὁ τὸ δίκαιον ἐπαινῶν. Κατὰ πάντα τρό-
C πον δὴ ὁ μὲν τὰ δίκαια ἐγκωμιάζων ἀληθῆ ἂν λέγοι, ὁ δὲ τὰ ἄδικα ψεύδοιτο. πρός τε γὰρ ἡδονὴν καὶ πρὸς εὐδοξίαν καὶ ὠφέλειαν σκοπουμένῳ ὁ μὲν ἐπαινέτης τοῦ δικαίου ἀληθεύει, ὁ δὲ ψέκτης οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' εἰδὼς ψέγει ὅτι ψέγει. Οὔ μοι δοκεῖ, ἦ δ' ὅς, οὐδαμῇ γε. Πείθωμεν τοίνυν αὐτὸν πρᾴως (οὐ γὰρ ἑκὼν ἁμαρτάνει) ἐρωτῶντες· ὦ μακάριε, οὐ καὶ τὰ καλὰ καὶ αἰσχρὰ νόμιμα διὰ τὰ τοιαῦτ' ἂν φαῖμεν γεγονέναι;

ταῦτα ὁ] ταῦτά. ὃ Vind. F. ταῦτα om. Euseb.

τὸ δίκαιον] τὰ δίκαια Lob. Vat. BM.

ἐπαινῶν.] In Vind. BF. punctum h. l. omissum et post τρόπον δὴ positum ibique in Vind. E a m. s. nomen om. scriptum est.

Κατὰ] καὶ Stob. cod. N. Trinc.

τρόπον] post δὴ Stob.

μὲν] om. Lob. Vat. BM. post τὰ ponunt Ven. B. Vind. E. cum editis ante Astii sec.

τὰ δίκαια] τὸ δίκαιον Stob.

ἀληθῆ ἂν] ἀλήθειαν Par. A. ἀλήθειαν Vind. BE. Flor. ACT. et, ut videtur, Pal. A. Vat. H. quamquam Bekkerus his eandem, quam Par. A., scripturam tribuit. Sed Vind. B., cui eandem tribuit, certe ἀλήθειαν habet. Itaque brevitati studens, ut alibi, secutus, quorum in posteriori versu scripturae vestigium est, in uno Par. A. repertos cum reliquis communicaverit.

λέγοι] λέγει Vind. E.

C τὰ ἄδικα] τἄδικα Stob. τὰ δίκαια Vind. E.

τε] om. Stob. Trinc.

εὐδοξίαν — ἀληθεύει] Horum loco in Ang. B. nihil nisi θύει legitur, factum fortasse ex θεύει, quod solum remanserat, quum priora unum versum explentia casu omissa essent. εὐεξίαν etc. Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. B.

ὠφέλειαν] ὠφελείαν Vind. E.

ἀληθεύει] ἀληθὴς Vind. B.

ψέκτης] ψεύκτης Stob. cod. N. Trinc. Antiatticistes p. 116, 25: ψέκτης· ὁ πάντα ψέγων. Πλάτων Πολιτείᾳ. Pollux L. V. c. 118: ψέκτης, ὡς Πλάτων. Cf. Leg. L. I. p. 639. C: ἐπαινέτην ἢ ψέκτην κοινωνίας ἡστινοσοῦν.

ὑγιὲς] ὑγιῶς Pal. A. „Videri queat deesse λέγει post ὑγιές: nisi existimandum sit posse subaudiri, resolvendo ἀληθεύει in ἀληθὲς λέγει." Steph. in m. Idem Astius in sec. existimans ὑγιὲς interpunctione minore (Stephanus etiam colon fecerat) a sequentibus diremit. Sed praestat ὑγιὲς ad ψέγει referre et hoc pro ψέγων λέγει accipere.

οὐδ'] οὐδὲ Stob. Ast. pr. sec.

ὅτι ψέγει] om. Stob. Trinc. ὅτι ψέγοι Lob. Vat. R. Stob. Ald. Bas. ab. Steph. (ὅ, τι)

Οὔ — οὐδαμῇ γε.] om. Pal. A. οὔ etc. Stob. Trinc. — οὐδαμή γε. Vind. F. — οὐδαμῇ γε. Steph. Ast. pr. sec.

Πείθωμεν] πείθομεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. πίθωμεν Stob. Trinc. Gesn. πείθω μὲν Vat. B. alii pr.

τὰ μὲν καλὰ τὰ ὑπὸ τῷ ἀνθρώπῳ, μᾶλλον δὲ ἴσως τὰ D
ὑπὸ τῷ θείῳ τὰ θηριώδη ποιοῦντα τῆς φύσεως, αἰσχρὰ δὲ τὰ ὑπὸ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἥμερον δουλούμενα;
ξυμφήσει, ἢ πῶς; Ἐάν μοι, ἔφη, πείθηται. Ἔστιν οὖν,
εἶπον, ὅτῳ λυσιτελεῖ ἐκ τούτου τοῦ λόγου χρυσίον λαμβάνειν ἀδίκως, εἴπερ τοιόνδε τι γίγνεται, λαμβάνων τὸ
χρυσίον ἅμα καταδουλοῦται τὸ βέλτιστον ἑαυτοῦ τῷ
μοχθηροτάτῳ; ἢ εἰ μὲν λαβὼν χρυσίον υἱὸν ἢ θυγατέρα E
ἐδουλοῦτο καὶ ταῦτ' εἰς ἀγρίων τε καὶ κακῶν ἀνδρῶν,

πράως] πρᾴως editi ante Bekkerum. Cf. huius voluminis p. 58, b.

οὐ καὶ] οὔ καὶ Stob. Trinc. Gesn.

καλὰ] πολλὰ Stob. cod. BN.

αἰσχρὰ] τὰ αἰ. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. Stob. editi ante Bekkerum.

διὰ τὰ τοιαῦτ' ἂν] δ. τ. τοιαῦτα ἂν Vind. F. διὰ τὰ τοιαῦτα Stob. Gesn. διατάττοι ἂν Trinc.

φαῖμεν] φαμὲν Stob. Trinc. φᾶμεν Gesn. — Iamblichus l. c. p. 86. ita pergit: καὶ ὁ μὲν τοιοῦτος κατὰ πάντα ἔσται ἄριστος, ὁ δ' (δὲ Arcer.) ἐναντίος (ἐναντίοις cod. Ciz.) οὐδὲν ὑγιὲς ἔχει. καὶ τὸ μὲν καλὸν ἐν τῷ τοιούτῳ διαφαίνεται· ὑπὸ γὰρ τῷ θείῳ τὰ θηριώδη τῆς φύσεως ὑποτάττεται· τὸ δ' αἰσχρὸν ἐν τῷ ἐναντίῳ· ὑπὸ γὰρ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἥμερον δουλοῦται, καὶ τὸ βέλτιστον ὑπὸ τῷ μοχθηροτάτῳ (τῶν μοχθηροτάτων cod. Ciz.) καὶ τὸ ἑαυτοῦ (ἑαυτῷ Arcer.) θειότατον ὑπὸ τῷ ἀθεωτάτῳ τε καὶ μιαρωτάτῳ δουλοῦται καὶ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ (αὑτοῦ Arcer.) ψυχῇ πλημμελεῖ.

D μᾶλλον δὲ] μ. δ' Stob.

ἴσως τὰ ὑπὸ] om. Lob. Vat. BM.

θηριώδη ποιοῦντα τῆς φύσεως, αἰσχρὰ] θηρι αἰσχρὰ Vind. E. ποιοῦντα in Lob. in m. est.

Post φύσεως Stephanus interrogandi signum fecit.

δὲ τὰ] δ' Stob. Trinc. δ' τὰ Gesn.

τὸ ἥμερον δουλούμενα] om. Vind. E. δουλούμενα Flor. C. τὸ ἥ. δουλούμενον Stob. Trinc. — δουλόμενοι cod. B. Pro interrogandi signo Aldus comma, Basileenses punctum posuerunt. τὸ ἥμερον Ficinus plurali *mansueta* reddidit.

ξυμφήσει — πείθηται.] om. Pal. A. συμφήσει etc. Stob. ξυμφήσει; etc. Steph.

μοι] ἐμοὶ Stob.

πείθηται] πίθηται Stob. τί θεται cod. B.

εἶπον] om. Pal. A.

λυσιτελεῖ] λυσιτελιεῖ Vind. E.

χρυσίον] χρυσίον Ald. χρυσίε Bas. ab.

τι] om. Stob. Trinc.

λαμβάνων τὸ] λαμβάνον τὸ Lob. Vind. F. λαμβάνοντὸ, a m. s. λαμβάνοντι, Vind. B. λαμβάνοντι τὸ Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Stob. Gesn. Gaisf. αὑτοῦ Trinc.

μοχθηροτάτῳ] μαχθ. Ald.

ἢ εἰ] ἢ ὁ Stob. Trinc. εἰ ὁ cod. N. *Etenim si* Fic.

E χρυσίον] χρυσὸν Stob.

καὶ ταῦτ'] om. Fic.

τε] om. Ven. B. Vind. E. Vat. HM.

οὐκ ἂν αὐτῷ λυσιτελεῖ οὐδ' ἂν πάμπολυ ἐπὶ τούτῳ λαμβάνειν, εἰ δὲ τὸ ἑαυτοῦ θειότατον ὑπὸ τῷ ἀθεωτάτῳ τε καὶ μιαρωτάτῳ δουλοῦται καὶ μηδὲν ἐλεεῖ, οὐκ 590 ἄρα ἄθλιός ἐστι καὶ πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ, ἢ Ἐριφύλη ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν ὅρμον δεξαμένη; Πολὺ μέντοι, ἦ δ' ὅς, ὁ Γλαύκων· ἐγὼ γάρ σοι ὑπὲρ ἐκείνου ἀποκρινοῦμαι. Οὐκοῦν καὶ

οὐδ' ἂν πάμπολυ ἐπὶ τούτῳ λαμβάνειν] Ita Par. A. Vind. BF. Ven. C. Pal. A. Vat. H. Flor. ACV. Stob. Trinc. et Bekkerus, sublato, quod vulgo antepositum erat, commate. — λαμβάνῃν Ang. B. — λαμβάνῃ Lob. Vind. E. Vat. BM. Flor. RT. et Stallbaumius. — λαμβάνοι reliqui codices, Stob. Ald. Bas. ab. Steph. (hic cum interrogationis nota) et Astius, qui tamen in tert. λαμβάνῃ, quod in sec. iam receptum in *addendis* rursus improbaverat, genuinum existimat. Alterutram harum lectionum secutus videtur Ficinus: *(haudquaquam acceptio ista prodesset,) neque etiamsi multum caperet.* Stallbaumius vero in sec. optativum inserta simul secundum Mon. B. et a m. s. Flor. U. inter ἂν et πάμπολυ coniunctione εἰ unice verum putat. Nulla caussa est, cur ab optimorum codicum lectione recedamus. λαμβάνειν ad λυσιτελεῖ subiecti instar additum et οὐδ' ἂν πάμπολυ pro οὐδ' εἰ πάμπολυ εἴη dictum est, ut οὐδ' ἂν ὁτιοῦν Euthyd. p. 287. D. in verbis καὶ νῦν οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ἀποκρίνῃ, ἅτε γιγνώσκων, ὅτι οὐ δεῖ; pro οὐδ' εἰ ὁτιοῦν εἴη. Ad huius enim loci rationem nostrum revocare malim, quam e. g. ad Leg. L. V. p. 744. A: καὶ οὕτω τάχ' ἂν ἴσως ἐκ τῆς νομοθεσίας αὐτός τε ἐκβαίνοι καὶ τοὺς ἄλλους ἀπαλλάττοι, κατ' ἄλλον δὲ τρόπον οὐδ' ἂν ἕνα ποτέ. ubi prius ἂν longius abest.

ἑαυτοῦ] αὑτοῦ Stob. Gesn. Gaisf. αὐτοῦ Trinc.

ἀθεωτάτῳ] ἀθλιωτάτω Par. K. sec. Bekk. ἀθεάτῳ Stob. Trinc.

μιαρωτάτῳ] μικροτάτῳ Stob. Trinc.

δουλοῦται] δουλοῦτο Ang. B.

ἐστι] *erit* Fic.

ἐπὶ δεινοτέρῳ] ἐπιδειν. Vind. F. 590

ἢ] ἡ Stob. Trinc.

Ἐριφύλη] ἐριφυλὴ Vind. F. ἐριφίλη Ven. B. Vind. E. ἐριφύλον Stob. Trinc. ἐριφύλῃ Ald. Ἐριφύλῃ Bas. ab. — Homerus Odyss. L. XI. v. 326: Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἴδον, στυγερήν τ' Ἐριφύλην, ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.

ὅρμον] ὅρκον Stob. Trinc.

δεξαμένη] δεξαμένῃ Bas. ab.

Πολὺ — ἀποκρινοῦμαι.] *om.* Pal. A.

ὁ Γλαύκων] ὦ γλ. Vind. E. Ante ὁ comma posui.

σοι] τοι Stob. cod. B.

Οὐκοῦν καὶ] καὶ *om.* Vind. E. — Iamblichus l. c. p. 86: (πλημμελεῖ) καὶ μὴν τό γε ἀκολασταίνειν διὰ τὰ τοιαῦτα πάλαι ψέγεται, ὅτι ἀνίεται ἐν τῷ τοιούτῳ τὸ ἐπιθυμητικὸν εἰς ἐλευθερίαν πέρα (παρὰ cod. Ciz. et ed. Arcer.) τοῦ δέοντος. καὶ ἡ αὐθάδεια δὲ καὶ δυσκολία ψέγεται, ὅταν ὁ θυμὸς ἀναρμόστως (ἀνάρμοστος cod. Ciz. et ed. Arcer. quod secundum analogiam dictionis μέγας αὔξεται, πολὺς αὔξεται et similium ferri poterat.) αὔξηται καὶ συντείνηται. τρυφὴ δὲ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ ἀνέσει ψέγεται, ὅταν ἐν αὐτῷ δειλίαν (δειλία Ciz.) ἐμποιῇ. κολακεία (κολακία ed. Arcer.) δὲ καὶ ἀνελευθερία παρενοχλεῖ, (παρενοχλῇ ed. Arcer. et cod. Ciz.) ὅταν τις (pro his Arcerius ταύτης edidit, quod

τὸ ἀκολασταίνειν οἴει διὰ τοιαῦτα πάλαι ψέγεσθαι, ὅτι ἀνίεται ἐν τῷ τοιούτῳ τὸ δεινόν, τὸ μέγα ἐκεῖνο καὶ πολυειδὲς θρέμμα πέρα τοῦ δέοντος; Δῆλον, ἔφη. Ἡ δ' αὐθάδεια καὶ δυσκολία ψέγεται οὐχ ὅταν τὸ λεοντῶδές τε καὶ ὀφεῶδες αὔξηται καὶ B συντείνηται ἀναρμόστως; Πάνυ μὲν οὖν. Τρυφὴ δὲ καὶ μαλθακία οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τούτου χαλάσει

Kiesslingius ex Ciz. et Paris. correxit.) τὸ θυμοειδὲς ὑπὸ τῷ ὀχλώδει θηρίῳ ποιῇ καὶ ἕνεκα χρημάτων καὶ τῆς ἐκείνου (ita Ciz. et Par. ἐκείνων ed. Arcer.) ἀπληστίας προπηλακιζόμενον ἐθίζῃ (ἐθίζει Arc.) ἐκ νέου (sic Par. et Ciz. νέων dedit Arc.) ἀντὶ λέοντος (λέγοντος Ciz.) πίθηκον γίγνεσθαι. καὶ τἄλλα (τ' ἄλλα Arc. τἄλλα Kiessl.) δὲ ἀπὸ τούτου δῆλά ἐστι δεινά, ὅσα τὸ βέλτιστον ἐν ἡμῖν εἶδος ἀσθενὲς ἀπεργάζεται. μόνως τοίνυν εὐδαιμονήσομεν ὑπὸ τοῦ θείου καὶ φρονίμου ἀρχόμενοι. οὕτω γὰρ εἰς δύναμιν πάντες ὅμοιοι ἐσόμεθα καὶ φίλοι τῷ αὐτῷ κυβερνώμενοι. (κυβερνόμενοι Ciz.)

ἀκολασταίνειν] Antiatticistes p. 80, 31: ἀκολασταίνειν· Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. Synag. p. 368, 26: ἀκολαστανεῖτε Ἀριστοφάνης εἶπεν ὁμοίως τῷ σημανεῖτε. Πλάτων δὲ ἐν ἕκτῳ Πολιτείας ἀκολασταίνειν ἔφη. In sexto nunc non magis, quam in tertio exstat, et uterque numerus corrigendus videtur. In nostro iterum legitur p. 591. A.

οἴει] om. Pal. A.

διὰ τοιαῦτα] διατ. Vind. F. δὴ δια ταῦτα Mon. B. Flor. U. (hic διὰ) δρα τοιαῦτα Ang. B. διὰ τὰ τοιαῦτα Stob. (Iambl.) Ast. tert.

πάλαι] πάλιν Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. πάντα Stob. (πάλαι margo Gesn.) om. Mon. B. Pal. A.

τὸ μέγα] τὸ μετὰ Stob. cod. N. Trinc. καὶ τὸ μ. Steph. Ast. *ingensque* Fic. Socrates quasi monstrum conspicatus, quod τὸ δεινὸν θρέμμα appellaturus erat, denuo descriptionem eius incipit et per asyndeton horridulam orationem facit. Itaque ante haec recte, post θρέμμα minus recte comma posuit Bekkerus. Stallbaumius in sec. neutrum adhibuit et locos quosdam comparari iussit huic minime usquequaque similes.

θρέμμα] θρ. εἰς ἐλευθερίαν Stob. Trinc. Gaisf. et margo Gesn. Eodem additamento usus est Iamblichus.

Δῆλον, ἔφη.] om. Pal. A.

αὐθάδεια] αὐθαδία Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. D. αὐθαδεία Par. K. sec. Bip. αὐθάδεῖα sec. Bekk.

ψέγεται οὐχ ὅταν] ψέγεται: οὐχ ὅταν Ald. ψέγεται, οὐχ ὅταν Bas. ab. Steph. ψέγεται οὐχ, ὅταν Astius. Quum inter οὐχ et ὅταν ad plenam orationem τότε subaudiendum sit, omittere comma praestat.

τε] om. Stob. B

ὀφεῶδες] ὀφιῶδες Par. K. sec. Bekk. Stob. Gesn. (ὀφεῶδες Gaisf. sine nota.) ὀφεωδῶς Vind. F.

συντείνηται] Ita Mon. B. a m. s. συντείνεται a m. pr. συντείνειε Vind. F. Ang. B. συγγίνηται Stob. (cod. N.) Trinc. Gesn. ξυγκίνηται cod. B. (συντείνηται margo Gesn. et Gaisf.)

Πάνυ μὲν οὖν.] om. Pal. A.

Τρυφὴ δὲ] τρυφῇ δὲ Lob. τρυφὴ μὲν οὖν Stob. om. cod. B.

μαλθακία] μαλθακίαι Lob. μαλακία Par. K. sec. Bekk.

αὐτοῦ] τοῦ αὐτοῦ Vind. E. Ven. B. (Flor. C.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. non male. Sed aeque bona videtur altera lectio,

τε καὶ ἀνέσει ψέγεται, ὅταν ἐν αὐτῷ δειλίαν ἐμποιῇ; Τί μήν; Κολακεία δὲ καὶ ἀνελευθερία οὐχ ὅταν τις τὸ αὐτὸ τοῦτο, τὸ θυμοειδὲς, ὑπὸ τῷ ὀχλώδει θηρίῳ ποιῇ καὶ ἕνεκα χρημάτων καὶ τῆς ἐκείνου ἀπληστίας προπηλακιζόμενον ἐθίζῃ ἐκ νέου ἀντὶ λέοντος πίθηκον γίγνεσθαι; Καὶ C 510 μάλα, ἔφη. Βαναυσία δὲ καὶ χειροτεχνία διὰ τί, οἴει, ὄνειδος φέρει; ἢ δι' ἄλλο τι φήσομεν, ἢ ὅταν τις ἀσθενὲς φύσει ἔχῃ τὸ τοῦ βελτίστου εἶδος, ὥστε μὴ ἂν δύνασθαι ἄρχειν τῶν ἐν αὐτῷ θρεμμάτων, ἀλλὰ θεραπεύειν ἐκεῖνα,

qua *ipsum* illud, cuius modo nimiam reprehenderant intentionem, etiam remitti nimis posse declaratur, ex quo sane apparet *idem* esse, non aliud. Accedit quod paullo post, ubi eiusdem partis vitium simile commemoratur, τὸ αὐτὸ τοῦτο sine controversia legitur.

τε] int. vers. Vind. E. *om.* Vat. M.

ψέγεται] *om.* Fic.

δειλίαν] δουλείαν Vind. E. *timiditatem et ignaviam* Fic.

Τί μήν;] τιμήν. Stob. Trinc. *om.* Pal. A.

Κολακεία] ἢ κ. Lob. Vat. M.

ἀνελευθερία οὐχ ὅταν] ἀνελευθερία, οὐχ ὅταν Bas. ab. Steph. ἀνελευθερία οὐχ, ὅταν Astius.

τὸ θυμοειδὲς,] τὸ *om.* Lob. Vind. BF. Vat. BM. et poterat omitti. Commata propter articulum necessaria circumposuit Bekkerus.

τῷ ὀχλώδει] τῷ ὀχλόδει Stob. Trinc. *turbulentae multiplicique* Fic.

ποιῇ] *om.* Stob. Trinc.

ἐθίζῃ] ἐθίζει Vind. BF. Flor. ACRT. ἐρεθίζῃ Pal. A.

C Καὶ μάλα, ἔφη.] *om.* Pal. A.

διὰ τί] διατί Lob. Vind. BF. Bas. b. διατὶ Vind. E. Ald. Bas. a.

ὄνειδος] ὄνηδος Ald.

φέρει] φέρειν Vind. EF. Ang. B. Flor. ACTV.

ἢ δι' ἄλλο τι φήσομεν, ἢ] *tunc certe haec in nobis infamia* Fic.

ἢ δι' etc. Vind. E. quemadmodum Astius in tert. scribendum censet. At nihil frequentius particula ἢ inter duas interrogationes, quarum altera priorem quasi supervacaneam tollat, interposita. ἢ iusto maiorem contentionem haberet.

τις] τίς Stob. Trinc.

ἀσθενὲς] ἀσθενὴς Stob. cod. B.

ἔχῃ] ἔχει Vind. F.

εἶδος] *om.* Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV.

αὐτῷ] Ita Lob. Vind. EF. Mon. B. (Flor. ACRTUV. Par. K. sec. Bip.) Stob. Fic. (*eo*) et editi ante Astium, qui αὑτῷ a Stephano annot. p. 27. commendatum recepit. Idem Bekkerus ne commemorato quidem altero et Stallbaumius fecerunt, ego, quamquam in Vind. B. αὐτῷ scriptum est, propterea faciendum non putavi, quod verbum δύνηται prope finem periodi positum eo facilius ad eius initium et ad ὅταν τις, quo debet, referri posse videbatur, quo certius interpositi infinitivi δύνασθαι subiectum τὸ τοῦ βελτίστου εἶδος esse appareret.

καὶ τὰ θωπεύματα] καὶ τὰ θωπευόμενα Mon. B. Comma ante haec ab Astio sublatum merito restituit Bekkerus, quia θεραπεύειν ut ἄρχειν ad δύνασθαι referendum, non cum μανθάνειν coniungendum est.

αὐτῶν] αὐτὸν Lob. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. et a m. pr. B. et Par. D. αὐτὰ Mon. B. Flor. U.

καὶ τὰ θωπεύματα αὐτῶν μόνον δύνηται μανθάνειν; Ἔοικεν, ἔφη. Οὐκοῦν ἵνα καὶ ὁ τοιοῦτος ὑπὸ ὁμοίου ἄρχηται οἵουπερ ὁ βέλτιστος, δοῦλον αὐτόν φαμεν δεῖν εἶναι ἐκείνου τοῦ βελτίστου, ἔχοντος ἐν αὑτῷ τὸ θεῖον D ἄρχον, οὐκ ἐπὶ βλάβῃ τῇ τοῦ δούλου οἰόμενοι δεῖν ἄρχεσθαι αὐτόν, ὥσπερ Θρασύμαχος ᾤετο τοὺς ἀρχομένους, ἀλλ' ὡς ἄμεινον ὂν παντὶ ὑπὸ θείου καὶ φρονίμου ἄρχεσθαι, μάλιστα μὲν οἰκεῖον ἔχοντος ἐν αὑτῷ, εἰ δὲ μή, ἔξωθεν ἐφεστῶτος, ἵνα εἰς δύναμιν πάντες

δύνηται] „Quum praecedat, ὥστε μὴ ἂν δύνασθαι, quid verbum δύνηται hic agit?" Steph. annot. p. 27. Etiam Astius insititium putat, eamque Stallbaumius acutam coniecturam Astii dicit. Quid mihi videatur, supra ostendi.

μανθάνειν;] μανθάνειν. Ald. Bas. ab. — Quod Glauco ἔοικεν respondet, quum οὐκ ἔοικεν exspectaretur, eadem ratione explicandum est, qua Gorg. p. 467. E. Poli affirmationem explicandam esse significavi Vol. II. p. 333, a.

καὶ] om. Fic.

ὑπὸ ὁμοίου] ὑφ' ὁμ. Stob. Bekkerus, Astius in tert. et Stobaei auctoritate usus Stallbaumius.

δεῖν εἶναι] εἶναι δεῖν Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. cum editis ante Bekkerum, tacentibus de Par. K. Bip. δεῖν Vat. B.

ἐκείνου] καὶ ἐκ. Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B.

D ἔχοντος] Ita Par. A. Vind. BE. Ven. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACTV. et Stallbaumius in pr. καὶ ἔχοντος reliqui codices, Stob. Fic. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Bekk. et Stallbaumius in sec. priorem sententiam ita retractans: Nolim nunc voculam damnare explicandi significatione positam." Ea vero vocula scriptorem, quum uti posset, noluisse uti codices nos docent, quorum qui eam h. l. exhibent, iidem sunt, qui eandem in proximo haud dubie perperam additam habent.

ἐν] om. Stob. Gesn.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. F. Stob. (non Gaisf.) ἑαυ. Vind. BE. Pal. A. Vat. H.

ἄρχον,] ἄρχειν Stob. cod. B. ἄρχον. Ald. Bas. ab. ἄρχον; Steph. Ast. pr. sec.

ὥσπερ — ἀρχομένους] om. Pal. A. ὡς etc. Ang. B. τοὺς ἀρχομένους Ficinus *de subditis omnibus* interpretatus est.

ὂν] om. Stob.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF. ἑαυ. Stob.

ἔξωθεν ἐφεστῶτος] *principi huic saltem exteriori* (subiici) Fic. „Non ἐφεστῶτος sed ἐφεστῶτα scriptum ab ipso autore fuisse existimo, participium ἔχοντος repeti volente." Steph. annot. p. 27. „scribendum crediderim ἔχοντι et ἐφεστώς: ut referatur ἔχοντι ad παντί, at cum ἐφεστώς, sicut et cum οἰκεῖον, intelligatur τὸ θεῖον καὶ φρόνιμον." idem schediasm. L. I. p. 14. Non sensus horum verborum, sed consuetudo loquendi et genitivi absoluti usus Stephanum hic ut alibi, e. c. p. 586. D., fugit. Cf. Vol. II. p. 345, a. Notabilis autem hic locus eo est, quod semel receptus pro dativo genitivus iterum veluti per attractionem accusativi loco positus alio hic atque illic pertinet.

ὅμοιοι ὦμεν καὶ φίλοι, τῷ αὐτῷ κυβερνώμενοι; Καὶ
E ὀρθῶς γ', ἔφη. Δηλοῖ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ὁ νόμος,
ὅτι τοιοῦτον βουλεύεται, πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει ξύμ-
μαχος ὤν, καὶ ἡ τῶν παίδων ἀρχή, τὸ μὴ ἐᾷν ἐλευθέ-
ρους εἶναι, ἕως ἂν ἐν αὐτοῖς ὥσπερ ἐν πόλει πολιτείαν
591 καταστήσωμεν καὶ τὸ βέλτιστον θεραπεύσαντες τῷ παρ'
ἡμῖν τοιούτῳ ἀντικαταστήσωμεν φύλακα ὅμοιον καὶ
ἄρχοντα ἐν αὐτῷ, καὶ τότε δὴ ἐλεύθερον ἀφίεμεν. Δη-
λοῖ γάρ, ἦ δ' ὅς. Πῇ δὴ οὖν φήσομεν, ὦ Γλαύκων,
καὶ κατὰ τίνα λόγον λυσιτελεῖν ἀδικεῖν, ἢ ἀκολασταί-
νειν ἤ τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ἐξ ὧν πονηρότερος μὲν ἔσται,

κυβερνώμενοι;] κυβερνώμενοι. editiones ante Bekkerum.

Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη.] *om.* Pal. A. καὶ *om.* Par. K. sec. Bekk. Pro γ' in Vind. F. γε legitur.

Δηλοῖ] δῆλον Vind. E. Haec usque ad ἐλεύθερον ἀφίεμεν p. 591. A. Iamblichus l. c. p. 88. prope ad verbum suae orationi intexuit.

γε, ἦν δ' ἐγώ] *om.* Pal. A. Iambl.

E τοιοῦτον] τὸ τ. Iambl.

βουλεύεται] βούλεται Ang. B. Flor. RT. Iambl. Stob. (βουλεύεται margo Gesn.) Ast. sec. tert. et Stallbaumius, qui sensum hoc requirere dicit, *legem tale quid spectare seu propositum habere.* Recte; sed id ipsum est βουλεύεσθαι. Cf. Homeri Il. L. II. v. 114: νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο. Herodot. L. III. c. 17: μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐβουλεύσατο τριφασίας στρατηΐας. Plato Charm. p. 176. C: οὗτοι, ἦν δ' ἐγώ, τί βουλεύεσθον ποιεῖν; οὐδέν, ἔφη ὁ Χαρμίδης, ἀλλὰ βεβουλεύμεθα. quo loco pars codicum βούλεσθον exhibent. Simili errore Phil. p. 35. D. 50. E. βουλεύεσθαι et βουλεύομαι pro βούλεσθαι et βούλομαι in quibusdam scriptum est.

τὸ μὴ] τὸ μὲν Iambl. cod. Paris. καὶ τὸ μὴ Mon. B. Flor. U. Copula hic non magis opus est, quam supra D. in. Cf. Bernhardy synt. p. 355.

ἐᾷν ἐλευθέρους] ἀνελευθέρους Iambl. (cod. Par.) ed. Arcer. Stob. (cod. BN.) ed. Gesn. ἀνελευθέρως Stob. Trinc. Iambl. cod. Ciz.

ἂν] *om.* Pal. A.

αὐτοῖς] ἑαυτοῖς Vind. BE. Pal. A. Vat. H. αὐτοῖς (Flor. ACRTV. Par. K.) Ald. Bas. ab. Steph. et editio Bekkeri ipso, nisi fallor, invito.

καὶ — ἀντικαταστήσωμεν 591. A.) *om.* Vind. E. Flor. ACT. Iambl.

591 ἡμῖν] ὑμῖν Stob.

τοιούτῳ] τοιοῦτον Ang. B.

φύλακα] φύλακας Stob. (cod. BN.) ed. Gesn. Ald. Bas. ab.

ἐν αὐτῷ] *in se ipso* Fic.

ἐλεύθερον] ἐλευθερίαν Stob. (ἐλεύθερον margo Gesn.)

ἀφίεμεν] „Se non ἀφίεμεν, sed ἀφῶμεν legisse aut certe legendum putavisse ostendit in sua interpretatione Ficinus.“ Steph. annot. p. 27. Non Ficinus, qui *atque eos tunc demum liberos esse permittimus*, sed Grynaeus, qui *ac tunc demum liberos esse permittamus* posuit.

Δηλοῖ γάρ, ἦ δ' ὅς.] *om.* Pal. A.

Πῇ] ποῖ Par. K. sec. Bekk.

δὴ] δ' Vind. E.

ὦ Γλαύκων] *om.* Pal. A.

πλείω δὲ χρήματα ἢ ἄλλην τινὰ δύναμιν κεκτήσεται; Οὐδαμῇ, ἦ δ' ὅς. Πῇ δ' ἀδικοῦντα λανθάνειν καὶ μὴ διδόναι δίκην λυσιτελεῖν; ἢ οὐχὶ ὁ μὲν λανθάνων ἔτι B πονηρότερος γίγνεται, τοῦ δὲ μὴ λανθάνοντος καὶ κολαζομένου τὸ μὲν θηριῶδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται, τὸ δὲ ἥμερον ἐλευθεροῦται, καὶ ὅλη ἡ ψυχὴ εἰς τὴν βελτίστην φύσιν καθισταμένη τιμιωτέραν ἕξιν λαμβάνει, σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως κτωμένη, ἢ σῶμα ἰσχύν τε καὶ κάλλος μετὰ ὑγιείας λαμβάνον, τοσούτῳ, ὅσῳπερ ψυχὴ σώματος τιμιωτέρα; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν ὅ γε νοῦν ἔχων

ἢ ἀκολασταίνειν] In Ald. Ast. sec. tert. et Stallb. comma ante haec omissum est, ita ut ἀδικεῖν, ἀκολασταίνειν et αἰσχρόν τι ποιεῖν tres unius generis species esse videantur. Incisione facta ἀδικεῖν genus esse significatur, in quo ἀκολασταίνειν et αἰσχρόν τι ποιεῖν contineantur, idque vero similius existimo. De verbo ἀκολασταίνειν v. ad p. 590. A. dicta.

ποιεῖν,] ποιεῖν; Steph.

δύναμιν κεκτήσεται] ἀρχὴν κτήσεται Flor. T.

Οὐδαμῇ, ἦ δ' ὅς.] *om.* Pal. A. οὐδαμὴ etc. Vind. F. Οὐδαμῇ etc. Steph. Ast. pr. sec.

Πῇ δ'] πῇ δὴ οὖν φήσομεν ὦ γλαύκων Flor. T.

λανθάνειν] μανθάνειν Lob. et, sup. λ. super μ, Vat. B.

καὶ μὴ — λυσιτελεῖν] in Mon. B. bis scripta, sed altero loco virgula subducta notata sunt. — λυτελεῖν Vind. F. — λυσιτελεῖ Lob. Vat. BM. Ven. C.

οὐχὶ] οὐχ Vind. B.

λανθάνων] μανθάνων Vind. E.

B ἔτι πονηρότερος] ἐπιπονηρότερος Vat. B. a m. pr. Ven. C. et corr. Vind. F. Ald. Bas. ab. ἐπιπονώτερος Lob. Vat. M. et ante corr. Vind. F. ἔτι πονηρότερον Vind. E. a m. pr. (— ρος corr.)

γίγνεται,] γίν. Vind. E. γίγνεται. Ald. γίγνεται; Bas. ab. Steph.

λανθάνοντος] In Vind. E. syllaba prima int. vers. est.

θηριῶδες κοιμίζεται] θυριῶδες κομίζεται Bas. ab. Posterius etiam in Bipontinam et in Bekkeri editionem irrepsit. In prioris vocabuli syllaba extrema Mon. B. a m. pr. αι pro ε habebat.

ἐλευθεροῦται,] ἐλευθεροῦται; Steph. Ast. pr.

ὅλη ἡ] ὅλη καὶ ἡ Par. D. ἡ ὅλη Mon. B. Flor. U. ὅλη Vind. F.

ψυχὴ] ψυχῇ Vind. F.

μετὰ ὑγιείας] μεθ' ὑγείας Pal. A. μετὰ ὑγείας Lob. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK. — Mon. B. de quo Bekkerus item tacet, μετὰ ὑγιείας habet.) Ald. Bas. ab. Steph.

λαμβάνον, τοσούτῳ] λαμβάνοντος οὕτω Lob. Vat. M. et mutatae personae signo interposito Vind. F. Commatis loco Stephanus notam interrogandi fecit.

ὅσῳπερ] ὅσω Vind. E.

τιμιωτέρα;] τιμιωτέρα. Ald. Bas. ab.

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.] *om.* Pal. A.

Οὐκοῦν — καὶ δημοσίᾳ. 592. A.] sua fecit Iamblichus l. c. p. 90.

C πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς τοῦτο ξυντείνας βιώσεται, πρῶτον μὲν τὰ μαθήματα τιμῶν, ἃ τοιαύτην αὐτοῦ τὴν ψυχὴν ἀπεργάσεται, τὰ δὲ ἄλλα ἀτιμάζων; Δῆλον, ἔφη. Ἔπειτά γ', εἶπον, τὴν τοῦ σώματος ἕξιν καὶ τροφὴν οὐχ ὅπως τῇ θηριώδει καὶ ἀλόγῳ ἡδονῇ ἐπιτρέψας ἐνταῦθα τετραμμένος ζήσει, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ὑγίειαν βλέπων οὐδὲ τοῦτο πρεσβεύων, ὅπως ἰσχυρὸς ἢ ὑγιὴς ἢ καλὸς ἔσται,
D ἐὰν μὴ καὶ σωφρονήσειν μέλλῃ ἀπ' αὐτῶν, ἀλλ' ἀεὶ τὴν ἐν τῷ σώματι ἁρμονίαν τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἕνεκα ξυμ-

C αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. F. Iambl. ed. Arc. ἑαυ. Vind. E. Ang. B.

εἰς τοῦτο] om. Iambl. cod. Ciz.

ξυντείνας] συντ. Lob. Mon. B. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. TUV.) Ald. Bas. ab. Steph.

τὰ] om. Iambl.

αὐτοῦ] αὐτῷ Ald. Bas. ab. Steph. αὐτῶν Iambl. ed. Arc.

ἀπεργάσεται] Ita Mon. B. sed in σ correctus. ἀπεργάζεται Par. A. Vind. BE. Ven. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACT. Iambl. ed. Arc. (non cod. Ciz. aut Par.) Ferrem tempus praesens, si αὐτοῦ abesset, ut eae disciplinae significarentur, quae animum humanum talem reddere possunt vel solent, aut si consentaneum esset praecipi, ut honorem habeas disciplinis, quibus iam uteris quarumque fructus fers praestantissimos.

δὲ ἄλλα] δ' ἄλλα Iambl. δὲ ἄλλ' Vind. F. Ang. B.

ἀτιμάζων;] ἀτιμάζων. Ald. Bas. ab. Steph.

Δῆλον, ἔφη.] om. Pal. A. Iambl.

Ἔπειτά γ', εἶπον] ἔπειτα Pal. A. Iambl. cod. Ciz. ἐπὶ nulla interpunctione praegressa ed. Arcer. ἔπειτα δὲ ed. Kiessl. e coniectura. Ἔπειτα δ', εἶπον Astius in tert. et Stallbaumius Iamblichi, ut ait, auctoritate, quae nulla est. Post πρῶτον μὲν satis constat minime semper inferri δέ. Itaque nihil impedit, quo minus particulae alterum significanti pro δέ γε solum γε, ubi opus est, adiiciatur. Sic Phaedr. p. 263. B: οὐκοῦν τὸν μέλλοντα τέχνην ῥητορικὴν μετιέναι πρῶτον μὲν δεῖ ταῦτα ὁδῷ διῃρῆσθαι —. ἔπειτά γε, οἶμαι, πρὸς ἑκάστῳ γιγνόμενον μὴ λανθάνειν, ἀλλ' ὀξέως αἰσθάνεσθαι etc. quo loco neque codices discrepant neque Astius aut Stallbaumius offendit. Scilicet alterum ibi haud paullo gravius est primo, nec aliter nostro loco res habet. Ceterum pro γ' in Lob. Mon. B. γε legitur.

ἐνταῦθα] ἐνταῦμα Ald.

τετραμμένος] τεθραμμένος Vind. F. Vat. B. Ang. B. Flor. R. τετραμμένως Vat. H. τετραμμένον Iambl. ed. Arcer. qui τετραμμένος scribendum censebat.

ζήσει] ζωίη Par. A. ζώῃ Mon. B. Flor. U. ζώει Pal. A. ζῶ Vind. F. ζώσῃ Vat. B. Ven. C. Par. D. ζήσῃ Lob. Par. K. sec. Bekk. quorum nihil non vitiosum videtur, quamquam optativus, quem optimus liber exhibet, ex quo reliquam varietatem scriptionis excepta ultima originem ducere arbitror, utcunque defendi possit talium locorum comparatione, qualis est Euthyd. p. 296. E: τα μὲν γὰρ ἄλλα οὐκ ἔχω ὑμῖν πῶς ἀμφισβητοίην. Cf. L. VII. p. 516. E. Nam οὐχ ὅπως modum verbi non afficit. Sed hi ipsi defensione egent. Itaque ζήσει, de quo cf. Vol. II. p. 74, b., tenendum putavi.

ὑγίειαν] ὑγιείαν Vind. F. Iambl. ed. Kiessl. ὑγείαν Arc.

φωνίας ἁρμοττόμενος φαίνηται. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ἐάνπερ μέλλῃ τῇ ἀληθείᾳ μουσικὸς εἶναι. Οὐκοῦν, εἶπον, καὶ τὴν ἐν τῇ τῶν χρημάτων κτήσει ξύνταξίν τε καὶ ξυμφωνίαν; καὶ τὸν ὄγκον τοῦ πλήθους οὐκ ἐκπληττόμενος ὑπὸ τοῦ τῶν πολλῶν μακαρισμοῦ ἄπειρον αὐξήσει, ἀπέραντα κακὰ ἔχων; Οὐκ οἴομαι, ἔφη. Ἀλλ' ἀποβλέπων γε, εἶπον, πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ πολιτείαν καὶ E *φυλάττων, μή τι παρακινῇ αὐτοῦ τῶν ἐκεῖ διὰ πλῆθος οὐσίας ἢ δι' ὀλιγότητα, οὕτω κυβερνῶν προσθήσει καὶ*

ὅπως] ὅπερ Par. K. sec. Bip.
καὶ] *om.* Vind. B. Vat. H. Flor. V. et a m. pr. A. Certe hunc Stallbaumius μὴ καὶ σωφρονήσειν μέλλει ex corr. habere tradit.

μέλλῃ] μέλλει Flor. V. et corr. A.

ἀπ'] ὑπ' Ang. B.

D ἀλλ' ἀεὶ] ἀλλὰ εἰ Flor. T. ἀλλὰ ἀεὶ Lob. Mon. B.

ξυμφωνίας] ἁρμονίας, in m. a m. pr. γράφεται συμφωνίας, Vind. B. συμφωνίας ἁρμονίας Vind. E.

φαίνηται] φαίνεται cum η super ε Vind. F. φαίνοιτο Mon. B. Flor. U. φανεῖται Iambl. Ast. sec. tert. Stallb. Coniunctivus pendet ex illo ὅπως post πρεσβεύων et futurum excipit ut Tim. p. 18. E: μηχανᾶσθαι κλήροις τισὶν, ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς οἵ τ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίαις ἑκάτεροι ξυλλήξονται καὶ μή τις αὐτοῖς ἔχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται. Quem quum non verendum esset, ne quis ab ἐὰν post ἔσται regi putaret, post αὐτῶν comma pro colo, quo Stephanus et Bekkerus usi sunt, feci. — Ficinus haec inde ab ἐὰν ita convertit: *nisi una cum his colat et temperantiam, ita ut corporis harmoniam propter animi temperet consonantiam.*

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη,] *om.* Iambl. et una cum sequentibus usque ad εἶπον Pal. A.

τῇ] τις Iambl. ed. Kiessl. sine nota. (τῇ Arc.)

Οὐκοῦν] οὔκουν Lob. et a m. pr. Mon. B.

εἶπον] *om.* Iambl.

τῶν] *om.* Iambl. ed. Arc.

κτήσει] *om.* Vind. F.

ξύνταξιν — ἄπειρον] σύνταξιν οὐκ εἰς ἄπειρον Iambl. omissis reliquis.

ξυμφωνίαν;] Signum interrogandi h. l. ponendum esse vidit Bekkerus. Priores vel comma habent vel, ut Astii pr. et sec., nullam distinctionem. Subaudi ἁρμόσεται.

πλήθους] πλείθους Bas. ab.

ἄπειρον] ἀπείρῳ Par. K. sec. Bekk.

ἔχων;] ἔχων. Ald. Bas. ab. Steph. ἔχων, Iambl.

Οὐκ οἴομαι, ἔφη.] *om.* Pal. A. Iambl.

Ἀλλ' ἀποβλέπων] ἀλλ' ἃ προβλέπων Iambl. cod. Par. ἀλλὰ προσβλέπων ed. Arc.

γε] *om.* Iambl.

εἶπον] οἶμαι Lob. Vat. BM. *om.* Pal. A. Iambl.

αὐτῷ] αὑ. Lob. Vind. F. ἑαυ. Vind. BE. Vat. H. Flor. AC. Iambl. E

αὐτοῦ] αὑ. Lob. Vind. BEF. Iambl. ed. Arc. In Mon. B. αὐτοῦ punctis subscriptis notatum.

πλῆθος] πλήθους Ven. C. Vind. F. Ang. B. Flor. R. *indigentiam* Fic.

δι'] *om.* Vind. E.

ὀλιγότητα] *copiam* Fic.

οὕτω] οὕτως Lob. Vind. F. Mon. B. Flor. ACUV.

ἀναλώσει τῆς οὐσίας καθόσον ἂν οἷός τ' ᾖ. Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν καὶ τιμάς γε εἰς ταὐτὸν ἀπο- 592 βλέπων, τῶν μὲν μεθέξει καὶ γεύσεται ἑκών, ἃς ἂν ἡγῆται ἀμείνω αὐτὸν ποιήσειν, ἃς δ' ἂν λύσειν τὴν ὑπάρχουσαν ἕξιν, φεύξεται ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Οὐκ ἄρα, ἔφη, τά γε πολιτικὰ ἐθελήσει πράττειν, ἐάνπερ τούτου κήδηται. Νὴ τὸν κύνα, ἦν δ' ἐγώ, ἔν γε τῇ ἑαυτοῦ πόλει καὶ μάλα, οὐ μέντοι ἴσως ἔν γε τῇ πατρίδι, ἐὰν

οἷός τ' ᾖ] οἷός τε Iambl.
Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη.] om. Pal. A. Iambl. κομιδῇ, e corr. κομιδῆ, etc. Vind. F. Κομιδῆ etc. Ald. Bas. ab. Steph.
τιμάς γε] τιμᾶς γε Iambl. cod. Par. τιμᾶς τε ed. Arc. quod Scaliger, immemor loci Platonici (quem ne Kiesslingius quidem ultra illa καθόσον ἂν οἷός τ' ᾖ Iamblicho obversatum ab eoque usurpatum statuebat) in τιμῶν τε mutari iussit. τιμὰς scriptor non tam φεύξεται, ut Stallbaumius putat, quam diversae significationis verbum aliquod, διώξει vel μέτεισι, in mente habens posuisse videtur, cuius deinde loco μεθέξει καὶ γεύσεται dicens accusativum ἀνακόλουθον seu absolutum reliquit. Similiter Tim. p. 37. D: ἡμέρας γὰρ καὶ νύκτας καὶ μῆνας καὶ ἐνιαυτοὺς οὐκ ὄντας πρὶν οὐρανὸν γενέσθαι, τότε ἅμα ἐκείνῳ ξυνισταμένῳ τὴν γένεσιν αὐτῶν μηχανᾶται. Cf. Matthiae gramm. p. 789. et Bernhardy synt. p. 303.
592 καὶ γεύσεται] om. Iambl.
ἑκὼν] om. Fic.
ἡγῆται] ἥγηται Vind. F. οἴηται Iambl.
ἀμείνω] ἀμείνων Lob. Vat. M.
αὐτὸν] αὐ. Lob. Vind. BEF. Mon. B. Iambl. cod. Par. et Ciz. αὐτὴν ed. Arc.
ἃς δ' ἂν — δημοσίᾳ] τὰς δὲ φεύξεται ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, ἃς ἂν ἡγῆται (ἡγεῖται cod. Ciz.) λύσειν τὴν ὑπάρχουσαν ἕξιν. Iambl. Pro λύσειν in Lob. λύσιν est.
Οὐκ ἄρα, ἔφη, τά γε πολιτικὰ ἐθελήσει] καὶ οὐκ ἐθελήσει τὰ πολιτικὰ Pal. A. οὐκάρα etc. Mon. B.
τούτου] τοῦτο Vind. B.
κήδηται.] κήδηται; Steph. Bekk. Stallb. pr. cui rationi hoc ipsum additamentum, ἐάνπερ τούτου κήδηται, et primorum verborum conformatio et quod subito potius oblata Glauconi cogitatio, quam meditata sententia est, refragari videtur.
Νὴ τὸν — πατρίδι] om. Pal. A.
κύνα] δία Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. RU. κύνα δία Ang. B.
ἔν γε] ἔν τε Par. DK. sec. Bekk. sed in Fic.
καὶ μάλα,] : καὶ μάλα: Vind. E.: καὶ μάλα: Vind. F.
ἐὰν] εἰ Pal. A.
νῦν] δὴ Par. DK. Mon. B. νῦν δὴ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, qui in pr. fidem Flor. U. testatus in sec. δὴ „ex Par. DK. Mon. B. Flor. U. nuper additum" perhibet. Nihil eo opus esse loci Platonis Vol. I. p. 318, b. significati docent.
πόλει]. πόλιν Ang. B.
ἐπεὶ] ἐπὶ Vat. B. Vind. F. Ang. B. Bas. ab. ἔπι Vind. E. „Legit et Ficinus ἐπὶ γῆς δὲ οὐδ. sed eleganter iungitur genit. γῆς cum adverb. οὐδαμοῦ, retinendo ἐπεὶ et γε". Steph. in m. *quae et in verbis est duntaxat, in terris vero nusquam, ut arbitror.* Fic. *quae verbis solum, in terris vero nusquam, ut arbitror, exstat.* Gryn.
οἶμαι] om. Par. K. B

μὴ θεία τις ξυμβῇ τύχη. Μανθάνω, ἔφη· ἐν ᾗ νῦν διήλθομεν οἰκίζοντες πόλει λέγεις, τῇ ἐν λόγοις κειμένῃ· ἐπεὶ γῆς γε οὐδαμοῦ οἶμαι αὐτὴν εἶναι. Ἀλλ', B ἦν δ' ἐγὼ, ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὁρᾶν καὶ ὁρῶντι ἑαυτὸν κατοικίζειν. διαφέρει δὲ οὐδὲν, εἴτε που ἔστιν εἴτε ἔσται· τὰ γὰρ ταύτης μόνης ἂν πράξειεν, ἄλλης δὲ οὐδεμιᾶς. Εἰκός γ', ἔφη.

ἐν οὐρανῷ] Clemens Alex. Strom. L. IIII. p. 642, 23: ἴσμεν δὲ καὶ Πλάτωνος πόλιν παράδειγμα ἐν οὐρανῷ κειμένην. Nostrum locum et simul vitam coelestem animorum in Phaedro descriptam respiciens Proclus in Tim. p. 269, 7 a f. τὴν ἐν οὐρανῷ πολιτείαν τῆς ψυχῆς dicere videtur; nec dubium mihi, quin hoc potius παράδειγμα intelligi voluerit Plato, quam quod Branisius intellexit, qui in *disput. de numero Platonis* p. 9. optimam civitatis formam ad similitudinem *ordinis mundani* institutam probaturus hoc loco utitur, parum vel male memor eorum, quae L. VII. p. 529. C. — 530. C. de coelo oculis conspiciendo disputata sunt.

που ἔστιν] Ita Vind. F. ποῦ ἔστιν Lob. Mon. B. που ἐστιν vel πού ἐστὶν vel πού ἐστιν editi ante Bekkerum.

εἴτε] εἴτ' Vind. F. Ang. B. ἢ Lob. Vat. BM.

τὰ] τὸ Stallb. sec.

πράξειεν] καὶ πρ. Vind. E. πράξειε Vind. F.

οὐδεμιᾶς] οὐδὲ μιᾶς Vind. E. Flor. V.

γ'] *om.* Vind. F. Flor. R.

ἔφη.] ἔφη. καὶ μὴν ἦν δ' ἐγὼ πολλὰ μέν: Vind. F.

Τέλος τοῦ Πολιτειῶν, (πολ. Ald.) ἢ περὶ δικαίου ἐννάτου λόγου. Ald. Bas. ab.

ΛΟΓΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.

595 Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγὼ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα περὶ αὐτῆς 511 ἐννοῶ, ὡς παντὸς ἄρα μᾶλλον ὀρθῶς ᾠκίζομεν τὴν πόλιν, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐνθυμηθεὶς περὶ ποιήσεως λέγω. Τὸ ποῖον; ἔφη. Τὸ μηδαμῇ παραδέχεσθαι αὐτῆς ὅση μιμητική. παντὸς γὰρ μᾶλλον οὐ παραδεκτέα νῦν καὶ B ἐναργέστερον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, φαίνεται, ἐπειδὴ χωρὶς ἕκαστα διῄρηται τὰ τῆς ψυχῆς εἴδη. Πῶς λέγεις; Ὡς

Πλάτωνος πολιτειῶν, . ι'. Lob. Πλάτωνος πολιτειῶν λόγος δέκατος Flor. AC. πολιτειῶν λόγος δέκατος Vind. B. Πλάτωνος πολιτεῖαι ἢ περὶ δικαίου δέκατος Flor. V. Πλάτωνος πολιτειῶν δεκάτη: Mon. B. Flor. U. Πλάτωνος πολιτείας ι': Vind. F. Flor. R. ι. Vind. E. Πλάτωνος πολιτειῶν, ἢ περὶ δικαίου λόγος δέκατος. Ald. Bas. ab. (haec sine accentibus.) ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ δέκατος. Steph. Θ. Bekkeri typotheta, Astius in tert. et Stallbaumius in pr.

595 Καὶ] αἱ Vind. E. Mon. C. Haec usque ad φαίνεται B. laudat Proclus in Civ. p. 404. inf.

μὲν] om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.

καὶ ἄλλα] κἄλλα Vind. F.

οὐχ ἥκιστα] οὐχήκιστα Vind. BE. Mon. BC. Timaeus lex. p. 201: οὐχ ἥκιστα· οὐ πάνυ. ὡς Πορφύριος ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ νοῦ χωρίζοντας τὸ νοητόν· διενεχθέντες δὲ πρὸς ἀλλήλους τὸ παρηγμένον αὐτῶν τῆς δόξης οὐχ ἥκιστα. (Pro τὸ παρηγμένον Ruhnkenius διὰ τὸ παρηλλαγμένον scribendum, in glossa ipsa vero οὐ delendum esse probabiliter censet.) Moeris p. 281: οὐχ ἥκιστα, Ἀττικῶς. μάλιστα, Ἑλληνικῶς.

περὶ ποιήσεως] περιπ. Vind. E.

λέγω. Τὸ ποῖον; ἔφη.] om. Proclus.

μηδαμῇ] μηδαμὴ Vind. F. μηδαμῆ Steph. Ast. pr. sec.

παραδέχεσθαι] παρέχεσθαι Lob. Vat. M. Respicitur L. III. p. 398. A.

παντὸς] παντῶς Proclus.

παραδεκτέα] παραδεκτέον idem et Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV.

νῦν] νῦν, Stallb. sec. perperam. καὶ, quod sequitur, etiam, non idque significat.

ἐμοὶ] μοι Proclus.

φαίνεται]: φαίνεται. Vind. F. B

Ὡς μὲν — Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. C.] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 362. usque ad διανοίας Proclus in Civ. p. 405. sup.

μὲν πρὸς ὑμᾶς εἰρῆσθαι (οὐ γάρ μου κατερεῖτε πρὸς τοὺς τῆς τραγῳδίας ποιητὰς καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας τοὺς μιμητικοὺς) λώβη ἔοικεν εἶναι πάντα τὰ τοιαῦτα τῆς τῶν ἀκουόντων διανοίας, ὅσοι μὴ ἔχουσι φάρμακον τὸ εἰδέναι αὐτὰ οἷα τυγχάνει ὄντα. Πῇ δή, ἔφη, διανοούμενος λέγεις; Ῥητέον, ἦν δ' ἐγώ, καίτοι φιλία γέ τίς με καὶ αἰδὼς ἐκ παιδὸς ἔχουσα περὶ Ὁμήρου ἀποκωλύει λέγειν. ἔοικε μὲν γὰρ τῶν καλῶν ἁπάντων τούτων τῶν τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμὼν γενέσθαι. ἀλλ' οὐ γὰρ πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος C

ὑμᾶς] ἡμᾶς Proclus.

εἰρῆσθαι] εἰρήσθω Euseb. „Non εἰρῆσθαι, sed εἰρήσθω, legitur apud Eusebium, afferentem hunc locum: sed ex iis quae antea protuli exemplis huius generis loquendi, scribendum esse εἰρῆσθαι constat. Neque tamen mirum est interim si depravatum non illic solum sed alibi etiam fuit, utpote multis insolens et peregrinum." Steph. annot. p. 27. Exempla, quae dicit, ex Protag. p. 339. E. et Hipp. min. p. 366. B. ad initium Protagorae annot. p. 14. protulit.

μου] με Par. DK. Ald. Bas. a. μοῦ Bas. b.

κατερεῖτε] καρτερεῖτε Vat. B. Ven. C. Par. D. κατηγορεῖτε Mon. C.

τῆς] *om.* Vat. HM. Procl. Bas. b.

ἅπαντας] πάντας Euseb. Procl.

τοὺς] *om.* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. Bas. b.

ἔοικεν] ὡς ἔ. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. AC.

πάντα] post τὰ τοιαῦτα Lob. Vat. BM.

τῆς τῶν — εἰδέναι αὐτὰ] *om.* Euseb. Pro τὸ εἰδέναι in Lob. Vind. EF. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU. τοῦ εἰδ. legitur. Ficinus ὅσοι — ὄντα ita interpretatus est: *qui — medelam illam mentis non habent, qua potissimum, quales hae fabulae sint, discernant.* recte, quod ad αὐτὰ attinet, quod Schleiermacherus ad res ipsas, quae vere sunt, retulisse videtur: *so viele ihrer nicht das Heilmittel besizen, dass sie wissen wie sich die Dinge in der Wirklichkeit verhalten.*

Πῇ] πῶς Par. K. sec. Bip.

δή] δὲ Euseb.

ἐγώ,] ἐγώ. Bekkerus et Stallbaumius. ἐγώ· Ast. tert. quod iusto maiorem et fiduciae, quam extrema Socratis verba demonstrant, repugnantem cunctationem habet.

γέ τίς με] μέ τις γε Vat. M.

αἰδὼς] αἰδῶς Vind. F.

ἔοικε — ἀνὴρ C.] laudat Proclus in Civ. p. 407, 18.

μὲν] *om.* Euseb. Procl. C

τῶν] ὅμηρος τῶν Procl.

ἁπάντων] πάντων idem.

τούτων] *om.* Mon. B. Flor. U.

πρῶτος] *om.* Procl.

τε] *om.* idem.

γὰρ πρό γε] πρό γε γὰρ Vat. B. γὰρ πρός γε Ald. Bas. ab. Aristides T. II. p. 430. extr. Dind. de Platone et hoc Civitatis loco ἀλλ' ἓν γάρ, inquit, τοῦτ' εἶπε βραχύ, ὡς οὐ (οὔτε codices tres) πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνήρ. Eodem respexisse videri potest Gregorius Corinthius in praef. p. 5: οὔκουν περιαυτολογοῦντες τῶν ἀνδρῶν περὶ τοῦτο τὸ μέρος κατηγορήσαμεν, ἀλλὰ φίλων ὄντων προτιμῶντες αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν, ὥς που καὶ Πλάτων ὁ φιλοσο-

ἀνὴρ, ἀλλ', ὃ λέγω, ῥητέον. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἄκουε δή, μᾶλλον δὲ ἀποκρίνου. Ἐρώτα. Μίμησιν ὅλως ἔχοις ἄν μοι εἰπεῖν ὅτι ποτ' ἐστίν; οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς πάνυ τι ξυννοῶ, τί βούλεται εἶναι. Ἦ που ἄρ', ἔφη, ἐγὼ ξυννοήσω. Οὐδέν γε, ἦν δ' ἐγώ, ἄτοπον,
596 ἐπεὶ πολλά τοι ὀξύτερον βλεπόντων ἀμβλύτερον ὁρῶντες πρότεροι εἶδον. Ἔστιν, ἔφη, οὕτως· ἀλλὰ σοῦ πα-

φώτατος ἔφησεν. quamquam verba, quibus utitur, magis similia sunt Aristotelicis in Eth. ad Nicom. L. I. c. 4. ed. Bekker. p. 1096. a, 12: καίπερ προσάντους τῆς τοιαύτης ζητήσεως γινομένης διὰ τὸ φίλους ἄνδρας εἰσαγαγεῖν τὰ εἴδη. δόξειε δ' ἂν ἴσως βέλτιον εἶναι καὶ δεῖν ἐπὶ σωτηρίᾳ γε τῆς ἀληθείας καὶ τὰ οἰκεῖα ἀναιρεῖν, ἄλλως τε καὶ φιλοσόφους ὄντας· ἀμφοῖν γὰρ ὄντοιν φίλοιν ὅσιον προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν. Sed haec ipsa a Platone repetita esse probabiliter statuit Ammonius in vita Aristot. loco a Zellio p. 26. indicato: εἰ δὲ καὶ αὐτῷ τῷ Πλάτωνι ἀντιλέγει, οὐδὲν ἄτοπον· καὶ ἐν τούτοις γὰρ τὰ τοῦ Πλάτωνος φρονεῖ. αὐτοῦ γάρ ἐστι λόγος, ὅτι μᾶλλον δεῖ τῆς ἀληθείας φροντίζειν, ἤπερ ἄλλου τινός.

ἀνὴρ,] αὐτό. Bas. b. ἀνήρ in Aristide scripsit Dindorfius, nescio an idem in Platone faciendum existimans. Ego si Homerum solum significatum a scriptore putarem, articulum non minus necessarium arbitrarer, quam L. I. p. 331. E. Sed latius sententia patere et vir omnino veritati postponendus dici videtur: *die Person darf nicht über die Wahrheit gehen.* Itaque articulum non requiro.

ἀλλ', ὃ λέγω, ῥητέον.] Ante ὃ λέγω cum Stallbaumio in sec. incisionem feci, quo facilius intelligatur sensum non eum esse, quem Ficinus demonstravit: *quare, quod institui, dicendum est.* aut quem Schleiermacherus: *also muss ich wol sagen was ich denke.* Cf. Vol. II. p. 354. — Pro ῥητέον Vind. F. ἰητέον habet.

Ἄκουε δή, μᾶλλον] ἄκουε δή. Μᾶλλον Ald. ἄκουε δὴ μᾶλλον δή. μᾶλλον cum linea sub μᾶλλον δὴ Mon. B.

δὲ] δὴ Vind. E. δ' Mon. C.

ὅλως] post ἔχοις Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.

ἔχοις] ἔχεις Vind. E. idque ante ὅλως.

ποτ' ἐστίν] ποτέ ἐστιν Lob. ποτ' ἔστιν Mon. C. Bekkerus et Stallbaumius, quod ferri potest. Sed additum ποτ' indicare videtur maiorem esse pronominis, quam verbi vim, et Socratem hoc dicere: imitationem aliquid esse necesse est: sed *quid* tandem est?

τοι] τι Vind. B. Mon. B. Par. D. Flor. U. Ald. Bas. ab.

τι] τοι Lob. Vat. BM. Ven. B. Par. K. et a m. s. Mon. B. (τι a m. pr.) Cf. Vol. I. p. 11, a. *om.* Vind. E. Mon. C.

ξυννοῶ] ξυνοῶ Mon. C. et a m. pr. B. Ald. Bas. a.

τί] ὅτι Vat. M.

Ἦ] ἢ Vind. F.

που] πον Ald.

ἄρ'] ἀρ' Vind. E. Mon. C.

ἐγὼ] *om.* Lob. Vat. M.

ξυννοήσω] συνν. Vind. BEF. ξυνοήσω Mon. C. Ald. Bas. a. haec cum interrogandi signo, quod Bas. b. Steph. et Astius tenuerunt, nec non Ficinus, Schleiermacherus et Stallbaumius in sec. in annotatione secuti sunt. Mihi ἄρα affirmationem potius eamque ironicam indicare videtur. Similiter ἀλλ' ἢ που — πόλλ' ἀγαθὰ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας σοφίας

ρόντος οὐδ' ἂν προθυμηθῆναι οἷός τε εἴην εἰπεῖν, εἴ τί μοι καταφαίνεται, ἀλλ' αὐτὸς ὅρα. Βούλει οὖν ἐνθένδε ἀρξώμεθα ἐπισκοποῦντες, ἐκ τῆς εἰωθυίας μεθόδου; εἶδος γάρ πού τι ἓν ἕκαστον εἰώθαμεν τίθεσθαι περὶ ἕκαστα τὰ πολλά, οἷς ταὐτὸν ὄνομα ἐπιφέρομεν. ἢ οὐ μανθάνεις; Μανθάνω. Θῶμεν δὴ καὶ νῦν ὅτι βούλει τῶν πολλῶν. οἷον, εἰ θέλεις, πολλαί πού εἰσι κλῖναι B

ταύτης ἀπολέλαυκεν ὁ πατὴρ Euthyd. p. 299. A. dictum est.

γε, ἦν] γ' ἦν Bas. b. γε ἢ Vind. E.

ἄτοπον,] ἄτοπον· Ald. Stallb. sec. ἄτοπον. Bas. ab. Steph.

ἐπεὶ] ἐπὶ Lob. Par. D.

τοι] γε Ang. B.

ἀμβλύτερον] ἀβλύτεροι Mon. C.

596 πρότεροι] πρότερον Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. „Legitur etiam πρότεροι, eodem sensu. Nihilo autem minus potuit omitti artic. οἱ ante ἀμβλύτερον, quam τῶν ante ὀξύτερον.“ Steph. in m. Articulus non potuit, sed debuit omitti.

οὕτως] οὗτος Vat. M.

οὐδ' ἂν] οὐδὰν Vind. F.

προθυμηθῆναι] προθυμηθεῖναι Mon. C.

τε εἴην] τ' εἴην Vind. B. Mon. C. τε εἴη Vind. F.

εἴ τί] ὅτι Vind. F. Ang. B. *quod* Fic.

καταφαίνεται] καταμαίνεται Ald. Bas. a. „In praeced. edit. scriptum est καταμαίνεται: cuius vocabuli quidam sequentes vestigia, substituendum putaverunt καταμανθάνεται: sed multo est aptior vet. exempl. lectio, καταφαίνεται.“ Steph. annot. p. 27. *Quidam* illi qui sint, ignoro: de veritate lectionis καταφαίνεται dubitatio esse nequit. Cf. Phil. p. 16. C. Soph. 232. B. Tim. 17. C. Leg. L. IIII. p. 712. E. 723. A. καταφανές Civ. L. I. p. 343. A. κατάδηλον Crat. p. 416. A. in quibus praepositio hoc significare videtur, rem totam a summo ad imum conspicuam et quasi illuminatam apparere.

ἐνθένδε] ἐνθένδεν Vind. F. Flor. RV. ἐνθέδε Ald. ἐνθέ δὲ Bas. a.

ἀρξώμεθα] ἀρξόμεθα Lob. Vat. M.

ἐπισκοποῦντες,] Comma Bekkero debetur.

εἰωθυίας] εἰωθείας Vind. E. Flor. T. Ald. Bas. ab.

μεθόδου] μέθοδος Vind. E.

ἓν] *om.* Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

εἰώθαμεν] εἰώθειμεν Lob. Vat. M.

ἢ] ἡ Vind. BE.

Μανθάνω] ἔφη addunt Lob. Vat. M.

ὅτι] εἴ τι Mon. C. a m. pr.

θέλεις] θέλοις Flor. T. ἐθέλεις Ast. sec. tert. Cf. Vol. I. p. 230, a.

πού εἰσι] ου σι, interposito super versu εἰ, Vind. F. εἰσι Ang. B.

κλῖναι] κλίναι editi ante Bekkerum, qui circumflexum secundum Vat. B. Ven. BC. Vind. B. reposuit, ceteros codices acutum habere ostendit. Sed in Mon. B. ut in Mon. C. et Lob. circumflexus est. Florentini libri cum Stephano consentire videntur. Cf. Vol. I. p. 166, a.

καὶ τράπεζαι. Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ ἰδέαι γέ που περὶ ταῦτα τὰ σκεύη δύο, μία μὲν κλίνης, μία δὲ τραπέζης. Ναί. Οὐκοῦν καὶ εἰώθαμεν λέγειν, ὅτι ὁ δημιουργὸς ἑκατέρου τοῦ σκεύους πρὸς τὴν ἰδέαν βλέπων οὕτω ποιεῖ ὁ μὲν τὰς κλίνας, ὁ δὲ τὰς τραπέζας, αἷς ἡμεῖς χρώμεθα, καὶ τἆλλα κατὰ ταὐτά; οὐ γάρ που τήν γε ἰδέαν αὐτὴν δημιουργεῖ οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν· πῶς γάρ; Οὐδαμῶς. Ἀλλ' ὅρα δὴ καὶ τόνδε τίνα καλεῖς τὸν δημιουργόν. Τὸν ποῖον; Ὃς πάντα ποιεῖ, ὅσαπερ εἷς ἕκαστος τῶν χειροτεχνῶν. Δεινόν τινα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα. Οὔπω γε, ἀλλὰ τάχα μᾶλλον φήσεις. ὁ αὐτὸς γὰρ οὗτος χειροτέχνης οὐ μόνον

C

B τράπεζαι.] τράπεζαι; Mon. B. Ald. Bas. ab.

ἰδέαι] εἰδέαι Vind. F. ἰδέ Mon. C. Proclus in Parm. T. V. p. 56: περὶ δὲ τῶν τεχνητῶν, ἆρα καὶ τούτων εἴδη ῥητέον; ὅ γέ τοι Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ φησὶ (id delendum videtur) κλίνης καὶ τραπέζης ἰδέαν οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν.

γέ] δή Flor. T.

τὰ σκεύη] τὰ om. idem.

τραπέζης.] τραπέζης; Vind. E. Ald. Bas. ab.

Οὐκοῦν καὶ εἰώθαμεν] καὶ om. Vind. F. Flor. R. *Solemus autem* Fic.

ἰδέαν] εἰδέαν cum ι super ει Vind. F. Proclus in Tim. p. 104, 5 a f. οὐ γὰρ κατά τινας ἰδέας ὁ τεχνίτης ποιεῖ ἃ ποιεῖ, εἰ καὶ δοκεῖ τοῦτο λέγειν ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν τὰ εἰρημένα παραδείγματος εἴρηται χάριν καὶ οὐ περὶ αὐτῶν τῶν ἰδεῶν. ποιητὴν γὰρ αὐτῶν λέγει τὸν θεὸν καὶ δημιουργόν· τῶν δ' (id vulgo deest) ἰδεῶν οὐκ ἔστι δημιουργός. ἐν δὲ Πρωταγόρᾳ etc.

ποιεῖ] ποιεῖ, Steph. Ast. pr. sec.

ὁ δὲ τὰς] ὅδε Flor. V. τὰς om. etiam Vat. H.

αἷς] αἷς Mon. B.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. E. Mon. C. τἄλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

κατὰ ταὐτά] καταταυτά Vind. F. Mon. C. κατὰ ταῦτα Lob. Mon. B. Ald. Bas. ab. Signum interrogandi Astius fecit.

τήν γε] τήνδε Vind. F.

πῶς γάρ; Οὐδαμῶς.] γρ. (id a m. s.) πῶς γὰρ οὐδαμῶς. Vind. B. Πῶς γάρ. οὐδαμῶς. Ald. Πῶς γάρ; [Οὐδαμῶς.] Stallbaumius in sec. hac addita declaratione: Πῶς γάρ vulgo ad Socratis orationem trahunt. Ego interlocutori tribuendum censeo, ut Οὐδαμῶς ex interpretatione formulae πῶς γάρ; ortum putetur." Πῶς γάρ; alteri assignari et tamen οὐδαμῶς, quod omnes codices habent, teneri atque una cum sequentibus Socrati tribui poterat, ut Phil. p. 64. B. Sed nihil caussae est, cur vulgata distinctio mutetur, cuius rationem Ficinus monstrat: *nullus enim artifex ideam ipsam fabricat. quo enim pacto? Glau. Nullo.* Cf. L. III. p. 393. C: ἆρ' οὐ τότε ὁμοιοῦν αὐτὸν φήσομεν ὅτι μάλιστα τὴν αὑτοῦ λέξιν ἑκάστῳ, ὃν ἂν προείπῃ ὡς ἐροῦντα; Φήσομεν· τί γάρ;

τίνα] τινα Vind. B. Mon. C. Id Ficinus secutus videtur: *Vide praeterea, nunquid talem aliquem voces artificem?* et Ficinum Schleiermacherus: *Aber sieh ein-*

πάντα οἷός τε σκεύη ποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα ἅπαντα ποιεῖ καὶ ζῷα πάντα ἐργάζεται, τά τε ἄλλα καὶ ἑαυτὸν, καὶ πρὸς τούτοις γῆν καὶ οὐρανὸν καὶ θεοὺς καὶ πάντα τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ τὰ ἐν Ἅιδου ὑπὸ γῆς ἅπαντα ἐργάζεται. Πάνυ θαυμαστὸν, ἔφη, D λέγεις σοφιστήν. Ἀπιστεῖς; ἦν δ' ἐγώ. καί μοι εἰπὲ, τὸ παράπαν οὐκ ἄν σοι δοκεῖ εἶναι τοιοῦτος δημιουργὸς, ἢ τινὶ μὲν τρόπῳ γενέσθαι ἂν τούτων ἁπάντων ποιητὴς, τινὶ δὲ οὐκ ἄν; ἢ οὐκ αἰσθάνῃ, ὅτι κἂν αὐτὸς οἷός τε εἴης πάντα ταῦτα ποιῆσαι τρόπῳ γέ τινι; Καὶ τίς, ἔφη, ὁ τρόπος οὗτος; Οὐ χαλεπὸς, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλὰ πολλαχῇ καὶ ταχὺ δημιουργούμενος· τάχιστα δέ

mal zu, nennst du auch diesen einen Meister? Quibus praeter interrogativum τίνα articulus τὸν, qui in uno Par. K. sec. Bekk. omissus est, repugnat. Recte Astius: *At vide iam quo nomine huncce afficias opificem.*

δημιουργόν.] δημιουργόν; Bas. ab.

C Τὸν] τὸ Flor. AC.

γε, ἀλλὰ] γε: ἀλλὰ Vind. E. γε. Ἀλλὰ Ald. Bas. a. Steph. γε. ἀλλὰ Bas. b.

τάχα] ταῦτα Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. ACRU. Bas. b. Cf. Crat. p. 410. E: πόῤῥω ἤδη, οἴμαι, φαίνομαι σοφίας ἐλαύνειν. E. Πάνυ μὲν οὖν. Σ. Τάχα μᾶλλον φήσεις. In his τάχα *statim* significat, quem usum apud prosae orationis scriptores rariorem dicit Ruhnkenius ad Tim. lex. p. 151. Cf. Phaedr. p. 228. C. Euthyphr. p. 9. E. Critias p. 108. C. Phil. p. 45. D. — Ficinus haec indiligentius convertit: *Nondum integram eius vim expressi: forte vero multo magis miraberis, si expressero.*

οἷός τε] οἷόν τε Vind. E.

ζῷα] ζῶα Ald. Bas. a.

ἐργάζεται, τά τε ἄλλα] *om.* Fic.

γῆν] καὶ γ. Ven. B. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. Bas. b.

Ἅιδου] ᾅδου editi ante Bekkerum.

Ἀπιστεῖς;] Signum interrogandi, quod Vind. B. post ἦν δ' ἐγώ habet, Bekkerus h. l. posuit. Eodem Ficinus usus est. D

τὸ παράπαν] Ita Vind. F. τοπαράπαν editiones ante Astii sec.

οὐκ ἂν] οὐκάν Mon. B.

δοκεῖ] δοκῇ Vind. B. et corr. Mon. C. (δοκεῖ a m. pr.) δοκοῖ Lob. Vat. M. Mon. B. Flor. U. In Mon. C. βεβαίως additum, post deletum est.

τοιοῦτος] τοιοῦτος Steph.

δημιουργὸς,] δημιουργός; Steph. Ast. pr. sec.

ἂν] *om.* Lob. Vat. BM.

οὐκ ἄν; ἢ] οὐκάν. ἢ Vind. E. οὐκ ἄν; ἡ Lob. οὐκ ἂν ἤ. Vind. F.

αἰσθάνῃ] αἰσθάνει recentiores.

κἂν αὐτὸς] *om.* Fic. (κᾀν Steph. Ast. pr.)

τε εἴης] τ' εἴης Vind. BE. Mon. C.

Οὐ χαλεπὸς] οὐ χαλεπῶς Vind. B. Mon. C. Ang. B. Vat. H. et, sup. ος super ῶς, Flor. R. (*Quisnam hic modus?) So. Haud difficile istud.* Fic.

πολλαχῇ] πολλαχὴ Vind. F πολλαχὸ Mon. B. a m. pr. πολλαχῆ Bas. ab. (Bekkerus etc.)

καὶ ταχὺ] *om.* Mon. B.

που, εἰ θέλεις λαβὼν κάτοπτρον περιφέρειν πανταχῇ·
E ταχὺ μὲν ἥλιον ποιήσεις καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ, ταχὺ δὲ γῆν, ταχὺ δὲ σαυτόν τε καὶ τἆλλα ζῶα καὶ σκεύη καὶ φυτὰ καὶ πάντα, ὅσα νῦν δὴ ἐλέγετο. Ναί, ἔφη, φαινόμενα, οὐ μέντοι ὄντα γέ που τῇ ἀληθείᾳ. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, καὶ εἰς δέον ἔρχῃ τῷ λόγῳ. τῶν τοιούτων γάρ, οἶμαι, δημιουργῶν καὶ ὁ ζωγράφος ἐστίν. ἦ γάρ; Πῶς γὰρ οὔ; Ἀλλὰ φήσεις οὐκ ἀληθῆ, οἶμαι, αὐτὸν ποιεῖν ἃ ποιεῖ. καίτοι τρόπῳ γέ τινι καὶ ὁ ζωγράφος κλίνην ποιεῖ. ἢ οὔ; Ναί, ἔφη, φαινομένην γε καὶ οὗτος. Τί δὲ ὁ κλινοποιός; οὐκ ἄρτι

θέλεις] θέλοις Ven. C. ἐθέλεις Ast. sec. tert. Cf. supra A.
κάτοπτρον] Antiatticistes p. 102. 10: κάτοπτρον οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἔσοπτρον. Cf. Tim. p. 46. A. B.
πανταχῇ] πανταχὴ Vind. E. et corr. F. (ante corr. — χῇ) πανταχῇ Bas. a. (Bekkerus etc.) πανταχοῦ Bas. b. Colon a Stallbaumio in sec. perspicuitatis caussa post πανταχῇ positum etiam necessarium videtur. Ficinus haec inde ab ἀλλὰ πολλαχῇ sic interpretatus est: *potes enim passim et celeriter omnia facere. Speculum accipe, passimque circumferas.*
E τῷ οὐρανῷ] τῷ *om.* Lob. Vat. BM. Vind. BE. Mon. C. Flor. T. Bas. b.
τἆλλα] τἄλλα Vind. F. Mon. B. Steph. Ast. τ' ἄλλα Vind. E. τὰ ἄλλα Vind. B. Mon. C.
ζῶα] ζῷα Ald. Bas. ab.
δὴ ἐλέγετο] διελέγετο Vind. F. Flor. R. δὴ ἐλέγομεν Ven. B. Bas. b. γρ. margo Steph. Ast. *commemoravimus* Fic.
φαινόμενα] φαινόμεθα Vat. M. Photius Pors. p. 551: φαινόμενα· Πλάτων Πολιτείας δεκάτῃ ἔφη· φαινόμενα· οὐ μέντοι ὄντα γε που τῆι ἀληθείαι· ἀντὶ τοῦ φαντασίαν ἀποτελοῦντα· οὐ μέντοι γε ὄντα. Quae explicatio obscurior est eo, cui lucem afferre destinata est.
ἔρχῃ] ἄρχῃ Par. K. sec. Bekk. Ang. B. κέχρῃ Vat. M. ἔρχει recentiores. Euthyd. p. 275. B: σφὼ οὖν ἥκετον εἰς κάλλιστον. Theag. p. 122. A: σὺ οὖν ἡμῖν εἰς καλὸν παρεφάνης. Eurip. Troad. 761: τὸ δ' ἐσθλὸν οὐκ εἰς καιρὸν ἦλθέ σοι πατρός. Ex his locis apparet εἰς δέον ἔρχεσθαι esse *opportune venire, tempore necessario succurrere.*
ἐστίν. ἦ] ἐστι: ἢ Vind. F.
οὐκ ἀληθῆ] οὐκαλ. Vind. E.
οἶμαι] post αὐτὸν Vind. F. Ang. B.
ἔφη] ἔφην Lob.
φαινομένην] φαινομένης Vind. B. Mon. C.
οὐκ ἄρτι] His in Vind. B. σω. a m. s. praescriptum.
οὐ τὸ] οὐδὲ τὸ Vind. BEF. 597 Mon. C. Flor. ACR.
ὅ] ὁ Ald. Bas. ab.
ὅ ἔστι] ὅ ἐστι codices a me collati (Flor.) et editi ante Bekkerum. Item paullo post.
τινά] τιὰν Vind. F.
Ἔλεγον] ἐλέγομεν Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. (non Mon. C.)
μή] μὴ' Lob.
ποιεῖ] ποιοῖ Vind. B. ποιεῖ, sup. οῖ, Mon. C.
ποιοῖ] ποιῇ Lob. ποιεῖ, sup. οι, Vind. F. Stephanus signum interrogandi apposuit.
ἀλλά τι] ἀλλὰ τί: Vind. F.
τοιοῦτον] τοιοῦτο Par. A.

μέντοι ἔλεγες, ὅτι οὐ τὸ εἶδος ποιεῖ, ὃ δή φαμεν 597 εἶναι ὃ ἔστι κλίνη, ἀλλὰ κλίνην τινά; Ἔλεγον γάρ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ὃ ἔστι ποιεῖ, οὐκ ἂν τὸ ὂν ποιοῖ, ἀλλά τι τοιοῦτον, οἷον τὸ ὄν, ὂν δὲ οὔ; τελέως δὲ εἶναι ὂν τὸ τοῦ κλινουργοῦ ἔργον ἢ ἄλλου τινὸς χειροτέχνου εἴ τις φαίη, κινδυνεύει οὐκ ἂν ἀληθῆ λέγειν; Οὔκουν, ἔφη, ὥς γ' ἂν δόξειε τοῖς περὶ τοὺς τοιούσδε λόγους διατρίβουσι. Μηδὲν ἄρα θαυμάζωμεν, εἰ καὶ τοῦτο ἀμυδρόν τι τυγχάνει ὂν πρὸς ἀλήθειαν. Μὴ γάρ. Βούλει οὖν, ἔφην, B ἐπ' αὐτῶν τούτων ζητήσωμεν τὸν μιμητὴν τοῦτον τίς

Ang. B. cum editionibus ante Astii sec. quod tenuissem, si optimo codici non unum Ang. B. sed totam familiam illam aut eius ducem Vind. F. suffragari vidissem.

οἷον] οἷον οἷον Vind. F.

ὂν δὲ — εἶναι ὂν] om. Ang. B.

κλινουργοῦ] κλινούργου Vind. E. κλεινουργοῦ Mon. C. δημιουργοῦ Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. RU. Bas. b. et, sup. κλιν, Ang. B.

ἔργον] ἔργων Vind. F.

ἄλλου] ἄλλον Ald. Bas. a.

χειροτέχνου] χειροτέχνον Ald. Bas. ab.

ἂν] om. Lob. Vat. B.

λέγειν] λόγον Mon. B.

Οὔκουν] οὐκουν Vind. E. οὐκοῦν Lob. Vind. F. Οὐκοῦν etiam Astius non solum in sec. in qua constanter negativum perispomenon, conclusivum paroxytonon fecit, sed iam in pr. in qua vulgarem de utroque traditionem sequitur, scripsit.

ἔφη,] ἔφη: Vind. E.

γ' ἂν] γὰρ Vind. F. Ang. B.

δόξειε] Sic mei sex totidemque Flor. δόξειεν editiones ante Bekkerum, qui tacite ν sustulit.

τοιούσδε] τοιούτους Vind. E. et, sup. τοιούσδε, R.

διατρίβουσι.] διατρίβουσιν Bekkerus (Ast. in tert.) et Stallbaumius.

θαυμάζωμεν] θαυμάζομεν Vind. F. Ang. B.

ἀμυδρόν τι] ἀ. τε Vind. B. Mon. C. *tenue ac frivolum* Fic.

τυγχάνει] τυγχάνοι Vind. B. Mon. C.

ὂν] om. iidem et Vind. E.

ἀλήθειαν.] ἀλήθειαν; Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. perperam. Cf. L. VIIII. p. 584. B. C.

Βούλει] βούλη Vind. E. ante B corr.

ζητήσωμεν] ζητήσομεν Lob. Vat. M. Stallbaumius ζητήσωμεν post τὸν μιμητὴν τοῦτον posuit secutus, ut ait, Flor. ACTUV. quibus mirum est ex reliquis codicibus nullum praeter Mon. B. consentire. Ceterum vulgaris ordo verborum bonus est.

τοῦτον] Ita cum Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. unus ex Bekkeri libris Par. A. (in Mon. B. quem una cum Par. A. non a Stephano dissentire significavit, τοῦτον est.) et unus ex Florentinis R. τούτων Vind. EF. Par. K. Ang. B. et „quidam vet." secundum Stephanum annot. p. 27. reliqui cum Bas. b. Ast. sec. tert. et Stallb. τοῦτον habent, quod Ficinus quoque expressit: *Vis in istis quoque investigemus, quis imitator iste sit?* Sed de imitatore in proximis sermo non fuerat, ut demonstrari tamquam praesens posset. Non magis τούτων, quippe quod eo-

ποτ' ἐστίν; Εἰ βούλει, ἔφη. Οὐκοῦν τριτταί τινες κλῖναι αὗται γίγνονται· μία μὲν ἡ ἐν τῇ φύσει οὖσα, ἣν φαῖμεν ἂν, ὡς ἐγῷμαι, θεὸν ἐργάσασθαι. ἢ τίνα ἄλλον; Οὐδένα, οἶμαι. Μία δέ γε, ἣν ὁ τέκτων. Ναὶ, ἔφη. Μία δὲ, ἣν ὁ ζωγράφος. ἦ γάρ; Ἔστω. Ζωγράφος δὴ, κλινοποιὸς, θεὸς, τρεῖς οὗτοι ἐπιστάται C τρισὶν εἴδεσι κλινῶν. Ναὶ τρεῖς. Ὁ μὲν δὴ θεὸς, εἴτε οὐκ ἐβούλετο, εἴτε τις ἀνάγκη ἐπῆν μὴ πλέον, ἢ μίαν ἐν τῇ φύσει ἀπεργάσασθαι αὐτὸν κλίνην, οὕτως ἐποίησε μίαν μόνην αὐτὴν ἐκείνην ὃ ἔστι κλίνη· δύο δὲ τοιαῦται ἢ πλείους οὔτε ἐφυτεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὔτε μὴ φυῶσι. Πῶς δή; ἔφη. Ὅτι, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ δύο

dem, quo proximum τούτων, referendum foret, probari potest. Illud τούτων enim ad diversa, quae adhuc commemorata sunt, lecti genera pertinet, quorum trium unus nemo est imitator. Lecti vero est imitator aliquis, eumque Socrates quis sit quaesiturus, ut eo invento quid omnino imitator sit, demonstret, ad eamque quaestionem tribus illis generibus usurus *Visne*, inquit, *in his ipsis imitatorem huius quis tandem sit et quo nomine appelletur quaeramus?* Sic τούτου non ineptum meritoque a Bekkero servatum videtur.

ποτ' ἐστίν] ποτέ ἐστιν Lob. ποτ' ἔστιν Vind. F. Mon. C.

τριτταί] διτταί Mon. C.

κλῖναι] Ita Lob. Vind. B. Mon. BC. iidem, qui supra p. 596. A, κλίναι reliqui mei (et Flor.) cum editis ante Bekkerum, qui h. l. de suis tacuit.

γίγνονται·] γίγνονται. Ald. γίγνονται; reliquae ante Bekkerum. γίγνονται, Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

μία] μίαν, subscriptis a m. s. punctis sub ν, Mon. B.

ἐν] *om.* Par. A. Vat. H. Flor. V. Cf. paullo post C. et p. 598. A. et Phaedon. p. 103. B: αὐτὸ τὸ ἐναντίον ἑαυτῷ ἐναντίον οὐκ ἄν ποτε γένοιτο, οὔτε τὸ ἐν ἡμῖν οὔτε τὸ ἐν τῇ φύσει. cuius loci comparatione Parm. p. 132. D. Platonem τὰ μὲν εἴδη ταῦτα ὥσπερ παραδείγματα ἑστάναι ἐν τῇ φύσει, non ἐστ. τῇ φύσει, quae vulgata lectio erat, scripsisse Heindorfius vere coniecit: codices tantum non omnes ἐν praebuerunt. φύσις est regio idearum, ὁ νοητὸς τόπος.

ἣν φαῖμεν] ἣν φαμεν Flor. T.

ἂν] *om.* Lob. Vat. M.

ἐργάσασθαι] εἰργάσθαι Par. D. Mon. B. Flor. U.

ἢ τίνα ἄλλον;] ἤ τινα ἄ. Lob. ἤ τινὰ ἄ. Mon. B. ἢ τίν' ἄ. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACUV. Stallb. ἢ τιν' ἄ. Mon. C. εἴ τιν' ἄ. Vind. F. *num alium quenquam?* Fic. „Affertur et alia lectio ἤ τινα ἄλλον: sed alteram, quae habet interrogationem, retinendam esse ostendit etiam responsio, Οὐδένα. Quanvis autem haec ἤ τινα ἄλλον et ἢ τίνα ἄλλον, non aliter quam accentu differant, quod ad scripturam attinet, valde tamen diversum sensum efficiunt. Nam ἤ τινὰ ἄλλον esset dubitantis, et alium quempiam non minus existimantis potuisse idem efficere (quod inepte subiungeretur post illa verba, ἣν φαῖμεν ἂν, ὡς ἐγῷμαι, θεὸν ἐργάσασθαι) at vero ἢ τίνα ἄλλον, est existimantis non debere alium censeri eius autorem. Quasi dicat, Alioqui enim, quem, nisi deum, illam fecisse diceremus? Quod si scriberetur, ἤ τινὰ ἄλλον, sub-

μόνας ποιήσειε, πάλιν ἂν μία ἀναφανείη, ἧς ἐκεῖναι ἂν αὖ ἀμφότεραι τὸ εἶδος ἔχοιεν, καὶ εἴη ἂν ὃ ἔστι κλίνη ἐκείνη, ἀλλ' οὐχ αἱ δύο. Ὀρθῶς, ἔφη. Ταῦτα δή, οἶμαι, εἰδὼς ὁ θεός, βουλόμενος εἶναι ὄντως κλίνης ποιη- D τὴς ὄντως οὔσης, ἀλλὰ μὴ κλίνης τινὸς, μηδὲ κλινοποιός τις, μίαν φύσει αὐτὴν ἔφυσεν. Ἔοικε. Βούλει οὖν τοῦτον μὲν φυτουργὸν τούτου προσαγορεύωμεν ἤ τι τοιοῦτον; Δίκαιον γοῦν, ἔφη, ἐπειδήπερ φύσει γε 512 καὶ τοῦτο καὶ τἆλλα πάντα πεποίηκε. Τί δὲ τὸν τέκτονα; ἆρ' οὐ δημιουργὸν κλίνης; Ναί. Ἦ καὶ τὸν ζωγράφον δημιουργὸν καὶ ποιητὴν τοῦ τοιούτου; Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ τί αὐτὸν κλίνης φήσεις εἶναι; Τοῦτο, ἦ

iuncta interrogationis nota, sensus esset, An alium quempiam? sub. censes eam fecisse?" Steph. annot. p. 27. Cf. Vol. II. p. 116, b. et 174, a.

τέκτων.] τέκτων; Ald. Bas. ab.

Ναί, ἔφη.] om. Mon. C. Par. K. Ναὶ ἔφη, Ald.

δὲ] δὲ οἶμαι Par. K. sec. Bekk.

ἤ] ἢ Vind. F.

Ἔστω] ἔσται Vind. BE. Vat. H. et, sup. ω, Mon. C. Est Fic.

δὴ] δὲ Vind. B. Mon. C.

τρισὶν] τρισσὶν Vind. F.

κλινῶν.] κλινῶν; Ald. Bas. ab.

C ἐβούλετο] ἠβούλετο Lob.

ἀπεργάσασθαι] ἀπεργάζεσθαι Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H.

μόνην] μόνον Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. Flor. U. et, sup. η, Ang. B.

αὐτὴν] om. Ang. B.

ἐκείνην] om. Lob. Vat. M.

ὃ ἔστι] ut supra A.

κλίνη·] κλίνη: Vind. E.

μὴ φυῶσι] μὴν φύσει Vind. BE. Mon. C. μὴν φύσι Flor. C. μὴ φυῶσιν Bekkerus. — Proclus in Tim. p. 134, 4. a f. δύο γὰρ εἶναί τι πρώτως ἀδύνατον, ὥς φησι καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης.

δή] δ' Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

μόνας] μοίρας Mon. C.

ἂν αὖ] ἂν om. Mon. B. Flor. U. αὖ om. Flor. T.

ὃ ἔστι] ut supra.

οὐχ αἱ] οὐχὶ Vind. E.

δή, οἶμαι] om. Fic.

ὄντως] οὕτως Ang. B.

D ὄντως] ὄντος Mon. C.

μηδὲ κλινοποιός τις] auctor quidam Fic.

ἔφυσεν] ἔφυσαν Ald. Bas. ab.

Ἔοικε.] ἔοικεν. Mon. C. Ἔοικεν. Bekkerus.

τοῦτον] τὸν Par. K. sec. Bekk.

προσαγορεύωμεν] προσαγορεύομεν Vind. F. Mon. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. RV. προσαγορεύωμεν; Steph.

ἤ τι] ἢ τί Vind. F. ὅ τι Mon. B.

ἐπειδήπερ] In Vind. B. σω. a m. s. praepositum.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. E. Mon. C. τἄλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

Τί δὲ τὸν τέκτονα;] Stephanus, Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius signum interrogandi post δὲ posuerunt. Vind. B. his quoque σω. a m. s. praescriptum habet.

ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Ast. pr. ἄρα Lob.

Ἦ] ἢ Lob. Vind. F.

δημιουργὸν καὶ ποιητὴν] π. κ. δ. Vat. B. In Vind. E. αἱ pro καὶ est.

φήσεις] post εἶναι Par. K. φύσεις Mon. C.

E δ' ὅς, ἔμοιγε δοκεῖ μετριώτατ' ἂν προσαγορεύεσθαι, μιμητὴς οὗ ἐκεῖνοι δημιουργοί. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τὸν τοῦ τρίτου ἄρα γεννήματος ἀπὸ τῆς φύσεως μιμητὴν καλεῖς; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τοῦτ' ἄρα ἔσται καὶ ὁ τραγῳδοποιός, εἴπερ μιμητής ἐστι, τρίτος τις ἀπὸ βασιλέως καὶ τῆς ἀληθείας πεφυκώς, καὶ πάντες οἱ ἄλλοι μιμηταί. Κινδυνεύει. Τὸν μὲν δὴ μιμητὴν ὡμολογή-598 καμεν· εἰπὲ δέ μοι περὶ τοῦ ζωγράφου τόδε. πότερα ἐκεῖνο αὐτὸ τὸ ἐν τῇ φύσει ἕκαστον δοκεῖ σοι ἐπιχειρεῖν μιμεῖσθαι, ἢ τὰ τῶν δημιουργῶν ἔργα; Τὰ τῶν δημιουργῶν, ἔφη. Ἆρα οἷα ἔστιν, ἢ οἷα φαίνεται; τοῦτο γὰρ ἔτι διόρισον. Πῶς λέγεις; ἔφη. Ὧδε. κλίνη, ἐάν τε ἐκ πλαγίου αὐτὴν θεᾷ ἐάν τε καταντικρὺ ἢ ὁπη-

E μετριώτατ'] μετριώτερ' Lob. Vat. M.
μιμητὴς] μηνυτὴς Vind. BE. Vat. H. Flor. AC. ποιητὴς Lob. Vat. M.
δημιουργοί] δημιουργεῖ Vind. B.
Εἶεν] om. Fic.
γεννήματος] γενήματος Flor. AV. μηνύματος Vind. E.
μὲν] om. Ang. B. evanuit in Vind. F.
Τοῦτ' — μιμηταί.] laudat Proclus in Civ. p. 405. Idem p. 407, 19. postquam illa ex initio huius libri, ἀλλ' οὐ γὰρ πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνήρ, attulit, καὶ ἑξῆς, inquit, ἄρα τοῦτό ἐστι καὶ ὁ τραγῳδοποιός· εἴπερ μιμητής ἐστι, τρίτος ἀπὸ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς ἀληθείας πέφυκεν. — Pro τοῦτ' in Lob. Ven. B. Vat. HM. Ald. Bas. a. Steph. (tacentibus Bip.) Ast. pr. ταῦτ' est. Eius loco Ficinus *talis* posuit.
ἄρα] ἄρ' Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Procl. Bas. b.
ὁ] ὃ Bas. b.
τραγῳδοποιὸς] Ita Par. AK. sec. Bekk. Lob. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACV. Procl. τραγῳδιοποιὸς cum reliquis codicibus editi ante Astii sec. quae forma p. 605. C. tuenda est.

μιμητής] μιμητικός Flor. T.
ἐστι] evanuit in Vind. F.
τις] ante τρίτος Vat. B. om. Lob. Vat. M. Procl.
πάντες] post οἱ ἄλλοι Procl.
Τὸν μὲν — ἔφη. 598. B.] laudat Proclus l. c. p. 403.
εἰπὲ] In Vind. F. ultima syllaba exstincta est.
δέ] δή Vind. B. Mon. C. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Vat. H.
τόδε.] . τόδε. Ald. , τόδε, Bas. 598 ab. τόδε, Steph. Ast. pr. sec.
ἐπιχειρεῖν] ἐπιχειρεῖ Ven. B.
ἔργα;] ἔργα. editiones ante Bekkerum.
δημιουργῶν] δ. ἔργα Mon. C. *Artificum opera* Fic.
ἔστιν] Ita Vind. F. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. ἐστὶν vel ἐστιν priores.
φαίνεται] *nobis apparent* Fic.
γὰρ] om. Fic.
κλίνη, ἐάν] κρίνεις ἂν Procl.
τε ἐκ] τ' ἐκ Vind. B. Mon. C.
θεᾷ] θεᾶ Ald. Bas. ab. θεᾶν Vind. F. θεῷ Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. AC. θεὸν Ang. B. θεῶς Vind. E.
καταντικρὺ ἢ] κατάντικρυς ἂν τε Procl.
ὁπηοῦν] ὅπη οὖν Vind. F. ὁποιοῦν Mon. C.

οὖν, μή τι διαφέρει αὐτὴ ἑαυτῆς, ἢ διαφέρει μὲν οὐδὲν, φαίνεται δὲ ἀλλοία; καὶ τἄλλα ὡσαύτως; Οὕτως, ἔφη· φαίνεται, διαφέρει δ' οὐδέν. Τοῦτο δὴ αὐτὸ B σκόπει. πρὸς πότερον ἡ γραφικὴ πεποίηται περὶ ἕκαστον; πότερα πρὸς τὸ ὄν, ὡς ἔχει, μιμήσασθαι, ἢ πρὸς τὸ φαινόμενον, ὡς φαίνεται, φαντάσματος, ἢ ἀληθείας οὖσα μίμησις; Φαντάσματος, ἔφη. Πόῤῥω ἄρα που τοῦ ἀληθοῦς ἡ μιμητική ἐστι καί, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦτο πάντα ἀπεργάζεται, ὅτι σμικρόν τι ἑκάστου ἐφάπτεται καὶ τοῦτο εἴδωλον. οἷον ὁ ζωγράφος, φαμέν, ζωγραφήσει ἡμῖν σκυτοτόμον, τέκτονα, τοὺς ἄλλους δημιουργούς, περὶ οὐδενὸς τούτων ἐπαΐων τῶν τεχνῶν· ἀλλ' C ὅμως παῖδάς γε καὶ ἄφρονας ἀνθρώπους, εἰ ἀγαθὸς εἴη

διαφέρει αὐτὴ ἑαυτῆς, ἢ διαφέρει] διαφέρειν αὐτὴν αὐτῆς διαφερεῖν Procl. Inter ἑαυτῆς et ἢ Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. interrogandi signum habent.

οὐδὲν] αὐτὴν Lob. Vat. M.

φαίνεται δὲ ἀλλοία;] *aliter vero videtur dispositus aliter intuentibus?* Fic. Pro ἀλλοία Vind. BE. et ante corr. F. ἀλλοῖα, Mon. C. ἀλλοῖαι, Vat. B. ἄλληλα exhibent.

τἄλλα] τ' ἄλλα Vind. E. Mon. C. τἆλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast. τὰ ἄλλα Procl.

Οὕτως, ἔφη· φαίνεται,] Οὕτως ἔφη φαίνεται Ald. Bas. ab. Οὕτως, ἔφη, φαίνεται· Steph. Οὕτως, ἔφη, φαίνεται, Ast. pr. sec. φαίνεται *om.* Procl.

δ'] δὲ Procl.

B σκόπει] σκόπῃ Vind. E. ante corr.

πότερον] πρότερον Lob. Vat. B. Ven. C.

ἡ] *om.* Procl.

γραφικὴ] γραφὴ Mon. C.

πότερα] ποτερα Vind. E. ποτέρα Vind. F. πότερον Vat. H. Flor. CTV.

τὸ ὄν] ὂν Lob. Vat. M.

μιμήσασθαι] μιμείσασθαι Vind. E.

φαίνεται,] φαίνεται; Steph. In prioribus nulla distinctio.

ἄρα που] Ita Par. A. Vind. BE. (hic ποῦ) F. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. που ἄρα που Ven. C. που ἄρα reliqui cum editis. Interiecto ἄρα pondus adverbli πόῤῥω non inepte augetur. Proclus in Civ. p. 405, 18. haec verba πόῤῥω — ἐστι adhibens που omisit.

ἡ μιμητική] ἢ μ. Vind. F. *imitator* Fic.

ἐστι] ἐστι· vulgo.

διὰ τοῦτο] διατ. Lob. Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab.

πάντα] ταῦτα Ald. Bas. ab. Steph. (ταῦτα πάντα in Vind. B. scriptum esse Bekkerus falso perhibet.)

καὶ τοῦτο] *om.* Fic.

οἷον] in Mon. B. punctis a m. s. notatum.

φαμὲν — ζωγράφος] in Vind. E. bis deinceps scripta sunt.

ἡμῖν] Huic Mon. B. in m. a m. s. οἷον addit.

τῶν τεχνῶν] τῶν Vind. F. int. C vers. habet.

παῖδάς τε] π. γε Lob. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. D. et Bekkerus, nimium quatuor codicibus confisus.

ζωγράφος, γράψας ἂν τέκτονα καὶ πόῤῥωθεν ἐπιδεικνὺς ἐξαπατῷ ἂν τῷ δοκεῖν ὡς ἀληθῶς τέκτονα εἶναι. Τί δ' οὔ; Ἀλλὰ γὰρ, οἶμαι, ὦ φίλε, τόδε δεῖ περὶ πάντων τῶν τοιούτων διανοεῖσθαι· ἐπειδάν τις ἡμῖν ἀπαγγέλλῃ περί του, ὡς ἐνέτυχεν ἀνθρώπῳ πάσας ἐπισταμένῳ τὰς δημιουργίας καὶ τἄλλα πάντα, ὅσα εἷς ἕκα-
D στος οἶδεν, οὐδὲν ὅτι οὐχὶ ἀκριβέστερον ὁτουοῦν ἐπι-

γράψας] γράψαι Vind. BE. Mon. C. Vat. H.

ἂν] ἀγὸν Mon. B. Id fortasse ex ἀγαθὸν ortum, quod aliquis vel errore, quum ἀγαθὸς in proximo esset, iterasset, vel ut magis aptum particula ἂν eius in locum substituisset. Sic Vol. II. p. 278, b. ἀγαθὸν in ἄγον corruptum vidimus. Particulam vero non minus ad τέκτονα, quam ad γράψας retulerim: *picto, si forte, fabro*. Pari enim successu sutore aliove artifice picto gauderet.

ἐξαπατῷ] ἐξαπατᾷ Par. K. ἐξαπατῴη (Ven. B. a m. s. Flor. T.) editi ante Bekkerum.

τέκτονα] „Vulgaris ratio exigebat τῷ δοκεῖν ὡς ἀληθῶς τέκτων εἶναι. Sed accusativi istius similia exempla notavit Matthiae Gr. Ampl. §. 536. ann." Stallbaumius in sec. Itaque fraudem in eo positam existimat, quod pictor faber et artis fabrilis peritus esse videatur, eamque fraudem statuit nonnisi pueris et stultis fieri posse, adultos contra et sana mente praeditos omnes statim intellecturos esse scientiae fabrilis nihil ad pictorem pertinere. Qua in re longe a scriptoris mente aberravit. Fabrum, qui vere faber sit, nemo efficere potest, nisi qui ipse faber eiusque artis peritus sit, ut eam alios docere atque ita fabros reddere possit. Pictor vero speciem et imaginem fabri efficiens, si bonus pictor est, haud dubie pueris et stultis imponet, ut e longinquo conspectum verum fabrum illius arte creatum videre sese credant. Itaque accusativus necessarius et sensus horum verborum hic est: *in fraudem coniiciat eo, quod vere fabrum illum, qui procul ostenditur, esse opinantur.* Nisi forte dativum τῷ δοκεῖν ita explicare mavis, ut ἐξαπατᾷν *per fraudem adducere, admovere* interpreteris, quasi vernacule dicas *einen zum Glauben verführen, in das Glauben hineintäuschen.* qua ratione dictio ἐπαρθῆναι τῷ λέγειν Phaedri p. 232. A. defendi posse videtur.

Ἀλλὰ γὰρ] ἀ. μὴν Mon. C. *Ceterum* Fic.

τόδε] τότε Vind. E. τότε Par. K. sec. Bekk.

διανοεῖσθαι·] Vulgo h. l. comma et infra ante ὑπολαμβάνειν colon positum est, minus commode propter verba περὶ πάντων τῶν τοιούτων, *de omnibus his, quae ad imitationem huiusmodi pertinent*, quibus parum conveniebat hanc clausulam adiicere, *quando aliquis nobis nuntiat de aliquo*, tum propter τόδε, a quo par erat id, cuius exspectationem moverat, non nimis longe abesse. Itaque hic colon, infra comma faciendum putavi. Astius utrobique comma fecit.

ἀπαγγέλλῃ] ἀπαγγέλῃ Mon. C. ἀπαγγέλλοι Lob. ἀπαγγέλλει Vind. F.

περί του] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. M. Flor. RU. περὶ τοῦ Lob. Vind. F. Par. K. sec. Bip. περὶ τούτου reliqui cum editis ante Bekkerum. *de hoc ipso* Fic.

σταμένῳ, ὑπολαμβάνειν δεῖ τῷ τοιούτῳ, ὅτι εὐήθης τις ἄνθρωπος καί, ὡς ἔοικεν, ἐντυχὼν γόητί τινι καὶ μιμητῇ ἐξηπατήθη, ὥστε ἔδοξεν αὐτῷ πάσσοφος εἶναι, διὰ τὸ αὐτὸς μὴ οἷός τ' εἶναι ἐπιστήμην καὶ ἀνεπιστημοσύνην καὶ μίμησιν ἐξετάσαι. Ἀληθέστατα, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, μετὰ τοῦτο ἐπισκεπτέον τήν τε τραγῳδίαν καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτῆς Ὅμηρον, ἐπειδή τινων ἀκουό-

ἐνέτυχεν] ἔτυχεν Vat. H.

τάς] *om.* Mon. C.

τἄλλα] τ' ἄλλα Vind. E. Mon. C. τἆλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

D οὐχί] *om.* Vat. H.

ὁτονοῦν] ὅτου οὖν Vind. F. ὅτοοῦν Flor. UV. et a m. pr. Mon. B. ὁτωοῦν Vind. B. Mon. C. Vat. H. ὅτῳ οὖν Flor. AC.

ἐπισταμένῳ] ἐπισταμένου Vind. E. Ang. B.

δεῖ] *om.* Vind. E. non male; quamquam ob longiorem protasin ne repetitio quidem displicet.

τῷ τοιούτῳ] τὸν τοιοῦτον Vind. E. Ang. B. Flor. RT. quod eundem fere sensum praebet. Verbum ὑπολαμβάνειν supra positi διανοεῖσθαι synonymum est, sed dativo iunctum opinionem quasi in promptu et ad manus habere significat: *für einen solchen muss man die Meinung in Bereitschaft halten.* Non dissentire ab hac interpretatione videtur Bernhardy synt. p. 98. sed quod locum Sophistae p. 231. E: ὅμως δ' ἔθεμεν αὐτῷ συγχωρήσαντες δοξῶν ἐμποδίων μαθήμασι περὶ ψυχὴν καθαρτὴν αὐτὸν εἶναι similem et magis etiam insolentem dativi usum habere ostendit, verbi συγχωρεῖν structuram oblitus est. Ficinus *huic protinus respondendum* interpretatus neque ad Socratis urbanitatem neque ad linguae usum se accommodavit.

πάσσοφος] Ita Par. AD. Ven. C. Flor. U. et a m. pr. Mon. B. Vat. B. πᾶς σοφὸς Lob. Vat. M. Vind. F. Ang. B. Flor. R. πάνσοφος reliqui codices et editiones praeter Bekkerianam, cuius auctor merito h. l. et Theaet. p. 152. C. 181. B. et Soph. p. 251. C. codicum et analogiae adverbii πασσυδὶ rationem habuit. Minus tutum πάσσ. idem Protag. p. 315. E. secundum Clark. et Vat. B., Theaet. p. 149. D. secundum Clark. (qui ν super σ priori habet) et Vat. A. et Euthyd. p. 271. C. secundum Par. B. a m. pr. praetulit, sed ib. p. 287. C. et Lys. p. 216. A. iure πάνσ. cum omnibus codicibus tenuit. Etiam Pollux L. VI. c. 162. in catalogo vocabulorum huius generis Platonicorum πάνσοφον, non πάσσοφον posuit, neque Lobcovicensis liber praeter hunc locum liquidam mutatam exhibet.

οἷός τ'] οἷός τε Mon. B.

καὶ μίμησιν — τήν τε] *om.* Vind. B. (in fine paginae) E. Mon. C. καὶ μίμησιν *om.* Mon. B.

Οὐκοῦν — εὖ λέγειν. 599. A.] laudat Proclus in Civ. p. 406. sq. οὐκοῦν δή, ἦν etc.

μετὰ τοῦτο] μεταт. Mon. B. Ald. Bas. ab. μεταταῦτα Procl.

ἐπισκεπτέον] σκεπτέον Procl.

Ὅμηρον] In Vind. B. Mon. C. additum est εἰδέναι, ad explendam lacunam parum feliciter excogitatum, cuius praetermissio codicem Vind. E. puriore ex fonte, quam cognatorum par ductum esse demonstrat. — Pro commate Ald. Steph. punctum, Bas. ab. interrogandi signum habent.

E μεν, ὅτι οὗτοι πάσας μὲν τέχνας ἐπίστανται, πάντα δὲ τὰ ἀνθρώπεια τὰ πρὸς ἀρετὴν καὶ κακίαν καὶ τά γε θεῖα· ἀνάγκη γὰρ τὸν ἀγαθὸν ποιητήν, εἰ μέλλει περὶ ὧν ἂν ποιῇ καλῶς ποιήσειν, εἰδότα ἄρα ποιεῖν, ἢ μὴ οἷόν τε εἶναι ποιεῖν. δεῖ δὴ ἐπισκέψασθαι, πότερον μιμηταῖς τούτοις οὗτοι ἐντυχόντες ἐξηπάτηνται καὶ τὰ 599 ἔργα αὐτῶν ὁρῶντες οὐκ αἰσθάνονται τριττὰ ἀπέχοντα τοῦ ὄντος καὶ ῥᾴδια ποιεῖν μὴ εἰδότι τὴν ἀλήθειαν· φαντάσματα γάρ, ἀλλ' οὐκ ὄντα ποιοῦσιν· ἤ τι καὶ λέγουσι, καὶ τῷ ὄντι οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἴσασι περὶ ὧν

E ἐπίστανται] *om.* Vat. B. ἴσασιν Lob. Vat. M. quorum codicum ad Vat. B. eandem, quam Vind. B. Mon. C. ad Vind. E. rationem esse h. l. intelligitur.

τὰ ἀνθρώπεια] τἀνθρώπεια Lob. Vind. BF. Mon. C. Ang. B. Vat. M. Flor. R. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. LVI. sqq.

θεῖα] Vat. B. ἠπίσταντο a m. s. addit.

μέλλει] μέλλοι Vind. E. Flor. T.

ποιῇ] ποιοῖ Mon. B. Flor. U.

εἰδότα] εἰδότ' Vind. F. Ang. B. εἰ δ' ὅτε Ven. C. et a m. pr. Vat. B.

οἷόν τε] οἷόν τ' Vind. F. Ang. B.

ποιεῖν] εὐποιεῖν Procl. ποιεῖν: Vind. E.

πότερον] πρότερον Procl.

τούτοις] *om.* Vind. BE. Mon. C. Flor. C. Procl.

ἐντυχόντες] ἐντυγχάνοντες Flor. T.

ὁρῶντες] ὁ. ἐξηπάτηνται Vind. E.

599 αἰσθάνονται] Mon. B. in fine versus a m. s. ὅτι additum habet.

τριττὰ] τριτὰ Mon. C. τρία Procl.

ὄντος] γέντος Vind. E.

ῥᾴδια] οὐ ῥ. Vind. BE. Mon. C. Flor. AC. ῥᾴδιον Procl.

εἰδότι] εἰδότα Par. K. sec. Bekk.

γὰρ] *om.* Mon. B. — Verbis φαντάσματα γάρ, ἀλλ' οὐκ ὄντα ποιοῦσιν, quae Stephanus et Astius pro parenthesi habuerunt, Bekkerus commatis utrinque distinxit, ego, quia eadem ratione ad proxima adiecta sunt, qua ἀνάγκη γὰρ etc. in superioribus, cum Stallbaumio in sec. maioris interpunctionis notas adhibui.

οὐκ ὄντα] οὐκόντα Vind. E.

ἤ τι] ἤ τὶ Ald. Bas. ab. ἤ τί Lob. Vind. F. Procl. Steph. Ast. pr. εἴ τι Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. τί ineptum esse quum antecedentia docent, quibus haec opposita esse debent, tum sequentia, quae horum explicationem continent.

καὶ] *om.* Procl. „καί non est otiosum, sed indicat dubitationem loquentis, qui *nihil ab iis exspectari* posse significat. Dixerunt de hoc usu Hermannus ad Viger. p. 837. et Bremi ad Demosthen. Orat. Sel. Sect. I. p. 143.“ Stallbaumius in sec. Hermannus et Bremi de eo particulae usu disputant, qui in interrogationibus obtinet, de quo mihi quid videatur, supra p. 108. ostendi. Hoc vero loco quum τί ineptum sit, illam quoque significationem ineptam esse apparet. Constat autem tum, quum optio inter duo ambigua est, ut non unum tantum, sed alterum *quoque* eligendum videri possit, ad hoc ipsum significandum particulae ἤ iungi solere καί. Sic Homerus Il. L. II. v. 238: ὄφρα ἴδηται, ἤ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἦε

δοκοῦσι τοῖς πολλοῖς εὖ λέγειν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ἐξεταστέον. Οἴει οὖν, εἴ τις ἀμφότερα δύναιτο ποιεῖν, τό τε μιμηθησόμενον καὶ τὸ εἴδωλον, ἐπὶ τῇ τῶν εἰδώλων δημιουργίᾳ ἑαυτὸν ἀφεῖναι ἂν σπουδάζειν καὶ τοῦτο προστήσασθαι τοῦ ἑαυτοῦ βίου ὡς βέλτιστον ἔχοντα; Οὐκ ἔγωγε. Ἀλλ' εἴπερ γε, οἶμαι, ἐπιστήμων εἴη τῇ ἀληθείᾳ τούτων πέρι, ἅπερ καὶ μιμεῖται, πολὺ πρότερον ἐν τοῖς ἔργοις ἂν σπουδάσειεν, ἢ ἐπὶ τοῖς μιμήμασι, καὶ πειρῷτο ἂν πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ἑαυτοῦ καταλιπεῖν μνημεῖα καὶ εἶναι προθυμοῖτ' ἂν μᾶλλον ὁ B

καὶ οὐχί. Plato Leg. L. I. p. 633. E: νῦν οὖν πότερα λέγομεν τὸν τῶν λυπῶν ἥττω κακόν, ἢ καὶ τὸν τῶν ἡδονῶν μᾶλλον; Ib. L. V. p. 744. A: τοῦτ' οὖν δὴ πολλάκις ἐπισημαίνεσθαι χρὴ τὸν νομοθέτην· τί τε βούλομαι; καί, εἴ μοι ξυμβαίνει τοῦτο, ἢ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ. Euthyd. p. 280. E: πότερον, ἦν δ' ἐγώ, ἐὰν ὀρθῶς χρῆταί τις, ἢ καὶ ἐὰν μή; in quibus Stallbaumius καὶ vulgo et a Bekkero omissum merito et codicibus suffragantibus recepit. Eidem rationi quo minus ad hunc locum adhibeatur τι inter ἢ et καὶ interiectum obstare non videtur.

τῷ ὄντι] τωόντι Mon. C.

οἱ] om. Vat. H.

πολλοῖς] ἄλλοις Par. K. sec. Bip.

εὖ λέγειν.] συνάγειν εὖ λ. Procl. Interrogationis notam vulgo additam cum Astio in sec. et tert. omisi. Caussam significavi loco simili L. VIII. p. 548. C.

εἴ τις] ειτις cum εἴ super ι Lob.

τῶν εἰδώλων] τ. εἰδόλων Vind. E. τοῦ εἰδώλου Par. K.

ἀφεῖναι] ἐφεῖναι Vind. E. et Themistius or. XXI. p. 251. B. (p. 305. Dind.) haec non nominato Platone sic imitans: οἴεσθε γάρ, εἴ τις ἀμφότερα δύναιτο ποιεῖν, τό τε ἄμεινον καὶ τὸ φαυλότερον, ἐπὶ τῷ φαυλοτέρῳ ἂν ἑαυτὸν ἐφεῖναι σπουδάζειν καὶ τοῦτο προστήσασθαι τῷ αὐτοῦ βίῳ, τὸ βέλτιον καταλιπόντα;

τοῦτο] τούτου Vind. F. Ven. C. et a m. pr. Vat. B.

ἑαυτοῦ] ἑαυτῷ Ald. Bas. ab.

βέλτιστον ἔχοντα] β. ὂν Mon. B. Flor. U. et Stallbaumius, vulgatam lectionem, quam non intelligeret, misere depravatam nuncupans. „Fortasse βέλτιον scribendum est. nam in superl. gradu potius βέλτιστα dicturus fuisse videtur." Steph. in m. Astius ἔχοντα masculinum esse intelligens tamen τὸ ante βέλτιστον excidisse suspicatur, quo opus non est. Cf. L. I. p. 330. D: τί μέγιστον οἴει ἀγαθὸν ἀπολελαυκέναι τοῦ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι;

πέρι] περὶ Vind. EF. Ald. Bas. ab.

μιμήμασι] μιμήμασιν Lob. ante corr.

πειρῷτο] πρῶτον Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. Bas. b.

πολλὰ καὶ] πολλάκις Mon. C.

ἑαυτοῦ] post καταλιπεῖν Vind. B. Mon. C. αὐτοῦ Flor. T. ἑαυτῷ Vat. M. ἑαυ Lob. quod quum plerumque ἑαυτοῦ significet, (cf. Bastius in comm. pal. p. 767. in.) interdum pro ἑαυτῷ accipi posse Reiskius ib. p. 782. observavit.

προθυμοῖτ'] πρόθυμοιτ' Vind. F. „πρόθυμος τ' Vind. B." Bekkerus. Eum Ang. B. significare

ἐγκωμιαζόμενος, ἢ ὁ ἐγκωμιάζων. Οἶμαι, ἔφη· οὐ γὰρ ἐξ ἴσου ἥ τε τιμὴ καὶ ἡ ὠφέλεια. Τῶν μὲν τοίνυν ἄλλων πέρι μὴ ἀπαιτῶμεν λόγον Ὅμηρον ἢ ἄλλον ὀντινοῦν τῶν ποιητῶν, ἐρωτῶντες, εἰ ἰατρικὸς ἦν τις αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ μιμητὴς μόνον ἰατρικῶν λόγων, τίνας ὑγιεῖς ποιητής τις τῶν παλαιῶν ἢ τῶν νέων λέγεται πεποιηκέναι, ὥσπερ Ἀσκληπιὸς, ἢ τίνας μαθητὰς ἰατρικῆς κατελίπετο, ὥσπερ ἐκεῖνος τοὺς ἐκγόνους, μηδ' αὖ

voluisse suspicor. In Vind. B. προθυμοῖτ' est.

ἐγκωμιαζόμενος] ἐγκωμ. Ald.

ἔφη·] ἔφη: Vind. E.

ἐξ ἴσου] ἐξίσου codices mei et Ald. Bas. ab.

ὠφέλεια] ὠφελία Lob. „Vat. B. Ven. C. ut saepe.“ Cf. Vol. I. p. 20, b.

Τῶν μὲν τοίνυν — Ἔγωγ', ἔφη. 601. B.] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 362. sqq. Pro μὲν τοίνυν Vat. H. μέντοι habet.

ἢ] μηδὲ Euseb.

ἄλλον] ἄλλων Bas. b.

ὀντινοῦν] ὀντιναοῦν Lob. Vind. B. Euseb. ὀντιναοῦν Vind. E. ὅντιναοῦν Flor. ACTV. ὄντινα οὖν Bas. b. ὀτινοῦν Ald. ὀντιοῦν Bas. a.

C ἰατρικὸς] ἰατρὸς Euseb. medicus Fic. de quo cf. Vol. II. p. 24, b. sq. ἰατρικός τις (Par. DK.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

ἦν τις] τις ἦν Euseb. — ση. τὸ πλουτάρχου margo Mon. B. a m. pr.

μὴ μιμητὴς] μημιτὴς Vind. E. μιμητής Lob. Vind. F. Vat. BM. et a m. pr. H. Ang. B. Flor. RT.

μόνον] post ἰατρικῶν λόγων Euseb.

τίνας] τινας Vind. F. τίνας γὰρ Lob. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. RV. Euseb. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. cum maiore ante τίνας interpunctione; quod si genuinum est, Socrates an medicinae unquam poëtarum aliquis peritus fuerit propterea quaerere se nolle dicit, quod supervacaneum sit, quia satis constet nullum fuisse, quum nemo eorum unquam sanasse aliquem dicatur. Hac vero de caussa aeque supervacaneum erat de belli reique publicae administratione et de hominum institutione quaerere; de quibus rebus Socrates tamen, quia maximae et pulcherrimae sint, quaerendum pronuntians medicinam et reliquas artes utpote non gravissimas poëtis se condonare ostendit. Itaque γὰρ ineptum est interpolatumque videtur ab aliquo, qui εἰ post ἐρωτῶντες non si, sed an significare debere putaret.

ποιητής] λέγεται ποιητής, omisso in sequentibus verbo λέγεται, Mon. B.

Ἀσκληπιὸς,] Ἀσκληπιός; Steph.

τίνας] τινάς Vind. F.

κατελίπετο] κατελείπετο Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H.

ἐκγόνους] ἐγγόνους Vind. F. Euseb. Cf. Vol. I. p. 131. sq. Signum interrogandi a Stephano et recentioribus post ἐκγόνους positum sustuli, quia interrogatio haec non directa est.

αὐτοὺς] αὐτὸν Euseb.

ὧν] τῶν Lob. Vat. M. et, addito ὧν post καλλίστων, Euseb. quem Stephanus in m. ita legisse docet.

πολέμων τε] τε om. Euseb.

στρατηγιῶν] castris Fic.

D πέρι] περὶ Vind. E. Ald. Bas. ab.

ἀνθρώπου] ἀνθρώπων Vind. B. (corr. in ων) Mon. C. Euseb. Ast. sec. tert. Stallb. hominum (disciplinis) Fic. „Apud Euseb. scriptum est ἀνθρώπων nec du-

περὶ τὰς ἄλλας τέχνας αὐτοὺς ἐρωτῶμεν, ἀλλ' ἐῶμεν· περὶ δὲ ὧν μεγίστων τε καὶ καλλίστων ἐπιχειρεῖ λέγειν Ὅμηρος, πολέμων τε πέρι καὶ στρατηγιῶν καὶ διοικήσεων πόλεων καὶ παιδείας πέρι ἀνθρώπου, δίκαιόν που ἐρωτᾶν αὐτὸν πυνθανομένους· ὦ φίλε Ὅμηρε, εἴπερ μὴ τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας εἶ ἀρετῆς πέρι, εἰδώλου δημιουργός, ὃν δὴ μιμητὴν ὡρισάμεθα, ἀλλὰ καὶ δεύτερος, καὶ οἷός τε ἦσθα γιγνώσκειν, ποῖα D

bium est quin ita scribendum sit, quum etiam paulo post dicatur παιδεύειν ἀνθρώπους." Steph. annot. p. 27. Quum ἀνθρώπων παιδεία pars esse reipublicae videri posset ea instituta complectens, quae paullo post publice dicuntur homines meliores vel deteriores reddere, Socrates h. l. privatam educationem ad singulares homines pertinentem sine ambiguitate significaturus et simul numeri aequabilitatem, ut in διοικήσεων πόλεων, servaturus ἀνθρώπου παιδείαν dicere maluit, deinde (p. 600. C.) communem loquendi usum secutus est.

πυνθανομένους] πυνθανομένου Vind. F. πυνθανόμενος Flor. V.

ὦ φίλε Ὅμηρε — οὐχ ἅπτεσθαι 600. E.] laudat Aristides T. II. p. 431. sqq. Dind. — φίλε om. Vind. E.

εἴπερ] om. Aristidis codices Laur. C. Baroc. D. Bodl. (superest inter eos, quos Dindorfius adhibuit, unus Mon.)

τρίτος] Huc respexit Iustinus M. Paraen. p. 6. C. testem ab Aristotele contra Platonem citari dicens τὸν ὑπ' αὐτοῦ τῆς πολιτείας ἐκβληθέντα ὡς ψεύστην καὶ τρίτον τῶν ἀπὸ τῆς ἀληθείας εἰδώλων, ὡς αὐτὸς ἔφη, μιμητὴν ὄντα Ὅμηρον. et Proclus in Civ. p. 368, 15: ὁ ἐν Πολιτείᾳ τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας δεικνύμενος. Cf. ib. p. 405: ἐνταῦθα δὴ λοιπὸν ἐπιρρεῖ παντοίων ἐρωτήσεων πλῆθος, τίνας ἐπαίδευσεν Ὅμηρος, εἴπερ μὴ μιμητὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ δημιουργὸς παιδείας ἀληθοῦς, εἰσι τῶν πόλεων ἔθετο νόμους, τίς πόλεμος δι' ἐκεῖνον ἐπράχθη καλῶς, τίνες ἰδίᾳ τῆς Ὁμήρου παιδείας ἀπολελαύκασι. πρὸς δὴ ταῦτα πάντα καὶ τὰ τοιαῦτα φήσομεν, ὅτι καὶ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου etc.

εἶ] ante ἀπὸ τῆς ἀληθείας Vind. B. Mon. C. ἧς Arist. cod. Mon.

πέρι] περὶ Vind. E. Male Astius in tert. commate ante ἀρετῆς posito πέρι delendum censet. Comma potius post πέρι ponendum est, ut ostendit Morgensternius. Virtutis enim potissimum simulacrum esse, cuius auctor tertium a veritate locum obtineat, non adeo necesse est, ut propterea ἀρετῆς praeponi debuerit, neque verba ὃν δὴ μιμητὴν ὡρισάμεθα non ad cuiuslibet simulacri effectorem pertinent. Magis vero intererat in eis, quae virtutem spectant, Homerum tertium à veritate esse demonstrare. Itaque haec, quae vulgo indistincte leguntur, cum Morgensternio distinxi. Idem in sec. fecit Stallbaumius. Sed quae ibidem Heindorfii gratia de praepositione περὶ protulit, ad eius viri dubitationem non faciunt.

ὃν] ὧν Arist. (non Dind.)

δὴ] δεῖ Arist. cod. Baroc. D. δὴ καὶ Euseb.

καὶ δεύτερος] καὶ non expressum a Ficino.

ἦσθα] οἶσθα Vind. F. ante corr. Ald. Bas. ab.

γιγνώσκειν] γιν. Vind. E. Mon. C. Arist. (non Dind.) Euseb. narrare Fic.

ποῖα] ὁποῖα Arist.

ἐπιτηδεύματα βελτίους ἢ χείρους ἀνθρώπους ποιεῖ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, λέγε ἡμῖν, τίς τῶν πόλεων διὰ σὲ βέλτιον ᾤκησεν, ὥσπερ διὰ Λυκοῦργον Λακεδαίμων καὶ δι' ἄλλους πολ-
E λοὺς πολλαὶ μεγάλαι τε καὶ σμικραί; σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σφᾶς ὠφεληκέναι; Χαρώνδαν μὲν γὰρ Ἰταλία καὶ Σικελία, καὶ ἡμεῖς Σόλωνα· σὲ δὲ τίς; ἕξει τινὰ εἰπεῖν; Οὐκ οἶμαι, ἔφη ὁ Γλαύκων· οὔκουν λέγεταί γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν Ὁμηρι-
600 δῶν. Ἀλλὰ δή τις πόλεμος ἐπὶ Ὁμήρου ὑπ' ἐκείνου

ἐπιτηδεύματα] ἐπιτιδεύματα Mon. B.
ἢ χείρους] *om.* Vat. M. post ἀνθρώπους Arist.
ποιεῖ] ante ἀνθρώπους Vind. E. ποιεῖν Ald. Bas. ab.
διὰ σὲ] διά σε Steph. Ast. pr.
ᾤκησεν] ᾤκισεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. ᾤκησεν; Ald. Bas. ab.
Λυκοῦργον] λυκούργων Ald. Λυκέργον Bas. a.
πολλαὶ] πόλεις Par. K.
E σμικραί;] μικραί Mon. C. σμικραί. Ald. Bas. ab.
τίς] τὶς Vind. E. Ald. Bas. ab.
αἰτιᾶται] αἰτιάσεται Arist. cod. Bodl. αἴτιον ἐπιγράφει Mon. B. pro quo Bekkerus perperam Stephanum significavit. Eum errorem Stallbaumius in sec. fidenter secutus lectionem ipsam manifestum glossema dicit. Mihi vulgata glossemati similior, illa ab homine elegantiae magis, quam veritatis studioso profecta videtur.
πόλις] πόλεσι Arist. cod. Mon.
νομοθέτην] νομοθέτης idem.
ἀγαθὸν] *om.* Arist. ante νομοθέτην Euseb.
σφᾶς] σφὰς Vind. F. Euseb.
Χαρώνδαν] χαίρων δ' ἂν Vind. F. ante corr. χαιρωνδαν corr. Χαρῶνδαν Bekkeri typotheta, Astius in tert. et Stallbaumius in pr.
γὰρ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Arist. cod. Bodl.
σὲ δὲ τίς; ἕξει τινὰ εἰπεῖν;] Ita Bekkerus. In prioribus editionibus ut in codicibus meis et apud Aristidem et Eusebium nulla inter τίς et ἕξει interpunctio, in Vind. E. τις, in Ald. Bas. ab. τὶς pro τίς, in Vind. BE. Ang. B. Vat. H. τίνα pro τινὰ est, quorum nihil sensu omnino caret. Astius in sec. τινὰ *insignem, praestantem* significare posse non temere statuebat. Reiskio in Aristide σὲ δέ τις ἕξει τίνα εἰπεῖν; scribendum videbatur. Denique Ficinus τίς et τίνα non prorsus inepte coniungebat: *te vero quis praedicabit et qualem?* Melius tamen et haud dubie verum Bekkerus exhibuit, quem Astius in tert. et Stallbaumius secuti sunt, Dindorfius in Aristide non est secutus.
οἶμαι] οἶμαί γε Arist. οἴομαι Euseb.
ἔφη ὁ Γλαύκων] ἔφη ὁ λάκων Arist. (non Dind.) ὦ λάκων vel ὦ γλαύκων sine ἔφη legisse videtur auctor scholii ad Arist. Vol. III. p. 734: πρός τινα Λάκωνα ποιούμενος ὁ Σωκράτης τοὺς λόγους ἁρπάζει τὴν ἐκείνου ἀπόκρισιν καὶ αὐτὸς λέγει, οὐκ οἶμαί γε, ἔφη ὁ Λάκων.
οὔκουν] οὐκοῦν Vind. E. οὐκοῦν Vind. F. Mon. B. Arist. cod. Laur. C. Mon. Bodl. edd. ante Dind. In Vind. B. σω. a m. s. praepositum et in Ald. Bas. a. Steph. Οὔκουν scriptum est.
ὑπ' αὐτῶν] ὑπαν. Vind. E. ὑπὸ τῶν Arist. cod. Baroc. D.
Ὁμηριδῶν. Ἀλλὰ] ὁμηριδῶν, ἀλλὰ Ald. Bas. ab. Neque Vind.

ἄρχοντος ἢ ξυμβουλεύοντος εὖ πολεμηθεὶς μνημονεύεται; Οὐδείς. Ἀλλ' οἷα δὴ εἰς τὰ ἔργα σοφοῦ ἀνδρὸς πολλαὶ ἐπίνοιαι καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας ἤ τινας ἄλλας πράξεις λέγονται, ὥσπερ αὖ Θάλεώ τε πέρι τοῦ Μιλησίου καὶ Ἀναχάρσιος τοῦ Σκύθου; Οὐδαμῶς τοιοῦτον οὐδέν. Ἀλλὰ δὴ εἰ μὴ δημοσίᾳ, ἰδίᾳ τισὶν ἡγεμὼν παιδείας αὐτὸς ζῶν λέγεται Ὅμηρος γενέσθαι, οἳ ἐκεῖνον 513 ἠγάπων ἐπὶ συνουσίᾳ καὶ τοῖς ὑστέροις ὁδόν τινα παρέδοσαν βίου Ὁμηρικήν, ὥσπερ Πυθαγόρας αὐτός τε B

B. ἀλλὰ etc. alteri tribuit. Ficinus haec inde ab Οὐκ οἶμαι ita convertit: *Nullus, ut arbitror, beneficia eius commemorat. Quin neque ipsi Homeri assertores testari hoc audent.*

τις] τίς Par. A. Vind. B. Ven. B. Mon. C. *quod* Fic. *om.* Arist.

600 ὑπ'] ἐπ' Arist. edd. ante Dind. (non codd.)

ἢ] καὶ Bas. b.

ξυμβουλεύοντος] συμβ. Arist. Euseb.

εὖ] int. vers. Lob.

μνημονεύεται;] μνημονεύεται. Ald. Bas. b.

Οὐδείς. Ἀλλ'] Οὐδεὶς, ἀλλ' Ald.

οἷα] οἷαι Par. K. sec. Bekk, et fortasse codex Ficini, qui haec ita reddidit: *Praeterea quae viri huius, tanquam in his rebus sapientis, inventa ad officia vitae et artis aptissima referuntur?* Nec ferri non posset οἷαι: *quales esse solent inventiones;* sed οἷα non mutandum et ut ἅτε accipiendum est.

εἰς] *om.* Par. A. a m. pr. Bekkerus et Astius in tert. [εἰς] Stallb. pr. Ad sensum nihil refert τὰ ἔργα σοφοῦ scribatur, an εἰς τὰ ἔργα, neque hac ex parte impugnare Bekkerum debebat Schleiermacherus, quod omisso εἰς sensus hic exsistat: *wie denn dieses die Werke eines weisen Mannes sind.* Id enim Graece sic potius diceretur: οἷα δὴ σοφοῦ ἀνδρὸς ἔργα vel τὰ ἔργα. Sed unius codicis eiusque correcti et fortasse ab antiqua manu correcti auctoritas ne mihi quidem ad eiiciendam praepositionem quamvis glossemati similem sufficere videtur.

εὐμήχανοι] ἐνμήχανοι Arist. cod. Baroc. D.

τέχνας] πέχνας Ald.

τινας ἄλλας] τινες ἄλλαι Mon. B. Flor. U. Arist.

λέγονται,] λέγονται. Ald. λέγονται; Bas. ab.

αὖ] *om.* Flor. T. Fic.

Θάλεώ] θαλέω Vind. F. et Arist. (cod. Laur. C. Mon. Baroc. D.) edd. ante Dind.

τε] *om.* Arist.

πέρι] περὶ Vind. EF.

Μιλησίου] μηλησίου Vind. F.

Ἀναχάρσιος] ἀναχάρσιδος Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. T. Euseb. Id Astius in sec. pro vulgato, quod Doricum et Ionicum sit, recepit. Cf. Vol. I. p. 229, b. et Bekkeri anecd. p. 346, 1. ubi Ἀδώνιος pro Ἀδώνιδος a Pherecrate positum traditur.

τισὶν] *quibusnam* Fic.

ζῶν] *om.* Ven. B. ante αὐτὸς Arist. ζῆν Euseb.

ὑστέροις] ὕστερον Par. K. sec. Bekk. Vat. M. Euseb. „Legitur etiam τοῖς ὕστερον: sequitur tamen et paulo post οἱ ὕστεροι.“ Steph. in m.

B αὐτός τε] αὐτὸ Ang. B. Flor. R. αὐτὸς Vind. F. in quo aliquid tantulum evanuit, et editi ante Astii sec. tacentibus de Par. K. Bip.

διαφερόντως ἐπὶ τούτῳ ἠγαπήθη, καὶ οἱ ὕστεροι ἔτι καὶ νῦν Πυθαγόρειον τρόπον ἐπονομάζοντες τοῦ βίου διαφανεῖς πῃ δοκοῦσιν εἶναι ἐν τοῖς ἄλλοις; Οὐδ' αὖ, ἔφη, τοιοῦτον οὐδὲν λέγεται. ὁ γὰρ Κρεώφυλος, ὦ Σώκρατες, ἴσως, ὁ τοῦ Ὁμήρου ἑταῖρος, τοῦ ὀνόματος ἂν γελοιότερος ἔτι πρὸς παιδείαν φανείη, εἰ τὰ λεγό-

διαφερόντως] διαφερόνται Ang. B. ὑπερβαλλόντως Arist.

τούτῳ] τούτων Vind. F. Ald. Bas. ab.

καὶ] post οἱ Bas. b.

ὕστεροι] ὕστερον Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Arist.

ἔτι καὶ] καὶ om. Arist.

Πυθαγόρειον] om. idem. πυθαγόριον Vind. F. quemadmodum semper in optimis exemplaribus scriptum observat Valesius ad Sozom. I. 12. nec aliter Clementis Strom. I. p. 360, 11. Pott. quo tamen loco Sylburgius in cod. H. et apud Eusebium πυθαγόρειος esse testatur. Etiam Clarkianus codex Theaet. p. 162. C. πρωταγόριον et p. 164. D. a m. pr. πρωταγόριος et Soph. p. 232. D. πρωταγόρια, et Vat. D. Ven. D. et a m. pr. B. Crat. p. 409. B. ἀναξαγόριοι habent. Sed non sufficiunt haec ad terminationem istam prosae orationis scriptoribus vindicandam.

τρόπον] post ἐπονομάζοντες Ven. B. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. τρόπον τὸν αὐτὸν Arist.

πῃ] ποῖ Arist. cod. Laur. C. ποι cod. Mon. που Mon. B. (Par. DK. Flor. U.) cum editis ante Astii sec. (πῇ, quod Bekkerus ex Par. A. et septem reliquis affert, sic tribus litteris et cum circumflexo in uno Par. A. scriptum invenerit; ex meis Vind. F. ex Florentinis RT. circumflexum habent, quo etiam Astius in sec. usus est.)

ἐν τοῖς] Horum in Vind. F. nihil praeter ἐ superstes.

ἄλλοις;] ἄλλοις. editi ante Bekkerum, non multo deterius.

Οὐδ' αὖ, ἔφη] bis habet Mon. C. semel in fine, iterum initio paginae. οὐδ' ἂν ἔφη Vind. E. Arist. cod. Laur. C. Baroc. D. Bodl.

Κρεώφυλος] κρεώφουλος Vind. E. κλεώφιλος cum ρ super κλ Mon. C. κρεώφιλος Mon. B. (Par. K. et a m. s. D. Vat. M. Flor. TUV.) Euseb. cum editis ante Astii sec. Photius Pors. p. 153: Κρεόφυλος· Πολιτείας ι'· ὁ γὰρ Κρεόφυλος, ὦ Σώκρατες, ἴσως ὁ τοῦ Ὁμήρου ἑταῖρος· τοῦτον τινὲς καὶ διδάσκαλον Ὁμήρου λέγουσι γεγονέναι· καὶ ἔστιν αὐτοῦ ποίημα Οἰχαλίας ἅλωσις· ἀρχαῖος μὲν οὖν ἐστι, νεώτερος δὲ ἱκανῶς Ὁμήρου. Atque Κρεόφυλος in Aristide scripsit e coniectura Dindorfius scribique rectius censet Lobeckius ad Phryn. p. 695. Equidem in re dubia codicum consensum sequor, secundum quos κρεωκάκκαβος quoque potius, quam κρεοκ. legendum est Athenaei L. VIIII. p. 384. D. In penultima, quamquam ι ad significationem non ineptum est, tamen quin υ esse debeat, Callimachi versus Epigr. VI. 4: γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα, et reliquorum scriptorum, qui hominem commemorant, usus dubitare non sinit. Cf. Wolfii Proleg. p. 139. et Nitzschii Hist. Hom. p. 11. 102. 118. Est igitur a φυλὴ seu φῦλον ductum, *Carnigena*, *Fleischgeburt*, non a Κρεώφων, ut Schuchio in censura Diogenis Laërtii ab Hübnero editi annal. Heidelb. a. MDCCCXXVIII. p. 1118. visum, qui dum Κρατύλος, Φειδύλος, Θρασύλος, Μειδύλος a Κράτων etc. derivata comparat, non Κρεώφων, sed Κρεωφῶν pro primitivo ponendum fuisse et penultimam ea

μενα περὶ Ὁμήρου ἀληθῆ. λέγεται γάρ, ὡς πολλή τις ἀμέλεια περὶ αὐτὸν ἦν ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου, ὅτε ἔζη. C Λέγεται γὰρ οὖν, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλ' οἴει, ὦ Γλαύκων, εἰ τῷ ὄντι οἷός τ' ἦν παιδεύειν ἀνθρώπους καὶ βελτίους ἀπεργάζεσθαι Ὅμηρος, ἅτε περὶ τούτων οὐ μιμεῖσθαι, ἀλλὰ γιγνώσκειν δυνάμενος, οὐκ ἄρα ἂν πολ-

ratione brevem fieri non reputavit.

Σώκρατες] In Vind. F. litterae quinque posteriores evanuerunt.

ἴσως] om. Euseb. ante ὦ σώκρατες Par. K.

τοῦ ὀνόματος ἂν γελοιότερος] om. Arist. τ. ὀ. οὐκ ἂν γ. Lob. Vat. M. τ. ὀ. ἂν γελοιώτερος Vind. F.

παιδείαν] παιδιὰν Arist. In Vind. F. tantum παι superest.

ἀληθῆ] ἀ. ἐστι Euseb. ante περὶ ὁμήρου Ven. B.

λέγεται γὰρ — ἔζη] om. Arist. *dicitur enim negligentior ad eius disciplinam fuisse, dum sub hoc ipso viveret* Fic. λέγεται γάρ που etc. Euseb.

τις] om. Euseb.

ἀμέλεια] μέ in Vind. F. evanuit.

C ἐπ'] Pro eo Heynius ad Hom. Il. T. VIII. p. 808. et Astius in tert. ἀπ' a Platone scriptum putant significatumque Creophylo auctore factum esse ut Homerus, quum viveret, non magni aestimaretur. Quod si verum, Creophylus non tam rudis et indoctus, quam malignus et magnae auctoritatis fuisse perhibetur, et verbi ἔζη subiectum diversum ab eo, quo pronomina αὐτοῦ ἐκείνου pertinent, statuendum est; quorum neutrum probabile videtur. Homerum artis homines erudiendi ignarum fuisse Socrates ex eo colligit, quod, quum alii, ut Pythagoras, etiam post mortem sectatores invenerint amantissimos sibique deditissimos, ipse ne tum quidem, quum viveret, conciliare sibi eorum, quibuscum viveret, studium aut reverentiam potuerit. Huic sententiae nihil convenientius, quam quod vulgata in lectione est, magnam proximorum circa ipsum fuisse incuriam non postquam mortuus, sed quum adhuc vivus et superstes esset, et ὅτε ἔζη idem, quod ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου significat. Aliter Schleiermacherus: *Es wird nämlich erzählt, dass man sich erstaunlich wenig um ihn bekümmert bei eben jenem als er dort lebte.* quae interpretatio ad verba Graeca parum est accommodata.

γὰρ] om. Mon. C.

ἀλλ' οἴει] *At enim* Fic. Ἀλλ' οἴει Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. ἀλλ', οἴει scribendum esse Stallbaumius in sec. ad L. VI. p. 486. C. monuerat, quasi Glauconis potius, quam Socratis ex mente ἀλλὰ dictum esset; in contextu tamen comma non posuit neque in adnotatione moniti sui memor fuit.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E. Mon. C.

οἷός τ'] οἷός τε Arist. Euseb. Bas. b.

μιμεῖσθαι] μιμῆσθαι Vind. E. ante corr. γινώσκειν Par. K.

γιγνώσκειν] γιν. Vind. BE. Mon. BC. (Flor. ACU.) Arist. (non Dind.) Euseb. et editi ante Astium. μιμεῖσθαι Par. K.

ἄρα] ἀρα Arist. cod. Bodl. ἄρ' Lob. Vind. B. Mon. C. Vat. HM. Arist. edd. ante Dind. ἆρ' Vind. F. Ang. B. Flor. ARTV. Arist. ed. Dind. Stallb. Ficinus *οὐκ ἄρα ἂν cur non* interpretatus est.

λοὺς ἑταίρους ἐποιήσατο καὶ ἐτιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ Πρωταγόρας μὲν ἄρα, ὁ Ἀβδηρίτης, καὶ Πρόδικος, ὁ Κεῖος, καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται τοῖς D ἐφ' ἑαυτῶν παριστάναι ἰδίᾳ ξυγγιγνόμενοι, ὡς οὔτε οἰκίαν οὔτε πόλιν τὴν αὑτῶν διοικεῖν οἷοί τ' ἔσονται, ἐὰν μὴ σφεῖς αὐτῶν ἐπιστατήσωσι τῆς παιδείας, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι·

ἐτιμᾶτο] ἐτοιμᾶτο Vind. E.
αὐτῶν,] αὐτῶν; editi ante Bekkerum et Arist. ed. Dind.
μὲν] *om.* Mon. B.
ὁ] *om.* Ang. B. Flor. R.
Ἀβδηρίτης] ἀνδηρίτης cum β super ν Mon. C. ἀβδερίτης Ald. Ἀβδερίτης Bas. ab.
Κεῖος] Ita Par. A. Flor. T. Euseb. Ald. Bas. ab. κίος Vind. F. κῖος reliqui codices cum Stephano et Astio in pr. item Aristidis codices et editiones ante Dind. *Chius* Fic. Cf. Apol. p. 19. E. ubi Κεῖος vulgatum, Κῖος in paucis scriptum est, ibique Fischerus p. 78.
δύνανται] δύναται Par. K. δύνονται Vind. F.
ἐφ' ἑαυτῶν] ὑφ' αὐτῶν Arist. cod. Laur. C. Mon. Baroc. D. Bodl. ἐπ' αὐτῶν edd. ante Dind. ἐφ' αὐτῶν Dind.
παριστάναι] παρεστάναι Euseb.
D ξυγγιγνόμενοι] ξυγγενόμενοι Mon. C. Arist. cod. Baroc. D. et, sup. ι super γε, Lob. Vat. M. συγγινόμενοι Aristidis codd. rell. et edd. ante Dind. συγγιγνόμενοι Euseb.
οἰκίαν οὔτε πόλιν] π. οὔτε οἰ. Arist. οἰκείαν οὔτε π. Euseb.
αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. EF. Mon. B. Euseb. Ald. Bas. ab. ἑαυ. Arist. αὐτὴν Par. K.
διοικεῖν] οἰκεῖν Euseb. *om.* Arist. cod. Bodl.
οἷοί τ'] οἷοί τε Euseb.
σφεῖς] σφεὶς Vind. E. ὃ φῂς Arist. (non Dind.)
αὐτῶν] ἑαυτῶν Arist. cod. Bodl. αὐτοῖς Mon. B. αὐτοῦ Par. K. sec. Bip. (αὐτῶν sec. Bekk.) post ἐπιστατήσουσιν (— σωσιν Ast. sec.) editi ante Bekkerum.
ἐπιστατήσωσι] post τῆς παιδείας Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Ang. B. Flor. RU. Euseb. ἐπιστατήσουσι Par. D. ἐπιστατήσουσιν editi ante Astii sec.
τῆς παιδείας] τῆς οἰκίας idque ante ἐπιστατήσωσι Arist.
οὕτω] οὕτως Flor. R.
μόνον οὐκ] μονονοὺκ (Flor. ACUV.) Steph. Ast. pr. sec. οὐ μόνον Arist. cod. Bodl. οὐ μόνον οὐκ Baroc. D.
ταῖς κεφαλαῖς] τῆς κεφαλῆς Arist. Vulgatam secutus est Themistius or. XXI. p. 254. A: ὃν ἡμεῖς διὰ ταύτην τὴν φαντασίαν μονονοὺκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρομεν. quem locum haud dubie ad nostrum compositum immemor nostri perperam intellexit Harduinus.
περιφέρουσιν] περὶ φ. Vind. E.
αὐτοὺς] αὐτοῖς Vind. F.
οἱ] *om.* Vind. E.
δ'] δὲ Euseb.
ἄρα οἱ] ἄρά οἱ Vind. B.
ἐπ'] ἀπ' Arist. cod. Bodl.
οἷός τ' ἦν] οἷός τε ἦν Mon. C. Euseb. *(si poëtae illi) potuissent* Fic.
πρὸς ἀρετὴν] *om.* Vind. E. Arist. cod. Mon.
ὀνῆναι] Ita Vat. H. Flor. ATV. Bekkerus. ὀνεῖναι Ven. C. et corr. Vind. F. ὂν εἶναι idem ante corr. ὀνῖναι Lob. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. M. Flor. CR. ὀνῆσαι Arist. cod. Baroc. D. Astius in tert. et Stallbaumius. ὀνίναι Par. A. corr. et reliqui

Ὅμηρον δ' ἄρα οἱ ἐπ' ἐκείνου, εἴπερ οἷός τ' ἦν πρὸς ἀρετὴν ὀνῆναι ἀνθρώπους, ἢ Ἡσίοδον ῥαψῳδεῖν ἂν περιιόντας εἴων καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἂν αὐτῶν ἀντείχοντο, ἢ τοῦ χρυσοῦ, καὶ ἠνάγκαζον παρὰ σφίσιν οἴκοι εἶναι, E ἢ εἰ μὴ ἔπειθον, αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν ὅπῃ ᾖεσαν, ἕως ἱκανῶς παιδείας μεταλάβοιεν; Παντάπασιν, ἔφη, δοκεῖς μοι, ὦ Σώκρατες, ἀληθῆ λέγειν. Οὐκοῦν τιθῶμεν ἀπὸ Ὁμήρου ἀρξαμένους πάντας τοὺς ποιητι-

codices, Aristides, Eusebius, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. ὀνινάναι Astius in sec. quemadmodum Matthiaeo gramm. p. 427. et Buttmanno gramm. II. p. 199. placuit, ut actio iuvandi continua significetur. Ea vero significatione scriptor fortasse consulto abstinuit et, ut aliquid de conditione remitteret, aoristo usus est, hoc sensu: *si semel tantum vel interdum et in quibusdam rebus iuvare homines ad virtutem potuisset.* Iam quum ὀνινάναι nulla auctoritate, ὀνῆσαι perexigua nitatur, ὀνίναι autem iuxta atque ὀνῖναι improbabile sit, ὀνῆναι contra quamvis ἅπαξ λεγόμενον ad modum infinitivorum στῆναι, βῆναι et similium formatum videatur, hoc cum Bekkero praeferendum putavi et verum existimo.

ἀνθρώπους] ἀνθρώποις Mon. B. ante corr. *eos* Fic.

ἢ] καὶ Arist.

ῥαψῳδεῖν] ῥαψωδεῖν Ald. Bas. ab. ῥαψῳδεῖν Steph.

ἂν] *om.* Arist. cod. Mon.

περιιόντας] περιόντας Vind. F. Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Arist. cod. Baroc. D.

εἴων] εἰῶν cum ι super ει Vind. F. ἂν εἴων Arist.

οὐχὶ] οὐ Arist.

ἢ] *om.* idem. (Dindorfius ex Platone recepit.)

χρυσοῦ] χρυσοῦ. Ald. χρυσοῦ; Bas. ab.

ἠνάγκαζον] ἠνάγκατον Par. K.

παρὰ σφίσιν] παρασφῖσιν Vind. F. περὶ σφ. Bas. a. errore ex compendio Aldinae orto.

εἶναι,] εἶναι; Steph. E

ἔπειθον] εἵποντο Ang. B.

ἐπαιδαγώγουν] εἵποντο Flor. RT. correcti. *secuti essent* Fic. *sollten sie nicht mit ihren Kindern ihnen nachgezogen sein* Schleiermacherus, qui non errasset, si Astii commentarium inspexisset.

ὅπῃ] ὅπου Par. K. ὅποι Vind. E. Ast. pr.

ᾖεσαν] ἤεσαν Bas. b. ἤεισαν Ang. B. ᾖσαν Arist.

μεταλάβοιεν] μεταλαβοιε Vind. F.

δοκεῖς μοι] μ. δ. idque post ὦ Σώκρατες, ἀληθῆ Vind. E.

ἀρξαμένους] Ita cum plerisque „fortasse Par. A." ἀρξάμενοι (Ang. B. Flor. R.) Arist. Euseb. Steph. (tacentibus de Par. K. Bip.) Ast. sec. „In praeced. edit. ἀρξαμένους: sed ἀρξάμενοι legitur apud Euseb. et ita cum alii solent loqui, tum ipse Plato." Steph. in m. Platonis locum, qui Stephano probatam lectionem tueri possit, unum novi Symp. p. 173. D: καὶ δοκεῖς μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι πλὴν Σωκράτους, ἀπὸ σαυτοῦ ἀρξάμενος. Hic enim Apollodorus in numero miserorum non esse primus, sed primum sese ponere, a se enumerandi *initium facere* dicitur. Contra haud pauci sunt loci, in quibus quod primum est in aliqua rerum serie, ab eo res ipsae ἄρχεσθαι, *initium habere*, dicuntur. Talis est Civ. L. II. p. 366. E: πάντων ὑμῶν, ὅσοι ἐπαινέται φατὲ δικαιοσύνης εἶναι, ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡρώων ἀρξάμενοι.

κοὺς μιμητὰς εἰδώλων ἀρετῆς εἶναι καὶ τῶν ἄλλων, περὶ ὧν ποιοῦσι, τῆς δὲ ἀληθείας οὐχ ἅπτεσθαι, ἀλλ' ὥσπερ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὁ ζωγράφος σκυτοτόμον ποιήσει δο-
601 κοῦντα εἶναι, αὐτός τε οὐκ ἐπαΐων περὶ τῆς σκυτοτομίας καὶ τοῖς μὴ ἐπαΐουσιν, ἐκ τῶν χρωμάτων δὲ καὶ σχημάτων θεωροῦσι; Πάνυ μὲν οὖν. Οὕτω δή, οἶμαι, καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματα ἄττα ἑκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν, αὐτὸν

item L. VI. p. 498. C. et reliqui, quos Heusdius spec. crit. p. 39. una cum illo ex Symposio, cuius tamen ratio diversa est, exhibet. Alios exhibuit Heindorfius ad Soph. §. 58. sed diversitatis mentionem ne is quidem fecit. Iam nostrum eodem referendum esse codicum auctoritas mihi persuadet, quamquam ἀρξάμενοι, si in Par. A. exstat, pro vero haberi et ut ἀρξάμενος in Symposio, ubi nullo in codice ἀρξαμένους inventum est, explicari posse concedo. Simili modo explicandus videtur Herodoti locus L. V. c. 49: ἔστι δὲ καὶ ἀγαθὰ τοῖσι τὴν ἤπειρον ἐκείνην νεμομένοισι ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι· ἀπὸ χρυσοῦ ἀρξαμένοισι ἄργυρος καὶ χαλκὸς καὶ ἐσθὴς ποικίλη καὶ ὑποζύγιά τε καὶ ἀνδράποδα. *habent bona plurima: initio (habendi) ab auro facto argentum, aes, vestem, iumenta, mancipia.* Sed in optimis libris, Sancroftiano et Vindobonensi, ἀρξάμενοι legitur, quod si ad ἄργυρος et χαλκὸς referas vel leni mutatione ἀρξάμενα scribas, dictionem ad alterum genus traducas et locum nostro, qualem nos dedimus, similem reddas.

εἰδώλων] τῶν εἰ. Lob. Vat. M.

περὶ] πέρι Lob. Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Ald. Bas. ab. minus bene.

ποιοῦσι] ποιῶσιν Arist. edd. ante Dind. qui secundum cod. Laur. C. Mon. ποιοῦσιν scripsit.

τῆς δὲ] τῆς δ' Vind. B. Mon. C. Euseb. *om.* Arist.

ἅπτεσθαι,] ἅπτεσθαι. Ald. Bas. ab. ἅπτεσθαι· Steph. ἅπτεσθαι; Ast. pr. sec. Bekk. Stallb.

ἀλλ'] ἄλλ' Ald. Bas. ab.

ὥσπερ] εἴπερ Bas. b.

αὐτός τε] αὐτὸς δὲ Euseb. 601

τῆς] *om.* Lob. Vind. BEF. Mon. C. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. Flor. ACRTV. Euseb. Stallb.

σκυτοτομίας] σκυτομίας Mon. C.

δὲ καὶ] τε καὶ Vat. B. καὶ Vat. M.

σχημάτων] σχ. ἄττα Euseb.

θεωροῦσι;] θεωροῦσιν; Bekkerus. θεωροῦσι. priores.

χρώματα ἄττα] χρώματα ἄττα Lob. χρώματα ἄτα Mon. C. χρωματάττα Vind. F. χρώματ' ἄττα Ang. B. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

ἑκάστων] ἑκάστῳ Euseb.

ῥήμασιν] τοῖς ῥ. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. M. Flor. C. Bas. b.

αὐτὸν] cum septem sequentibus Par. A. in margine habet, ut ego suspicor, a m. s.

ἀλλ' ἢ] ἀλλὰ ἢ Bas. b. ἀλλὰ Vind. BE. Mon. C. Par. A. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT.

μιμεῖσθαι] μιμούμενον Ang. B. Flor. RT.

ὥστε] ὥστ' Flor. ACV. Stallb. pr. ὥσθ' Stallb. sec.

ἑτέροις] ἐν τοῖς Vind. BE. Mon. C. Par. A. Vat. H. Flor. ACV. et Stallbaumius in pr. In sec. vulgatam restituit, quam ob additum τοιούτοις non mutandam fuisse intellexit.

δοκεῖν] Hoc Astius in sec. et tert. quia paullo post iteratur, uncis inclusit. Idem Stallbaumius

οὐκ ἐπαΐοντα, ἀλλ' ἢ μιμεῖσθαι, ὥστε ἑτέροις τοιούτοις ἐκ τῶν λόγων θεωροῦσι δοκεῖν, ἐάν τε περὶ σκυτοτομίας τις λέγῃ ἐν μέτρῳ καὶ ῥυθμῷ καὶ ἁρμονίᾳ, πάνυ εὖ δοκεῖν λέγεσθαι, ἐάν τε περὶ στρατηγίας ἐάν τε περὶ B ἄλλου ὁτουοῦν· οὕτω φύσει αὐτὰ ταῦτα μεγάλην τινὰ κήλησιν ἔχειν. ἐπεὶ γυμνωθέντα γε τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν, αὐτὰ ἐφ' αὑτῶν λεγόμενα, οἶμαί σε εἰδέναι οἷα φαίνεται. τεθέασαι γάρ που.

in pr. alteri fecit, in sec. utrumque geminum esse statuit et iterationis caussam in immutato paullulum sermonis tenore atque in eo, quod verbi illius notio nunc eam habeat vim, ut haud incommode iterari ac denuo inculcari potuerit, positam censet. Mihi quoque utrumque verum, repetitio autem partim perspicuitatis studio, partim sermonis familiaris negligentiae cuidam tribuenda videtur. Cf. Leg. L. VIIII. p. 859. D: ὥστε οὐδ' εἴ τις διισχυρίζοιτο εἶναι τοὺς δικαίους ἀνθρώπους, ἂν καὶ τυγχάνωσιν ὄντες αἰσχροὶ τὰ σώματα, κατ' αὐτό γε τὸ δικαιότατον ἦθος ταύτῃ παγκάλους εἶναι, σχεδὸν οὐδεὶς ἂν λέγων οὕτω πλημμελῶς δόξειε λέγειν. — Post δοκεῖν perperam in Ald. Bas. ab. punctum, in Steph. colon positum est.

περὶ σκυτοτομίας] περισκυτοτομίας καὶ τοῖς μὴ ἐπαΐουσιν Vind. E.

τις] τί Euseb. τὶ Steph. Ast. pr. τι Ast. sec. Stallb. Idem Astius in tert. requirit, sine ratione. Facile τῶν ποιητικῶν subauditur.

λέγῃ] λέγει Vind. F.

περὶ στρατηγίας] περιστ. Vind. E. π. στρατηγείας Mon. C.

B ὁτουοῦν] ὅτου οὖν Vind. F. οὑτονοῦν Vat. B.

κήλησιν ἔχειν] Ita omnes codices excepto fortasse Par. A. de quo Bekkerus tacet. Apud Eusebium vero et in Ald. Bas. ab. Steph. (tacentibus de Par. K. Bip.) Ast. pr. sec. Stallb. pr. κήλησιν ἔχει legitur, cui lectioni et Ficini interpretatio *demulcent* accommodata est nec praeter codices quicquam videtur obstare. Immo magis mihi placet verbum finitum, quum sequentia respicio, quae ipsius Glauconis monendi caussa dicta hanc de vi et illecebris carminum opinionem peculiarem potius Socrati, quam cum Glaucone communem et una cum antecedentibus ad φήσομεν, in quo Glauconis persona inclusa est, referendam esse arguunt. Accedit quod haec eadem opinio sententiae in antecedentibus de inscientia poëtarum latae non ita necessario coniuncta est, ut tamquam pars eius enuntiari debuerit. Itaque ἔχει, si in Par. A. exstare compertum fuerit, reddendum scriptori censeo.

ἐπεὶ γυμνωθέντα] ἐπὶ γ. Ald. Bas. ab. ἐπιγυμνωθέντα Euseb.

γε] τε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

χρωμάτων τὰ] χρωμάτων. τὰ δὲ Euseb.

ἐφ' αὑτῶν] ἐφαυτῶν Vind. F. ἐφ' ἑαυτῶν Mon. BC. Flor. TU. Euseb.

λεγόμενα] In Par. A. γ super λ et ν super γ positum pro λεγόμενα alicubi γενόμενα scriptum fuisse significat, quae scriptura non omnino improbabilis est.

φαίνεται] φαίνονται Mon. C. ante corr.

τεθέασαι] τεθέαμαι Lob. Par. K. sec. Bip. Vat. M. Similem verbi θεᾶσθαι usum v. L. III. p. 400. A. cl. L. VII. p. 523. A.

που.] ἢ οὔ; Euseb. et ex eo margo Steph. που; Bas. ab. που

Ἔγωγ', ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἔοικε τοῖς τῶν ὡραίων προσώποις, καλῶν δὲ μή, οἷα γίγνεται ἰδεῖν, ὅταν αὐτὰ τὸ ἄνθος προλίπῃ; Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς. Ἴθι δή, τόδε ἄθρει· ὁ τοῦ εἰδώλου ποιητής, ὁ μιμητής, φαμέν, τοῦ μὲν ὄντος οὐδὲν ἐπαΐει, τοῦ δὲ φαι-
C νομένου. οὐχ οὕτω; Ναί. Μὴ τοίνυν ἡμίσεως αὐτὸ καταλίπωμεν ῥηθέν, ἀλλ' ἱκανῶς ἴδωμεν. Λέγε, ἔφη. Ζωγράφος, φαμέν, ἡνίας τε γράψει καὶ χαλινόν; Ναί. Ποιήσει δέ γε σκυτοτόμος καὶ χαλκεύς; Πάνυ γε. Ἆρ' οὖν ἐπαΐει οἵας δεῖ τὰς ἡνίας εἶναι καὶ τὸν χαλινὸν ὁ γραφεύς; ἢ οὐδ' ὁ ποιήσας, ὅ τε χαλκεὺς καὶ ὁ σκυ-

sine interpunctione Lob. et, ut suspicari licet, Par. K. Vat. M. (*animadvertistine*) *unquam?* Fic.
Ἔγωγ'] ἔγωγε Lob.
προλίπῃ] προλείπῃ Vind. F. Flor. R. προάπει Ang. B.
ὁ μιμητής, φαμέν] ὃ μιμητὴς φαμὲν Mon. C. Steph. Ast. pr. „In praeced. edit. ὁ scriptum est ante μιμητής: quam lectionem sequendo, haec velut per parenthesin dicerentur, ὁ μιμητὴς φαμέν. Locus autem in quo id dictum fuit, est in fine paginae praecedentis, πάντας τοὺς ποιητικούς, μιμητὰς εἰδώλων ἀρετῆς εἶναι.“ Steph. annot. p. 27. De Florentinis codicibus Stallbaumius nihil refert, nisi in U. verbum φαμὲν deesse, in T. ὁ μιμητὴς φημὶ legi. Bekkerus ὃ μιμητής in Mon. B. omissum praetereaque nihil notavit.
ὄντος] οὗτος Ald.
ἐπαΐει] ἐπαΐειν Vat. B. ἐπαΐει; Ald.
C οὕτω;] οὕτως; Bekkerus.
ἡμίσεως] ἡμισέως Vind. B. Mon. C. Ast. sec. ἡμησέως, e corr. ἡμισέως, Vind. E. ἡμίσεος Lob. Vind. F. Vat. BM. et corr. Par. A. ἡμίσες Ang. B. Flor. R. ἐφ' ἡμίσεως Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. „Forte ἐξ ἡμίσεως: nisi mutata sede accentus scribi possit ἡμισέως, ut sit adverb.“ Steph. in m. Quum adverbia accentum genitivi pluralis sequantur, qua de re cf. Buttmannus gramm. II. p. 264., genitivus autem neutrius ἥμισυ Phrynicho teste Bekkeri anecd. p. 41, 32. ἡμίσεως sit, cuius pluralis est ἡμίσεων, ἡμίσεως pro adverbio haberi potest. Accedit testimonium Antiatticistae p. 98, 30: ἡμίσεως· ἐπίῤῥημα. Πλάτων Πολιτείας ἕκτῳ. quod videtur ad nostrum locum pertinere. Minus probabiliter Bernhardy synt. p. 138. ἡμίσεως genitivum et ita, ut ὀλίγου, μικροῦ et πολλοῦ dictum esse statuit.
αὐτὸ] αὐτὸν Vind. F. αὐτῶι Lob. αὐτῷ Vat. B. Ven. C.
καταλίπωμεν] καταλείπωμεν Vat. M. καταλείπομεν Vind. F. et, sup. ω super ο, Ang. B.
ἴδωμεν] ἰδῶμεν Vind. F.
Ζωγράφος] ζωγράφον Vind. B. Mon. C.
ἡνίας τε] τε *om.* Ven. B.
δέ γε] γε *om.* Mon. C.
σκυτοτόμος] σκυτοτόμους Bas. a. σκυτόμους Bas. b.
χαλκεύς] χαλκούς Ald. Bas. ab.
Πάνυ — χαλκεὺς] *om.* Vat. B.
Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.
δεῖ] δὴ idem et Ang. B.
ὅ τε] οὔτε Ven. C. Par. D.
ὅσπερ] ὥσπερ Lob. Vat. M.
χρῆσθαι,] χρῆσθαι; Steph. In Mon. B. comma post μόνος est.
μόνος ὁ] μόνος Vind. F. μόνον ὁ Ald. Bas. a.
Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.
τινὰς τρεῖς] τινὰς *om.* Lob. D Vat. BM. Pronomen ego non, ut

τεὺς, ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅσπερ τούτοις ἐπίσταται χρῆσθαι, μόνος ὁ ἱππικός; Ἀληθέστατα. Ἆρ' οὖν οὐ περὶ πάντα οὕτω φήσομεν ἔχειν; Πῶς; Περὶ ἕκαστον ταύτας τινὰς D τρεῖς τέχνας εἶναι, χρησομένην, ποιήσουσαν, μιμησομένην; Ναί. Οὐκοῦν ἀρετὴ καὶ κάλλος καὶ ὀρθότης ἑκάστου σκεύους καὶ ζῴου καὶ πράξεως οὐ πρὸς ἄλλο τι, ἢ τὴν χρείαν ἐστὶ, πρὸς ἣν ἂν ἕκαστον ᾖ πεποιημένον ἢ πεφυκός; Οὕτω. Πολλὴ ἄρα ἀνάγκη τὸν χρώμενον ἑκάστῳ ἐμπειρότατόν τε εἶναι καὶ ἄγγελον γίγνεσθαι τῷ ποιητῇ, οἷα ἀγαθὰ ἢ κακὰ ποιεῖ ἐν τῇ χρείᾳ ᾧ χρῆται. οἷον αὐλητής που αὐλοποιῷ ἐξαγγέλλει περὶ

Bernhardy synt. p. 442., ad exiguitatem numeri, qui rerum ratione habita minime exiguus est, sed ad reliquam harum artium conditionem retulerim, quae quales sint quibusque singulae nominibus appellandae, Socrates incertum relinquat. Similiter Phaedr. p. 265. D: τούτων δέ τινων ἐκ τύχης ῥηθέντων δυοῖν εἰδοῖν. Alibi vero numerus ipse sive magnus sive parvus addito pronomine afficitur, ita ut *circiter* tantus esse declaretur. Sic Leg. L. IIII. in. σχεδὸν, ὦ ξένε, ἀπέχει θαλάττης γε ἡ πόλις, ἧς πέρι τὰ νῦν δὴ λεχθέντα ἡμῖν, εἴς τινας ὀγδοήκοντα σταδίους.

ποιήσουσαν, μιμησομένην] ποιοῦσαν μιμουμένην Par. K. (*utentem*,) *facientem et imitantem* Fic. ποιοῦσαν etiam Proclus legisse vel requisivisse videtur, qui in Civ. p. 406, 9. haec ita refert: ἀλλ' ὅ γε μιμητὴς, φησὶν, οὔτε δόξαν ὀρθὴν ἔχει περὶ ἐκείνων, ἃ μιμεῖται, ὥσπερ ὁ δημιουργός· οὐ γὰρ σύνεστι τῷ χρησομένῳ· οὔτε ἐπιστήμην· οὐ γάρ ἐστιν ὁ χρησόμενος. τρεῖς γὰρ αὗται τέχναι νοείσθωσαν περὶ τὸν χαλινὸν, εἰ τύχοι, ἡ χρησομένη, ἡ ποιοῦσα, ἡ μιμησομένη. δῆλον οὖν, ὡς ἡ μὲν ἐπιστήμην ἔχει τῆς τοῦ χαλινοῦ χρείας, ἡ δὲ δόξαν ὀρθὴν ὑπ' ἐκείνης διδασκομένη, ποῖον εἶναι δεῖ τὸν χαλινὸν, ἡ δὲ οὐδέτερα τούτων. γράφει γὰρ ὁ ζωγράφος τὸν χαλινὸν οὔτε ἱππέως οὔτε χαλινοποιοῦ παρόντος. Sed nulla mutatione opus: omnes tres pariter quasi nondum natae cogitantur.

κάλλος] In Mon. B. alterum λ int. vers. a m. s. additum.

ἑκάστου] ἕκαστον Vind. E.

σκεύους καὶ ζῴου] ζ. κ. σκ. Flor. T. — ζῴου Ald. Bas. ab.

ἐστὶ] ἔστι Vind. F.

πρὸς ἣν] πρὸς *om.* Par. A. quae ellipsis non videtur ferri aut secundum ea, quae Vol. I. p. 365, a. b. et Vol. II. p. 145, b. observata sunt, defendi posse.

Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus.

Πολλὴ] π. δ' Par. K. sec. Bekk.

γίγνεσθαι] γίν. Mon. C.

που] ποῦ Vind. F.

ἐξαγγέλλει] ἐξαγγέλει Ven. B. Mon. C. Ang. B. ἐξαγγέλῃ Vat. B. ἐξαγγελεῖ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. „Malim utrobique ἐξαγγελεῖ, ut conveniat cum ἐπιτάξει et cum ποιήσει." Steph. in m. Post ἄγγελον γίγνεσθαι recte iterum praesens ponitur solennem tibicinis eiusque personae nullo tempore non convenientem actionem indicans; tum vero non minus recte ponitur futurum, quia tibicen non semper tibias faciendas locat. Codicum quidem auctoritatem, quam Stallbaumius superesse h. l. Stephani coniecturae autumat, non multo hic maiorem esse, quam infra, ubi nulla est, Vol. I. p. 109, a. ob-

E τῶν αὐλῶν, οἳ ἂν ὑπηρετῶσιν ἐν τῷ αὐλεῖν, καὶ ἐπιτάξει, οἵους δεῖ ποιεῖν, ὁ δ' ὑπηρετήσει. Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν ὁ μὲν εἰδὼς ἐξαγγέλλει περὶ χρηστῶν καὶ πονηρῶν αὐλῶν, ὁ δὲ πιστεύων ποιήσει; Ναί. Τοῦ αὐτοῦ ἄρα σκεύους ὁ μὲν ποιητὴς πίστιν ὀρθὴν ἕξει περὶ κάλλους τε καὶ πονηρίας, ξυνὼν τῷ εἰδότι καὶ ἀναγκαζόμενος 602 ἀκούειν παρὰ τοῦ εἰδότος, ὁ δὲ χρώμενος ἐπιστή-

servata demonstrant: de scriptoris usu, quem Bekkerus saepe corrigere conatus est, cf. ib. p. 52. et huius voluminis p. 153, b. Similis nostro locus est L. V. p. 478. D: οὐκοῦν ἔφαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν, εἴ τι φανείη οἷον ἅμα ὄν τε καὶ μὴ ὄν, τὸ τοιοῦτον μεταξὺ κεῖσθαι τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος τε καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος, καὶ οὔτε ἐπιστήμην οὔτε ἄγνοιαν ἐπ' αὐτῷ ἔσεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταξὺ αὖ φανὲν ἀγνοίας καὶ ἐπιστήμης;

αὐλῶν] αὐτῶν Par. K. Ald. Bas. ab.

οἳ] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. οἷα reliqui (Mon. B. correctus in ultima) cum editis ante Bekkerum, quod sive *quarum rerum ratione habita* sive *quibus et qualibus sui partibus* interpreteris, durissimum est. Videntur autem hoc potius, quam illo modo interpretati ese ii, qui genuinum putarent, respicientes fortasse ad prius illud οἷα ante ἀγαθά, quamquam ne id quidem videtur partes eius rei, qua quis utitur, sed ipsas res singulares, in genere eius, quo utitur (ᾧ χρῆται) comprehensas significare. (*was für Exemplare, Individuen, aus der Art von Dingen, mit der er verkehrt, gut oder schlecht für den Gebrauch von ihm gemacht werden.*) Similiter hic οἳ pro οἷοι accipi potest, ut Vol. II. p. 139, b. 172, a.

E ὑπηρετῶσιν ἐν] ὑπηρετῶσι Par. K. sec. Bip. (Bekkerus tantum ἐν in eo omissum docet.)

καὶ ἐπιτάξει] *ordinatque* Fic.

ὁ] ὃ Vind. E.

ὑπηρετήσει] Ita iidem, qui supra οἳ, et Vind. F. Ang. B. Flor. R. ὑπηρέτης εἰ Ven. C. ὑπηρέτης ἢ Lob. Vat. BM. ὑπηρέτης οὖ Mon. B. Flor. U. (Par. K.) cum editis ante Astii sec. (de Mon. B. Par. DK. Bekkerus tacet.) *ministrat* Fic. „scribendum videtur vel ὁ δ' ὑπηρετήσει, vel, ὁ δ' ὑπηρέτης. οὔ;" Steph. in m. ὁ δ' ὑπηρέτης. οὔ; aeque ineptum est atque ὁ δ' ὑπηρέτης οὔ.

Πῶς δ' οὔ;] om. Ast. pr.

ἐξαγγέλλει] ἐξαγγελεῖ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

ποιήσει] *efficit* Fic.

πίστιν] πίστην Vind. E.

ἕξει] *habet* Fic.

περὶ κάλλους] περικ. Vind. E.

ξυνὼν] ξυνῶν idem.

παρὰ] περὶ Bas. a. ex compendio Aldinae. 602

τοῦ εἰδότος] τοῦ μὴ εἰδότος ante corr. Vind. B. Mon. C.

ὁ δὲ — Πάνυ γε.] om. Lob. Vat. M. — Post ἐπιστήμην in Bas. ab. signum est interrogandi.

Πάνυ γε. — ἐπιστήμην] om. Vat. B. Ven. C. Par. DK. ὁ δὲ μιμητὴς ἐπιστήμην Lob. Vat. M. ναί, ἔφη. ὁ δὲ γράφων ἐπιστήμην margo Vat. B. Ven. C. ὁ δὲ ζωγράφος πότερα ἐπιστήμην Mon. B. quod supplementum per se haud minus probabile est, quam quod Vol. I. p. 51. recipere ex eodem codice coacti sumus. Hoc vero loco feliciore casu vera scriptura in parte codicum servata est.

ἕξει] Ita Mon. B. a m. s. correctus.

ὧν] περὶ ὧν Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R. Bas. b.

γράφῃ] γράφοι Ven. B. In

μην. Πάνυ γε. Ὁ δὲ μιμητὴς πότερον ἐκ τοῦ χρῆσθαι ἐπιστήμην ἕξει ὧν ἂν γράφῃ, εἴτε καλὰ καὶ ὀρθὰ εἴτε μή, ἢ δόξαν ὀρθὴν διὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης συνεῖναι τῷ εἰδότι καὶ ἐπιτάττεσθαι, οἷα χρὴ γράφειν; Οὐδέτερα. Οὔτε ἄρα εἴσεται οὔτε ὀρθὰ δοξάσει ὁ μιμητὴς περὶ ὧν ἂν μιμῆται πρὸς κάλλος ἢ πονηρίαν. Οὐκ ἔοικε. Χαρίεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ ποιήσει

Mon. C. litterae φ et ψ coniunctae sunt ita, ut nescias, utrum γράφῃ an γράψῃ legi scriba voluerit.

καὶ ὀρθὰ] καὶ *om.* Par. DK. sec. Bekk.

ἐξ ἀνάγκης] ἐξὰν. Lob. ἐξαν. Vind. BF. Mon. BC.

ὀρθὰ δοξάσει] Proclus in Civ. p. 403, 26: τὰ μὲν οὖν γένη τῆς ποιητικῆς τοιᾶσδε καὶ παρὰ τῷ Πλάτωνι διακρίσεως ἠξίωται, τὸ μὲν ὡς κρεῖττον ἐπιστήμης, τὸ δὲ ἐπιστημονικόν, τὸ δὲ ὡς ὀρθοδοξαστικόν, τὸ δὲ ὡς καὶ τῆς ὀρθῆς δόξης ἀπολειπόμενον. λέγει γοῦν περὶ τοῦ ἐσχάτου σαφῶς, ὡς οὔτε ἄρα εἴσεται οὔτε ὀ ρ θ ο δ ο ξ ά σ ε ι ὁ τοιόσδε μιμητής, οἷον τὸν ποιητὴν τοῦτον ἐλέγομεν, περὶ ὧν ἂν μιμῆται πρὸς κάλλος ἢ πονηρίαν. ib. p. 405, 17: καὶ συνάγει λέγων· πόῤῥω ἄρα τοῦ ἀληθοῦς ἡ μιμητική ἐστι, καὶ ὅτι ὁ κατὰ ταύτην μιμητὴς οὔτε ὀ ρ θ ο δ ο ξ ά σ ε ι περὶ ὧν ἂν μιμεῖται πρὸς κάλλος ἢ πονηρίαν, συλλογίζεται.

μιμῆται — ὅμως γε B.] *om.* Lob. Vat. BM. μιμεῖται etc. Mon. C. Vind. F. (Proclus p. 405.)

πονηρίαν.] πονηρίαν; Ald. Bas. ab.

ἔοικε.] ἔοικεν. Bekkerus.

Χαρίεις] χάρις Par. K. sec. Bip.

ἐν τῇ ποιήσει] Ita Par. A. Vind. B. (hic ποιήσε) EF. Mon. C. Ven. BC. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Bas. b. et γρ. margo Steph. (*in effectione* Fic. *in effictione* Gryn.) ἐν τῇ μιμήσει reliqui codices (h. e. Par. DK. Mon. B. Flor. U.) et Ald. Bas. a Steph. qui tamen annot. p. 27. Malim, inquit, ποιήσει, quod margini est adscriptum. Sic enim et pag. sequente, ἡ διὰ τῆς ποιήσεως μιμητική. et initio pag. 605, ὁ δὴ μιμητικὸς ποιητής." Idem Bekkerus, cuius in contextu ἐν τῇ μιμήσει legitur, in comm. reponendum ostendit, meritoque adversus Grossmannum ἐν τῇ μιμήσει tenentem tuitus est Matthiae praef. ad Alcaei fragm. Lips. a. 1827. p. VIII. Etiam Stallbaumius ποιήσει vel ob sequentia περὶ ὧν ἂν ποιῇ necessarium esse vidit, sed quod poësin intelligendam esse negat, fallitur. Nam quum ποιεῖν et ποιητὴς hoc loco saepe de effectione effectoreque omnino dicantur, ποίησις nusquam non ad carmina refertur et p. 603. B. ab ipso Socrate ita definitur: ἡ κατὰ τὴν ἀκοὴν (μιμητική), ἣν δὴ ποίησιν ὀνομάζομεν. nec aliud quid ποιεῖν περί τινος significat p. 598. E. et 600. E. Accedit quod, si effectionem intelligas, Socratem aut inani tautologia utentem aut cessanti ab effectione (h. e. ab imitatione, nam quod proprie ποιεῖν in hac disputatione dicitur, id omnino imitatoris non est) imitatori sapientiae aliquid concedentem facias et proinde iisdem te difficultatibus implices, quibus lectio Stephaniana laborat, quas Schleiermachero miror offensioni non fuisse, quum scriberet: *Trefflich also ist der in der Nachbildung begriffene Nachbildner in der Kunde von dem was er macht?* Itaque de poësi loqui Socratem statuamus et quemadmodum paullo ante *imitatori* scientiam eorum, quae *pingat*, negantem et nomini generis verbum speciei pro-

μιμητικὸς πρὸς σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ. Οὐ πάνυ. B Ἀλλ' οὖν δὴ ὅμως γε μιμήσεται, οὐκ εἰδὼς περὶ ἑκάστου, ὅπῃ πονηρὸν ἢ χρηστόν· ἀλλ', ὡς ἔοικεν, οἷον φαίνεται καλὸν εἶναι τοῖς πολλοῖς τε καὶ μηδὲν εἰδόσι, τοῦτο μιμήσεται. Τί γὰρ ἄλλο; Ταῦτα μὲν δή, ὥς γε φαίνεται, ἐπιεικῶς ἡμῖν διωμολόγηται, τόν τε μιμητικὸν μηδὲν εἰδέναι ἄξιον λόγου περὶ ὧν μιμεῖται, ἀλλ' εἶναι παιδιάν τινα καὶ οὐ σπουδὴν τὴν μίμησιν, τούς τε τῆς τραγικῆς ποιήσεως ἁπτομένους ἐν ἰαμβείοις καὶ ἐν ἔπεσι πάντας εἶναι μιμητι-

prium iungentem tulimus, ita hic pro genere, cuius secundum proxima reprehensio exspectabatur, speciei illudentem feramus, quoniam quaecumque generi accidunt, eadem ad speciem pertinent, generi autem et scientiam et veram opinionem deesse iam dictum est, et quoniam poëtam potissimum sapientia carere demonstrandum erat. Atque in sequentibus Socrates sicut ante a pictore, a poëta ad imitatorem redit, ita tamen, ut maxime poëtam respiciat utpote maxime vulgi se iudicio subiicientem. Hoc ipsum vero de poëta imitatore iudicium velut in transcursu facit eamque ob caussam nulla particula tali, qualis est οὖν vel ἄρα, superioribus coniungit. Denique imitatorem aliquem in poësi dicens aliud praestantius et supra imitationem elatum poëseos genus statuere videtur, cuius rei et postea significatio quaedam haud obscura fit et in diiudicanda hac tota disputatione, si aeque iudicare volumus, rationem habere debemus.

μιμητικὸς] μιμηταὶ Vind. E.

ποιῇ.] ποιῇ; Bas. ab.

B μιμήσεται] μιμήσηται Vat. M.

καλὸν εἶναι] εἶναι *om.* Flor. T.

ὥς γε] γε *om.* Ven. B. Bas. b. in qua tamen ὥς cum accentu est.

φαίνεται] ἔοικεν Ven. B. φαίνεται ἔοικεν Bas. b.

μιμεῖται] μιμῆται Ang. B.

παιδιάν] παιδείαν Vind. BF. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. In Mon. C. εἰ super ιάν scriptum est.

οὐ] *om.* Lob. Vat. M. Par. K. Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Vat. H.

τραγικῆς] στραγικῆς Lob. ante corr. στρατηγικῆς Vat. M.

ἰαμβείοις] ἰάμβοις Flor. T.

C τὸ δὲ δή] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. Bas. b. Reliqui codices et Ald. Bas. a. Steph. Ast. δή omittunt. Spectat id sequentia, in quibus futilitas imitationis novo demonstratur argumento ab eius, quam afficit, animi partis futilitate petito. Id argumentum Socrates cum primo in rerum, circa quas versatur, inanitate posito coniuncturus, quum absque interrogatione sic fere dicendum esset: *iam vero haec imitatio non solum futilia efficit, sed etiam futilem animi nostri partem afficit,* initio ab illis particulis facto interrogationem novo argumento destinatam etiam ad primum adhibet eiusque vim dictione supra p. 599. D. introducta complectens *iam vero haec imitatio*, inquit, *nonne circa aliquid, quod tertium est a veritate, versatur?* iterataque interrogatione, *nonne*, quo magis hoc ex ante dictis repetitum intelligatur, quum Glauco annuisset, ad novum argumentum accedens denuo *iam vero*, inquit, *quale illud est in homine, quod ea afficitur?*

κοὺς ὡς οἷόν τε μάλιστα. Πάνυ μὲν οὖν. Πρὸς Διός, C
ἦν δ' ἐγώ, τὸ δὲ δὴ μιμεῖσθαι τοῦτο οὐ περὶ τρίτον
μέν τι ἐστιν ἀπὸ τῆς ἀληθείας; ἦ γάρ; Ναί. Πρὸς δὲ
514 δὴ ποῖόν τί ἐστι τῶν τοῦ ἀνθρώπου ἔχον τὴν δύναμιν,
ἣν ἔχει; Τοῦ ποίου τινὸς πέρι λέγεις; Τοῦ τοιοῦδε.
ταὐτόν που ἡμῖν μέγεθος ἐγγύθεν τε καὶ πόῤῥωθεν
διὰ τῆς ὄψεως οὐκ ἴσον φαίνεται. Οὐ γάρ. Καὶ ταὐτὰ
καμπύλα τε καὶ εὐθέα ἐν ὕδατί τε θεωμένοις καὶ
ἔξω, καὶ κοῖλά τε δὴ καὶ ἐξέχοντα διὰ τὴν περὶ
τὰ χρώματα αὖ πλάνην τῆς ὄψεως, καὶ πᾶσά τις

οὐ περὶ] οὐ secundum Ficinum (*Per Iovem: imitatio autem ista circa aliquod tertio gradu distans a veritate versatur. nonne?*) Astius in pr. et sec. delevit et post ἀληθείας colon fecit, quod idem Stephanus in m. sibi, quia ἦ γάρ; sequatur, placere ostendit: in tert. οὐ et interrogationis signum, ut par erat, restituit.

μέν τι] μέντοι Lob. Vind. F. Par. K. Ang. B. Vat. M. Flor. R. Stallb. probante in tert. Astio. μὲν aptum esse supra demonstravi; haud minus aptum, ne dicam necessarium, τὶ videtur.

ἐστιν] ἐστὶ Lob. Mon. B.

ἦ γάρ; Ναί.] *om.* Vind. F.

τῶν] τῷ idem et, sup. ο, Ang. B. τὸ Lob. Vind. BE. Mon. C. Par. K. sec. Bip. et a m. s. A. Vat. BHM. Flor. ACV. *om.* Ven. B. Bas. b. τὸ ferri ita potest, ut certa quaedam pars animi humani designari eaque qualis sit quaeri statuatur, quasi sit ποῖόν τί ἐστι τὸ τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς ὃ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει, ἔχον ἐστί; Nec non omitti poterat τὸ vel τῶν, sed hoc in Ven. C. Par. D. et reliquis quatuor codicibus, item a Ficino (*Ad quale igitur eorum, quae in homine sunt, pertinet, quatenus vim habet eiusmodi?*) et Aldo inventum tale est, ut ex interpolatione fluxisse non videatur, meritoque placuit editoribus.

τοῦ] *om.* Ang. B. Flor. RT.

ἣν] *om.* Vat. B. a m. pr.

ποίου] ποιοῦ Vind. F.

τινὸς] τίνος Mon. B.

πέρι] περὶ Vind. E.

ταὐτόν]: ταυτόν Vind. E. Ταυτόν Steph.

ἐγγύθεν] ἔγγυθεν Vind. F.

ἴσον] ἶσον Lob. Mon. B. Ald. Bas. ab.

φαίνεται.] φαίνεται; Ald. Bas. ab.

ταὐτὰ] Ita Par. A. Vind. E. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. ταῦτα Lob. Vind. BF. Mon. C. Vat. BM. Ven. C. Par. D. τὰ Ven. B. Par. K. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

καμπύλα] post τε Par. K.

ὕδατί τε θεωμένοις] ὕδατι τεθεωμένοις Vind. BF.

τε δὴ] τε *om.* Par. K. sec. Bekk. δὴ *om.* Mon. B. In Vind. B. pro eo δεῖ ante corr. erat.

ἐξέχοντα] ἐξέρχοντα Vind. F.

πᾶσά τις] πᾶσα τὶς idem. Stallbaumius in sec. Si quis, inquit, miretur πᾶσά τις cum αὕτη iunctum, illud praedicati loco habendum esse meminerit." Sed *meram quandam* seu *nihil nisi quandam perturbationem* hanc dicere opus non erat: magis attinebat *omnia haec*, quorum duo exempli caussa commemoraverat, *perturbationem quandam animi nostri habere* demonstrare. Itaque πᾶσα cum αὕτη coniungendum et per attractionem pro πᾶν τοῦτο dictum videtur. τὶς nomini praepositum est ut Gorg. p. 522. D: αὕτη γάρ τις βοήθεια ἑαυτῷ πολλάκις ἡμῖν ὡμολόγηται κρατίστη εἶναι. Eo-

D ταραχὴ δήλη ἡμῖν ἐνοῦσα αὕτη ἐν τῇ ψυχῇ· ᾧ δὴ ἡμῶν τῷ παθήματι τῆς φύσεως ἡ σκιαγραφία ἐπιθεμένη γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει, καὶ ἡ θαυματοποιία καὶ αἱ ἄλλαι πολλαὶ τοιαῦται μηχαναί. Ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν οὐ τὸ μετρεῖν καὶ ἀριθμεῖν καὶ ἱστάναι βοήθειαι χαριέσταται πρὸς αὐτὰ ἐφάνησαν, ὥστε μὴ ἄρχειν ἐν ἡμῖν τὸ φαινόμενον μεῖζον ἢ ἔλαττον ἢ πλέον ἢ βαρύτερον, ἀλλὰ τὸ λογισά-
E μενον καὶ μετρῆσαν ἢ καὶ στῆσαν; Πῶς γὰρ οὔ; Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε τοῦ λογιστικοῦ ἂν εἴη τοῦ ἐν ψυχῇ ἔργον. Τούτου γὰρ οὖν. Τούτῳ δὲ πολλάκις μετρήσαντι

dem modo Schleiermacherus, sed pronomini iusto plus tribuens: *Und so ist dies insgesammt eine grosse Verwirrung in unserer Seele.*

D ταραχὴ] ταραχθῇ Bas. a. In Vind. F. ultima syllaba evanuit.

ἡμῖν] μῖν Mon. B.

αὕτη] αὐτὴ Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. αὐτῇ Vat. H. Neutrum probabile.

ᾧ] ὃ Vind. B. Vat. H. et corr. Mon. C.

καὶ αἱ ἄλλαι] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. AV. et Ficinus. (*ceteraque machinamenta*) Reliqui cum editis articulum omittunt. Cf. Leg. L. XII. p. 967. A: οἱ μὲν γὰρ διανοοῦνται τοὺς τὰ τοιαῦτα μεταχειρισαμένους ἀστρονομίᾳ τε καὶ ταῖς μετὰ ταύτης ἀναγκαίαις ἄλλαις τέχναις ἀθέους γίγνεσθαι. *et reliquis, quae necessario huic coniunctae sunt, disciplinis.* Similiter hic *reliquae, quae multae sunt, huiusmodi artes* dicuntur.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Mon. B. Ἄρ' Ald.

οὐ τὸ] οὕτω. Vind. F. οὐ τῷ Ang. B. τὸ τὸ Bas. a. οὕτω τὸ Bas. b.

ἱστάναι] ἱστᾶναι Vind. F. Mon. C.

χαριέσταται] χαριέστατοι Par. K. sec. Bip. χαριέστεραι Vat. M.

αὐτὰ] αὐτὴν Par. K.

ἐφάνησαν,] ἐφάνησαν; Steph.

ὥστε] Ita Par. DK. sec. Bekk. „et nescio an A.“ Vind. E. Mon. B. Vat. H. Flor. ATUV. ὥς γε reliqui cum editis ante Astii sec. cuius auctor lectionem haud dubie veram ex coniectura restituit.

ἢ καὶ] ἢ om. Flor. T. καὶ om. Mon. C.

οὔ; Ἀλλὰ] οὔ, ἀλλὰ Bas. b.

E τοῦτό γε] τοῦτό τε Mon. B.

εἴη] ἢ Lob. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. ᾖ Ven. C. Par. D.

τοῦ] τῶν Bas. b.

ἐν ψυχῇ] ἐν τῇ ψ. editi ante Bekkerum cum Vind. B. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. tacentibus de Par. K. Bip.

Τούτου] Ita Vind. B. a m. pr. sed correctus: ante corr. τοῦτο erat.

Τούτῳ] τοῦτο Vind. B. Mon. C. Vat. H. τούτῳ (sc. τῷ λογιστικῷ) ut σημαίνοντι dativus est instrumenti seu adminiculi, quo quis metitur, pendetque e μετρήσαντι (sc. ἀνθρώπῳ) ut hoc ipsum e πολλάκις φαίνεται, hoc sensu: *huius autem partis ope saepenumero menso alicui, quum illa (pars) maiora quaedam vel minora vel paria esse significat, contraria simul de iisdem videntur.* Male haec Ficinus, sed ita, ut lectionem eandem secutus esse videatur, convertit: *Hoc autem saepenumero metiente indicanteque maiora esse nonnulla vel minora aliis alia, vel aequalia, contraria simul circa eadem haec nobis apparent.* Tamen, si *haec nobis*

καὶ σημαίνοντι μείζω ἄττα εἶναι ἢ ἐλάττω ἕτερα ἑτέρων ἢ ἴσα τἀναντία φαίνεται ἅμα περὶ ταὐτά. Ναί. Οὐκοῦν ἔφαμεν τῷ αὐτῷ ἅμα περὶ ταὐτὰ ἐναντία δοξάζειν ἀδύνατον εἶναι; Καὶ ὀρθῶς γ' ἔφαμεν. Τὸ παρὰ τὰ 603 μέτρα ἄρα δοξάζον τῆς ψυχῆς τῷ κατὰ τὰ μέτρα οὐκ ἂν εἴη ταὐτόν. Οὐ γὰρ οὖν. Ἀλλὰ μὴν τὸ μέτρῳ γε καὶ λογισμῷ πιστεῦον βέλτιστον ἂν εἴη τῆς ψυχῆς. Τί μήν; Τὸ ἄρα τούτῳ ἐναντιούμενον τῶν φαύλων ἄν τι εἴη ἐν ἡμῖν. Ἀνάγκη. Τοῦτο τοίνυν διομολογήσασθαι βουλόμενος ἔλεγον, ὅτι ἡ γραφικὴ καὶ ὅλως ἡ μιμητικὴ

exemeris et *menso* pro *metiente* posueris, ferri reliqua poterunt. Minus probabilis est Schleiermacheri interpretatio, qui suffragante Stallbaumio τούτῳ in τῷ mutat verboque σημαίνειν novam significationem tribuit: *Wenn einer aber auch noch so sehr gemessen hat, und nun bestimmt, dass einiges grösser sei oder kleiner als anderes oder gleich gross: so erscheint ihm doch dasselbige zugleich entgegengesezt.*

δὲ] δὴ Lob. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. cum editis ante Bekkerum, quod in assumptione non ineptum erat. Sed δὲ sufficit.

σημαίνοντι] σημήναντι Lob. σημήναντι Vat. M. σημάναντι Ang. B. Flor. RT. probante in pr. Stallbaumio, in sec. improbante. Praesens tempus partim perspicuitatis caussa, quo facilius hoc a μετρήσαντι separandum et ad τούτῳ appositionis modo referendum esse intelligatur, partim propterea requiritur, quod ei, qui mensus est, contraria de iisdem non alio, nisi eodem, quo ratio veram mensuram indicat, tempore videri possunt. Rationis enim significatio simul cum sensuum testimonio contrario ad animum affertur.

ἄττα] ἅττα Lob. ἅττα Vind. F.

ἢ ἐλάττω] ἢ καὶ ἐ. Lob. Vat. BM.

ἴσα] ἴσα Lob. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ταὐτά.] ταῦτα. Lob. Vind. BEF. Vat. M. Flor. U. et, signo interrogandi addito, Mon. B. Ald. Bas. ab. In Mon. C. littera prima τ int. vers. adscripta et vocabulum ex oxytono properispomenon a correctore factum est.

ἔφαμεν] L. IIII. p. 436. B.

ταὐτὰ] τὰ αὐτὰ Mon. B. Flor. U. Huc enim pertinere videtur quod Stallbaumius in pr. ad proximum τἀναντία retulit, eius loco τὰ αὐτὰ ἐναντία in Flor. U. legi perhibens. ταῦτα Lob. Vind. BEF. Mon. C. Ald. Bas. ab.

ἐναντία] τἀναντία idque ante περὶ τ. Lob. Vat. BM. τὰ ἐναντία item ante περὶ τ. Bas. b.

δοξάζειν] δοξάξειν Ald.

παρὰ] περὶ Bas. ab. ex Aldinae compendio. 603

κατὰ τὰ] τὰ *om.* Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Ald. Bas. a.

Οὐ γὰρ οὖν] οὗ γ. ο. Vind. F. οὐγαροῦν Lob.

τὸ] τῷ Vind. F. Mon. B. Ang. B.

πιστεῦον] πιστεύον Bas. b.

τῆς ψυχῆς — ἄν τι εἴη] bis deinceps scripta habet Vind. E. In Flor. T. verba τῆς ψυχῆς ante ἂν εἴη posita sunt.

Τί μήν;] *om.* Vind. E. utrobique.

Τοῦτο] τούτῳ Ang. B. Flor. R.

γραφικὴ — μιμητικὴ] γραφικὰ — μιμητικὰ Ald. Bas. a.

πόῤῥω μὲν τῆς ἀληθείας ὂν τὸ αὑτῆς ἔργον ἀπεργάζε-
B ται, πόῤῥω δ' αὖ φρονήσεως ὄντι τῷ ἐν ἡμῖν προσο-
μιλεῖ τε καὶ ἑταίρα καὶ φίλη ἐστὶν ἐπ' οὐδενὶ ὑγιεῖ
οὐδ' ἀληθεῖ. Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς. Φαύλη ἄρα φαύλῳ
ξυγγιγνομένη φαῦλα γεννᾷ ἡ μιμητική. Ἔοικε. Πότε-
ρον, ἦν δ' ἐγώ, ἡ κατὰ τὴν ὄψιν μόνον, ἢ καὶ ἡ κατὰ
τὴν ἀκοήν, ἣν δὴ ποίησιν ὀνομάζομεν; Εἰκός γ', ἔφη,
καὶ ταύτην. Μὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τῷ εἰκότι μόνον

ὂν] οὖσα Ven. B. Lob. Vat. BM. Ficinus (*procul a veritate suum opus exercet*) et editi (tacentibus de Par. K. Bip.), quod multo est deterius. P. 602. C. quem locum Socrates respicit, non ipsam imitationem, sed eius opus longe a veritate abesse tertiumque ab ea gradum obtinere dixerat atque huic operis et effecti futilitati vilitatem coniunxerat partis animi eius, quam afficit. Cur igitur paucorum codicum non optimorum gratia minus eum accurate loquentem faciamus? Nam quod paullo post φαύλη ἄρα dicitur imitatio, ex operum inanitate ipsius inanitas efficitur; ea vero, quae ibidem φαῦλα γεννᾷν traditur, iam non opera eius sensibus percipienda, sed in animo concepti errores, affectus, perturbationes sunt.

αὑτῆς] αὐ. Lob. Vind. EF.

ἀπεργάζεται] ἀσπάζεται Par. DK. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. qui alterum in m. cum v. l. signo posuit. Nempe in Bas. b. legitur.

B ὄντι] οὖσα Lob. Vat. M. Ang. B. Flor. AR.

τῷ] τὸ Vind. F. τοῖς Ang. B. τῆς Lob. Vat. M. *om.* Vind. E. Flor. AR.

προσομιλεῖ τε] προσομιλεῖτε Ald.

ἑταίρα] ἑταῖρα Vind. BEF.

ἐπ' οὐδενὶ] ἔπου. Vind. F.

ὑγιεῖ οὐδ'] *om.* Vind. E.

ἀληθεῖ] ἀληθῆ Ven. B.

ξυγγιγνομένη] ξυγγιν. Vind. F. et in Mon. C. hoc γ int. vers. est. De huius verbi significatione cf. supra p. 69, b. et Charidemi, qui Luciano tribuitur, locus c. 10. T. VIIII. p. 259. Lehm. ὥσπερ φιλοτιμίαν αὐταῖς (ταῖς θεαῖς) ἔχειν δοκεῖ τὸ τῷ δεῖνι συγγενομένην καλῷ διηγεῖσθαι.

ἡ μιμητική] ἢ μιμητικὰ Vind. F. ante corr.

Ἔοικε.] Ἔοικεν. Bekkerus.

ἦν δ' ἐγὼ — Μὴ τοίνυν] *om.* Vat. M.

ἢ] ἦ Mon. C. ἣ Vind. F. Par. D. Ald. Bas. ab. *om.* Lob. Vat. B.

μόνον] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. μόνην reliqui cum editis ante Bekkerum. (μόνην; Steph.)

ἢ καὶ ἡ κατὰ] Ita Mon. B. Flor. U. Steph. et recentiores. ἢ κατὰ Par. A. a m. pr. ἢ καὶ κατὰ (idem a m. s.) reliqui codices et Ald. Bas. ab. Inter ἢ et κα facile καὶ ἡ excidere potuit.

δὴ ποίησιν] δεῖ ποιήσειν, sup. a m. s. κήλησιν, Vind. F.

Εἰκός] εἰκότως, in m. sec. Bip. εἶκος, Par. K.

γ'] γε Mon. C.

εἰκότι] Huic Vind. F. in m. τῷ ἐνδεχομένῳ καὶ στοχαστικῷ a m. s. adscriptum habet.

πιστεύσωμεν] πιστεύσομεν Vat. M. πιστεύομεν Vind. F. et, sup. ω super ο, Ang. B. πιστεύωμεν Mon. B. Flor. U.

ἀλλὰ] *om.* Lob. Vat. M. et a m. pr. B.

ἢ] καὶ Vat. B. διὰ Ven. B. ἢ διὰ editi ante Bekkerum. C

πιστεύσωμεν ἐκ τῆς γραφικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸ αὖ ἔλθωμεν τῆς διανοίας τοῦτο, ᾧ προσομιλεῖ ἡ τῆς ποιήσεως μιμητική, καὶ ἴδωμεν φαῦλον, ἢ σπουδαῖόν ἐστιν. C Ἀλλὰ χρή. Ὧδε δὴ προθώμεθα. πράττοντας, φαμέν, ἀνθρώπους μιμεῖται ἡ μιμητικὴ βιαίους ἢ ἑκουσίας πράξεις καὶ ἐκ τοῦ πράττειν ἢ εὖ οἰομένους ἢ κακῶς πεπραγέναι καὶ ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν ἢ λυπουμένους ἢ χαίροντας. μή τι ἄλλο ᾖ παρὰ ταῦτα; Οὐδέν. Ἆρ' οὖν

ποιήσεως μιμητική] π. ἡ μ. Ven. B. Bas. b. μιμήσεως ποιητική Par. K.

καὶ] ἀλλὰ καὶ Lob. Vat. M.

φαῦλον] εἰ φ. iidem.

ἢ] ἡ καὶ iidem. καὶ Vat. B. a m. pr.

ἐστιν] ἔστιν Vind. F.

ἡ μιμητικὴ] εἰ μ. Ven. C.

ἑκουσίας] ἑκουσίους Flor. T.

πεπραγέναι] πεπραγμέναι Lob. Vat. M.

δὴ] μὴ Vind. BE. Mon. C.

πᾶσιν ἢ] πᾶσι iidem et Vat. H. Flor. T.

μή τι ἄλλο ᾖ παρὰ ταῦτα;] ᾖ *om.* Vind. E. Mon. B. Flor. U. et fortasse Ficini codex, qui certe in interpretatione verbum omisit: *an aliud quicquam?* In Vind. F. Ang. B. et Ald. Bas. ab. ἢ pro ᾖ legitur. Coniunctivo ratio constabit, si interrogandi vi praeditam particulam μὴ coniunctionem esse statueris ad verbum aliquod timendi vel simile referendam, quo verbo quamvis omisso contineatur interrogatio. Sed quo minus id statuamus, quum usus linguae obstat, qui satis constanter indicativum μὴ interroganti iungere solet, tum parum consentaneum videtur verba, quae verentis sint nec ullum interrogationis signum prae se ferant, cum interrogatione potius, quam cum dubitatione et timore pronuntiata existimare. Aliter habet res, si particulam μὴ praecedit ἆρα, quo audito facilius verbum, quo opus est, subaudias; nec desunt coniunctivi post ἆρα μὴ positi exempla: Phaedon. p. 64. C. in verbis ἆρα μὴ ἄλλο τι ᾖ ὁ θάνατος, ἢ τοῦτο; duo tantum codices, Vind. B. et Amb. B., ᾖ omittunt, et Xenophontis Oecon. IIII, 4. omnes exhibent ἆρα, ἔφη ὁ Σωκράτης, μὴ αἰσχυνθῶμεν τῶν Περσῶν βασιλέα μιμήσασθαι; neque probabile est, quod Graserus spec. p. 33. opinatur, ἆρα a Xenophonte sine interrogandi vi positum esse. Sed haec ipsa exempla rara et ad coniunctivum soli μὴ vindicandum exigui momenti sunt. Itaque ᾖ nostro loco valde suspectum habeo neque Stallbaumium reprehendendum censeo, qui „optimorum codicum“ auctoritate usus id omiserit, et Bekkerum miror non idem fecisse, praesertim quum Phaedonis loco uni Vind. B. (nam Ambrosianum postea contulit) tantum tribuisset, sed verisimilius puto ᾖ ex ἦν ortum esse, quod Astius in sec. et tert. e coniectura posuit. Quantulum ad scripturam inter ᾖι et ἦν intersit, quisque videt, nec non aptissimum est imperfectum, quum eadem haec materiae, ut ita dicam, poëticae descriptio supra L. III. p. 399. A. B. a Socrate exhibita esset, cuius non minus memor esse Glauco debebat, quam illorum, quae p. 602. E. ex libro quarto repetita vidimus. — Pro παρὰ in Bas. a. iterum περὶ scriptum est, ut supra A. eandemque ob caussam.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Bas. b. Ἄρ' Ald. Bas. a.

D ἐν ἅπασι τούτοις ὁμονοητικῶς ἄνθρωπος διάκειται; ἢ ὥσπερ κατὰ τὴν ὄψιν ἐστασίαζε καὶ ἐναντίας εἶχεν ἐν ἑαυτῷ δόξας ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν, οὕτω καὶ ἐν ταῖς πράξεσι στασιάζει τε καὶ μάχεται αὐτὸς αὑτῷ; ἀναμιμνήσκομαι δὲ, ὅτι τοῦτό γε νῦν οὐδὲν δεῖ ἡμᾶς διομολογεῖσθαι· ἐν γὰρ τοῖς ἄνω λόγοις ἱκανῶς πάντα ταῦτα διωμολογησάμεθα, ὅτι μυρίων τοιούτων ἐναντιωμάτων ἅμα γιγνομένων ἡ ψυχὴ γέμει ἡμῶν. Ὀρθῶς, ἔφη.
E Ὀρθῶς γὰρ, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὃ τότε ἀπελίπομεν, νῦν

ὁμονοητικῶς] ὁμονοητικὸς Vind. F. Ang. B.

D στασιάζει τε] τε om. Par. K. στασιάζεται Lob. Vat. BM. Flor. T.

αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF.

γὰρ τοῖς ἄνω λόγοις] γε τ. ἄ. λ. Ang. B. Respicitur L. IIII. p. 439. C.

πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. et, nisi fallor, Flor. R. Nam quod Stallbaumius in pr. Flor. R. ταῦτα πάντα exhibere tradit, de quinque reliquis tacet, me quidem non movet, ut illum unum cum Stephano, hos omnes cum Par. A. Vind. F. Ang. B. facere credam, sed ordinem verborum perperam significatum et in Flor. R. πάντα ταῦτα inventum idque ut discrepans a Stephano indicatum, reliquorum autem, quia cum Stephano consentirent, mentionem praetermissam suspicor. Atque ipsi Stallbaumio suspectum illud testimonium suum fuisse videtur, quum in sec. πάντα ταῦτα tantum Par. A. et Ang. B. auctoritate munierit, Florentinorum librorum ratione non habita. Itaque ab optimo codice et a tribus diversae familiae exhibitum πάντα ταῦτα pro eo, quod in reliquis et in editionibus ante Bekkerum legitur ταῦτα πάντα, recipere eo minus dubitavi, quod πάντα aliquoties postpositum pronomini a librariis, praepositum nusquam in his Civitatis libris corrigendum fuit. Cf. L. IIII. p. 431. D. V. 452. D. 471. E. VI. 493. C. VII. 530. E. VIIII. 588. C. Quibus in locis si recte Parisiensem codicem secuti sumus paullo pluribus reliquorum suffragiis adiutum, ne hic quidem deserendus nobis est. Quum enim alibi in ταῦτα πάντα cum omnibus consentiat, e. g. L. V. p. 459. E. 461. D. 471. B. VI. 493. B., quoties alterum praefert, non praeconceptae opinioni paruisse, sed antiquitus traditum fideliter servasse censendus est. Per se vero utrum probabilius singulis in locis sit absque codicum respectu quaerens raro certi quicquam inveneris. Aurium enim saepe anceps est iudicium, et quod adiectivum gravius fere habet pondus, etiam postposito tribui et pronuntiatione significari potest. Eadem dictionum πάντα τὰ τοιαῦτα et τὰ τοιαῦτα πάντα ratio est. Cf. supra p. 595. B. L. V. p. 452. D. 459. D. 460. A. cum L. I. p. 353. D. In his quoque optimos codices sequi debemus.

ἅμα] om. Flor. T. et editi ante Bekkerum, tacentibus Bip. (*eodem in tempore* Fic.)

γὰρ] om. Lob. Vat. M.

ἀπελίπομεν] ἀπελείπομεν Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. R.

E διεξελθεῖν] ἐξελθεῖν Vind. E.

Ἀνὴρ — φήσομεν μὲν οὖν. 604. D.] excerpsit Stobaeus serm. CXXIII. p. 618. In cod. A. desunt.

τοιᾶσδε τύχης μετασχὼν] (*probus*) *cum talem habeat animam*

μοι δοκεῖ ἀναγκαῖον εἶναι διεξελθεῖν. Τὸ ποῖον; ἔφη. Ἀνήρ, ἦν δ' ἐγώ, ἐπιεικὴς τοιᾶσδε τύχης μετασχών, υἱὸν ἀπολέσας ἤ τι ἄλλο ὧν περὶ πλείστου ποιεῖται, ἐλέγομέν που καὶ τότε ὅτι ῥᾷστα οἴσει τῶν ἄλλων. Πάνυ γε. Νῦν δέ γε τόδ' ἐπισκεψώμεθα, πότερον οὐδὲν ἀχθέσεται, ἢ τοῦτο μὲν ἀδύνατον, μετριάσει δέ πως πρὸς λύπην. Οὕτω μᾶλλον, ἔφη, τό γε ἀληθές. Τόδε 604 νῦν μοι περὶ αὐτοῦ εἰπέ· πότερον μᾶλλον αὐτὸν οἴει τῇ λύπῃ μαχεῖσθαί τε καὶ ἀντιτείνειν, ὅταν ὁρᾶται ὑπὸ

Fic. „Non τύχης sed ψυχῆς legisse videtur Fic.“ Steph. in m. ψυχῆς Astius in pr. recepit, et est in Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. scriptum, vitio in librariis excusabili. Cf. Vol. I. p. 139, b. et Bastii comm. pal. p. 726. et in tab. II. 1. ultimum μετάληψις. — τοιάσδε τ. μ. Vind. F.

ὧν] ὢν Vind. F.

καὶ τότε] L. III. p. 387. D. E.

ῥᾷστα] ῥάστα Vind. E.

οἴσει] οἴσῃ Ald. Bas. a.

δέ γε] γε *om.* Stob.

τόδ'] Ita Lob. Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Stallb. τόδε Mon. B. (Par. K. sec. Bip.) cum reliquis editionibus.

ἐπισκεψώμεθα] ἐπισκεψόμεθα Stob. Gesn. (non Trinc. Gaisf.)

πότερον] πότε etiam hic Bekkerus in Mon. B. scriptum refert, falso.

ἀχθέσεται] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. et a m. pr. C. Vat. H. Flor. ACRT. Stob. Trinc. Gaisf. Bas. b. Ast. sec. et recentiores. ἄχθεστε Vind. F. ἀχθεσθίσεται Ald. ἀχθεσθήσεται Bas. a. Steph. Ast. pr. cum reliquis codicibus. Moeris: ἀχθήσεται, Ἀττικῶς. ἀχθεσθήσεται, Ἑλληνικῶς. Pro ἀχθήσεται scribendum esse ἀχθέσεται Piersonus ostendit. Thomas: ἀχθέσομαι κάλλιον, ἢ ἀχθεσθήσομαι. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ ἀχθεσόμενος. (an igitur in reliquis indicativi formis vel certe in optativo et infinitivo longiorem formam pariter probabat?) Tamen ἀχθεσθήσομαι Gorg. p. 506. B. sine varietate scriptum est, sed Hipp. mai. p. 292. E. ἀχθέσῃ vel ἀχθέσει, ut est in Lob., a codicibus firmum videtur.

Τόδε] Ita Lob. Vind. F. Vat. BH. Ang. B. Stob. Gesn. Ast. sec. tert. *Hoc* Fic. Τόδε δὴ secundum Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. Τὸ δὲ Bekkerus cum reliquis codicibus, Stob. Trinc. Gaisf. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. in quo nescias τὸ cum νῦν construendum, an per se pro τοῦτο accipiendum sit. Hoc communi, illud Platonicae loquendi consuetudini repugnat. Contra τόδε offensione caret, et quoniam nexus inter haec et superiora intercedens paullo ante particula δὲ post νῦν significatus est, δή, quod equidem, si in melioribus codicibus esset, non spernerem, abesse posse videtur. Cf. L. VI. p. 484. C.

πότερον] πότε Mon. B.

μᾶλλον] post αὐτὸν Par. K. Stob.

οἴει] οἴῃ Stob. εἴη Vat. M.

μαχεῖσθαί] μάχεσθαί Stob.

ἀντιτείνειν] ἀντιτενεῖν Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. „Scribe ἀντιτενεῖν.“ Steph. in m. V. Vol. I. p. 52, b. II. p. 178, a. et quae supra ad p. 601. D. observavi. — Ficinus pro duobus verbis unum *repugnaturum* posuit.

τῶν ὁμοίων, ἢ ὅταν ἐν ἐρημίᾳ μόνος αὐτὸς καθ' αὐτὸν γίγνηται; Πολύ που, ἔφη, διοίσει, ὅταν ὁρᾶται. Μονωθεὶς δέ γε, οἶμαι, πολλὰ μὲν τολμήσει φθέγξασθαι, ἃ εἴ τις αὐτοῦ ἀκούοι αἰσχύνοιτ' ἄν, πολλὰ δὲ ποιήσει, ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα. Οὕτως ἔχει, ἔφη. Οὐκοῦν τὸ μὲν ἀντιτείνειν διακελευόμενον λόγος καὶ B νόμος ἐστὶ, τὸ δὲ ἕλκον ἐπὶ τὰς λύπας αὐτὸ τὸ πάθος; Ἀληθῆ. Ἐναντίας δὲ ἀγωγῆς γιγνομένης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα δύο φαμὲν αὐτῷ ἀναγκαῖον εἶναι. Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν τὸ μὲν ἕτερον τῷ νόμῳ ἕτοιμον

ἐν ἐρημίᾳ μόνος αὐτὸς] αὐ. μ. ἐν ἐρ. Mon. B. Flor. U.

αὐτὸν] αὐτὸ Lob.

γίγνηται] γίγνεται Mon. B. Bas. b. γένηται, in m. a m. pr. γίγνηται, Mon. C.

Μονωθεὶς] μονοθεὶς Ald.

τολμήσει φθέγξασθαι] τολμήσας φθ. Par. K. *ex moerore pronunciabit* Fic.

ἃ εἴ τις] ἀεὶ τίσ Vind. F. ἃ εἴ τι Mon. C.

ἀκούοι] ἀκούει Vat. H. Stob. Gesn.

αἰσχύνοιτ'] αἰσχύνοι τ' Ald. αἰσχύνοτ' Vind. F. αἰσχύναιτ' Lob. Vat. B.

δέξαιτό] δέξαι τὸ Vind. E. δέξαιντο Par. K. sec. Bekk. δόυξαιτο Ang. B.

ἔχει] post ἔφη Mon. B. Flor. RTU. cum editis ante Bekkerum, qui Mon. B. inter mutati ordinis auctores falso retulit, de Par. D. nihil ostendit.

δὲ ἕλκον] δ' ἕλκον Stob.

B πάθος;] πάθος. editi ante Astium.

δὲ ἀγωγῆς] δὲ δὴ ἀγ. Stob. Ast. sec. tert.

γιγνομένης] γιγνομένας Vind. F.

ἀνθρώπῳ] ἀνθρώπῳ, Ald. Bas. ab.

περὶ τὸ αὐτὸ] post αὐτῷ Flor. T. Stallb. pr. περὶ τὸ αὐτὸ, Steph. Ast. pr. sec. quod non magis probabile est, quam quod ex Ald. Bas. ab. supra retuli. Comma si ponendum, post ἅμα ponendum.

δύο] δύο τινὲ Bekkerus et Stallbaumius secundum Mon. B. Flor. U. et Ficinum: *necessario duo quaedam illa esse dicimus.* (ἅμα — εἶναι.)

φαμὲν αὐτῷ] φ. αὐτὸ Vind. F. Ang. B. ἔφαμεν δὴ Stob. „Al. φαμὲν αὐτῷ ἀνάγκη." Gesnerus in m. φ. ἐν αὐτῷ Mon. B. Flor. TU. Bekkerus et Stallbaumius, qui in sec. verbum commatis utrinque distinxit. Praepositionem Astius quoque in sec. et tert. requirit, eaque admissa fatendum est nullam relinqui dubitationem, quin duo diversa in uno homine inesse dicantur. Tamen quum id, quod in aliquo inest, eidem necessario sit et assit, δύο autem non verendum esset ne quis pro masculino potius, quam pro neutro haberet, δύο αὐτῷ εἶναι eadem significatione ἀναγκαῖον dici potuisse videtur. Commata autem, quibus usus est Stallbaumius, supervacanea sunt, et εἶναι post ἀναγκαῖον tam facile, quam ἐστὶ, subauditur. Cf. Phileb. p. 38. C: ἆρ' οὖν ἡμᾶς ὧδε περὶ ταῦτα ἀναγκαῖον ἡγούμεθα ἴσχειν; Quod Morgensternio praestare videbatur αὐτῷ, cui Ficini interpretatio favet, propterea ferri nequit, quod ad proxime commemorata πάθος et λόγον referendum esset, quae diversa et duo esse Socrates iam supra posuit, non nunc demum colligit.

ἀναγκαῖον] ἀναγκαῖα Par. K. *om.* Flor. T. Stallb. pr.

τῷ νόμῳ] τὸ τῷ, in m. a m.

πείθεσθαι, ᾗ ὁ νόμος ἐξηγεῖται; Πῶς; Λέγει που ὁ νόμος, ὅτι κάλλιστον ὅτι μάλιστα ἡσυχίαν ἄγειν ἐν ταῖς ξυμφοραῖς καὶ μὴ ἀγανακτεῖν, ὡς οὔτε δήλου ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ τῶν τοιούτων, οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαῖνον τῷ χαλεπῶς φέροντι, οὔτε τι τῶν ἀνθρωπίνων ἄξιον ὂν μεγάλης σπουδῆς, ὅ τε C *δεῖ ἐν αὐτοῖς ὅτι τάχιστα παραγίγνεσθαι ἡμῖν, τούτῳ ἐμποδὼν γιγνόμενον τὸ λυπεῖσθαι. Τίνι, ἦ δ' ὅς, λέγεις; Τῷ βουλεύεσθαι, ἦν δ' ἐγώ, περὶ τὸ γεγονὸς καὶ ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι*

pr. *νόμω*, Mon. B. *τῷ om.* Vind. B. Mon. C.

ᾗ] *ἣ* Ven. C. Vind. F. Mon. C. *οἷ* Lob. Vat. BM.

ὁ νόμος] *om.* Fic.

ἐξηγεῖται;] *ἐξηγεῖται.* editi ante Astium. In Mon. C. *το* super *ται* scriptum.

Πῶς; Λέγει που] *πῶς λέγεις. ποῦ* Lob. Vat. M. (*ποῦ* Ald. Bas. ab.) *Λέγει που* etc. usque ad *καταμαθεῖν* iterum leguntur Stobaei serm. CVIII. p. 579. sed ibi quoque in cod. A. desunt. *που om.* Stob. Trinc. CVIII.

ὅτι μάλιστα] *ὁτιμάλ.* Mon. B. Ast. pr. Sequentia adhibuit Plutarchus ad Apollon. p. 112. E: *διὸ καὶ πάνυ καλῶς ὁ Πλάτων ἔοικε παραινεῖν ἐν ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς ἡσυχίαν ἔχειν, ὡς οὔτε δήλου ὄντος τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαῖνον τῷ χαλεπῶς φέροντι. ἐμποδὼν γὰρ γίνεσθαι τὸ λυπεῖσθαι τῷ βουλεύεσθαι περὶ τὸ γεγονὸς καὶ ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα ὅπῃ λόγος αἱρεῖ βέλτιστ' ἔχειν. οὐ δεῖν οὖν προσπταίσαντας καθάπερ παῖδας ἐχομένους τοῦ πληγέντος βοᾶν, ἀλλ' ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὁτιτάχιστα γίνεσθαι περὶ τὸ ἰᾶσθαί τε καὶ ἐπανορθοῦν τὸ πεσόν τε καὶ νοσῆσαν, ἰατρικῇ θρηνῳδίαν ἀφανίζοντας.*

ἀγαθοῦ τε] *τε om.* Lob. Vind. E. Mon. B. Vat. BM. Flor. U.

καὶ κακοῦ] *καὶ τοῦ κ.* Vind. E.

προβαῖνον] *προβαίνων* Vind. B. et, addito ad acutum circumflexo, Mon. C.

χαλεπῶς] *χαλεπῶ* Vind. F. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. *χαλεπαινοντι*, sup. *ῶς* super inductis *αινον*, Mon. C.

ἀνθρωπίνων] Hic deficit Mon. C.

C *ἄξιον*] *om.* Lob. Vat. BM.

ὅ τε] *ὅτι* Stob. Trinc. CVIII. et, sup. *ε* super *τι*, Par. A. *οὔτε* Ang. B. In Vind. F. *ἅ* super *ὅ* a m. s. positum est.

δεῖ] *om.* Vind. F. Ang. B. (*illudque, quod subito praesidio esse*) *potest* Fic.

ὅτι τάχιστα] *ὁτιτάχ.* Mon. B. Ast. pr. *ὅτι τ. ἡμῖν* Vat. B.

παραγίγνεσθαι] *παραγίν.* Mon. B. Flor. RTU. Stob. CXXIII. (non Gaisf.) et editi ante Astium, tacentibus Bip.

τούτῳ] *τοῦτο* Lob. Vind. E. Vat. M. Stob. Trinc. CXXIII.

ἐμποδὼν] *ἐμποδῶν* Vind. F. Stob. Trinc. utrobique. *ἐμπόδιον* Lob. Vat. M. *ἐκποδὼν* Turnebi et Vulcobii codices Plutarchi.

γιγνόμενον] *γιν.* Stob. CXXIII. (non Gaisf.)

τὸ λυπεῖσθαι] *τῷ λ.* Vind. E.

Τίνι, ἦ δ' ὅς, λέγεις;] *Quid hoc ais?* Fic.

Τῷ βουλεύεσθαι] *τὸ β.* Vind. BE. Stob. Trinc. CVIII. *Consultare — in primis oportet* Fic.

κύβων] *κύβον* cum *υ* a m. s. super *o* posito Vind. F.

πεπτωκότα] *πεπωκότα* Ang. B.

τὰ αὑτοῦ πράγματα, ὅπῃ ὁ λόγος αἱρεῖ βέλτιστ' ἂν ἔχειν, ἀλλὰ μὴ προσπταίσαντας, καθάπερ παῖδας, ἐχομένους τοῦ πληγέντος ἐν τῷ βοᾷν διατρίβειν, ἀλλ' ἀεὶ D ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὅτι τάχιστα γίγνεσθαι πρὸς τὸ ἰᾶσθαί τε καὶ ἐπανορθοῦν τὸ πεσόν τε καὶ νοσῆσαν, ἰατρικῇ θρηνῳδίαν ἀφανίζοντα. Ὀρθότατα γοῦν ἄν τις, ἔφη, πρὸς τὰς τύχας οὕτω προσφέροιτο. Οὐκοῦν, φα-

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. αὐτὰ Par. K.

ὅπῃ] *om.* Mon. B. ὅπου Stob. CXXIII.

ὁ] ὃ Vind. F.

αἱρεῖ] Ita Ven. B. Mon. B. Ang. B. Flor. TUV. (Plutarch.) Stob. CXXIII. („al. ὅπῃ ὁ λόγος ἐρεῖ" Gesnerus in m.) et int. vers. Vat. B. Vind. F. (hic a m. s.) ἔρρει Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. ἐρεῖ Vind. BE. Flor. AC. Plut. cod. Turnebi, Stob. CVIII. et, ut videtur, Par. A. Vat. H., de quibus Bekkerus item ut de Vind. B. tacet, cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. *dixerit* Fic. „scribo αἱρεῖ" Steph. in m. ἐρεῖ non omnino absurdum, sed inusitatum, alterum vero aptissimum et usu receptum atque mutationi isti valde expositum est. Cf. Parmen. p. 141. D: Οὔκουν δή, ὥς γε ὁ λόγος αἱρεῖ. (ἐρεῖ Par. E. cum editis ante Heindorfium.) Phil. p. 35. D: διψῆν ἄρα ἡμῶν τὸ σῶμα ἢ πεινῆν ἤ τι τῶν τοιούτων πάσχειν οὐδαμῇ ὁ λόγος αἱρεῖ. (ἐρεῖ Coislin. corr.) Leg. L. II. p. 663. D: ὡς καὶ νῦν αὐτὸ ᾕρηχ' ὁ λόγος ἔχειν. (εἴρηχ' Vat. M. ed. Lovan.) Videntur autem Graeci hac dictione rationem velut in pugna versantem (ὥσπερ ἐν μάχῃ L. VII. p. 534. C.) atque id, quod consentaneum est, expugnantem designasse. Cf. infra p. 607. B.

βέλτιστ' ἂν] βέλτιστον Lob. Vat. M.

ἀλλὰ — διατρίβειν] *om.* Vat. B. Vind. E. *neque vero, si quid adversi inciderit, prosternere nos debemus, atque, ut pueri solent, cum offendunt in lapidem, procidentes circa id, quod laesit, eiulando moram trahere* Fic.

προσπταίσαντας] προσπαίσαντας Vind. F. προσπέσαντας Stob. Trinc. CXXIII. προσπεσόντας Ang. B.

παῖδας] παῖδες Stob. CVIII.

πληγέντος] πλήττοντος Vind. B. Flor. ACV. Bas. b. et a m. s. Par. A. (Fic.) „Legitur etiam πλήττοντος: sed lectionem illam malo, ut intelligat τοῦ πληγέντος μέρους." Steph. in m.

ἀεὶ] *om.* Fic.

ὅτι τάχιστα] ὀττιτάχ. Mon. B. Ast. pr.

D τὸ ἰᾶσθαί] τῷ ἰ. Mon. B. V. supra p. 97, b.

τε] *om.* Vind. F. Ang. B.

πεσόν τε] πεσόντε Ald.

ἰατρικῇ] Ita Plutarchus, Stobaeus utrobique, Astius in sec. ἰατρικὴν Par. A. Vat. H. Flor. ACV. ἰατρικὴν καὶ Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. RT. Bas. b. ἰατρικῇ τὴν Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. *om.* Ven. B. Stob. m. Gesn. Fic. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. In dictione poëtica articulum etiam minus desidero.

θρηνῳδίαν] θρηνῳδίᾳ Plut. cod. Turn.

Ὀρθότατα] ὀρθότα Vind. F.

μὲν, τὸ μὲν βέλτιστον τούτῳ τῷ λογιστικῷ ἐθέλει ἕπεσθαι. Δῆλον δή. Τὸ δὲ πρὸς τὰς ἀναμνήσεις τε τοῦ πάθους καὶ πρὸς τοὺς ὀδυρμοὺς ἄγον καὶ ἀπλήστως ἔχον αὐτῶν ἆρ' οὐκ ἀλόγιστόν τε φήσομεν εἶναι καὶ ἀργὸν καὶ δειλίας φίλον; Φήσομεν μὲν οὖν. Οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει, τὸ ἀγανακτη- E
515τικόν· τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον ἦθος, παραπλή-

γοῦν] γ' ἂν οὖν Stob. CXXIII. ἄν τις] post τύχας Par. K. ἂν om. Stob. CVIII. ἄν τις, ἔφη om. Stob. Trinc. CXXIII. quo loco Gaisfordius [τις, ἔφη] edidit.

προσφέροιτο] προφέροιτο Vind. B.

βέλτιστον] βέλτιστόν που Ven. B. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. s. Par. A. β. ποῦ Bas. b.

τούτῳ] τούτων Stob. Trinc. CVIII.

τῷ] om. Lob. Vat. BM.

λογιστικῷ] λογισμῷ Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. RTU. Stob. CVIII. et CXXIII. (λογιστικῷ Gesnerus in m.)

ἐθέλει] ἐθέλειν Mon. B.

ἕπεσθαι.] ἔπασθαι. Stob. Trinc. CXXIII. ἕπεσθαι; Bas. ab. Ast.

Δῆλον] δῆλα Vat. M.

τὰς] om. Vind. F. Ang. B. Idem Stallbaumius in pr. de Flor. U. et de Stobaeo tradit, sed Stobaeus utrobique articulum habet, et pro Flor. U. videtur Flor. R. significandus fuisse.

πρὸς] om. Stob. CVIII.

τοὺς] int. vers. Vind. F. De hoc articulo Stallbaumius in pr. eadem, quae de proximo, perhibet, quorum alterum ad Stobaeum pertinens aeque falsum, alterum de Flor. U. fortasse eodem modo corrigendum est.

ἄγον] ἄγων Vind. F.

ἀπλήστως] ἀπλείστως Stob. cod. N. CXXIII. ἀπλήστους Flor. R.

ἆρ'] ἄρ' Stob. Trinc. CVIII. In Vind. F. Ang. B. et a m. s. in Flor. A. οὖν additum est.

οὐκ ἀλόγιστόν τε] οὐκαλόγιστόν τι Vind. E. οὐκ ὀλιγοστὸν, sup. ἀλογιστον, Vind. F. omisso τε vel exstincto.

φήσομεν εἶναι] φήσομεν; ναί. Stob. Trinc. CXXIII.

Φήσομεν μὲν] μὲν in Vind. F. pene exstinctum, in Mon. B. Ang. B. Vat. M. Flor. R. et Stob. Trinc. CVIII. et CXXIII. omissum est.

πολλὴν] πόλλιν Vind. F.

καὶ ποικίλην] post ἔχει Lob. Vat. BM. καὶ ποικιλίαν Vind. E.

ἀγανακτητικόν] Ita Par. A. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. ἀγακτικόν Ald. ἀγανακτικόν reliqui codices editique ante Bekkerum. Lexicographus Bekkeri anecd. p. 334,28: ἀγανακτικόν καὶ ἀγανακτητέον· τὸ μὲν ἐν Πολιτείᾳ, τὸ δὲ ἐν ἐπιστολαῖς ὁ Πλάτων ἔφη. Ergo hic quoque corrupto codice utebatur. Nam quum ἀγανάσσω, ἀγανάκτης, ἀγάνακτος pariter inusitata essent, ne ἀγανακτικὸς quidem exsistere potuit, non magis, quam καταφρονικὸς, quod merito damnavit Lobeckius ad Phryn. p. 520. Nec Lucianum credibile est in Piscatore c. 14. T. III. p. 145. Lehm. ἀγανακτικοὶ scripsisse, quemadmodum vulgo tacentibus Lehmannis legitur. Librarios quidem in his terminationibus haud raro errasse Lobeckius docuit, et L. IIII. p. 441. A. pro ἐπικουρικὸν in Par. A. et apud Galenum ἐπικουρητικὸν scriptum vidimus. E

σιον ὂν ἀεὶ αὐτὸ αὑτῷ, οὔτε ῥᾴδιον μιμήσασθαι οὔτε μιμούμενον εὐπετὲς καταμαθεῖν, ἄλλως τε καὶ πανηγύρει καὶ παντοδαποῖς ἀνθρώποις εἰς θέατρα ξυλλεγομένοις. ἀλλοτρίου γάρ που πάθους ἡ μίμησις αὐτοῖς 605 γίγνεται. Παντάπασι μὲν οὖν. Ὁ δὴ μιμητικὸς ποιη-

αὐτὸ] *om.* Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. (Ven. C? vide infra ad μιμούμενον dicta.) Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RTU. Stob. Trinc.

αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF. ἑαυτῷ Stob. qua de re cf. Vol. II. p. 344, b.

οὔτε] οὔτι Stob. Gesn. In Vind. F. τε evanuit.

μιμούμενον] μιμουμένον Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. (Pro Vind. B. quem Bekkerus perperam inter hos, qui μιμουμένον exhibeant, retulit, Ven. C. significare eum voluisse suspicor; atque eodem errore supra in librorum αὐτὸ omittentium recensu Φ, quod Vind. B. signum est, pro Π, quo Ven. C. notat, posuerit.) μιμουμένους Stob. *si imitemur* Fic. qui videri potest μιμουμένων legisse aut μιμούμενον passiva significatione praeditum existimasse. (pro εὐπετὲς καταμαθεῖν *facile percipietur* scripsit.) At neutro opus est, modo ne *personam*, quae sane non potest non animadverti, sed *imitationem* latere dici statuamus ei, cui difficile sit *imitantem* animadvertere. Quae si cui liberior esse interpretatio videatur, μιμουμένου praeferat, quod certe accuratius est et facile in μιμούμενον corrumpi potuit. Cf. Vol. I. p. 308, a.

ἄλλως τε καὶ] *om.* Fic.

ξυλλεγομένοις.] ξυλλεγομένοις; Astius; quod magis probabile esset, si Socratis oratio hic terminaretur.

605 Ὁ] ὃ Vind. F.

δῆλον ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. BEF.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vat. BM.

πέφυκέ γε — πέπηγεν] „In decimo de Rep. dialogo, ubi habetur, Manifestum itaque est, quod non ad huiusmodi sapiens animae genus poëta imitator natura praeditus est: neque sapientia ipsius per hoc placere solet: in Graecis legendum est postremum membrum, καὶ ἡ σοφία αὐτῷ τούτῳ ἀρέσκειν πέφυκεν. Vulgo legitur πέπηγεν falso pro πέφυκεν.“ Cornarius ecl. p. 102. „Suspectum est verbum istud πέπηγεν: quinetiam negatio deesse videtur. At Fic. ita, Imitatio vero poetae haud ad hoc intendit ut huic animi naturae sua sapientia placeat, si vulgo sit placitura.“ Stephanus in m. „Affertur alia lectio, ἀρέσκειν πέφυκεν: sed parum huic adhibeo fidei, quod iam habeamus πέφυκε, in versu qui proxime praecedit. Alioquin suspectum mihi esse πέπηγεν, non dissimulavi in iis quae margini adscripsi.“ Idem annot. p. 27. Denique Valckenarius ad Euripidis Phoen. v. 923. ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν, postquam ἅπερ πέπηγε emendandum esse ostendit (*quae quidem fixa sunt, ista facere te necesse quoque est.*) Loci Platonis, inquit, recordor Polit. X. p. 605. A. in quo verba πέφυκεν et πέπηγε videantur transmutanda.“ Huic obsecutus Astius in sec. πέπηγέ γε — πέφυκεν, in tert. cacophoniam vitans πέπηγε — πέφυκεν scripsit, probante in pr. Stallbaumio, improbante Schleiermachero et rationem transmutandi se nullam videre profitente. Fortasse Valckenarius si-

τῆς δῆλον ὅτι οὐ πρὸς τὸ τοιοῦτον τῆς ψυχῆς πέφυκέ γε, καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ τούτῳ ἀρέσκειν πέπηγεν, εἰ μέλλει εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀγανακτητικόν τε καὶ ποικίλον ἦθος διὰ τὸ εὐμίμητον εἶναι. Δῆλον. Οὐκοῦν δικαίως ἂν αὐτοῦ ἤδη ἐπιλαμβανοίμε-

mul recordabatur illorum, quae L. VII. p. 530. D. leguntur. κινδυνεύει, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὣς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὦτα παγῆναι, aliorumque similium locorum, nullius autem, in quo πεπηγέναι cum infinitivo constructum eave significatione praeditum esset, quam Schleiermacheri interpretatio ostendit: — *und seine Kunst sich nicht daran hängen darf diesem zu gefallen.* Sed tamen πεπηγέναι, quum *compactum*, *compositum*, *institutum esse* significet et fere idem, quod συνεστάναι, sit, quod ipsum Alcinous in referenda sententia L. VII. posuit, non multum a πεφυκέναι differens pariter atque hoc et eodem sensu cum infinitivo construi potuisse videtur, πεφυκέναι autem πρός τι id, quod natura factum et accommodatum ad aliquid esset, haud dubie non minus dici poterat, quam ἐπί τινι L. I. p. 341. D. id, quod alicuius gratia factum est. Itaque non opus est ut lectionem omnium codicum deseramus. Quod ad negationem attinet, quam desiderabat Stephanus, quamvis facile post αὐτοῦ excidere potuerit οὐ, tamen id subaudiendum potius et ex superioribus repetendum, quam inserendum videtur, praesertim quum sequentia ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀγαν. doceant haec, καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ τούτῳ ἀρέσκειν πέπηγεν, artissime cum praecedentibus cohaerere. Similiter καὶ pro οὐδὲ positum est Phil. p. 16. A: φειδόμενος οὔτε πατρὸς οὔτε μητρὸς οὔτε ἄλλου τῶν ἀκουόντων οὐδενὸς, ὀλίγου δὲ καὶ τῶν ἄλλων ζώων, οὐ μόνον τῶν ἀνθρώπων, ἐπεὶ βαρβάρων γε οὐδενὸς ἂν φείσαιτο, εἴπερ μόνον ἑρμηνέα ποθὲν ἔχοι. et pro καὶ οὐ seu οὔτε supra L. VIIII. p. 581. E.

αὐτοῦ] αὐτῷ Par. K.

τούτῳ] τοῦτο Vind. B. Vat. H.

εἰ μέλλει — ἦθος] Proclus in Civ. p. 406, 25. haec citans (ὅταν οὖν ὁ Σωκράτης λέγῃ σαφῶς· ὁ δὴ μιμητικὸς ποιητὴς οὐ πρὸς τὸ λογιστικὸν τῆς ψυχῆς πέφυκεν, εἰ μελοῖ etc.) μέλλοι legit, quod etiam Ven. B. exhibet. Sed indicativus hoc loco necessarius videtur: *si verum est, quod ponitur, vulgo eum placiturum, wenn er einer ist, welcher dem grossen Haufen gefallen wird,* non *wenn er Ruhm haben will bei der Menge*, qua interpretatione utens Schleiermacherus proxime antecedentium sensum adulterare coactus est.

ἀλλὰ — εἶναι.] Haec in Mon. B. quasi delenda linea notata sunt.

πρὸς] *om.* idem. Ficinus novum verbum intulit: *sed querulum — observat.*

ἀγανακτητικόν τε] Ita Par. A. Vind. E. et, apposito in m. a m. pr. ἀγανακτικόν τε, B. Reliqui codices cum Proclo, qui τε omittit, editisque ante Bekkerum ἀγανακτικόν τε habent. Nam quod Stallbaumius in sec. ad prius ἀγανακτητικὸν p. 604. E. eosdem hic, quos ibi codices ἀγανακτητικὸν tueri tradit, partim certo Bekkeri testimonio, partim ipsius in pr. de Florentinis silentio repugnat.

ἦθος] ἔθος Lob. Ven. C. Vat. M. et cum η super ε Par. D.

θα καὶ τιθεῖμεν ἀντίστροφον αὐτὸν τῷ ζωγράφῳ· καὶ γὰρ τῷ φαῦλα ποιεῖν πρὸς ἀλήθειαν ἔοικεν αὐτῷ, καὶ B τῷ πρὸς ἕτερον τοιοῦτον ὁμιλεῖν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ πρὸς τὸ βέλτιστον, καὶ ταύτῃ ὡμοίωται. καὶ οὕτως ἤδη ἂν ἐν δίκῃ οὐ παραδεχοίμεθα εἰς μέλλουσαν εὐνομεῖσθαι πόλιν, ὅτι τοῦτ' ἐγείρει τῆς ψυχῆς καὶ τρέφει καὶ ἰσχυρὸν ποιῶν ἀπόλλυσι τὸ λογιστικόν, ὥσπερ ἐν πόλει ὅταν τις μοχθηροὺς ἐγκρατεῖς ποιῶν παραδιδῷ τὴν πόλιν, τοὺς δὲ χαριεστέρους φθείρῃ· ταὐτὸν καὶ τὸν μιμητικὸν ποιητὴν φήσομεν κακὴν πολιτείαν ἰδίᾳ ἑκάστου

τιθεῖμεν] τίθειμεν Ven. C. τιθείημεν Lob. Vat. BM. et editi ante Astii sec.

ἀντίστροφον] „ἀντὶ τοῦ ἰσόστροφον" scholiastes, qui dum nomen apud classicos scriptores non facile inveniendum ad explicandum satis usitatum adhibet, sua aetate ἀντίστροφον minus frequentatum, ἰσόστροφον vulgare fuisse commonstrat. Similiter Sextus Emp. ab Albertio laudatus ad Hesych. in ἀντίστροφος L. VII. adv. Math. p. 139: ἧς ἀντίστροφον εἶναι τὴν διαλεκτικὴν, τουτέστιν ἰσόστροφον .... ὡς καὶ ἀντίθεον ὁ ποιητὴς ἔφη τὸν Ὀδυσσέα, ὅπερ ἦν ἰσόθεον.

ζωγράφῳ·] ζωγράφῳ. Ald. Steph. ζωγράφῳ; Bas. ab. Bekkerus et Stallbaumius. Cf. p. 604. E.

τῷ φαῦλα] τὸ φ. Vind. E. Ang. B.

καὶ τῷ] καὶ τὸ iidem et Vind. F.

πρὸς ἕτερον] προσέτ. Vind. F.

ὁμιλεῖν] (*quod parti animae rationis experti similiter*) *suffragantur* (sc. poëtica et pictoris imitatio) Fic.

B ἐν δίκῃ] ἐνδίκῃ Ald.

παραδεχοίμεθα] παραδεχοίμενα Vind. F.

εἰς] εἰ Lob.

πόλιν] om. Vind. F.

τοῦτ'] τοῦτο Lob. Vind. BEF.

τρέφει] στρέφει Ald. Bas. ab. Steph. „Legitur στρέφει falso pro τρέφει." Cornarius ecl. p. 775. (Fischerus p. 102. perperam edidit — pro τρέπει.) „Pro στρέφει Ficinus quoque legit τρέφει: quod substituendum censeo." Steph. annot. p. 27. *alit* Fic. (*alat* Serranus.)

ποιῶν] ποιὸν Vat. M. ποιοῦν Par. ADK. cum editis ante Bekkerum, quod non habet quo referatur.

λογιστικόν,] λογιστικόν· Steph. Ast. pr. sec. λογιστικόν. Ast. tert. qui deinde post φθείρῃ comma posuit, in interpretatione sequentium autem *enim* post *quemadmodum* interpolavit. Similiter Ficinus: *atque ut ille, qui in civitate potentes faciens improbos, proderet civitatem, probosque destrueret: ita et* etc. Ante ὥσπερ *sic agens* supplendum.

φθείρῃ] Ita Par. A. correctus, Lob. Vind. BE. Vat. B. Ven. B. Flor. ACTV. Bas. b. φθείρει Ven. C. Vind. F. Ang. B. φθείροι reliqui libri scripti editique ante Astii sec.

ταὐτὸν] ταυτῶν Bas. ab.

μιμητικὸν] Ita Vind. F. a m. pr. sed e correctione; ante corr. μιμητὴν erat.

τῇ ψυχῇ] τὴν ψυχὴν Vind. B. Vat. H.

τῷ ἀνοήτῳ] τῷ ἀρρήτῳ Vat. M. In Mon. B. τῷ ἀνοῄ in m. a m. pr. posita sunt.

C διαγιγνώσκοντι] διαγιν. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. διαγιγνώσκοντα Par. K.

τοτὲ — τοτὲ] τότε — τότε Lob. Vind. F. Pro priori Vind. E. ποτέ habet.

σμικρά, εἴδωλα] μικρὰ εἴδωλα

τῇ ψυχῇ ἐμποιεῖν, τῷ ἀνοήτῳ αὐτῆς χαριζόμενον καὶ οὔτε τὰ μείζω οὔτε τὰ ἐλάττω διαγιγνώσκοντι, ἀλλὰ τὰ C αὐτὰ τοτὲ μὲν μεγάλα ἡγουμένῳ, τοτὲ δὲ σμικρά, εἴδωλα εἰδωλοποιοῦντι, τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόῤῥω πάνυ ἀφεστῶτα. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐ μέντοι πω τό γε μέγιστον κατηγορήκαμεν αὐτῆς. τὸ γὰρ καὶ τοὺς ἐπιεικεῖς ἱκανὴν εἶναι λωβᾶσθαι, ἐκτὸς πάνυ τινῶν ὀλίγων, πάνδεινόν που. Τί δ' οὐ μέλλει, εἴπερ γε δρᾷ αὐτό; Ἀκούων σκόπει. οἱ γάρ που βέλτιστοι ἡμῶν ἀκροώμενοι Ὁμήρου ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τῶν τραγῳδιοποιῶν D

Par. K. sec. Bip. σμικρὰ καὶ εἴδωλα sec. Bekk. Comma a Bekkero est interpositum.

εἰδωλοποιοῦντι] Ita Vind. F. sed cum litura in extrema ι. In Mon. B. vulgatum a m. pr. scriptum a m. s. in εἰδωλοποιοῦντα mutatum est, quod ipsum a Morgensternio propositum Astius in tert. et Stallbaumius in pr. probarunt, hic in sec. etiam in textum recepit. Sed vilius istud ab optimo, λογιστικῷ, diversum simulacra et ipsum fingit (cf. schol. ad verba ὑπὸ ἔρωτος L. VIIII. p. 574. E.) utque pro veris habeantur efficit: poëtam quidem nil nisi umbras facere et supra satis demonstratum et hic quoque repetitum est verbis τῷ φαῦλα ποιεῖν πρὸς ἀλήθειαν ἔοικεν αὐτῷ. Neque Socrates, si hic de poëta locutus esset, paullo post αὐτῆς potius, quam αὐτοῦ dicturus fuisset.

τοῦ] τοῦτο Bas. b.

πάνυ] ἄνυ Vind. F.

ἀφεστῶτα] Ita Par. ADK. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Flor. RTUV. ἀπεστῶτα Vind. F. ἐφεστῶτα Vat. M. ἀφεστῶτι Ven. B. et int. vers. Par. D. cum editis ante Stallbaumii sec. ἐφεστῶτι Lob. ἀφεστῶτος Vind. BE. Vat. H. Flor. AC. ἀφεστῶτα et εἰδωλοποιοῦντα etiam Ficinus legisse videtur haec inde ab εἰδωλοπ. sic interpretatus: *atque huic simulacra fingit, longe a veritate remotus.* Idem Astius et Stallbaumius statuunt, quorum prior ἀφεστῶτα in tert. scribendum suspicatur, alter in sec. ita scripsit. Mihi ἀφεστῶτα neutrum est, ut vile istud dicatur facere quidem aliquid, sed quod longe a veritate remotum sit.

πω τό γε] ποταε cum virgula per α traducta Vind. F. τότε Ang. B. Flor. R.

κατηγορήκαμεν] κατηγορήσομεν Lob. Vat. M.

που] πολύ Vind. F.

μέλλει,] μέλλει; Bas. ab.

αὐτό; Ἀκούων] αὐτοῦ ἀκ. Lob. et cum signo mutatae personae ante αὐτοῦ Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. (Bipontini de illo signo tacent.) Flor. U. et a m. pr. Mon. B. (a m. s. pro signo mut. pers. signum interrogandi factum.) αὐτὸ ἀκ. Vind. BEF. hic cum commate ante αὐ. αὐτό. Ἀκ. Ald. Bas. ab. Bekkerus et Stallbaumius in pr.

οἱ] οὐ Flor. AC. et ante corr. Vind. B. in quo a m. s. σω. ante οἱ insertum est. *nonne* Fic.

βέλτιστοι] βέλτιστον Vind. F. ante corr.

ἢ καὶ] καὶ *om.* Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU.

τραγῳδιοποιῶν] τραγωϊδοποιῶν Vind. F. τραγωδοποιῶν Vind. BE. Ang. B. Vat. H. Flor. AC. quorum scripturam Bekkerus et Stallbaumius et in tert. Astius secuti sunt. Ac Bekkerus quidem in comm. nihil nisi τραγωδοποιῶν in tribus illis a se inventum no-

μιμουμένου τινὰ τῶν ἡρώων ἐν πένθει ὄντα καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς ἢ καὶ ᾄδοντάς τε καὶ κοπτομένους, οἶσθ' ὅτι χαίρομέν τε καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἑπόμεθα συμπάσχοντες καὶ σπουδάζοντες ἐπαινοῦμεν ὡς ἀγαθὸν ποιητὴν ὃς ἂν ἡμᾶς ὅτι μάλιστα οὕτω διαθῇ. Οἶδα· πῶς δ' οὔ; Ὅταν δὲ οἰκεῖόν τινι ἡμῶν κῆδος γένηται, ἐννοεῖς αὖ, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐναντίῳ καλλωπιζόμεθα, ἂν δυνώμεθα ἡσυχίαν ἄγειν καὶ καρτερεῖν, E ὡς τοῦτο μὲν ἀνδρὸς ὄν, ἐκεῖνο δὲ γυναικός, ὃ τότε ἐπῃνοῦμεν. Ἐννοῶ, ἔφη. Ἦ καλῶς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτος ὁ ἔπαινος ἔχει, τὸ ὁρῶντα τοιοῦτον ἄνδρα, οἷον

tavit, reliquorum codicum et Stephanianae lectionis mentionem non fecit, ut ipso invito τραγῳδιοποιῶν in eius contextu mutatum videri possit, praesertim quum alium errorem typothetae (τινός pro τινὸς) in eodem versu incorrectum reliquerit: sed alibi quoque ι illud quamvis a codicibus firmum sustulit; quod ego mihi faciendum non putavi. Thomas Mag. p. 563. κωμῳδιοποιὸς et κωμῳδοποιὸς pariter probat, et significatio utriusque nominis, κωμ. et τραγ., ι genuinum haberi iubet. Cf. Lobeckius ad Phryn. p. 644. Itaque si tamen Attici, quemadmodum Moeris p. 240. docet, eo eiecto κωμῳδοποιὸς et similia dicebant (κωμῳδοδιδάσκαλος et κωμῳδοδιδασκαλία et τραγῳδοδιδάσκαλος, quae tamquam eiusdem generis Piersonus cum illo composuit, nonnihil diversa esse liquet) scriptores non continuo altera forma abstinuisse, sed utramvis potius usurpasse putandi, in singulis autem locis codices respiciendi sunt, quorum auctoritas hic quidem, si Bekkero fides habenda, et p. 607. A. et Epist. I. p. 309. D. τραγῳδιοποιῶν, sed L. III. p. 408. B. et Crat. p. 425. D. τραγῳδοποιοί, supra p. 597. E. τραγῳδοποιὸς et infra p. 606. C. κωμῳδοποιὸς tuetur. De Apol. p. 18 D. Symp. 223. D. Phaedon. 70. B. et Min. 318. E. quid statuam, nondum certum habeo, sed magis inclino, ut ι probem. Bekkerus nusquam probavit.

D μιμουμένου] μιμουμένας Par. K. sec. Bekk.

τινὰ — ὄντα — ἀποτείνοντα] τινὰς — ὄντας — ἀποτείνοντας Mon. B. Par DK. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

πένθει] πένθη Vind. E. ante corr.

ῥῆσιν] ῥῦσιν Vind. F. Timaeus lex. p. 228: ῥῆσις μακρά· διεξοδικὸς λόγος μακρός.

ἢ] *om.* Vind. F. Ang. B.

ᾄδοντάς] *deflentem querulis fortunam suam modulis (et pectora pugnis percutientem)* Fic. Canentes hi oppositi sunt ei, qui μακρὰν ῥῆσιν absque cantu recitat: carmen ipsum lugubre esse facile intelligitur. Itaque nihil opus est Astii et Stallbaumii coniectura κλάοντας legendum esse suspicantium.

χαίρομέν] χαίρωμέν Vind. F. ante corr.

ἐνδόντες] V. supra p. 73, b.

συμπάσχοντες] ξυμπ. Flor. T. Stallb. Vulgo additum τε secundum Par. ADK. (de quo Bipontini tacent) Vind. F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ATUV. cum Stallbaumio in sec. omisi, non quo συμπάσχοντες cum σπουδάζοντες coniungi non posse statuerem, quae Schleiermacheri ratio est, nam ipsum illud συμπάσχειν facit, ut rem ludicram pro seria habeamus, sed quod ni-

ἑαυτόν τις μὴ ἀξιοῖ εἶναι, ἀλλ' αἰσχύνοιτο ἂν, μὴ βδελύττεσθαι, ἀλλὰ χαίρειν τε καὶ ἐπαινεῖν; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐκ εὐλόγῳ ἔοικεν. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, εἰ ἐκείνῃ 606 γ' αὐτὸ σκοποίης. Πῇ; Εἰ ἐνθυμοῖο, ὅτι τὸ βίᾳ κατεχόμενον τότε ἐν ταῖς οἰκείαις ξυμφοραῖς καὶ πεπεινηκὸς τοῦ δακρῦσαί τε καὶ ἀποδύρασθαι ἱκανῶς καὶ ἀποπλησθῆναι, φύσει ὂν τοιοῦτον, οἷον τούτων ἐπιθυμεῖν, τότ' ἐστὶ τοῦτο τὸ ὑπὸ τῶν ποιητῶν πιμπλάμενον καὶ χαῖρον· τὸ δὲ φύσει βέλτιστον ἡμῶν, ἅτε οὐχ ἱκανῶς πεπαιδευμένον λόγῳ οὐδὲ ἔθει, ἀνίησι τὴν φυλακὴν τοῦ θρηνώδους τούτου, ἅτε ἀλλότρια πάθη θεωροῦν, B

hil obstare videbatur, quo minus ad praecedentia referretur, tum vero codicum caussa.

ὅτι μάλιστα] ὁτιμάλ. Mon. B. Ast. pr.

διαθῇ.] διαθῇ; Ald. Bas. ab. Bekkerus et Stallbaumius. Id ad sensum non ineptum, sed verborum conformationi minus accommodatum est.

δὲ] *om.* Vind. E.

οἰκεῖόν] οἰκόν Bas. b.

E ἐκεῖνο] ἐκεῖνος Vind. E.

ὃ τότε] ὅτε γε Vind. BE. Vat. H. Flor. AC. ὃ τέως γε Flor. T.

ἐπῃνοῦμεν.] ἐπῃνοῦμεν, Ald. ἐπῃνοῦμεν; Bekkerus et Stallbaumius. Huius periodi forma eadem, quae proximae, est.

οὖν] *om.* Lob. Vat. BM.

ὁρῶντα] ὁρῶν Lob. Vat. M.

αἰσχύνοιτο] αἰσχύνοιτ' Vind. B.

βδελύττεσθαι] βδελλύττεσθαι Vind. EF.

Δί'] δία Lob. Mon. B.

ἔοικεν.] Ita h. l. cum Bekkero pro vulgato ἔοικε (ἔοικε; Ald. Bas. ab.) scripsi, quia ita in Vind. BEF. scriptum est.

606 Ναί] νῦν Vind. F. Non miram laudem istam et delectationem videri debere Socrates ostendit.

εἰ ἐκείνῃ] Ita Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRTV. εἰ ἐκείνης Ang. B. εἰεκεῖν Vind. F. ἐκείνῃ Par. A. Ven. C. et a m. pr. Vat. B. εἰκείνῃ Ald. Bas. a. εἰ 'κείνῃ Mon. B. Flor. U. Stallb. pr. εἰ κείνῃ Par. DK. Steph. Ast. pr. sec. ἐν ἐκείνῃ Bas. b. καὶ ἐκείνῃ Lob. Vat. M. „In praec. edit. εἰκείνῃ. Non caret autem exemplo κείνῃ pro ἐκείνῃ." Steph. in m. Cf. Vol. I. p. 154.

αὐτὸ] αὐτὸς Vind. BE. Vat. H.

σκοποίης] σκοπωίης, e corr. a m. pr. σκοπειίης, Vind. F. σκοποῖς Ang. B.

Πῇ] τί Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV.

βίᾳ] βία Ald.

τότε] τό, τε Ald. Bas. ab.

πεπεινηκὸς τοῦ] πεπεινηκόστου Vind. F. πεπονηκὸς τοῦ Vind. E. πεποιηκὸς τοῦ Flor. RT. (id, quod) *prohibeturque* Fic. Cf. Vol. I. p. 382, b. et Bernhardy synt. p. 378.

δακρῦσαί] δακρυσαι Lob. δακρύσαι Vind. EF. Mon. B.

ἀποπλησθῆναι] ἀποπληρωθῆναι Flor. T.

ἐπιθυμεῖν] ἐπεθ. Ald.

τότ'] τὸ τί Par. DK. sec. Bekk. *om.* Mon. B. Flor. U.

ἐστὶ τοῦτο] ἔστι τ. Vind. F. ἐστι τοῦτό ἐστι Par. K. sec. Bekk. τοῦτό ἐστι Mon. B. Flor. U.

καὶ χαῖρον] *cui penitus blandiuntur* Fic.

πεπαιδευμένον] παιπαιδευμένον cum ε super αιπ Vind. E.

ἀλλότρια] ἀλλότρα Vind. F.

καὶ ἑαυτῷ οὐδὲν αἰσχρὸν ὄν, εἰ ἄλλος ἀνὴρ ἀγαθὸς φάσκων εἶναι ἀκαίρως πενθεῖ, τοῦτον ἐπαινεῖν καὶ ἐλεεῖν· ἀλλ' ἐκεῖνο κερδαίνειν ἡγεῖται, τὴν ἡδονὴν, καὶ οὐκ ἂν δέξαιτο αὐτῆς στερηθῆναι καταφρονήσας ὅλου τοῦ ποιήματος. λογίζεσθαι γάρ, οἶμαι, ὀλίγοις τισὶ μέτεστιν, ὅτι ἀπολαύειν ἀνάγκη ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων εἰς

B πενθεῖ] πενθεῖν Par. K. et, in m. πενθεῖ, D. πενθοῖ Ven. B. Mon. B. Flor. U. πενθῇ editi ante Astii sec.

τὴν ἡδονὴν] Haec verba epexegesi inservire Astius in sec. vere monens tamen comma ante ea a Stephano positum ut in pr. omisit. Etiam Euthyd. p. 284. B. in verbis ἔστιν οὖν ὅπως περὶ ταῦτα τὰ μὴ ὄντα πράξειεν ἄν τίς τι, ὥστ' ἐκεῖνα ποιήσειεν ἂν καὶ ὁστισοῦν τὰ μηδαμοῦ ὄντα; post ὁστισοῦν incidendum est, et apud Lucianum Char. c. 11. T. III. p. 50. Lehm. ante τὸ λαμπρὸν in verbis Charonis his: ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; Bernhardy synt. p. 284. huic pronomini raro appositionem adhiberi dicit; nescio quam vere. Cf. p. 618. E.

δέξαιτο] δόνξαιτο Ang. B.

καταφρονήσας] Masculinum pro neutro eadem libertate positum, qua pro feminino L. VI. p. 486. A. et Gorgiae loco ibi citato. — *ex contemptu poësis* (κ. ὅλου τοῦ ποιήματος) Fic.

ὀλίγοις] ὀλίγαις Ald. Bas. ab.

ἀπολαύειν] ἀπολαύειν Ald. ἀπολαμβάνειν Ast. pr. ἀπολαβεῖν idem in sec. scripsit et in tert. scribendum sibi videri ostendit. „Pro ἀπολαύειν quod est in Ald. editione, affertur et alia lectio, ἀπολαμβάνειν.“ Steph. in m. „Quod margini adscriptum est ἀπολαύειν, scriptum est, licet mendose, ut in Ald. editione. Qua de re moneo, nequis typographicum mendum esse arbitretur.“ Idem annot. p. 27. (*quod ex alienis in propria*) *traiicere aliquid* (*necesse est*) Fic. Verbi ἀπολαύειν Astium non hic tantum ratio atque usus fugit. Cf. Vol. I. p. 244, a. et huius voluminis p. 113, a.

ἀπὸ] αὐτῶν ἐκ, in m. a m. s. αὐτὸν, Mon. B. αὐτῶν ἐκ etiam Stallbaumius in pr. commemorat, codicis nota omissa, quem Flor. U. esse suspicor.

ἐν ἐκείνοις] ἐν *om.* Mon. B.

ἐλεεινὸν] Antiatticistes p. 92, 9: ἐλεινόν· ἀντὶ τοῦ ἐλεεινόν. Εὔπολις Αἰξίν. Πλάτων ἕκτῳ Πολιτείας κατὰ ἐλεητικοῦ τὸν ἐλεεινὸν τέθεικεν. Id ad nostrum locum spectare, ceterum non solum Platonis, sed etiam Eupolidis auctoritatem Atticistis ἐλεεινὸν damnantibus opponi puto. Neque video, quid quadrisyllabo obiici possit. Nam quod Porsonus in praef. ad Hec. p. VII. ostendit, ut a δέος formetur δεινὸς, a κλέος κλεινὸς, sic ab ἔλεος formari ἐλεινὸς, et ut nunquam δεεινὸς, κλεεινὸς usurpent Attici, sic nunquam ἐλεεινὸς usurpare, nec declinatio nominis ἔλεος nec verbi interiecti ἐλεεῖν ratio talis est, ut cum istis componi hoc tamquam analogon debuerit, sed ε non minus in hoc genuinum habendum, quam in ἐλεήμων et ἐλεητικός, et si tamen a poëtis Atticis abiectum est, neque hi necessitate potius, quam licentia id fecisse statuendi, neque vero prosae orationis scriptores ad poëtarum consuetudinem invitis codicibus adigendi sunt. Platonis autem codices ut hic, ita infra p. 620. A. et Gorg. p. 469. A. B. ter et Leg. L. V. p. 729. E. 731. C. et Ion. p. 535. B. et alibi in ἐλεειν. plane consentiunt, et Phaedr. p. 272. A. tantum duo, Vat. A. et Par. G., ἐλεινολογίας exhibent, quos secutus est Bekkerus et Astius, qui etiam h. l.

τὰ οἰκεῖα· θρέψαντα γὰρ ἐν ἐκείνοις ἰσχυρὸν τὸ ἐλεεινὸν οὐ ῥᾴδιον ἐν τοῖς αὑτοῦ πάθεσι κατέχειν. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἆρ' οὐχ ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ γελοίου, ὅτι, ἂν αὐτὸς αἰσχύνοιο γελωτοποιῶν, ἐν μιμήσει δὲ κωμῳδικῇ ἢ καὶ ἰδίᾳ ἀκούων σφόδρα χαρῇς καὶ μὴ μισῇς ὡς πονηρά, ταὐτὸν ποιεῖς, ὅπερ ἐν τοῖς C

ἐλεινὸν in tert. requirit. Magis caute Lobeckius ad Phryn. p. 87. ἐλεεινὸς apud Platonem (in Gorgia) dubium videri posse concedit.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Mon. B. Vind. EF. et ante corr. B.

C Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Vulgo additum οὖν secundum Par. A. Vind. BE. Vat. H. et a m. pr. Ven. B. omisi. Cf. L. VIIII. p. 583. C. ibique notatum.

γελοίου] ἐλοίου Vind. E.

ὅτι, ἂν] Ita hic e coniectura scripsi pro ὅτι ἂν seu ὅ τι ἂν, quod codices et editiones praebebant, ut in sequentibus auctoritatem illorum retinere liceret. Bekkerus enim, qui eam hic quoque retinendam putavit, ὅ τι ἂν αὐτὸς αἰσχύνοιο scribens dictionem exhibuit non magis probabilem, quam si Latine *cuiuscunque temet ipsum puderet* pro *cuius* etc. dicatur, tum parum grata numeri discrepantia pluralem πονηρὰ singulari ὅτι coniunxit, denique illud ὅτι ante τοιαῦτα ἡμᾶς in subsequenti Socratis sermone fulcro suo privavit. Quibus malis omnibus una spiritus mutatio medetur. Eandem probabili coniectura Bekkerus adhibendam statuit Gorg. p. 486. E: εὖ οἶδ', ὅτι, ἄν μοι σὺ ὁμολογήσῃς περὶ ὧν ἡ ἐμὴ ψυχὴ δοξάζει, ταῦτ' ἤδη ἐστὶν αὐτὰ τἀληθῆ. et Crat. p. 395. A: κινδυνεύει γὰρ τοιοῦτός τις εἶναι ὁ Ἀγαμέμνων, οἷος, ἂν δόξειεν αὐτῷ διαπονεῖσθαι καὶ καρτερεῖν, τέλος ἐπιτιθεὶς τοῖς δόξασι δι' ἀρετήν. quorum locorum priore unus Par. E. posteriore Lob. et Gud. (qui unius instar habendi) ἃ ἂν, reliqui ἂν scriptum habent.

αἰσχύνοιο] Ita cum plerisque Par. K. sec. Bekk. αἰσχύνοιτο sec. Bip. αἰσχύνοις Vat. B. Ven. C. αἰσχύνῃς Ald. Bas. a. αἰσχύνῃ Stephanus et Astius, qui in sec. ὅτι, ἂν etc. dedit.

κωμῳδικῇ ἢ καὶ] κωμῳδικὴν καὶ Vind. F. κωμῳδικῇ καὶ Lob. Vat. BM. Ven. C. ἢ καὶ *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U. Stallb. Non solum in scena et a poëtis ridicula exhiberi videmus, sed etiam intra privatos parietes et ab iis, qui artem non profitentur.

ἀκούων] *om.* Vind. E.

χαρῇς] χαρήσῃ Mon. B. Flor. U. χαιρεῖς Vind. F. χαίρεις Flor. R. Stallbaumius χαιρήσεις scripsit et Socratem expostulantem cum Glaucone vel eum dehortantem praeter scriptoris consilium fecit. Coniunctivus pro optativo positus est propterea, quod haec voluptas iam non ad conditionem aliquam refertur, sed ut re vera percepta cogitatur. Non ita dissimilem utriusque modi constructionem L. III. p. 416. C. observavimus. Contra Aristoteles Eth. Nicom. L. VIIII. c. 7. p. 1167. b, 31: οἱ δ' εὖ πεποιηκότες φιλοῦσι καὶ ἀγαπῶσι τοὺς πεπονθότας, κἂν μηθὲν ὦσι χρήσιμοι μηδ' εἰς ὕστερον γένοιντ' ἄν.

μὴ μισῇς] Ita Par. A. μιμήσῃς Vind. EF. Vat. B. Ven. C. μισήσεις Vat. H. Flor. AC. et correctus in ultima Vind. B. (ante corr. μισήσῃς videtur fuisse.) μὴ μισήσῃς Ang. B. Flor. RT. οὐ μισήσεις Mon. B. Flor. U. Stallb. μιμήσῃ reliqui codices, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *imitaris* Fic.

ὡς πονηρὰ] ὡς πονηρὰν Vind. E. *om.* Ven. B. Fic. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Bekkerus ea in comm. demum addi iussit.

ποιεῖς] ποιεῖν Lob. Vat. BM.

ἐλέοις; ὃ γὰρ τῷ λόγῳ αὖ κατεῖχες ἐν σαυτῷ βουλόμενον γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότ' αὖ ἀνίης καὶ ἐκεῖ νεανικὸν ποιήσας ἔλαθες πολλάκις ἐν τοῖς οἰκείοις ἐξενεχθεὶς, ὥστε κωμῳδοποιὸς γενέσθαι.
D Καὶ μάλα, ἔφη. Καὶ περὶ ἀφροδισίων δὴ καὶ θυμοῦ καὶ περὶ πάντων τῶν ἐπιθυμητικῶν τε καὶ λυπηρῶν καὶ ἡδέων ἐν τῇ ψυχῇ, ἃ δή φαμεν πάσῃ πράξει ἡμῖν ἕπεσθαι, ὅτι τοιαῦτα ἡμᾶς ἡ ποιητικὴ μίμησις ἐργάζεται; τρέφει γὰρ ταῦτα ἄρδουσα, δέον αὐχμεῖν, καὶ ἄρχοντα ἡμῖν καθίστησι, δέον ἄρχεσθαι αὐτὰ, ἵνα βελτίους τε

Ven. B. Bas. b. ποιῶν Mon. B. Flor. U. Stallb.

ἐλέοις;] Signum interrogandi, quod vulgo supra post τοῦ γελοίου, in Ast. pr. et sec. neutrubi, apud Stallbaumium utrobique positum est, ego recepta in superioribus pronominis loco coniunctione ὅτι hic ponendum putavi. Sensus enim hic est: *Nonne idem de ridiculo statuendum, te, si eis, quae ipsum risus caussa dicere te puderet, ab alio dictis delecteris, non secus facere, quam in miserationibus?* Verborum autem rationem et constructionem vernacule sic adumbraverim: *Ist nicht auch in Hinsicht des lächerlichen dasselbe zu sagen, dass, was du selbst spasshaftes vorzubringen dich schämen würdest, in der Komödie aber oder auch so hörend dich sehr freuest und nicht als schlechtes hassest, du dasselbe wie bei den Wehklagen thust?*

αὖ] ουν Par. K. sec. Bekk.

βουλόμενον] βουλόμενος Vind. E.

ἀνίης] ἀνείης Vind. B. ante corr. (ἀνίης corr.) Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACR. In Mon. B. qui ἀνίης in textu habet, in m. σῆ· ἀνείης συνεχώρεις legitur. ἂν εἴης Par. A. Vind. F.

ἐκεῖ] ἐκεῖνο Ang. B. Flor. RT.

ἔλαθες] ἔλαθαις Mon. B. a m. pr.

πολλάκις] πολάκις Vind. E.

κωμῳδοποιὸς] κωμωδοιποιὸς Vind. F. κωμωδὸςποιὸς ante corr. Vind. E. (— δοπ. corr. quamquam ς non prorsus deletum.) κωμωδιοποιὸς Vat. B. Ven. C. Par. DK. Ald. Bas. a. κωμῳδιοποιὸς Steph. Ast. pr. Cf. notata ad p. 605. C. — Proclus in Parm. T. IIII. p. 130: ἔπειτα τοὺς ἐπιτιθεμένους τῷ διδασκάλῳ οὐκ ἐλέγχειν, ἀλλὰ κωμῳδεῖν ἔφη τὸν λόγον, ὃ δὴ κακῶν ἐστιν ἔσχατον καὶ τελευτῶντα κωμῳδοποιὸν γενέσθαι, φησὶν ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ. καὶ γὰρ ὅλως οἱ κωμῳδοποιοὶ τοῖς σεμνοτέροις καὶ κλεινοτέροις ἐπετίθεντο τῶν καθ' αὐτοὺς, στρατηγοῖς, φιλοσόφοις, ῥήτορσι. — Ficinus haec inde ab ἐκεῖ sic convertit: *vehementioremque sensim reddis risus ipsius affectum, ut et propriis in gestibus in risus, ultra quam deceat, ipsius* (immo *inscius*) *deferri incipias, et scurra ridiculus comoediae iocis imbutus evadas.*

τῶν] δὴ τῶν Lob. Vat. M. *om.* Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. D

τε] in Mon. B. punctis a m. s. notatum est.

φαμεν] ἔφαμεν Vind. E. ante corr. Ac fuit hac de re dictum p. 603. C. Sed nunc quoque in eadem sententia sunt.

ἡμῖν] ἡμῶν Ven. B.

ὅτι τοιαῦτα] Pro his Astius in tert. τὰ τοιαῦτα vel ταὐτὰ ταῦτα scribendum suspicatur. Amicus Stallbaumii δῆλον praeponebat,

καὶ εὐδαιμονέστεροι ἀντὶ χειρόνων καὶ ἀθλιωτέρων γιγνώμεθα. Οὐκ ἔχω ἄλλως φάναι, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ὅταν Ὁμήρου ἐπαινέταις ἐντύχῃς E λέγουσιν, ὡς τὴν Ἑλλάδα πεπαίδευκεν οὗτος ὁ ποιητὴς καὶ πρὸς διοίκησίν τε καὶ παιδείαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἄξιος ἀναλαβόντι μανθάνειν τε καὶ κατὰ τοῦτον τὸν ποιητὴν πάντα τὸν αὑτοῦ βίον κατασκευασάμενον ζῆν, φιλεῖν μὲν χρὴ καὶ ἀσπάζεσθαι ὡς ὄντας 607 βελτίστους εἰς ὅσον δύνανται, καὶ ξυγχωρεῖν Ὅμηρον ποιητικώτατον εἶναι καὶ πρῶτον τῶν τραγῳδιοποιῶν,

Stallbaumio ipsi e superioribus ὁ αὐτὸς λόγος ἐστὶν intelligendum videbatur. Idem mihi videtur, si in superioribus quoque ὅτι positum fuit: si minus, vix videtur illud intelligi posse.

ποιητικὴ μίμησις] μιμητικὴ ποίησις Vat. M.

ἐργάζεται;] Vulgo signum interrogandi abest.

ἡμῖν] ἐν ἡ. Mon. B. Flor. U.

καθίστησι] καθίστησιν Vind. F.

γιγνώμεθα] γιγνόμεθα idem.

φάναι] φᾶναι idem.

E ἐπαινέταις] ἐπαινέτης Vat. H.

ἐντύχῃς] ἐν τ. Ald.

πρὸς διοίκησιν] προδιοίκησιν Vind. F.

παιδείαν] παιδίαν Mon. B. παιδεία τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων non magis commodum videtur, quam *rerum humanarum eruditio*. Sed ea rerum humanarum administratio, quae cum eruditione coniuncta est, διοίκησις τε καὶ παιδεία τῶν ἀ. π. dici potuit. Cf. Lobeckius ad Soph. Ai. p. 294. sq.

ἄξιος] ἄξιον Steph. Ast. pr. et Bekkerus, qui praeter Par. A. omnes codices, etiam Par. K. de quo Bipontini tacent, ἄξιος habere testatur. Idem in meis et in Florentinis omnibus et in Ald. Bas. ab. exstat et huius tanti consensus caussa, quum ἄξιον unius libri auctoritate eaque ex silentio Bekkeri colligenda commendetur, a me praelatum est, quamquam defectum pronominis αὐτὸν, si ἄξιον scribatur, ad ἀναλαβόντι supplendi minus durum videri fateor, quam pleonasmum, quem verba κατὰ τοῦτον τὸν ποιητὴν post ἄξιος habent. Etiam ἐστὶ facilius post neutrum, quam post masculinum subaudias. Quod si in Flor. T. quem Stallbaumius in pr. de varia participii ἀναλαβόντι scriptura referens „ἄξιος ἀναλαβών τι, et in marg. ἀναλαβόντι" exhibere tradit, in sec. vero a Stephani lectione discrepare non ostendit, scriptum est ἄξιον, hoc altero accedente testimonio lectionem Stephani tenendam existimo. Utram Ficinus secutus sit, non liquet: — *audierisque dicentes Homerum omnem Graeciam erudisse, proque rerum humanarum gubernatione et disciplina poëtam hunc observari monentes, et ad eius instituta omnem vitam instruere.*

ἀναλαβόντι] ἀναλαβῶντι Vind. B. ἀναλαβών τι Lob. corr. Vat. HM. (Flor. T.) ἀναλαβόντα Mon. B. a m. s. (— τι a m. pr.) ἀναλαβόντας Par. K.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab.

βίον] βίου Ald. Bas. ab.

607 δύνανται] δύναται Lob. Vat. M.

ξυγχωρεῖν] συγχ. Lob. Vind. BEF. Flor. ACRTV.

τραγῳδιοποιῶν] τραγῳδοποιῶν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius cum Ven. B. Vind. BE.

εἰδέναι δὲ, ὅτι ὅσον μόνον ὕμνους θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς ποιήσεως παραδεκτέον εἰς πόλιν· εἰ δὲ τὴν ἡδυσμένην Μοῦσαν παραδέξῃ ἐν μέλεσιν ἢ ἔπεσιν, ἡδονή σοι καὶ λύπη ἐν τῇ πόλει βασιλεύσετον ἀντὶ νόμου τε καὶ

Ang. B. Vat. H. Bas. b. Cf. quae ad p. 605. C. dixi.

ὅτι] ὅσοι Vind. F. μόν .... Vat. B. μόνον .... Lob. *om.* Vat. M.

ὅσον μόνον] *om.* Vat. M.

ὕμνους — παραδεκτέον] *om.* Vat. BM. Flor. U. et parvulo spatio vacuo relicto Lob. ὑκτέον Ven. C. ἐκτέον Par. DK. οὐχ ἐκτέον Mon. B. correctus in aspero et adscripto in m. a m. pr. ση. ἐκτέον.

θεοῖς καὶ] καὶ θεοῖς Vind. B.

ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Flor. RV. ἐ. τῆς ἀγαθῆς Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACT. cum editis ante Bekkerum. *in optimos viros laudationes* Fic. quo duce Orellius in ep. crit. ad calcem Memnonis p. 334. veram lectionem invenit eamque exemplis quibusdam confirmavit similibus illi, quod L. VI. p. 493. D. exstat, πόλει διακονίαν, quarum dictionum ratio eo a nostra differt, quod nomina cum dativo constructa habent a verbis eundem casum regentibus derivata vel eiusmodi verborum primitiva, ut ἄνευ θεραπόντων αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις, τὴν τῷ χορῷ βοήθειαν, ὑπηρέταις τοῖς νόμοις, Leg. L. I. p. 633. C. II. 671. A. IIII. 715. C. Similiter in iis, quae Astius ab eo citatus ad Leg. p. 34. collegit, ἢ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις, τοῖς σώμασι διαπονήματα etc. a verbis ad nomina translatus est dativus instrumenti index. Sed nostro loco ὕμνοι θεοῖς, ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς hymni sunt diis, laudationes bonis *destinatae*, *Lobgesänge für Götter*, *Loblieder für die guten*, et dativus est idem, qui vulgo commodi dicitur, quem recte ab illis distinxit Matthiae gramm. p. 714. Iusto artioribus finibus eius usum circumscripsit Bernhardy synt. p. 86. superiorem aliquem velut deum eo significari necessarium statuens. Cf. Leg. L. VIII. p. 847. B: μισθῶν δὲ αὐτοῖς πέρι.

εἰ — βασιλεύσετον] citat Proclus in Civ. p. 407, 15.

δὲ τὴν ἡδυσμένην] γὰρ τὴν ἡδεσμένην Procl. Cf. L. III. p. 397. D.

Μοῦσαν παραδέξῃ] μ. παραδέξει Vind. F. Ang. B. Flor. R. et recentiores. παραδείξει μ. Procl. Μοῦσαν scripsi pro μοῦσαν, quemadmodum Vol. I. p. 307. et locis ibi significatis, ad quos addatur Leg. L. XII. p. 967. E: τὰ κατὰ τὴν Μοῦσαν τούτοις τῆς κοινωνίας.

ἔπεσιν] ἐν ἔ. Par. K. sec. Bekk.

βασιλεύσετον] βουλεύσετον Par. DK. βασιλεύσονται Ang. B.

νόμου] νόμον Bas. a.

κοινῇ] κοινὴ Vind. F. *om.* Fic.

ἀεὶ δόξαντος] Ita Par. ADK. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. Flor. ARTUV. δόξοντος ἀεὶ Vind. E. δόξαντος ἀεὶ Vind. B. (Flor. C.) cum editis ante Bekkerum, qui de Ven. B. Vind. B. nihil significavit.

λόγου] *sententiae*, ut Criton. p. 46. B: ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ τοιοῦτος, οἷος τῶν ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι, ἢ τῷ λόγῳ, ὃς ἄν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνηται. Itaque nec interpungendum ante λόγου, quemadmodum Astio in sec. visum, nedum ipsum λόγου delendum, quod idem in tert. censebat.

ἔφην] ἔφη Par. K.

B

ἀπολελογήσθω] ἀπολελογείσθω Vind. F. Flor. R. ἀπολελογίσθω Par. A. Ven. C. Flor. V. quod per se ferri potest: haec a

τοῦ κοινῇ ἀεὶ δόξαντος εἶναι βελτίστου λόγου. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ταῦτα δή, ἔφην, ἀπολελογήσθω ἡμῖν ἀναμνησθεῖσι περὶ ποιήσεως, ὅτι εἰκότως ἄρα τότε αὐτὴν ἐκ τῆς πόλεως ἀπεστέλλομεν τοιαύτην οὖσαν· ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς B

nobis rationem reddentibus demonstrata sunto. Cf. Demosthenes in Timocr. §. 108: βούλομαι τοίνυν ὑμῖν, ἃ ὑπεσχόμην ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, ἀπολογίσασθαι πεποιηκότα ἐμαυτόν. quam lectionem a Stephano in thes. T. II. p. 647. D. praelatam ex uno codice Paris. merito in vulgatae ἀπολογήσασθαι locum substituit Bekkerus. Vel: *haec a nobis singulatim enumerata sunto.* Lexicographus Bekkeri anecd. p. 430, 15: ἀπολογίσασθαι καὶ ἀπολογίζειν τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαστα. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ θ̅ γήρᾳ· ἐγὼ δ' ἀπολογίζειν τε κἀτ' ἐπ' ἀνθράκων. de quo loco cf. Dindorfius in Aristoph. fragm. p. 104. Sed verba ἀναμνησθεῖσι περὶ ποιήσεως obiter potius et occasione oblata, quam dedita opera et ex instituto illud, quod verbo ἀπολ. significatum est, actum a Socrate ostendunt, cui neutra illarum sententiarum satis convenit, et quae sequuntur, ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς ᾕρει etc., non tam eorum sunt, qui ius suum exsequi, quam qui excusare se voluerunt. Neque usus esse verbo ἀπολογίζεσθαι Plato videtur, nisi forte Soph. p. 261. D. ubi Heindorfius probabili sane et Bekkero probata coniectura ἵνα ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα, πότερον αὐτῶν (sc. λόγου καὶ δόξης) ἅπτεται τὸ μὴ ὄν, ἢ παντάπασιν ἀληθῆ μὲν ἐστιν ἀμφότερα ταῦτα, ψεῦδος δὲ οὐδέποτε οὐδέτερον edidit, codices autem omnes (etiam Lob.) ἀπολογησώμεθα exhibent, quod ineptum est. Contra ἀπολογίζεσθαι a recentioribus pro ἀπολογεῖσθαι dici consuevisse nomen ἀπολογισμὸς arguit, quod significationem ἀπολογίας tum alibi, tum Ciceronis ad Att. L. XVI. ep. 7. habet: *Defensione eget meum factum, praesertim apud te, qui id mirabiliter approbasti? Ego vero istum* (*iustum* est apud Stephanum l. c. p. 648. A. quod placet.) ἀπολογισμὸν συντάξομαι, *sed ad eorum aliquem, quibus invitis et dissuadentibus profectus sum.* Sed a Platonis usu id quoque alienum. Quare quum differentia scriptionis exigua et in uno codicum illorum infra D. ἀπολογισαμένη haud dubie perperam pro ἀπολογησ. exaratum sit, ἀπολελογήσθω tenendum putavi, de cuius potestate passiva non dubitandum videtur. Cf. Vol. II. p. 239. Ficini interpretatio liberior est: *Haec itaque in eam sententiam dicta sint nobis, quod merito e civitate poësim, quae talis sit, expulimus.*

ὅτι] ὅτε Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. K. sec. Bip. Flor. R.

τότε] τόγε Vind. F. V. L. III. p. 398. A.

τοιαύτην] τὴν τ. Lob. Vat. BM.

ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς ᾕρει.] Haec in Bas. ab. et a Ficino Glauconi dantur. Pro ᾕρει in Vind. F. ἤρει scriptum est, Cornarius ecl. p. 102. ᾔτει scribendum censebat, „quamquam et illud legi posse videatur." Eum respiciens Stephanus annot. p. 27. Alia, inquit, lectio affertur pro ᾕρει, nimirum ᾔτει. sed et alibi ὁ λόγος αἱρεῖ invenitur. In quodam tamen huius philosophi loco, pro ὁ λόγος αἱρεῖ, legebatur antea ὁ λόγος ἐρεῖ. [supra p. 604. C.] Quinetiam libro De leg. 2, p. 663. ubi haec nostra editio (sicut Aldina et Basil.) habet ὡς καὶ νῦν αὐτὸ ᾕρηχ' ὁ λόγος ἔχειν, in

ἥρει. προσείπωμεν δὲ αὐτῇ, μὴ καί τινα σκληρότητα ἡμῶν καὶ ἀγροικίαν καταγνῷ, ὅτι παλαιὰ μέν 516 τις διαφορὰ φιλοσοφίᾳ τε καὶ ποιητικῇ· καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπόταν κύων ἐκείνη κραυγάζουσα καὶ μέγας ἐν ἀφρόνων κενεαγορίαισι καὶ ὁ τῶν C Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν καὶ οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες,

Lovaniensi eodem errore scriptum est εἴρηχ' ὁ λόγος ἔχειν. Sed λόγος αἱρεῖ, cum accusativo pronominis, ut in isto quo de agitur loco, multo rarius est." Scilicet Platonis in sermonibus, ex quibus alterum exemplum afferre non habeo. Sed Herodotus utraque formula pariter est usus, sine pronomine L. II. c. 33. III. 45. et VI. 124. cum eo L. I. c. 132. IIII. 127. et VII. 41. Addito pronomine αἱρεῖν paullo aliter, quam omisso, cogendi et adigendi significatione positum videtur.

αὐτῇ] αὐτὴν Vat. M. Comma post αὐτῇ Bekkerus in contextu omissum in comm. restitui iussit restituitque Stallbaumius in sec.

ποιητικῇ] ποιητικὴ Vind. F. In Par. A. μιμ super ποι scriptum est. — Ficinus haec ita convertit: *Id quoque adiiciamus, ne rigiditatis nos rusticitatisque accuset, quia vetus quaedam exstat inter poësim philosophiamque dissensio. cuius certe contentionis argumentum nobis dicta haec esse possunt, quae subiiciam, aliaque permulta.* (*nempe canis* etc.) in quibus ὅτι perperam interpretatus est. Significatur eo argumentum insuper dicendorum, non caussa, cur verendum sit, ne eos rusticitatis accuset. Ficinum secutus est Schleiermacherus. Stallbaumius in sec. veram explicationem dedit, quam ad παλαιὰ adiectum μὲν praescribit. Id illi videntur pro δὴ accepisse.

λακέρυζα] λακέριζα Vind. E.

δεσπόταν] δεσπότην, quod Ald. Bas. ab. Steph. et Astius exhibent, in nullo nostrorum codicum exstat. δεσπότα in Vat. B. δέσποτα in Ven. C. δεσπόθαν in Ang. B., in reliquis, etiam in Mon. B. de quo tacuit Bekkerus, δεσπόταν legitur. (δεσποταν Vind. F.) *ad aures dominae* interpretatus Ficinus δέσποιναν legisse eumque Schleiermacherus sequi voluisse videtur: *jener lärmige gegen die Herren anklaffende Hund.*

κραυγάζουσα] κράζουσα Vind. F. Ang. B. Flor. R. Cf. Leg. L. XII. p. 967. C: καὶ δὴ καὶ λοιδορήσεις γε ἐπῆλθον ποιηταῖς τοὺς φιλοσοφοῦντας κυσὶ ματαίαις ἀπεικάζοντας χρώμεναισιν ὑλακαῖς ἄλλα τ' αὖ ἀνόητ' εἰπεῖν.

κενεαγορίαισι] κενεαγορίαις Par. K. sec. Bekk. καινεαγορίαισι Vat. H. Flor. A. Quod Schleiermacherus hoc in poëtas a philosopho aliquo, fortasse ab Heraclito, iactum suspicatur, neque dialectus Heraclitea, neque color, ut ita dicam, non idem, qui reliquorum, h. e. lyricus videtur, neque vero Plato, si semel mutuas utrorumque cavillationes in medium prolaturus erat, unam tantum philosophorum, tres poëtarum proferre debebat. Sed nescio, an hoc ipsum alienum ab eius consilio et ad rusticitatis crimen defendendum aptius illud esset, si sese quamvis multis poëtarum dicteriis lacessitam nihilo minus paratam ad recipiendam sub conditione ista poësin demonstraret philosophia. Accedit quod magnus ille stultorum in vaniloquentiis quis fuerit et qualis facilius coniici potest, si stulti philosophi sunt, ducem aliquem sectae suae vel figmentum aliquod, cuius modi Δῖνος in Nubibus Aristophanis (v. 380.) est, magni facientes, quam si poëtae,

ὅτι ἄρα πένονται, καὶ ἄλλα μυρία σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων· ὅμως δὲ εἰρήσθω, ὅτι ἡμεῖς γε, εἴ τινα ἔχοι λόγον εἰπεῖν ἡ πρὸς ἡδονὴν ποιητικὴ καὶ ἡ μίμησις, ὡς χρὴ αὐτὴν εἶναι ἐν πόλει εὐνομουμένῃ, ἄσμενοι ἂν καταδεχοίμεθα, ὡς ξύνισμέν γε ἡμῖν αὐτοῖς κηλουμένοις ὑπ' αὐτῆς· ἀλλὰ γὰρ τὸ δοκοῦν ἀληθὲς

qui neque omnes unum quendam prae ceteris laudare neque in laudando tam suum iudicium, quam famam hominum sequi et enuntiare solent.

τῶν Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν] Ita Bekkerus et in sec. Stallbaumius cum Par. A. scripserunt. In reliquis editionibus et in maiore codicum parte *τῶν διὰ σοφῶν ὄ. κρ.*, in Vind. BF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. *διασοφῶν* pro *δ. σ.* legitur. *turba superstitiosorum sapientum exsuperans* Fic. *der Gottweisen herrschendes Volk* Schleiermacherus, probante Stallbaumio. Sed istorum sapientia Iovi adversaria et *ἄθεος* erat. Itaque *Δία* non ad *σοφῶν*, sed ad *κρατῶν* referendum videtur: *sapientium turba Iove superior.* Verborum collocatio durior est, sed in lyrico poëta excusabilis, quum etiam Plato Leg. L. VII. p. 824. A. *ἡ τῶν διαπαύματα πόνων ἔχουσα* dicere ausus sit. Ceterum Stephanus in indice thes. T. IIII. p 1194. A. in *κενεαγορία* haec citans *τῶν* omisit.

C *ὅτι ἄρα πένονται*] Haec verba Astius in tert. sine ratione delenda, Stallbaumius in sec. ab ipso Platone „ex mente comicorum" adiecta putat ideoque non ut in pr. quemadmodum proxima *λεπτῶς μεριμνῶντες* et *τῶν Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν* et *μέγας ἐν ἀφρόνων κενεαγορίαισι* et *λακέρυζα πρὸς δεσπόταν κύων κραυγάζουσα* cum Bekkero diductis litteris, quibus etiam Astius in tert. usus est, scribenda curavit. Sed paupertatis exprobratione non summa continebatur criminum a comicis in philosophos coniectorum, ut ea commemorata Socrates omnia, quae in comoedia male audirent *οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες*, comprehendisse videri posset. Equidem non dubito, quin scriptor hic quoque certum quendam locum poëtae alicuius in mente habuerit, in eoque ipsa verba *ὅτι ἄρα πένονται* posita fuisse suspicor, fortasse post alia, quorum sensus esset *δῆλοί εἰσι*, quibus omissis factum est, ut *ὅτι* a Socrate proficisci videatur. Neque id ego praecise negaverim: *ἄρα* tamen et praecipue *πένονται* ad poëtam referenda puto, quem et ipsum lyricum potius, quam comicum fuisse ex dicti brevitate et ex eo colligo, quod illa dissensio vetus appellatur. Aliter nec irridicule nexum verborum declaravit Schleiermacherus: *die zart die Gedanken verspinnenden, weil sie eben hungern.* quod probari posset, si *ἅτε πενόμενοι* scriptum esset.

παλαιᾶς] *om.* Fic.
εἰρήσθω] *ἠρείσθω* Vind. F.

ἔχοι] *ἔχει* Lob. Vat. BM. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

εἰπεῖν] *om.* Vind. BE. Vat. H. Flor. ACT.
ἡ] *ῆ* Par. DK. sec. Bekk.
ποιητικὴ] *ποιητικὴν* Par. K.

καὶ ἡ] In Mon. B. *καὶ* omissum et *ἡ* expunctum est.

εἶναι] post *ἐν πόλει* Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.
εὐνομουμένῃ] *εὐνομουμένη* Ald.

καταδεχοίμεθα] *δεχοίμεθα* iidem, qui *ἐν πόλει εἶναι.*
ξύνισμέν] *ξυνίσμεν* Vind. F.

οὐχ ὅσιον προδιδόναι. ἦ γάρ, ὦ φίλε, οὐ κηλῇ ὑπ' D αὐτῆς καὶ σύ, καὶ μάλιστα ὅταν δι' Ὁμήρου θεωρῇς αὐτήν; Πολύ γε. Οὐκοῦν δικαία ἐστὶν οὕτω κατιέναι, ἀπολογησαμένη ἢ ἐν μέλει ἤ τινι ἄλλῳ μέτρῳ; Πάνυ μὲν οὖν. Δοῖμεν δέ γέ που ἂν καὶ τοῖς προστάταις αὐτῆς, ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλοποιηταὶ δέ, ἄνευ μέτρου λόγον ὑπὲρ αὐτῆς εἰπεῖν, ὡς οὐ μόνον ἡδεῖα, ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη πρὸς τὰς πολιτείας καὶ τὸν βίον τὸν ἀνθρώπινόν ἐστι· καὶ εὐμενῶς ἀκουσόμεθα. κερδανοῦμεν γάρ

προδιδόναι] προδιδόμαι Mon. B. a m. pr.

ἦ γάρ] ἢ γὰρ Vind. F. „adverte ἦ γάρ in principio interrogationis collocatum, cuius usus exempla collegit *Heindorf.* ad Phaedr. p. 338.“ Stallbaumius in sec. In Phaedro p. 266. D. haec leguntur: προοίμιον μὲν οἶμαι πρῶτον ὡς δεῖ τοῦ λόγου λέγεσθαι ἐν ἀρχῇ, ταῦτα λέγεις (ἦ γάρ;) τὰ κομψὰ τῆς τέχνης; vel, ut Heindorfius edidit — λέγεις; ἦ γάρ; τὰ etc. Eius annotatio autem haec est: Formula ἦ γάρ, plerumque in fine interrogationis posita, sicut interdum tamen initio ponitur, v. c. de rep. X. p. 607. C. ξύνισμέν γε — καὶ σὺ etc.; ita h. l. interponitur illa παρενθετικῶς, velut toties illa οὐχ ὁρᾷς, πῶς γὰρ οὔ, πόθεν, aliaque, ut ταῦτα pertineat ad τὰ κομψὰ τῆς τέχνης.“ Hic igitur nulla exempla collegit; neque inter ea, quae collegit ad Gorg. p. 468. C. praeter nostrum quatuor, apta sunt plura uno Gorg. p. 494. E. quo loco Socrates graviter correptus a Callicle tamquam ad obscoena sermonem deducens Ἦ γάρ, inquit, ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα, ὦ γενναῖε, ἢ ἐκεῖνος, ὃς ἂν φῇ —; in reliquis post ἦ γὰρ vel post additum vocativum subsistendum et interrogationis signum ponendum est, etiam Hipp. min. p. 363. C. ubi Bekkerus ut vulgo Ἦ γάρ, ὦ Ἱππία, ἐάν τι ἐρωτᾷ σε Σωκράτης, ἀποκρινεῖ; distinxit. Ceterum et nostro et Gorgiae loco illud ἦ γὰρ eandem in interrogatione vim habet, qua Euthyd. p. 280. A. (ἦ γὰρ ἂν οὐκέτι σοφία εἴη) et alibi extra interrogationem praeditum est: *nam profecto;* et in Gorgia γὰρ ironicum, hic autem ad superiora illa ὡς ξύνισμέν γε ἡμῖν αὐτοῖς κηλουμένοις ὑπ' αὐτῆς referendum est.

κηλῇ] κηλεῖ Vind. F. Ang. B. et recentiores.

ὑπ' αὐτῆς] ὑπαυ. Vind. E.

καὶ σὺ] *om.* Mon. B.

μάλιστα] μ. δὲ Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR.

Πολύ] ὡς π. Mon. B. Flor. U. D

ἐστὶν] ἔστιν Vind. F.

ἀπολογησαμένη] ἀπολογισαμένη Ven. C. Vind. F. ἀπολογησομένη Par. AK. Vat. H. Flor. ACTV. Steph. et recentiores, etiam Stallbaumius in sec. qui tamen *si se defenderit* interpretatur, non *si se defensura est,* aut *ut se defendat*, quorum alterutrum probare debet qui ἀπολογησομένη probat. At neutrum aptum est, quum neque omnes se defensuri defensionem suam iudicibus probaturi, neque exsules propterea, ut se quamvis iuste defendant, ab exsilio revocandi sint. Quo minus autem adverbio οὕτω iustitiam et probabilitatem defensionis futurae significatam postulatamque statuamus, interpositum κατιέναι obstat, post quod recte incidit in sec. Stallbaumius, qui omnino sensum loci bene declaravit: *Nonne iustum est eam*

που, ἐὰν μὴ μόνον ἡδεῖα φανῇ, ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη. E Πῶς δ' οὐ μέλλομεν, ἔφη, κερδαίνειν; Εἰ δέ γε μή, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὥσπερ οἵ ποτέ του ἐρασθέντες, ἐὰν ἡγήσωνται μὴ ὠφέλιμον εἶναι τὸν ἔρωτα, βίᾳ μέν, ὅμως δὲ ἀπέχονται, καὶ ἡμεῖς οὕτω διὰ τὸν ἐγγεγονότα μὲν ἔρωτα τῆς τοιαύτης ποιήσεως ὑπὸ τῆς τῶν καλῶν πολιτειῶν τροφῆς εὖνοι μὲν ἐσόμεθα φανῆναι αὐτὴν ὡς 608 βελτίστην καὶ ἀληθεστάτην, ἕως δ' ἂν μὴ οἵα τ' ᾖ ἀπολογήσασθαι, ἀκροασόμεθ' αὐτῆς ἐπᾴδοντες ἡμῖν

ita demum in patriam redire, si se defenderit etc.? Ceteri longius aberrarunt: Ficinus: *An non aequum est eam prodire in medium sese defendentem —?* Astius: *Nonne par est eam descendere caussam dicturam —?* Schleiermacherus: *Können wir also nicht mit Recht verlangen, dass sie herabsteige um sich zu vertheidigen —?* quos omnes significatio verbi κατιέναι fugit.

ἢ ἐν μέλει] ἢ in Lob. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. et Ald. Bas. ab. omissum vix credibile est in omnibus Flor. exstare, quos tamen Stallbaumii silentium cum Stephano consentire indicat. Quid, quod ipsius Par. A. auctoritas dubia fit eo, quod Bekkerus etiam Vind. B. inter omittentes referre oblitus est. Sed quoniam facile post ἀπολογησαμένη excidere potuit et incommode abest et a Ficino lectum videtur (*vel cantilena*), interim tenendum putavi. Pro μέλει Ald. εἰμέλει habet.

ἤ τινι] ἔτι Ven. C.

μέτρῳ] τρόπῳ γρ Par. A. (in margine, teste Faehsio.) cf. A: ἐν μέλεσιν ἢ ἔπεσιν.

Δοῖμεν] δοίημεν Lob. Mon. B. Vat. B. et a m. s. Ven. B.

δέ] post γε Lob. Vat. BM.

που] πῶς Par. K. sec. Bip. πως sec. Bekk.

αὐτῆς] αὐτοῖς Ang. B. Flor. R. et ante corr. Vind. F.

ὅσοι] οἳ Vat. B. a m. s. εἰ Lob. Vat. M. Mon. B. Flor. U. *om.* Ven. C. Par. DK. et a m. pr. Vat. B.

ποιητικοί] *poëtae* Fic.

τὰς πολιτείας] *rempublicam* Fic.

ἀνθρώπινόν ἐστι] ἀνθρώπινον ἔστι Vind. F. ἀνθρώπινον ἐστί Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. Bekk. Stallb. pr.

του] τοῦ Vind. F. που (Ven. E B.) Ald. Bas. ab. Steph. Bekkerus et in pr. Stallbaumius. „Scribendum puto, οἵ ποτέ του ἐρασθέντες." Steph. annot. p. 27. Ei Bekkerus in comm. subscripsit. Idem iam in pr. sentiebat Stallbaumius, cuius nota ad h. l. ita scripta est, quasi in contextu του dedisset.

ἡγήσωνται] ἡγήσονται Vind. E.

ἀπέχονται] ἀποδέχονται Vat. M.

οὕτω] οὕτως Lob. Vind. EF. Flor. ACRTV.

ὑπὸ τῆς] τῆς *om.* Par. K.

καλῶν] κακῶν Ven. B.

εὖνοι μὲν ἐσόμεθα] εὖνοι μ. 608 ἐ. Vind. F. *benigne quidem exspectabimus, ut* Fic.

βελτίστην] β. τε Vind. B.

οἵα τ'] οἷα τ' Lob. Vind. EF. οἱά τ' Vind. B. Ald. Bas. ab.

ᾖ] ἦν Vind. BF. Ang. B. Flor. ACR.

ἀκροασόμεθ'] ἀκροασόμεθα Lob. Vind. F. ἀκροασώμεθα Ang. B. Flor. R. οὐκ ἀκροασόμεθα Par. K. sec. Bekk.

αὐτοῖς τοῦτον τὸν λόγον, ὃν λέγομεν, καὶ ταύτην τὴν ἐπῳδὴν, εὐλαβούμενοι πάλιν ἐμπεσεῖν εἰς τὸν παιδικόν τε καὶ τὸν τῶν πολλῶν ἔρωτα. αἰσθόμεθα δ' οὖν, ὡς οὐ σπουδαστέον ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ποιήσει ὡς ἀληθείας τε ἁπτομένῃ καὶ σπουδαίᾳ, ἀλλ' εὐλαβητέον αὐτὴν ὂν τῷ
B ἀκροωμένῳ περὶ τῆς ἐν αὐτῷ πολιτείας δεδιότι, καὶ νομιστέα ἅπερ εἰρήκαμεν περὶ ποιήσεως. Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς, ξύμφημι. Μέγας γὰρ, ἔφην, ὁ ἀγὼν, ὦ φίλε Γλαύκων, μέγας, οὐχ ὅσος δοκεῖ, τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν

αὐτοῖς] αὐτῆς Vind. F. ante corr. *om.* Vind. E.

ὃν] ὧν Vind. F. corr. et, sup. ὃν, Ang. B.

λέγομεν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Flor. RT. et Bekkerus. ἐλέγομεν reliqui codices editique cum Ficino (*oratione supra a nobis exposita*). Quum haec clausula sententiae et ipsa sententia nondum plane desita sit dici, praesens nullam offensionem habet.

ταύτην] ταῦτα Lob. Vat. M.

εὐλαβούμενοι] εὐλαβουμένου Vind. F.

ἐμπεσεῖν] ἐκπεσεῖν Ang. B.

παιδικόν τε] τῶν παιδικῶν Lob. Vat. M.

τὸν τῶν] *om.* Lob. Vat. BM. τὸν *om.* Par. K.

αἰσθόμεθα] Ita Par. ADK. Vind. BEF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Ald. Bas. ab. Bekkerus et in tert. Astius. εἰσόμεθα Mon. B. Flor. U. Stallbaumius et Schleiermacherus. *sentiemus* Fic. αἰσθώμεθα Lob. Vat. BM. Ven. B. Steph. Ast. pr. sec. qui modus ob verbi significationem pariter atque ob totius sententiae rationem inconveniens videtur. Ad sentiendum enim non facile fit ut alter alterum adhortemur; Socrates autem si hoc denique statui vellet, nihili faciendam istam poësin esse, cur eam invitaret, ut se defenderet? At nunc se ita sentire si demonstrat, quum defensione nondum usa est, nec ipse sibi repugnat et facit id, quod maxime huius loci est, ut in fine disputationis summam proponat. Iam quod ad formam attinet, αἴσθομαι in usu fuisse probabiliter Buttmannus gramm. II. p. 68. quum ex nostro loco, tum ex eo colligit, quod de discrimine significationis inter αἴσθεσθαι et αἰσθάνεσθαι intercedente a grammaticis disputatum est. (Bekkeri anecd. p. 183, 9. 216, 7. 359, 6.) Etiam Thucydidis codices meliores nonnunquam αἴσθεσθαι habent, velut L. II. c. 93. V. 26. VI. 58. VII. 75. VIII. 12. atque V. 26. ipsi Popponi, qui edit. Vol. III. p. 134. sq. αἴσθομαι damnaverat, praesens a Bekkero exhibitum aptius iam videtur. Item Isocratis Nicocl. p. 30, 4. Bekkerus secundum Vrbinatem librum αἴσθονται pro αἰσθάνονται edidit. Denique nonnihil recentioribus tribuendum est, qui passim haec usurpant, e. g. Origenes contra Cels. p. 420, 27. συναίσθονται, Clemens Alex. Strom. L. III. p. 519, 19. Pott. et VII. 882, 24. αἴσθεται, II. 457, 10. συναίσθεται, scholiastes ad Il. XVII. 1. p. 428. a, 28. Bekk. αἴσθεται. Itaque eae formae, quae praesentis propriae sunt, ubi a bonis codicibus oblatae sensui non refragantur, ne a veteribus quidem scriptoribus

γενέσθαι, ὥστε οὔτε τιμῇ ἐπαρθέντα οὔτε χρήμασιν οὔτε ἀρχῇ οὐδεμιᾷ οὐδέ γε ποιητικῇ ἄξιον ἀμελῆσαι δικαιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς. Ξύμφημί σοι, ἔφη, ἐξ ὧν διεληλύθαμεν· οἶμαι δὲ καὶ ἄλλον ὁντινοῦν. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγὼ, τά γε μέγιστα ἐπίχειρα C ἀρετῆς καὶ προκείμενα ἆθλα οὐ διεληλύθαμεν. Ἀμήχανόν τι, ἔφη, λέγεις μέγεθος, εἰ τῶν εἰρημένων μείζω ἐστὶν ἄλλα. Τί δ' ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔν γε ὀλίγῳ χρόνῳ μέγα γένοιτο; πᾶς γὰρ οὗτός γε ὁ ἐκ παιδὸς μέχρι πρε-

abiudicandae, sed quas praesens cum aoristo communes habet, quia *αἰσθάνομαι* usitatius erat, omnes ad aoristum referendae videntur, quemadmodum Vol. I. p. 412, b. ostendi. Leg. L. II. p. 669. C. ubi in Vat. C. Pal. C. *αἴσθεσθαι* scriptum est, vulgata lectio praestat: *ἁμαρτὼν τε γάρ τις μέγιστ' ἂν βλάπτοιτο, ἤθη κακὰ φιλοφρονούμενος, χαλεπώτατόν τε αἰσθέσθαι διὰ τὸ τοὺς ποιητὰς φαυλοτέρους εἶναι ποιητὰς αὐτῶν τῶν Μουσῶν.*

δ' οὖν] δὲ Lob. δ' Mon. B. Ven. C. Par. DK. Flor. U. Vat. BM. probante Schleiermachero, ut debebat qui εἰσόμεθα probasset idque artius cum proximis coniungendum et pro altera parte apodoseos protasin ἕως δ' ἂν μὴ οἵα τ' ᾖ ἀπολογήσασθαι excipientis habendum statuisset. Nobis vero emendatione ista non utentibus ne huius quidem particulae praetermissione opus est. Ficinus pro ea *quoque* posuit. (*Illud quoque sentiemus* etc.)

σπουδαίᾳ] σπουδαῖα Vind. F.

ὃν] ὂν Vind. F. *om.* Ang. B. Flor. RT. et Stallbaumius in sec. Cf. Leg. L. I. p. 643. D: *νῦν γὰρ ὀνειδίζοντες ἐπαινοῦντές θ' ἑκάστων τὰς τροφὰς λέγομεν ὡς τὸν μὲν πεπαιδευμένον ἡμῶν ὄντα τινὰ, τὸν δὲ ἀπαίδευτον, ἐνίοτε εἴς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας καὶ ἄλλων τοιούτων μάλα πεπαιδευμένων σφόδρα ἀνθρώπων.* L. V. p. 729. E: *πρὸς δ' αὖ τοὺς ξένους διανοητέον ὡς ἁγιώτατα ξυμβόλαια ὄντα.*

ἐν] *om.* Flor. T. B

αὐτῷ] αὖ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.

δεδιότι] δεδειότι Vind. F.

περὶ ποιήσεως.] περιπ. idem. περὶ ποιήσεως; Lob.

ἦ δ' ὅς] ἦδος Vind. F.

ἔφην] ἔφη idem.

οὔτε] *om.* Lob. Vat. M.

τιμῇ — ἀρχῇ οὐδεμιᾷ] τιμὴ — ἀρχὴ οὐδεμια Vind. F. item ποιητικὴ paullo post.

γε] *om.* Flor. T.

τε] τὸ, corr. τὲ, Mon. B.

ἀρετῆς. Ξύμφημί] ἀρετῆς ξ. Ald.

ὁντινοῦν] ὀντιναοῦν Lob. ὄντι οὖν Vind. F.

τά γε] τά τε Vind. E. γε *om.* C Lob. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACTV.

ἐπίχειρα] ἐπείχειρα Vind. E.

ἆθλα] ἄθλα Vind. F. Mon. B.

Ἀμήχανόν τι] Ἀμηχανόντι Ald.

εἰ τῶν] εἰπὼν Vind. E.

ἔν γε] ἔν τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. γε *om.* Mon. B.

πᾶς] πῶς Vind. EF. Ang. B.

σβύτου χρόνος πρὸς πάντα ὀλίγος πού τις ἂν εἴη. Οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφη. Τί οὖν; οἴει ἀθανάτῳ πράγματι ὑπὲρ τοσούτου δεῖν χρόνου ἐσπουδακέναι, ἀλλ' οὐχ D ὑπὲρ τοῦ παντός; Οἶμαι ἔγωγ', ἔφη. ἀλλὰ τί τοῦτο λέγεις; Οὐκ ᾔσθησαι, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἀθάνατος ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ οὐδέποτε ἀπόλλυται; Καὶ ὃς ἐμβλέψας μοι καὶ θαυμάσας εἶπε· μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε· σὺ δὲ τοῦτ' ἔχεις λέγειν; Εἰ μὴ ἀδικῶ γ', ἔφην. οἶμαι δὲ καὶ σύ· οὐδὲν γὰρ χαλεπόν. Ἔμοιγ', ἔφη· σοῦ δ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμι τὸ οὐ χαλεπὸν τοῦτο. Ἀκούοις ἄν, ἦν δ' ἐγώ. Λέγε μόνον, ἔφη. Ἀγαθόν τι, εἶπον, καὶ κακὸν

πρὸς πάντα] πρὸς τὸν πάντα Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, quemadmodum et paullo post ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ τοῦ παντός, et L. VIII. p. 546. A. οὐδ' ἡ τοιαύτη ξύστασις τὸν ἅπαντα μενεῖ χρόνον, et L. VI. p. 498. D. Εἰς μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας. Εἰς οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφην, ὥς γε πρὸς τὸν ἅπαντα, et Leg. L. IIII. p. 721. C. γένος οὖν ἀνθρώπων ἐστί τι ξυμφυὲς τοῦ παντὸς χρόνου, et Tim. p. 38. C. τὸ μὲν γὰρ δὴ παράδειγμα πάντα αἰῶνά ἐστιν ὄν, ὁ δ' αὖ διὰ τέλους τὸν ἅπαντα χρόνον γεγονώς τε καὶ ὢν καὶ ἐσόμενος. Sed hoc ipso Timaei loco quem πάντα αἰῶνα Plato sine articulo dixit, idem in scholio ad Civ. L. VIII. supra p. 15, b. posito ὁ πᾶς αἰὼν dicitur, et in aliis formulis constat πᾶς nonnunquam articulo, quem plerumque additum habet, carere, ut Leg. L. IIII. p. 728. A. παντὸς μὲν οὖν λείπει, et Euthyd. p. 307. A. παντὸς ἄξιοι. Itaque videtur hic quoque πᾶς ad universum tempus, quod omnino dicitur, ab illo verbis πᾶς οὗτος etc. significato distinguendum sufficere, ac nescio, an consulto scriptor, quum priorem illum πάντα χρόνον necessario definisset, hunc plane infinitum exhibuerit.

οὖν] γοῦν Par. DK. cum editionibus ante Bekkerum, inter quas Stephano priores sine distinctione Τί γοῦν οἴει etc. habent.

δεῖν] δεῖ Vind. F. δὴ Ang. B.

ἔγωγ'] ἔγωγε Vind. BE. Mon. D B.

ἀλλὰ — λέγεις; Οὐκ] Ἀλλὰ — λέγεις, οὐκ Ald.

Οὐκ ᾔσθησαι] οὐκῄσθ. Vind. F.

ἡμῶν] int. vers. Vind. B.

ἐμβλέψας] ἐνβλέψας Ald. ἐπιβλέψας Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τοῦτ'] ποῦτ' Ang. B.

λέγειν ;] λέγειν Bas. b.

ἔφην] ἔφη Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. tacentibus de Par. K. Bip. Eum cum reliquis ἔφην exhibere testatus est Bekkerus, ipse tacens de Vind. B. Sed is quoque derogat vitio aperto, quod miror Heindorfium ad Charm. §. 8. non modo non correxisse, sed etiam Οἶμαι (littera maiuscula) inferendo confirmasse.

οἶμαι δὲ καὶ σύ] „Ne quis forte καὶ σέ scribendum opinetur, cf. Legg. I. p. 647. A. ὃν δὴ καὶ καλοῦμεν τὸν φόβον ἡμεῖς γε, οἶμαι δὲ καὶ πάντες, αἰσχύνην." Stallbaumius in sec. Similiter Crat. p. 402. B: ὥσπερ αὖ Ὅμηρος Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν φησι καὶ μητέρα Τηθύν· οἶμαι δὲ καὶ Ἡσίοδος. quem locum Bernhardy synt. p. 455. citans nominativum raro cum dictione οἶμαι δὲ καὶ construi ait. Accusativi exempla, quorum collectio est apud Heindorfium ad Protag.

καλεῖς; Ἔγωγε. Ἆρ' οὖν ὥσπερ ἐγὼ περὶ αὐτῶν δια- E
νοῇ; Τὸ ποῖον; Τὸ μὲν ἀπολλύον καὶ διαφθεῖρον πᾶν
τὸ κακὸν εἶναι, τὸ δὲ σῶζον καὶ ὠφελοῦν τὸ ἀγαθόν.
Ἔγωγ', ἔφη. Τί δέ; κακὸν ἑκάστῳ τι καὶ ἀγαθὸν λέ-
γεις; οἷον ὀφθαλμοῖς ὀφθαλμίαν καὶ ξύμπαντι τῷ σώ- 609
ματι νόσον σίτῳ τε ἐρυσίβην σηπεδόνα τε ξύλοις, χαλ-
κῷ δὲ καὶ σιδήρῳ ἰὸν καὶ ὅπερ λέγω, σχεδὸν πᾶσι ξύμ-
φυτον ἑκάστῳ κακόν τε καὶ νόσημα; Ἔγωγ', ἔφη. Οὐ-
κοῦν ὅταν τῴ τι τούτων προσγένηται, πονηρόν τε ποιεῖ
ᾧ προσεγένετο, καὶ τελευτῶν ὅλον διέλυσε καὶ ἀπώλεσε;
Πῶς γὰρ οὔ; Τὸ ξύμφυτον ἄρα κακὸν ἑκάστου καὶ ἡ

p. 314. B. si forte paullo plura sunt, partim similia sunt illi C: οἶμαι δὲ καὶ ἄλλον ὀντινοῦν, ubi nominativus, qui praecedit, in verbo delitescit, ut Symp. p. 176. A: ὅτι τῷ ὄντι πάνυ χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθὲς πότου καὶ δέομαι ἀναψυχῆς τινός, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλούς. vel ambiguitatis evitandae caussa receptum habent accusativum, ut Protag. l. c. καὶ γὰρ οὐ μόνος Πρωταγόρας αὐτόθι ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ Ἱππίας, ὁ Ἠλεῖος, οἶμαι δὲ καὶ Πρόδικον, τὸν Κεῖον, καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ σοφοί.

Ἔμοιγ'] οὔμοιγε Lob. Vat. M.

δ' ἂν] δὲ ἂν Bas. b.

οὐ] om. Mon. B.

τοῦτο.] τοῦτο; Bas. b.

Ἀκούοις] ἀκούεις Vind. E.

Ἀγαθόν] .... θόν Vind. F. — Proclus in Parm. T. IIII. p. 107: ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἕκαστος λόγος τέλειός ἐστιν, οἷον ἐν Πολιτείᾳ καὶ Φαίδρῳ καὶ Φαίδωνι τῆς ἀθανασίας τῶν ψυχῶν λόγος ἀποδεικτικός. ἕκαστος γὰρ τέλειος, καὶ οὐ τελοῦσιν εἰς ἀλλήλους.

Ἔγωγε. Ἆρ'] Ἔγωγε, ἆρ' Ald. ἔγωγε. ἆρ' Vind. F.

E διανοῇ] διανοει cum η super ει Par. D. διανόει Vind. F. Ang. B. διανοεῖ Flor. R. et recentiores.

ἀπολλύον] *quod dissolvit* Fic. — Proclus in Alcib. T. III. p. 199: ὡς γὰρ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης διώρισε, τὸ μὲν ἑκάστου σωστικὸν ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἑκάστου φθαρτικὸν τὸ κακόν.

ὠφελοῦν] ὠ. πᾶν Ang. B. Flor. R.

ἀγαθόν.] ἀγαθόν; Mon. B. Ald. Ast. pr. sec.

Ἔγωγ'] ἔγωγε τοῦτό γε Par. A. a m. s.

Τί] ἔτι Vind. F. Ang. B.

τι] τί Lob. Vind. B.

σίτῳ] *frugibus cibisque* Fic. 609

τε] γε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐρυσίβην] ἐρισύβην Vind. E. Flor. T. — Timaeus lex. p. 122: ἐρυσίβη· μιλτώδης δρόσος. πάχνη δὲ, δρόσος χιονώδης. Respicitur locus Symp. p. 188. B. ubi πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσῖβαι (ita pro vulgato ἐρυσίβαι scribendum videtur) commemorantur.

σηπεδόνα] *cariem et putredinem* Fic.

τε] γε Vind. F. Ang. B.

σιδήρῳ] διδήρῳ Ald.

κακόν τε] κακόν τι Mon. B. Flor. U. Vat. M.

νόσημα;] νόσημα. Steph. Ast.

τῴ] τὸ Vind. F.

τι] τί Vind. BF. Mon. B. post τούτων Lob. Vat. BM. Ven. B. om. Par. K. sec. Bekk.

προσεγένετο] In Mon. B. σε int. vers. est.

τελευτῶν] τελευτὼν Lob. Vind. BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ἀπώλεσε;] ἀπώλεσε, Ald. ἀπώλεσε. Bas. ab. ἀπώλεσεν; Bekkerus.

Τὸ] om. Lob. Vat. M.

πονηρία ἕκαστον ἀπόλλυσιν, ἢ εἰ μὴ τοῦτο ἀπολεῖ, οὐκ
B ἂν ἄλλο γε αὐτὸ ἔτι διαφθείρειεν. οὐ γάρ τό γε ἀγαθὸν μή ποτέ τι ἀπολέσῃ, οὐδὲ αὖ τὸ μήτε κακὸν μήτε ἀγαθόν. Πῶς γὰρ ἄν; ἔφη. Ἐὰν ἄρα τι εὑρίσκωμεν τῶν ὄντων, ᾧ ἔστι μὲν κακὸν, ὃ ποιεῖ αὐτὸ μοχθηρὸν, τοῦτο μέντοι οὐχ οἷόν τε αὐτὸ λύειν ἀπολλύον, οὐκ ἤδη εἰσόμεθα, ὅτι τοῦ πεφυκότος οὕτως ὄλεθρος οὐκ ἦν; Οὕτως, ἔφη, εἰκός. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ψυχῇ ἆρ' οὐκ ἔστιν ὃ ποιεῖ αὐτὴν κακήν; Καὶ μάλ', ἔφη· ἃ νῦν
C δὴ διῇμεν πάντα, ἀδικία τε καὶ ἀκολασία καὶ δειλία καὶ ἀμαθία. Ἦ οὖν τι τούτων αὐτὴν διαλύει τε καὶ ἀπόλλυσι; καὶ ἐννόει, μὴ ἐξαπατηθῶμεν οἰηθέντες τὸν ἄδικον ἄνθρωπον καὶ ἀνόητον, ὅταν ληφθῇ ἀδικῶν, τότε ἀπολωλέναι ὑπὸ τῆς ἀδικίας, πονηρίας οὔσης ψυχῆς.

ἕκαστον — τό γε B.] om. Vind. BE.
B διαφθείρειεν] διαφθείροιεν Lob. Flor. T.
ποτέ τι] ποτε Par. K.
αὖ τὸ] αὐτὸ Vind. F.
κακὸν μήτε ἀγαθόν] ἀ. μ. κ. Lob. Vat. BM.
τι] τί Mon. B.
εὑρίσκωμεν] εὑρίσκομεν Vind. B. idque post τῶν ὄντων, quo loco εὑρίσκωμεν etiam in Vind. E. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. positum est. *tale est* Fic.
τῶν ὄντων] ὄντων Bas. b. *om.* Fic.
ᾧ ἔστι] ᾧ ἐστι Vind. B. Bas. ab. ὅ ἐστι Vind. F. ὃ pro ᾧ etiam Par. D. Ang. B. Vat. H. Flor. RT.
μὲν] Ita Par. ADK. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RTU. μέν τι reliqui cum Ficino (*ut ei malum aliquid sit*) et editis. Cf. supra A. ubi primum κακὸν ἑκάστῳ τι, deinde ξύμφυτον ἑκάστῳ κακὸν sine pronomine dicitur.
ὃ] ᾧ Vind. B. Vat. H.
ἀπολλύον] ἀπολλῦον Lob. ἀπολύον, praeposito a m. s. altero λ, Mon. B. *om.* Fic.
οὕτως ὄλεθρος] οὗτος ὄ. Lob. Vind. BE. Vat. HM. Flor. ACTV. et γρ Ven. B. τοῦτο ὄλλυσθαι Ven. B. Bas. b.
οὐκ ἦν;] οὐκῆν; Vind. F. οὐκ ἦν. Ald. Bas. ab. „Pro οὐκ ἦν ne quis οὐκ ἔστι requirat, imperfecto indicatur rem secus habere atque primo adspectu videri potuerit. V. Matthiae gramm. §. 505. 3. [immo 2.] Prorsus eodem modo libr. IV. p. 436. C. εἰσόμεθα, ὅτι οὐ ταὐτὸν ἦν, ἀλλὰ πλείω." Stallbaumius in sec. Mea sententia imperfectum illud tempus indicat, quo res nondum satis cognita et tamen ita, ut nunc apparet, comparata esset: eam rem antea secus habere visam esse non indicat. Ceterum loci a Stallbaumio citati etiam protasis nostro similis est: ὥστε, ἄν που εὑρίσκωμεν ἐν αὐτοῖς ταῦτα γιγνόμενα, εἰσόμεθα etc.
Οὕτως] οὗτος Vind. E.
ψυχῇ] ψυχὴ Lob. Vind. F. Par. K. sec. Bekk. ψυχὴν Ang. B.
ἆρ'] ἄρ' Vind. F. ἄρα Vind. BE.
μάλ'] μάλα Vind. BE.
ἔφη· ἃ] ἔφη. ἃ Ald. Bas. b. ἔφη. Ἃ Bas. a. ἔφη, ἃ recentiores.
νῦν δὴ] δὴ νῦν Lob. Vat. BM. νῦν Mon. B. Flor. U. Vat. H. *om.* Fic.
C Ἦ οὖν τι] ἢ οὖν τί Vind. F.
διαλύει τε καὶ] *om.* Fic. Pro διαλύει Mon. B. a m. pr. διαδύει habebat.

ἀλλ' ὧδε ποίει· ὥσπερ σῶμα ἡ σώματος πονηρία νόσος οὖσα τήκει καὶ διόλλυσι καὶ ἄγει εἰς τὸ μηδὲ σῶμα εἶναι, καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν ἅπαντα ὑπὸ τῆς οἰκείας κακίας τῷ προσκαθῆσθαι καὶ ἐνεῖναι διαφθειρούσης εἰς τὸ μὴ D εἶναι ἀφικνεῖται· οὐχ οὕτω; Ναί. Ἴθι δή, καὶ ψυχὴν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σκόπει· ἆρα ἐνοῦσα ἐν αὐτῇ ἀδικία καὶ ἡ ἄλλη κακία τῷ ἐνεῖναι καὶ προσκαθῆσθαι φθείρει αὐτὴν καὶ μαραίνει, ἕως ἂν εἰς θάνατον ἀγαγοῦσα τοῦ σώματος χωρίσῃ; Οὐδαμῶς, ἔφη, τοῦτό γε. Ἀλλὰ μέντοι ἐκεῖνό γε ἄλογον, ἦν δ' ἐγώ, τὴν μὲν ἄλλου πονηρίαν ἀπολλύναι τι, τὴν δὲ αὑτοῦ μή. Ἄλογον. Ἐννόει γάρ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, ὅτι οὐδ' ὑπὸ τῆς τῶν E 517 σιτίων πονηρίας, ἣ ἂν ᾖ αὐτῶν ἐκείνων, εἴτε παλαιότης εἴτε σαπρότης εἴτε ἡτισοῦν οὖσα, οὐκ οἰόμεθα δεῖν

ἐννόει] ἐννοεῖ Vind. B.
οἰηθέντες] οἰθέντες Vind. E.
πονηρίας] πονηρᾶς Ven. C. et a m. pr. Vat. B.
ἀλλ'] ἀλλ' εἰ Ang. B. ἄλλ' εἰ Vind. F. εἰ etiam Flor. AR. in m. additum habent.
ποίει] ποιεῖ Lob. Vind. F. Ang. B. Par. K. sec. Bekk. πῃ Mon. B. Flor. U. Pro ἀλλ' ὧδε ποίει Ficinus *Dic*, *age* posuit. Recte Stephanus in m. Verbum ποίει, inquit, suspectum esse non debet: sed ad ἴθι δή, σκόπει, referri animadvertendum est: hoc modo, ὧδε ποίει· ὥσπερ σῶμα etc. ἴθι δή, καὶ ψυχὴν σκόπει, etc. (interiectis velut per parenthesin illis, οὐχ οὕτω; Ναί) q. d. Hanc inito rationem ad investigandam huius rei veritatem."
ὥσπερ] *Nonne* Fic.
σῶμα] *om.* Mon. B. σῶμα. Ald. (post ποίει comma habet.)
ἡ] ἢ Vind. E. ἣ Vind. F. Par. D. Ald. Bas. ab. *om.* Mon. B.
νῦν δή] νῦν Ald. Bas. a.
οἰκείας] ἰδίας Lob. Vat. M.
προσκαθῆσθαι] προσκαθεῖσθαι Vind. F. προκαθῆσθαι Lob. Vat. BM.
D διαφθειρούσης] διαφθειρούσας Ald. Bas. a.
ἀφικνεῖται·] ἀφικνεῖται, Ald. ἀφικνεῖται. Bas. ab. Steph. Bekk. Stallb. pr. ἀφικνεῖται — Stallb. sec.
οὕτω] οὕτως Bekkerus. In Mon. B. τω int. vers. est.
Ἴθι] ἴθη Vind. E. ante corr. — *Nunquid et animam eodem pacto iniustitia* etc. Fic.
δή] δὲ Par. K. sec. Bekk.
ἆρα] ἄρα Vind. F.
ἐνοῦσα] ἀνοῦσα Ang. B.
ἀδικία] ἡ ἀ. Lob. Vat. BM.
ἡ] *om.* Flor. T.
προσκαθῆσθαι] προσκαθεῖσθαι Ang. B.
γε. Ἀλλὰ] γε, ἀλλὰ Ald. Bas. ab.
ἐκεῖνό γε] γε *om.* Lob. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk.
ἀπολλύναι] ἀπολλῦναι Lob.
τι] *om.* Lob. Vat. B. Ven. B.
αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF.
μή. Ἄλογον] μὴ ἄλ. Vind. E.
ὦ Γλαύκων] ὁ γλ. Ven. C.
E ἣ] Ita Par. AK. sec. Bekk. Lob. Vind. BEF. Vat. B. Flor. ACRUV. Ven. B. a m. s. et correctus in spiritu Mon. B. ἡ Ven. C. ἢ Par. D. Vat. HM. Ald. Bas. ab. Steph. ἢ οἷα Ang. B. οἷα Flor. T. ἢ ἡ Stephanus in m. coniiciebat.
ἐκείνων,] Comma Bekkerus posuit.
ἡτισοῦν] ἥτισ οὖν Vind. F.
οὐκ οἰόμεθα] οὐκοιόμ. Vind. E.

σῶμα ἀπόλλυσθαι· ἀλλ' ἐὰν μὲν ἐμποιῇ ἡ αὐτῶν πονηρία τῶν σιτίων τῷ σώματι σώματος μοχθηρίαν, φήσομεν αὐτὸ δι' ἐκεῖνα ὑπὸ τῆς αὑτοῦ κακίας νόσου οὔσης ἀπολωλέναι· ὑπὸ δὲ σιτίων πονηρίας ἄλλων ὄντων ἄλλο
610 ὂν τὸ σῶμα, ὑπ' ἀλλοτρίου κακοῦ μὴ ἐμποιήσαντος τὸ ἔμφυτον κακόν, οὐδέποτε ἀξιώσομεν διαφθείρεσθαι. Ὀρθότατ' ἂν, ἔφη, λέγεις. Κατὰ τὸν αὐτὸν τοίνυν λόγον, ἦν δ' ἐγώ, ἐὰν μὴ σώματος πονηρία ψυχῇ ψυχῆς πονηρίαν ἐμποιῇ, μήποτε ἀξιῶμεν ὑπ' ἀλλοτρίου κακοῦ ἄνευ τῆς ἰδίας πονηρίας ψυχὴν ἀπόλλυσθαι, τῷ ἑτέρου κακῷ ἕτερον. Ἔχει γάρ, ἔφη, λόγον. Ἢ τοίνυν ταῦτα
B ἐξελέγξωμεν ὅτι οὐ καλῶς λέγομεν, ἢ ἕως ἂν ᾖ ἀνέλεγ-

τῶν σιτίων] *om.* Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast commatis utrinque distinxit Stallbaumius in sec. qua ratione aut ubicunque *αὐτὸς* a nomine articulo instructo excipitur, aut ne hic quidem utendum erit. Nam *ἡ αὐτῶν πονηρία τῶν σιτίων* nihil hic differre videtur ab ea, quam paullo ante *αὐτῶν ἐκείνων* dixerat. Stallbaumius autem *τῶν σιτίων* epexegeseos caussa additum putat. Quod si verum est, interpunctionis ratio nihilo magis constat. Interest enim inter epexegesin et appositionem.

αὑτοῦ] *αὐ.* Lob. Vind. EF. Mon. B. a m. pr. Ald. Bas. ab.

νόσου οὔσης] Haec quoque Stallbaumius in sec. a contextis separavit, quae tamen idem, quod *ἥπερ νόσος ἐστὶ* significant, ut paullo post *ἄλλων ὄντων*, quae non separavit, idem, quod *ἅπερ ἄλλα ἐστί.*

δὲ σιτίων] *δεσ.* Vind. F.

ἄλλων ὄντων] *om.* Mon. B.

610 *ὑπ' ἀλλοτρίου*] Recte Stallbaumius in sec. repetitam praepositionem adversus Astium in iterata, opinor, Ienae a. 1820. prima editione eam delentem aut in *τοῦ* mutantem tuetur. Cf. Bernhardy synt. p. 201. quamquam is exempla miscuit.

Ὀρθότατ' ἂν] *ὀρθώτατ' ἂν* Vind. F. *ὀρθότατ' ἄρ'* Vind. E. *Ὀρθότατα* Astius in sec. et tert. et Bekkerus. „Vel *ὀρθότατα* absque *ἂν*, vel *ὀρθότατ' αὖ*, legendum videtur." Steph. in m. Cf. Vol. I. p. 90. sq. et Polit. p. 289. A: *ἣν γὰρ δικαιότατα μὲν ἂν τεθὲν κατ' ἀρχὰς τὸ πρωτογενὲς εἶδος.* in quibus *ἂν* ad superlativum referendum esse apparet. Eiusdem generis alia vide in Hermanni disputatione de part. *ἂν* L. I. c. 9. p. 41. sqq. (Opusc. T. IIII.)

λέγεις] *λέγοις* Ven. B. Flor. V. et Stallbaumius, qui dum indicativum cum *ἂν* constructum tenentes ob spretam usus observationem magna cum gravitate reprehendit, eam, quae ipsi placuit, assentiendi formulam minime usitatam esse non animadvertit.

τοίνυν] *om.* Flor. T.

σώματος] *ἡ σ.* Mon. B. Flor. U.

ψυχῇ] *ψυχὴ* Vind. F. *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U. cum editis ante Bekkerum.

μήποτε] Vulgo *μή ποτε* scribitur. Cf. Vol. II. p. 110, b.

ὑπ'] *ὑπ'* Ald. *ὑπὸ* Vind. EF.

ἑτέρου] *ἑτέρῳ* Par. K. sec. Bekk.

ἐξελέγξωμεν] *ἐξελέγξομεν* Vind. F. Ang. B. *ἐλέγξωμεν* Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

B *ἀνέλεγκτα*] *ἀνελέγκτα* Vind. F. *ἀνέλεκτα* Vind. E.

μήποτε] *μή τε* Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. *μή ποτε* vulgo.

κτα, μήποτε φῶμεν ὑπὸ πυρετοῦ μηδ' αὖ ὑπ' ἄλλης νόσου μηδ' αὖ ὑπὸ σφαγῆς, μηδ' εἴ τις ὅτι σμικρότατα ὅλον τὸ σῶμα κατατέμοι, ἕνεκα τούτων μηδὲν μᾶλλόν ποτε ψυχὴν ἀπόλλυσθαι, πρὶν ἄν τις ἀποδείξῃ, ὡς διὰ ταῦτα τὰ παθήματα τοῦ σώματος αὐτὴ ἐκείνη ἀδικωτέρα καὶ ἀνοσιωτέρα γίγνεται. ἀλλοτρίου δὲ κακοῦ ἐν ἄλλῳ γιγνομένου, τοῦ δὲ ἰδίου ἑκάστῳ μὴ ἐγγιγνομένου, μήτε ψυχὴν μήτε ἄλλο μηδὲν ἐῶμεν φάναι τινὰ ἀπόλ- C λυσθαι. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, τοῦτό γε οὐδείς ποτε δείξει, ὡς τῶν ἀποθνησκόντων ἀδικώτεραι αἱ ψυχαὶ διὰ τὸν θάνατον γίγνονται. Ἐὰν δέ γέ τις, ἔφην ἐγώ, ὁμόσε τῷ λόγῳ τολμᾷ ἰέναι καὶ λέγειν, ὡς

πυρετοῦ] τοῦ π. iidem, qui μή τε, et Flor. T.

αὖ] *om.* Vind. F. Ang. B.

ὑπ'] ὑπὸ Lob.

ὑπὸ σφαγῆς] ὑπὸ *om.* Astius in tert. sciens, sed imprudens, et Stallbaumius, nesciens, unde Bekkerus id petierit. Est in omnibus editionibus Astiana vetustioribus et in omnibus codicibus.

σμικρότατα] σμικρότατον Par. K.

ἕνεκα] ἕνεκεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. quam formam non saepe, ut Stallbaumius in bibl. Goth. ad Gorg. p. 499. E. autumat, sed nonnunquam apud Platonem oblitteratam ex codicibus restituit Bekkerus. V. praeter Gorgiae locum Menon. p. 82. A. Symp. p. 210. E. Theagis initium et Hipp. mai. p. 302. A. De loco Soph. p. 227. B. mihi nondum liquet. Etiam Theaet. p. 148. D. ubi vulgo προθυμίας μὲν ἕνεκεν legitur, codicis Lob. auctoritas ἕνεκα cum Par. EF. exhibentis dubitationem movet. Neque Phaedr. p. 259. D. et Demod. p. 383. B. lectio satis certa est, quamquam in terminatione vocabuli omnes consentire videntur. Sed Polit. p. 300. A. merito Stallbaumius κέρδους ἕνεκέν τινος ex Clark. Zitt. et duobus Flor. recepit, ad quos accedit Lob. Nostro loco et codices ἕνεκα servari iubent, et positura genitivi alteri obstat: certe omnia illa exempla praepositum eum habent.

ποτε] *om.* Mon. B. Par. K. Flor. U.

ἀποδείξῃ] ἀποδείξι Mon. B. a m. pr. habuisse videtur, ἀποδείξει habet a m. s.

διὰ ταῦτα] διατ. Vind. F.

τοῦ σώματος] τὰ τοῦ σ. Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Flor. CRT. cum editionibus ante Bekkerum. Cf. Vol. II. p. 63, b.

αὐτὴ] αὕτη Lob.

γίγνεται] γίνεται, altero γ int. vers. addito, Mon. B.

ἄλλῳ] ἄλλου Lob. Vat. M.

τοῦ δὲ] τ. γε Vind. BE. Flor. AC.

ἑκάστῳ] ἑκάστου Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACT. cum editionibus ante Astii sec. Cf. huius vol. p. 22, a.

μήτε ψυχὴν μήτε ἄλλο] *om.* Fic. μ. ψ. μήτ' ἄλλο Lob. Vind. B. Vat. M.

φάναι] φᾶναι Vind. F. πάνυ Vind. BE. Vat. H. Flor. AC. C

ἀπόλλυσθαι] ἀπολλῦσθαι Vind. E.

ποτε] πω Flor. T.

δείξει] δείξῃ Vind. B. δείξοι Lob. Vat. M.

ὁμόσε] Timaeus lex. p. 191: ὁμόσε· εἰς ταὐτὸ ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς μάχην φερόμενοι, vel potius εἰς τ. τῷ ὑπεναντίῳ εἰς μ. φ. quae emendatio lenior videtur, quam Toupiana et Bastia-

πονηρότερος καὶ ἀδικώτερος γίγνεται ὁ ἀποθνήσκων, ἵνα δὴ μὴ ἀναγκάζηται ἀθανάτους τὰς ψυχὰς ὁμολογεῖν, ἀξιώσομέν που, εἰ ἀληθῆ λέγει ὁ ταῦτα λέγων, τὴν ἀδικίαν εἶναι θανάσιμον τῷ ἔχοντι D ὥσπερ νόσον, καὶ ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ ἀποκτιννύντος τῇ ἑαυτοῦ φύσει ἀποθνήσκειν τοὺς λαμβάνοντας αὐτό, τοὺς μὲν μάλιστα θᾶττον, τοὺς δὲ ἧττον σχολαίτερον, ἀλλὰ μή, ὥσπερ νῦν διὰ τοῦτον ὑπ' ἄλλων δίκην ἐπιτιθέντων ἀποθνήσκουσιν οἱ ἄδικοι. Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἄρα πάνδεινον φανεῖται ἡ ἀδικία, εἰ θανάσιμον ἔσται τῷ λαμβάνοντι· ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂν εἴη κακῶν·

na, qui τ. τῷ ἐναντίῳ ε. coniiciunt. Recte Eustathius apud Ruhnkenium ὁμόσε ἐλθεῖν τινὶ per ἀντικαταστῆναι ὡς εἰς πόλεμον explicat. Cf. Euthyphr. p. 3. C. ibique schol. Clark. Theaet. p. 165. E. Euthyd. p. 294. D. Luciani Hesiod. c. 6. T. VIII. p. 145: εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι. Ficinus ὁμόσε τῷ λόγῳ ἰέναι *obiicere nobis* interpretatus est.

πονηρότερος] τολμηρότερος Mon. B. Par. DK. Flor. U.

ἀποθνήσκων] ἀποθνήσκων: Vind. E.

ἀξιώσομέν] ἀξιώσωμέν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

θανάσιμον] Cf. Vol. I. p. 295.

ὑπ'] ὑπὸ Lob.

D αὐτοῦ, τοῦ] αὐτοῦ Ven. B. αὐτοῦ τούτου Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius in sec. Similiter Ficinus: *et ab hoc ipso perimente, sua quadam natura, eos, qui suscipiant, perimi.* Et quis neget τούτου sensum commodum praebere, et tertium του facile excidere potuisse? Nihilo minus commate post αὐτοῦ posito τοῦ tenendum videtur: *ab ea, utpote suapte vi et natura occidente.* Cf. L. II. p. 383. B: αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν τὸν παῖδα, secundum quae nemo dubitaverit ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ κτανόντος dicere.

ἀποκτιννύντος] ἀποκτιννῦντος Ald. Bas. ab. ἀποκτειννῦντος Vind. F.

τοὺς δὲ] τοὺς δ' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H.

σχολαίτερον] σχολαιότερον Vind. F. Par. DK. Ang. B. Flor. RU. et margo AC.

νῦν] νῦν, Steph. Ast. pr. sec.

διὰ τοῦτον] *propter iniustitiam* Fic. quasi διὰ τοῦτο esset, quod ipsum in Mon. B. Flor. U. repertum Stallbaumius in sec. exhibuit. Atque ita vulgaris loquendi usus ferebat, et supra p. 609. E. accusativus positus est: δι' ἐκεῖνα ὑπὸ τῆς αὐτοῦ κακίας. Sed quum caussa propior et efficiens sine ambiguitate praepositione ὑπὸ significata esset, διὰ etiam cum genitivo ad remotiorem indicandam adhiberi potuit. Sic Aeschylus Agam. 456. eum, qui non manu, sed culpa alienae mulieris occubuit, πεσόντ' ἀλλοτρίας διαὶ γυναικὸς dicit, et contra cum accusativo constat διὰ interdum construi, ubi magis ex usu esset genitivus.

ἄλλων] ἀλλήλων Par. K.

ἐπιτιθέντων] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἐπιθέντων Lob. Mon. B. (Par. K.) Flor. U. et editi ante Bekkerum, qui de reliquis codicibus praeter Par. A. Vind. B. Ang. et Vat. nihil ostendit.

Δία] δι' Lob. Vind. BE. Vat. HM. Flor. ACTV.

ἀλλὰ μᾶλλον οἶμαι αὐτὴν φανήσεσθαι πᾶν τοὐναντίον τοὺς ἄλλους ἀποκτιννῦσαν, εἴπερ οἷόν τε, τὸν δ' ἔχοντα καὶ μάλα ζωτικὸν παρέχουσαν καὶ πρός γ' ἔτι τῷ ζωτικῷ ἄγρυπνον· οὕτω πόῤῥω που, ὡς ἔοικεν, ἐσκήνηται τοῦ θανάσιμος εἶναι. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. ὁπότε γὰρ δὴ μὴ ἱκανὴ ᾖ γε οἰκεία πονηρία καὶ τὸ οἰκεῖον κακὸν ἀποκτεῖναι καὶ ἀπολέσαι ψυχήν, σχολῇ τό γε ἐπ' ἄλλου ὀλέθρῳ τεταγμένον κακὸν ψυχὴν ἤ τι ἄλλο ἀπολεῖ, πλὴν ἐφ' ᾧ τέτακται. Σχολῇ γ', ἔφη, ὥς γε τὸ εἰκός. Οὐκοῦν ὁπότε μηδ' ὑφ' ἑνὸς ἀπόλλυται κακοῦ, μήτε οἰκείου μήτε ἀλλοτρίου, δῆλον, ὅτι ἀνάγκη

οὐκ ἄρα] οὐκάρα Mon. B.
πάνδεινον] πὰνδεινὸν Vind. E.
ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂν εἴη κακῶν] in parenthesi Steph. Ast. — ἂν om. Ven. B.
οἶμαι] ὦμαι Mon. B. a m. pr.
πᾶν τοὐναντίον], π. τ., Ald. Steph. π. τ., Bas. ab.
ἀποκτιννῦσαν] ἀποκτειννῦσαν Vind. F. ἀποκτιννύσαν Lob. Vind. E.
E τὸν δ'] τ. δὲ Vind. F.
παρέχουσαν] παρέχουσα Vind. BE. Vat. H.
γ' ἔτι] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. γέ τοι Par. K. Ast. pr. γέ τι Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. γε Ven. C. a m. pr. Ast. sec. tert. praeeunte Heindorfio ad Charm. §. 36. τε Lob. Vat. BM. De Par. D. et Mon. B. Bekkerus tacuit. „Vel πρός γέ τοι vel πρός γ' ἔτι scribendum videtur." Steph. in m.
ζωτικῷ] ζωτικὸν Par. DK. ζῶντι κακῷ Vind. BE. Vat. H. Flor. CV. Ficinus pro πρός γ' ἔτι τῷ ζ. posuit *apprime*.
πον] ποῦ Vind. F. τοῦ Ang. B.
ἐσκήνηται] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. ἐσκήνωται cum altera parte codicum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. Cf. p. 614. E. 621. A.
ὁπότε γὰρ] ὁπότε ὁπότε Vind. E.
οἰκεία] οἰκία Lob.
κακὸν] καλὸν Mon. B. a m. pr.
ἀποκτεῖναι καὶ ἀπολέσαι] *perdere* Fic.
ψυχὴν] ψυχήν: Vind. E.
σχολῇ] σχολὴ Lob. Vind. F. Ald. Bas. ab.
τό γε] τό γ' Mon. B.
ἐπ'] ὑπ' Vind. BE. Vat. H. Flor. RV.
ἄλλου] ἄλλον Ald. Bas. ab. ἄλλων Mon. B.
ὀλέθρῳ] ὀλέθρου Lob. Vind. BE. Vat. HM. et a m. pr. B. Ficino hoc *malum ex alterius pernicie atque ad aliud institutum* audit.
ἤ τι ἄλλο ἀπολεῖ] εἴ τι ἀπολεῖ ἄλλο Lob. Vat. M. *vel aliud quicquam dissolvet* Fic.
ἐφ' ᾧ] ἐφῷ Vind. F. ἐφ' ὃ Vind. E. *cui* (*proprie accidit*) Fic.
Σχολῇ] σχολή Lob. σχολὴ Vind. F.
γ'] *om.* Vind. F. Ang. B.
ὥς γε] ὥστε Ald. Bas. ab.
μηδ'] μὴ Lob. Vat. M. Par. DK. sec. Bekk. δ' Vind. E.
ὑφ' ἑνὸς] ὑφενὸς Vind. F.
ἀπόλλυται] ἀπόληται Par. DK. Ald. Bas. ab.
κακοῦ] καλοῦ Mon. B. a m. pr.
δῆλον, ὅτι] δηλονότι Lob. Ald. Bas. ab.

αὐτὸ ἀεὶ ὂν εἶναι· εἰ δ' ἀεὶ ὄν, ἀθάνατον. Ἀνάγκη, ἔφη. Τοῦτο μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὕτως ἐχέτω. εἰ δ' ἔχει, ἐννοεῖς, ὅτι ἀεὶ ἂν εἶεν αἱ αὐταί. οὔτε γὰρ ἄν που ἐλάττους γένοιντο μηδεμιᾶς ἀπολλυμένης οὔτε αὖ πλείους. εἰ γὰρ ὁτιοῦν τῶν ἀθανάτων πλέον γίγνοιτο, οἶσθ', ὅτι ἐκ τοῦ θνητοῦ ἂν γίγνοιτο, καὶ πάντα ἂν εἴη τελευτῶντα ἀθάνατα. Ἀληθῆ λέγεις. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, μήτε τοῦτο οἰώμεθα· ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐάσει· B μήτε γε αὖ τῇ ἀληθεστάτῃ φύσει τοιοῦτον εἶναι ψυχήν, ὥστε πολλῆς ποικιλίας καὶ ἀνομοιότητός τε καὶ διαφορᾶς γέμειν αὐτὸ πρὸς αὐτό. Πῶς λέγεις; ἔφη. Οὐ ῥᾴδιον, ἦν δ' ἐγώ, ἀΐδιον εἶναι σύνθετόν τε ἐκ πολλῶν καὶ μὴ τῇ καλλίστῃ κεχρημένον συνθέσει, ὡς νῦν ἡμῖν

ἀεὶ ὂν εἶναι] εἶναι ὂν εἶναι Lob. Ven. C. Vat. M. et cum ἀεὶ super altero εἶναι B. ὂν εἶναι ἀεὶ Par. D. a m. pr.
εἰ δ'] εἰ δὲ Lob. ὃ δ' Ang. B.
ὂν] ἂν Ang. B.
ἀθάνατον. Ἀνάγκη] ἀθάνατος ἀνάγκη, a m. s. ἀθάνατον ἀ., Mon. B.
εἰ δ'] Ita Vind. B. sed in δ' correctus.
ἔχει] ἔχεις Vat. B. a m. s. (ἔχει a m. pr.) ἔχοι Ald. Bas. ab. Steph. et fortasse Par. D. de quo uno nihil a Bekkero significatum est.
ἐννοεῖς] ἐννοεῖν Vat. B. *animadvertas* Fic.
ἀεὶ] *om.* Mon. B.
ἐλάττους] ἐλάττονες Lob. Vat. BM. ἐλάττονας Ven. C.
οὔτε] οὔτ' Lob. Vat. M. μήτε Par. K. sec. Bekk.
πλέον] πλεῖον Lob. Vat. BM.
τοῦ θνητοῦ] τοῦ *om.* Vind. E.
ἀθάνατα.] ἀθάνατα; Bekkerus. Sed οἶσθα non aliter dictum videtur, quam ἐννοεῖς.
Ἀλλ'] ἄλλ' Vind. E.
οἰώμεθα] οἰόμεθα Flor. V. et cum ω super ό Vat. H. item Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. et Ficinus: *existimamus*. Coniunctivum, quem reliqui codices omnes exhibent, in m. desiderabat Stephanus. Eum ex coniectura, quum de Par. K. tacuissent Bipontini, Astius in sec. restituit.
ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐάσει] in parenthesi Steph. Ast.
γε αὖ] γε *om.* Mon. B. B
ἀληθεστάτῃ] ἀληθεστάτη Vind. E.
διαφορᾶς] διαφθορᾶς Ang. B. Flor. RT.
γέμειν] γέμην Vind. E.
πρὸς αὐτό] π. αὐτό Vind. EF. Ald. Bas. ab. *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.
Οὔκουν] οὐκοῦν Lob. Vind. F. Flor. R. οὐκ οὖν Flor. V.
ἀθάνατον] ἀθάνατος Lob. Vat. B. ἀθάνατος ἡ Vat. M.
οἱ ἄλλοι] οἱ *om.* Mon. B. Flor. U. Respiciuntur ea, quae alibi, maxime in Phaedone, argumenta immortalitatis exposita sunt, cuius tamen expositionis Glauco vel immemor vel non particeps fuisse censendus est ob ea, quae p. 608. D. mirabundus super hac re dixit.
οἷον δ' ἐστὶ τῇ ἀληθείᾳ] *Si quis vero, qualis ipsa revera sit, inspicere cupit* Fic. bene. — ἐστι — Mon. B.
λελωβημένον] λευωημένον, in m. a m. pr. λελωΰη, a m. s. λελωβη, Mon. B.
θεάσασθαι] θεᾶσθαι Vind. F. Ang. B.
ὥσπερ] ὥνπερ Lob. C

ἐφάνη ἡ ψυχή. Οὔκουν εἰκός γε. Ὅτι μὲν τοίνυν ἀθάνατον ψυχή, καὶ ὁ ἄρτι λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκάσειαν ἄν· οἷον δ' ἐστὶ τῇ ἀληθείᾳ, οὐ λελωβημένον δεῖ αὐτὸ θεάσασθαι ὑπό τε τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας C καὶ ἄλλων κακῶν, ὥσπερ νῦν ἡμεῖς θεώμεθα, ἀλλ' οἷόν ἐστι καθαρὸν γιγνόμενον, τοιοῦτον ἱκανῶς λογισμῷ διαθεατέον, καὶ πολὺ κάλλιον αὐτὸ εὑρήσει καὶ ἐναργέστερον δικαιοσύνας τε καὶ ἀδικίας διόψεται καὶ πάντα, ἃ νῦν διήλθομεν. νῦν δὲ εἴπομεν μὲν ἀληθῆ περὶ αὐτοῦ, οἷον ἐν τῷ παρόντι φαίνεται, τεθεάμεθα μέντοι διακείμενον αὐτὸ ὥσπερ οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ὁρῶντες οὐκ ἂν ἔτι ῥᾳδίως αὐτοῦ ἴδοιεν τὴν D ἀρχαίαν φύσιν, ὑπὸ τοῦ τά τε παλαιὰ τοῦ σώματος

οἷόν ἐστι] οἷον ἔστι Vind. F. In Mon. B. — ον a m. s. int. vers. additum.

ἱκανῶς] ἱκανῷ Ang. B. In Vind. F. ς deletum est.

διαθεατέον] Ita Ven. B. et ex coniectura, nisi fallor, Mon. B. Flor. U. cum Ficino (*discernere*) et editis. διαθετέον Par. AD. Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. δι' εὐθετέον Par. K. sec. Bip. διευθετέον sec. Bekk. θεατέον Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. et, ut videtur, R. pro quo Stallbaumius in pr. (in sec. hanc omnem lectionis varietatem silentio praetermisit) iterum signum Flor. T. posuit. θατέον Ang. B. Verbo composito, quod hic in codice optimo leviter affectum est, utitur et alibi Plato (Crat. p. 424. D.) et Xenophon Anab. L. III. c. 1. §. 19.

πολὺ] Ita Par. A. Vat. H. Flor. ATV. πολύ γε reliqui codices cum editionibus; non male, sed praeter necessitatem. γε simili modo interpolatum vidimus Vol. I. p. 295, b. et Vol. II. p. 25, b.

εὑρήσει] εὑρήσεις Lob. Vat. BM. Subaudiendum est pronomen τὶς, non ὁ λογισμὸς, quemadmodum Astius in sec. censebat. Cf. Euthyd. p. 299. D: Οὐκοῦν καὶ τὸ χρυσίον ἀγαθὸν ὁμολογεῖς εἶναι; Ὡμολόγηκα μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν ἀεὶ δεῖ αὐτὸ ἔχειν καὶ πανταχοῦ καὶ ὡς μάλιστα ἐν ἑαυτῷ; καὶ εἴη ἂν εὐδαιμονέστατος, εἰ ἔχοι χρυσίον μὲν τρία τάλαντα ἐν τῇ γαστρὶ etc.

πάντα] πάνθ' Lob.

νῦν διήλθομεν] Astius in tert. δὴ inter haec excidisse suspicatur; frustra. Cf. Vol. I. p. 318, b.

εἴπομεν] εἴπωμεν Par. D.

αὐτὸ] αὐτὸν Par. K. Ald. Bas. ab. — Plotinus Enn. I. L. I. c. 12. p. 6. F. ed. Bas. 1580. hunc locum respiciens: ὅθεν φησί· τεθεάμεθα γὰρ αὐτὴν ὥσπερ οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ὁρῶντες.

θαλάττιον] θαλάσσιον Vat. M.

Γλαῦκον] γλαῦκων Vind. E. Γλαύκων Bas. b. *Glauconem* Fic. De Glauco marino plerosque, qui mentionem fecerunt, recensuit Hermannus in diss. de Aeschyli Glaucis Lips. 1812. p. 8. Eis praeter Platonem addendus est scholiastes ad h. l. et scholiastes Aristidis p. 248. Fromm. et Phrynichus Bekkeri anecd. p. 5, 21: Ἀνθρωποειδὲς θηρίον ὕδατι συζῶν· ἐπὶ τοῦ Γλαύκου, ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης. Αἰσχύλος.

αὐτοῦ] post ἴδοιεν Vind. BE. D Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

ἴδοιεν] In Vind. F. ν deletum est.

μέρη τὰ μὲν ἐκκεκλάσθαι, τὰ δὲ συντετρῖφθαι καὶ πάντως λελωβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἄλλα δὲ προσπεφυκέναι, ὄστρεά τε καὶ φυκία καὶ πέτρας, ὥστε παντὶ μᾶλλον θηρίῳ ἐοικέναι, ἢ οἷος ἦν φύσει· οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν ἡμεῖς θεώμεθα διακειμένην ὑπὸ μυρίων κακῶν. ἀλλὰ δεῖ, ὦ Γλαύκων, ἐκεῖσε βλέπειν. Ποῖ; ἦ
E δ' ὅς. Εἰς τὴν φιλοσοφίαν αὐτῆς, καὶ ἐννοεῖν, ὧν ἅπτεται καὶ οἵων ἐφίεται ὁμιλιῶν, ὡς ξυγγενὴς οὖσα τῷ τε θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ τῷ ἀεὶ ὄντι, καὶ οἵα ἂν

τὰ μὲν] τα μὲν Ald. et paullo post τα δὲ, utrumque cum Lob., hoc cum Vind. F. invito, opinor, editore. In codicibus quidem praetermissio huius accentus creberrima et a me fere consulto neglecta est.

ἐκκεκλάσθαι] ἐκκεκλᾶσθαι Lob. Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab. Ast. pr. κεκλάσθαι Par. A. Vat. H. *fractae* Fic. Non desunt interpolatae praepositionis exempla (cf. L. V. p. 460. C. ἐκτιθέναι e τιθέναι corruptum) nec simplicis significatio deterior est, quam compositi: tamen, quum ἐκκλᾶν perrarum, κλᾶν usu tritum sit, duorum codicum gratia vulgatum mutare durum videtur.

πάντως] πάντα Par. K. sec. Bekk.

ἄλλα] ἀλλὰ Bas. b. ἄλλοις Vind. E.

προσπεφυκέναι] συμπεφυκέναι Athenaeus L. III. p. 92. F. in disputatione de ostreis hoc et quatuor sequentia vocabula ut ἐν τῷ τῆς Πολιτείας δεκάτῳ posita commemorans.

ὄστρεά] Ita Mon. a m. pr. ὄστρειά idem a m. s. et, ut videtur, Athenaeus, qui, postquam veteribus tantum ὄστρεια in usu fuisse Cratini et Epicharmi auctoritate docuit, ὄστρεον tamen, ut ὄρνεον, Platonem in Phaedro et Timaeo, (p. 250. C. et p. 92. B. quibus locis sine varietate ὀστρέου et ὀστρέων legitur) in decimo Civitatis vero ὄστρεια dixisse ait eiusque rei fidem facturus haec ipsa verba quinque apponit, in quibus quum codex Ven. ὄστριά τε, Pal. ὄστρειά τε, Flor. ὀστρείσι τε, editiones vero Ald. et Casaub. ὄστρεά τε exhibeant, Dindorfius Palatinum, quocum Venetus re ipsa consentit, secutus in ipsius Athenaei verbis pro ὄστρεα, quod in codicibus et editionibus erat, probabili coniectura ὄστρεια scripsit. Nam ὄστριον, quae tanquam tertia forma Athenaeo memorata ab eoque nostro in loco inventa videri possit, usui et analogiae repugnat et sicubi scriptum est, ut Crat. p. 424. D. in Bas. b. et in Apollonii lexico apud Bastium ad Gregor. p. 343. ὄστρειον legendum esse Moeridis glossa docet Bastio in *addendis* ad Greg. p. 892. teste in codice S Germ. 345. ita exarata: ὄστρια, διὰ τοῦ ῑ μακροῦ, Ἀττικοί· ὄστρεα, Ἕλληνες. Atque hoc ὄστρειον, quod secun um Moerin et Thomam et Photium Ἀττικώτερον est, Cratyli l. c. Heindorfio ex scriptura Bas. b. refingi posse etiam propterea videbatur, quod Athenaeus cetera vocis huius e Platone exempla proferens Cratyli locum praetermisisset. Ei argumento nunc nihil tribuendum esse apparet, neque codices ibi aut hic vulgatae scripturae mutationem permittunt. Eandem secutus est Proclus in Alcib. T. III. p. 76: δεῖ τοίνυν τὴν ἐντεῦθεν μέλλουσαν (sc. ψυχὴν) ὀρθῶς ἐπ' ἐκείνην τὴν ἄγρυπνον περιάγε-

γένοιτο τῷ τοιούτῳ πᾶσα ἐπισπομένη καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου, ἐν ᾧ νῦν ἐστί, καὶ περικρουσθεῖσα πέτρας τε καὶ ὄστρεα, ἃ νῦν αὐτῇ ἅτε γῆν ἑστιωμένῃ γεηρὰ καὶ πετρώδη πολλὰ καὶ ἄγρια 612 περιπέφυκεν ὑπὸ τῶν εὐδαιμόνων λεγομένων ἑστιάσεων. καὶ τότ' ἄν τις ἴδοι αὐτῆς τὴν ἀληθῆ φύσιν, εἴτε πολυειδὴς εἴτε μονοειδής, εἴτε ὅπῃ ἔχει καὶ ὅπως. νῦν δὲ τὰ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ πάθη τε καὶ εἴδη, ὡς ἐγῷμαι, ἐπιεικῶς αὐτῆς διεληλύθαμεν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

σθαι φύσιν, κοσμῆσαι μὲν τὰς δευτέρας καὶ τρίτας δυνάμεις τὰς συνηρτημένας αὐτῇ καθάπερ τῷ θαλαττίῳ Γλαύκῳ τὰ φύκια καὶ τὰ ὄστρεα. Quod autem Stallbaumius in sec. ὄστρεια hoc loco, *ut mox*, in Mon. B. a m. s. *et in Flor. U.* esse perhibet, id negligenter, ut alibi, inspecta sua pr. coniecisse in chartam videtur.

φυκία] Ita Vind. F. et Athenaei codices Ven. Pal. et Flor. et ed. Dind. φυκίας eiusdem ed. Ald. et Casaub. κύφια Vat. B. φύκια reliqui mei et, quantum ex editorum silentio colligere licet, Bekkeriani et Florentini cum editionibus. Cf. Buttmanni gramm. II. p. 334.

πέτρας] πέρας Bas. a.

παντὶ μᾶλλον] παντὸς μ. Lob. Vat. BM. (*ex quibus*) *multo magis* (*ferae prae se fert imaginem, quam naturae prioris aspectum.*) Fic.

ἐοικέναι] προσεοικέναι Lob. Vat. BM. Bas. b.

φύσει· οὕτω] φύσει αὐτῶι Lob. αὐτῶ pro οὕτω etiam in Vat. M. legitur.

θεώμεθα] *semper aspicimus* Fic.

δεῖ] δὴ Bas. ab. Plotinus Enn. I. L. I. c. 12. p. 6. F: δεῖ δὲ περικρούσαντας τὰ προστεθέντα, εἴπερ τις ἐθέλει, φησί, τὴν φύσιν αὐτῆς ἰδεῖν, εἰς τὴν φιλοσοφίαν αὐτῆς ἰδεῖν, ὧν ἐφάπτεται καὶ τίσι συγγενὴς οὖσά ἐστιν ὃ ἐστιν.

Ποῖ] πῇ Vind. B. Vat. BM. Flor. T.

ἐφίεται] *affectat et nititur* Fic. E

τῷ τε] τε *om.* Vind. F. Ang. B. et a m. pr. Ven. B.

τῷ ἀεὶ] Vulgo omissum articulum cum Bekkero et Stallbaumio ex Par. A. Vind. B. (in quo inter versus est) E. Ven. B. Vat. H. Flor. ACT. recepi.

οἷα] οἷα Lob. Vind. F.

ἐπισπομένη] ἐπισπωμένη Lob. Vind. BEF. Vat. HM. et a m. s. B. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Bas. b.

ὁρμῆς] *affectum nixumque* Fic.

ἐστί] ἔστι Stallbaumius in sec.

καὶ περικρουσθεῖσα] καὶ *om.* Vat. H. De verbo cf. Passovii lexicon. *nudusque emergens, excussis* (*petris*) Fic.

ὄστρεα] ὄστρεια Mon. B. Vind. F. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. V. supra ad D. dicta.

αὐτῇ] αὐτὴ Vind. F.

γῆν] νῦν Vind. BE. Vat. H. Flor. AC.

ἑστιωμένῃ] ἑστιωμένη Ald. Bas. ab.

τότ'] τό τ' Vind. E. τό τ' 612 Ald. Bas. ab.

ἴδοι] ἴδῃ editi ante Astii sec. cum Par. DK. Mon. B. Flor. U.

μονοειδὴς] μονον—δὴς Ald. (in fine et initio versus.)

ἀνθρωπίνῳ] ἀνθρωπίνῳ Ald. Bas. ab.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τά τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ
B λόγῳ καὶ οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης 518
ἐπηνέγκαμεν, ὥσπερ Ἡσίοδόν τε καὶ Ὅμηρον ὑμεῖς
ἔφατε, ἀλλ' αὐτὸ δικαιοσύνην αὐτῇ ψυχῇ ἄριστον εὕ-
ρομεν καὶ ποιητέον εἶναι αὐτῇ τὰ δίκαια, ἐάν τ' ἔχῃ
τὸν Γύγου δακτύλιον ἐάν τε μή, καὶ πρὸς τοιούτῳ δα-
κτυλίῳ τὴν Ἄϊδος κυνῆν; Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις.
Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, νῦν ἤδη ἀνε-

Οὐκοῦν — περιμένει. 614. A.] excerpsit Stobaeus serm. VIIII. p. 122. Priora usque ad λανθάνετον E. *om.* cod. A.

ἀπεδυσάμεθα] ἀπελυσάμεθα Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Stob. et int. vers. Flor. T. Id ex Stobaeo Astius in sec. recepit et ἀπολύεσθαι idem, quod ἀπαλλάττεσθαι, *se liberare, defungi* esse monuit. Sed ea significatio quum universae sententiae, tum addito τὰ ἄλλα minus convenit, neque ego aliam novi, qua ἀπελυσάμεθα commode dici h. l. potuerit. Contra ἀποδύεσθαι, quod quam facile ita corrumpi potuerit, Koenii et Bastii annotationes ad Gregor. p. 474. et 711. docebunt, et notionem habet ad reliqua aptam et metaphorice dictum est, quale verba ἐν τῷ λόγῳ si minus requirunt, certe commendant. Quamquam quid potissimum illud sit, quod detractum aut exutum in sermone a Socrate dicatur, non statim apparet. Quo minus enim cum Grouio, Kleukero, Morgensternio, Stallbaumio iam hic de iustitiae praemiis ornamenti instar extrinsecus ad eam accedentibus cogitemus, partim mentio eorum paullo post ut ab reliquis illis diversorum facta, partim modestia Socratis obstat, qui non videtur de veste iustitiae detracta tamquam de sua veste loqui eamque a se depositam dicere potuisse. Accedit quod iustitiae nomen postea demum atque ut rei nondum significatae enuntiatur. Non magis satisfacit Budaei interpretatio a Stephano in thes. T. I. p. 1061. F. proposita: *a nobis excussimus*, *hoc est, dicenda non duximus et explicanda nobis*, sensu simili eius, quo Tacitus *exuere obsequium*, *iustitium*, *reverentiam* dicat; quam interpretationem nescio an secutus sit Schleiermacherus: *Und nicht wahr, alles anderen haben wir uns in der Rede entschlagen, und nichts von dem Lohn und dem Ruhm der Gerechtigkeit herbeigezogen* —. Ita fortasse usurpatum adhuc sermonem qui missum faciat eoque non amplius utatur, λόγον ἀποδύεσθαι dici possit, sed quae quis explicare verbis nondum aggressus sit et omnino explicanda non putet, ea ne exuere quidem in sermone potest. Et quaenam sint reliqua illa et a praemiis iustitiae diversa, quae sibi explicanda non duxerint? Quae quidem ad rem pertinerent, omnia exposita erant, certe videri debebant Socrati, priusquam aliquid accessionis instar adderet. Magis hac saltem ex parte probabilis est Ficini interpretatio: *Nonne cetera quidem in hac disputatione exposuimus? praemia vero ipsius et honores nequaquam attulimus*, sed verbi ἀποδύσασθαι significationi et membrorum iuncturae particulis τε καὶ nexorum pariter repugnat. Iam ut meam sententiam promam, quum Socrates hic transitum ad ea, quae dicenda supersunt, faciat, ideoque verba, quibus utitur, partim ad antecedentia, partim ad sequentia spectare consen-

πίφθονόν ἐστι πρὸς ἐκείνοις καὶ τοὺς μισθοὺς τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ἀποδοῦναι, ὅσους τε C καὶ οἵους τῇ ψυχῇ παρέχει παρ' ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν, ζῶντός τε ἔτι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπειδὰν τελευτήσῃ; Παντάπασι μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς. Ἆρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ; Τί μάλιστα; Ἔδωκα ὑμῖν τὸν δίκαιον δοκεῖν ἄδικον εἶναι καὶ τὸν ἄδικον δίκαιον. ὑμεῖς γὰρ ἡγεῖσθε, κἂν εἰ μὴ

taneum sit, et quum in proximis de anima sermo fuisset, cuius in hac vita affectiones et formae iam satis declaratae sint, hanc ipsam declarationem superioribus libris factam et in removendis involucris naturam hominis obtegentibus necessario occupatam respici a Socrate puto, dum et reliqua se exuisse suamque, h. e. hominis, naturam aperuisse in sermone et ipsam iustitiam detracta rerum externarum quasi veste spectandam exhibuisse demonstrat. Cuius dicti pars posterior summam eorum, quae epilogo continentur, prior rationem, qua cum praegressis cohaereat, significat.

λόγῳ] λόγῳ; Bas. ab.

B οὐδὲ τὰς] οὐδετὰς Vind. F.

ἐπηνέγκαμεν] ἀπηνέγκαμεν Stob. ἐπηνέσομεν Par. K. sec. Bip. ἐπηνέσαμεν sec. Bekk.

Ἡσίοδόν τε καὶ Ὅμηρον] καὶ ante Ἡσίοδον addunt Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. Stallb. pr. *Homerum (vos) et Hesiodum* Fic. Cf. L. II. p. 363. A.

αὐτὸ δικαιοσύνην] αὐτοδικαιοσύνην Par. A. Vind. BF. Stob. Trinc. Gaisf. Cf. Vol. I. p.122, a. αὐτὴν δικαιοσύνην Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. Stob. margo Gesn.

αὐτῇ ψυχῇ] α. τῇ ψ. Stob. Ast. sec. tert. Cf. C: αὐτὴ δικαιοσύνη et Vol. II. p. 291, a.

εὕρομεν] εὕρομεν; Steph.

δίκαια] δίκαι Vind. E.

τ' ἔχῃ] τε ἔ. Vind. BE.

Γύγου] Cf. ad L. II. p. 359. C. de hoc Platonis Gyge dicta, quae impugnans in sec. Stallbaumius effecit, ut magis verisimilia videantur. Is enim L. II. non solum Γύγῃ contra plerosque codices scribere, sed etiam verba τοῦ Λυδοῦ προγόνῳ contra omnes eiicere coactus est.

ἐάν τε μή, καὶ πρὸς τοιούτῳ δακτυλίῳ] *sive etiam* Fic.

κυνῆν] κυνεῖν Vind. E. κυνέην Stob. Cf. Homeri Il. L. V. v. 845: αὐτὰρ Ἀθήνη Δῦν' Ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης. — Signum interrogandi Astius primus apposuit.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

ἦν] *om.* Ven. C.

ὅσους τε] τε *om* Stob.

οἵους] ὅσους Vind. F. C

παρέχει] *om.* Par. K.

παρ'] παρὰ Mon. B.

ζῶντός τε] τε *om.* Lob. Vat. BM.

τελευτήσῃ;] τελευτήσῃ. Ald. Bas. ab. Steph.

Παντάπασι] παντάπάσι Ald.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Stob. Trinc.

ἀποδώσετέ] ἀποδώσεταί Stob. cod. N.

ἐδανείσασθε] ἐδανείσασθαι cum ε super αι Vind. E.

ὑμῖν] ἡμῖν Vind. B. Flor. C. Stob. cod. B.

ὑμεῖς] ἡμεῖς Stob. cod. B.

ἡγεῖσθε] ηἰτεῖσθε Par. A. ᾐτεῖσθε Vind. B. ᾐτεῖσθε Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Stob. Trinc. *petieratis. (licet enim fieri non posset, ut ista homines deosque laterent: tamen concedi hoc disputationis gratia placuit, ut* etc.) Fic. Etiam sine interpolatione ᾐτεῖσθε teneri et δοτέον εἶναι enallage non insolenti pro δοῦναι

δυνατὸν εἴη ταῦτα λανθάνειν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, ὅμως δοτέον εἶναι τοῦ λόγου ἕνεκα, ἵνα
D αὐτὴ δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν αὐτὴν κριθείη. ἢ οὐ μνημονεύεις; Ἀδικοίην μέντ' ἄν, ἔφη, εἰ μή. Ἐπειδὴ τοίνυν κεκριμέναι εἰσίν, ἐγὼ πάλιν ἀπαιτῶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, ὥσπερ ἔχει δόξης καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ ἡμᾶς ὁμολογεῖν περὶ αὐτῆς δοκεῖσθαι οὕτω, ἵνα καὶ τὰ νικητήρια κομίσηται, ἃ ἀπὸ τοῦ δοκεῖν κτωμένη δίδωσι τοῖς ἔχουσιν αὐτήν, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ εἶναι ἀγαθὰ διδοῦσα ἐφάνη καὶ
E οὐκ ἐξαπατῶσα τοὺς τῷ ὄντι λαμβάνοντας αὐτήν. Δι-

vel λαβεῖν, quasi ἠξιοῦτε praecessisset, positum excusari posset, nisi continuo subiectum ἂν verbum aliquod non rogandi, sed existimandi significatione praeditum requireret. Cf. Vol. I. p. 294, b. Ita enim h. l. κἂν interpretandum et ab optativo εἴη, cui Bernhardy synt. p. 412. iungendum statuit, separandum videtur. Litterarum autem γ et τ confusione nihil frequentius esse constat.

δυνατὸν] δυνατὰ Mon. B. Flor. U.

εἴη] ἢ Vind. B.

ταῦτα] τοῦτον Vat. M.

θεοὺς καὶ] καὶ *om.* Flor. U. et a m. pr. Mon. B.

ἵνα αὐτὴ] ἵν' αὕτη Lob. ἵν' ἡ αὐτὴ Stob. ἵνα αὐτὴ ἡ Ast. sec.

D κριθείη] κριθείτι Stob. Trinc.

ἢ] ἡ Vind. E.

Ἀδικοίην μέντ'] Ἀδικοίη μέν τ' Ald. Bas. ab. ἄδικοι ἦμεν τ' Lob. Vat. BM. et a m. pr. Par. D. ἀδικοίη μὲν Vind. F. ἀδικοίημεν Ang. B. Flor. R. ἀδικοῖμεν μέντ' Mon. B. Flor. U.

εἰ μή.] εἰ μή; Bas. ab. ἢ μή. Vat. H. Flor. AC. *om.* Stob. Trinc.

τοίνυν] ἦν τ. Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. οὖν τ. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. τ. ἦν δ' ἐγὼ Ven. B. Vind. F. Ang. B. Flor. ARTV. γρ Par. A. Stob. Bas. b. Ast. sec. tert. Stallb. quod me quidem iudice tam prope alterum ἐγὼ valde insuave est. Et quum hoc alterum, quo nemo non aegre careat, in Par. A. Ven. C. Flor. T. omissum et in margine Par. A. cum variae lectionis nota positum sit, (id enim significatum puto a Bekkero, qui in comm. ἐγὼ in Par. A. Ven. C. *legi*, in γρ Par. A. *omitti* perhibet, quum ἐγὼ vulgatum et Faehsius id in Par. A. omitti testatus sit) in margine primum ἦν δ' ab aliquo, qui non intelligeret, quo pertineret, eo adiectum, deinde in contextu ab aliis ἦν inter ἐπειδὴ et τοίνυν collocatum, ἐγὼ suo loco redditum, ab aliis ἦν δ' ἐγὼ post τοίνυν receptum, alterum ἐγὼ partim omissum, partim iteratum, veram autem lectionem in Flor. C. et Aldi codice servatam esse arbitror.

κεκριμέναι] κεκρυμέναι Stob. cod. B. κεκριμμέναι Bas. ab. Ast. pr.

ἀπαιτῶ] ἀπαιτῷ Ald.

ὥσπερ] ὅπως Vat. M.

παρὰ ἀνθρώπων] παρ' ἀ. Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Stob.

ἡμᾶς] ὑμᾶς Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Steph. et recentiores. At Socrates ipse adhuc una cum reliquis iustitiam male audire et deos hominesque secus de ea statuere τοῦ λόγου ἕνεκα posuerat. Recte igitur nunc postulat, ut omnes talem videri, qualis

καια, ἔφη, αἰτῇ. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τοῦτο ἀποδώσετε, ὅτι θεούς γε οὐ λανθάνει ἑκάτερος αὐτῶν οἷός ἐστιν; Ἀποδώσομεν, ἔφη. Εἰ δὲ μὴ λανθάνετον, ὁ μὲν θεοφιλὴς ἂν εἴη, ὁ δὲ θεομισής, ὥσπερ καὶ κατ' ἀρχὰς ὡμολογοῦμεν. Ἔστι ταῦτα. Τῷ δὲ θεοφιλεῖ οὐχ ὁμολογήσομεν, ὅσα γε ἀπὸ θεῶν γίγνεται, 613 *πάντα γίγνεσθαι ὡς οἷόν τε ἄριστα, εἰ μή τι ἀναγκαῖον αὐτῷ κακὸν ἐκ προτέρας ἁμαρτίας ὑπῆρχε; Πάνυ μὲν οὖν. Οὕτως ἄρα ὑποληπτέον περὶ τοῦ δικαίου ἀνδρός, ἐάν τ' ἐν πενίᾳ γίγνηται ἐάν τε ἐν νόσοις ἤ τινι ἄλλῳ τῶν δοκούντων κακῶν, ὡς τούτῳ ταῦτα εἰς ἀγα-*

videatur, concedant. Longius a Graeco discessit Ficinus verba ἐγὼ πάλιν etc. usque ad δοκεῖσθαι οὕτω ita reddens: *ego iterum postulo a vobis exponi, quam iustitia mercedem a diis et hominibus referat.*

δοκεῖσθαι οὕτω] δ. οὕτως Flor. T. Stob. Ast. sec. et recentiores. Cf. Vol. I. p. 287, b. et L. IIII. p. 436. D. V. 472. E. — σῇ δοκεῖσθαι Mon. B. in m.

κομίσηται] κομήσηται Vind. E.

ἃ] *om.* Par. A. Vind. F. Ven. C. Ang. B. et a m. pr. Vat. B. post κτωμένη ponunt Vind. BE. Vat. H. Flor. ACRTV. et a m. s. Par. A. ubi Vind. F. et Ang. B. eius loco ὅ, Ang. B. superscripto ἅ, habent. Ante ἀπὸ facile excidere potuit ἅ; aut Plato ἀπὸ scripserat.

διδοῦσα] διδοῦσαι Stob. Gesn.

οὐκ ἐξαπατῶσα] οὐκεξάπ. Vind. E. οὐκ ἐξαπατώστω Stob. Trinc.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.

E αἰτῇ] αὐτῇ Ang. B. Flor. RT. Stob. (excepto cod. B.) Bas. ab. αἰτεῖς Mon. B. Flor. U. αἰτεῖ Stob. cod. B. Gaisf. Astius et recentiores.

ἀποδώσετε] ἀποδώσεται cum ε super αι Vind. E.

θεούς γε] θ. τε Stob. Trinc. Gesn.

ἐστιν;] ἐστιν. Ald. Bas. ab. Steph. Post hoc Ficinus *et iustus scilicet et iniustus* addendum putavit.

ὁ μὲν] ὃ μὲν Vind. F.

εἴη] οἴη Stob. Trinc.

κατ' ἀρχὰς] καταρχὰς Lob. Vind. BEF. Stob. Trinc. Gesn. Ald. Bas. ab. V. L. I. p. 352. B.

ὡμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν Vat. H. ὡμολοῦμεν Vind. E.

ταῦτα] In hac voce desinit Ven. C.

ὅσα γε] ὅσα τε Lob. Vind. F. Mon. B. (hi duo τὲ) Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. et cum γ super τ A. Ang. B. Flor. ART.

ἀπὸ θεῶν] ὑπὸ θεῷ Par. K. sec. Bekk.

ἄριστα,] ἀρίστα Lob. ἄριστα. 613 Ald. ἄριστα; Steph.

ὑπῆρχε;] ὑπῆρχεν; Bekkerus cum Vind. B. et Stobaeo. ὑπῆρχε. Ald. Bas. ab.

οὖν] *om.* Stob. cod. B.

Οὕτως — θεῷ. B.] excerpta leguntur in Pal. A.

ἀνδρὸς] ἀ. ὅτι Pal. A. — σῇ παραμιθίαν ἀνιωμένοις Mon. B. in m.

ἐάν τ' ἐν πενίᾳ] *om.* Ang. B. Pro τ' Lob. Mon. B. τε, pro πενίᾳ Lob. Vind. F. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. R. πενίῃ habent.

γίγνηται] γίγνεται Bas. b.

τε ἐν] τ' ἐν Vind. BEF. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Stob. Bas. b.

τούτῳ] τοῦτο cum ω super ο Stob. cod. A.

ταῦτα] *om.* Flor. T.

θόν τι τελευτήσει ζῶντι ἢ καὶ ἀποθανόντι. οὐ γὰρ δὴ ὑπό γε θεῶν ποτὲ ἀμελεῖται ὃς ἂν προθυμεῖσθαι ἐθέλῃ δίκαιος γίγνεσθαι καὶ ἐπιτηδεύων ἀρετὴν εἰς ὅσον δυ-
B νατὸν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι θεῷ. Εἰκός γ', ἔφη, τὸν τοιοῦτον μὴ ἀμελεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ὁμοίου. Οὐκοῦν περὶ τοῦ ἀδίκου τἀναντία τούτων δεῖ διανοεῖσθαι; Σφόδρα γε. Τὰ μὲν δὴ παρὰ θεῶν τοιαῦτ' ἂν εἴη νικητήρια τῷ δικαίῳ. Κατὰ γοῦν ἐμὴν δόξαν, ἔφη. Τί δέ, ἦν δ' ἐγώ, παρ' ἀνθρώπων; ἆρ' οὐχ ὧδε ἔχει, εἰ δεῖ τὸ ὂν τιθέναι; οὐχ οἱ μὲν δεινοί τε καὶ ἄδικοι δρῶσιν ὅπερ οἱ δρομῆς, ὅσοι ἂν θέωσιν εὖ ἀπὸ τῶν κάτω, ἀπὸ δὲ τῶν ἄνω μή; τὸ μὲν πρῶτον ὀξέως ἀποπηδῶσι, τε-
C λευτῶντες δὲ καταγέλαστοι γίγνονται, τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες καὶ ἀστεφάνωτοι ἀποτρέχοντες. οἱ δὲ τῇ

τι] om. Lob. Vind. F. Ang. B. Vat. M. Flor. R.
ἢ καὶ] καὶ om. Mon. B.
οὐ γὰρ — θεῷ. B.] laudat Alcinous isag. c. 27. p. 115. Fisch. ut ἐν τῷ τελευταίῳ τῆς Πολιτείας scripta.
ὑπό] post γε Pal. A.
γε θεῶν] θ. γε Vind. BE. Ven. B. Flor. ACTV. θεοῦ γε Vat. H. θεῶν Alcin.
ὃς] ὡς Stob. cod. A. Trinc. Alcin. ed. Fisch. (ὅς Ald.)
ἐθέλῃ] ἐθέλοι Mon. B. Flor. U. ἐθέλει Vind. F. θέλει Alcin.
γίγνεσθαι] γενέσθαι Alcin.
καὶ ἐπιτηδεύων] καὶ om. Mon. B. καὶ ἐπιτηδεύειν Alcin.
B ἀνθρώπῳ] ἄνθρωπον Alcin.
ὁμοιοῦσθαι] ὁμοιωθῆναι Lob. Vat. M.
θεῷ] om. Stob. cod. B.
Εἰκός γ' — διανοεῖσθαι;] om. Stob. cod. A. εἰκός γε etc. Lob. εἰκός τ' etc. Stob. Trinc. — διανοεῖσθαι. Ald. Bas. ab.
τοιαῦτ' ἂν] Ita cum plerisque Par. K. sec. Bekk. τοιαῦτ' ἄτταν Vind. F. τοιαῦτ' ἄττ' ἂν Ald. Bas. a. τοιαῦτ' ἄττ' ἂν reliquae editiones cum Mon. B. Par. D. Ang. B. Flor. RU. et Stob. non male, sed praeter necessitatem. Cf. p. 614. A.

νικητήρια] νηκητήρια Vind. E. ante corr.
Κατὰ] καὶ τὰ Vat. M.
Τί δέ] τί δ' Stob.
παρ'] παρὰ Vind. F.
ἆρ'] ἄρ' idem. ἄρα Stob.
οὐχ] οὐκ editio Bekkeri et Stallb. pr.
ἔχει,] ἔχει; Steph.
εἰ δεῖ τὸ ὂν τιθέναι;] in parenthesi sine interrogatione Steph. Ast. pr. εἰ δεῖ τῷ ὄντι θεῖναι Stob. Trinc. et cod. A. quamquam Gaisfordius utrique tantum ὄντι θεῖναι pro ὂν τιθέναι assignat.
ὅπερ] ἅπερ Flor. T.
δρομῆς] Ita Par. A. δρομεῖς codices mei et Florentini cum Stob. et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. Stallb. pr. tacentibus de Par. K. Bipontinis. De reliquis Bekkeri libris non constat. Cf. Vol. I. p. 157, a.
ἂν] αὖ Par. K. sec. Bekk.
τελευτῶντες δὲ] τελευτῶντές τε Stob. cod. A. Trinc.
C τὰ ὦτα] Photius Pors. p. 494. τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες: ἐπισείοντες τὴν κεφαλήν· ὃ ποιοῦσιν ἐκλελυμένοι. (Suidas οἱ ἐπί.)
ἀστεφάνωτοι] στεφανωτοὶ Stob. cod. A. Trinc.
εἰς τέλος] εἰς τὸ τ. Vat. B.

ἀληθείᾳ δρομικοὶ εἰς τέλος ἐλθόντες τά τε ἆθλα λαμβάνουσι καὶ στεφανοῦνται. οὐχ οὕτω καὶ περὶ τῶν δικαίων τὸ πολὺ ξυμβαίνει; πρὸς τέλος ἑκάστης πράξεως καὶ ὁμιλίας καὶ τοῦ βίου εὐδοκιμοῦσί τε καὶ τὰ ἆθλα παρὰ τῶν ἀνθρώπων φέρονται; Καὶ μάλα. Ἀνέξει ἄρα λέγοντος ἐμοῦ περὶ τούτων ἅπερ αὐτὸς ἔλεγες περὶ τῶν ἀδίκων; ἐρῶ γὰρ δή, ὅτι οἱ μὲν δίκαιοι, ἐπειδὰν πρεσβύτεροι γένωνται, ἐν τῇ αὑτῶν πόλει ἄρχουσί τε, ἂν βούλωνται, τὰς ἀρχὰς γαμοῦσί τε ὁπόθεν ἂν βούλωνται, ἐκδιδόασί τε εἰς οὓς ἂν ἐθέλωσι· καὶ πάντα, ἃ σὺ περὶ ἐκείνων, ἐγὼ νῦν λέγω περὶ τῶνδε. καὶ αὖ καὶ περὶ τῶν ἀδίκων, ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καὶ ἐὰν νέοι ὄντες λάθωσιν, ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου αἱρεθέντες καταγέλαστοί εἰσι, καὶ γέροντες γιγνόμενοι ἄθλιοι προ- D

ἆθλα] ἄθλα Mon. B. item paullo post.
τὸ πολὺ] τοπολὺ Vind. E. Steph. Ast. pr.
ξυμβαίνει] Ita Vind. BE. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. συμβαίνει reliqui, sed Par. A. sup. ξ, et Ald. Bas. ab. Steph.
πρὸς τέλος] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. πρὸς τὸ τέλος reliqui, Stob. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. quod non est deterius. Cf. supra L. VIII. p. 552. C.
πράξεως] λέξεως Stob. cod. B.
καὶ τοῦ] καὶ *om.* Mon. B. Flor. U.
παρὰ] περὶ Vat. B. a m. pr.
μάλα] μάλα γε Mon. B. Flor. U. Stallb. pr.
Ἀνέξει] Ita Par. D. Ang. B. Flor. RV. ἂν ἕξει Vind. F. Stob. cod. A. ἂν ἕξῃ Trinc. ἀνέξῃ vel ἀνέξῃ reliqui codices, Stob. Gesn. et Ald. Bas. ab. Steph. In Par. D. η super ει scriptum est. Cf. infra E.
ἄρα] ἀρα Stob.
αὐτὸς] αὑτὸς Vind. E.
περὶ] παρὰ Vat. B. a m. pr.
ἀδίκων;] ἀδίκων. Ald. Steph. Bekkerus et Stallbaumius. ἀδίκων· Ast. tert. Interrogationem esse, cuius signum etiam in Vind. B. exstat, ipsius Socratis verba E. docent: ἀλλ', ὃ λέγω, ὅρα, εἰ ἀνέξει.
αὑτῶν] αὐτῶν Lob. Vind. EF. Stob. Ald. Bas. a. αὑτῶν Bas. b. D
ἄρχουσί τε] in m. Lob.
ἂν βούλωνται, τὰς] ἃς ἂν βούλωνται Stob. Ast. sec. Nostrorum codicum lectio, quam Astius in tert. restituit, sed alteri postponit, illos privatos esse, quam imperare malle significat.
ὁπόθεν] ὅθεν Vind. BE. Vat. H. Flor. ACT. Cf. L. II. p. 362. B.
σὺ περὶ] περὶ Stob. cod. A. ὑπὲρ Trinc.
καὶ αὖ καὶ] καὶ αὖ Par. K. Vat. H. Stob. Trinc. Ast. sec. καὶ Stob. cod. A.
πολλοὶ] πολοὶ Vind. E.
καὶ ἐὰν νέοι ὄντες λάθωσιν] *quamvis ad tempus sua vitia celent* Fic. — λαθῶσιν Vind. E. — λανθάνωσιν Mon. B. Par. K. Flor. U.
αἱρεθέντες] εὑρεθέντες Mon. B. Flor. U.
καταγέλαστοί] κατασκευασται Vat. B. a m. pr.
ἄθλιοι — μαστιγούμενοι] *om.* Stob. cod. B. ἄθλοι etc. Vind. F. — προπηλακίζονται etc. Vind. E.

κηλακίζονται ὑπὸ ξένων τε καὶ ἀστῶν, μαστιγούμενοι
E καὶ ἃ ἄγροικα ἔφησθα σὺ εἶναι ἀληθῆ λέγων· εἶτα
στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται· πάντα ἐκεῖνα οἷον
καὶ ἐμοῦ ἀκηκοέναι ὡς πάσχουσιν. ἀλλ', ὃ λέγω, ὅρα,
εἰ ἀνέξει. Καὶ πάνυ, ἔφη· δίκαια γὰρ λέγεις. Ἃ μὲν
τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ζῶντι τῷ δικαίῳ παρὰ θεῶν τε καὶ
614 ἀνθρώπων ἆθλά τε καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα γίγνεται πρὸς

ἀστῶν,] Hic Bekkerus incidit, deletis ante ὑπὸ et post μαστιγούμενοι commatis.

καὶ ἃ] ἃ καὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R. καὶ Vind. E.

E ἄγροικα] ἀγροῖκα Stob. ἄγ. σὺ Vind. E.

εἶναι ἀληθῆ] post λέγων Vat. M.

λέγων· εἶτα] λέγοντα γρ Par. A. (in m. teste Faehsio) Stob. Trinc. λ. εἶ. λέγονται Stob. cod. A. Verba εἶτα στρεβλώσονται (pro quo Mon. B. στρεβλήσονται a m. s. habet) καὶ ἐκκαυθήσονται Astius in tert. ab aliena manu illata suspicatur (ex L. II. p. 361. E.) Stallbaumius in sec. ita corrigenda censet, ut εἶτα demptum ante μαστιγούμενοι ponatur et ἃ καὶ pro καὶ ἃ scribatur. Scilicet in vulgata lectione secundum Bekkerum distincta, si post λέγων subsistens e Glauconis verbis L. II. cum ἀγροικίας confessione de iusto viro pronuntiatis δεδήσεται et ἀνασχινδυλευθήσεται in participia, quae cum μαστιγούμενοι coniungantur, mutata repetens subaudias et εἶτα στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται Socratem suo nomine addentem facias, primum incommodum est quod haec quoque a Glaucone dicta fuerunt, στρεβλώσεται — ἐκκαυθήσεται τὠφθαλμώ, alterum quod ἀνασχινδυλευόμενος non etiam στρεβλωσόμενος et ἐκκαυθησόμενος dici potest, denique quod πάντα ἐκεῖνα iam non ad pronomen ἅ, quo tamen pertinere videntur, referri poterunt: quibus omnibus et Astio placens recisio et a Stallbaumio proposita transmutatio medetur. At nihil obstat, quo minus Socratem verba εἶτα στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται non a se addere, sed ex Glauconis oratione ad suam descriptionem participio μαστιγούμενοι inchoatam traducere statuamus, quasi dicat: μαστιγούμενοι καὶ ἐκεῖνα πάσχοντες, ἃ ἄγροικα ἔφησθα σὺ εἶναι ἀληθῆ λέγων, ὅτε ἔλεγες· εἶτα στρ. etc. Quod quo magis perspicuum fieret, cum Aldo plenius post λέγων interpunxi.

ἐκεῖνα] om. Lob. Vat. BM.

οἷον] οἷον Vind. B. Stob. Trinc.

ἐμοῦ] ἐμὲ Flor. T.

ὡς] om. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV.

ἀνέξει] Ita Vind. F. Par. D. Ang. B. Vat. H. Flor. AV. ἀνέξῃ cum reliquis et Stobaeo editi ante Astium.

γὰρ λέγεις] γὰρ om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Ἃ μὲν etc.] ζῶντι μὲν οὖν τῷ δικαίῳ ἆθλα καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα δίδοται παρὰ θεοῦ· ἃ δὲ αὐτὸν περιμένει τελευτήσαντα, χρὴ ἀκοῦσαι. λέγοις ἂν ἥδιον ἀκούοντι. ἀλλ' etc. usque ad finem libri Pal. A.

τοίνυν] om. Par. K.

παρὰ] καὶ π. Flor. T.

ἆθλά τε] ἆθλα τε Vind. E. 614 Mon. B. τε om. Flor. T.

γίγνεται] γίγνονται Stob. Trinc. Gesn. (γίγνεται cod. A. ed. Gaisf.)

ἐκείνοις] ἐκεῖνα Stob. cod. A. Trinc.

ἐκείνοις τοῖς ἀγαθοῖς οἷς αὐτὴ παρείχετο ἡ δικαιοσύνη, τοιαῦτ' ἂν εἴη. Καὶ μάλ', ἔφη, καλά τε καὶ βέβαια. Ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδέν ἐστι πλήθει οὐδὲ μεγέθει πρὸς ἐκεῖνα, ἃ τελευτήσαντα ἑκάτερον περιμένει. χρὴ δ' αὐτὰ ἀκοῦσαι, ἵνα τελέως ἑκάτερος αὐτῶν ἀπειλήφῃ τὰ ὑπὸ τοῦ λόγου ὀφειλόμενα ἀκοῦσαι. Λέγοις ἄν, ἔφη, ὡς οὐ πολλὰ ἄλλ' ἥδιον ἀκούοντι. Ἀλλ' οὐ B

αὐτὴ] αὕτη Stob. Trinc. *om.* Flor. T.

μάλ'] μάλα Stob.

Ταῦτα — τόπῳ. D.] laudat Eusebius praep. ev. L. XI. p. 330.

τοίνυν] *om.* Stob. cod. A.

ἐστι] *om.* Flor. T.

μεγέθει] μεγέθη Bas. a.

ἵνα — ἀκοῦσαι.] *om.* Lob. Vat. M. *ut omnia sufficienter, quae utrique conveniunt, comprehendantur* Fic.

ἑκάτερος] ἑκάτερον Par. A. et a m. pr. D. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BH. et a m. pr. Ven. B. Bas. b. Itaque duo supersunt codices, Par. K. et Ang. B., quos probabile sit cum Eusebio vulgatam tueri; nam Florentinos omnes eandem exhibere Stallbaumii silentium mihi non persuadet. Sed ἑκάτερον quo modo defendi possit, non video, praesertim quum τελέως additum sit, quo remoto poenae et praemia, quae utrumque *manent*, *nancisci* utrumque si dicerentur, minus intolerabile esset.

ἀπειλήφῃ] Ita Par. A. Flor. ACRV. Euseb. ἀπειλήφει Vind. BEF. Vat. H. et, sup. ὃς ῇ, Ang. B. ἀπειληφὼς Par. DK. ἀπειληφότα Mon. B. Flor. U. ἀπειληφὸς ᾖ Vat. B. Flor. T. Bas. b. ἀπειληφὼς ᾖ Ven. B. a m. s. Ald. Bas. a. Steph. Ast.

ἀκοῦσαι] ἀκούσῃ Mon. B. Flor. U. „Non dubito quin ἀκοῦσαι ex praecedente versu irrepserit, expungendumque sit: quum elegans haec sit simulque ἐντελὴς oratio, ἑκάτερος ἀπειληφὼς ᾖ τα ὑπὸ τοῦ λόγου ὀφειλόμενα.“ Steph. annot. p. 27. quem secutus Astius in sec. ἀκοῦσαι uncinis inclusit atque in comm. in ἀποδοῦναι mutandum esse censuit. At enim deorum est, non sermonis, poenas illis et praemia tribuere: sermo et illis et qui adhuc audivere hoc debet, ut utraque eloquatur. Recte igitur ὀφειλόμενα ἀκοῦσαι dicitur, infinitivo ita, ut cum adiectivis ἡδύ, χαλεπόν et similibus id indicante, quo sermonis officium spectet.

ὡς] *om.* Par. A. a m. pr. qui plusculum in hac extrema libri parte vitii fecit. Ceterum absentia particulae tolerari posset. Sed admissa petitioni λέγοις ἂν apte adiicitur ratio petendi.

πολλὰ ἄλλ'] Ita Mon. B. a m. pr. πολλὰ ἀλλ' idem correctus cum reliquis meis (Flor.) et Ald. Bas. ab. πολλά· ἀλλ' Steph. tacentibus Bip. πολλά, ἀλλ' Euseb. Ast. pr. sec. Vitium a Bekkero sine admonitione sublatum etiam Ficino fraudi fuit: *Dicas vero, non quidem ut iam nimis multa, sed tanquam libentissime audituro.*

ἥδιον] ἡδίον' Par. K. sec. Bekk.

ἀκούοντι] ἀκούοντες Par. K. B ex quo Astius in tert. ἀκούοντος a Platone scriptum coniiciebat, quam coniecturam per se probabilem praeiverat Schneiderus ad Xenoph. Anab. L. I. c. 3. p. 24. Nunc codices casum legitimum non sollicitandum fuisse docent.

Ἀλλ' οὐ — τόπῳ. D.] laudat Theodoretus Therap. L. XI. p. 998.

μέντοι σοι, ἦν δ' ἐγὼ, Ἀλκίνου γε ἀπόλογον ἐρῶ, ἀλλ' ἀλκίμου μὲν ἀνδρὸς, Ἠρὸς τοῦ Ἀρμενίου, τὸ γένος Παμφύλου· ὅς ποτε ἐν πολέμῳ τελευτήσας ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων ὑγιὴς μὲν ἀνῃρέθη, κομισθεὶς δὲ οἴκαδε μέλλων θάπτεσθαι δωδεκαταῖος ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενος ἀνεβίω, ἀναβιοὺς δ'

Ἀλκίνου] σῆ. ἱστορίαν παρὰ τοῦ ἀλκίνου Mon. B. in m. ἄλλοις ἂν εἴη ἠπιοτέρα αὕτη ὦ βέλτισθε, ἢ ὑμῖν τοῖς τῆς ἀληθῆας ἐργάταις ib. a m. s. — Proclus in Civ. p. 396, antep. ἐν δὲ τῇ Πολιτείᾳ τῆς νεκυίας ἀρχόμενος οὐκ Ἀλκίνου φησὶν ἀπόλογον ἐρεῖν, ἀλλὰ ἀλκίμου τινὸς ἀνδρὸς, Ἡρὸς τοῦ Ἀρμενίου, τὸ γένος Παμφύλου.

γε] om. Vind. E.

ἀλλ'] ἀλλὰ Theod.

μὲν] om. Vat. H.

Ἠρὸς] ἠρὸς Mon. B. Ἡρὸς (Procl.) Ast. pr. ἥρος Flor. R. ἦρος Vind. BEF. Pal. A. Ηρὸς Bas. b. ἥρωος Par. DK. sec. Bekk. Theodoreti cod. Vrsin. *Eri* Fic. (*Heri* ed. Ven. 1517.) Cyrillus adv. Iul. L. VII. p. 250. C. hunc locum respiciens Ἦρα τινὰ τῶν ἐξ Ἀρμενίας dicit secundum Platonem ἀναβιῶναι κατεφθαρμένον καὶ τῷ θανάτῳ νενικημένον. Eodem respicit Clemens Alex. Strom. L. V. p. 681, 14: πλὴν οὐδὲ τὰ τῆς βαρβάρου φιλοσοφίας οὐθ' οἱ μῦθοι οἱ Πυθαγόριοι, ἀλλ' οὐδ' οἱ παρὰ Πλάτωνι ἐν Πολιτείᾳ Ἠρὸς (ita pro vulgato πρὸς scribendum esse vidit Sylburgius) τοῦ Ἀρμενίου — οὐχ ἁπλῶς κατὰ πάντα τὰ ὀνόματα ἀλληγορητέοι, ἀλλ' ὅσα τῆς διανοίας τῆς καθόλου σημαντικά. et p. 710, 24: ὁ δ' αὐτὸς ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς Πολιτείας Ἠρὸς (ἱρὸς Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 395. Clementis locum citans. ἱέρος cod. Eusebii Ioan.) τοῦ Ἀρμενίου, (ἀρμενίου Euseb. et paullo post, ἑρμενίου Ioan.) τὸ γένος Παμφύλου, μέμνηται· ὅς ἐστι Ζοροάστρης. (ζωρόαστρις Euseb. et in seqq.) αὐτὸς γοῦν ὁ Ζοροάστρης γράφει· Τάδε συνέγραψεν Ζοροάστρης, ὁ (om. Euseb.) Ἀρμενίου, τὸ γένος Πάμφυλος, ἐν πολέμῳ τελευτήσας, ὅσα (ita Eus.; apud Clem. vulgo omissum est) ἐν ᾅδῃ γενόμενος ἐδάην παρὰ θεῶν. Τὸν δὴ Ζοροάστρην τοῦτον ὁ Πλάτων δωδεκαταῖον ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενον ἀναβιῶναι λέγει. Vulgatam nominis scripturam scholiastes ad h. l. tuetur: Ἡρ μέν ἐστιν ὁ τοῦ μύθου πατὴρ, Ἀρμενίου τοὔνομα υἱὸς, Πάμφυλος γένος etc.

Ἀρμενίου] ἀρμενίου Vind. B. Ald. Ἁρμενίου Bas. a. Αρμενίου Bas. b. *Harmenii* Fic. (*Armenii* ed. Ven. 1517.) Ἁρμονίου legisse videtur Plutarchus, qui Sympos. L. VIIII. qu. 5. p. 740. B. docet Platonem τὸν αὐτάγγελον τῶν ἐν Ἅιδου Πάμφυλον γένος Ἁρμονίου πατρὸς, Ἠρα (ita scribendum esse Astius in sec. ostendit. ἦρα habent Turnebi et Vulcobii codices, ἥρα ed. Ald. et Bas. Ἥραν recentiores) δὲ αὐτὸν ὀνομάζειν, αἰνιττόμενον, ὅτι γεννῶνται μὲν αἱ ψυχαὶ καθ' ἁρμονίαν καὶ συναρμόττονται τοῖς σώμασιν, ἀπαλλαγεῖσαι δὲ συμφέρονται πανταχόθεν εἰς τὸν ἀέρα κἀκεῖθεν αὖθις ἐπὶ τὰς δευτέρας γενέσεις τρέπονται. — In Lob. non post Ἀρμενίου, sed post γένος incisum est.

τὸ γένος] δὲ addit Theod. cuius in codicibus quibusdam articulus deest.

ποτε ἐν] ποτ' ἐν Lob. Vat. M. ἐν τῷ Theod.

τελευτήσας] τελεύτησε margo Par. K. sec. Bip.

ἀναιρεθέντων] ἀναιρηθέντων Vind. F.

ἔλεγεν ἃ ἐκεῖ ἴδοι. ἔφη δέ, ἐπειδὴ οὗ ἐκβῆναι τὴν ψυχήν, πορεύεσθαι μετὰ πολλῶν, καὶ ἀφικνεῖσθαι σφᾶς C εἰς τόπον τινὰ δαιμόνιον, ἐν ᾧ τῆς τε γῆς δύο εἶναι χάσματα ἐχομένω ἀλλήλοιν καὶ τοῦ οὐρανοῦ αὖ ἐν τῷ ἄνω ἄλλα καταντικρύ. δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι, οὕς, ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους

δεκαταίων] *om.* Mon. B. post τῶν νεκρῶν Euseb. δεκατέων cum αἴ super ἑ Vind. F.
τῶν] *om.* Mon. B. Theod.

διεφθαρμένων] πεφθαρμένων Theod.
ὑγιῆς] ὑγιὲς Vind. F. a m. pr.
ἀνῃρέθη] Ita Vind. F. a m. pr. ἀνευρέθη idem a m. s. Flor. R. et cum η super ευ Ang. B. In Vind. B. ευ super η scriptum est.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B.
μέλλων] καὶ μ. Vat. M.
θάπτεσθαι, δωδεκαταῖος] θάπτεσθαι δώδεκαταῖος Vind. E.
ἀνεβίω] ἐνέβίω Ang. B.

ἀναβιοὺς] ἀναβιοῦς Vind. F. ἀνεβιοὺς Bas. b.
δ'] δὲ Vind. F. Euseb. Theod.
ἴδοι] εἶδεν Theod. quod Astius in tert. praeferendum censet.

ἐπειδὴ οὗ] ἐπειδή οἱ οὗ Lob. ἐπειδή οἱ Vat. M. Flor. T. Theod. (ἐ. οὗ cod. Vrsin.) ἐπειδὴ οὖν οὗ Ang. B. ἐπειδὴ οὖν Par. A. Vind. BE. Pal. A. Vat. H. Flor. ACV. quod multo deterius est.
ἐκβῆναι] ἐκεῖ ἐ. Theod. Sylb.
μετὰ] ἤδη μ. Theod.
πολλῶν] τῶν π. Lob. Vat. M.

ἀφικνεῖσθαι] ἀφικέσθαι Vind. E. Est praesens historicum.
C σφᾶς] *om.* Theodoreti edd. ante Sylb. qui ex codicibus addidit. σφὰς Vind. F. Euseb.

τῆς τε γῆς] Ita Vind. B. Mon. B. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Pal. A. Vat. HM. Flor. U. Euseb. Theod. Bas. b. τῆς στέγης Vind. F. τῆς γῆς Vind. E. Ang. B. τῆς γε γῆς reliqui codices, Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. At nihil caussae erat, cur terrae plus tribueretur, quam coelo. Si esset, γε non displiceret. Sic L. VIIII. p. 578. A: φόβου γέμειν ἆρ' οὐκ ἀνάγκη τήν γε τοιαύτην πόλιν τόν τε τοιοῦτον ἄνδρα;

δύο] Bekkerus ex Vat. BH. Ven. B. Ang. B. Pal. A. δύ' edidit. Accedunt ex meis Vind. BF. cum Eusebio et secundum Stallbaumium, qui et ipse cum Astio in tert. sic scripsit, Florentini omnes. In re ancipiti, de qua cf. Vol. I. p. 309, a. II. 352, b., etiamnunc optimum codicem sequor. In Par. K. et apud Theodoretum δύο post εἶναι positum est.

χάσματα] χάσματε Mon. B. Flor. U. quod in comm. probatum a Bekkero in sec. recepit Stallbaumius. Cf. L. III. p. 395. A: τὰ δοκοῦντα ἐγγὺς ἀλλήλων εἶναι δύο μιμήματα. et paullo post: ἢ οὐ μιμήματα ἄρτι τούτω ἐκάλεις; quo loco Stallbaumius in sec. recte pluralem tenuit, sed in referenda lectionis varietate falsus est.
ἐχομένω] ἐχόμενα Theod.
ἀλλήλοιν] ἀλλήλων Euseb.

αὖ ἐν τῷ ἄνω ἄλλα καταντικρύ] Pro bis codices nonnulli Theodoreti ἃ οὐκ εἰσὶν ἄνω ἀλλ' ἀντικρύ exhibent. Vera lectio in uno Vrsin. exstat, nisi quod ἄλλο pro ἄλλα, ut in Vind. E., scriptum est. In Lob. Vind. B. Par. D. Flor. AC. ἀλλὰ legitur. αὖ *om.* Mon. B.

ἐπειδὴ διαδικάσειαν] ἐπειδὰν δικάσαιεν Theod.
δικαίους] τοὺς δ. Theod. cod. Vrsin.

κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν τε καὶ ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ, σημεῖα περιάψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν, τοὺς δὲ ἀδίκους τὴν εἰς ἀριστεράν τε καὶ κά-
D τω, ἔχοντας καὶ τούτους ἐν τῷ ὄπισθεν σημεῖα πάντων ὧν ἔπραξαν. ἑαυτοῦ δὲ προσελθόντος εἰπεῖν, ὅτι δέοι αὐτὸν ἄγγελον ἀνθρώποις γενέσθαι τῶν ἐκεῖ καὶ διακελεύοιντό οἱ ἀκούειν τε καὶ θεᾶσθαι πάντα τὰ ἐν τῷ τόπῳ. ὁρᾶν δὴ ταύτῃ μὲν καθ' ἑκάτερον τὸ χάσμα τοῦ 519 οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς ἀπιούσας τὰς ψυχάς, ἐπειδὴ αὐταῖς δικασθείη, κατὰ δὲ τὼ ἑτέρω ἐκ μὲν τοῦ ἀνιέ-

τὴν εἰς] εἰς τὴν Par. K. sec. Bekk.

δεξιάν] δεξιά Lob. Vat. M. Flor. T.

διὰ] *om.* exemplaria quaedam Theodoreti.

σημεῖα] σήμεια Bas. b. Proclus in Tim. p. 276, 28: οὕτω καὶ τοῦ Σωκράτους ἐν Πολιτείᾳ διελόντος ἐπὶ τῶν σημείων τῶν περιαπτομένων ταῖς ψυχαῖς ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν, ὡς σημαίνοντα τὸ ἐπὶ νοῦν καὶ ἐπὶ φύσιν στέλλεσθαι τὰς ψυχάς.

περιάψαντας] περιῤῥάψαντας Theod. cuius tamen unus cod. Vrsin. περιάψαντας habet; in altero est περιγράψαντας.

τῶν] τὰ τῶν Euseb.

δεδικασμένων] δὲ δικασμένων Vind. E.

δὲ ἀδίκους] δ' ἀ. Euseb. δὲ ἀδοκίμους Theodoreti codices aliquot.

ἀριστεράν] ἀριστερά Lob. Vat. M. Flor. T.

τε καὶ κάτω] *infernis (omnium, quae fecerant in vita, post tergum signa ferentes.)* Fic.

ἐν τῷ] *om.* cod. Theodoreti Vrsin.

σημεῖα] σημεῖον Theod. (σημεῖα Vrsin.)

D πάντων] ἁπάντων Theod.

ἑαυτοῦ] αὐτοῦ idem et Euseb. ἑαυτὸν Par. K.

προσελθόντος] προσελθόντες Vind. F. προσελθόντα Par. K.

ἀνθρώποις] post γενέσθαι Euseb.

τῶν ἐκεῖ] *de his, quae illic videat* Fic.

διακελεύοιντό] διακελεύοιν τό Ald. διακελεύειν τὸ Bas. ab. διακελεύειν τέ Lob. Vat. BM. Flor. T. διακελεύειν γέ Ven. B. διακελεύοιτό Vat. H. διεκελεύοντο Pal. A. διακελεύεσθαι Euseb. Theod. Ast. sec. tert. *iussisse* Fic. διακελεύειν scribendum esse censebat Cornarius ecl. p. 103. quem respiciens Stephanus in annot. p. 27. postquam pluribus Basiliensem editionem reprehendit, quae ex mendo Aldinae emendando maius fecerit, Quidam, inquit, ex Aldina et Basiliensi (lectione) quandam tertiam fecit, διακελεύειν οἱ, animadvertens quidem articulum τὸ ibi ferri non posse, sed unde irrepsisset, id vero non perspiciens. In eo porro quod dico, διακελεύειν apud Graecos scriptores non extare, (quo nomine Basileensem lectionem reprehenderat) triviales excipiendos censeo: non quod tamen apud quenquam illorum me id legere meminerim: sed quod puri sermonis Graeci consuetudinem illos saepe negligere aut etiam ignorare non sim nescius." Optativum non opus est ut cum Matthiaeo gramm. p. 1029. infinitivi loco positum existimemus, quum pariter atque δέοι ad ὅτι referri possit. Itaque comma post ἐκεῖ sustuli.

οἱ ἀκούειν] διακούειν Euseb. Theod.

ναι ἐκ τῆς γῆς μεστὰς αὐχμοῦ τε καὶ κόνεως, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου καταβαίνειν ἑτέρας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθαράς. καὶ τὰς ἀεὶ ἀφικνουμένας ὥσπερ ἐκ πολλῆς πο- E ρείας φαίνεσθαι ἥκειν καὶ ἀσμένας εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας οἷον ἐν πανηγύρει κατασκηνᾶσθαι καὶ ἀσπάζεσθαί τε ἀλλήλας ὅσαι γνώριμαι, καὶ πυνθάνεσθαι τάς τε ἐκ τῆς γῆς ἡκούσας παρὰ τῶν ἑτέρων τὰ ἐκεῖ καὶ τὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ παρ' ἐκείναις. διηγεῖσθαι δὲ ἀλλήλαις τὰς μὲν ὀδυρομένας τε καὶ κλαιούσας, ἀναμιμνησκομένας, ὅσα τε καὶ οἷα πάθοιεν καὶ ἴδοιεν ἐν τῇ 615

θεᾶσθαι] θεάσασθαι Par. A. a m. pr. *diligenter* addit Ficinus.

δὴ] δὲ Mon. B.

μὲν καθ' ἑκάτερον] μὲν καθεκάτερον Vind. E. μὲν κατὰ θάτερον Mon. B. Flor. U. „Alia invenitur lectio, quam sequendam censeo, vel potius quam sequi necesse est: ὁρᾶν δὴ ταύτῃ καθ' ἕτερον μὲν τὸ χάσμα etc. dicet enim mox, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον, ἐκ μὲν τοῦ etc." Steph. annot. p. 27. Cornarii ista erat coniectura l. c. proposita, minime necessaria illa. Pro ταύτῃ δὲ, quod exspectari poterat, κατὰ δὲ τῷ ἑτέρῳ infertur, quia ad ταύτῃ μὲν explicationis caussa additum est καθ' ἑκάτερον.

τῆς] *om.* Ang. B.

ἀπιούσας] ἀπτούσας Lob. Vat. M.

αὐταῖς δικασθείη] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Vat. H. Pal. A. Flor. ACRTV. αὐταῖς καταδικασθείη Vind. BE. αὐτοῦ δικασθεῖεν reliqui codices, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (δικαθεῖεν Lob.) Cf. Tim. p. 17. D: δικάζειν πράως τοῖς ἀρχομένοις.

κατὰ δὲ τῷ ἑτέρῳ] Ita Par. A. Pal. A. Vat. H. *per alias item duas* Fic. κατὰ δὲ τῷ ἑτέρῳ Flor. A. *om.* Lob. Vat. BM. κατὰ δὲ τὸ ἕτερον reliqui et Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

αὐχμοῦ] αὐσχμοῦ Ald. αὐχνοῦ Flor. T. *squalore macieque (confectas)* Fic.

ἀεὶ] *undique* Fic. E

ἀσμένας] Ita Par. A. Vind. BE. Ven. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACTV. Bas. b. ἀσμένως reliqui codices editique ante Bekkerum, quod aeque bonum erat.

εἰς τὸν λειμῶνα] *in prato, quod ibi est* Fic. Articulus locum quasi fama celebratum designat, etiamsi vulgo notus non esset.

κατασκηνᾶσθαι] κατασκηνοῦσθαι Ang. B. Flor. RT. κατεσκηνῶσθαι Par. K. Cf. p. 610. E.

ἀλλήλας] ἀλλήλαις Vind. E.

γνώριμαι] γνώριμοι Lob. Vind. BF. Mon. B. Pal. A. Vat. M. Flor. TU. Cf. Passovii lexicon in h. v. et quae similia notat Matthiae gramm. p. 236, 9.

ἑτέρων] In Par. K. ται super τέ scriptum est.

τὰς] τὰ Mon. B. a m. pr.

τὰ] καὶ τὰ Vat. B. τῶν Par. K. sec. Bekk.

κλαιούσας] κλεούσας Vind. E. κλαούσας Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, qui tamen Phaedon. p. 117. C. ἀπέκλαιον a Bekkero aliquanto meliore auctoritate codicum Coislin. et Par. G. in ἀπέκλαον mutatum tenuit. Bekkerus vero ib. D. κλάων et Leg. L. VII. p. 792. A. Ion. p. 535. D. κλάῃ et E. κλάοντας et Axioch. p. 366. D. κλάει etiam contra omnes codices scribendum putavit.

ὅσα τε καὶ οἷα] *quae* Fic. 615

ὑπὸ γῆς πορείᾳ (εἶναι δὲ τὴν πορείαν χιλιέτη) τὰς δ' αὖ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εὐπαθείας διηγεῖσθαι καὶ θέας ἀμηχάνους τὸ κάλλος. τὰ μὲν οὖν πολλά, ὦ Γλαύκων, πολλοῦ χρόνου διηγήσασθαι· τὸ δ' οὖν κεφάλαιον ἔφη τόδε εἶναι, ὅσα πώποτέ τινα ἠδίκησαν καὶ ὅσους ἕκαστοι, ὑπὲρ ἁπάντων δίκην δεδωκέναι ἐν μέρει, ὑπὲρ ἑκάστου δεκάκις. τοῦτο δ' εἶναι κατὰ ἑκατονταετηρίδα

πορείᾳ] ὑπωρείᾳ Lob. Pal. A.

χιλιέτη] Ita secundum Pal. A. scripsi pro vulgato χιλιετῆ, ut πεντεκαιπεντηκονταέτους et εἰκοσιέτιδος L. V. p. 460. E. ubi de accentu horum nominum sermo fuit. Cf. etiam ad L. VII. p. 539. A. notata. Sed nescio, an secundum illa potius χιλιέτιν scribendum sit, quum in Par. A. χιλίετιν legatur, accentu vitioso eoque maiore terminationis ipsius fide. Eodem inclinasse Bekkerus videtur, qui in comm. anecdota sua p. 1376. conferri iusserit.

δ' αὖ] δὲ αὖ Bas. b.

διηγεῖσθαι] ἡγεῖσθαι Vat. B. a m. pr.

τὸ κάλλος] τῷ κάλλει Flor. T. qui liber in his extremis paginis nonnulla singularia habet et ex alio, quam in prioribus, fonte derivatus videtur.

ὦ Γλαύκων] om. Pal. A.

διηγήσασθαι] διδιηγήσασθαι cum punctis sub altero δι Mon. B.

δ' οὖν] om. Vind. E.

τινα] post ἠδίκησαν Ven. B. om. Lob. Vat. M.

ὅσους] οὓς Vind. BE. Pal. A. Vat. H. Flor. ACV. et a m. s. Par. A.

ἐν] τῷ ἐν Bas. b. Ficinus verba ὅσα πώποτέ τινα etc. usque ad δεκάκις ita convertit: *Quoscunque aliis iniurias intulisse constaret, poenas sigillatim pro quolibet decies reddidisse.*

τοῦτο] sc. τὸ δίκην δοῦναι ἐν μέρει ὑπὲρ ἑκάστου. id fieri secundum centenum annorum spatia, seu centenis quibusque annis omnium peccatorum deinceps poenam solvi, idque ideo institutum esse, ut decuplum pro quolibet pendatur, quum vita humana centum annis constet, iter autem mille annorum sit. Itaque recte vulgo post δεκάκις plenius, quam post ἀνθρωπίνου interpungitur, perperam vero a Stallbaumio in sec. verba τοῦτο δ' εἶναι etc. usque ad ἀνθρωπίνου in parenthesi posita sunt. Idem ἵνα pro ὥστε habuit aut non animadvertit ineptum esse qui dicat poenam propterea decies dari, ut decupla detur.

ἑκατονταετηρίδα] ἑκατονταετηρίδα Vind. B.

ἔκτισμα] ἔκτισμα Ald. B

ἐκτίνοιεν] ἐκτείνοιεν Vind. F. Flor. R. ἐκτείροιεν Ang. B. ἐκτίνε Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. ἐκτιννύη Vind. B.

καὶ οἷον εἴ τινες] καὶ οἷον οἵτινες Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. RU. *Itaque si qui* Fic. In Mon. B. καὶ punctis notatum est. Idem Stephano in m. delendum vel οἷον in ἵνα mutandum videbatur. Prius Astio in sec. et Stallbaumio in pr. placuit: in tert. ille non solum καί, sed etiam septem antecedentia verba delenda censet, hic in sec. καὶ οἵτινες contra omnes codices scripsit. Mihi vulgata lectio sana videtur. οἷον, ut Hoogeveenii verbis doctr. part. p. 801. ed. pr. Schütz. utar, quum praestat usum παραδειγματικόν, h. e. in proferendis exemplis ad rem dictam confirmandam, notatque *exempli caussa* seu *verbi caus-*

ἑκάστην, ὡς βίου ὄντος τοσούτου τοῦ ἀνθρωπίνου, ἵνα B δεκαπλάσιον τὸ ἔκτισμα τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοιεν, καὶ οἷον εἴ τινες πολλῶν θανάτων ἦσαν αἴτιοι, ἢ πόλεις προδόντες ἢ στρατόπεδα, καὶ εἰς δουλείας ἐμβεβληκότες ἤ τινος ἄλλης κακουχίας μεταίτιοι, πάντων τούτων δεκαπλασίας ἀλγηδόνας ὑπὲρ ἑκάστου κομίσαιντο, καὶ αὖ εἴ τινας εὐεργεσίας εὐεργετηκότες καὶ δίκαιοι καὶ ὅσιοι

sa, aliquando ellipseos beneficio ad syntaxin reduci facile potest, aliquando vix ac ne vix quidem." Postquam igitur in universum decuplae pensionis mentio facta est, singularium rerum quarundam commemoratio subiicitur: *et si qui exempli caussa multos morti dedissent et in servitutem coniecissent vel alius cuiuspiam mali auctores exstitissent, ut singulorum ex his omnibus decemplici dolore poenas ferrent, rursusque si quid bene egerint et iusti piique fuerint, eodem modo praemium ferant meritum.* Haec si vera interpretatio est, οἷον post καὶ eandem significationem habet, quam fere initio enuntiationis habere solet, e. g. Gorg. p. 524. B. οἷον εἴ τινος μέγα ἦν τὸ σῶμα etc. post ἐκτίνοιεν autem non colon, quod Bekkerus et recentiores cum Stephano fecerunt, sed comma ponendum est, quum optativi κομίσαιντο et κομίζοιντο pariter atque ἐκτίνοιεν ab ἵνα regantur.

πολλῶν] πολλοὶ Par. AK. sec. Bip. Vind. BEF. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRUV. et cum punctis Mon. B. πολλοῖς Par. D. quod propius ab illo abest, sed propter pluralem θανάτων ferri nequit.

προδόντες] προδιδόντες Vind. BE. Vat. H. Flor. ACT.

στρατόπεδα,] Comma a Bekkero et recentioribus deletum refeci, quia ἐμβεβληκότες alio, quam προδόντες, et eodem, quo αἴτιοι, loco habendum est.

δουλείας] δουλείαν Vind. B.

ἐμβεβληκότες] ἐμβεβηκότες Vind. F. Ang. B.

ἢ] om. Lob. Vat. M.

κακουχίας] Huic in Flor. R. κακουργίας superscriptum. *flagitii et sceleris* Fic.

δεκαπλασίας] δεκαπλασίους Mon. B.

εὐεργετηκότες] Ita Par. A. Vat. B. Ven. B. Ang. B. Pal. A. quos Bekkerus in comm. tamquam variae lectionis auctores significavit, Stephanianae mentionem non fecit, quasi hanc ipsam tenere voluerit. Dedit autem Stephanus cum Ald. Bas. ab. εὐηργετηκότες, atque ita in Lob. Vind. BE. Mon. B. et, nisi fallor, in Florentinis scriptum est, qui ad Stephani textum collati a Stallbaumio silentio praetermissi sunt, quia Astius veteris scripturae ab ipso iam in pr. fortasse temere mutatae indicium nusquam fecit. Sic Stallbaumium, quum ne Bekkerus quidem Stephanum commemorasset, varietas lectionis fugit. Ceterum augmenti praetermissio vulgari grammaticae (cf. Fischerus ad Well. II. p. 295.) repugnans non a librariorum temeritate, sed ab ipso scriptore rationem veteremque usum (cf. Fischerus l. c. p. 280.) secuto profecta videtur. Itaque cum Astio, Bekkero et Stallbaumio εὐεργετηκότες, quod in Vind. F. inveni, exhibui. Cf. Demosthenes in Lept. §. 33, 6: εὐεργέτηκεν (quod etiam Lexicographus Bekkeri anecd. p. 137, 15. tuetur) et §. 71, 3: εὐεργέτηντο.

γεγονότες εἶεν, κατὰ ταὐτὰ τὴν ἀξίαν κομίζοιντο. τῶν C δὲ εὐθὺς γενομένων καὶ ὀλίγον χρόνον βιούντων πέρι ἄλλα ἔλεγεν οὐκ ἄξια μνήμης. εἰς δὲ θεοὺς ἀσεβείας τε καὶ εὐσεβείας καὶ γονέας καὶ αὐτόχειρας φόνου μείζους ἔτι τοὺς μισθοὺς διηγεῖτο. ἔφη γὰρ δὴ παραγενέσθαι ἐρωτωμένῳ ἑτέρῳ ὑπὸ ἑτέρου, ὅπου εἴη Ἀρδιαῖος ὁ μέγας. ὁ δὲ Ἀρδιαῖος οὗτος τῆς Παμφυλίας ἔν τινι πόλει τύραννος ἐγεγόνει, ἤδη χιλιοστὸν ἔτος εἰς ἐκεῖνον τὸν

εἶεν] ἦεν Lob.

κατὰ ταὐτὰ] καταταῦτα Vind. F. κατὰ ταύτην Lob. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. U.

C δὲ εὐθὺς] δ' εὐθὺς Vind. BE. Vat. H.

γενομένων] γενομένω Vind. E. γεννωμένων, sup. altero ν super ω, Ven. B. γινομένων Vind. F. et, sup. ε super ι, Ang. B. Sensum huius dictionis quamvis imperfectae perspicuum explicuit Ficinus: *qui statim ac nati sunt decessere*. Astio et Stallbaumio ἀποθανόντων post γενομένων excidisse videtur, quod si adesset, equidem omissum mallem. De mortuis hic agi in aperto est; nec nostrates, opinor, offenderet *von denen, die eben erst geboren gewesen* etiam non addito *als sie starben*.

πέρι] περὶ Vind. E.

ἀσεβείας τε καὶ εὐσεβείας] εὐ. τε καὶ ἀσ. Lob. Vat. M.

αὐτόχειρας] Ne hoc quidem emendatione egere puto, quum praepositionem εἰς primum ad γονέας eadem significatione, quam ante θεοὺς habet, deinde ad αὐτόχειρας alia significatione subaudire liceat, si tamen alia dicenda est, quae ad eandem rerum rationem pertinet. Nam ἀσέβεια εἰς θεοὺς impietas est ad deos non aliter se habens, quam poenae, quas μισθοὺς εἰς αὐτόχειρας φόνου dicere videtur, ad interfectores. Cf. Leg. L. V. p. 729. D: ἐλάττους δ' αὖ τὰς αὐτοῦ διανοούμενος εἰς τοὺς φίλους χάριτας. — Astius in sec. primum αὐτόχειρος, tum αὐτοχειρίας coniiciebat, atque hoc in tert. iterum commendavit, probante utrumque Stallbaumio.

τοὺς] τῆς Bas. ab.

διηγεῖτο] διηγεῖται Vind. F. ante corr. Ficinus haec inde ab εἰς δὲ θεοὺς ita est interpretatus: *Erga deos autem et parentes pios vel impios, et homicidas, qui caede manus proprias polluerunt, maioribus et praemiis et poenis affectos esse narrabat.* (ita Ven. a. 1517. *narrabant* Bekk.)

ἔφη γὰρ — ἀντιστρόφους· 616. B.] laudat Iustinus M. Paraen. p. 25. D. cum hac introductione: καὶ ταῦτα μὲν ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Πολιτείας (p. 330. D. sqq.) γέγραφε λόγῳ· ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ σαφῶς καὶ φανερῶς ἃ παρὰ τῶν προφητῶν περὶ κρίσεως μεμάθηκε, ταῦτα οὐχ ὥσπερ παρ' αὐτῶν μεμαθηκὼς, διὰ τὸ πρὸς Ἕλληνας δέος, ἀλλ' ὡς παρά τινος, ὡς αὐτῷ πλάττειν ἐδόκει, ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντος καὶ δωδεκαταίου μέλλοντος θάπτεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς πυρᾶς κειμένου ἀναβιώσαντός τε καὶ τὰ ἐκεῖ διηγουμένου ἀκηκοὼς αὐταῖς λέξεσιν οὕτω γέγραφεν.

ἐρωτωμένῳ] post ἑτέρῳ Flor. T. ἐρωτωμένω ἐρωτωμένω Vind. E.

ὑπὸ] ὑπὸ τοῦ Lob. Vat. BM. ὑπὲρ τοῦ Bas. b.

εἴη] ἂν εἴη Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

Ἀρδιαῖος] ἀρδίαιος Vat. H. ἀριδαῖος cum δ super ρι et ῑ super αῖ Par. K. sec. Bekk. Etiam

χρόνον, γέροντά τε πατέρα ἀποκτείνας καὶ πρεσβύτερον D ἀδελφὸν καὶ ἄλλα δὴ πολλά τε καὶ ἀνόσια εἰργασμένος, ὡς ἐλέγετο. ἔφη οὖν τὸν ἐρωτώμενον εἰπεῖν· Οὐχ ἥκει, φάναι, οὐδ' ἂν ἥξει δεῦρο. ἐθεασάμεθα γὰρ οὖν δὴ καὶ τοῦτο τῶν δεινῶν θεαμάτων. ἐπειδὴ ἐγγὺς τοῦ στομίου ἦμεν μέλλοντες ἀνιέναι καὶ τἆλλα πάντα πεπονθότες, ἐκεῖνόν τε κατείδομεν ἐξαίφνης καὶ ἄλλους σχεδόν τι αὐτῶν τοὺς πλείστους τυράννους· ἦσαν δὲ καὶ

Iustino Ἀριδαῖος vel, ut Stephanus in m. ostendit, Ἀρίδαιος hic et in sequentibus nominatur, et apud Plutarchum de sera n. v. p. 564. C. in fabula quadam ex hoc Platonis loco ducta Ἀριδαῖος est, quam formam Astius in sec. et tert. recepit. Sed homini barbaro barbarum nomen magis convenit, quam Graecum.

ὁ δὲ Ἀρδιαῖος οὗτος] οὗτος δὲ Vat. H.

Παμφυλίας] παμφιλίας Vind. E.

ἤδη — χρόνον] om. Iust.

τε] om. Lob. Vat. BM. Iust.

πατέρα] int. vers. Lob.

D πολλά τε] τε om. Iust. Cf. Matthiae gramm. p. 830.

εἰργασμένος] ἐργασάμενος Iust.

οὖν] γοῦν idem.

φάναι] φᾶναι Vind. BF.

οὐδ' ἂν] οὐδὰν Vind. F. οὐδὲ ἂν Iust.

ἥξει] Ita Par. ADK. sec. Bekk. (ἕξει sec. Bip.) Vind. BF. Mon. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTUV. Iust. et Stallbaumius. ἥξει Vind. E. ἥξοι reliqui codices quatuor (Lob. Vat. BM. Ven. B.) iidem, qui supra B. πολλῶν tuiti sunt, cum reliquis editionibus, probante vel potius indicativum ignorante Matthiaeo gramm. p. 979. Cf. Isocrates Paneg. §. 214: ἐξέσται γὰρ ἂν etc. cum explicatione Hermanni de part. ἂν L. I. c. 8. p. 31.

δεῦρο] om. Fic.

γὰρ οὖν] γαροῦν Lob. γὰρ Iust. οὖν narrationem continuari significat. ἐθεασάμεθα — θεαμάτων Ficinus *o dirum spectaculum* interpretatus est.

ἦμεν] om. Mon. B.

μέλλοντες] μέλλοντας Vind. F.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. E. τὰ ἄλλα Iust. τἄλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

κατείδομεν] κατίδομεν Ast. pr. sec.

αὐτῶν] αὐτῷ Iust. ed. Paris. a. 1636. „Apud eundem [Iustinum] αὐτοῦ, quod malo.“ Steph. in m. αὐτῶν cum τοὺς πλείστους construendum est, quod ipsum appositionis modo ἄλλους definit, quasi dicat: *alios conspicientes plerosque eorum tyrannos conspiciebamus.* Adverbium quomodo explicandum putaverit Stephanus, equidem non assequor.

ἦσαν] sc. inter eos, quos conspiciebamus. ἰδιῶται autem τῶν μεγάλα ἡμαρτηκότων homines privati sunt ex numero eorum, qui magna scelera commiserunt. Perperam Stallbaumius: *erant vero etiam aliqui privati inter eos, qui magna perpetraverant facinora,* si quidem haec verba ita intelligi voluit, ut ad Protag. p. 315. E. ostendit intelligi nostrum locum debere: *inter eos vero, qui magna commiserant scelera, etiam privati quidam homines erant.* Nam subito conspectos illos magnos peccatores fuisse nondum sciebat is, cui haec narrantur, sed his ipsis verbis docendus erat doceturque, dum plerosque eorum tyrannos, nonnullos vero etiam privatos et quidem de genere magnorum peccatorum fuisse accipit

ἰδιῶταί τινες τῶν μεγάλα ἡμαρτηκότων· οὓς οἰομένους
E ἤδη ἀναβήσεσθαι οὐκ ἐδέχετο τὸ στόμιον, ἀλλ' ἐμυκᾶτο,
ὁπότε τις τῶν οὕτως ἀνιάτως ἐχόντων εἰς πονηρίαν ἢ
μὴ ἱκανῶς δεδωκὼς δίκην ἐπιχειροῖ ἀνιέναι. ἐνταῦθα
δὴ ἄνδρες, ἔφη, ἄγριοι, διάπυροι ἰδεῖν, παρεστῶτες
καὶ καταμανθάνοντες τὸ φθέγμα, τοὺς μὲν διαλαβόντες

E ἀλλ'] ἀλλὰ Iust.
ἐμυκᾶτο] ἐμυκάτο Vind. E. — Proclus in Civ. p. 382, 19: ἀλλὰ τὰ ἐν ταύτῃ τῇ πραγματείᾳ γεγραμμένα πρὸς τῷ τέλει πῶς οὐ τῆς αὐτῆς ἐστι διανοίας τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως, τὸ στόμιον τὸ μυκώμενον, ὁ Τάρταρος, οἱ διάπυροι δαίμονες, οἱ τὸν Ἀρδιαῖον κνάπτοντες, αἱ μεσταὶ κόνεως καὶ αὐχμοῦ ψυχαί;
ἀνιάτως] post ἐχόντων Vind. B.
εἰς πονηρίαν] *om.* Fic.
ἢ] εἰ Iust.
ἐπιχειροῖ] ἐπιχειρεῖ Vat. M. ἐπιχειροίη Iust. Ast. sec. Cf. Vol. I. p. 366, b.
ἐνταῦθα — κνάμπτοντες 616. A.] laudant Clemens Alex. Strom. L. V. p. 700. Theodoretus Therap. L. XI. p. 988. et ex Clemente Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 391.
δὴ] *om.* Iust.
ἄνδρες, ἔφη, ἄγριοι] ἔ. ἄνδρες ἄγριοι Par. K. ἄγριοι ἔ. ἄνδρες Vind. BE. Ven. B. Vat. H. ἔφη *om.* Iust. Clem. Theod.
διάπυροι] καὶ δ. (Ven. B. Flor. U.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. — Proclus in Tim. p. 338, 27: τὴν ψυχὴν τῷ σώματι συνῆψεν ἀμέσως, πάντα τὰ περὶ καθόδου ψυχῆς ἐπεκτεμὼν προβλήματα, τὸν προφήτην, τοὺς κλήρους, τοὺς βίους, τὰς αἱρέσεις, τὸν δαίμονα, τὴν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς Λήθης κατασκήνωσιν, τοὺς ὕπνους, τὸ πόμα τῆς Λήθης, τὰς βροντὰς καὶ πάντα, ὅσα ὁ ἐν Πολιτείᾳ μῦθος διεξῆλθεν. ἀλλ' οὐδὲ τὰ μετὰ τὴν ἔξοδον αὐτῆς ἐν τούτοις παραδίδωσι, τὰ δείματα, τοὺς ποταμούς, τὸν Τάρταρον, τοὺς ἀγρίους ἐκείνους καὶ διαπύρους δαίμονας, τοὺς ἀσπαλάθους, τὸ στόμιον, τὴν τρίοδον, τοὺς δικαστάς· περὶ ὧν ὅ τε ἐν Πολιτείᾳ καὶ ὁ ἐν Γοργίᾳ καὶ ὁ ἐν Φαίδωνι μῦθος ἀνεδίδαξεν.
καὶ] *om.* Clementis cod. Paris. et Eusebii cod. Ioan.
φθέγμα] φλέγμα Eusebii cod. Ioan.
διαλαβόντες] Ita Lob. Vind. F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Vat. M. Flor. ARTU. et a m. pr. Par. AD. Vat. B. et referente in m. Stephano Iustinus. ἰδίᾳ παραλαβόντες Clem. Euseb. ἰδίᾳ παραλαμβάνοντες Theod. ἰδίᾳ λαβόντες reliqui codices Platonis et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *hos seorsum rapiebant, Ardiaeum scilicet eiusque persimiles: manibusque* etc. Fic. Ad significationem nihil refert, utrum ἰδίᾳ λαβόντες, an διαλαβόντες legas; nam quod Stallbaumius διαλαβεῖν *medium comprehendere* interpretatur, ducentibus gravius iniungit, quam ductis, et descriptionem inutili onerat commento; sed codices διαλαβόντες praeferri iubent, cuius alterum vel glossema est vel depravatio sic orta, ut L. VIIII. p. 577. A. ἰδία ἀνοία ex διανοίᾳ. Contra Iamblichi de myst. p. 33, 7. Gal. pro κατ' ἰδίαν πραγματεύσασθαι alii διαπραγματεύεσθαι scripserunt.
Ἀρδιαῖον] ἀρδίαιον Pal. A. ἀριδαῖον, sup. ἀρδιαῖον, Par. K. sec. Bip. ἀριδαιον cum δ super ρι et ι super αι sec. Bekk. Ἀρίδαιον Clem. et Theod. cuius codex Vrsinianus alter ἀριστραῖον, alter ἀρδιαῖον exhibet.
ἄλλους] τοὺς ἄ. Clem. Euseb.
συμποδίσαντες] ξυμπ. Flor. T.

ἦγον, τὸν δὲ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλήν, καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες, εἷλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμπτοντες καὶ τοῖς ἀεὶ παριοῦσι σημαίνοντες, ὧν ἕνεκά τε ταῦτα ὑπομένοιεν καὶ ὅτι εἰς τὸν Τάρταρον ἐμπεσούμενοι ἄγοιντο. ἔνθα δὴ φόβων, ἔφη, πολλῶν 616

Theod. Stallb. παρασυμφοδίσαντες Eusebii cod. Ioan.

616 καταβαλόντες] καταβάλλοντες Clementis cod. Ottobon.

παρὰ τὴν ὁδὸν] *secus viam quandam* Fic. Est ea via, qua et ipsi malefici venerant et reliqui sursum tendebant.

ἐπ' ἀσπαλάθων] ἐπασπ. Vind. F. ἐπὶ σπαλάθων Theodoreti exemplaria nonnulla.

κνάμπτοντες] γνάμπτοντες Iustinus, Stephano quoque in m. notante. κάμπτοντες Ang. B. Par. DK. sec. Bekk. (κάμτοντες sec. Bip.) Eusebii cod. Ioan. et Theodoreti codices nonnulli. κνάπτοντες Vind. BE. Mon. B. (hic κνάπτονταις a m. pr.) Vat. H. Flor. UV. Clem. (cuius tamen cod. Paris. Pottero κνάμτοντες „cum Platone" exhibere dicitur.) Proclus in Civ. l. supra ad p. 615. E. n. 2. cit. Ast. sec. tert. Bekkerus et Stallbaumius; quam formam usitatiorem esse fatendum est. Sed codicum auctoritas dubitationem inicit, an, quemadmodum λάμβδα et λάβδα, ἐγχρίμπτω et ἐγχρίπτω (de quo cf. exempla a Ruhnkenio ad Tim. p. 105. allata et Origenis contra Cels. L. V. p. 234. et 236.) pariter in usu fuerunt, ita et κνάμπτω et κνάπτω eadem lacerandi et discerpendi significatione dixerint. Sin autem κνάμπτειν a γνάμπτειν non aliter differebat, quam κνάπτειν a γνάπτειν, haud dubie κνάπτοντες legendum est.

ἀεὶ] *om.* Fic. et Iust. de quo Stephanus quoque in m. monuit.

παριοῦσι] παροῦσι Leb. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Iust. ex eoque margo Steph.

τε] *om.* Vat. M.

ταῦτα ὑπομένοιεν] *om.* Vind. BEF. Mon. B. Vat. BH. Par. DK. Ang. B. Pal. A. Flor. ACRUV. Iust. et a m. pr. Ven. B.

ὅτι εἰς] εἰς ὅ, τι Par. A. εἰς ὅτι Vind. BE. Pal. A. Vat. H. Flor. ACV. (ὅ, τι, quod Bekkerus omnibus quatuor codicibus tribuit, in uno primo sic cum hypodiastole scriptum videtur: certe in Vind. B. quem posuit secundum, ὅτι legitur.) Alterum hoc perversi in optimo codice verborum ordinis exemplum est. Primum v. supra p. 144, b.

Τάρταρον] τάρταρον vulgo.

ἐμπεσούμενοι] ἐμπεσούμενον Flor. T.

ἄγοιντο.] ἄγοιντο, Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

φόβων] πολλῶν Vind. E.

ἔφη] *om.* Fic. Commata in recentioribus Stephaniana editionibus circa ἔφη posita tenui, quia eadem rectae orationis forma, qua superiora ἐνταῦθα δὴ ἄνδρες etc. retulit, hanc quoque extremam eorum, quae interrogatus ille dixerat, partem relaturus fuisse Er videtur. Nam ἔνθα δὴ haud dubie non Eris, sed interrogati est. Quod autem postea σφίσι τοῦτον ὑπερβάλλειν etc., non ἡμῖν οὗτος ὑπερέβαλλε dicit, transitum ad obliquam orationem haud inusitatum habet formamque similem ei, qua Socrates deinde Eris sermonem referre pergit: καὶ τὰς μὲν δὴ δίκας etc.

καὶ παντοδαπῶν σφίσι γεγονότων τοῦτον ὑπερβάλλειν τὸν φόβον, μὴ γένοιτο ἑκάστῳ τὸ φθέγμα, ὅτε ἀναβαίνοι· καὶ ἀσμενέστατα ἕκαστον σιγήσαντος ἀναβῆναι.
B καὶ τὰς μὲν δὴ δίκας τε καὶ τιμωρίας τοιαύτας τινὰς εἶναι καὶ αὖ τὰς εὐεργεσίας ταύταις ἀντιστρόφους. ἐπειδὴ δὲ τοῖς ἐν τῷ λειμῶνι ἑκάστοις ἑπτὰ ἡμέραι γένοιντο, ἀναστάντας ἐντεῦθεν δεῖν τῇ ὀγδόῃ πορεύεσθαι

τοῦτον] τούτων Vind. B. Ven. B. Pal. A. Vat. H.

τὸν φόβον] om. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Par. K. Flor. URV. (hi duo in m. addita habent) Iust. Bas. b. Stallb. pr.

μὴ γένοιτο ἑκάστῳ τὸ φθέγμα, ὅτε ἀναβαίνοι] Ita codices editique iidem, qui τὸν φόβον omittunt, (tantum Vind. F. ἀναβαίνει, Bas. b. διαβαίνει pro ἀναβαίνοι habet) et Par. AD. Pal. A. Vat. M. Ast. sec. tert. Bekkerus et Stallbaumius in sec. εἰ μυκήσαιτο τὸ στόμιον ὅτε ἀναβαίνοιεν Iust. *cum in ascensu mugitus excitabatur* Fic. εἰ μυκήσαιτο τὸ στόμιον reliqui codices et Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. quod quum genuina lectio casu aliquo intercidisset, ad explendam lacunam non inepte excogitatum, deinde ex aliis libris, in quibus verum servatum esset, ita, ut apud Iustinum exstat, auctum videri potest, nisi potius iteratae recensionis vestigium hic agnoscendum et ab Aldo editum utpote simplicius ad secundas curas referendum, in prima vero scriptione etiam τὸν φόβον ab ipso Platone omissum putandum est. Illud quidem certe est mirum, eam lectionem, quae non potest pro interpolata haberi, optimo codici non cum asseclis suis, sed cum diversae familiae libris glossematum minime puris communem esse, alteram simplicitate praestantem in iis reperiri, qui haud dubie puriore de fonte manarunt. Ceterum ἑκάστῳ, quod Astius in tert. abesse et ἀναβαίνοιεν pro ἀναβαίνοι legi malebat, ferri potest, si interrogatum istum eiusque comites non tantum sibi quemque, sed etiam sociis suis timuisse statuimus.

καὶ] μὴ κ. Ang. B. ὡς κ. Iust.

ἀσμενέστατα] ἀσμενέστατον Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK., sup. sec. Bip. α super ον, et Iust. ἀσμεναίτατον Vind. F. ἀσμεναίστατα Ang. B. Non sufficiunt haec ad persuadendum Platonem ἀσμεναίτατα ut L. I. p. 329. C. scripsisse.

ἕκαστον] ἕκαστος Vind. F.

σιγήσαντος] Ita Mon. B. a m. pr. σιγήσαντα a m. s. perperam. τὸ φθέγμα recte dicitur σιγῆσαι, quamquam στόμιον σιγῆσαν magis placet.

δὴ] om. Iust.

ἐπειδὴ — τεταρταίους] laudat B Clemens Al. Strom. L. V. p. 712. et ex eo Eusebius l. c. cum hac praefatione: τήν τε κυριακὴν ἡμέραν ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς Πολιτείας ὁ Πλάτων διὰ τούτων καταμαντεύεται. Tum interpretem agens λειμῶνα μὲν οὖν, inquit, ἀκουστέον τὴν ἀπλανῆ σφαῖραν, ὡς ἥμερον χωρίον καὶ προσηνὲς καὶ τῶν ὁσίων χῶρον· ἑπτὰ δὲ ἡμέρας ἑκάστην κίνησιν τῶν ἑπτὰ καὶ πᾶσαν τὴν ἐργαστικὴν τέχνην εἰς τέλος ἀναπαύσεως σπεύδουσαν. ἡ δὲ μετὰ τοὺς πλανωμένους πορεία ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἄγει, τουτέστι τὴν ὀγδόην κίνησίν τε καὶ ἡμέραν. τεταρταίους δὲ τὰς ψυχὰς ἀπιέναι λέγει δηλῶν τὴν διὰ τῶν τεσσάρων στοιχείων πορείαν.

τοῖς] οἷς τοὺς Ang. B.

λειμῶνι] λιμῶνι Bas. a.

ἀναστάντας] ἀναστάντες Vind. F. Ang. B. Flor. R.

καὶ ἀφικνεῖσθαι τεταρταίους ὅθεν καθορᾶν ἄνωθεν διὰ παντὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς τεταμένον φῶς εὐθὺ, οἷον κίονα, μάλιστα τῇ ἴριδι προσφερῆ, λαμπρότερον δὲ καὶ καθαρώτερον· εἰς ὃ ἀφικέσθαι προελθόντες ἡμερησίαν ὁδὸν καὶ ἰδεῖν αὐτόθι κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ C *οὐρανοῦ τὰ ἄκρα αὐτοῦ τῶν δεσμῶν τεταμένα· εἶναι γὰρ τοῦτο τὸ φῶς ξύνδεσμον τοῦ οὐρανοῦ, οἷον τὰ*

δεῖν] *δὴ* Clem. *δεῖ* Euseb. referente et probante Pottero.

τῇ ὀγδόῃ] *τὴν ὀγδόην* Ang. B. Flor. R.

διὰ παντὸς] *διαπαντὸς* Lob. Vind. F. Ald. Bas. ab. — Proclus in Tim. p. 141, 11: *διὰ τοῦ θείου φωτὸς ἑαυτὸν ὁρῶν, ὃ τέταται διὰ τοῦ οὐρανοῦ παντὸς τῇ ἴριδι* (v. *εἰρίδι*) *προσφερὲς ὂν, ὥς φησιν ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης. ἐκεῖνο γάρ ἐστι τὸ πρώτως ὁρατὸν, δι᾽ ὅλου τοῦ κόσμου διῆκον.*

τεταμένον] *τεταγμένον* Vat. B.

εὐθὺ] *εὐφὺ* Ald.

κίονα] *κύονα* Vind. F. — Photius Pors. p. 501: *τεταμένον φῶς εὐθὺ οἷον κίονα· τὸ οὐράνιον λέγει. τὸ γὰρ συνεχὲς τὴν ὑποφορὰν* (l. *συνέχον τὴν περιφορὰν,*) *τὸ ὑπόζωσμα τοῦ κόσμου, κατ᾽ ἄκρα δ᾽ αὖ διῆκον* (ita codex. Porsonus cum Suida *διήκων*) *ἐπινοεῖται ὁ ἄξων. εὐθὺ δὲ ἀντὶ τοῦ ὀρθόν. τινὲς τὸν ἄξονα τοῦ κόσμου, οἱ δὲ κύλινδρόν τινα πυρὸς αἰθερίου περὶ τὸν ἄξονα ὄντα.* Vtravis opinio, quae re vera una eademque est, haud paullo probabilior videtur ea, quae circulum lacteum a Platone designatum statuit. Recordandum autem eorum est, quae Phaedon. p. 110. B. sqq. de vera terrae superficie narrantur.

μάλιστα] *καὶ μ.* Ven. B. Bas. b.

τῇ ἴριδι] *τιήριδι* Vind. F. *τῇ Ἴριδι* vulgo.

προσφερῆ] *προσφερὲς* Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (*lumen, tanquam columna erectum, Iris) simillimum* Fic. Cf. Vol. II. p. 145, a.

ἀφικέσθαι] *ἀφίκεσθαι* Vind. F.

προελθόντες] Ita Par. A. Vind. BF. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTV. *ἐλθόντας* Lob. Vat. M. *προελθόντας* reliqui codices cum editis. Nominativus narrantem hoc non, ut proxima, de omnibus, sed de se et comitibus suis referre significat. Eodem mutatio temporis et pro praesente positus aoristus *ἀφικέσθαι* et *ἰδεῖν* pertinet. Nominativi ratio similis est infra p. 621. B: *αὐτὸς δὲ τοῦ μὲν ὕδατος κωλυθῆναι πιεῖν* etc.

ἡμερησίαν] *ἡμερισίαν* Vind. F.

αὐτοῦ] post *τῶν δεσμῶν* Vind. C BE. Ven. B. Flor. ACRTV. cum editis ante Bekkerum. *ἐκ* Vat. M. Ex eo Schleiermacherus, qui luminis columnam circulum lacteum interpretatur universum coelum cingentem et continentem, *ἄκρα* autem nulla, nisi coeli eiusque polos cogitari posse statuit, Platonem *τὰ ἄκρα αὐτοῦ ἐκ τῶν δεσμῶν* scripsisse et coeli polos ex illo circulo seu vinculo tensos (*seine Enden an diesen Bändern ausgespannt*) dixisse coniicit, cui coniecturae Stallbaumius in sec. auctoritate, ut ait, Vat. M. confirmatae subscribit. Sed Vat. M. *αὐτοῦ* omittit, nec opus est ulla mutatione, si ad medium axem, h. e. ad centrum terrae idemque mundi (cf. *ἄνω* p. 621. B.) pertinentia vincula cogitamus ab extremis sphaeris radiorum instar ad fusum Necessitatis circa centrum stantem porrecta et utrinque nexa, quorum vinculorum ope vertente fuso totus mundus cum omnibus sphaeris convertatur.

εἶναι — ὑποζώματα] *εἶτα,* syllabis viginti mediis omissis, Lob.

ὑποζώματα τῶν τριήρων, οὕτω πᾶσαν συνέχον τὴν περιφοράν· ἐκ δὲ τῶν ἄκρων τεταμένον Ἀνάγκης ἄτρακτον, δι' οὗ πάσας ἐπιστρέφεσθαι τὰς περιφοράς· οὗ τὴν μὲν ἠλακάτην τε καὶ τὸ ἄγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος, τὸν δὲ σφόνδυλον μικτὸν ἔκ τε τούτου καὶ D ἄλλων γενῶν. τὴν δὲ τοῦ σφονδύλου φύσιν εἶναι τοιάνδε· τὸ μὲν σχῆμα οἵαπερ ἡ τοῦ ἐνθάδε· νοῆσαι δὲ δεῖ ἐξ ὧν ἔλεγε, τοιόνδε αὐτὸν εἶναι, ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἑνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ διαμπερὲς

Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U. — ὑποξώματα Ald.

τριήρων] τριηρων Lob. τριηρῶν Vind. BE. Ven. B. Par. D. Vat. H.

συνέχον] ξυνέχον Ven. B. Vat. H. et recentiores. συνέχων Lob. Vind. F. συνέχοντα Mon. B. Par. DK. Flor. ACUV. συνεχομένην Pal. A. ξυνεχομένην Vind. BE. Flor. T.

τὴν] om. Vind. BE. Pal. A.

δὲ] om. Ven. B. τε Vind. BE. Vat. H. Flor. T.

τεταμένον] τεταμένων Flor. V. τεταγμένον Vind. F.

Ἀνάγκης] ἀνάγκη Ang. B. Vind. F. in quo dubium est utrum ς ab initio omissum, an vetustate exstinctum sit. — Plotinus Enn. II. L. 3. c. 9. p. 141. F: νῦν δὲ ἀναμνησθέντες τοῦ ἀτράκτου, ὃν τοῖς μὲν πρόπαλαι αἱ Μοῖραι ἐπικλώθουσι, Πλάτωνι δὲ ὁ ἄτρακτός ἐστι τό τε πλανώμενον καὶ τὸ ἀπλανὲς τῆς περιφορᾶς, καὶ αἱ Μοῖραι δὲ καὶ ἡ Ἀνάγκη μήτηρ οὖσα στρέφουσι καὶ ἐν τῇ γενέσει ἑκάστου ἐπικλώθουσι, καὶ δι' αὐτῆς εἴσιν εἰς γέννησιν τὰ γεννώμενα. Proclus in Tim. p. 121, 5: πάσης οὖν ἐστὶ (ἡ Θέμις) τῆς τάξεως τῆς κοσμικῆς μονάς· δι' ἣν καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης Ἀνάγκην αὐτὴν προσηγόρευσεν, ὡς δέδειχται ἐν ἐκείνοις, καὶ ἐν τοῖς γόνασιν αὐτῆς ἀνακυκλοῖ τὸν κόσμον, ἄτρεπτον καὶ ἀσάλευτον τὴν τάξιν ἀεὶ διατηρούσης. p. 284, 9 a f. ἵνα μὲν γὰρ αὐτὸν ἐποίησεν ἄξονα τὴν ἀρχὴν ἐν Πολιτείᾳ τὸν ἄτρακτον, καὶ πόλους τοὺς τῶν ὀκτὼ σφαιρῶν τὰ ἄγκιστρα, καὶ εἶναι καὶ τούτων ὡς τῆς ἀπλανοῦς περὶ ταῦτα μίαν εἶπεν κίνησιν καὶ ἀπλῆν. προϊὼν δὲ καὶ ἐκεῖ Μοίρας ἐφεστάναι τοῖς κύκλοις εἶπεν καὶ ἄλλην ἄλλως κινεῖν, ἐνταῦθα δὲ etc. quae ad locum Timaei p. 40. C. pertinent.

περιφοράς] περιφορᾶς Vind. F.

ἠλακάτην] ἠλακάτην Mon. B. De eius figura parum diserte dixit Buttmannus in Mythologo Vol. II. p. 360.

ἐξ ἀδάμαντος] ἐξαδ. Lob. ἐξαδ. Vind. F. ἐξ ἀδάνμαντος Ven. B. — Proclus in Tim. p. 282, 1: διὸ δὴ καὶ ἐν Πολιτείᾳ τὰ ἄγκιστρα τῆς ἀλακάτης (l. ἠλακάτης) ἐξ ἀδάμαντος ἐποίει, τὸ ἀκλινὲς αὐτῶν, ὡς εἴρηται, καὶ ἀδάμαντον (f. ἀδάμαστον) ἐνδεικνύμενος, τὸν δὲ ἄξονα μίαν θεότητα συναγαγὼν (f. συναγωγὸν) μὲν τῶν κέντρων τοῦ παντὸς, συνεκτικὴν δὲ τοῦ ὅλου κόσμου, κινητικὴν δὲ τῶν θείων περιφορῶν, περὶ ἣν ἡ χορεία τῶν ὅλων, περὶ ἣν αἱ ἀνακυκλήσεις, ἀνέχουσαν τὸν ὅλον οὐρανὸν, ἣν καὶ Ἄτλαντα διὰ τοῦτο προσειρήκασι, ὡς ἄτρεπτον καὶ ἄτρυτον ἐνέργειαν ἔχουσαν.

σφόνδυλον] σπόνδυλον Vat. M.

D τοιάνδε·] Stephanus et recentiores h. l. comma fecerunt, ut οἵαπερ ad τοιάνδε referendum videatur; cui rationi μὲν inter τὸ et σχῆμα interpositum repugnat.

οἵαπερ] οἰαπερ Lob. Vind. EF. Vat. B.

ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκέοιτο ἁρμόττων, καθάπερ οἱ κάδοι οἱ εἰς ἀλλήλους ἁρμόττοντες· καὶ οὕτω δὴ τρίτον ἄλλον καὶ τέταρτον καὶ ἄλλους τέτταρας. ὀκτὼ γὰρ εἶναι τοὺς ξύμπαντας σφονδύλους, ἐν ἀλλήλοις ἐγκειμένους, κύκλους ἄνωθεν τὰ χείλη φαίνοντας, νῶτον E συνεχὲς ἑνὸς σφονδύλου ἀπεργαζομένους περὶ τὴν ἠλακάτην· ἐκείνην δὲ διὰ μέσου τοῦ ὀγδόου διαμπερὲς ἐληλάσθαι. τὸν μὲν οὖν πρῶτόν τε καὶ ἐξωτάτω σφόνδυλον πλατύτατον τὸν τοῦ χείλους κύκλον ἔχειν, τὸν δὲ

ἔλεγε] ἔλεγον Vind. BF.
εἰ ἐν] εἶεν Vind. E. Ald. Bas. ab. ἐν *om.* Lob. Vat. BM. huc enim pertinere puto quod Bekkerus in superiori versu in Vat. M. deesse ἐν tradit.
μεγάλῳ] post σφονδύλῳ Vind. F. Ang. B. Flor. R.
ἐξεγλυμμένῳ] ἐξεγλυμένω, sup. altero μ, Vind. B.
διαμπερὲς ἄλλος] διαμπερὰς ἄλος Vind. E.
ἐλάττων] ἐλάττω Vind. B.
ἁρμόττων] ἁρμόττον Vind. F.
οἱ] οἳ Ald.
κάδοι] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Pal. A. Flor. ACTV. κάδδοι reliqui cum editis ante Bekkerum. *cadus* saepe a Plauto nominatur, nusquam *caddus*. Locos significavit Pareus in lexico, quo nec Gesnerus est usus nec Forcellinus.
οἱ] *om.* Vind. B.
ἄλλον] *om.* Fic.
τοὺς ξύμπαντας σφονδύλους] *illa vertigia* Fic. — Proclus in Tim. p. 223, 10: οὕτω γὰρ καὶ ἐν Πολιτείᾳ τὸν ὅλον κόσμον εἰς ὀκτὼ σφονδύλους διεῖλεν, ἐν τῷ ὀγδόῳ πᾶν τὸ ἔνυλον περιλαβών. p. 256, 19: — καὶ ὅ γε Πλάτων ἔοικεν, ἔν γε Πολιτείᾳ ποιῶν ὁμοκέντρους τοὺς σφονδύλους —
ἐγκειμένους] κειμένους Flor. T. Comma, quod vulgo post κύκλους erat, cum Bekkero et recentioribus hic posui; non enim verticilli ipsi circuli sunt, sed labra seu margines superiores circuli figuram referentes habent: τὰ χείλη κύκλους ἄνωθεν φαίνουσι. Vitiosam interpunctionem secutus est Ficinus: (*octo enim illa vertigia esse,*) *insertos invicem circulos, labia superne ostendentia.*
κύκλους] κύκλω Mon. B. Flor. U.
σφονδύλου] σφονδύλους Lob. E Vat. M.
περὶ τὴν] τὴν δ' Mon. B. Flor. U.
ἠλακάτην] ἡλακάτην Vind. E. Flor. U.
δὲ] *om.* Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.
μέσου] μέσον Ald. Bas. ab.
διαμπερὲς] *perque totum* Fic.
ἐληλάσθαι] ἐλήλασθαι Pal. A. Vat. H. ἐληλᾶσθαι Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab.
τὸν μὲν] τὸ μὲν Flor. A. Sphaeras ipsas, quibus singulis singuli verticilli attributi sunt, inverso ordine secundum Tim. p. 38. D. recenset Alcinous isag. c. 14. p. 104: ἑπτὰ τοίνυν σφαιρῶν οὐσῶν ἐν τῇ πλανωμένῃ σφαίρᾳ ἑπτὰ σώματα ὁ θεὸς δημιουργήσας ὁρατὰ ἐκ πυρώδους τῆς πλείστης οὐσίας ἐφήρμοσε ταῖς σφαίραις ὑπαρχούσαις ἐκ τοῦ θατέρου κύκλου καὶ πλανωμένου. σελήνην μὲν δὴ τῷ μετ' αὐτὴν (f. μετὰ γῆν) ἐπέθηκε κύκλῳ τῷ πρώτῳ, ἥλιον δὲ εἰς τὸν δεύτερον ἔταξε, φωσφόρον δὲ καὶ τὸν ἱερὸν Ἑρμοῦ λεγόμενον ἀστέρα εἰς τὸν ἰσοταχῆ μὲν ἡλίῳ κύκλον ἰόντα, τούτου δὲ ἀφεστῶτα· ὕπερθεν δὲ τοὺς ἄλλους κατὰ σφαῖραν οἰκείαν· τὸν μὲν βραδύτατον αὐτῶν ὑπὸ τῇ τῶν ἀπλανῶν κείμενον σφαίρᾳ, ὃν Κρόνου τινὲς ἐπονομάζουσιν ἀστέρα, τὸν

τοῦ ἕκτου δεύτερον, τρίτον δὲ τὸν τοῦ τετάρτου, τέταρτον δὲ τὸν τοῦ ὀγδόου, πέμπτον δὲ τὸν τοῦ ἑβδόμου, ἕκτον δὲ τὸν τοῦ πέμπτου, ἕβδομον δὲ τὸν τοῦ τρίτου, ὄγδοον δὲ τὸν τοῦ δευτέρου. καὶ τὸν μὲν τοῦ μεγίστου ποικίλον, τὸν δὲ τοῦ ἑβδόμου λαμπρότατον, τὸν
617 δὲ τοῦ ὀγδόου τὸ χρῶμα ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἔχειν προσλάμποντος, τὸν δὲ τοῦ δευτέρου καὶ πέμπτου παραπλήσια ἀλλήλοις, ξανθότερα ἐκείνων, τρίτον δὲ λευκότατον χρῶμα ἔχειν, τέταρτον δὲ ὑπέρυθρον, δεύτερον δὲ λευ- 520 κότητι τὸν ἕκτον. κυκλεῖσθαι δὲ δὴ στρεφόμενον τὸν

δὲ βραδυτῆτι δεύτερον μετὰ τοῦτον, Διὸς ἐπώνυμον, ὑφ' ὃν τὸν Ἄρεως· ὀγδόη δὲ πᾶσιν ἡ ἄνωθεν δύναμις περιβέβληται.

ἕκτον] *om.* Vat. B. fortasse auctoritate alicuius, qui verticillorum latitudinem eadem atque ambitum globorum ratione se habere statuens Veneris globo secundum magnitudinis locum tribuendum negaret. Verum alio spectare illa latitudinis significatio videtur. Cf. a Schleiermachero ad h. l. dicta, quibus interiecta inter aequatores et tropicos arcticos planetarum spatia cum verticillorum marginibus a Platone comparata esse probabile fit.

πέμπτον — τρίτον] *om.* Par. K. Pro πέμπτον in Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. D. a m. pr. Flor. U. et Bas. b. δευτέρου legitur. Ad prima verba (πέμπτον δὲ τὸν τοῦ ἑβδόμου) et simul ad illa p. 617. A. δευτέρους δὲ καὶ ἅμα etc. respicere videtur Proclus in Tim. p. 257, 20 a f. ἡ μὲν κατὰ Πλάτωνα σφαιροποιία ποίαν ἀποδίδωσι τοῖς πλανωμένοις τάξιν, οὐ μόνον ἐκ τούτων (Tim. p. 38. D.) δῆλόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἐν Πολιτείᾳ γεγραμμένων. τὸν γὰρ ἥλιον τάττει μετὰ σελήνην.

τοῦ μεγίστου] *primi item atque maximi* Fic.

τὸ χρῶμα] τὸ *om.* Vat. H.

617 προσλάμποντος] πρὸσλάμποντος Vind. E.

παραπλήσια] παραπλήσιον Par. K. παραπλησίως Lob. Vat. M.

ἀλλήλοις] ἀλλήλεις Ald.

τὸν ἕκτον] τῶν ἕκτων Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. Vulgo additum verbum ὑπερβάλλειν, quo admisso sive superatum albedine sextum circulum a secundo sive eum superantem dici statuas, quum hac ipsa ambiguitate, tum eo impediaris, quod non appareat, cur secundus potius, quam quintus ad comparationem adhibitus et qui flavior antea, idem nunc magis minusve albus sit dictus, auctoritate Par. ADK. Lob. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BM. Ang. B. Pal. A. Flor. ACRT. omisi, ut quemadmodum tertius orbis λευκότατον, quartus ὑπέρυθρον, ita sextus δεύτερον λευκότητι χρῶμα ἔχειν intelligatur.

δὲ] *om.* Lob. Vat. BM. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δὴ] Ita Par. AK. sec. Bekk. Vind. BEF. Vat. BH. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRV. μὴ Lob. Vat. M. *om.* Flor. T. δεῖ Mon. B. Flor. U. cum editis ante Astii sec. De Pal. A. Par. D. Mon. B. Bekkerus tacuit.

στρεφόμενον] στεφόμενον Vind. E. Flor. ACV.

ὅλον] ὅλην Vind. B.

τῷ] *om.* Vind. F. Ang. B.

ἐντὸς] ἐκτὸς Par. K.

ἑπτὰ κύκλους] ἑπτακ. Vind. F.

ἠρέμα] ἡρέμα Vind. EF.

αὐτῶν δὲ τούτων] αὐτὸν δὲ

ἄτρακτον ὅλον μὲν τὴν αὐτὴν φορὰν, ἐν δὲ τῷ ὅλῳ περιφερομένῳ τοὺς μὲν ἐντὸς ἑπτὰ κύκλους τὴν ἐναντίαν τῷ ὅλῳ ἠρέμα περιφέρεσθαι, αὐτῶν δὲ τούτων τάχιστα μὲν ἰέναι τὸν ὄγδοον, δευτέρους δὲ B καὶ ἅμα ἀλλήλοις τόν τε ἕβδομον καὶ ἕκτον καὶ πέμπτον, τὸν τρίτον δὲ φορᾷ ἰέναι, ὡς σφίσι φαίνεσθαι, ἐπανακυκλούμενον τὸν τέταρτον, τέταρτον δὲ τὸν τρίτον καὶ πέμπτον τὸν δεύτερον. στρέφεσθαι δὲ αὐτὸν ἐν τοῖς τῆς Ἀνάγκης γόνασιν. ἐπὶ δὲ τῶν κύκλων αὐτοῦ ἄνωθεν ἐφ' ἑκάστου βεβηκέναι Σειρῆνα

τοῦτον Lob. Vind. BE. Pal. A. Vat. HM. et a m. pr. B.

ὄγδοον] ὄγδον Ald.

B καὶ ἅμα] καὶ *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Fic.

καὶ ἕκτον] *om.* Vind. E. — Proclus in Tim. p. 222, 2: *ἰσόδρομοι μὲν γὰρ οἱ τρεῖς, ὡς καὶ ἐν Πολιτείᾳ λέλεκται, Ἥλιος, Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, ἀνόμοιοι δὲ οἱ τέτταρες, Σελήνη, Κρόνος, Ἄρης, Ζεύς· πάντες δὲ ὅμως ἐν λόγῳ φέρονται πρός τε ἀλλήλους καὶ τὸ πᾶν.*

τὸν τρίτον] τὸ τρίτον Vind. F. τρίτον Mon. B. Flor. U. Schleiermacherus et Stallbaumius in sec. Deleto articulo sine ulla ambiguitate quartus orbis tertium celeritatis gradum obtinere dicitur: relicto fieri potest, ut alius verborum sensus esse videatur, quemadmodum Ficino accidit, qui *tali vero tertium motu ferri, ut quartum circumvolvere videatur* posuit. Sed huic quidem interpretationi etiam verbum ἐπανακυκλεῖσθαι obstat, quod transitivam significationem habere nequit; subiectum autem τὸν τέταρτον esse ipsa eius collocatio inter πέμπτον et τὸν τρίτον arguit. Ergo τὸν τρίτον φορᾷ ἰέναι τὸν τέταρτον ita intelligendum esse liquet, ut si ὁ Ἄρεως ἀστὴρ ὁ τρίτος φορᾷ diceretur, articulo ad praedicatum pariter atque ad subiectum adhibito, ut L. I. p. 336. A: *οὔ μοι δοκεῖ εἶναι τὸ ῥῆμα τὸ φάναι.* Cf. ib. p. 331. C: *πρὸς τὸν οὕτως ἔχοντα πάντα ἐθέλων τ ἀ λ η θ ῆ λέγειν.* Leg. L. V. p. 735. E: *θάνατον ἢ φυγὴν τῇ τιμωρίᾳ τ ὸ τ έ λ ο ς ἐπιτιθείς.*

φορᾷ — σφίσι] φορὰ — σφῖσι Vind. F.

αὐτὸν] *fusum* Fic. recte. — Proclus in Tim. p. 323, 20: *μονονουχὶ διαῤῥήδην λέγων, ὅτι ταύτην εἱμαρμένην νόμιζε τὴν προσεχῶς κινοῦσαν τὸ αἰσθητὸν, ἐξηρτημένην τῆς ἀφανοῦς προνοίας τῶν θεῶν. πρὸ γὰρ ταύτης τὴν Ἀνάγκην ὑποστησάμενος τὴν μητέρα τῶν Μοιρῶν ὑπὸ τοῖς γόνασιν αὐτοῖς τρέφει* (l. *αὐτῆς στρέφει*) *κόσμον, ὡς αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ φησί.*

γόνασιν] γόνασι Mon. B.

ἐπὶ δὲ — ξυμφωνεῖν.] laudat Heraclides Alleg. Homer. p. 426. Gal. apud quem ἔτι pro ἐπὶ scriptum est.

κύκλων] κύκλῳ Heracl.

αὐτοῦ] αὐτῶν Vind. B. ante corr. αὐτοῦ eodem, quo proximum αὐτὸν pertinet.

ἐφ' ἑκάστου] ἐφεκ. Vind. F.

Σειρῆνα] σειρῆνας Vind. F. — Plutarchus Sympos. L. VIIII. qu. 14. p. 745. B: *λέγουσι γὰρ* (*οἱ Δελφοὶ*) *οὐ φθόγγων οὐδὲ χορδῶν ἐπωνύμους γεγονέναι τὰς Μούσας παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ τοῦ κόσμου τριχῇ πάντα νενεμημένου πρώτην μὲν εἶναι τὴν τῶν ἀπλανῶν μερίδα, δευτέραν δὲ*

συμπεριφερομένην, φωνὴν μίαν ἱεῖσαν, ἕνα τόνον· ἐκ πασῶν δὲ ὀκτὼ οὐσῶν μίαν ἁρμονίαν ξυμφωνεῖν. ἄλλας δὲ C καθημένας πέριξ δι' ἴσου τρεῖς, ἐν θρόνῳ ἑκάστην, θυγατέρας τῆς Ἀνάγκης, Μοίρας, λευχειμονούσας, στέμματα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐχούσας, Λάχεσίν τε καὶ Κλωθὼ καὶ Ἄτρο-

τὴν τῶν πλανωμένων, ἐσχάτην δὲ τὴν τῶν ὑπὸ σελήνην, συνηρτῆσθαι δὲ πάσας καὶ συντετάχθαι κατὰ λόγους ἐναρμονίους, ὧν ἑκάστης φύλακα Μοῦσαν εἶναι, τῆς μὲν πρώτης ὑπάτην, τῆς δ' ἐσχάτης νεάτην, μέσην δὲ τὴν μεταξὺ συνέχουσαν ἅμα καὶ συνεπιστρέφουσαν, ὡς ἀνυστόν ἐστι, τὰ θνητὰ τοῖς θεοῖς (f. θείοις) καὶ τὰ περίγεια τοῖς οὐρανίοις. ὡς καὶ Πλάτων ᾐνίξατο τοῖς τῶν Μοιρῶν ὀνόμασι, τὴν μὲν Ἄτροπον, τὴν δὲ Λάχεσιν, τὴν δὲ Κλωθὼ προσαγορεύσας· ἐπεὶ ταῖς γε τῶν ὀκτὼ σφαιρῶν περιφοραῖς Σειρῆνας, οὐ Μούσας, ἰσαρίθμους ἐπέστησεν. Ὑπολαβὼν δὲ Μενέφυλλος, ὁ Περιπατητικός, Τὰ μὲν Δελφῶν, εἶπεν, ἄλλως γέ πως μετέχει πιθανότητος· ὁ δὲ Πλάτων ἄτοπος, ταῖς μὲν ἀϊδίοις καὶ θείοις περιφοραῖς ἀντὶ τῶν Μουσῶν τὰς Σειρῆνας ἐνιδρύων, οὐ πάνυ φιλανθρώπους οὐδὲ χρηστοὺς δαίμονας, τὰς δὲ Μούσας ἢ παραλείπων παντάπασιν ἢ τοῖς τῶν Μοιρῶν ὀνόμασι προσαγορεύων καὶ καλῶν θυγατέρας Ἀνάγκης. ἄμουσον γὰρ ἡ ἀνάγκη etc. Tum alter λύσιν aliquam profert, deinde pergit F: οὐ μὴν ἔγωγε παντάπασι συμφέρομαι τούτοις, ἀλλά μοι δοκεῖ Πλάτων ὡς ἀτράκτους καὶ ἠλακάτας τοὺς ἄξονας, σφονδύλους δὲ τοὺς ἀστέρας, ἐξηλλαγμένως ἐνταῦθα καὶ τὰς Μούσας Σειρῆνας ὀνομάζειν, ἐρεούσας τὰ θεῖα καὶ λεγούσας ἐν Ἅιδου etc. Proclus in Tim. p. 203, 10 a f. διὸ καὶ Μούσας οἱ παλαιοὶ καὶ Ἀπόλλωνα μουσηγέτην ὑπέστησαν (l. ἐπέστησαν) τῷ παντί, τοῦ μὲν τὴν μίαν ἕνωσιν τῆς ὅλης ἁρμονίας χορηγοῦντας, τῶν δὲ τὴν διῃρημένην αὐτῆς πρόοδον συνεχουσῶν καὶ ταῖς ὀκτὼ Σειρῆσιν ταῖς ἐν Πολιτείᾳ τὸν ἑαυτῶν ἀριθμὸν συναρμοσαμένων. p. 204, 19 a f. διὸ καὶ ποτὲ μὲν ὡς ὀκτὼ τοῦ κόσμου μερίδων οὐσῶν, ποτὲ δὲ ὡς ἐννέα τῶν αὐτῶν οἱ παλαιοὶ καὶ ὀκτὼ Σειρῆνας ἐφιστᾶσι τῷ παντὶ καὶ ἐννέα Μούσας, ἀφ' ὧν ἡ ἁρμονία τοῖς ὅλοις. p. 212, 20: λοιπῆς δὲ οὔσης τῆς εἰς ὀκτὼ μὲν σφαίρας τοῦ οὐρανοῦ τομῆς, εἰς ἐννέα δὲ τοῦ κόσμου παντός, καὶ τῆς μὲν ταῖς ἐν Πολιτείᾳ Σειρῆσι, τῆς δὲ ταῖς ὅλαις Μούσαις ἀνειμένης, ὑφ' ἃς καὶ αἱ Σειρῆνες, πάλιν εἰκότως ὁ τόνος συνέκλεισε τὸ διάγραμμα πᾶν etc. p. 260, 29: ἐκεῖνος γοῦν (Σωκράτης τῇ προτεραίᾳ) καὶ τοῖς ὀκτὼ σφονδύλοις ψυχὰς ἐπέστησεν, ἃς ἐκάλεσε Σειρῆνας etc.

συμπεριφερομένην] cum globo una delatam Fic.

μίαν] om. Heracl.

ἱεῖσαν] ἰεῖσαν Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. ἰοῦσαν Vat. H.

ἕνα τόνον] Ita Par. A. Vind. BE. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACV. et margo B. ἔνατον Heracl. ἀνὰ τόνον Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Ven. B. a m. s. ἀνατόνον Vind. F. ἀνάτονον (Flor. RTU.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. tonum unum videlicet Fic. Plutarchus de animae procr. p. 1029. C: ὁ δὲ Πλάτων δῆλός ἐστιν ἐπὶ τὸ ὀξὺ προσλαμβάνων (τόνον.) λέγει γὰρ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τῶν ὀκτὼ σφαιρῶν ἑκάστην περιφέρειν τὴν ἐπ' αὐτῇ Σειρῆνα βεβηκυῖαν, ᾄδειν δὲ πάσας ἕνα τόνον ἱείσας, ἐκ δὲ πασῶν κεράννυσθαι μίαν ἁρμονίαν. Proclus in Tim. p. 259, 26: ὅτι δὲ ἑκάστη (μονὰς) ἑαυτῇ ὁμαλή,

κον, ὑμνεῖν πρὸς τὴν τῶν Σειρήνων ἁρμονίαν, Λάχεσιν μὲν τὰ γεγονότα, Κλωθὼ δὲ τὰ ὄντα, Ἄτροπον δὲ τὰ μέλλοντα. καὶ τὴν μὲν Κλωθὼ τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἐφαπτομένην συνεπιστρέφειν τοῦ ἀτράκτου τὴν ἔξω περιφοράν, διαλείπουσαν χρόνον, τὴν δὲ Ἄτροπον τῇ ἀριστερᾷ τὰς ἐντὸς αὖ ὡσαύτως·

δηλοῖ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης, εἰπὼν ἐπὶ τῶν ὀκτὼ κύκλων ἐφεστάναι Σειρῆνα μίαν φωνὴν ἱεῖσαν, ἕνα τόνον. Idem in Civ. p. 367, 5 a f. κινεῖ δὲ τὰς Σειρῆνας ᾄδειν μίαν φωνὴν ἱείσας, ἕνα τόνον, ὡς ὁ ἐν τῷ δεκάτῳ λέγει τῆς Πολιτείας μῦθος.

ἐκ πασῶν δὲ] ἁπασῶν δ' Heracl.

ξυμφωνεῖν] συμφ. idem. Cf. Vol. II. p. 310, b.

καθημένας] καθειμένας Vat. M.

πέριξ] om. Fic.

δι' ἴσου] δίισου Lob. Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab.

C θυγατέρας] θυγατέρος Ald. Bas. a.

λευχειμονούσας] λευσχειμονούσας Flor. T.

ἐπὶ] δὲ Bas. a. ex compendio Aldinae.

Λάχεσιν] λαχεσι Vind. F.

Κλωθὼ καὶ Ἄτροπον] κλωθῶ κ. ἄ. Mon. B. ἄ. κ. κλωθὼ Flor. T.

Λάχεσιν] λάχεσι Vind. F.

γεγονότα, Κλωθὼ — ὄντα — μέλλοντα] μέλλοντα, κλωθῶ (hoc etiam Par. K. sec. Bip.) — παρόντα — γεγονότα Mon. B. — Proclus Theol. Platon. L. VI. c. 23. p. 407. ed. Hamb. αὐτὴν δὲ τὴν τάξιν τῶν μερῶν (l. Μοιρῶν) καθ' αὐτὴν ἐπισκεπτέον. καὶ γάρ τούτων οἱ μὲν πρώτην ἀξιοῦσι τετάχθαι τὴν Λάχεσιν, οἱ δὲ ἐσχάτην. καὶ τῶν λοιπῶν οἱ μὲν τὴν Ἄτροπον ἐν μονάδος τάξει προΐστανται τῶν ἄλλων, οἱ δὲ τὴν Κλωθώ. τοῦ δὲ Πλάτωνος ἐν Νόμοις (L. XII. p. 960. C.) σαφῶς οὑτωσὶ λέγοντος, πρωτίστην μὲν Λάχεσιν, δευτέραν δὲ Κλωθώ, τρίτην δὲ Ἄτροπον, προσήκειν ἡγοῦμαι καὶ τοὺς ἐν Πολιτείᾳ λόγους ἐπὶ ταύτην ἀνάγειν τὴν διωρισμένην ἐν αὐταῖς τάξιν καὶ μηδὲν καινοτομεῖν ἑπόμενον τοῖς ἄλλοτε ἐπ' ἄλλα φερομένοις τῶν ἐξηγητῶν δοξάσμασι. λέγει τοίνυν ὁ Σωκράτης τὴν μὲν Λάχεσιν ᾄδειν τὰ γεγονότα, τὴν δὲ Κλωθὼ τὰ παρόντα, τὴν δὲ Ἄτροπον τὰ μέλλοντα, κἀνταῦθα τῇ τάξει τῆς κατὰ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν διαιρέσεως ὡσαύτως χρησάμενος. p. 410: τὸ δὲ ὑμνεῖν τὰς Μοίρας τὴν μὲν τὰ γεγονότα, τὴν δὲ τὰ παρόντα, τὴν δὲ τρίτην τὰ μέλλοντα, πάσας αὐτῶν τὰς εἰς τὰ ἔξω προϊούσας ἐνεργείας ἐμμελεῖς καὶ νοερὰς καὶ ἁρμονίας πλήρεις ἐνδείκνυται. Idem in Parmen. T. VI. p. 242: ἢ οὐχὶ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης τὰς Μοίρας διαιρεῖσθαι τὸν χρόνον φησὶ καὶ τὴν μὲν ᾄδειν τὰ παρελθόντα, τὴν δὲ τὰ παρόντα, τὴν δὲ τὰ μέλλοντα; p. 248: ὥσπερ καὶ ἐν Πολιτείᾳ τῇ μὲν πρωτίστῃ τῶν Μοιρῶν ἀπένειμε τὸ παρελθόν, τῇ δὲ μέσῃ τὸ παρόν, τῇ δὲ τρίτῃ τὸ μέλλον, ὡς τοῦ ὅλου χρόνου δηλαδὴ περιεχομένου νοερῶς ὑπό τε μητρὸς αὐτῶν τῆς Ἀνάγκης. Videtur et hic in suo codice παρόντα pro ὄντα habuisse.

τὰ ὄντα — Κλωθὼ τῇ] om. Lob. Vat. BM. Par. DK. et usque ad Κλωθὼ Flor. U.

καὶ τὴν μὲν Κλωθὼ τῇ] κλωθὼ δὲ Mon. B.

ἐφαπτομένην] ἐφαπτομένω Vind. B. Flor. AC.

συνεπιστρέφειν] cum matre simul — vertere Fic.

χρόνον] χρόνω Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV.

αὖ] int. vers. Lob. μὲν Vat. M.

D τὴν δὲ Λάχεσιν ἐν μέρει ἑκατέρας ἑκατέρᾳ τῇ χειρὶ ἐφάπτεσθαι. σφᾶς οὖν, ἐπειδὴ ἀφικέσθαι, εὐθὺς δεῖν ἰέναι πρὸς τὴν Λάχεσιν. προφήτην οὖν τινὰ σφᾶς πρῶτον μὲν ἐν τάξει διαστῆσαι, ἔπειτα λαβόντα ἐκ τῶν τῆς Λαχέσεως γονάτων κλήρους τε καὶ βίων παραδείγματα, ἀναβάντα ἐπί τι βῆμα ὑψηλὸν εἰπεῖν· Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ψυχαὶ ἐφήμεροι, ἀρχὴ ἄλλης περιόδου θνητοῦ γένους θανατηφόρου. οὐχ ὑμᾶς

D ἑκατέρας] om. Flor. T. utrinque (tangere) Fic.

σφᾶς] σφὰς Vind. EF. Flor. A.

προφήτην] Clemens Alex. Strom. L. I. p. 356, 11: ἐν δὲ τῷ περὶ ψυχῆς Πλάτων πάλιν προφητείαν γνωρίζων φαίνεται, προφήτην εἰσάγων τὸν τῆς Λαχέσεως λόγον ἐξαγγέλλοντα, πρὸς τὰς κληρουμένας ψυχὰς προθεσπίζοντα.

σφᾶς] σφὰς Vind. F.

Λαχέσεως] λάχεως Lob.

ἐπί] ἐπεί Vind. F. Cf. Procli locus supra p. 12, b. laudatus.

θυγατρὸς] θυγαθρὸς Ald. — Plutarchus de fato p. 568. D: ἐν δὲ τῇ Πολιτείᾳ Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγον φησὶν εἶναι τὴν εἱμαρμένην, οὐ τραγικῶς, ἀλλὰ θεολογικῶς τὸ ἀρέσκον αὐτῷ ἀποφαινόμενος. Proclus Theol. Platon. L. VI. c. 23. p. 409: διὸ καὶ ταύτην ὁ προφήτης διαφερόντως ἀνυμνεῖ θεοῦ θυγατέρα· Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως ὅδε λόγος. Idem in Alcib. T. II. p. 303: καὶ ταῦτα σαφῶς ἐν Πολιτείᾳ γέγραπται. καὶ γὰρ ἐκεῖ ὁ προφήτης προτείνει ταῖς ψυχαῖς τοὺς βίους ἐκ τῶν τῆς Λαχέσεως γονάτων τοὺς κλήρους λαμβάνων καὶ βοῶν ἐν μέσαις αὐταῖς ταῖς ψυχαῖς· ἐφήμεροι. καὶ ἡ μὲν πρότασις διὰ μέσου τοῦ προφήτου περὶ (l. παρὰ) τῆς Λαχέσεως, ἡ δὲ αἵρεσις ἐκ τῶν προταθέντων ἤδη τῶν ψυχῶν ἐστὶν αὐτῶν.

Λαχέσεως] λάχεως Lob. Vind. F.

λόγος] λόγοι Mon. B. λόγους Par. DK. sec. Bekk.

ἄλλης] ἄλλη Mon. B. Flor. U.

θανατηφόρου.] θανατηφόροι Par. K. θανατηφόρου sine interpunctione Ald. θανατηφόρον. Steph. Ast. sec. θανατηφόρου, Bas. ab. Ast. pr. tert. Bekkerus et Stallbaumius, qui ἀρχὴ videntur pro vocativo habuisse. Mihi pro nominativo habendum et ἐστὶ subaudiendum videtur.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Vind. BE. Ang. B.

λήξεται] In Vind. B. φ super E ξ scriptum est.

ὑμεῖς] ἡμεῖς idem ante corr.

αἱρήσεσθε] αἱρήσεσθαι Vind. B. Flor. R. Plotinus Enn. III. L. 4. c. 3. p. 284. E: ὀρθῶς οὖν λέγεται ἡμᾶς αἱρήσεσθαι (δαίμονα.)

πρῶτος αἱρείσθω] πρῶτον αἱ. Mon. B. Flor. U. De his Porphyrius apud Stobaeum ecl. L. II. p. 368. Heer. χαλεπὰ ἡμῖν, inquit, ἐφαίνετο, ποτὲ μὲν λέγοντα, ὅτι πρῶτος αἱρείσθω βίον ᾧ συνέσται ἐξ ἀνάγκης, ποτὲ δέ, ὅτι ὂν (ὧν cod. Vatic.) εἰλήχαμεν δαίμονα ἀναπόδραστός τις ἡμῖν φρουρός.

συνέσται] συνεσται Vind. B. σύνεσται Vind. F.

ἐξ ἀνάγκης] ἐξαν. Lob. Vind. BE.

ἀρετὴ — ἀναίτιος.] laudat Clemens Al. Strom. L. V. p. 731, 15. et Theodoretus Therap. L. VI. p. 867: ἀλλ' ὁ Πλάτων τἀναντία διδάσκει, ὡς ἀρετὴ ἀδέσποτον etc. Cf. Porphyrius l. c. p. 370: πῶς ἔτι ἡ ἀρετὴ ἀδέσποτος, ἣν τιμῶν καὶ ἀτιμάζων

δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἱρήσεσθε. πρῶτος E δ' ὁ λαχὼν πρῶτος αἱρείσθω βίον, ᾧ συνέσται ἐξ ἀνάγκης. ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον· ἣν τιμῶν καὶ ἀτιμάζων πλέον καὶ ἔλαττον αὐτῆς ἕκαστος ἕξει. αἰτία ἑλομένου· θεὸς ἀναίτιος. Ταῦτα εἰπόντα ῥῖψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους, τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι, πλὴν οὗ· ὃ δὲ οὐκ ἐᾶν. τῷ δὲ ἀνελομένῳ δῆλον εἶναι, ὁπόστος εἰλήχειν. μετὰ δὲ τοῦτο αὖθις τὰ τῶν 618

πλέον καὶ ἔλαττον αὐτῆς ἕκαστος ἕξει;

ἀδέσποτον] *inviolabilis ac libera* Fic.

ἣν] ἦν Lob. et cum puncto post id Vat. M. ἢ Vind. F. et a m. s. Flor. A.

τιμῶν] ἐντιμῶν Vind. F. et a m. s. Flor. A. τιμῶν τις Theod.

καὶ ἔλαττον] ἢ ἔ. Theod.

αὐτῆς ἕκαστος ἕξει] αὐ. ἕξ. ἕκ. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. ἕκ. αὐ. μεθέξει Clem. ἕξει Theod. cuius unus codex Vrsin. αὐτῆς ἕκαστος ἕξει habet.

αἰτία ἑλομένου· θεὸς ἀναίτιος.] Iustinus M. Apol. II. p. 81. E: ὥστε καὶ Πλάτων εἰπὼν Αἰτία ἑλομένου, θεὸς δ' ἀναίτιος παρὰ Μωσέως τοῦ προφήτου λαβὼν εἶπε. Proclus in Tim. p. 332, 4: καὶ οὐ μόνον ἐν τούτοις ὁ δημιουργὸς οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἐν Πολιτείᾳ προφήτης ὁ τὸ κήρυγμα τῆς Λαχέσεως κηρύττων Αἰτία, φησίν, ἑλομένης, θεὸς ἀναίτιος. Cf. Lucianus de mercede cond. T. III. p. 284: ὅτι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου. Apud Theodoretum pro ἑλομένου Sylburgius ἀλωμένου (*errantis*) edidit.

ῥῖψαι] ῥίψαι codices mei (et Flor.) et editi ante Bekkerum.

παρ' αὐτὸν] παρ' αὑτὸν Lob. Vind. E. Ald. Bas. ab. παραυτὸν Vind. F. *super ipsum* Fic.

πλὴν οὗ] πλεῖν οὐ Vind. E. — Photius Pors. p. 272: οὗ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Πολιτεία· πλὴν οὗ.

ὃ δὲ] ὁ δὲ Vind. E. ἔδει Pal. A. ἧδε Mon. B. Par. K. sec. Bekk. αἵ δε in lacuna a m. s. Vind. B. ...., Lob. Vat. M.

ἐᾶν] ἐᾷ Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.

δῆλον εἶναι] δηλονότι Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. BM. Flor. U.

ὁπόστος] ὁπόσος Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Bas. b. ὁ παιστὸς Lob. Vat. BM. Par. DK. ὁ πεττὸς Mon. B. Flor. U.

εἰλήχειν] Ita Par. A. et Bekkerus. εἴληχε Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACV. Astius in tert. et Stallbaumius. εἴληφε (Flor. RT.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. ἤλεγχε Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U. Plusquamperfectum aptissimum tempus esse liquet. Atticam tertiae personae formam, de qua cf. Buttmanni gramm. Vol. I. p. 433., Bekkerus aliquoties ex optimo codice restituit: κατῳκήκειν Critia p. 112. B., ᾔειν ib. 117. E., ἀπῄειν Tim. 76. B., περιῄειν ib. 39. A., προῄειν 43. B., προσῄειν 33. C. et Critia p. 114. D. — Ficinus haec inde a πλὴν οὗ ita convertit: *neque licet cuipiam, quotus ordine sit, agnoscere, nisi cum ceperit. tunc enim duntaxat, quotus sit sortitus, intelligit.*

τὰ τῶν] τὰ *om.* Mon. B. Porphyrius p. 372: λέγει γὰρ εἶναι παντοδαπὰ τῶν βίων τὰ παραδείγματα. 618

βίων παραδείγματα εἰς τὸ πρόσθεν σφῶν θεῖναι ἐπὶ τὴν γῆν, πολὺ πλείω τῶν παρόντων. εἶναι δὲ παντοδαπά· ζώων τε γὰρ πάντων βίους καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους ἅπαντας. τυραννίδας τε γὰρ ἐν αὐτοῖς εἶναι, τὰς μὲν διατελεῖς, τὰς δὲ καὶ μεταξὺ διαφθειρομένας καὶ εἰς πενίας τε καὶ φυγὰς καὶ εἰς πτωχείας τελευτώσας· εἶναι δὲ καὶ δοκίμων ἀνδρῶν βίους, τοὺς μὲν ἐπὶ εἴδεσι καὶ
B κατὰ κάλλη καὶ τὴν ἄλλην ἰσχύν τε καὶ ἀγωνίαν, τοὺς δ' ἐπὶ γένεσι καὶ προγόνων ἀρεταῖς, καὶ ἀδοκίμων κατὰ ταὐτά· ὡσαύτως δὲ καὶ γυναικῶν. ψυχῆς δὲ τάξιν οὐκ ἐνεῖναι, διὰ τὸ ἀναγκαίως ἔχειν ἄλλον ἑλομένην βίον ἀλλοίαν γίγνεσθαι· τὰ δ' ἄλλα ἀλλήλοις τε καὶ πλού-

παραδείγματα] παρκδείγματα Bas. b.
πρόσθεν σφῶν θεῖναι] πρόσθε σ. εἶναι Vind. F.
τῶν παρόντων] *quam quae hic ad praesens apparent* Fic. Est masculinum.
ζώων — ἅπαντας] *om.* Mon. B. (ζῴων Ald.)
τε] *om.* Lob. Vat. M.
γὰρ] *om.* Ang. B. Flor. R.
τυραννίδας] τυῤῥαννίδας Ald.
εἰς πτωχείας] εἰς πτωχίας Vind. E. εἰς *om.* Mon. B. Flor. U.
κατὰ κάλλη] μετὰ κάλλους Par. K. κάλλει Ang. B. et, sup. η super ει, Vind. F.
B τοὺς δ'] τούς δ' Ald. τοὺς δὲ Bas b.
ἐπὶ γένεσι] ἐπὶ γένεσιν Lob. ἐπιγένεσιν Vat. M.
ἀρεταῖς] ἀρετὰς Vat. M.
καὶ ἀδοκίμων] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTV. εὐδοκίμων. Mon. B. Flor. U. καὶ εὐδοκίμων reliqui codices cum editis ante Bekkerum. „Nec καὶ ante genitivum εὐδοκίμων, nec post illum κατὰ ταῦτα agnoscit Fic." Stephanus in m. Id in Grynaeum cadit, qui Ficini interpretationem ad veram lectionem accommodatam (*Exstare et praeclarorum virorum vitas, partim specie, decore, viribus certaminibusque praestantium, partim maiorum generositate nobilium, ignobiliumque rursus virorum vitas similiter, et mulierum eodem modo.*) secundum corruptam in — *partim maiorum prosapia et virtute nobilium. et mulierum vitas eodem modo* mutavit. — Quod Astius in tert. Platonem καὶ αὖ ἀδοκίμων scripsisse coniicit, Ficinus quidem ita legisse videtur, sed codices obstant.
κατὰ ταὐτά] καὶ κ. τ. Vind. BE. Ven. B. καὶ καταυτὰ Vat. H. Non ταὐτά, sed exhibent codices mei editique ante Bekkerum, qui ex Ven. B. Vind. B. καὶ κατὰ ταυτὰ, ex Vat. H. καὶ καταυτὰ praetereaque nihil in comm. referens accentus rationem non habuit. Tamen in Flor. ACRTV. κατὰ ταὐτὰ scriptum esse dicitur.
ὡσαύτως δὲ] ὡσαυτως δὲ Ald. δὲ *om.* Mon. B.
τάξιν] *ordinem et conditionem* Fic. — Proclus in Alcib. T. II. p. 190: ἕστηκε γὰρ ἀεὶ ὡσαύτως ἡ δαιμονία φρουρὰ συνέχουσα τὰ ὅλα· ψυχῆς δὲ τάξις οὐκ ἔστιν, ὥς φησιν ὁ ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης· ἄλλοτε γὰρ ἄλλους αἱρεῖται βίους. Pro vitae electae ratione et usu aliae *fiunt* animae, vel deteriores vel meliores, atque ita demum loco et gradu, quem inter animas obtenturae sint, potiuntur: reliqua omnia fixa et definita sunt.

τοῖς καὶ πενίαις, τὰ δὲ νόσοις, τὰ δὲ ὑγιείαις μεμίχθαι, τὰ δὲ καὶ μεσοῦν τούτων. Ἔνθα δή, ὡς ἔοικεν, ὦ φίλε Γλαύκων, ὁ πᾶς κίνδυνος ἀνθρώπῳ, καὶ διὰ ταῦτα μάλιστα ἐπιμελητέον, ὅπως ἕκαστος ἡμῶν τῶν C ἄλλων μαθημάτων ἀμελήσας τούτου τοῦ μαθήματος καὶ ζητητὴς καὶ μαθητὴς ἔσται, ἐάν ποθεν οἷός τ' ᾖ μαθεῖν καὶ ἐξευρεῖν, τίς αὐτὸν ποιήσει δυνατὸν καὶ ἐπιστήμονα, βίον καὶ χρηστὸν καὶ πονηρὸν διαγιγνώσκοντα, τὸν βελτίω ἐκ τῶν δυνατῶν ἀεὶ πανταχοῦ αἱρεῖσθαι, ἀναλογιζόμενον πάντα τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα καὶ ξυντιθέμενα ἀλλήλοις καὶ διαιρούμενα πρὸς ἀρετὴν βίου πῶς ἔχει, καὶ εἰδέναι, τί κάλλος πενίᾳ ἢ πλούτῳ

ἄλλον] ἄλλων Ald.
ἀλλοίαν] ἀλλοῖαν Vind. F.
γίγνεσθαι] γίν. (Par. K. Flor. U.) Ald. Bas. ab. Steph.
τὰ δ'] τὰ δὴ Vind. F. Ang. B.
τὰ δὲ] τὰ δ' Vind. BEF. Ang. B.. Pal. A. Vat. H.
ὑγιείαις] ὑγείαις Lob. Vind. E. Mon. B. Flor. ACV.
μεμίχθαι] μεμῖχθαι Vind. F.
μεσοῦν] Ita Par. A. Vind. B. Pal. A. Vat. H. Flor. AC. Reliqui cum editionibus ante Bekkerum μέσον exhibent, quod vix poterat ferri. Quae supra invicem et cum divitiis vel paupertate vel cum adversa vel secunda valetudine coniuncta dixerat, corporis generisque bona vel incommoda, eadem nunc medium inter divitias et paupertatem vel morbum et sanitatem locum tenere et quibusdam vitis praeter corporis generisque dignitatem vel ignobilitatem mediocres opes a divitiis atque a paupertate aeque remotas vel valetudinem mediocrem attributam esse dicit. Paullo aliter Phaedr. p. 241. D. λόγος dicitur μεσοῦν, cuius dimidia pars absoluta est, et Pol. p. 265. B. τῆς πορείας iter faciens, qui dimidiam partem viae confecit. Hic vero medius illorum locus is significatur, qui pariter ab illis distat, et μεσοῦντα sunt, quae eum locum acceperunt. Cf. p. 619. A: τὸν μέσον τῶν τοιούτων βίον. Recte Ficinus: *partim istorum medium obtinere.*
δὴ] δὲ Ast. pr.
ὦ φίλε Γλαύκων] om. Pal. A.
ἀνθρώπῳ] ἀνθρώπων Vind. BE. Vat. H.
ἕκαστος] ἕκαστον Vat. H.
ποθεν] πόθεν Vind. F. ποθ' C Lob. Vat. M.
οἷός τ' ᾖ] οἷος τί Vind. F.
ἐξευρεῖν] ἐξεύρειν Vind. E.
τίς] Astius in tert. ὅ τι pro τίς scribendum censet, sine ratione. Quem discipulum fieri volumus, quidni eum hortemur, ut magistrum quaerat, si invenire possit?
ἐπιστήμονα] ἐπιστήμενα Ald. Ficinus haec inde a τούτου ita contraxit: *hanc quaerat assequaturque pro viribus disciplinam, per quam et possit et sciat —*
διαγιγνώσκοντα] διαγιν. Vind. BE. (Flor. ACRU.) Ald. Bas. ab. Steph. διαγιγνώσκειν καὶ Lob. Vat. BM.
τῶν δυνατῶν] τοῦ δυνατοῦ Flor. T.
ἀεὶ] om. Lob. Vat. BM. Fic.
καὶ εἰδέναι] καὶ om. Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRV. Sed inter αἱρεῖσθαι et εἰδέναι necesse est copulam intercedere, cuius loco quum καὶ ante ξυντιθέμενα haberi propterea non possit, quod πῶς ἔχει ad ἀναλογιζόμενον et

D κραθὲν καὶ μετὰ ποίας τινὸς ψυχῆς ἕξεως κακὸν ἢ ἀγαθὸν ἐργάζεται, καὶ τί εὐγένειαι καὶ δυσγένειαι καὶ ἰδιωτεῖαι καὶ ἀρχαὶ καὶ ἰσχύες καὶ ἀσθένειαι καὶ εὐμαθίαι καὶ δυσμαθίαι, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν φύσει περὶ ψυχὴν ὄντων καὶ τῶν ἐπικτήτων τί ξυγκεραννύμενα πρὸς ἄλληλα ἐργάζεται, ὥστε ἐξ ἀπάντων αὐτῶν δυνατὸν εἶναι συλλογισάμενον αἱρεῖσθαι, πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς φύσιν ἀπο-
E βλέποντα, τόν τε χείρω καὶ τὸν ἀμείνω βίον, χείρω μὲν καλοῦντα ὃς αὐτὴν ἐκεῖσε ἄξει, εἰς τὸ ἀδικωτέραν γίγνεσθαι, ἀμείνω δὲ ὅστις εἰς τὸ δικαιοτέραν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα χαίρειν ἐάσει. ἑωράκαμεν γάρ, ὅτι ζῶντί

ξυντιθέμενα ἀλλήλοις καὶ διαιρούμενα ad πάντα τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα referri debet, alterum autem καὶ illi sic respondeat, ut in proximis id, quod adiectivum πονηρὸν praecedit, ei, quod ante χρηστὸν positum est, tertium vero neque assit neque uspiam locum habeat, quia ἀναλογιζόμενον necessario cum αἱρεῖσθαι cohaeret, καὶ εἰδέναι tenendum videtur.

κραθὲν] κρασθὲν Ald. Bas. a.

D κακὸν] Ita Vind. F. a m. pr. sed correctus: κακῶν ante corr.

εὐμαθίαι καὶ δυσμαθίαι] εὐμάθειαι καὶ δυσμάθειαι Mon. B. Flor. RU. εὐμαθίαι καὶ δυσμάθειαι Vind. F. εὐμάθεια supra L. VI. p. 494. B. omnium, ib. p. 490. C. plerorumque, φιλομαθείας ib. p. 499. E. potiorum codicum auctoritate firma lectio vulgata est; similiter δυσμάθεια, ἀμάθεια, πολυμάθεια in usu fuisse satis constat. Sed alterius formae exempla haud minus certa sunt: ἀμαθία Leg. L. III. p. 688. D. V. 734. B. 737. B. VI. 784. C. Euthyd. p. 286. D. Phaedr. p. 235. C. δυσμαθία Charm. p. 159. E. Leg. L. VII. p. 812. E. Defin. p. 415. E. εὐμαθία Charm. l. c. Epist. VII. p. 344. A. Menon. p. 88. A. πολυμαθία Leg. L. VII. p. 811. A. B. 819. A. et Alcib. II. p. 147. A. Erast. p. 133. D. E. 139. A. φιλομαθία Tim. p. 96. B. quibus quinque locis Bekkerus diphthongum in penultima contra codices meliores retinuit.

τοιαῦτα] om. Vat. B.

καὶ] καὶ κατὰ Bas. b.

ξυγκεραννύμενα] ξυνκ. Vind. F.

ὥστε] ὥστ' Vind. F. Ang. B.

ἐξ ἀπάντων] ἐξαπ. Vind. F.

αὐτῶν] αὐτὸν Vat. M. et cum ῶ super ὸ Lob. τῶν αὐ Bas. b.

τὸν ἀμείνω] τὸν om. Flor. T. — Ficinus: *ut ex his omnibus singulorum natura valeat considerare, ad animae naturam respiciens, meliorem vitam a deteriori discernere* (ὥστε — ἀμείνω βίον).

E ἐκεῖσε] ἐκεῖ Vat. H. Flor. A.

ἄξει,] Comma feci, quia quae sequuntur, εἰς τὸ ἀδικωτέραν γίγνεσθαι, epexegesi inserviunt. Cf. p. 606. B.

δὲ ἄλλα] δ' ἄλλα Vind. BE. Pal. A. Vat. H.

χαίρειν ἐάσει] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Vind. BEF. Mon. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTUV. χ. ἐάσειν Lob. Vat. BM. χ. ἐᾷν Ven. B. Ang. B. et editiones. (reliqua vero) contemnat Fic. Ale-

τε καὶ τελευτήσαντι αὕτη κρατίστη αἵρεσις. ἀδαμαντίνως δὴ δεῖ ταύτην τὴν δόξαν ἔχοντα εἰς Ἅιδου ἰέναι, 619 ὅπως ἂν ᾖ καὶ ἐκεῖ ἀνέκπληκτος ὑπὸ πλούτων τε καὶ τῶν τοιούτων κακῶν, καὶ μὴ ἐμπεσὼν εἰς τυραννίδας καὶ ἄλλας τοιαύτας πράξεις πολλὰ μὲν ἐργάσηται καὶ ἀνήκεστα κακά, ἔτι δὲ αὐτὸς μείζω πάθῃ, ἀλλὰ γνῷ τὸν μέσον ἀεὶ τῶν τοιούτων βίον αἱρεῖσθαι καὶ φεύγειν τὰ ὑπερβάλλοντα ἑκατέρωσε καὶ ἐν τῷδε τῷ βίῳ κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ ἐν παντὶ τῷ ἔπειτα· οὕτω γὰρ εὐδαιμονέστατος γίγνεται ἄνθρωπος. καὶ δὴ οὖν καὶ τότε ὁ ἐκεῖθεν ἄγγελος ἤγγελλε τὸν μὲν προφήτην οὕτως εἰπεῖν· B

gitima structura, quae ἐᾶν postulabat, interiecto ἄξει sermonis familiaris negligentia facile abduci potuit. Cf. Vol. II. p. 155, b.

ζῶντί τε] τε om. Vind. B. Par. K. sec. Bekk.

αὕτη] αὐτὴ Vind. F. Ang. B.

ἀδαμαντίνως] Olympiodorus in Phaedonem apud Wyttenbachium ad Phaedon. p. 161: ἐπεὶ αὐτός ἐστι ὁ λέγων, ὅτι ἀδαμαντίνοις δεσμοῖς δεῖ ταῦτα ἔχοντα κατιέναι εἰς Ἅιδου.

619 δὴ δεῖ] Ita Par. A. Lob. Vind. E. Vat. BHM. Ven. B. Pal. A. Flor. V. δὲ δεῖ Ang. B. Flor. RT. et corr. a m. pr. Vind. F. δὲ δὴ idem ante corr. δεῖ δὴ reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. Cf. supra p. 144, b.

ἔχοντα] ἔχοντι Vind. B.

Ἅιδου] ᾅδου editi ante Bekkerum.

ᾖ] ῇ Vind. E.

ἀνέκπληκτος] ἀνέκπλητος Ald. Bas. ab.

τυραννίδας] τ. τε Lob. Vat. BM.

ἐργάσηται] ἐργάζηται Bas. ab.

αὐτὸς] post μείζω Vind. F. Ang. B. Flor. T.

πάθῃ] πάθη Ald.

γνῷ] γνω Lob.

ἀεὶ] αἰεὶ Vind. E. et fortasse Flor. ACRT. ex quibus Stallbaumius in pr. ἀεὶ τῶν τ. β. tamquam variam lectionem affert.

τῶν τοιούτων] τὸν τοιοῦτον Par. D. Ald. Bas. ab.

βίον] βίων Lob. Vind. BE. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. HM. et a m. pr. Mon. B.

ἑκατέρωσε] ἑκατέρως Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τῷδε] τῶ Vind. F. τούτῳ Ang. B. Flor. R.

κατὰ τὸ δυνατὸν] om. Fic. item παντὶ paullo post.

B γίγνεται] γίν. Vind. B.

ὁ] ὡς ὁ Mon. B.

ἤγγελλε] ἤγγελε Ven. B. Ang. B. ἤγγειλε Vind. BE. Vat. H. Flor. T. Cf. p. 614. B: ἀναβιοὺς δ' ἔλεγεν ἃ ἐκεῖ ἴδοι. p. 615. C: ἄλλα ἔλεγεν οὐκ ἄξια μνήμης — μείζους ἔτι τοὺς μισθοὺς διηγεῖτο. Imperfectum et integrae actioni continuae et partibus eius significandis inservit.

οὕτως] om. Mon. B. Flor. U.

καὶ τελευταίῳ ἐπιόντι, ξὺν νῷ ἑλομένῳ, συντόνως ζῶντι κεῖται βίος ἀγαπητὸς, οὐ κακός. μήτε ὁ ἄρχων αἱρέσεως ἀμελείτω, μήτε ὁ τελευτῶν ἀθυμείτω, εἰπόντος δὲ ταῦτα τὸν πρῶτον λαχόντα ἔφη εὐθὺς ἐπιόντα τὴν μεγίστην τυραννίδα ἑλέσθαι καὶ ὑπὸ ἀφροσύνης τε καὶ λαιμαργίας οὐ πάντα ἱκανῶς ἀνασκεψάμενον ἑλέσθαι, ἀλλ' αὐτὸν λαθεῖν ἐνοῦσαν εἱμαρμένην παίδων
C αὐτοῦ βρώσεις καὶ ἄλλα κακά· ἐπειδὴ δὲ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι, κόπτεσθαί τε καὶ ὀδύρεσθαι τὴν αἵρεσιν,

τελευταίῳ] τελευταίως Vind. E. τελευταῖον Par. DK. sec. Bekk. τῷ τελευταῖον Mon. B. Flor. U.
ξὺν] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Flor. ACRTV. ξυνῷ Vind. F. σὺν Par. DK. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. om. Mon. B. Flor. U.
νῷ] om. Vind. F. Mon. B. Flor. U. et a m. pr. Par. A. τῷ Par. DK. sec. Bekk. et Astius in tert.
ἑλομένῳ] om. Mon. B. Flor. U.
ζῶντι] ζωὴν ζῶντι Ang. B. ζητοῦντι Mon. B. Flor. U. Sic L. VII. p. 528. C. ἐντόνως ζητούμενα. Neque ineptum esset ζητοῦντι, si non praecederet ξὺν νῷ ἑλομένῳ, quae verba ob id ipsum auctor recensionis illius omisit, offensus, nisi fallor, tempore praesente ζῶντι, quod cum κεῖται consistere non posse putaret. Id vero referendum est ad ἀγαπητός: *vita satis bona ei, qui contente vivat et mentis viribus strenue utatur.* Itaque post ζῶντι comma delevi. Cf. Leg. L. VI. p. 752. D: συντόνως ἐπιμεληθῆναι.
κεῖται] καλεῖται Lob. Vat. M.
μήτε ὁ ἄρχων] μήτε οὖν ὁ ἄ. Flor. T.
ἀθυμείτω] *propter hoc doleat atque torpeat* Fic.
καὶ ὑπὸ — ἑλέσθαι] om. Vind. BE. — Proclus in Civ. p. 378, 7: μονονουχὶ τοῦ ποιητοῦ ταῦτα (f. ταὐτὰ) βοῶντος, ἃ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης, ὅτι πολλὰ προτείνεται ταῖς ψυχαῖς ἐκ τοῦ παντὸς, [οἷα] καταπλήττειν τοὺς ἀνοήτους καὶ περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν βίων ἀποφαίνειν πλημμελεῖς. ὥσπερ οὖν ὁ προφήτης προτείνει τὸν τυραννικὸν βίον, καὶ ὁ πρῶτος ἀνελόμενος τοῦτον ἀνόητος εἴρηται, καίτοι τὸ προτεῖναν θεῖόν τι πάντως ἦν, οὕτω δὴ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς αἵρεσιν τὸν Πάνδαρον καταστησάσης etc. (οἷα ex coniectura inserui.)
ἱκανῶς] ἱκανὸς Vind. F.
C ἀλλ' αὐτὸν] ἀλλὰ ταυτὸν Vind. F. ἀλλὰ τοῦτον Flor. R.
εἱμαρμένην] Vulgo additam hypostigmen delevi, quia ἐνοῦσαν non adiectivi, sed praedicati vim habet.
αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.
βρώσεις] βρῶσις Vind. B. Flor. T.
κακά] πολλὰ Lob. Vat. M.
σκέψασθαι] σκέψαιτο Mon. B. σκέπτοιτο Par. K. Flor. U. om. Vat. H.
αἵρεσιν] αἷρεριν Ald. Bas. a.
δαίμονας] εὐδαίμονας Vind. E. — Proclus in Alcib. T. III. p. 165: καὶ ὅπερ εἴρηκεν ἐν Πολιτείᾳ περὶ τοῦ τὸν τυραννικὸν αἱρουμένον βίον, αἰτιωμένου δαίμονα καὶ τύχην ἀνθ' αὑτοῦ, τοῦτο καὶ ἐνταῦθα ἁρμόττει λέγειν. καὶ γὰρ ἐκεῖ προτεινομένης τῆς αἱρέσεως ἐκ τοῦ τῆς Λαχέσεως κλήρου ᾑροῦντο μὲν αἱ ψυχαὶ, ἀπενέμετο δὲ τὰ ἀκόλουθα ἐκ τοῦ παντὸς, καὶ ἐνταῦθα προτείνονται μὲν αἱ ἐρωτήσεις ἀπὸ (an ὑπὸ?) Σωκράτους, αἱρεῖται δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης, ἐπάγεται δὲ συμπεράσματα ἐξ ὧν ἐκεῖνος ἀπεκρίνετο. ὥσπερ οὖν ὁ τυραννικῆς

οὐκ ἐμμένοντα τοῖς προῤῥηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ προφήτου· οὐ γὰρ ἑαυτὸν αἰτιᾶσθαι τῶν κακῶν, ἀλλὰ τύχην τε 521 καὶ δαίμονας καὶ πάντα μᾶλλον ἀνθ' ἑαυτοῦ. εἶναι δὲ αὐτὸν τῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἡκόντων, ἐν τεταγμένῃ πολιτείᾳ ἐν τῷ προτέρῳ βίῳ βεβιωκότα, ἔθει ἄνευ φιλοσοφίας ἀρετῆς μετειληφότα. ὡς δὲ καὶ εἰπεῖν, οὐκ ἐλάττους εἶναι ἐν τοῖς τοιούτοις ἁλισκομένους τοὺς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἥκοντας, ἅτε πόνων ἀγυμνάστους· τῶν δ' ἐκ τῆς γῆς τοὺς πολλούς, ἅτε αὐτούς τε πεπονηκότας ἄλ- D

ζωῆς ἐραστὴς ἀτόπως ᾐτιᾶτο δαίμονα καὶ τύχην τῶν ἑπομένων ἑαυτὸν ἀφεὶς, οὕτω δὴ καὶ Ἀλκιβιάδης μάτην αἰτιᾶται τὸν Σωκράτην, δέον ἑαυτὸν αἰτιᾶσθαι τῶν συμπερασμάτων, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνον. Videtur δαίμονα legisse, quod minus aptum est.

τῶν] τὸν Par. K. sec. Bekk. et, vulgato in m. posito, D. et ante correctionem a m. pr. profectam Vind. F.

ἡκόντων] ἥκοντα Par. K.

ἐν τεταγμένῃ] ἐντεταγμένῃ Ald. Bas. ab.

προτέρῳ] δευτέρῳ Vind. F. et a m. s. Flor. A.

ἔθει] In Par. K. η super ει scriptum.

D ὡς δὲ καὶ εἰπεῖν, οὐκ] *neque* Fic. omissa formula, cuius vim fortasse non perspexerat. Fefellit eadem Schleiermacherum, qui interpretatus est *So dass er auch sagte*. Recte scholiastes ad Symp. p. 375. Bekk. ὡς φάναι et ὡς εἰπεῖν idem significare docet, quod ὡς ἔπος εἰπεῖν. Cf. Aristoteles Pol. L. VII. c. 1. p. 1323. a, 20: τίς ὁ πᾶσιν ὡς εἰπεῖν αἱρετώτατος βίος. c. 2. p. 1324. b, 6: τῶν πλείστων νομίμων χύδην ὡς εἰπεῖν κειμένων παρὰ τοῖς πλείστοις. Itaque Germanice dicas: *Es seyen aber, könne man sagen, eben so viele* — Latine cum Astio: *Omnino etiam non pauciores esse* —

ἐν] om. Lob. Vat. BM.

ἁλισκομένους] ἁλισκόμενον Lob. Vat. M.

ἀγυμνάστους] ἀγυμνάστα Vind. E. His non acquiescens Proclus in Alcib. T. II. p. 294. ἔστι δὲ αὖ, inquit, κἀκεῖνον λέγειν, οἶμαι, τὸν λόγον, ὃν ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης παραδίδωσι περὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ κατιουσῶν ψυχῶν, ὅτι ἄρα πᾶσαι αἱ τοιαῦται ταῖς δυνάμεσι διαφερόντως ἐπιτρέχονραι (l. ἐπιτρέχουσι) καὶ τοὺς ἀρχικοὺς βίους καὶ ἡγεμονικοὺς ἐπιδιώκουσι. συμπεριπολήσασαι γὰρ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς καὶ θεασάμεναι τὰς δυνάμεις αὐτῶν τὰς κρατητικὰς τῶν ὅλων καὶ τὰς βασιλείας τὰς διοικούσας (l. διηκούσας) ἄνωθεν ἄχρι τῶν ἐσχάτων καὶ τὰς σειρὰς τὰς ἀνεχομένας ὑπ' αὐτῶν ἐφίενται καὶ αὗται (l. αὐταὶ) τῆς ὁμοίας ζωῆς καὶ βούλονται πλείστων ἄρχειν καὶ ὑπερανέχειν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὡς ἐκεῖνοι τῆς γενέσεως, καὶ κυβερνᾷν τὰ τῶν ὅλων (f. πόλεων), ὡς ἐκεῖνοι τὰ καταδεέστερα πάντα. τούτου δὲ ὀρεγόμεναι ταῖς τυραννίσι καὶ ταῖς δυνάμεσι καὶ ταῖς τιμαῖς ἐπιπηδῶσι, καὶ αἱ μὲν αὐτῶν φιλότιμον, αἱ δὲ τυραννικὸν αἱροῦνται βίον. In eandem sententiam disputat ib. p. 240. et in Parm. T. IIII. p. 99. Platonis locum etiam Porphyrius respexisse videtur de abstin. L. III. c. 27. p. 290: ὥσπερ δὲ ἐν βίων αἱρέσεσιν ἀκριβέστερος κριτὴς ὁ πεῖραν ἀμφοῖν εἰληφὼς τοῦ θατέρου πειραθέντος μόνον etc.

τῶν δ'] τῶν δὲ Bas. b.

τῆς γῆς] τῆς om. Mon. B. Flor. U.

ἅτε αὐτούς τε] ἅτ' εαυτοὺς, sup. τοὺς super εαυ, Vind. F.

λους τε ἑωρακότας, οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς τὰς αἱρέσεις ποιεῖσθαι. διὸ δὴ καὶ μεταβολὴν τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν ταῖς πολλαῖς τῶν ψυχῶν γίγνεσθαι καὶ διὰ τὴν τοῦ κλήρου τύχην. ἐπεὶ, εἴ τις ἀεὶ, ὁπότε εἰς τὸν ἐν-
E θάδε βίον ἀφικνοῖτο, ὑγιῶς φιλοσοφοῖ, καὶ ὁ κλῆρος αὐτῷ τῆς αἱρέσεως μὴ ἐν τελευταίοις πίπτοι, κινδυνεύει ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἀπαγγελλομένων οὐ μόνον ἐνθάδε εὐδαιμονεῖν ἂν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε καὶ δεῦρο πάλιν πορείαν οὐκ ἂν χθονίαν καὶ τραχεῖαν πορεύεσθαι, ἀλλὰ

ἐξ ἐπιδρομῆς] ἐξεπ. Lob. Vind. F.

ποιεῖσθαι] ποιῆσθαι Vind. E.

μεταβολὴν] μεταβολὴ Vind. F.

τῶν ἀγαθῶν] τῶν *om.* idem et Ang. B.

ἐπεὶ] *Porro* Fic. *quamquam* Astius; male. Reddit rationem ante dictorum.

ὁπότε] εἰς ὁπότε Vind. E.

ἀφικνοῖτο] ἀφικνεῖται, sup. οῖτο, Par. K.

φιλοσοφοῖ] φιλοσοφεῖ Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. B. Par. DK. Flor. U.

E ἐν τελευταίοις] Ita Par. A. Vind. BE. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTV. τελευταίοις Lob. Vind. F. Vat. BM. εὐτελευταῖος Bas. b. τελευταῖος reliqui codices, Ficinus (*ultima*) et Ald. Bas. a. Steph. Ast. idque ut maxime adversum maxime aptum putes. Veruntamen mox etiam hoc maxime adversum experto vitam satis bonam contingere videbimus. Scilicet Vlyssi, uni omnium prudentissimo. Plerisque aliis nec penultimae nec antepenultimae sortis conditio non iniqua foret. His igitur sane optandum est, ut non modo ultimi, sed ne inter ultimos quidem ad electionem accedere cogantur. Quod Bekkerus Platonem scripsisse suspicatur, ἐν τοῖς τελευταῖος, (non ἐν τοῖς τελευταίοις, ut Stallbaumius in sec. ait) haud inelegans est, et si τοῖς in codicibus esset, pro vero haberi posset: nunc τελευταῖος ob eam, quam significavi, rationem ex ἐν τελευταίοις factum atque hoc genuinum videri debet.

πίπτοι] πίπτει Vind. B. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.

ἀλλὰ καὶ] καὶ *om.* Vat. H. Flor. AV.

χθονίαν] χρονίαν iidem et Vind. BE. Flor. C.

τραχεῖαν] ταχεῖαν Vat. H.

πορεύεσθαι] πορεύσεσθαι Vind. BE. Ven. B. Flor. ACV.

ταύτην γὰρ — μίγνυσθαι. 620 D.] *om.* Mon. B. et, nisi fallor, Flor. U. Certe nulla eius in his mentio fit.

δὴ ἔφη] δή, ἔφη, Steph. Bekk. Stallb.

τὴν] *om.* Vat. B. et a m. pr. Ven. B.

ἕκασται] ἕκαστοι Vind. E. Vat. H.

ἐλεεινὴν] ἐλεεινόν Lob. Vat. 620 M. Cf. ad p. 606. B. dicta.

γελοίαν] γελοῖαν Vind. B.

κατὰ συνήθειαν] Proclus in Civ. p. 382, 7 a f. κατὰ τὰς συνηθείας γοῦν καὶ αὐτὸς ὥς τὰ πολλὰ τὰς ψυχὰς αἱρεῖσθαί φησι τοὺς δευτέρους βίους ὁ Πλά-

λείαν τε καὶ οὐρανίαν. ταύτην γὰρ δὴ ἔφη τὴν θέαν ἀξίαν εἶναι ἰδεῖν, ὡς ἕκασται αἱ ψυχαὶ ᾑροῦντο τοὺς βίους· ἐλε- 620 εινήν τε γὰρ ἰδεῖν εἶναι καὶ γελοίαν καὶ θαυμασίαν. κατὰ συνήθειαν γὰρ τοῦ προτέρου βίου τὰ πολλὰ αἱρεῖσθαι. ἰδεῖν μὲν γὰρ ψυχὴν ἔφη τήν ποτε Ὀρφέως γενομένην κύκνου βίον αἱρουμένην, μίσει τοῦ γυναικείου γένους διὰ τὸν ὑπ' ἐκείνων θάνατον οὐκ ἐθέλουσαν ἐν γυναικὶ γεννηθεῖσαν γενέσθαι· ἰδεῖν δὲ τὴν Θαμύρου ἀηδόνος ἑλομένην· ἰδεῖν δὲ καὶ κύκνον μεταβάλλοντα εἰς ἀνθρωπίνου βίου αἵ-

των. Huc pertinent quae Plotinus Enn. III. L. 4. c. 2. p. 284. A. disserit: ὅσοι μὲν οὖν τὸν ἄνθρωπον ἐτήρησαν, πάλιν ἄνθρωποι, ὅσοι δὲ αἰσθήσει μόνον ἔζησαν, ζῶα. ἀλλ' εἰ μὲν αἰσθήσει μετὰ θυμοῦ, τὰ ἄγρια, καὶ ἡ διαφορὰ ἡ ἐν τούτοις τὸ διάφορον τῶν τοιούτων ποιεῖ. ὅσοι δὲ μετ' ἐπιθυμίας καὶ τῆς ἡδονῆς, τὰ ἀκολάστων ζώων καὶ γαστρίμαργα. εἰ δὲ μηδὲ αἰσθήσει μετὰ τούτων, ἀλλὰ νοθείᾳ αἰσθήσεως μετ' αὐτῶν, καὶ φυτά. μόνον γὰρ τοῦτο ἢ μάλιστα ἐνήργει, τὸ φυτικόν, καὶ ἦν αὐτοῖς μελέτη δενδρωθῆναι τοὺς δὲ φιλομούσους μέν, καθαρίους δὲ τὰ ἄλλα, εἰς τὰ ᾠδικά, τοὺς δὲ ἀλόγους βασιλέας, ἀετούς, εἰ μὴ ἄλλη κακία παρείη. μετεωρολόγους δὲ ἄνευ φρονήσεως εἰς τὸν οὐρανὸν ἀεὶ αἰρομένους (f. ὁρωμένους) εἰς ὄρνεις μετεώρους ταῖς πτήσεσιν. ὁ δὲ τὴν πολιτικὴν ἀρετήν, ἄνθρωπος· ὁ δὲ ἧττον ἀρετῆς πολιτικῆς μετέχων, πολιτικὸν ζῶον, μέλιττα ἢ τὰ τοιαῦτα.

γὰρ] *vero* Fic. Non ideo mirabile spectaculum dicit, quod secundum prioris vitae consuetudinem plerumque electio facta sit, id enim minime mirandum erat, sed quod talis fuerit, qualem fuisse deinceps narrat, cuius narrationis in proximis annuntiatae hoc ipsum initium est. Itaque γὰρ est nostrum *nämlich*.

ἰδεῖν — μίγνυσθαι. D.] laudat Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 408.

ψυχὴν] post ἔφη Euseb.

Ὀρφέως] Theodoretus Therap. L. XI. p. 998: τὸν γὰρ οὐρανὸν ταῖς τοιαύταις ψυχαῖς ἀπεκλήρωσεν ἐν τῇ Πολιτείᾳ· τὴν Ὀρφέως ψυχὴν κύκνειον (κύκνιον Sylb.) ἔφη σῶμα λαχεῖν· καὶ ἀετὸν μὲν ἔφη (σῶμα — ἔφη om. unus codex Vrsin.) γενέσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα, λέοντα δὲ τὸν Αἴαντα, ἀθλητὴν δὲ τὴν Ἀταλάντην καὶ πίθηκον τὸν Θερσίτην.

βίον] βίȣ Ald. Bas. a.

ἐκείνων] ἐκεῖνον Vind. F.

Θαμύρου] Holstenius ad Stephanum Byz. p. 106. B. Θαμύριδος legendum censet, a nominativo Θάμυρις, quo Homerus Il. II. 595. et Sophocles in fabula cognomini et Pausanias L. IIII. c. 33. et Apollodorus L. I. c. 3. §. 3. utuntur. Sed Stephano in Δώριον genitivus Θαμύρα, Parthenio narr. 29. dativus Θαμύρᾳ est, et codices in Θαμύρου consentiunt.

κύκνον] κύκνου Vind. B. Vat. H. Κύκνον Bas. ab.

μεταβάλλοντα] post αἵρεσιν Euseb. μεταβαλλόντα Ang. B. μεταβάλλουσαν Vind. B.

ἀνθρωπίνου] ἀνθρωπείου Lob.

B ρεσιν, καὶ ἄλλα ζῷα μουσικὰ ὡσαύτως. εἰκοστὴν δὲ λαχοῦσαν ψυχὴν ἑλέσθαι λέοντος βίον· εἶναι δὲ τὴν Αἴαντος, τοῦ Τελαμωνίου, φεύγουσαν ἄνθρωπον γενέσθαι, μεμνημένην τῆς τῶν ὅπλων κρίσεως. τὴν δ' ἐπὶ τούτῳ Ἀγαμέμνονος· ἔχθρᾳ δὲ καὶ ταύτην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τὰ πάθη ἀετοῦ διαλλάξαι βίον. ἐν μέσοις δὲ λαχοῦσαν τὴν Ἀταλάντης ψυχὴν, κατιδοῦσαν μεγάλας τιμὰς ἀθλητοῦ ἀνδρὸς, οὐ δύνασθαι παρελθεῖν, ἀλλὰ λα-
C βεῖν. μετὰ δὲ ταύτην ἰδεῖν τὴν Ἐπειοῦ, τοῦ Πανοπέως, εἰς τεχνικῆς γυναικὸς ἰοῦσαν φύσιν· πόῤῥω δ' ἐν ὑστάτοις ἰδεῖν τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου πίθηκον ἐν-

ζῶα] ζῷα Ald. Bas. ab.

ὡσαύτως. εἰκοστὴν] Ita Vind. F. ὡσαύτως εἰκός. τὴν Par. AK. sec. Bekk. et a m. pr. D. Vind. BE. Ang. B. Pal. A. Vat. H. et, ut suspicor, Flor. ACRTV. quos Stallbaumius in pr. de Stephani lectione ὡς omittere tradit. ὡσαύτως τῷ εἰκός. τὴν Vat. B. ὡσαύτως, ὡς τὸ εἰκός. τὴν Ven. B. Lob. (hic τοεικός) Vat. M. Euseb. cum editis et Ficino: *ut consentaneum est, similiter. Aliquam (vero ex sortibus)* „Legendum τὴν δὲ δευτέραν λαχοῦσαν. In vulgatis vox δευτέραν deficit." Cornarius ecl. p. 103. „In quodam vet. inter δὲ et λαχοῦσαν scriptus est accusativus δευτέραν: quem tamen Eusebius non agnoscit." Stephanus annot. p. 27. Vulgatam vitiosam esse post Cornarium Stallbaumius in sec. sensit, et quum Plutarchum Symp. L. VIIII qu. 5. quaerere videret, διὰ τί Πλάτων εἰκοστὴν ἔφη ψυχὴν τοῦ Αἴαντος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐλθεῖν, Platonem ὡσαύτως, ὡς τὸ εἰκός. εἰκοστὴν scripsisse statuebat. Sed illud ὡς τὸ εἰκὸς haud minus offensionis habet, quam articulus. Denique codices, quos Stallbaumius non respexit, dubitare non sinunt, quin ita scripserit Plato, ut edidimus. De numero ipso optime Plutarchus l. c. p. 740. D. ὅρα δὴ, inquit, μὴ τῶν κατὰ τύχην αἰτίαν ζητεῖν ἄλογόν ἐστιν. ἂν γὰρ ἔν τινι λόγῳ φαίνηται γεγονὼς ὁ κλῆρος, οὐκέτι γίνεται κατὰ τύχην οὐδὲ αὐτομάτως, ἀλλ' ἔκ τινος εἱμαρμένης καὶ προνοίας. Reliqua grammaticorum, quos in scenam producit, commenta inania sunt. Non magis quaerendum, cur Atalanta media, Vlysses ultimus sit.

B βίον] βίου Ald. Bas. a.

τὴν] τοῦ Par. DK. sec. Bekk.

Τελαμωνίου] τελαμονίου Vind. F. τελαμωνιάδαο Lob. τελαμωνεάδαο Vat. M.

τὴν δ'] τὴν δὲ Bas. b.

Ἀγαμέμνονος] τοῦ ἀγ. Vat. M. Euseb.

ἔχθρᾳ] Ita Par. A. (ἔχθραι) ἔχθρα Vind. BEF. Ven. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRV. *odio* Fic. ἐχθρὰν Lob. (Vat. BM. Par. DK. Ang. B. Flor. T.) cum Eusebio et editis ante Bekkerum.

δὲ] *om.* Euseb.

ἀνθρωπίνου] ἀνθρωδενου Bas. b.

C Ἐπειοῦ] ἐπεὶ οὐ Vind. F.

Πανοπέως] *Panopeensis* Fic. *des Panopier* Schleiermacherus. Epeus erat Phocensis, filius Pa-

θυομένην. κατὰ τύχην δὲ τὴν Ὀδυσσέως, λαχοῦσαν πασῶν ὑστάτην, αἱρησομένην ἰέναι, μνήμῃ δὲ τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν ζητεῖν περιιοῦσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος καὶ μόγις εὑρεῖν κείμενόν που καὶ παρημελημένον ὑπὸ τῶν ἄλλων καὶ εἰπεῖν ἰδοῦσαν, ὅτι τὰ αὐτὰ ἂν ἔπραξε καὶ πρώτη λαχοῦσα, καὶ ἀσμένην ἑλέσθαι. καὶ ἐκ τῶν ἄλλων δὴ θηρίων ὡσαύτως εἰς ἀνθρώπους ἰέναι καὶ εἰς ἄλληλα, τὰ μὲν ἄδικα εἰς τὰ ἄγρια, τὰ δὲ δίκαια εἰς τὰ ἥμερα μεταβάλλοντα, καὶ πάσας μίξεις μίγνυσθαι. ἐπειδὴ δ' οὖν πάσας τὰς ψυχὰς τοὺς βίους ᾑρῆσθαι, D

nopei. V. Pausanias L. II. c. 21. §. 4.

τεχνικῆς] τεχνηκῆς Bas. b.

πόῤῥω] πόῤῥωθεν Flor. T.

δ' ἐν] δὲ ἐν Euseb.

πίθηκον] Proclus in Tim. p. 329, 17 a f. ὅτι τὰ ἐν Πολιτείᾳ τὴν ψυχὴν τοῦ Θερσίτου πύθικην (f. πίθηκον) ἐνδύεσθαί φησιν, ἀλλ' οὐ σῶμα πιθήκειον. (v. πυθήκειον) Fallitur.

κατὰ τύχην] κατατ. Vind. F.

ὑστάτην] ὑστατάτην idem.

ἰέναι] ἱέναι Vind. E.

φιλοτιμίας] φιλοτιμίαν Ang. B.

λελωφηκυῖαν] λελωφηκυίαν Vind. F.

ζητεῖν] post πολὺν Lob. Vat. BM.

περιιοῦσαν] περιοῦσαν Vind. B. Ven. B. Par. D. Vat. H. Ald. Bas. ab.

πολὺν] πολὴν Ald. Bas. a.

ἀπράγμονος] καὶ ἀ. Lob. Vat. M. Euseb. Ast. sec. „Non ἰδιώτου ἀπράγμονος, sed ἰδιώτου καὶ ἀπράγμονος apud eundem [Euseb.] legitur: quae mihi lectio multo magis arridet." Stephanus annot. p. 27. Eandem Astius in tert. praeferendam censet et iam in pr. exhibere voluisse videtur, in qua δὲ ἀπράγμονος legitur. Etiam Ficinus *privati hominis minimeque curiosi* posuit, adhibita copula, qua opus non est. Sunt ἄρχοντες ἄνδρες ἀπράγμονες, sunt ἰδιῶται πολυπράγμονες: Vlyssis anima vitam ἀνδρὸς ἰδιώτου e numero τῶν ἀπραγμόνων quaerebat. Cf. supra p. 134, b.

μόγις] Ita Par. A. Vind. BF. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTV. μόλις Lob. Vind. E. (Par. K.) Euseb. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. De Par. DK. Vat. BM. Bekkerus tacet. Cf. Vol. II. p. 208. sq.

ἰδοῦσαν] *om.* Fic. D

τὰ αὐτὰ] ταῦτ' Euseb.

πρώτη λαχοῦσα] πρώτην λαχοῦσαν (— σαι ante corr.) Vind F.

τὰ ἄγρια] τὰ *om.* Flor. T.

μίγνυσθαι] μίγνεσθαι Ald. Bas. ab.

ἐπειδὴ — Λήθης πεδίον 621. A.] excerpsit Stobaeus ecl. L. I. p. 13. Cant. Priora usque ad αἱρεθέντων laudat Clemens Al. Strom. L. V. p. 701. ex eoque Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 392.

δ' οὖν] *om.* Clem.

τοὺς βίους] τοῦ βίου Stob.

ᾑρῆσθαι] εἰρῆσθαι Vat. H. Flor. ACV.

ὥσπερ ἔλαχον, ἐν τάξει προσιέναι πρὸς τὴν Λάχεσιν· ἐκείνην δ' ἑκάστῳ ὃν εἵλετο δαίμονα, τοῦτον φύλακα E ξυμπέμπειν τοῦ βίου καὶ ἀποπληρωτὴν τῶν αἱρεθέντων. ὃν πρῶτον μὲν ἄγειν αὐτὴν πρὸς τὴν Κλωθώ, ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρά τε καὶ ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης, κυροῦντα ἣν λαχὼν εἵλετο μοῖραν· ταύτης δ' ἐφαψάμενον αὖθις ἐπὶ τὴν τῆς Ἀτρόπου ἄγειν νῆσιν, ἀμε-

ἐν τάξει] longo ordine Fic. In Lob. non ante, sed post haec incisum est.

προσιέναι] *προεῖναι* Clem. *προϊέναι* Eusebii cod. Ioan.

πρὸς] *εἰς* Euseb.

τὴν Λάχεσιν] Plotinus Enn. II. L. 3. c. 15. p. 145. D: *ὁ δὲ Πλάτων πρὸ τῆς περιφορᾶς τοῦ ἀτράκτου δοὺς κλήρους καὶ προαιρέσεις* (v. *προαιρέσει*) *συνεργοὺς ὕστερον δίδωσιν τοὺς ἐν τῷ ἀτράκτῳ ὡς πάντως τὰ αἱρεθέντα συναποτελοῦντας· ἐπεὶ καὶ ὁ δαίμων συνεργὸς εἰς πλήρωσιν αὐτῶν. ἀλλ' οἱ κλῆροι τίνες; ἢ τοῦ παντὸς ἔχοντος οὕτως, ὡς τότε εἶχεν, ὅτε εἰσῄεσαν εἰς τὸ σῶμα γενέσθαι, καὶ τὸ εἰσελθεῖν εἰς τόδε τὸ σῶμα καὶ τῶνδε γονέων καὶ ἐν τούτοις τόποις γίνεσθαι, καὶ ὅλως, ὡς εἴπομεν, τὰ ἔξω; πάντα δὲ ὁμοῦ γενόμενα καὶ οἷον συγκλωσθέντα* (v. *συγκλωθέντα*) *διὰ τῆς μιᾶς τῶν λεγομένων Μοιρῶν δεδήλωται, ἐπί τε ἑκάστων ἐπί τε τῶν ὅλων. ἡ δὲ Λάχεσις τοὺς κλήρους, καὶ τὰ συμπεσόντα τάδε πάντως ἀναγκαῖον τὴν Ἄτροπον ἐπάγειν.* Proclus Theol. Plat. L. VI. c. 23. p. 408: *τὴν ψυχὴν ὑφ' ἡγεμόνι τῷ λαχόντι δαίμονι κατάγων εἰς τὸν θνητὸν τόπον καὶ τὴν γενεσιουργὸν πολιτείαν ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀκρότητος τοῦ παντὸς πρωτίστῃ μὲν αὐτὰς ὑποτάττει τῇ Λαχέσει, δευτέρᾳ δὲ τῇ Κλωθοῖ, τρίτῃ δὲ τῇ Ἀτρόπῳ, καὶ μετὰ ταύτας ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης θρόνον τελέας γινομένας ἐπὶ τὸ τῆς Λήθης ἄγει πεδίον καὶ τὸν Ἀμέλητα ποταμόν.* Porphyrius apud Stobaeum ecl. L. II. p. 368. Heer. *τὴν γὰρ Λάχεσιν, ἥτις τῆς Ἀνάγκης ἐστὶ θυγάτηρ, τῷ λαχόντι καὶ ἑλομένῳ* (*ἐχομένῳ* cod. Vat. et Aug.) *τινὰ βίον συμπέμπειν φύλακά τε τοῦ βίου καὶ ἐκ παντὸς ἀποπληρωτὴν τοῦ αἱρεθέντος·* (*βίον* addit Cant.) *ὁ δὲ παραλαβὼν αὐτὸν καὶ πρὸς Κλωθὼ* (*προσκλωθὲν* addit Aug.) *ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρα καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀτράκτου* (*ἀπράκτου* Vat.) *ἀγαγὼν καὶ μετὰ ταῦτα πρὸς τὴν Ἄτροπον, τὴν τὰ ἐπικλωσθέντα* (ita Vat. vulgo *ἐπικλωθέντα*) *ποιοῦσαν ἀμετάτροπα, ἐντεῦθεν ἤδη ἀμεταστρεπτὶ* (*ἀμετάτρεπτι ἄγει* Vat.) *ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης ἄγει* (om. Vat.) *θρόνον* (*τρόπον* Cant.) *καὶ δι' ἐκείνου διεξελθεῖν ποιήσας ἅμα τοῖς ἄλλοις ἀπάγει εἰς τὸ τῆς Λήθης* (*λήθος* Cant.) *πεδίον, παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμόν, ἀφ' οὗ μέτρον μὲν ἀναγκαῖον εἶναι πιεῖν, τοὺς δὲ πιόντας πάντων ἐκλανθάνεσθαι.*

ἐκείνην δ'] *ἐκείνη δ'* Flor. T. *κείνην δὲ* Clem.

ξυμπέμπειν] *συμπ.* Clem. idque post *τοῦ βίου* Euseb. *ξυμπέπειν* Lob. *συμπίπτειν* Stobaei cod. Vat. et Aug. E

καὶ ἀποπληρωτὴν] *κοινὸν ἀ.* Eusebii cod. Ioan. — Plotinus Enn. III. L. 4. c. 5. p. 286. A: *τὸ δὲ ἀποπληρωτὴν ὧν τις εἵλετο καὶ αὐτὸ σύμφωνον.*

πρῶτον] *τον* evanuit in Vind. F.

τῆς τοῦ] *τοῦ* idem int. vers. habet.

μοῖραν] *μοίραν* idem. — Proclus Theol. Platon. l. c. p. 409: *ἡ δὲ αὖ Κλωθὼ τὰ ἑπόμενα ταῖς αἱρέσεσι τῶν ψυχῶν ἐπικλώθειν αὐταῖς λέγεται καὶ δια-*

τάστροφα τὰ ἐπικλωσθέντα ποιοῦντα· ἐντεῦθεν δὲ δὴ ἀμεταστρεπτὶ ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης ἰέναι θρόνον, καὶ 621 δι' ἐκείνου διεξελθόντα, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι διῆλθον, πορεύεσθαι ἅπαντας εἰς τὸ τῆς Λήθης πεδίον διὰ καύματός τε καὶ πνίγους δεινοῦ· καὶ γὰρ εἶναι αὐτὸ κενὸν δένδρων τε καὶ ὅσα γῆ φύει. σκηνᾶσθαι οὖν σφᾶς ἤδη ἑσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμόν,

νέμειν τὴν προσήκουσαν μοῖραν ἑκάσταις, καὶ μετὰ ταύτην ἡ Ἄτροπος τοῖς κεκλωσμένοις τὸ ατρεπτον καὶ ὡρισμένον ἐνδιδόναι.

ταύτης δ'] ταύτης γ' Stob. Cant. ταύτῃ δ' cod. Vat. et Aug.

ἐφαψάμενον] ἐφάμενος Stob.

αὖθις] *statim* Fic. In Lob. post αὖθις incisum est.

τὴν] *om.* Stob.

Ἀτρόπου] ἀτράκτου Lob. Vat. M. et Pollux L. VII. c. 30: — Πλάτων — τὸ ἔργον τοῦ νήματος νῆσιν εἴρηκε, τὴν τῆς ἀτράκτου νῆσιν.

ἄγειν] ἄγει Vind. B. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Stob. Cant.

νῆσιν, ἀμετάστροφα] νῇ συναμετάστροφα Stobaei cod. Vat. et Aug.

ἐπικλωσθέντα] ἐπικυκλωθέντα Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἐπικλωθέντα Vind. E. Vat. H. (Flor. ACRTV.) Stob. Cant. Heer. (non cod. Aug.) cum editis ante Bekkerum.

ποιοῦντα] *om.* Stob. (non cod. Vat.) In Vind. B. superscriptum est ποιοῦσαν, quod ipsum in Pal. A. superscripto vulgato legitur. Etiam Ficinum ποιοῦσαν legisse Stephanus in m. secundum Grynaei interpretationem (*hanc ubi tetigit, mox hinc ad Atropon nentem, quae immutabilia stamina reddat*) iudicabat; sed ita Ficinus: *cum vero ipsam tetigerit, statim ad Atropi filationem ducere, immutabilia stamina facientem.* in quibus genus participii incertum est. Platonem vero ποιοῦντα scripsisse, quod ita ut paullo ante κυροῦντα intelligendum, codices demonstrant.

δὲ δὴ] δὲ *om.* Lob. Vat. B. Ald. Bas. a.

ἀμεταστρεπτὶ] ἀμεταστρεπτεὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R. ut Leg. L. VIIII. p. 854. C. in uno Vat. C. scriptum est. Timaeus tantum ἀμεταστρεπτὶ novisse videtur, quod lex. p. 25. per οὐχ ὑποστρέφειν (ita Ruhnkenius codicis scripturam ὑποστρέφει emendat) εἰς τοὐπίσω explicat. Similiter ἀστακτὶ vulgo legitur Phaedon. p. 117. C. dissentientibus tamen tribus libris bonis, Clark. Ven. C. Pal. A., in quibus est ἀστακτεί. Sed Axioch. p. 364. C. unus Par. Z. pro ἀστενακτὶ habet ἀστενακτεί, et ἀνατὶ, quod et ipsum Timaeus in lexicon retulit, ter a Bekkero secundum Par. A. pro ἀνατεὶ repositum est, Leg. L. VIIII. p. 871. E. XI. 917. C. et 935. B. Denique νηποινὶ Leg. L. VIIII. p. 874. C. ab eodem praelatum parem fere cum vulgato νηποινεὶ a codicibus auctoritatem habet. Ceterum cf. Buttmanni gramm. II. p. 343.

τὸν] τῶν Vind. E.

δι' ἐκείνου] δι' ἐκεῖνον Vat. 621 H. Flor. AC. δὴ ἐκεῖνον Vind. E.

ἅπαντας] ἅπαντες Stob. Cant. Heer. (ἅπαντας cod. Vat. et Aug.)

πεδίον] παιδίον cum ε super αι Vind. F.

διὰ καύματός] διακ. idem.

γὰρ] *om.* Par. K. sec. Bekk.

γῆ] ἡ γῆ Lob. Vat. M.

σκηνᾶσθαι] σκηνάς τε Vind. F. σκηνῶσθαι Par. K. σκηνοῦσθαι Flor. T. Cf. p. 610. E.

σφᾶς] σφὰς Vind. EF.

Ἀμέλητα] Ἀμέλιτα Bas. b. *Ame-*

οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγειν. μέτρον μὲν οὖν τι τοῦ ὕδατος πᾶσιν ἀναγκαῖον εἶναι πιεῖν· τοὺς δὲ φρονήσει μὴ σωζομένους πλέον πίνειν τοῦ μέτρου· τὸν δὲ B ἀεὶ πιόντα πάντων ἐπιλανθάνεσθαι. ἐπειδὴ δὲ κοιμηθῆναι καὶ μέσας νύκτας γενέσθαι, βροντήν τε καὶ σει-

litam Fic. ἀμελήσαντα Vind. F. μέλητα Vind. E. Ἀμέλητα ποταμὸν haud dubie ex hoc ductum loco habet Iamblichus de myst. p. 86, 20.

ἀγγεῖον] ἀγγεῖον Ang. B. Ald. Bas. ab. et Stephanus, qui „aut ἀγγεῖον aut ἀγγείων scribendum" sibi videri in m. ostendit. Illud ex Par. K. ab Astio receptum reliqui codices confirmarunt.

στέγειν] Ita Bekkerus cum Par. A. Vat. BHM. Ven. B. Vind. B. Ang. B. Pal. A. pro στέγει, quod reliqui eius libri tres et priores editiones habent, scripsit. Eum secutus est Astius in tert. et Stallbaumius nulla Florentinorum codicum mentione facta. Ex meis Lob. Vind. EF. infinitivum tuentur, quem Ficinus quoque expressit: *cuius aquam vas nullum contineat.*

οὖν] om. Flor. T.

εἶναι] om. Ven. B. a m. pr.

πιεῖν] ποιεῖν Vind. F. ante corr.

τοὺς δὲ — τοῦ μέτρου] om. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Fortasse supervacanea adeoque inepta haec videbantur alicui, qui statim quemlibet postquam bibisset omnia obliviscentem videret. Sed oblivionis vis et pertinacia varia est. Qui nimium bibit, in perpetuum obliviscitur, qui moderate, discere aliquando seu recordando scientiam repetere potest. — Ficinus τοὺς φρονήσει μὴ σωζομένους eos interpretatur, *qui prudentiam ducem non habent;* parum accurate. Sunt ii, quos prudentia non salvos praestat ab oblivionis perpetuae periculo. — In Vind. E. πλέον bis deinceps legitur.

πιόντα] πιοντα Vind. E. πίνοντα Ang. B. Vat. M.

B βροντήν τε καὶ σεισμὸν γενέσθαι] *om.* Vind. F. φροντήν etc. Ald. Bas. a.

ἄλλῃ] ἄλλη Ald.

ἄνω] ἄνωθεν Vind. BEF. Scilicet haec, in quibus nascuntur homines, loca illis, in quibus animae versabantur, inferiora esse ideoque *desuper*, non *sursum* ferri ad nascendum animae videri poterant. Sed a centro mundi quae feruntur, ea quoquoversus sursum ferri necesse est. — Comma a Stephano et Astio in pr. et sec. post ἄνω positum (in Vind. B. ibi punctum est) cum Bekkero post γένεσιν, ubi Vind. F. punctum habet, ponendum est, ne comparatio inepta fiat. Tamen Proclus in Tim. p. 320, 23 a. f. ὅπου γε καὶ τὰς μερικὰς ψυχὰς εἰς τὴν γένεσιν ὁ Σωκράτης ἄττούσας (v. ἀττούσαν) κατὰ τὰ σχήματα ἀστέρων ἀπείκασε διαττόντων τινὲς (id delendum) ἰδέαις.

ἄττοντας] ἄπτοντας Vind. E. ᾄττοντας Astius in sec. cum ι subscripto, quod codices ignorant. Cf. lexicon Bekkeri anecd. p. 204, 17: ἄττων· ὁρμῶν καὶ πηδῶν, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσων, ὅπερ ἐστὶν ὁρμῶν. et synag. ib. p. 361, 31. 460, 31.

εἰς] πρὸς Mon. B.

οὐκ] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTV. οὐδὲ Lob. Vat. BM. οὐδὲν Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. quod ferri poterat. Cf. L. V. p. 457. B: οὐδὲν οἶδεν, ἐφ' ᾧ γελᾷ οὐδ' ὅτι πράττει.

σμὸν γενέσθαι, καὶ ἐντεῦθεν ἐξαπίνης ἄλλον ἄλλῃ φέρεσθαι ἄνω εἰς τὴν γένεσιν, ᾄττοντας ὥσπερ ἀστέρας. αὐτὸς δὲ τοῦ μὲν ὕδατος κωλυθῆναι πιεῖν, ὅπῃ μέντοι καὶ ὅπως εἰς τὸ σῶμα ἀφίκοιτο, οὐκ εἰδέναι, ἀλλ' ἐξαίφνης ἀναβλέψας ἰδεῖν ἕωθεν αὐτὸν κείμενον ἐπὶ τῇ πυρᾷ. Καὶ οὗτος,

ἰδεῖν] ἴδοι Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. ἤδη Vind. F. Vat. B. et, ut videtur, ante corr. Lob. (ἰδεῖν corr.)

ἕωθεν] ἄνωθεν Ang. B. et γρ Par. A. (in margine, teste Faehsio.)

αὐτὸν] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. Steph. Post αὐτὸν vulgo additum ἤδη secundum Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. et a m. pr. A. et Ficinum omisi, quia ex varia verbi ἰδεῖν, quam significavi, scriptura irrepsisse, ceterum Eris personae non satis convenire videbatur. Spectatoribus quidem mortuum eum mox cum reliquis combustum iri existimantibus subito ac praeter spem reviviscens *iam* impositus rogo reviviscere dicendus erat, sibi ipsi vero, qui seclusus corpore et quid ei pararetur inscius adhuc egisset, non item. Inter codices autem non tam optimus, a quo L. VI. p. 490. D. eandem particulam male abesse vidimus, quam Venetus movebat, qui quum in sequentibus οὕτως exhibeat, quod, si ἤδη legeretur, magis placere poterat, nihilo minus illud omittens eo dignior fide habendus est.

ἐπὶ] ἐν Lob. Vat. M.

οὗτος] οὕτως Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Fic. Id, si verborum μῦθος ἐσώθη καὶ οὐκ ἀπώλετο sensus is esset, quem Ficinus (*atque ita, o Glauco, servata est fabula neque periit*) et Schleiermacherus (*und diese Rede, o Glaukon, ist erhalten worden und nicht verloren gegangen*) esse statuerunt, quem particulae ἤδη favere supra significabam, haud dubie praeferendum, etiam verae illorum verborum interpretationi, quam scholiastes ostendit, accommodatum videtur: *atque ita fabula perfecta, non ad nihilum redacta est.* Cf. Theaet. p. 164. D: καὶ οὕτω δὴ μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος. Leg. L. I. p. 645. B: καὶ οὕτω δὴ περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σεσωσμένος ἂν εἴη. Nec satis scio, cur Stallbaumius in sec. non vereatur, ne quis re accuratius pensitata οὕτως praeferendum arbitretur. Equidem vulgatam, quae a codicibus maiorem commendationem habet, tenendam putavi, quia sic intelligi posse videtur: *Ecce fabulam, Glauco, non, quemadmodum vulgares, quarum leve et futile argumentum est, exstinctam, sed salvam et victuram.* quasi dicatur: καὶ οὗτος, ὦ Γλαύκων, μῦθος σεσωσμένος καὶ οὐκ ἀπολωλώς ἐστι. ut et finis atque exitus et ratio atque indoles fabulae significetur. Bene scholiastes: τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς προστιθέναι τοῖς μύθοις ἔθος ἦν, ὅτι μῦθος ἀπώλετο, δεικνύναι βουλομένοις, ὡς ἄρα οἱ μῦθοι λέγουσι μὴ ὄντα καὶ ἅμα ἐῤῥήθησαν καὶ οὐκ εἰσίν. (simulac dictae sint, esse desinere.) Πλάτων δὲ τοὐναντίον πανταχοῦ σώζεσθαί τε καὶ σώζειν φησὶ τοὺς μύθους τοὺς παρ' αὐτῷ, μάλα γε εἰκότως. τῶν γὰρ ὄντων εἰσὶν ἐξηγηταὶ καὶ ὠφέλιμοι διὰ τοῦτο. τοὺς γὰρ πειθομένους αὐτοῖς ἐπανάγουσιν αὐτοφυῶς ἐπὶ τὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν, καίπερ ἄνευ εἰκότων καὶ ἀποδείξεων διδάσκοντες, ὡς ἂν ταῖς ἀδιαστρόφοις ἡμῶν προλήψεσι περὶ τῶν πραγμάτων συνᾴδοντες.

ὦ Γλαύκων, μῦθος ἐσώθη καὶ οὐκ ἀπώλετο καὶ
C ἡμᾶς ἂν σώσειεν, ἂν πειθώμεθα αὐτῷ, καὶ τὸν τῆς Λή-
θης ποταμὸν εὖ διαβησόμεθα καὶ τὴν ψυχὴν οὐ
μιανθησόμεθα· ἀλλ' ἂν ἐμοὶ πειθώμεθα, νομίζοντες
ἀθάνατον τὴν ψυχὴν καὶ δυνατὴν πάντα μὲν κακὰ ἀνέ-
χεσθαι, πάντα δὲ ἀγαθά, τῆς ἄνω ὁδοῦ ἀεὶ ἑξόμεθα

μῦθος] μύθος Vind. F. ὁ μῦθος Par. K. sec. Bekk. et Stallbaumius in sec. Mihi articulus in ea, quam statuo, verborum sententia non admittendus et οὗτος pro subiecto, μῦθος ἐσώθη pro praedicato habendum videtur; cui rationi et interiectus vocativus et quod in fine fabularum μῦθος ἀπώλετο sine articulo dici solebat, congruit.

καὶ] ἀλλ' Lob. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BHM. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Pal. A. Flor. ACRTUV. quod in contradictione locum habet, quae hic nulla est. Similiter Leg. L. V. p. 727. D: ἀπείκει καὶ οὐκ ἀντιτείνει. Euthyd. p. 297. B: φεύγεις καὶ οὐκ ἐθέλεις ἀποκρίνεσθαι.

οὐκ ἀπώλετο] οὐκαπ. Vind. F.

C σώσειεν] σώσει Flor. U. Mon. B. in quo a m. pr. σώσειε fuisse, deinde ε in hypostigmen mutatum videtur. Stallbaumius in sec. post σώσειεν colon posuit, quia verbis ἂν πειθώμεθα etc. usque ad μιανθησόμεθα explicatio huius ἡμᾶς ἂν σώσειεν contineatur. Sed nihil est, quod naturalem conditionis (ἂν πειθώμεθα αὐτῷ) atque eius, quod cum conditione affirmatur, (ἡμᾶς ἂν σώσειεν) coniunctionem sublatam indicet, et salus promissa latius patet, et verba καὶ τὴν ψυχὴν οὐ μιανθησόμεθα potius ad sequentia, quam ad antecedentia spectant. Quare et h. l. et post ἂν πειθώμεθα αὐτῷ, ubi Stephanus colon fecit, comma faciendum, post ἀπώλετο autem, quo loco alii comma, alii colon habent, nulla interpunctio adhibenda est.

Λήθης ποταμὸν] Proclus in Tim. p. 339, 15: οὕτω δὲ καὶ ἐν Πολιτείᾳ τὸν τῆς Λήθης ποταμὸν ἀπεκάλεσε πᾶσαν τὴν γενεσιουργὸν φύσιν.

μιανθησόμεθα] μίαν θησόμεθα Vind. E. μίανθη σόμεθα Ald. Plena interpunctione, qua vulgo hic utuntur, colon aptius visum. Astius in sec. comma posuit, quod sequentibus ἂν ἐμοὶ πειθώμεθα non satis convenit.

ἂν] ἐὰν Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. „Ne hanc quidem loquendi formam, ἂν ἐμοὶ πειθώμεθα, exemplo apud hunc scriptorem carere scio: ideoque minime suspectam habeo." Stephanus annot. p. 28. Similis est Leg. L. I. p. 638. E: πειρώμενος, ἂν ἄρα δύνωμαι τὴν περὶ ἁπάντων τῶν τοιούτων ὀρθὴν μέθοδον ἡμῖν δηλοῦν.

τὴν] om. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU.

μὲν κακὰ] μὲν καλὰ Par. K. sec. Bekk. om. Mon. B.

ἀεὶ] in m. Lob.

παντὶ τρόπῳ] παντιτρόπῳ Vind. F.

καὶ] om. Lob. Vat. BM.

αὐτοῖς] om. Par. K.

τοῖς θεοῖς] τῷ θεῷ Pal. A.

τε] γε Vind. F. Vat. H. Flor. R.

ἐπειδὰν — κομιζώμεθα] *postquam — reportaverimus* Fic. immo *dum reportamus*. Cf. Vol. II. p. 177, a. b.

ἆθλα] ἄθλα Vind. EF. Mon. B.

περιαγειρόμενοι] Timaeus lex. p. 215: περιαγειρόμενοι νικηφόροι· οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι καὶ δῶρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες καὶ περιιόντες. Cf. annotatio Ruhnkenii, a quo laudata Photii MS. glossa in Porsoni editione p. 357. D

καὶ δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως παντὶ τρόπῳ ἐπιτηδεύσομεν, ἵνα καὶ ἡμῖν αὐτοῖς φίλοι ὦμεν καὶ τοῖς θεοῖς, αὐτοῦ τε μένοντες ἐνθάδε καὶ ἐπειδὰν τὰ ἆθλα αὐτῆς κομιζώμεθα, ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι, D καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χιλιέτει πορείᾳ, ἣν διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν.

ita incipit: περιαγειρόμενοι· ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγόμενοι ἀθληταί· Πολιτείας ἐ ἐπὶ τέλει. Altera lexici Sangerm. MS. ibidem laudata paullo plenius edita est a Bekkero in synag. anecd. p. 331, 14.

χιλιέτει] χιλιέτι Par. A. „ῐ quidem corr.“ Reliqui libri cum editis χιλιετεῖ habent. V. ad p. 615. A. significata.

ἣν διεληλύθαμεν] in m. Lob. ἣν om. Ald. Bas. a.

πράττωμεν] πράττομεν Vind. F. πράττοντες Mon. B. Par. DK. Flor. U. quod si in omnibus codicibus esset, ferri posset et deberet. Sed coniunctivus praeferendus et per particulam τε inter αὐτοῦ et μένοντες positam priori ὦμεν adiunctus, verbis autem καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χιλιέτει πορείᾳ altera eaque certior loci felicitatis futurae significatio contineri videtur. Nam mille annorum iter obeuntes animae praemia vitae in terris iuste et sapienter actae ferunt et plus minusve ferentes similes fiunt victoribus περιαγειρομένοις seu dona ab amicorum et spectatorum corona sibi quaerentibus. Quod vulgo καὶ ante ἐνθάδε pro copula φίλοι ὦμεν et εὖ πράττωμεν iungente habent et verbis αὐτοῦ τε μένοντες — περιαγειρόμενοι illud φίλοι ὦμεν loco et tempore definiri statuunt, per grammaticam recte faciunt; sed qui praemia virtutis reportat, eum inter reportandum et sibi et diis amicum esse oportet. Eo igitur tempore sibi diisque amicus ut sit, contendere non magis potest, quam ut vincat, quum palmam fert victoriae. Ceterum quid alii sentiant, nescio: mihi haec extrema inde a verbis καὶ οὗτος, ὦ Γλαύκων rebus et sententiis aptissima, oratione et arte non ita, ut reliquae partes operis pulcherrimi, elaborata videntur.

τέλος πολιτειῶν: Lob. πολιτειῶν λόγος δέκατος: τέλος τῶν πολιτειῶν πλάτωνος Vind. B. τέλος Vind. E. τέλος τῶν πολιτειῶν, πλάτωνος: Mon. B. τέλος τῶν δέκα διαλόγων τῆς πολιτείας πλάτωνος. Par. K. sec. Bip. τέλος, τῶν πλάτωνος πολιτειῶν. Ald. Bas. ab.

ERRATA IN VOL. I.

p. 237, b. 8 lege 232 pro 233.
266, b. 7 lege 111. C. pro 156. B.
424, b. 13 Bas. a. pro Bas. ab.

IN VOL. II.

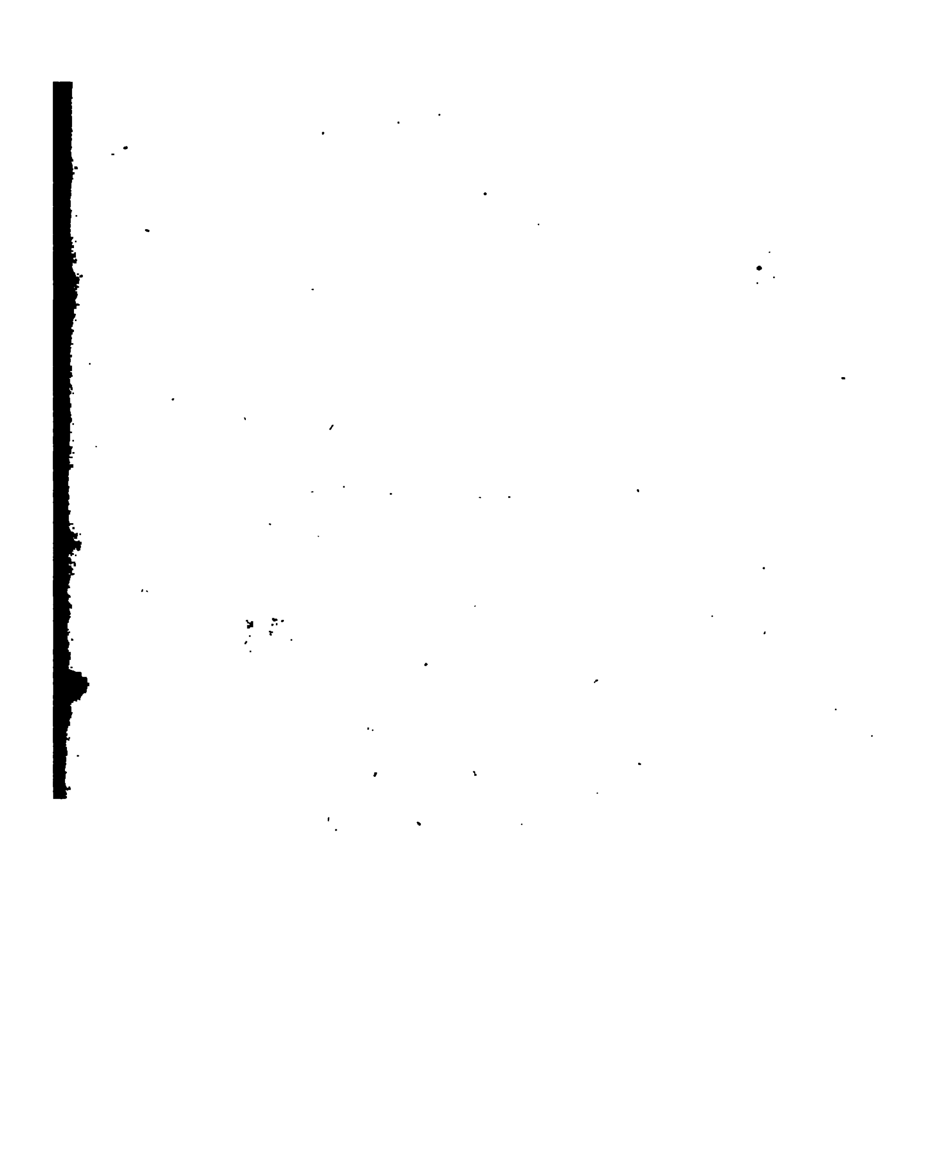
p. 194, b. 6 *τελειωθεῖσι* pro *τελειωθῶσι*
215, a. 20 Bas. a. pro Bas. ab.
287, 14 *ψυχὴ* pro *φυχὴ*
26, a. 1 emendatione viri docti in Ephem. scholast. a. 1832. n. 98. p. 788, esse pro sese legendum esse monentis uti noli.

IN VOL. III.

p. 21, a. 14 XI pro XII
15 adde Ib. post XII
p. 77, b. 14 lege *πλοῦτος.* pro *πλοῦτος,*
79, b. 27 Vind. E. pro Vind. F.
219, a. 7 *ἐξὰν* pro *ἐξὰν.*
250, a. 26 lege V pro IIII
280, 5 *ἀντιστρόφους·* pro *ἀντιστρόφους.*
290, b. 13 adde *ταῦτα* post sed
301, a. 19 adde Heer. (non cod. Vat. Aug.) post *Cant.*

I N D E X

Numeri singulares voluminis primi, binorum alteri proxime significati voluminis paginas indicant.

CODICES.

οὗ pro ὃ 2. 294, b.
— ον et — ων 425, a. pro — ω 2. 150, a.
οὐδὲ et οὐδὲν 314, a. 3. 61, b. pro οὐκ 3. 302, b.
οὖν f. pro οὐν 2. 62, b. pro γοῦν 2. 22, a 52, b 280, a. b. pro νοῦν 2. 245, a. pro οὗ 3. 271, a.
— οῦν pro — ῶν 3. 234, b.
οὐρανοῦ pro οὖν οὐ 2. 229, a.
οὖσα pro ὂν 3. 224, a.
οὕτω f. pro οὗτος 3. 75, a. b.
παιδία pro παιδεία 2. 32, a 339, a 346, b 347, a.
πάλιν pro πόλιν 2. 192, b 349, b 352, a.
παντελῶς pro τελέως 2. 222, b.
παρὰ et περὶ 486, a.
παραδεχόμενος pro παρεχόμενος 3. 42, b.
παριόντα pro παρόντα 2. 251, b.
παρόντα pro παριόντα 2. 257, a.
παρόντων pro παριόντων 2. 253, b.
παροῦσαν pro παριοῦσαν 2. 252, a.
πατρῷος pro πρᾶος 3. 96, b.
πεπράξεται pro πράξεται 2. 14, b.
περὶ et πέρι 113, a. pro πρό 3. 160, a.
περιβάλῃ pro παραβάλῃ 2. 197, a.
πῃ pro ποι 2. 290, a.
πλούτου f. pro τούτου 3. 77, b.
πολεμίους pro πολέμους 2. 46, a.
πουσίου et πλουσίου pro που οἴου 3. 67, a.
πολλὰς et τινάς 16, a.
πράττειν pro προστάττειν 292, b.
προεικάζομεν pro προσῃκάζομεν 2. 108, a.
προμηθούμεθα pro προθυμούμεθα 2. 49, a. cf. ib. 56, a.
πρὸς pro πατρὸς 3. 27, a.
προσιὸν pro προϊὸν 2. 294, b.
πρῶτον pro πειρῷτο 3. 205, b.
πῶλον pro πόλιν 3. 123, b.
ῥεύσαντα pro ῥέψαντα 3. 8, b.
— σας pro — σασ' 3. 61, b.
— σειε pro — σει 2. 208, a.
σκολιὰς pro σκιάς 2. 255, b.
σοφοῖς pro χρηστοῖς 298, b.
στρατιᾶς pro στρατείας 2. 85, a 87, a.
— στρέψαι pro — τρέψαι 3. 63, a.
στρόβιλοι et στρόμβοι 398, b.
συγγίγνεσθαι et συμμίγνυσθαι 8, b.
συμπολῖται pro συμπόται 3. 103, b.
ξυναιρῇ pro ξυναναιρῇ 2. 350, a.
τ et γ 38, b. 2. 349, a. 3. 263, b.
τὰ δίκαια pro τὸ δίκαια 435, a.
— τας pro — τες 3. 281, b.
ταῦτ' pro τοῦτ' 2. 262, a.
ταῦτα et αὐτά 190, a. pro ταὐτά 2. 88, b.
ταῦτα πάντα pro πάντα ταῦτα 2. 99, a 173, a 310, a [illegible]0, a.
τε pro γε 2. 67, a. pro δέ 2. 156, a. 3. 133, b. pro σε 2. 159, a.
τέλεον et τελευταῖον 429, a.
τέτακται pro τέταται 3. 147, b. cf. 2. 111. a. (διατεταγμένους pro διατεταμένους.)
τετιμημένοις pro τετμημένοις 2. 243, a.
τι et τοι 15, b.
τιθέντες et θέντες 334, b.
τιμηθεῖσιν pro τμηθεῖσιν 2. 239, a.
τίνι πράξει et τῷ τί πράττειν 21, a.
τισὶν pro τις ἂν 3. 25, a.
τὸ f. pro μή 2. 22, b. pro ὅ 2. 204, a et f. ib. 240, a. pro τόν 2. 170, a. f. pro τῴ 3. 19, b. et τῷ 370, b. et τῶν 3. 221, a.
τοιοῦτο et τοιοῦτον 2. 94, b 95, a.
τὸν pro τό 3. 40, b.
— τὸν et — τῶν 347, a.
τὸ πάμπαν pro τὸ παράπαν 355, b.
τότε pro ποτέ 2. 11, b.
— τοῦ et — τῷ 3. 205, b.
τοῦτο αὐτὸν f. pro τοῦτον αὐτό 427, b.
τούτω pro τοῦτο 3. 159, b.
ἔθρεψεν pro κατέστησεν 3. 104, b.
τρόπῳ pro μέτρῳ 3. 247, a.
τύχης pro ψυχῆς 139, b.
τῷ et τί 202, b.
— τῷ pro — τῶν 3. 277, b. (etiam in Iustini ed. princ.)
τῶν pro τῷ 2. 187, a. b. pro ὧν 2. 240, b sq.
ὑμᾶς pro ἡμᾶς 3. 264, b.
ὑπὲρ et ὑπό 215, b.
ὑπέρπλουτος post ἦν pro πλοῦτος 3. 76, b sq.
ὑποστὰς pro ἀποστάς 2. 189, a.
φαίνονται pro φύονται 2. 291, b sq.

FICINUS.

EDITIONES VETERES.

Peccata Aldinae mutat.:

οἰάντινες in οἷάν τινες (ut et b.) 2. 265, a.
οἶθα in οἶδα 201, b.
ὁπηοῦν τι in ὁπηοῦντι (ut et b.) 2. 23, a.
ὅσπερ (ut et St.) in ὥσπερ (ut et b.) 2. 77, a.
ὅτι (ut et St.) in ὅ, τι (ut et b.) 2. 3, a.
ὁτινοῦν in ὁτιοῦν 3. 206, a.
οὗ in οὗ (ut et b.) 2. 20, a.
πέντεθες in πέντετες 2. 348, a.
ποιεῖς in ποιεῖ (ut et b.) 82, b.
πολλακῇ in πολλαχῇ (ut et b.) 2. 345, a.
προποδῶν in — δῶν (ut et b.) 385, b.
προπολεμούντω in — μοῦντε (ut et b.) 345, b.
ῥάθυμος in ῥᾴθυμος 3. 27, b.
τὰν ἀλήθειαν (ut et St.) in τὴν ἀλήθ. (ut et b.) 135, a.
τινὰς in τινὸς 2. 127, a.
τομετατοῦτο in τὸ μετατ. (ut et b.) 2. 159, a. 3. 9, b.
τομετα τοῦτο in τὸ μετατ. (ut et b.) 3. 19, a.
τοῦτον in τοῦτοο 2. 120, a.
ὦ γαθὲ (ut et b.) in ὠγαθὲ 62, b 63, a.
ὦ 'γαθὲ (ut et St.) in ὠγαθὲ (ut et b.) 347, b.

Veram Aldinae lectionem corrumpit sola 1) in orthogr.
ἧν in ἦν 2. 315, a.
ὅτι in ὅ τι 2. 83, a.

2) in aliis a) addendo
δόντες in δρόντες 106, b.
πανταχῇ in — χῇ 3. 196, a.
σκυτοτόμος in — τόμους (σκυτόμους b.) 3. 216, b.
τ' in ἴτ' 294, a.
ταραχὴ in — χθῆ 3. 222, a.
φυλακῆς in φυλακικῆς 328, b.

b) omittendo
ἐᾷν in ἐὰν 2. 225, a.
μεταστροφὴ in μετατρ. 2. 317, a.
ὄπισθεν in ὄπιθεν 3, a.
ὃς αὐτὸ in αὐτὰς 2. 131, a.
παραδυομένη in — δομένη 350, b.
πέτρας in πέρας 3. 261, a.
τὰ αὐτὰ in αὐτὰ 8, a.
χρείαν in χεῖαν 22, a.

c) pervertendo
α ἀνάρμοστον in ἐνάρ. 265, b.
δὲ in τὸ 28, a.
ε ἔμμενε in ἔμμεναι 63, b.
κατασκευασμένην 266, a.
παρασκευάσθη 51, b.
παρασκευασμένου 2. 184, a.
ει ἐπιμέλια 290, b.
ἔχη 2. 128, a.
λιμῶνι 3. 280, b.
μεγέθη 3. 269, a.
ἐπὶ in δὲ 3. 287, a.
η διοίκισιν 2. 26, a.
εἰθῶν 3. 75, a.
τῆς τε in τοὺς τε 288, a.
φύσεις 3. 133, a.
θ μετ' ἡμέραν 2. 256, a.
κ οὐχ 2. 193, b.
κατὰ in ἀν 383, b.
κο συμφάντει 49, a.
ν ἐσόμενον in — νοι 406, b.
ὃν in οὗ 2. 123, a.
ο ὅτι in ἔτι 235, b.
προσέσχων 179, a.
σκληρὸν in — ρὰν 2. 285, b.
τὸ in τῷ 40, b.
χρόνων 2. 79, b.
οι αὐτόματο (αὐτόματα b.) 2. 171, b.
οἱ in ἡ 2. 87, b.
οὐ in τὸ 3. 222, a.
παρὰ in περὶ 3. 213, a 218, b 225, a.
τ θραυμάτων 282, b.
τοὺς in ἐπὶ 42, a.
— in τοῦτο 337, b.
υ ἡμῖν 2. 19, a.
νόμον 3. 242, b.
ω δεινῶν in — νὸν 373, a.
δοκῶ in — κεῖ 48, a.
ὁμολογήσαμεν 2. 67, b.
σκυτοτομὸν 172, b.

comite Bas. b. 1) in orthogr.
ἀμηγέπη 2. 112, b.
ἀποτρόπου 2. 94, a.
ἄρα 198, b 201, b.
αὖ τὰς pro αὐτὰς 304, a.
αὐτῆς pro αὐ. 299, a.
γενναῖαν 74, a.
δηλαδὴ 310, b.
εἶ pro εἰ 45, b.
ἐν νόμου pro ἐνν. 388, a.
Ἑρμαιον pro Ἑρ. 140, a.
ἐστι pro ἔστι 3. 252, a.
ἢ pro ἦ 3. 29, a. pro ἡ 3. 150, a.

ου μέρους in — ρος 2. 61, b.
τοὺς in τῆς 3. 276, b.
παρὰ in περὶ 3. 223, b.
σ ἐργάζηται 3. 293, a.
τε in δὲ 2. 74, a. b.
υ δρόμον 2. 52, a.
ἡμᾶς 2. 225, b.
ἡμῖν 413, b. 2. 225, a.
πειρῶν 162, b.
τηραννικὸς 3. 134, a.
ω ἀποδεχόμεθα 45, a.
δέονται 3. 126, b.
δουλοσάμενοι 3. 20, a.
ἐπιστροφῶσι 199, b.
'Ικανότατα 2. 245, b.
ῥᾴον 150, a.
τῷ in τὸ 296, b.
φαίνονται 2. 141, a.

comitibus Bas. b. et Steph.
εἰλικρινὴς etc. 2. 123, b 130, a. b 136, a. 3. 26, b.
ἐστὶ pro ἔστι 240, a.
τἄλλα 430, a.

Bas. b. XXXVIII. facit cum optimis 146, a. cum Bas. a. saepe πρᾶος habet 175, b. Peccata Aldinae et Bas. a. corrigit 1) in orthogr.
ἄλλο σέ pro ἄλλοσέ 2. 149, a.
ἀνδρίαντας 334, b.
ἄρ' 28, b 68, a.
βελτίστον 3. 99, a.
γέλοια 2. 14, a.
γέλοιον 2. 15, b.
εἵμαρται 3. 93, b.
ἐκεῖνα 2. 231, a.
ζηλοῖτε pro — λοῖ τε 3. 39, b.
Λυκύργον (λυκούργων Ald.) 3. 208, a.
μεταταῦτα 287, b.
ὅ pro ὃ 3. 78, a.
παιδειᾷ 209, b.
παράσκευη 2. 180, a.
πέντετες pro πέντε θές (πέντεθες Ald.) 2. 348, a.
πριάσθαι 161, a.
τὶ pro τί 20, a.
τοιαῦτάττα 2. 210, b.
τολοιπόν 2. 331, b.
τοῦδε pro τοῦ δὲ 78, b.
ὠφελείαν 67, a.

2) in aliis a) addendo faciens

ἀδικίαν ex — κία 2. 102, b.
ἄθλιοι ex ἄθλοι 235, a.
ἄλλοτε ex ἄλλο 198, a.
ἀνδράσιν ex — σι 2. 277, a.
ἅπασιν ex — σι 3. 99, a.
ἀπόλλυσι ex ἀπόλλυ 3 30, b.
ἀφορισαμένους ex ἀφορισμ. 346, a.
εἰ δ' ὄντως ex ἰδόντε 2. 321, b.
εἴτε ex εἰ 2. 286, a.
ἐνθένδε ex ἐνθέ δὲ (ἐνθέδε Ald.) 3. 193, b.
ἐξελεξάμεθα ex ἐκλεξ. 2. 30, b.
καινὸν e καλὸν 319, b.
καλοῦντες e — τε 3. 147, b.
μὲν e μὲ 3. 17, b.
ξυννοήσω et ξυννοῶ e ξυνο. 3. 192, b.
οἶσθα ex οἶδα (οἶθα Ald.) 201, b.
προσαγορεύεις e — ει 367, b.
σωφρονιοῦσιν e — νοῦσιν 2. 96, a.
τελευτῶντες e — τῶν τε 2. 160, b.
τινας e τινα 3. 95, a.
τὸν e τὸ 14, b.
τούτου e τοῦτο 389, a.

b) addens

αἱ 3. 57, a.
δὲ 3. 301, b.
δὴ 3. 253, a.
εἰ 326, b.
ἔτι 427, b.
εὖ 172, a.
ἥ 2. 174, a.
ἦν 3. 305, a.
καὶ 385, b. 2. 196, b. 3. 96, b.
ὅσην 346, a.
τὰ 2. 268, a. 3. 223, b.
τε 55, a.
τοίνυν 2. 331, b.
τῶν 294, b.

c) omittendo faciens

ἄλλῳ ex ἄλλον 2. 114, a.
δ' e δ' ι (δι' Ald.) 2. 282, a.
δέηται e δεήσεται 115, a.
ἑκατέρα ex — ρᾳ 143, a.
ἑκατὸν ex ἕκαστον 3. 17, a.
ἐξαιρούμενος ex — ένους 314, b.
ζῇ e ζῆν 3. 138, b.
ζῶα et ζῶον e ζῷ. 3. 195, a 175, b.
ἰατροῦ ex ἰατροῦϊ (ἰατροῦι Ald.) 286, b.
Κερβέρου e — ρους 3. 173, b.
κραθὲν e κρασθὲν 3. 292, a.
μιμεῖσθαι e μιμνεῖσθαι 2. 201, b.
ὅλη ex ὅλῃ 368, a.
παραλικόντι e — λειπ. 2. 209, b.

αὐτοῦ pro αὐτὰ 2. 293, a.
ἀχθέσεται pro ἀχθεσθήσεται (Ald. — σθίσεται) 3. 227, a.
γὰρ pro δὲ 2. 271, b.
γίγνεται pro γίν. 3. 67, a 158, a.
γιγνώσκειν pro γιν. 72, a.
δὴ pro δὲ 376, b. 2. 145, b. pro μὴν 2. 208, a.
διακυβερνᾷ pro — νώη (Ald. St. — νώη) 3. 118, b.
διδαχθέντας pro διδαξομένους 2. 82, a.
ἐκτέον pro ἀκ. 2. 83, b.
ἐῤῥήθη pro ἐῤῥέθη 2. 5, b.
ἐρωτῶντος pro ὁρῶντος 402, a.
ἐπιτήδειον pro — δεια 229, a.
Ἢ pro ᾗ 389, a.
Κομιδῇ pro — δῇ 2. 69, a.
κωμῳδοποιὸς pro — διοπ. (κωμωδιοπ. Ald. Bas. a.) 3. 240, b.
λέγοντες pro φαίνονται 376, b.
λείποντες pro λιπόντες 2. 181, a.
μάλιστα pro μάλα 3. 43, b.
μετὰ ταύτην pro μετ' αὐτὴν 2. 302, a.
μὴ γένοιτο ἑκάστῳ τὸ φθέγμα, ὅτε διαβαίνει (ἀναβαίνει) pro εἰ μυκήσαιτο τὸ στόμιον 3. 280, a.
ξύνοικος ᾖ pro ξυνοικοίη 142, b.
οἰόμενοι pro οἰομένους 2. 156, b.
ὄμμασι pro — σιν 2. 303, b.
ποιήσει pro μιμήσει 3. 219, a.
πόνους pro — ων 316, a.
προπολεμοῦν pro πολ. 425, a.
προσαναγόρευε et — ρεύω pro προσαγ. 3. 144, b.
πρότεροι pro — ρον 3. 193, a.
ῥέψαντα pro ῥεύσ. 3. 8, b.
σμικρὰ pro — ὸν 3. 90, b.
συνεχωρήσαμεν pro ξ. 95, b.
ταύτας pro πάντας 3. 64, a.
τε pro γε 2. 263, b. 3. 271, a.
τοιαῦτα pro τοιάδε 356, b.
τοιοίδε pro τοιόνδε (St. τοιοῖδε) 3. 126, b.
τοῦτ' pro ταῦτ' 3. 200, a.
υἱέος pro — ως 185, b 188, b.
ὑποτρεφόμεναι pro ἐπιστρ. (St. ἐπιτρ.) 3. 69, a.
φαῖμέν pro φῶμεν 2. 149, a.
φθείρῃ pro — ροι 3. 284, b.
φύλακα pro — κι 2. 221, b.
χρηματιστικὰς pro — τικὰς 3. 112, b.
χρηστοῖς pro σοφοῖς 298, b.

Peccata priorum mutat a) orthogr.

ἄλλάττα in ἀλλάττα 192, a.
Ἄρ' (ut et St.) et Ἄρ' in Ἀρ' 2. 228, b. et 3. 96, a.
Ἀρμενίου (Ald. ἀρ.) in Ἀρ. 3. 270, b.
ἀσπῖδα in ἀσπιδα 172, b.
αὐτῶν in αὑ. 3. 267, b.
διατὶ in διατί 2. 313, a. 3 182, a.
μεμνητ' (Ald. μεμνῇ τ') in μέμνητ' 2. 263, a.
οὐ in Οὐ 415, b.
ὠγαθὲ in ὦ γ. (ut et Ald.) 62, b 63, a.

b) alia

ἀλλ' οἷαν (ut et St.) in ἀλλ' οἵαν 2. 198, b.
ἄλλω (Ald. St. ἄλλῳ) in ἄλλο 2. 89, a.
ἂν (ut et St.) in καὶ ἂν 338, a.
ἀπειληφὼς ᾖ (ut et St.) in — φὸς ᾖ 3. 269, a.
βίου (ut et St.) in χρόνου 3. 43, a.
γε ᾖ (ut et St.) in γένη 424, b.
γενεῇ (Ald. — σῇ) in — σῆς (ut et St.) 3. 18, b.
δεικνῦσιν (ut et St.) in δεικνύουσι 2. 250, a.
δὴ οὖν (Ald. St. δὴ νῦν) in νῦν ἂν 260, b.
διελήλυθας (ut et St.) in διαληλύθας 3. 3, b.
δόξεις in δόξειε (ut et St.) 37, a.
εἰκείνῃ in ἐν ἐκείνῃ 3. 237, b.
εἰμὴ in εἰμὶ 2. 314, a.
ἔχῃ in ἔχει 2. 297, a.
ζωῇ in ζώῃ (ut et St.) 62, a.
ᾗ (ut et St.) in ὦ 3. 337, b.
ἡμῖν in ἡμᾶς 2. 19, a.
ἰατρικῇ] om. Ald. Bas. a. St. ἰατρικὴν καὶ b. 3. 230, b.
καὶ (ut et St.) in Οὐ' 2. 63, a.
κακὰ in μετὰ 3. 54, b.
κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ᾗ κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν (ut et St.) in κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν 2. 125, a. b.
με in μου 3. 191, a.
ὀντιοῦν (Ald. ὁτιοῦν) in ὄντινα οὖν 3. 206, a.
Ὀρθότατά γε (ut et St.) in — τά γ' 295, b.
παντάπασιν ᾖ (ut et St.) in — σιν ᾖ 2. 333, a.

β. integras syllabas vel voces, mutans

STEPH. XXXVIIII. Emendat vitia priorum 1) in orthogr. a) in accentu

σωθῇ τε 2. 170, b.
τ' ἀληθείας 3. 111, b.
τὰ πρότερον 376, a.
τῆς δὲ 2. 159, a.
τὸ δ' 2. 298, a.
τὸ δὲ 3. 83, b.
τὸ μετὰ τοῦτο 3. 9, b 19, a 83, b 93, b.
τὸ πρῶτον 3. 175, a.
τό τε 2. 285, b.
τοῦ δὲ 77, b.
φυῇ τε 2. 110, b.

2) in aliis a) addens α. ι subscr. in

ἄλλῃ 2. 322, a.
ἀνάγκῃ 3. 99, a.
γιγνομένῃ 236, a.
δαπανῷντο 3. 23, a.
ἑκάστῃ 50, b.
ἔμπλεῳ 307, a. (verum est ἔμπλεοι.)
ἐπιστήμῃ 364, a.
ἑστιωμένῃ 3. 261, b.
εὐδαιμονίᾳ 3. 143, b.
ᾗ (Bas. ab. ᾗ) 358, a.
ἡλικίᾳ 2. 149, b.
θεᾷ 3. 200, b.
καταγελῴμεθα 2. 198, a.
ὅσῳ 3. 82, a.
παιδείᾳ 2. 149, b.
σχολῇ (pro σχολή) 242, a. 3. 257, b.
φιλοσοφίᾳ 2. 164, b.

β. litteras singulares, nihil ad significationem pertinentes

γ in γιγνώσκει 2. 122, b 123, a.
ν in ἐστιν 243, a. 2. 313, b.
λέγουσιν 3. 19, a.
παραδώσουσιν 165, a.
ρ in προῤῥηθὲν 2. 214, b.
σ in μέσσας 123, b.
οὕτως 2. 272, b.

γ. integra vocabula

ἢ ἐν μέλει 3. 247, a.
καὶ 390, b.
μὴ 79, a.
ὅτι 2. 207, a.
τὰ 422, a.

b) delens α. ι subscr. in

βελτίστῃ 2. 57, b.
γνοίῃ 299, a.
δίκῃ 439, a.
ἐγγιγνομένῳ 3. 86, b.
Ἐριφύλῃ 3. 180, b.
ζῷα 2. 250, b 315, a.
ζῷον 2. 80, a.
μάχῃ 3. 69, a.
πάντῃ 2. 348, b.
πενομένῳ 3. 19, b.
πλουσίῳ 3. 19, b.
σῷς 3. 95, a.
τἀληθῆ 2. 173, b.
τούτῳ 242, b.
φαίῃ 3. 177, a.
ᾧ (pro ᾧ) 3. 86, b.

β. litteras singulares, nihil ad significationem pertinentes

α in ἄρ' 221, b.
ε in δ' 182, a.
ν in οὑτωσί 2. 309, a.

γ. integra vocabula

καὶ 2. 228, b. 3. 106, b.
τὰ 112, b.
ταύτῃ 3. 88, a.
τε 3. 131, a.
τὸν 258, b.

c) mutans α. vocabula ipsa

Ἀβδερίτης in Ἀβδηρ. 3. 212, a
ἀγγέλεις in ἀγγέλλεις 385, b.
ἀγροικοτέρως in — κοτ. 118, b
ἀλγεῖν in ἀλγεινὸν 3. 158, b.
ἄλλ' in ἀλλ' 3. 214, b.
ἄλλο in ἄλλοτε 218, a.
ἄλλος in ἄλλως 2. 71, b.
ἂν in ἐν 2. 329, a.
ἀνέκπληκτος in — πληκτος 3 293, a.
ἀνεχώρισας in — ρησας 2. 302, a
ἀνθροκίνῳ 3. 261, b.
ἀπαγγέλειν 247, a.
ἀπλειστότατον 423, b.
ἀριστοκρατεία 439, a.
ἀτιμωτέρον 2. 347, a.
αὕτη in αὐτὴ 368, b.
αὐτῶν in αὐλῶν 3. 218, a.
ἀχερῶς in εὐχ. 127, b.
βελτίως in — ους 2. 80, b.
βουλῆς in βολῆς 2. 183, b.
γε μὴν in γ' ἐμὴν 2. 192, b.
δεσμότας 2. 269, a.
δεσμοτῶν 2. 249, b.
διατὸ το δὲ (Bas. a. διὰ τὸ τό δε Bas. b. διὰ τοῦτο) in διὰ τοῦτο δὲ 2. 221, a.
διέλθομεν in — ωμεν 2. 159, a

κατορθωφυγμένον pro — νον 2. 324, a.
λόγον pro — ον 2. 170, b. 3. 172, b.
μέσόν pro — ον 3. 283, b.
μέτρον pro — όν 2. 215, b.
ταμιευομένην pro — νη 2. 229, a.
τοῦ pro τὸ 2. 272, b.
τούτοις pro — ους 2. 170, a.
τούτους pro — οις 2. 341, a.
τρόπον pro — ὸν 2. 180, a.
τῷδε pro τοῦδε 141, a.
φιλοσοφίαν pro — ας 2. 151, a.
χρυσίον pro — ου 3. 179, b.

2) generis, ponens

ἀγαθὴν pro — θὸν 2. 206, b.
ἀναγκαῖαι pro — αῖα 3. 62, b.
αὐτὸ pro — τόν 3. 259, b.
αὐτὸν pro — τὸ 2. 254, a.
διτταὶ pro — τὰ 2. 263, b.
ξυναρμόττων pro — τον 2. 271, a.
ὀλίγοις pro — αις 3. 238, a.
ὃν pro ὧν 414, a.
οὐδέν' pro — δὲν 428, a.
τὰ pro τὰς 3. 52, a.
τι pro τις 410, a. 2. 321, b.
τὸ pro τὸν 380, b.
τοιοῦτον pro — το 2. 103, b.
τὸν pro τὸ 2. 68, b.
τοῦτον pro — το 2. 68, b.
τρίτην pro — τον 2. 327, a.

3) gradus, ponens

ἐμπειρότερος pro — ότατος 3. 152, a.
ἥδιον pro ἥδιστον 3. 171, a.

4) modi, ponens

ἀναγκαζώμεθα pro — ζόμ. 2. 104, a.
ἁρπάζοι pro — ζει 3. 120, a.
γίγνηται pro — εται 3. 18, b.
διαισθάνεται pro — νεσθαι 114, a.
διατελῇ pro — λεῖ 305, b.
διαφέρει pro — ρειν 255, a.
διομολόγησαι pro — λογῆσαι 2. 106, a.
δοκεῖν pro — κεῖ 2. 147, a.
ἐπαινεῖς pro — νῆς 2. 151, b.
ἐπαινοῖ pro — νεῖ 269, b.
ἐπιχειρεῖ pro — ρεῖν 3. 116, b.
ἐπιχειρεῖν pro — ρεῖ 3. 110, a.
ἔστω pro ἔστι 433, a.
ἔχῃ pro ἔχοι 2. 328, b.

ζητῇ pro ζητεῖ 3. 109, b.
ἥκῃ pro ἥκει 160, b. pro ἥκοι 2. 350, a.
κινδυνεύει pro — ειν 2. 44, a.
λανθάνῃ pro — νει 268, b.
λέγεις pro — οις 3. 105, b.
λέγῃς pro — εις 2. 102, a.
λέγομεν pro — ωμεν 2. 61, b.
λέγωμεν pro — ομεν 391, a.
μεταβάλλοι pro — ει 198, b.
οἰόμεθα pro οἰώμ. 3. 38, a.
οἶον pro οἴει 3. 67, a.
ποιεῖ pro ποιεῖν 3. 208, a.
ποιεῖν pro — εῖς (— εῖ Bas. ab.) 87, b.
σκοποῦσιν (partic.) pro — ῶσιν 313, a.
στασιάζει pro — ζειν 3. 54, a.
τιμῶνται pro — ᾶσθαι (— ῶμαι Bas. b.) 2. 117, a.
τύχῃ pro — οι 19, b.
ὑπάρχει pro — οι 2. 74, b.
φέρῃ pro — ει 241, b.
φῇς pro φῂς 43, a.
φυλάττωσιν pro — ουσιν 2. 12, b.

5) numeri, ponens

αὐτῇ pro — οἱ 2. 184, b.
βασανίζοντα pro — τας 2. 341, a.
δύναται pro — ανται 2. 254, a.
ἐσθλῷ pro — ῶν 193, a.
ἔφυσεν pro — σαν 3. 199, b.
κατέδειξεν pro — ξαν 286, a.
μάχοιντο pro — οιτο 2. 98, a.
μόνον pro — ων 345, b.
πλουσιώτεροι pro — ρον 295, a.
ταύτας pro — της 101, a.
τοῖχον pro — χους 3. 121, b.
τὸν pro τῶν 2. 90, a.
τοσούτων pro — τον 2. 324, b.
τούτω pro τοῦτο 422, b.
τούτῳ pro — των 3. 210, a.
τούτων pro — τῳ 201, a.
τῶν pro τῷ 2. 61, b.
τῶν τοιούτων pro τὸν τοιοῦτον 3. 293, b.
φανερῶν pro — ρόν 2. 241, b.
φόβον pro — ων 3. 55, b.
φύλακα pro — κας 3. 184, b.

6) personae, ponens

Ἀδικοίην pro — η 3. 264, a.
δοκεῖ pro — ῶ 187, a.
ἔφην pro — η 2. 280, b.

RES AD GRAMMATICAM PERTINENTES.

RES ALIAE.

VOCABULA.

SCRIPTORES

VEL A PLATONE RESPECTI VEL IN ADNOTATIONE EMENDATI VEL ILLUSTRATI.

